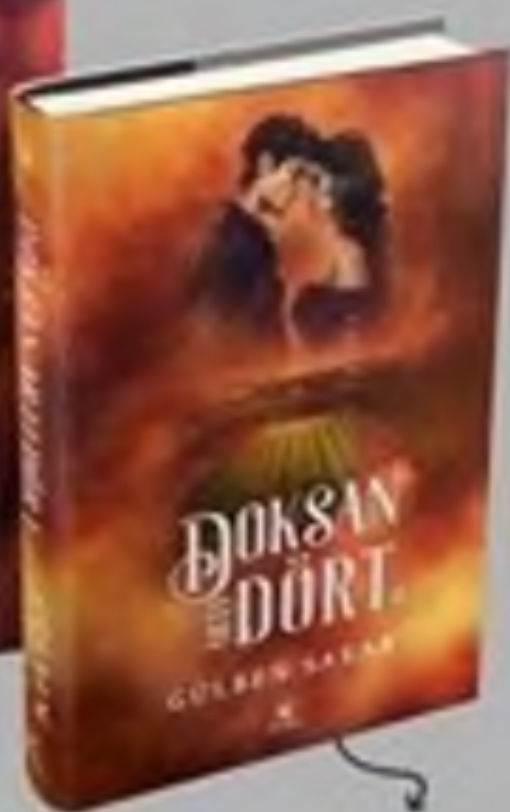

kutu

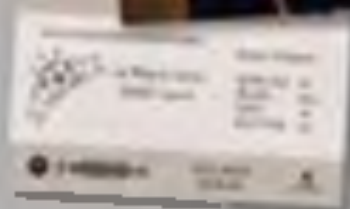
şömliz

imzalı kart

karakter
kartı

ayroç

poster

afiş kartları

Beklemediği bir anda hayatına giren *Merdan Efe*'yle tüm dengeleri bozulan İzgi'nin, artık en büyük savaşı kapattığını sandığı ancak hâlâ izleri süren geçmişiydi.

Merdan Efe'den kaçtıkça ona daha da tutulan İzgi, hissettiği tüm kötü duyguları ve endişeleri erteleyip dursa da her şey günü geldiğinde ortaya çıkacaktı.

Bazen sevmek yetmezdi; güven, sevgiyi ayakta tutan yegâne duyguydu.

***İzgi*'yi gördüğü ilk andan itibaren sevgisini içinden tutamayan Merdan Efe, onun duvarlarını aştığını düşünürken aslında o duvarların dışında kaldığını geç de olsa fark edecekti.**

Aşk dengeleri bozardı, sevgi büyütürdü, güven ise sonu olmayan bir hayatın kapılarını aralardı.

İki beden, tek kalp; İzgi Gökyel ve Merdan Efe Yüceer. Birbirlerinin dönüm noktaları olmuşken tüm engellere karşı sırt sırta mücadele edebilecekler miydi?

Onların doksan dakikalık maçında bir kazanan yoktu. Beraberlik iki kalp için tek bir galibiyetti. Maç, uzatmaların dördüncü dakikasında sonlanmış, beraberlikle birlikte asıl kazanan belli olmuştu.

DOKSAN ARTI DÖRT II GÜLBEN SAKAR

zm

Düzenleme
Ny.Ozlem

BİR

Bazı duyguları içinizde bitirdiğimize inan-
sanız dahi zamanla her şeyin üstüne bir
örtü örterek belki de tüm bu hisleri, zihnini-
zin en derinliklerine attığınızı düşünürdünüz.
Sonrasında bir an gelirdi ve gerçeklerin farkına
varırdınız. Gün yüzüne çıkmayanlar, öylece bir
köşede doğru zamanın gelmesini beklerdi.

O zaman benim için gelmişti.

Karşımdaydı.

Korkularından sürekli kaçmak ve ertelemek hiçbir fayda etmiyordu. Gün geliyordu korktuğun, kaçtığın, ertelediğin ne varsa bir şekilde karşına çıkıyordu. Üstelik neyden çok fazla korkup kaçarsan onun karşına çıkma ihtimali daha fazlayken, konuşulacak şeyleri ertelemek ise insanı er ya da geç çıkmaza sokuyordu.

Selçuk'un hemen karşımda, yüzünde anlam veremediğim bir ifadeyle bizi izlemesi beklemediğim bir durumdu ancak onun üzerimde bıraktığı güvensizlik yüzünden korkmam, kaçmam ve Merdan Efe'yle bir şeyleri ko-
nuşmayı ertelemem benim seçimimdi.

Buram buram endişe kokan sesini duydum sevdiğim adamın. "İzgi?" Geçmişim gözlerimin içine bakarken ben, şimdiki ve geleceğimin kolları arasındayım. "Güzelim, yüzün bembeyaz oldu. Sorun ne?"

Bir sorun var mıydı yok muydu onu zaman gösterecekti. Kolları arasın-
da titrerken bakışlarımı artık nefret duygusu bile hissetmediğim o yüzden çekerek sevdiğim adama çevirdim.

"İyiyim," diye konuştuğumda gözlerinin içindeki endişe parıltılarıyla kendimi daha kötü hissettim.

Kaşları çatılırken, "Değilsin," diye konuştu. Doğru, değildim. Kendimi berbat biri gibi hissetmeme neden olan, güvensizliği en derinime kadar işleyen, hâlâ kendimi özgür bırakamıyor oluşuma neden olan kişi hemen ardındaydı. "Söyle bana, sevgilim."

Sevgilim. Ona haksızlık ediyordum. Ona hâlâ geçmişimden söz etmiyor-
ken büyük bir haksızlık ediyordum ancak yıllarca hiçbir hatam olmamasına

rağmen kendimi o kadar suçlu hissettirmişlerdi ki onunla olan ilişkimde de en ufak bir hata yapmaktan bile korkuyordum.

“O burada,” dedim bir nefeste. “Gelmiş.”

Kim olduğunu sormadı. Zaten dakikalar öncesine kadar konuştuğumuz kişiden bahsettiğimi anladı. Beni yanlış anlamasından korkarak yüzünü incelerken dişlerini birbirine bastırıp çöken yanaklarından anladım.

Avuç içimi yanağına yaslayarak tebessüm etmeye çalıştım. “Geldiyse geldi,” derken sesini bana karşı yumuşatmaya çalışsa da siniri belli oluyordu. “Bu *bizim* sorunumuz değil.”

Bizim sorunumuz değildi. Benim sürekli kaçtığım korkularımın sorunuuydu.

“Değil,” diye mırıldandığımda omzunun üzerinden bir kez bile dönüp kim olduğuna bakmadı. “Yalnızca görmeyi beklemiyordum. Bize diktiği gözlerini de beklemediğim gibi.”

Dudaklarını usulca alnımın kenarına değdirirken gözlerimi kapattım. Buydu. Huzur bu andı. Benim güvenli alanım onun kollarının arası, huzurum ise dudaklarının tenime değdiği andı.

Merdan Efe Yüceer.

Hiç beklemediğim bir zamanda tüm duvarlarımı yıkıp geçerek hayatımın merkezine yerleşmişti ve ben İzgi Gökyel, onun biz olmamız için çabaladığı her ana şükrediyordum.

“Çıkışta seni balık yemeye götüreyim mi?” diye sordu az önceki konuyu bir kenara iterek.

Bu sefer içten bir şekilde gülümserken başımı iki yana salladım. “Boza içmeye gidelim mi? Birden canım çekti.”

Dudaklarını bu kez de yanağıma bastırdı. “Canını yerim. Gideriz.”

Başımı boynuna yaslayıp sakın dans müziğinde gözlerimi kaparken çenesini saçlarımın üzerine yasladığını hissettim. Gerginlik hâlâ vücudumda gezerken huzur dolu kokusunu içime çekerek rahatlamaya çalıştım. Yıllar sonrasında bile hayatımı etkilemesine izin vermeyecektim. Buna hakkı yoktu. Bana yeterince zarar vermişken artık yoktu.

Şarkının sonlanmasıyla mecburen kolları arasından çıktığımda el ele masaya geri döndük. Her ne kadar konuyu geçiştirmiş, bir kez bile dönüp ona bakmamış olsa da Merdan Efe'nin de gergin olduğunu kaskatı bedeninden anlamamak imkânsızdı. Onun gerginliği benim yüz halimdi, biliyordum ancak bu da burada konuşulacak bir konu değildi.

“Canım avukatım,” diyen Medih'e döndüm. Hem benim hem Merdan Efe'nin değişen ruh halini fark etseler de bir şey dememeyi tercih ettiler. “Benim avukatım. Nasılsın, sevgili avukatım?”

Merdan Efe yanımda benim duyamayacağım şekilde homurdanırken Medih onun bu haline daha çok sırtıp bana göz kırptı. “İyiyim Medih,” dediğimde Ebrar’la göz göze geldim. “Siz nasılsınız? Bitti mi hazırlıklar?”

“Bitti bitti,” dedi keyifli bir tonda. “Sonunda birkaç güne evli bir adam oluyorum.”

“Değişecek tek şeyin atacağımız imza olması dışında bir problem yok,” dedi Ebrar. “Zaten beraber yaşıyoruz ya, aşkım.”

Medih omuz silkti. “Soyadın Yüceer olacak.”

Bakışlarım kısa bir an Merdan Efe’ye döndüğünde zaten üzerimde olan gözleri sayesinde göz göze geldik. Bakışlarında değişik bir duygu vardı ama o duyguyu çözmeme izin vermeden gözlerini kaçırdı.

Bu ekibi seviyordum. Uzun yıllar sonra ilk defa içim rahat bir şekilde grup içinde bulunuyordum ve her bir bireyi bende ayrı önem taşıyordu. Bir dileğim daha vardı.

Bundan yıllar sonra da aynı ekiple yine burada birlikte olmayı diliyordum.

“Ben bir lavaboya gideyim, güzelim,” dedi Merdan Efe ayağa kalkarken. Yanlış anlamaması adına bakışlarımı bir an olsun etrafta gezdirmezken başımı sallamakla yetindim. Endişe kalbimin tam ortasına otururken ilerlemeye başlamasıyla birlikte bakışlarım sırtında takılı kaldı. Kafamı dağıtmak amacıyla Gökdeniz’e döndüm. “Hamsi.”

“Aslan yengem?”

“Şimdi itiraf vakti,” dediğimde tedirgince bana bakmaya başladı. “Zamanında sürekli burada takıldığı için her an bir yerden eski sevgilisi çıkar diye korkuyor. O yüzden geldiğimizden beri Galatasaray-Fenerbahçe maçında Galatasaray 2-0 gerideymiş gibi bir gerginlikle oturuyor, değil mi?”

Merdan Efe’yle takılarak artık ben de ona benzemiştim.

Gökdeniz ellerini yüzüne kapattı. “Aradığınız Gökdeniz’e şu anda ulaşamıyor.”

“Gökdeniz!”

“İzgiciğim, senin niyetin beni öldürtmek mi ya? Zaten burayı önerdim diye barut gibi. Hayatım tehlikede, diken üzerinde oturuyorum anasını satayım. Sorduğun soruya cevabım evet ama çoğuna sevgili bile diyemeyiz. Hem burası onun eski sevgilileriyle ya da her neyse onlarla dolu olsa, Merdan seni burada bir dakika bile tutmaz.” Ellerini yüzünden çekmiş mahcup bir ifadeyle saçlarını kaşımıştı. “Burayı önerirken bu durum hiç aklıma gelmemişti, tamamen benim eşekliğim, affet yengem.”

“Sorun yok,” dedim elimi havada sallarken. Bu gece burada bulunan *eski* adı altındaki tek tehlike oydu. “Geçmiş geçmişte kaldı sonuçta. Bu durumu ben dert etmem ama Merdan Efe benim yerime de dert ediyor.”

Gökdeniz’in bakışları omzumun üzerinden bir yere kayarken sıırttı. “Dert etmeyeceğine emin misin, İzgiciğim?”

Anlamadığım için kaşlarım çatılırken omzumun üzerinden baktığı yere baktım. Az önce göz göze geldiğim kadın Merdan Efe’nin önünü kesmiş bir şeyler anlatıyorken aniden bir adım atarak ona daha da yaklaştı. Elini de omzuna koyduğunda, Merdan Efe önce kadının elini ittirip ardından bir adım geriye atarak aralarındaki mesafeyi açtı. Bu hareketi gülümsememi sağlarken Gökdeniz’e hiç bakmadan ayağa kalkıp yanlarına adımladım. Az önce başkasıyla sarmaş dolaş gördüğü adama bu kadar yakın davranmak da neyin nesiydi?

Zaten stresten dolayı başıma ağırlar iğne gibi saplanmaya başlamışken bir de bu gibi bir durumla uğraşmak zorunda kalıyordum.

İçimde oluşan gerginlikle yanlarına ulaştığımda Merdan Efe beni henüz görmemişti. “Hadi ama Merdan,” dedi kadın. “Seni çok iyi tanıdığımı unutmuş olmalısın. Kaç kadın gördüm yanında. En sonunda yine bana gelmedin mi? Yine öyle olacak. Herkes yalan olur ama Berfu kalır.”

“Yeter bu kadar,” dedi Merdan Efe soğuk bir ses tonuyla. Sesi öylesine sertti ki daha önce bana karşı kullandığını bir kez olsun görmemiştim. “Önemli dediğin için durup seni dinledim ama boş konuşuyorsun, Berfu. Gerçeklikle alakası olmayan fikirlerini sakla, benden ve sevdiğim kadından uzak dur.” Merdan Efe’nin *sevdiğim kadın* demesiyle içimdeki kelebekler devreye girerken kadının yüzü buz kesildi. “Oturduğun yerden bize dik dik bakmayı da kes.”

“Ha, sen ciddisin?” Adının Berfu olduğunu öğrendiğim kadın hemen Merdan Efe’nin arkasında olduğumu bildiği halde alayla gülerken devam etti. “Güldürme beni. Sen kim, ciddi ilişki kim? Bu sefer de kendini böyle mi kandırıyorsun? Senin aşk hayatını sadece biz değil, tüm magazin biliyor. Şimdi karşıma geçip seviyorum naraları atman çok komik değil mi?” Kahkaha attı. “Bir de evlenmeyi düşünüyorum falan de, tamam olsun.”

Merdan Efe konuşmadan hemen önce ona da kendimi belli etmek için bir adım öne çıkıp parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Aniden irkilip bana dönerken, gözlerindeki endişeli duyguyu görüp daha çok gülümsedim. “Merak ettim seni sevgilim,” dediğimde ona bir adım daha atarak bedenimi bedenine yasladım. “Bir sorun mu var?”

Berfu bir kez daha güldüğünde bakışlarım ona döndü. “Özel konuşuyorduk.”

“Özel değildi,” dedi hızlıca Merdan Efe. “Konuşma da bitmişti zaten.” Merdan Efe sert bakışlarını ondan çekerken dudaklarını saçlarına bastırdı. “Gidelim bebeğim.”

Berfu önce ellerimize ardından bu yakın halimize bakarken Merdan Efe'yle sırtımızı ona dönmüş tam ilerliyorduk ki aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. “Bekle güzelim.” Elimi bırakıp tekrar Berfu'nun yanına dönerken ona ne söylemişti bilmiyordum ancak Merdan Efe'nin geri çekilmesinin hemen ardından beti benzi atmış bir halde hırsıyla arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Sevgilim yeniden yanıma gelirken elimi tutup ikimizi de ilerletmeye başladı.

“Ne söyledin ona?” diye sordum merakla. “Tamam, bizi gördüğünden beri yüzü asıktı ama sözlerinden sonra kaskatı kesildi kadın.”

“Hiç,” dedi keyifle. “Bilmesi gereken bir şeyi söyledim o kadar.” Yerimize geçtiğimizde beni yeniden kendine çekerek kolunu omzuma attı. “Sen takma bunları kafana.”

“İsmi hatırlamadığını söylemiştin,” dediğimde başını salladı. “Hatırlamıyordum zaten. Kendisi söyledi.”

“Bu kadar gerilmene gerek yok,” dedikten sonra bir şey demesine müsaade etmeden devam ettim. “Bana karşı ya da sana karşı bir hamle yapılmadığı sürece aramızın bozulacağı hiçbir konu olamaz. Sana demiştim. Durup dururken kiskançlıktan olay çıkaracak biri değilim.”

Yüzünü astı. “Kıskandın, itiraf et.”

“Kıskanmasam yanına gelmezdim.”

“İtiraf et işte, İzgi,” dediğinde gülümseyerek söylediğim şeyi anlamasını bekledim. “Ne?”

“Kıskanmıyorum dediysem de bu dibine girmesine, elini omzuna koymasına falan susacağım anlamına gelmiyor, sevgilim...” İşaretparmağımı yalandan ona doğru salladım. “Eve gidince hesabını soracağım. Bu gece koltukta uyuyacaksınız!”

Gülerek yüzünü saçlarımin arasına gömdü. “Hanımım ne derse o.”

“Allah'ım!” Atılan çığlıkla ikimiz de irkilirken Sevcan'a döndük. Ellerini çenesinin altında birleştirmiş bizi seyrediyordu. “Çiftimin hallerine bakın! Çabuk herkes işini bırakıp çiftime baksın. Şu güzelliğe bakın. Elimde büyüdü keratalar.” Merdan Efe yumruğunu ona uzatırken Sevcan da elini yumruk yapıp onun yumruğuna vurdu. “Efe Merdan, heykelin dikilsin be!”

“Ama senin de hakkında yenilemez, Sevcan,” dedi Merdan Efe. Dakikalar sonra keyfi ilk kez yerine gelirken yüzümdeki gülümsemeyi bu anın bozulmaması adına silmedim. “Ben yılmadım, sen de yıldırın.”

Burada yıldırıldığı kişinin benim olmam dışında bir problem yoktu.

“Şu arkamdan çevirdiğiniz işleri ne zaman öğreneceğim?”

Sevcan sırtıttı. “Bitanem, elbette hiçbir zaman!”

Somurtarak arkama yani Merdan Efe'nin göğsüne yaslandım. “Kötü birisin.” Başımı geriye atıp omzuna yaslayarak Merdan Efe'ye baktım. “Neyse ki burada ne istersem öğrenebileceğim bir adam var.”

“Hanımcı,” diye bağırdı Medih. “Hanımcılığın dersini ver biz de öğrenelim, kardeşim. Zamanında bana derdin ama ben senin yanında deve de kulak kalıyorum malum.”

“Valla ben İzgi ve Merdan'ı ne zaman görsem sırtıtasım geliyor. Kırk yıl düşünsem şu mekânda Merdan'ı şöyle göreceğim aklıma gelmezdi ama nişanlımla o kadar uğraştı ki bu halleri aşırı keyif veriyor,” dedi Ebrar. Merdan Efe gözlerini kısmış, karşısında iki hain varmış gibi onlara bakıyordu. “Hayat işte... Karma.”

“Tamam, çok da uğraşmayın,” dediğimde bu sefer konuşan Kerem oldu.

“Kıyamadı sevgilisine.”

“Herhalde kıyamayacağım. Şu bakışlara bakın. Takımı dokuz kişi kalış teknik direktör gibi bakıyor.”

“Yavrum, benim takımım kırmızı kart yemez. Kendi isteğimle oyuncuyu çıkarır eksik takımla oynarım sahada.” Medih'e ters ters baktı. “Bunu da attım takımımdan.” Bakışları Kerem'e döndü. “Seni takımıma istiyorum, Kerem. Galatasaray'a gel, kardeşim.”

Bu konuşma bir şeyin habercisiydi.

“Halı saha mı yapacaksınız?” diye sorduğumda gözlerimi kocaman açtım. “Asla ve asla olmaz. Henüz koşacak kadar iyileşmedin.”

“Şimdi değil zaten,” dedi, beni yatıştırmak ister gibi saçlarımla oynarken. “İlerisi için konuştum. Yazın daha sık yapıyoruz.”

“Nikâh sonrası eğlence yapacaksınız, değil mi? Bakın aslan gibiyim, buraya bile geldim. İptal edip durmayın.” Medih gözlerini devirdi.

“Eğlence başka zamana, kardeşim. Biz direkt tatile gidiyoruz.”

“Vay be! Yaşıyorsun bu hayatı, Medih Yüceer.” Duraksadı. “Milli takım maçlarında tatilde mi olacaksınız?”

Ebrar gözlerini deviren taraf oldu. “Medih'in aklını bulandırıp durma, Merdan. Galatasaray'ın bitiyor milli takımın başlıyor. Futbol kapatılsın.”

Merdan Efe tip tip Ebrar'a baktı. “Ayıp ediyorsun, yenge. Kalbim kırıldı.”

“Buradaki tek sap neden benim?” Hepimizin bakışları uyumlu olarak Gökdeniz'e döndüğünde içeceğini başına dikip yüzünü buruşturdu. “Bir daha sizinle takılmayacağım. Her zaman söylerim, bir aslanıma güvenmiştim. Herkes sevgili yapar o beni yalnız bırakmaz diye.” Dik dik ikimize baktı. “Herkesten çok hanımcı çıktı. Aşk adamıymış da haberimiz yokmuş.

Neden böyle yaptın, aslanım? Bana biraz müsaade. Ağlayarak günlüğümü yazacağım.”

“Hamsim, ben seni bırakır mıyım?” Gökdeniz hiç ona bakmadı. “Seninle hamsili reçel bile yaptım.”

“Seven sevdiğiyle hamsili reçel yapsın,” dedi Gökdeniz anında yumuşarken. “Eyvallah, aslanım. Asıl aşkının ben olduğumu biliyordum.” Gökdeniz kolumu dürttü. “Tamam İzgi üzülme, seni de sever ara sıra.”

“Allah razı olsun,” dedim gülerek. “Ben aranızda girmeyeyim, siz devam edin lütfen.” Dönüp Sevcan’a öpücük attım. “Benim Sevcan’ım var.”

O da bana öpücük atarak karşılık verdi. “Herkes bilsin ki İzgi ve Sevcan aşkı büyüktür herkes.”

Merdan Efe önündeki içeceğini alırken konuştu. “Hani *merdanefezizgi?*”

“O hâlâ duruyor,” dedi Sevcan. “Twitter *bioma* yazdım. Instagram’a yazacaktım da İzgi engel oldu.”

“Evet, ben gördüm,” dedi Gökdeniz. “Twitter hesabında kocaman yazmış bir de yanına kalp koymuş.”

“Ben senden razıyım, Sevcan’ım,” dediğimde göz kırptı.

“Olmasaydın olmazdık,” dedi Merdan Efe de. Ardından gözlerini kocaman açarak -gözleri küçük olduğundan açamıyordu ve bu durum her defasında gözüme ayrı tatlı geliyordu- herkese tek tek baktı. “Bugün İzgi’yle Galatasaray müzesini gezdik. En sevdiği yer Kadıköy’e diktiğimiz Galatasaray bayrağı oldu.”

“Ne?” Şaşkınlıkla ona döndüm. “Uyduruyorsun ama şu anda!”

Güldü ve gözleri kısıldı. “Yo gerçekler, güzelim.”

“Yine her şeyi istediğin yere çekiyorsun...”

“İzgi, sen olmuşsun,” dedi Kerem. “Artık anlı şanlı Galatasaray taraf-tarısın.”

“Aynen öyle,” dedi Medih. “Yakında tüm marşlarımızı ezberlersin.”

“Herhalde,” dedi Merdan Efe gururlu bir şekilde. “İzgi, UltrAslan tribününün yengesi. Olacak o kadar.”

Şu an burada ne yaşanıyordu?

“Oha çok havalı,” dedi Sevcan. “Zaten İzgi’im istemem yan cebime koy-cu ya... Biliyordum Efe Merdan’a dayanamayıp Galatasaraylı olacağını.”

“Hey!” Dikkatleri üzerime çektim. “Müzeye ve maçlara gitmiş olabili-rim ama ben hâlâ Fenerbah-”

“Hayır değilsin,” diyerek araya girdi Merdan Efe. “Değilsin, İzgi. Seni yine duyamıyorum.” Dudaklarımı aralamama izin bile vermeden ayağa kal-kıp beni de kaldırdı. “Dans vakti!”

Sanki daha on dakika önce dans etmemişiz gibi ilerliyordu. Üstelik bu sefer az önceki yerimize nazaran en karanlık, görünmesi zor kısma doğruydum.

“Ne dansı ya?” Beni peşinden sürüklerken şarkıdan dolayı duyması için bağıırıyordum. “Önce şu takım konusunda anlaşacağız!” Dans eden bedenlerden daha uzak bir noktada durup ellerini belime koyarak beni kendine çekti. “Sana diyorum.”

“Konuşalım,” diye fısıldadı yüzünü boynuma yaklaştırdı. Sırtımı az önce onu gördüğüm yere doğru dönmemi sağlayacak şekilde durmamı sağladı. Kollarımı boynuna sararken beni biraz daha kendine yaklaştırdı. “Galatasaraylısın,” dediğinde nefesi boynuma çarpmış ardından dudakları boynuma sulu öpücüklerini bırakmaya başlamıştı. “Değil mi?”

“Merdan Efe...” Gözlerim usulca kapanırken ne diyeceğimi anında unutmuş gibiydim. Ona iyice yaklaşıp aramızda mesafe bırakmazken, sarılır vaziyette öylece yerimizde sallanıyorduk. Danstan çok sarılıyorduk ve bundan ikimizin de şikâyeti yoktu. Ortam karanlıktı. Renkli ışıklar etrafta gezinse de kimsenin bizi görecektir ya da bizimle ilgilenecek havası yoktu.

“Hımm?” Dudaklarının baskısı boynumda devam ederken eli de boş durmadan belimdeki narin dokunuşlarına devam ediyordu. “Galatasaraylısın... değil mi?” Yüzünü boynumdan kaldırırken elini çeneme koyarak yüzümü yüzüne kaldırdı. “Bir cevap bekliyorum, sevgilim.” Bakışları yüzümün her bir yanını arşınlarken yutkundum. “Öylesin, değil mi?” İçimdeki duygu seliyle birlikte onu öpme ihtiyacı hissettim. Parmak uçlarımda yükselip ona yaklaşmıştım ki buna izin vermedi. “Ama cevap?”

Beni içmeden sarhoş etmişti.

Başımı salladım. “Hıhı,” diyerek tekrar ona doğru uzandığımda bu sefer geri çekilmeden onu öpmeme müsaade etti. Dudaklarımın üzerinde keyifle gülümseyip elini yanağıma çıkardı. Beni kolları arasında kendisine daha da yakınlaştırdığında parmaklarımı yumuşak tutamlarının arasından geçirdim. Şu anki rahatlığımın tek sebebi en köşede, karanlıkta oluşumuzdu ama öyle olmasaydık bile ondan kopmam çok zor olurdu, biliyordum.

“Kabul ettin,” dedi yüzünde hayran olduğum gülümsemesi varken. “Bundan sonra beni asla susturamazsın.”

“Neyi kabul ettim?” diye sordum kaşlarını çatarken.

“Hiç yan çizme,” dedi dudakları yanağıma doğru yol alırken. “Kabul ettin, kaçamazsın.”

“Bir kere sadece sen duydun. Hiç de kabul etmeyeceğim,” dediğimde geri çekilip gözlerime baktı. “Sen iyice bana benziyorsun, İzgi.”

“Peki,” dedim uzatarak. “Bu kötü bir şey mi?”

“Asla,” dedi önüme gelen saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken. “Aksine hoşuma gidiyor.”

“Sen de bana benziyorsun,” dedim küçük bir tebessümle. “Benden çok etik demeye başladın... Bu da benim hoşuma gidiyor.”

“Bir şey diyeceğim,” dediğinde merakla devam etmesini bekledim. “Nikâhtan sonra annenle babanı ziyarete gidelim mi?”

“Kimin nikâhı?” diye sordum aniden.

“Yavrum kimin olacak? Abimin işte,” dedi garip bir ifadeyle. “Başkası evleniyor da haberim mi yok?”

“Ha, doğru.” Boğazımı temizledim. “Çok güzel olur. Hem İzmir’i gezdirecektim sana unuttun mu?”

“Milli takım maçlarının olduğu zaman gidelim,” dedi. “Takım falan da yok, babanla aynı şeyi destekleyeceğiz. Gözüne girmiş olurum.”

Merdan Efe gerçekten işini biliyordu.

“Sen çok fena bir adamsın,” dediğimde *ne sandın* bakışını atmasının ardından göz kırptı. “Ne zaman maç?”

“11 haziran,” dedi heyecanla. “Teknik direktör takımı batmazsa ilerleyeceğiz. Keşke ben olsaydım teknik direktör. Harcanıyorum ya... En iyisi kendi takımımı kurup teknik direktör olmak... Başka çare kalmadı.” İkimiz de aniden duraksadığımızda birbirimize bakakaldık. Sessizlik bir süre aramızda hüküm sürerken bir süre daha olduğumuz yerde sallanmamızın ardından boğazını temizledi. “Geçelim mi? Yerimize...”

“Olur,” dedim hızlıca. Bu gece ne oluyordu? Bir yerlerden evlilik bir yerlerden farklı çıkarımlar yapıp duruyorduk. Ama cümlesi de yanlış anlaşılmaya müsaitti. Bedenlerin arasından sıyrılıp yerimize geçtiğimizde masada yalnızca Gökdeniz vardı. “Herkes nerede?”

“Ebrar’ın başı ağrıdığı için Medih’le kalktılar. Sevcan ve Kerem de dans ediyorlar. Ben de burada ölümümü bekliyorum.”

“Tövbe estağfurullah,” dedi Merdan Efe. “Salak salak konuşma, Hamsi.”

Merdan Efe’yle birlikte Gökdeniz’in yanına otururken masadaki çerezi ona uzattım. “Ne yapsak sana ya?”

“Hamsi reçeli.”

Merdan Efe’yle aynı anda bağırdık. “Asla!”

“Sevgili olduğunuz yetmiyor bir de aynı anda aynı şeyleri mi söylüyorsunuz? Atacağım kendimi Karadeniz’imin kızgın sularına.”

“Ağlama lan,” dedi Merdan tüm kibarlığıyla. “Görüreyim seni de hamsi falan ye.”

“Hayatım, çok kibarsın,” dediğimde uzanıp yanağımdan makas aldı. “Ne zaman gidiyorsunuz? Ben de geleyim. Balık varsa ben de varım.”

“Sevgilim varsa ben de varım demek yerine balık varsa ben de varım demen çok özel, İzgi,” dedi Gökdeniz. “Seni bu romantikliğinden dolayı kutluyorum.”

“Bu ilişkinin romantik tarafı İzgi değil,” dedi Merdan Efe derin bir hüznle. “İnanılmaz ama gerçek...”

“Aşk olsun.” Somurttum. “Gayet romantiğim ben. Çok romantiğim, en romantiğim.”

“Kesinlikle güzelim,” dediğinde ciddi olmadığını herkes anlayabilirdi. “Senden daha romantik biri olduğumu sanmıyorum.” Ona cevap vermiyip arkama yaslanırken etrafı incelemeye başladım. Eğlencem bu kadardı. Endişe yeniden ortaya çıkarken bakışlarımı kısa bir an mekânın içerisinde gezdirdim. Ancak ne bütün akşam gözlerini üzerimize diken kadın buradaydı ne de Selçuk. Adını içimden söylemek dahi midemi bulandırırken yanımdaki adamın omzuna başımı yaslayarak aralarındaki sohbeti dinlemeye başladım.

Onu bir daha görmemeyi dilesem de o an üzerimize diktiği bakışlarının altında çok farklı şeyler olduğunu hissediyordum.

Merdan Efe’nin omzuna yasladığım başımı, telefonuna gelen aramayla birlikte geri kaldırdığımda bakışlarıyla buna gerek olmadığını söylese de omuz silkmekle yetindim. “Kartalım! Ciddi misin lan? Bak kandırıyorsan... Oğlum, harbi mi? Tamam... Tamam, geliyorum hemen.” Telefonu aceleci bir tavırla kapattığında merakla ona bakan bana ve Gökdeniz’e döndü. “Bilal gelmiş.”

Gökdeniz yerinde doğrulurken Merdan Efe’nin yüzündeki gülümsemenin aynısından onda da oluşmuştu. “Gerçekten mi? Kandırmıyorsun değil mi? Ee, çağır buraya gelsinler.”

“Yok oğlum ne kandırması? Gelmiş,” dedi Merdan Efe. “Adamın küçücük çocuğu var kardeşim, ne işi var burada?” Bana döndü. “Kalkalım mı güzelim? Bizim eve geçmişler ama kapıda kalmışlar tabii. Şimdi güvenliğe yazıyorum eve alsın biz gitmeden.”

“Olur olur kalkalım,” diyerek çantamı alıp ayaklandım. Apar topar mekândan çıkarken Sevcan ve Kerem daha kalacaklarını söylemişlerdi. Ben arabayı kullanırken Merdan Efe yan koltuğa geçmiş, Gökdeniz de arka koltuğun ortasına oturup başını ikimizin arasından uzatmıştı.

Yan koltuk prensesi... Bunu düşündüğümü öğrense iki gün boyunca somurturdu.

“Bir yıldan fazla oldu gelmeyeli,” dedi Gökdeniz. “Biz yanına gittik ama o gelmeyeli bayağı uzun zaman oldu, aslanım. Senin için geldi kesin. Kaza haberini duyunca aradı ama işten izin alamamıştı.”

“Bilal ve kartal,” diyerek araya girdim. “Kartalım dedin? Beşiktaşlı herhalde o da?”

“Evet,” dedi Merdan Efe. Bilal ile yakınlıkları ne derecedeydi bilmiyordum ama onu çok sevdiği yüzündeki gülümsemeden bile anlaşılıyordu. “Üniversiteden arkadaşımız. İş için Azerbaycan’a gitmişti. Orada âşık oldu, evlendi ve temelli kaldı. Bir de çocuğu var.”

“Yaa.” Gökdeniz ve Merdan Efe’nin arkadaşlıklarını, birlikte geçirdikleri pek çok anıyı dinleyerek geçen yolculuk kısa sürede tamamlanırken, ikisinin gözlerindeki heyecanı görmek Bilal’i daha da merak etmemi sağlamıştı. Üstelik gecenin gerginliği -yalnızca bu gecelik de olsa- Merdan Efe’ye unutturduğu için Bilal’i şimdiden sevmeye başlamıştım. Elbette Gökdeniz’den sonra...

Bu gecenin böyle ilerlemesini beklemediğim kesindi. Selçuk, Berfu derken onlarca duyguyu bir anda yaşadığım bir gece olmuştu ve içimdeki huzursuz sesle de gecenin kötü sonlanacağını düşünmeden edememiştim. Selçuk mevzusu bu gece aniden açılmış ve yine aniden kapanmıştı. Merdan Efe’yle yalnız kaldığımız ilk anda bu konunun gün yüzüne çıkacağını bilsem de şu an yalnızca ana odaklanmak istiyordum.

Yine ve yine erteliyordum.

Onlar önde ben arkadayken bahçeye girdiğimizde anahtarla kapıyı açmadan evin kapısı açıldı. “Kardeşim!” Merdan Efe beklemeden karşısındaki adama sıkıca sarılırken Bilal de ona aynı şekilde karşılık verdi. “Özlettin be, oğlum.”

“Özlenmeyecek adam mıyım lan, herhalde! Korkuttun sen de bizi şerefsiz,” dedi Bilal ona uzun uzun sarılırken. “Geçmiş olsun, kardeşim benim. Çok şükür iyisin.” Merdan Efe omzunu sıkıp geri çekildi. Bilal de ondan uzaklaşıp Gökdeniz’e de aynı samimiyetle sarıldı. “Hamsi kafalı tabii ki yine peşinden gelmiş.”

“Hamsi aslanını sana bırakır mı sandın, yiğidim?”

Kapının önünde, en arkada ellerimi arkamda birleştirmiş onları izliyorum Merdan Efe yanıma gelerek elini belime attı. Bu sayede Bilal’in bakışları da üzerimize döndü. “Hadi lan,” dedi gülerek. “Anlatıyordun tamam da yan yana görünce çok garip hissettim.”

Telefonda arkadaşına beni mi anlatıyordu?

“Yenge merhaba,” dedi Bilal elini uzatırken. Esmer, simsiyah saçlı ve uzun boyluydu. “Bilal ben.”

“Merhaba,” dedim uzattığı elini tutarken. “İzgi ben de.”

“Bilmez miyim?” Güldü tekrardan. “Merdan Efe’nin meşhur İzgi’si. Birebir tanışmasak da çok dinledim seni.”

Gülümseyerek Merdan Efe'ye döndüğümde elini ensesine attı. "Ee, hadi girelim içeri, kaldık burada." Utanmış hali beni daha da gülümsetirken içeri girip kapıyı kapattık. Kapı sesiyle birlikte Yüce koşarak Merdan Efe'nin bacaklarına geldi. "Hani, yengemle küçük aslan nerede?"

"Küçük kartal," dedi Bilal tip tip ona bakarken. "Uyuyor diye üst kat-taki misafir odasına çıkarmıştık ama uyandı, kardeşim. Yengen de ona bak-maya gitti, gelir birazdan."

Onu onaylayıp hep beraber salona geçtiğimizde, hepimiz otururken Bi-lal ayakta sırtarak Merdan Efe'ye bakıyordu. "Yapma," dedi Merdan Efe. "Yapma dayanamam. Geldiğin gibi bunu bana yapamazsın. Bak ben yara-liyım, hastayım, komalarda kaldım, yapma."

Bilal onu hiç takmadan iki elini yumruk yaparak havaya kaldırdı. "Gü-cüne güç katmaya geldik, formanda ter olmaya geldik!" Merdan Efe'nin tam önüne gelerek yüzüne doğru eğildi. "Beşiktaş seninle ölmeye geldik, Beşiktaş!" Merdan Efe kolunu dizlerine yaslariken yüzünü ellerine gömdü. "Siyah! Beyaz! Şampiyon Beşiktaş! N'oldu, kardeşim? Beşiktaş şampiyonlu-ğu verir mi sandın?"

"Lan yürü git evimden!" Merdan Efe yüzünü elinden kaldırmadığı için sesi boğuk çıktı.

"Kırk yılın başı gelmişsin aslanımı acillik mi edeceksin, Bilal?" dedi Gökdeniz ancak büyük bir keyifle sırtıyordu. Onun tuzu kuruydu tabii. Olan benim sevgilime oluyordu. "Bacağı titremeye başladı bak."

Merdan Efe her ne kadar isyan etse de mutlu olduğu gözlerinden belli oluyordu. Yüzümdeki tebessümle onları izliyorken salona giren sarışın ka-dın ve kucağındaki saçları seyrek bebekle bakışlarım onlara döndü. Merdan Efe de Bilal'in sustuğunu sanıp yüzünü kaldırdı ancak Bilal eşinin kucağın-dan şaşkın gözlerle ona bakan çocuğunu alıp, onunla birlikte olduğu yerde zıplayarak bağırmaya başladı. "Yüz on iki sene yan yana yan yana, siyah da beyaz da kol kola kol kola!" Çocuk bu duruma o kadar alışmış olmalı ki korkmak yerine ellerini birbirine çarpmaya başlamıştı. "Şerefli şampiyon-luklarla bir daha, gururlan burası Beşiktaş gururlan!"

Merdan Efe aniden ayağa kalkarken Bilal gülerek koltuğun arkasına koştu. "Ulan misafirim ben! Böyle mi hoş geldin diyorsun bana?"

"Hadi lan misafirmiş," diye homurdandı Merdan Efe. "Misafirsen mi-safirliğini bil. Ne demek benim evimde Beşiktaş marşı söylemek? Siz şam-piyonluğu almadınız, Galatasaray size verdi."

"Oğlum kucağımda olmasaydı ben sana diyeceğimi biliyordum da ney-se. Anladım ki kaybetmeyi hâlâ hazmedememişsin, Merdan'ım."

“Boş boş konuşma, canımı sıkıyorsun.” Merdan Efe onlara yaklaşıırken kollarını küçük çocuğa doğru kaldırdı. “Gel bakayım amcaya.” Çocuk başta çekinse de kollarını Merdan Efe’ye uzattı. Merdan Efe onu kucağına alıp yanağını öperken sımsıkı sarıldı. “Özlemişim seni, aslanım benim.”

Manzara...

Manzara çok fena hayallere daldırdı.

“Kartal yalnız o.”

“Kes,” dedi Merdan Efe. “Yeğenimle arama girme.”

“Bizi tanıştırmaya niyetleri yok sanırım.” Yanımdan gelen ince sesle irkilirken daldığım ikiliden bakışlarımı çekip sarışın kadına döndüm. “Sude ben,” dedi gülümseyerek. “Bilal’in eşiyim. Sen de İzgi olmalısın.”

Beni gerçekten herkese anlatmıştı.

Başımı salladığımda elini tuttum. “Memnun oldum, Sude.”

“Ben de öyle,” dedi sevecenlikle. “Benimkinin çocuğu var ama hâlâ Merdan’ı görünce çocuklaşıyor, şu hallerine bak.”

Bakışlarım tekrardan Merdan Efe ve kucağındaki çocuğa kaydığında gülümsemeden edemedim. Karşımda öyle güzel bir görüntü vardı ki saatlerce sıkılmadan izleyebilirdim. “Adı ne?”

Oğluna sıcacık bir gülümsemeyle bakarken sorumu cevapladı. “Mert.”

Merdan Efe, başını kaldırdığında benimle göz göze gelirken Mert’le birlikte bana doğru adımladı. “Annesiyle tanıştığına göre sıra bu küçük adamda, İzgi.”

Bu adam çok başka düşünmeye zorluyordu beni.

Bir bebeğin kucağına bu kadar yakışması normal miydi?

Bakışlarım Mert’e döndüğünde ona bakmamla başını Merdan Efe’nin boynuna gömüp bana utangaç gözlerle bakmaya başladı. Sude’nin, Gökdeniz ve Bilal’in yanına gittiğini hissettiğimde şimdi yalnızca üçümüz kalmıştık. “Merhaba Mert,” dediğimde parmağımı usulca yanağında gezdirdim. “Seni sevebilir miyim?”

Sorumu duymasıyla kısa bir an tereddüt etse de başını Merdan Efe’nin boynundan kaldırarak kollarını bana uzattı. Onu yavaşça kucağıma alıp yanağını öptüğümde küçük ellerini boynumdaki kolyeye koyarak oynamaya başladı.

Bu uysal haline gülümseyip bakışlarımı sevgilime çevirdiğimde, yüzündeki derin gülümseme ve parlayan gözleriyle bizi seyrettiğini gördüm. Gözlerinin içinde yine ilk defa gördüğüm bir ifade vardı. Ona bakmamla bakışlarını benden kaçırıp Mert’e odaklandı. “Çok tatlı, değil mi? Ona gizli gizli Galatasaray marşları dinletiyorum. Babasının Beşiktaşlı olması onun

suçu değil sonuçta.” Uzanıp az önce benim Mert’e yaptığım gibi parmağını onun yanağından gezdirdi. “Neyse ki hayatında Merdan amcası var.”

Neyse ki Merdan amcası benim hayatımda da vardı. Yoksa ne yapardım?

“Çok şanslı desene,” dedim, muzip bir tonda. “Hayatında sen varsın çünkü.” Bakışlarım tekrardan Mert’e döndü. “Biz çok şanslıyız, değil mi Mert?” Beni onaylamak ister gibi birkaç ses çıkarırken güldüm. “Bak, onayladı.”

Uzatarak önce Mert’in ardından benim saçlarımın üzerine dudaklarını bastırdı. “İkinizi de yesem nasıl olur?”

“Olmaz amcası,” dediğimde Mert’le birlikte koltuğa oturdum. “Bizi yemez, değil mi Mert?” Mert başını kaldırıp şaşkın gözlerle bana bakarken Merdan Efe de hemen yanıma oturdu.

“Ee,” dedi Bilal ve dikkatleri üzerine çekti. “Şampiyonluk günü kendimi İstanbul’a gelmeye hazırlamıştım. Merdan’ım acillik olur diye bekledim ama olmadı. Yoksa aslan gerçekten kedi mi oldu?”

“Oldu oldu,” dedi Gökdeniz. “Artık kükremiyor, miyavlıyor.”

“Bir kere sana hâlâ kükrüyor,” dediğimde gözlerini kıstı. “Ne var? Yalan mı? Çok oynuyorsun sevgilimin üzerine.”

“Hak ettiysem eyvallah,” dedi, yalandan ağlamaklı bir ses çıkarırken.

“Şair burada *o herkese aslan bana kedi* demek istiyor,” dedi Sude. Öyle nahif bir sesi vardı ki kitap okusa iki dakika için uykuya daldım sanırım. Onun sözleriyle Merdan Efe yerinde doğrulurken başını sallayarak onu onayladı. Omzumdaki baskıyla başımı eğerken Mert’in gözlerinin kapandığını gördüm. “Zaten uykusunu tam alamamıştı,” dedi Sude. “İstersen ben alayım, İzgi.”

“Sen yorgunsun,” dedim ayağa kalkarken. “Ben yatırıp gelirim hemen.” Gülümseyerek başını salladığında kimseye bakmadan dikkatli adımlarla merdivenleri çıkmaya başladım. Misafir odasına girip Sude’nin oğlu için hazırladığı küçük yere Mert’i yatırırken kokusunu da içime çekmeyi ihmal etmedim. Bebek kokusu dünyanın en güzel kokusuydu.

Yatakta yarı uzanır vaziyette bir süre onu izlerken küçük eli parmağıma tutunarak uykusuna devam etti. Çocukları severdim ama evlenip çocuk sahibi olma sorumluluğu çok korkutucu gelmişti. Bir gün çocuğum olmasını elbette isterdim ancak buna ne zaman hazır olurum hatta olabilir miydim, hiçbir fikrim yoktu. Bazen kendime bile bakamıyor gibi hissederken küçük bir çocuğu yetiştirme düşüncesini kendimden hep uzakta tutuyordum.

Bu geceye kadar...

Bu gece Merdan Efe’nin gözlerinde gördüğüm o duyguyla ilk kez bir çocuğum olsa nasıl olurdu diye düşünmüştüm. Bu durum şu an için hâlâ bana çok uzak olsa da günün birinde Merdan Efe’nin harika bir baba olacağına emindim.

Parmağımı Mert'i uyandırmamaya dikkat ederek geri çekerken, yataktan kalkıp onu son kez örttüm ve odadan çıkmak için arkamı döndüm. Gördüğüm bedenle duraksadım. Merdan Efe omzunu duvara yaslamış, kollarını önünde birleştirmiş bir halde bizi seyrediyordu. "Korktum," diye fısıldadım yanına ilerlerken. "Sen ne zaman geldin buraya?"

"Çok olmadı," dedi, tebessüm ederken. Ona başımı sallarken son kez gözlerimin içine bakıp olduğu yerde doğruldu. "Üzerimizi değiştirelim de öyle inelim aşağı."

Birlikte odasına geçtiğimizde sırtımı ona doğru döndüm. "Fermuarımı açar mısınız?"

"Açarım," diye mırıldanırken bedeni çoktan arkamdaki yerini almıştı. Saçımı omzumun üzerine alırken fermuarımı yavaşça açmaya başladı. "Bir şey merak ediyorum." O kadar kısıp konuşuyordu ki yutkunma ihtiyacı hissettim. "Bir gün... çocuğun olsun ister miydin?" Boğazını temizledi. "İster misin yani..."

Fermuarı açmasıyla elbisenin önünü tutarak onu döndüğümde başımı kaldırarak gözlerine baktım. "Sen? Sen ister misin?"

"Bunu şu zamana kadar hiç düşünmemiştim," dediğinde sertçe yutkunduğunu hareket eden âdemelmasından anlayabildim. "İstermişim."

"Günün birinde," derken ellimi yanağına yasladım. "Seninle çocuğumuz olmasını elbette isterimi sevgilim. Ama... şu an değil. Şu zamanda değil."

Duraksarken onu kırmış olabileceğimden korktum ama anlayışla gözlerini kapatıp açtı. Bir süre yalnızca gözlerimin içine baktıktan sonra dudaklarına kısa bir öpücük kondurup geri çekildi. "Hadi, misafirlerimizi bekletmeyelim."

Her defasında ikimiz hakkında bir konuşması aşırı hoşuma gidiyordu.

Hızlı hareketlerle üzerimizi değiştirip tekrardan aşağı indiğimizde hangi ara söylediklerini bilmediğim yemekler masanın üzerinde duruyorlardı. "Ben yapardım bir şeyler," diye mırıldandım yalnızca Merdan Efe'nin duyabileceği şekilde. "Böyle dışarıdan ayıp oldu sanki."

"Bebeğim, seni yorar mıyım hiç? Neden ayıp olsun? Yabancı değiller, dert etme."

"İyi peki," diyerek masaya geçtim. "Hayret, hamsili iskender falan söylememişsin, Gökdeniz."

"Aslanım," dedi Gökdeniz onu hedef alırken. "Sevgilin bu gece sürekli üzerime oynuyor, haberin olsun. Hamsi'ni korumayacak mısınız?"

Yemeklere odaklanmış olan sevgilimin cevabı netti. "Hayır."

"Gerçekten yazıklar olsun," dedi Gökdeniz. "Beykoz'daki İshaklı köyüne taşınacağım ben. Trabzonlu mahallesi... Adeta küçük Trabzon.

Sadece orada değerim bilinir benim. Karşınızda has ve has hamsi var ama sizde değer vermek ne gezer?”

“Oğlum, gel benimle,” dedi Bilal. “Bak, aslanın değerini bilmiyor ama ben bilirim.”

Gökdeniz bir parça tavuğu ağzına atıp mırıldandı. “Lütfen beni böyle kandırmayın.”

“Valla gidersen aslanını aslanım yaparım ona göre, Gökdeniz,” dedimde sanki ona *seni öldüreceğim* demişim gibi bakmaya başladı. “Kimse Merdan Efe’yi bırakamaz, kusura bakma.”

“Sen avukattın değil mi, İzgi?” diye soran Sude’ye başımı salladım. “Merdan’ın da avukatısın o zaman?”

Merdan Efe çatalını kenara bırakıp yüzünü asarak Sude’ye baktı. “Değil...”

Yine karalar bağlamaya başlamıştı.

“Medih’in avukatıyım ben,” dedim. “Merdan Efe’yle de öyle tanışmıştık.”

“Eyy Ankara karakol, sen ne aşklara kadırsın be!” Gökdeniz suyu kafasına dikti. “Ben de her ay bir karakol gezsem acaba hayatımın aşkını bulabilir miyim?” diye sordu şakacı bir tavırla. “Karakolda kendine sevgili bulmak da bambaşka olay. Ulan aslanım, aşkını bulduğun yer bile değişik.”

“Ne sandın, kardeşim? Merdan’ım özel adam.” Bilal dönüp göz kırptı Merdan Efe’ye. “Ne olacaktı başka? Merdan Efe’nin üniversitenin ilk günü biriyle çarpışıp ona âşık olacağını hayal edebiliyor musun?”

Kısa bir an Merdan Efe’yle üniversitede tanışsaydık nasıl olurduk diye düşündüm.

“Nikâha kalacak mısınız?” diye sordu Merdan Efe konudan tamamen bağımsız bir şekilde.

“Evet kardeşim,” dedi Bilal. “Bir süre buradayız. Bu gece size geldik ama bir otele geçeriz.”

Merdan Efe kaşlarını çattı. “Saçmalama. Burada kalırsınız, kocaman ev.”

“Aynen öyle,” diyerek onayladım onu. Bacaklarımdaki temasla irkilirken Terim zıplayarak kucığıma çıktı.

“Geldi anneci,” dedi Merdan Efe.

“Beni ne kadar sevmiyorsa, İzgi’yi o kadar seviyor bu kedi,” diyerek Gökdeniz parmağını Terim’e uzattı ama Terim anında onu tırmalamak için sinirli halde patisini salladı. “Gerçekten aslanımın kedisi olduğunu belli ediyor.”

“Terim ve Yüce yakında Galatasaray marşı bile söyler,” dedi Bilal. “Merdan’da o potansiyel var.”

“Senin de bir farkın yok canım,” dedi Sude de ona doğru dönerken. “Geçen gün kuşa Beşiktaş marşı dinletiyordun. Üçünüz de aynısınız.”

Bilal gözlerini kocaman açtı. “Bunu herkesten gizli yaptım sanıyordum.”

“Nasıl ki Merdan’ın Mert’e Galatasaray marşı dinlettiğini biliyorsam, senin de minik kuşumuza Beşiktaş marşı dinlettiğini biliyorum,” diyerek göz kırptı kocasına Sude. “Eşinin her şeyi bildiğini unutmuşsun.”

“Lan!” Bilal top haline getirdiği peçeteyi Merdan Efe’ye fırlattı. “Sen oğluma gizli gizli Galatasaray marşı mı dinletiyorsun?”

Merdan Efe sırtarak arkasına yaslandı. “Yeğenimin kaliteli marş dinlemesini istemek suç mu birader? Beşiktaşlı babası olması onun suçu değil ama onu Galatasaraylı yapıp hayatını kurtarmazsam bu benim suçum olur. Çocuğu Beşiktaşlı yapıp hayatını karartma.” Tamamen şaka yapıyordu ve bunu Bilal de bildiği için yalandan gözlerini kısmış, işaretparmağını ona doğru sallamaya başlamıştı. “Ağlama Bilal, tamam.”

“Gördük bu ay kimin ağladığını,” dedi Bilal. “En son averaj falan diyerek gözyaşlarınızı siliyordunuz.”

Merdan Efe tam cevap verecekken bu konuşmanın daha da uzayacağını anlayan Sude araya girmişti. “Yeter ama bu kadar futbol! Yemek yiyoruz, Bilal.”

“Özür dilerim aşkım,” dedi Bilal. “Futbol ne zaten? Barbar sporu...”

“Hanımcı,” dedi Merdan Efe. Terim’in başını severken bakışlarını ağır ağır ona döndü. Bana bakıp gülümsedi ve kulağıma doğru eğildi. “Ben de hanımcıyım. En çok ben...”

“Anlamadım,” dedim yüksek sesle. Şimdi masadaki herkes duyuyordu bizi. “En çok senin hanımcı olduğunu mu söylüyorsun, hayatım?”

“Sen beni yaktın, İzgi,” dedi Merdan Efe isyan ederek. “Seninle tanıştığımdan beri yanıyorum, haberin var mı?”

Gökdeniz, Bilal ve Sude kahkaha attıklarında uzanıp yanağından makası ben almıştım bu sefer. “Merak etme sevgilim, yalnız değilsin.”

“Ooo!”

Terim ani bağırişla yerinde doğrulurken hedefi Gökdeniz oldu. “Ne bakıyor bu bana öyle? Ben mi bağırdım sadece?” Terim sinirli bir ses çıkarıp ona bakmaya devam etti. “Bana bak, Terim! Benim Turşu’yu getirir üzerine salarım görürsün.”

Turşu da Gökdeniz’in kedisiydi.

Bu çocuğun turşularla ne gibi bir derdi vardı çözememiştim.

Saatin iyice geç olmasıyla yemekleri yedikten sonra odalarımıza geçtik. Önce makyajımı sildim ardından pijamalarımı giyip kendimi yorgunlukla

yatağa bıraktım. Merdan Efe de yanıma uzanıp başını göğsüme yaslariken kollarımı etrafına sardım. İkimiz de konuşmuyorduk ama uyumuyorduk da.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum en sonunda. Vereceği cevaptan ölesiye korksam da bir yerde konunun açılacağına farkındaydım.

“Yeni sezonda Galatasaray’ın hangi transferleri yapacağını.”

Pekâlâ, her şeye rağmen bunu beklemediğim kesindi.

“Bende hata neden soruyorsam...”

Güldü. “Önemli meseleler bunlar, yavrum. Kimler gidecek kimler gelecek... Gece gündüz kap’ bekleyeceğim.”

“Anlıyorum hayatım,” dedim gözlerimi kapatırken. “Sana iyi düşünceler.”

“İzgi?”

“Hımm?”

Yüzünü boynuma gömdü. “Artık geceleri yatariken ya da gündüzleri herhangi bir işi yaparken düşündüğüm tek şey Galatasaray değil. Yanımda olsan da olmasan da aklımdan bir an olsun çıkmayan sen varsın düşüncelerimde.”

Yanağını okşadım. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, güzelim,” dedi boğuk sesiyle.

Görmese de sırtıtım. “Çok değil mi?”

Kısa bir an duraksadı. “Ne?”

“Çok demedin. Az mı seviyorsun?”

“İzgi... cidden mi sevgilim?” Sesli güldüğümde şaka yaptığımı anladı.

“Bu gece koltukta yatacaktın ama bak kıyamadım sana.”

“Hanımcıyım ben dokunmayın bana...”

“Öyle misin gerçekten?”

Boynuma art arda öpücüklerini kondurdu. “Öyleyim gerçekten.”

Huzurlu bir şekilde gözlerimi kapatırken bir elim sırtında gezindi. “İyi geceler, Merdan Efe.” Her şeye rağmen iyiydi gecemiz.

“Güzel geceler, İzgi.” İkimiz de yeniden sessizleşirken bu sefer uykuya yenik düşmeye başladım. Bilincim tam kapanacaktı ki yeniden sesini duydum. “Gerçekten Galatasaraylı olduğunu kabul ettin bu gece.”

“Merdan Efe...” Uyku ses tonuma bile yansımıştı. “Koltuğu bir düşün istersen.”

“Sustum.”

Hiç de Galatasaraylı olmamıştım. Sonuna kadar inkâr edecektim.

Merdan Efe’ye ne kadar direnebilirim tabii ki...

* KAP bildirimini, genellikle takımların transfer ettiği ya da transfer için gönderdiği oyuncuyu bildirmesi olarak bilinir.

İKİ

Gerçek hayatta gözlerinden kalp fırlatan ilk insan olacaktım.

Merdan Efe'nin çocuk sevgisinin böylesine fazla, böylesine güzel olduğunu tahmin etmemiştim. Sevdiğini elbette biliyordum ancak sabahtan beri Mert'le öyle güzel ilgileniyordu ki düşüncelerimin çok farklı yerlere kaymasına engel olamıyordum.

Merdan Efe, daha önce aklıma bile gelmeyen düşüncelerin artık aklımdan çıkmamasına neden oluyordu.

Bakışlarım ikisi üzerinde gezinirken derin bir nefes aldım. Salondaki koltuğu açmış, alanlarını daha da genişleterek saatlerce Mert'le oynamıştı. En sonunda ikisi de bitkin düşerken, Merdan Efe koltuğun üzerine yan bir şekilde uzanarak Mert'in de uyku akan gözleriyle boynuna doğru kıvrılmasını sağlamıştı. İki de birkaç dakika içinde uykuya dalarken nefes alışverişlerini duyuyordum. Mert'in küçük eli sıkıca Merdan Efe'nin yakasını kavrarken, onun büyük eli de sanki düşecekmiş gibi Mert'in sırtında duruyordu.

Sabah Mert'in ağlamasıyla ikimiz de güne gözlerimizi açarken ilk işimiz hastaneye gitmek olmuştu. Merdan Efe her ne kadar sürekli iyiyim dese de bunu doktorundan duymak beni çok rahatlatmıştı. Yol boyunca *ben sana demiştim* diyerek başımın etini yemiş, bir de doktoruna *ilacım ve iyileştirici kremim zaten İzgi* diyerek beni utandırmıştı.

Eve döndüğümüzde Bilal ve Sude dışarıdaki birkaç işini halletmek için evden ayrılmışlar ve bizim de ısrarımızla Mert'i yanımızda bırakmışlardı. Hiç küçük bir bebekle bütün gün evde yalnız kalmamıştım ancak Merdan Efe alışkın olmalıydı ki bu saate kadar hiçbir sorunla karşılaşmamıştık. Aksine Mert bir kere olsun ağlamamış, dünyanın en güzel amcasıyla keyifli saatler geçirmişti.

Bakışlarımı üzerlerinden çekmeden ayağa kalkarken kendime engel olmayıp cebimden çıkardığım telefonumla birkaç fotoğrafını çektim. Çektiğim fotoğraflara da gülümseyerek bakarken birini kilit ekranıma koyup

telefonumu yeniden cebime attım. Onları böyle saatlerce hiçbir şey yapmadan izlesem de sıkılmayacak gibi hissediyordum.

Merdan Efe Yüceer, her bakımdan harika bir adamdı.

Ona olan aşkı her geçen gün daha da artarken kazanın ardından birlikte yaşamaya başlamamızla yeni yeni öğrendiğim özellikleri de sevgimin içimden taşmasına sebep oluyordu. Onun aksine çok fazla romantik ya da ince düşünen biri değildim ama yine de sevgimi hareketlerimle ya da bakışlarımınla ona hissettirmeye çalışıyordum. Ne kadar başarılıydım bu konuda bilmiyordum ancak birçok duyguyu ben de onunla ilk kez yaşıyordum.

Kahve makinesinin cılız sesini duyduğumda sessiz bir şekilde mutfağa adımladım. Çıkardığım sarı kupaya, kendime yaptığım filtre kahveyi dö-küp tekrardan salona dönerken, koltuğa rahatça oturup karşımdaki ikiliyi izlemeye devam ettim. Sıcak kahve başta dilimi yakarken alışkın olduğum bir his olduğu için sorun etmedim. Telefonumun cebimde titremesiyle irkildiğimde kahveyi masaya bırakıp arka arkaya titreyen telefonumu cebimden çıkardım. Sevcan'ın gönderdiği mesajlara bakmaya başladım.

Sevcan: Şu meşhur magazin sayfası yine fotoğrafınızı paylaşip üzerine lovelandık ama nasıl güzel lovelandık, nazarım değmesin yazmış!

GERÇEKTEN LOVELANDINIZ VE MİMARİ BENİM, ÇOK MUTLUYUM!

Neyse, konumuz bu değil ama her konuya seni ve eniştemi ekleyebildiğim için sorun yok. Nikâhta ne giyeceksin???
İki gün kaldı, çok heyecanlandım ayol sanki ben evleniyorum.
Keşke sen de evlensen. 🤔

Ayrıca Efe Merdan aslanların da aslanı oldu artık.
Evine dön kadın!

İzgi: Evet! Sanırım oradaki yatağımı da özledim, gelip bir hasret gidereyim.

Sevcan: Eniştem inşallah bir gece sensiz kalacağı için yataklara düşmez. 😞

İzgi: Yok artık canım. O da bensiz zamanlarındaki gibi takılır işte...

Sevcan: Sanmıyorum o günlere dönmek istediğini hayatım...

Sevcan: *Neyse neyse. Seni nikâha harika hazırlayacağım çünkü magazin de orada olacakmış! Mirsat Yüceer'in ilk kez oğlu evleniyor, normal tabii olması ama öbürünün de müstakbel eşi var sonuçta. Namın yürüsün kız İzgi'm.*

İzgi: *Yine tüm planı yapmışsın bakıyorum da... Magazin sevmem!*

Sevcan: *Mirsat Yüceer'in playboy oğlu düzenli ilişki yapmış, barlardan kendini çekmiş... Bir zahmet çeksinler sizi. Medih'ten çok sizi çekerlerse hiç şaşırمام? Neyse, Ebrar'ım duymasın yoksa üzülür. O üzülürse de Medih beni ülkeden sınır dışı eder. Yüceer erkekleri biraz şeyler... hanımcı...*

İzgi: *Biraz mı?*

Sevcan: **ÖZÜR DİLERİM. EFE MERDAN BİRAZ DEĞİL YA HANIMCILIĞIN KİTABINI YAZIYOR.**

İzgi: *Canım sevgilimle dalga geçmezsen sevinirim.* ❤️

Sevcan: *Canın sevgilin mi? Acildeyim, serum bağlatıyorum.*

Gülerek konuşmadan çıkarken arka arkaya sıraladığı mesajlarla iki dakikada yine enerji depoladı bana. Bu sefer telefonu kapatmadan Instagram'a girerken sosyal medyadaki şu meşhur magazin sayfasına girerek fotoğrafımıza baktım. Gerçekten Sevcan'ın söylediği şeyleri yazmış, hatta sonuna *Allah hepimize böyle aşk nasip etsin* yazmıştı.

Sırıttım.

Yorumlara girdiğimde Merdan Efe'yi öven birkaç yorum gördüm. Herkes onun gibi birini istediğini yazmıştı. Merdan Efe'yle dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyordum kendimi. *Bir tane vardı onu da ben kaptım* diye bağırırsam çok mu abartı olurdu?

Bot hesapların yorumlarına yüzümü buruştururken arada beni beğenmeyen ya da Merdan Efe'ye yakıştırmayan yorumlar görsem de umursamadan uygulamadan çıkış yaptım. Sen yakıştırmasan ne olur, biz birbirimizi yakıştırdıktan sonra ya?

Homurdanarak telefonu cebime atarken Merdan Efe'nin kıpırtularıyla ilgim ona döndü. Gözlerini yavaşça aralayıp yerinde doğrulurken uykulu

ve kısıt bakışlarını bana çevirdi. “Günaydın,” dedim fısıldayarak. “Ne güzel uyudunuz!”

“Günaydın sevgilim.” Bakışları Mert’e kayarken gülümsedi. “Yordu beni kerata.”

Onun gülümsemesinin benzeri yüzümde oluşurken ayağa kalkıp yanına gittim ve alnına düşmüş birkaç teli düzeltirken dizinin üzerine oturdum. “Mert’le ne güzel ilgileniyorsun sen öyle.”

Eli belime kayarken gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. “Seviyorum,” dedi fısıltıyla. “Çocukları.”

“Yaa,” derken avucumu yanağına yasladım.

“Yaa,” dedi o da benim gibi. Elimi yanağından çektiğimde beni biraz daha kendine çekip başını omzuma yasladı. “Uykumu tam alamadım gibi.” Derin bir nefes alırken başını iyice boynuma gömdü. “Tam burada biraz daha uyuyabilir miyim?”

“Uyuyabilirsin hayatım,” dedim parmaklarımı yavaşça omuzlarında gezdirirken. Birkaç dakika öylece durduğumuzda aklıma gelen şeyle yeniden konuşmaya başladım. “Yarın nikâh elbisesi seçmek için eve geçeceğim. Akşam da Sevcan’la kalacağız, sevgilim. Kız kıza takılalım dedik, haberin olsun.”

Başını geriye çekerken gözlerini kırptırdı. “Bensiz mi?”

Güldüm. “Kız kıza dediğime göre...”

“Seşsiz mi uyuyacağım?” diye sordu bu sefer de. “Nasıl ya?”

“Maalesef,” dedim dudaklarımı büzerken. “Hem kazadan önce bensiz uyuyordun, hatırlatırım. Özleyelim biraz, değil mi?”

“Ne gerek var özleme?” diye homurdandı. “Özlem çok kötü bir şeymiş diye duydum, İzgi. İnsanı yatağa düşürür ve hatta öldürebilirmiş. Ben demiyorum, uzmanlar diyor.”

Muzipçe konuştum. “Hangi uzmanlarmış bunlar?”

Omuz silkti. “Konumuz bu mu, İzgi?”

“Ben sana bilmeden bağlanma büyüü yapmış olabilir miyim gerçekten ya?” Çatık kaşlarına parmağımı koyarak düzelmelerini sağladım. “Bensiz uyuyamayacak kıvama geldin mi cidden?”

“Sen bensiz uyursun yani rahatça?” diye homurdandı. Homurtu reis.

“Rahatça demeyelim de...” Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. “Sevcan’ı da özlediğim için sensiz uyumak zorunda kalacağım diyelim. Hem sana güya birkaç günlüğüne taşınmıştım, temelli kaldım!”

“Sana mı?” Kaşlarını tekrardan çattı. “Burası bizim evimiz. Evine taşınman gayet doğal...”

Eridim, bittim.

“Çok tatlısın,” dedim aniden. Ellerimi iki yanağına koyup yanaklarını sıkarken başını iki yana salladım. “Yiyeceğim seni Merdan Efe, şakam yok.”

“Hiç etik değil İzgi,” dedi gülerken. “Ama yine de beni yemeni kabul ediyorum. Yukarıda konuşalım mı?”

Az önce öptüğüm dudağına yavaşça vurdum. “Merdan Efe! Yanımızda küçücük çocuk var, sen neler diyorsun.”

“Ne yaptım? Aşk olsun.” Masumca gözlerimin içine bakmaya başladı. “Yukarıda bana sarılırsın falan diye şey ettim ben. Hemen vuruldu dudaklarıma. Acıdı.”

“Yalancı,” dediğimde başını eğecekti ki izin vermeden tekrardan dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Öpücüğümü kısa tutacaktım ancak kolları mümkünmüş gibi beni biraz daha sardı. Tam öpüşünü derinleştirecekti ki duyduğumuz ağlama sesiyle ikimiz de irkilip geri çekildik. Telaşla Merdan Efe’nin kucağından kalkıp Mert’i kucağıma aldım.

Neden ağlıyordu? Ağlayan bebekler beni paniğe sürüklüyorlardı.

“Çocuk sevmek iyi hoş da bebekler böyle yakınlaşmamızı hep bölüyor mu?” diye homurdandığında dik dik ona bakmaya başladım. “Ne? Herkes kendi ekmeğinde...”

“Ekmeğin ben miyim?” diye sorduğumda sırtıma başladı. “Bir ekmek dersin, öpüşürüz gol diye bağırırsın... Bambaşka mevzusun Merdan Efe, gerçekten.”

“Yavrum, biz bambaşka mevzuyuz zaten,” dedi ayağa kalkıp Mert’i kucağına alırken. “Sen ve ben gibisi gelmez.”

Onu cevaplamadan Mert’i kucağına verdim. “Sen Mert’le oyalan da ben mamasını hazırlayayım. Acıktığı için ağlıyor kesin,” dedim tereddütle. “Yani öyledir, değil mi? Çocuk bakmak çok gerici bir şeymiş.”

“Yavrum ne gericisi? Elim kadar bir şey zaten bu, ne kadar gerici olabilir? Acıkmıştır, sen yemeğini getir onun.”

Merdan Efe’yi başımla onaylayarak onları salonda baş başa bırakıp mutfağa geçtim. Sude’nin anlattığı şekilde mamasını hazırlayıp salona geçtiğimde Mert susmuş, başını Merdan Efe’nin omzuna yaslamış sulu gözlerle emziğini emiyordu. Salona girmemle bakışları bana dönerken onun bu haline gülümsemeden edemedim. “Bak yemeğini getirdi yengen,” dedi Merdan Efe onu kucağında doğrulturken. “O kadar ağlamana gerek var mıydı, aslanım?”

“Yengen deyince aklıma tost geldi,” dedim istemsizce.

Tip tip bana baktı. “Bu romantikliğın gözlerimi yaşartıyor, İzgi. Daha fazla devam etme.”

“Aşkım ama bu ilişkide romantik tarafın sen olduğunu söylemiştin,” dediğimde donmuş bir halde bana bakmaya başladı.

“Aşkım mı?”

“Evet?” Kucağında usluca oturan Mert'e küçük kaşığı uzatırken bakışlarımı kısa bir an ona döndürdüm. “Sorun ne?”

“İlk defa aşkım dedin ya... O yüzden şey oldu.”

“Ne oldu?”

Sırıttı. “Düştüm.”

“Düşersin tabii. Romantik değiliz ama biz de biliyoruz bir şeyler...” İki-miz de konuştuğumuz için bir ona bir bana bakan Mert'in haline sesli bir şekilde güldüm. “Başı dönecek çocuğun.”

“Sana bakanın başı dönüyor zaten,” dedi. Bana, olabilecek her fırsattı yürüyordu. Sözleri ayrı, kucağında bebekle mükemmel durması ayrı zorluyordu beni. Sevgisini yalnızca içinden yaşamaması, her şeyi bana karşı dile dökmesi; sevgisini her geçen gün daha da hissetmeme sebep oluyordu.

Düşündüğüm şeylerle yüzüm düşerken istemsizce kaşlarım çatıldı. Sevgimi dile dökmemem kötü hissetmesini sağlıyor olabilir miydi? Ya da sevilmediğini hissetmesine?

Bu konuyu yarın Sevcan'la detaylı konuşmam gerekiyordu.

Aksi takdirde bir konuyu tekrar ertelemeye kalkarsam işler tamamen çıkmaza girecekti.

“Hoş geldin!” Sevcan, Seda Sayan edasıyla kapıyı açarken gülümseyerek boynuna atladım. “Bu ev İzgi Gökyel dokunuşlarını özlemişti, sonunda geldin be İzgi'm!”

Bir süre sarılmamızdan sonra o kapıyı kapatırken ben de çıkardığım ceketimi astım. “Evde koca bir bebek bırakıp geldim,” dediğimde kıkırdamasını duydum. “Bu gece olmayacağım diye dünden beri karalar bağlıyor. En son evden çıkmadan, “Ya sen yokken başıma bir şey gelirse?” diyerek aklımı çelmeye çalışıyordu. Tam hazırlanmışım ona veda etmek için salona girdim, kendini koltuğa atıp hastayım numarası çekti ama yemedim.”

Sevcan bu sefer daha sesli gülerken salona geçip karşılıklı oturduk. “Efe Merdan'ın sensiz bir gün geçirememesi hakkında ne düşünüyorsun? Kerem bile bu kadar değil.”

“Hoşuma gidiyor,” dediğimde sesim içime kaçmış şekildeydi. “Ben de ona bu kadar bağlanacağımı düşünmüyordum aslında. Özellikle kazadan sonra gözümün önünden ayrılmasını istiyorum, o derece oldu. Tamam, uzun zamandır hislerim var ama bağlanmak çok farklı bir şey.”

“Durumların böyle olacağını sen tahmin etmesen bile elbette Sevcan İncihan olarak ben etmişim,” dedi. “İnkâr ettiğin zamanlar bile ona çekiliyordun çünkü.” Sessiz kaldığımda gözlerini kısıtı. “Bir sorun var mı peki?”

“Aslında,” diyerek söze başladığımda *dökül* dercesine bana bakmaya başladı. “Bir değil, iki sorun. Önce en düzeltilebilecek olandan başlayacağım. Merdan Efe bana karşı sevgisini göstermekten çekinmiyor. Yani, özellikle sözleriyle sürekli hissettiriyor ama ben onu ne kadar sevsem de bunu çok fazla belli edemiyorum sanırım. Bu aramızda bir soruna sebep olur mu sence?”

Onu kaybetme düşüncesi vücudumun buz kesmesine sebep oldu.

“Aşk doktorun konuşuyor iyi dinle,” dedi ciddiyetle. “Böyle bir şeyin aranızda sorun olacağını düşünmüyorum ben, İzgi kuşum. Her insan aynı olamayacağı gibi her insan da sevgisini aynı şekilde gösteremez. Sırf o sevgisini sürekli dile döküyor diye senden de aynısını beklediğini düşünmüyorum. Üstelik Efe Merdan seni tanıyor, İzgi. Eminim sevgini de hissediyordur. Herkes sevgisini dile getirmek zorunda değil. Hissettirmek önemli. Unutma ki sözlerin yalan olduğu çoğu durum var. Konuşup hissettiremeyen birçok insan var. O an söylemek istiyorsan söyle. Bu hiç olmadık bir anda da olabilir mesela. Senin ona *seni seviyorum* deyip hiç hissettirmemdense, susup o sevgiyi iliklerine kadar hissettirmen her şeye bedeldir.”

Derin bir nefes bırakırken içim rahatlamış bir şekilde ayağa kalkıp yanına oturdum. “İçimi rahatlattın.”

Kafamda çoktan felaket senaryoları kurmaya başlamıştım. En ufak bir hatamda aramızın bozulacağını düşünmeden edemiyordum.

“İşimiz bu canım,” dediğinde gülererek tekrardan ona sarıldım.

Merdan Efe gibi bir sevgilim, Sevcan gibi bir kardeşim olduğu için kendimi dünyanın en şanslı insanlarından biri olarak görüyordum.

“Gelelim ikinci soruna,” dedi geri çekilmesinin hemen ardından. “Anlat bakalım.”

Göğsümün üzerine bir taş oturdu. “Selçuk burada,” derken ismini söylemem bile yüzümün buruşmasına sebep oldu. “O gece...” Derin bir nefes alarak titreyen ellerimi bacaklarımin arasına sıkıştırdım. “Hep birlikte bulduğumuz gece mekândaydı. Merdan Efe’yle dans ederken hemen karşımda durmuş bizi seyrediyordu.”

Dudakları birkaç kez açılıp kapandı. “Sen ciddi misin? O aşağılık herif hangi yüzle karşına çıkabiliyor?” Benim aksime öfkesi ön plana çıkarken ayağa kalktı. “Bir de benim karşıma çıksa. Hiç kusura bakma İzgi ama onu doğduğuna pişman etmenin zamanı geldi. Aptal herif! Beyin yoksunu!”

Alnımı ovaladım. “Sevcan, önce bir sakinleşir misin?” Bana ters bir bakış atsa da en azından yerine geri oturdu. “O gece Merdan Efe’ye söyledim. Onun orada olduğunu yani. Öyle detaylı konuşmadık tabii. Merdan Efe’nin arkadaşları da gelince konuşma o gece orada kaldı. İşin garip yanı ikimiz de o hiç gelmemiş gibi davranıyoruz. Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi emin olamıyorum.”

“Merdan o herif yüzünden sana kızacak, alınacak ya da ters yapacak bir adam değil, İzgi. Belki fırsat olmamıştır belki de gerçekten o herifi konuşmaya değmeyeceğini düşünüyordur. Ancak bu konu aranızda elbet yine açılacak.”

Başımı *biliyorum* dercesine salladım. “Açılacak ama ne zaman işte onu bilmiyorum. Ben... onu kaybetmekten çok korkuyorum. Bu korkuyla devam ederken bir de Selçuk’un aramıza girebilme ihtimali beni mahvediyor. Merdan Efe’yi kaybedemem. Artık olmaz.”

Uzanıp elimi destek olurcasına tuttu. “Öyle bir şey olmayacak. Merdan akıllı bir adam.”

Umarım, diye geçirdim içimden.

“Neyse, bu tatsız konuyu geçelim. O geceden sonra bir daha görünmedi zaten. Belki de kötü bir denk gelişti. Nikâhı konuşalım. Ne giyeceksin?” diye sordum telefonun bildirim sesiyle ondan ayrılırken. “Karar verdin mi? Ben nikâh şahidi olacağım ya ben ne giyeceğim? Üstelik magazin falan diyorsun. Panik oldum.”

“Sen her zaman paniksin, İzgi.” Çantamın içinden telefonumu çıkarırken Sevcan da ayağa kalkmış odadan çıkıyordu. “O iş bende! Getiriyorum elbiseleri.”

Onu onaylayan birkaç mırıltı çıkarırken gelen mesaj bildirimleri tabii ki koca bebek olan sevgilimdendi. Sırtarak bildirimlere tıkladım.

Merdan Efe Yüceer: *Sensiz birinci saatimde nasıl olduğumu merak etmiyor musun?*

İzgi: *Bensiz birinci saatinde nasıl olduğunu merak ediyorum hayatım. Ne yapıyorsun?*

Merdan Efe Yüceer: *Henüz yataklara düşmedim ama yakındır. Beni bırakıp gittiğin için üzgün müsün? Sana başıma bir şey gelebilir demiştim.*

İzgi: *Merdan Efe... Bir de bayıl istersen.*

Merdan Efe Yüceer: *Bugün pek bir kırıcısın, İzgi.*

Merdan Efe Yüceer: *Sensiz birinci saatimde Galatasaray'ın eski maçını seyrediyorum. Farkla galip geldiğimiz maçlardan biri.*

Merdan Efe Yüceer: *Hamsi kafalı geldi ama katil olacağım gibi. Dönmek ister misin?*

Merdan Efe Yüceer: *Yalnızca katil olmamam için söylüyorum.*

İzgi: *Bebeğim... Yann nikâhta görüşeceğiz.*

Merdan Efe Yüceer: *Gelin ve damat olarak mı?*

Şok içinde telefon ekranına bakakaldığımda Sevcan içeri girdi ve yüzümün halini görüp hızlıca yanıma geldi. "Ay, ne oldu ne oldu?"

"Merdan Efe bana evlilik iması yaptı," dediğimde önce kaşlarını havalandı ardından gülmeye başladı. "İma yapmamıştır direkt söylemiştir."

"Yarın görüşeceğiz dediğimde *gelin ve damat olarak mı* dedi, Sevcan!"

"Ups! Evlilik teklifi yakın mı dersin?"

Tedirginlikle ona baktım. "Bunun için henüz çok erken. Ona da söyledim."

"İyi de zaten kazadan beri yanında kalıyorsun," dedi. "Bir imza atıp yaşamaya devam edeceksin İzgi, ne var bunda?"

"Sen neden hemen evlenmedin o zaman?"

Gözlerini devirdi. "Biz Kerem'le birlikte mi yaşıyoruz, İzgi? Evlenmeden önce birlikte yaşamayı ben istemedim. Başta Merdan Efe'yle kalıcı olarak kalmayı düşünmesen bile şimdi sana gel burada yaşamaya devam et desem kabul etmezsin çünkü sen de onunla yaşamaya alıştın. Üstelik kazadan beri daha da üstüne titrediğin için adamı evinde yalnız bırakmaya korkuyorsun. Bu yüzden evlilik konusunda onu kırmaya gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Evlilik çok büyük sorumluluk," dedim sıkıntıyla. "Tamam, bir süredir aynı çatı altındayız ama ya evlilikten sonra aşk ölüyor lafi doğruysa?"

"İzgi," dedi tedirginlikle. "Sen kendine mi güvenmiyorsun yoksa Merdan Efe'ye mi?"

Duraksadım.

Ne diyeceğimi bilemezken koltuğun üzerindeki elbiselere değdi bakışlarım. "Bu konuları konuşma zamanı şimdi değil. Elbiselere bakalım mı?" Yine yüzündeki aynı tedirginlikle bana bakarken Merdan Efe'ye kısa bir açıklama yapıp telefonumu masaya bıraktım ve elbiselere adımladım. "Sen hangisini giyeceksin?" Gözleriyle ince askılı, açık mavi elbiseyi gösterdi.

"Güzelmiş," dediğimde bakışlarım diğerlerinin üzerinde gezindi. Elim bordo, tek kolu uzun, mini elbiseye giderken askısından tutarak havaya kaldırdım. "Bu harika!"

"Ben de onu düşünmüştüm," diyerek yanıma geldi. "Kırmızı tenine çok yakışıyor zaten. Saçını da atkuyruğu ya da enseden dağınık bir topuz yaptırırsan efsane olursun, İzgi kuşum."

"Şu kırmızı da güzelmiş ama," dediğimde kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Bence kesinlikle bu model..."

"Bir Merdan Efe'ye de sorayım," dediğimde başını sallayarak beni onayladı. "Gerçi ona ne atsam beğenir gibi."

"Aman eksik kalmasın eniştem. Giyin de öyle fotoğraf at bari."

Dediğini yapıp odama geçerken bordo elbiseyi üzerime geçirip boy aynasından fotoğrafımı çektim ve Merdan Efe'ye gönderdim. Kısa süre içinde çevrimiçi olurken mesajlarım anında mavi tik oldu ancak cevap vermesini bir süre bekledim.

İzgi: Neden cevap yazmıyorsun? Olmamış mı?

Merdan Efe Yüceer: *İzgi... Sorduğun soruya bak.*

Sence mümkün mü böyle bir şey?

Her elbisenin içinde nasıl bu kadar

nefes kesici olabileceğini düşünüyordum. Çok yakışmış sevgilim.

Ebrar'ı nikâhında üzmeye utanmayacak mısın?

İzgi: Kalbimi sürekli böyle hızlandırman hiç etik değil

O zaman yarın bunu giyiyorum sevgilim.

Yanında çok güzel olmam gerekiyor, değil mi?

Merdan Efe Yüceer: *Aksi mümkün değil.*

İzgi: Bir şey diyeceğim... Kravat takacak mısın yarın?

Merdan Efe Yüceer: *Takmamı ister misin?*

İzgi: Bordo olacaksa evet. 😊

Merdan Efe Yüceer: *Oldu bil.*

"Fotoğraf attıktan sonra Efe Merdan acile falan mı kaldırıldı? Saatlerdir ne konuşuyorsunuz? Dibi düştü, değil mi?"

Travmam tetiklenecekti. "Allah korusun de."

“Allah korusun,” dedi gülerek. “Kıyamaz da sevgilisine. Ben bu hayattaki şansınım, İzgi,” derken saçını savurdu. “Herkesi Sevcan İncihan gibi bir dost lazım, değerimi bil.”

“Esağfurullah,” dedim. “Değerini elbette biliyorum. Sen olmasan ne yapardım? Kim sevgilimle bana fan hesabı açacaktı? Kim sevgili olmamız için o kadar uğraşacaktı? Kim sürekli imalarıyla beni delirtecekti?”

“Değil mi?”

Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp pijamalarımı giydikten sonra odadan çıktım. Sevcan da giydiği desenli pijamalarıyla odasından çıktığında önce baharatlı patlamış mısırı ardından da Sevcan’ın aldığı çikolataları tepsiye doldurarak salona kurulduk.

“Valla garip geliyor ama Kerem’in annesiyle gitgide daha iyi oluyor aramız,” dedi heyecanla. Gözlerinin içindeki saf çocuksu heyecanı dudaklarımın iki yana kıvrılmasını sağladı. “Sanırım bundan dolayı bir an önce evlenelim istiyorum. Annesi geçen bana ne dedi biliyor musun?” Aniden gözlerinin dolmasıyla üzerindeki pijamanın eteğiyle oynamaya başladı. “Ben de senin annen sayılıyım. Kına yapmak istersen de her şeyle senin için ilgilenir, hiçbir konuda eksik hissetmemen için elimden geleni yaparım, dedi.” Sol gözünden bir damla yaş akarken dudaklarımı büzerek ona yaklaştım. “Sonra da sarıldı bana. Ben çok mutlu oldum, İzgi. Yemin ederim o kadar mutlu oldum ki... yarın oğlumla evlenin dese o an kabul ederdim, biliyor musun?”

“Sevcan’ım,” dedim, kollarımı sıkıca ona sarıp başını omzuma çekerken. “Başta aranız soğuk olsa da şimdi sana karşı böyle ılımlı oluşu beni o kadar mutlu etti ki. Ama lütfen ağlama tamam mı? Biliyorum mutluluk gözyaşları ama yine de ağlama. O sürekli enerjik duruşunun, her daim gülümseyen yüzünün arkasında böylesine kırılgan bir kadının olması beni daha çok üzüyor. Yine de... Yine de geç de olsa rüm güzellikler sana ulaşıyor, farkındasın değil mi? Bu daha başlangıç. Çok daha mutlu olacaksın.”

“Olacağım, değil mi?” diye sordu titreyen sesiyle.

“Olacaksın,” dedim güven veren sesimle. “En çok sen mutlu olacaksın.”

“Hayır,” dedi kollarını belime sararken. “En çok biz mutlu olacağız. Anca beraber kanca beraber... Sensiz mutlu olamam.”

“Dünya tek biz ikimiz?” dediğimde gözyaşlarının arasından kahkaha attı.

“Dünya tek biz ikimiz!”

“Şimdi ağlamayı bırakıyoruz!” Geri çekilip sahte bir kızgınlıkla gözlerine baktım. “Yarın Medih’i evlendiriyoruz, yaza da seni.”

Tekrar yanağımlı sıkıduğında morartacağından korkmadım desem yalan olurdu. "Sonbahara da sizin?"

"Cık," dedim. "Herhangi bir on dokuz mayısa bizim. Merdan Efe Yüceer her zaman der ki: *Mayıslar bizimdir!*"

Kaşları havalandı. "Şaka?"

Altıdudağımlı dişlerimin arasına aldım. "Hayır, değil. Dediğın gibi alt tarafı bir imza ama yine de evlilik sorumluluk ister. O zamana kadar da bizim ilişkimiz çoktan sorumlulukları almış olur. Şimdi gerçekten evlilik için çok erken, Sevcan. İlişkimizin daha kaçınıcı ayı ki bu hemen evlenelim? Her şeyi zamana bırakmayı seviyorum ben. Şu ânı yaşayalım, evlilik elbet olur."

"Nasıl istersen," dediğinde fıstıklı çikolatayı açıp dudaklarıma götürdüm. "Bizim ev bu çikolatalardan dolu. Seviyorum diye Merdan Efe koli koli almış."

Kıkırdadı. "Seni seviyorum demese de olur..."

"Arkadaşı geldi ya bize," dediğimde başıyla devam etmemi işaret etti. "Sude ve Bilal'in küçük bebekleri var. Adı Mert. Merdan Efe o kadar ilgili ki sanırım onu bir çocukla ilk kez böyle gördüğümünden olsa gerek çok hoşuma gitti." İçli bir nefes aldım. "İleride çok güzel bir baba olacak."

"İzgi," dedi Sevcan. "Evlenmek istemiyorum desen de her konuyu Merdan Efe ve evliliğe, Merdan Efe ve çocuğa getiriyorsun farkında mısın? Kim bilir senin içinde nasıl fırtınalar kopuyor da sen daha bir şeyleri kendine itiraf edemiyorsun."

Duraksadım. "Ne alakası var?"

"Bayağı alakası var da... işte diyorum ya. Sen daha kendi içinde inkâr ediyorsun hâlâ bir şeyleri. Ben ne desem boş olur. Sorunların da buradan kaynaklıyor zaten."

"Her neyse," dedim elimi havaya kaldırıp sallarken. "Dizi izleyelim mi?"

"O saçma sapan Alman dizisini izlemeyeceğim, İzgi! Yemin ederim her baktığımda beynimi kaybediyorum ya. Lütfen beynimi kullanmama gerek olmayacak bir dizi aç bize."

"Aman iyi ya," dediğimde televizyondan Netflix'e girdim. "Shadow and Bone izleyelim mi? Kitaplarını okumuştum ama dizisini henüz izlemedim."

"Evet," dedi. "İzleyelim hadi." Tam bölümü başlatacağım sırada beni durdurdu. "O gecedен sonra o kadını bir daha gördün mü?" diye sordüğında kimden bahsettiğini anlayıp başımı iki yana salladım. "Aynı dönemde ortaya çıkmaları beni bir tık şüphelendirdi."

Son cümlesiyle içime kötü bir his yayılırken, "Görmedim ve görmek de istemiyorum," dedim sıkıntıyla. "Kötü bir denk gelişti."

“Koskoca İstanbul,” dedi. İkisinin de aynı dönemde ortaya çıkması onu da düşüncelere itse de bana karşı umursamaz olmaya çalışıyordu. “Sanmıyorum bir daha çıkacaklarını, bebeğim. Ay neyse! Tadımız bozulmasın, aç bakalım diziyi.”

Odanın ışığını kapatıp diziyi başlattım. Sevcan kitaplarını okumamıştı ancak dizisini sever diye düşünüyordum. Nitekim öyle de olmuştu. Dizi o kadar sarmıştı ki arka arkaya bir sürü bölümünü bir oturuşta izlemiştik. “Ay ben kötü çocuk sevdiğim için Karanlıklar Efendisi’nin tarafındayım,” dedi Sevcan. “Malyen’i sevemedim.”

“Ne yalan söyleyeyim... Ben kitapta da Darklina *shipliyordum* dizide de öyle oldu. Oyuncuların arasındaki uyum da çok güzel.”

“Favorim de Jesper,” dedi ışığı yakarken. “Seninki kim?”

Gülümsedim. “Kaz Brekker. Dizide fazla detaylı gösterilmemiş ki bence harcamışlar ama kitaptaki Kaz Brekker zekâsının, planlarının hepsi dizide olsa herkesin favorisi o olurdu diye düşünüyorum. Favori karakterim Kaz o yüzden.”

“Tamam, kitaplarını da okuyacağım,” dediğinde başımı salladım. Saatin geç olmasıyla Sevcan ortalığı toplarken odama geçip mesaj var mı diye telefonuma baktım ama Merdan Efe’ye dair hiçbir bildirim yoktu. “Nasıl ya?”

Sevcan da benim odama gelirken örtüyü kaldırıp kendini yatağa attı. “Ne oldu?”

Dudaklarımı büzdüm. “Benimki mesaj atmamış.”

Sırıttı. “Kız kıza gece yapacağız demedin mi adama? Rahatsız etmemek için atmamıştır. Üstelik gündüz konuştunuz.” Bir şey demeden yanına uzandım. “Bir de ayrı kalırım ayaklarına yatmıyor musun, İzgi... İki mesaj atmadı diye ağlayacaksın şu an.”

“Hiç de ağlamayacağım,” dedim dik dik ona bakarken. “Gece oldu yatacağım. İyi geceler yazmamış.”

“Ee, o uyumuyor demek ki...”

“Sevcan!”

“Sen yaz, İzgi,” dedi bıkkın bir şekilde. “Her şeyi Efe Merdan’dan bekleme. N’olacak sanki?”

Haklıydı.

Telefonumdan sohbet kısmışı açıp iyi geceler yazıp gönderirken bir süre beklesem de yanıt gelmedi. En sonunda Sevcan’la sohbet ede ede uykum daha da bastırırken herhangi bir cevap alamadan uykuya teslim oldum.

Sabah telefonumun alarmıyla gözlerimi yeni güne açarken zor da olsa yataktan kalkıp kendimi duşa attım. Sevcan'ı da zorla uyandırıp odasına gönderdiğimde, nikâh öğleden sonra olacağı için küçük bir kahvaltı faslından sonra hazırlanıp kuaföre geçtik. Ebrar ve Fransa'dan dün gece gelmiş olan Sabiha'nın bulunduğu kuaföre girdiğimizde Ebrar'ın heyecanı gözlerinden bile okunuyordu.

“Bayılacak gibiyim,” dedi Ebrar. “Ya çirkin bir gelin olduysam? Ya bir aksilik çıkarsa? Güzel olmuş muyum lütfen doğruyu söyleyin.”

Endişelenmesine hiç gerek yoktu çünkü balık model gelinliği ve tepeden topuzuyla çok güzel bir gelin olmuştu.

“Sabahtan beri böyle,” dedi Sabiha. Saçları yapıldığı için bize aynadan bakıyordu. “Prensesler gibi oldu haberi yok.”

“Kesinlikle,” dedim Sabiha'ya katıldığımı belli ederken. “Çok güzel olmuşsun!”

“Şimdi sosyete düşünsün,” dedi Sevcan saçı için koltuklardan birine otururken. “Şok! Şok! Şok! Yüceerlerin ilk gelini güzelliğiyle herkesi büyüledi!”

“Yalnız İzgi,” dedi Ebrar. “Ego gibi olmasın ama Yüceer erkekleri sence le çok şanslı değiller mi?”

Güldüm. “Onları bilmem ama Yüceer erkekleri hayatımızda oldukları için biz çok şanslıyız.”

Sabina Yüceer, yanımızda olmasa da gurur dolu gözlerle çocuklarını seyrediyordu.

Kocaman gülümseyip beni onaylarken ben de koltuklardan birine geçtim. İlk önce makyajım yapılacaktı. Makyajın nasıl olacağını tamamen yapan kişiye bıraktım. Bir süre sonra işi bittiğinde de aynadaki görüntüden memnundum. Doğal duran ancak koyu renklerle yapılan göz makyajına açık tonlarda bir ruj sürülmüştü. Eyeliner çekilmesini özellikle istediğim için gözlerim daha da ön plana çıkmıştı.

Makyajın ardından saçım yapılırken sıkı bir atkuyruğu yaptırmayı tercih ettim. Sabiha ve Sevcan'dan önce benim işim biterken giyinme kabinlerinden birine geçtim. Bordo elbisemi ve siyah topuklularımı ayağıma geçirerek takularımla kombinimi tamamladım. Sevcan, dün gece gösterdiği açık mavi elbiseyi, Sabiha da sırt dekolteli ve şık bir siyah elbise giyecekti.

Merdan Efe'yle hâlâ konuşmamıştık.

Daha doğrusu sabah günaydın mesajı atmış, ardından görüşünce anlatacağına dair bir şeyler yazıp çevrimdışı olmuştu. Yine de bu duruma canım sıkılmıştı. Kazadan sonra daha endişeli bir insan olmuşum çünkü.

Kabinden çıktığımda Ebrar'ın ıslığıyla ona döndüm. “Kesinlikle daha çok şanslı olanlar onlar İzgi...”

Söylediklerine gülümsemem de içimi kemiren düşüncelerle, “Sen bugün Merdan Efe’yi gördün mü?” diye sordum.

Başını *evet* dercesine salladı. “Dün gece ani bir kararla Medih sizin eve gitti. Kendi aralarında içip bekârlığa veda yapmak için. Sonra hepsi sızmış sanırım ama Merdan içmemiş. Gece Gökdeniz’le uğraştım falan diyordu sabah homurdanarak. Seni aramadı mı?”

“Hayır,” dediğimde telefonum çalmaya başladı. Topuklularla koşarak çantama giderken arkamdan gülme seslerini duysam da umursamadım. Telefonu çantamdan çıkardığımda *iyi insan lafının üzerine ararmış* diye düşünerek aramayı cevapladım. “Merdan Efe!”

“Güzelim,” dedi neşeyle. “Ne yapıyorsun?”

“Kuafördeyiz ama ben hazırım,” dedim. “Sen neredesin dün geceden beri? İyi geceler mesajıma bile cevap yazmadın. Sabah apar topar bir şeyler yazmışsın.”

“Bebeğim, dün gece bizim evde içti bu şerefsizler. Hepsi de kaçırdı, özellikle Gökdeniz. Dün gece ona resmen bebek bakıcılığı yaptım, geldiğimde detaylı anlatırım. Ebrar da sabah apar topar kaldırıncı hemen hazırlıklara başladık. Nasılsa seni almaya geleceğim diye de haber vermemiştim.” Sıkıntılı saatlerin ardından içim ferahlarken derin bir nefes aldım. “Özür dilerim.”

Sıkıntılı bir soluk aldım. “Yine de endişelendim. Neyse... Beni ne zaman almaya geleceksin? Sakın araba kullanma.”

“Yavrum tamam ya,” dedi isyan edercesine. “Babamın ayarladığı özel şoförle geleceğim yine. Hatta çıkıyorum şimdi, tamam mı?”

“Tamam, Merdan Efe,” dedim dik dik. “Endişelendirdiğin yetmiyor bir de isyan et.”

“Yemin ederim Fatih Terim gibi anında fırça çekiyorsun, İzgi.” Gülme sesini duydum. “Geldiğimde ifademi almaya ne dersin?”

“Sen gel de konuşuruz,” dediğimde onaylayan birkaç mırıltı çıkardı. “O zaman görürsün Fatih Terim’i. Görüşürüz.”

Gülüş sesi doldu kulaklarıma. “Görüşürüz, güzelim.” Telefonu çantaya geri atıp Ebrar'ın yanına oturdum. “Gerçekten melekler gibi oldun. Stresli misin hâlâ?”

“Biraz,” dedi heyecanlı bir ses tonuyla. “Mirsat babamın isteğiyle magazinlerin de olmasını kabul ettim, o geriyor biraz beni. Şimdi her sayfada bizim fotoğraflarımız olacak. Gerçi kapıda magazinler olmasa bile

Instagram'a gönderi attıktan sonra tüm sayfalarda geziyor fotoğraflarımız. Bugün sadece biz değil siz de ilgi odağısınız, biliyorsun değil mi?"

Omuz silktim. "Biliyorum maalesef..."

"Onların da tek sıkıntısı bu işte," dedi Ebrar anlayışla. "Tüm hayatlarını herkes biliyor. Bana ya da Medih'e kalsa kimsenin haberi olmadan evlenindik ama Mirsat baba bu tarz şeylere çok önem veriyor. Bir de ilk oğlu evlenince onu kırmak istemedim. Varsın gezelim haber sayfalarında ya, onun kalbine kırmaya değmez. Ben alıştım artık gelecek yorumlara zaten. Gelinliğime laf edenler mi dersin, saçıma, makyajıma, yürüyüşüme..."

"Önemli olan Medih'in seni beğenmesi," dedim kolunu sıvazlarken. "Eh, bunun aksi de mümkün değil. Âşıkınız birbirinize."

"Öyleyiz," dedi kocaman gülümserken. "Ona bu kadar âşık olmasam ilk zamanlarda aldığım yorum ve mesajlara dayanamazdım."

"Sosyal medya işte... Karşısındakini düşünmeden herkes eleştiri adı altında istediği şeyi yazıyor. Umursamamak zor tabii ama ben de görmezden geliyorum. Merdan Efe'yle ilk magazin haberimiz çıktığında hem çok ağlamış hem de onun kalbini kırmıştım. Bu yüzden artık daha temkinliyim."

O anlar aklıma geldiğinde ellerim titreyecek sandım. Karşılıklı olarak birbirimizi incittiğimiz bir dönemdi ve şu an baktığımda aslında ne kadar fazla yol kat ettiğimizi görebiliyordum.

"Hatırlıyorum o zamanı... Neyse ki her şey geçmişte kaldı. Şimdi hepimiz mutluuz. Önemli olan da bu..."

Onu başımla onaylarken kapının önünden gelen korna sesiyle heyecana yerimde doğruldum. "Merdan Efe geldi."

"Sanki yıllardır görmüyorsun," diye bağırdı arkamdan Sevcan. "Bir de ona laf söylersin. İstemem yan cebime koycu İzgi Gökyel!"

Onu umursamadan eşyalarımı toplarken çantamı da alıp son bir bakış atım. "Ben kaçtım. Orada görüşürüz!"

Üçü de bir ağızdan görüşürüz dediklerinde kuaförden çıktım. Merdan Efe arabaya yaslanmış, siyah takım elbisesinin içerisinde nefes kesici görünüyordu. Onu görünce hızlanan kalbim taktığı bordo rengi kravatla daha da çırpınmaya başladı. Yanına gidene kadar baştan aşağı beni süzerken yerinde doğrulup elini bana doğru uzattı. Elini tuttuğumda etrafımda bir tur beni döndürürken dudaklarıyla ılık çaldı. "Ebrar içeride ağlıyor mu?"

Gülerek ona yaklaştığımda omzuna vurdum. "Dalga geçme!"

"Çok güzel olmuşsun sevgilim," dedi, dudaklarını alnımın kenarına bastırırken. "Nefesimi kestir." "

"Sen de," diye fısıldadım. "Sana kızgınım ama şimdilik rafa kaldırıyorum." Elim bordo rengi kravatına kaydı. "Takmışsın."

“Takmamı istedin,” dedi belimi okşarken. Birbirimize bakıp öylece durmaya devam ettiğimizde yutkunduk. “Gidelim mi?”

“Olur, gidelim.”

Sonra aklına bir şey gelmiş olmalı ki duraksayarak geri çekildi. “Aklımı başımdan aldın, az kalsın unutuyordum.” Arabadan çıkardığı beyaz gül buketini bana uzatırken gülümsedim. Sanırım bu duruma alışmıştım. O fotoğraflar hâlâ zihnimin bir köşesinde dursa da anı mahvetmemek adına düşünmemeye çalışıyordum.

Merdan Efe de bunu biliyormuşçasına her fırsatta yeniden beyaz güllerini alıp bana veriyordu. Sanki o kötü görüntüyü hafızamdan tamamen silip üzerine güzel anlarımızı yeniden koymak istemiş gibiydi.

Beyaz güllere burnumu yaklaştırıp derin bir nefes aldıktan sonra dudaklarımı yanağına basturdum. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Ama sanırım bugün beyaz güller Ebrar’ın?”

“Beyaz güller her zaman senin,” diye fısıldadı o da. “Yalnızca senin için.”

Bir şey demeden gözlerinin içine bakmaya devam ettiğimde gözlerinin içindeki parlaklığı görmem beni mutlu etti. Arabanın kapısını bu sefer geçmem için açarken, benim ardından Merdan Efe de binince yola çıktık. Gül buketimi sol tarafıma bırakırken ellerimizi birleştirip kucağına bıraktı.

“Anlat bakalım,” dediğimde zaten üzerimde olan bakışları sorgular bir hal aldı. “Dün gece neler oldu?”

“Ben masumca oturmuş maç izliyordum,” diyerek başladı cümlesine. Gülmemek için dudaklarımı birbirine basturdum. “Bilal ve Sude de Sude’nin bir akrabasına gitmişlerdi ancak daha sonra abimle anlaşıp birkaç saatliğine bizim eve geldi Bilal. Gökdeniz zaten bizdeydi bunu söylememe gerek yok diye düşünüyorum. Bekârlığa veda adı altında içelim falan dediler ama biliyorsun ben artık içmiyorum.” Muzip bir şekilde bana bakıp sırtırken övülmeyi istediğini anlamıştım.

“Aferin sana sevgilim,” dediğimde göz kırpmıştı. “Ne kadar da sağlığını düşünüyorsun öyle...”

“Övünmek gibi olmasına ama düşünürüm,” dedi ve devam etti. “Bilal de evli ve çocuklu olduğundan beri zaten içmiyordu. Medih ve Gökdeniz içmeye başladılar. Bilal’in erken gitmesiyle bu iki sarhoş bütün gece benim elime kaldılar. Abim hemen sızdı da hamsi kafalı ne kadar dolduysa hem sızmadı hem de saatlerce beni uğraştırdı. Sabaha karşı ben de onunla uyuyakalınca telefona bakamadım.” Bakışlarını benden çekti. “Bakma sen bana, kızdım Gökdeniz’e ama içinde çok şey biriktirmiş. Uzun süredir konuşalım desem de reddediyordu beni, sarhoşken insanın ağzı açılır ya bir başladı döktü her şeyi.” Derin bir nefes alırken başparmağıyla elimin üzerine

okşadı. "Derdi için yardımcı olabileceğim hiçbir yol yok, İzgi. Canım çok sıkkın ama abimin en mutlu gününde de bir şey belli etmek istemiyorum."

"Gökdeniz'e yardımcı olabileceğimiz hiçbir yol yok mu gerçekten?" diye sordum sıkıntıyla. "Sabi'ye de itiraf etmiyor. Belki Sabi de ister onu? Nereden biliyoruz ki?"

"İstemez." dedi Merdan Efe. "Ben kardeşimi bunca yıl tanıdıysam Gökdeniz'e hiç o gözle bakmadığı gibi Gökdeniz itiraf etse de onun aşkına karşılık veremez. İzgi. Gökdeniz de benim gibi bunu bildiği için susuyor. Zaten olmayacak bari arkadaşlığını kaybetmeyeyim diye düşünüyor ama yanlış yapıyor. Olmayacaksa bile içindekilerden kurtulur diye düşünüyorum."

"Bence de," dedim. "Ama neden imkânsızmış gibi düşünüyorsunuz? Ben de sürekli etik değil diye dolaşıp aramızda bir şey olmayacağını düşünüyordum Merdan Efe ama bak şu an ne haldeyiz."

"Yavrum, onlar bizden farklı inan bana," dedi. "Sabi çok iyi bir kardeş, çok iyi bir arkadaş ve çok iyi bir insan ama Gökdeniz için çok iyi bir sevgili olacağını düşünmüyorum. Onun, şerefsiz de olsa bir sevdiği var unuttun mu? O hâlâ onu unutamadı, biliyorum. Arkadaş olarak ikisi çok iyi olsalar da Sabi'nin Gökdeniz'e karşı aşk gibi bir duyguyu duyacağını düşünmüyorum ki ikisiyle de ne kadar yakın olduğumu biliyorsun. Bu duruma kızmak yerine mutlu olacaklarını bilsem önce ben isterdim ama diyorum ya zor. Çok zor."

"Bence yine de Gökdeniz'i hislerini itiraf etmesi için ikna edelim, sevgilim. Böyle içinde kaldıkça daha da kötüye gidiyor gibi duruyor. Hem bu adam sürekli platonik mi kalacak? Ya bir gün başkası olursa... Tamam, bana Sabi bitmeden başkası olmaz dedi ama ya o konuşmadığı hisler bir gün hiç beklemediği anda çıkarsa karşısına?"

"Bilmiyorum güzelim," dedi düğmeye basıp camı aralarken. "Şu nikâh bitsin, bir gece baş başa çıkalım da konuşacağım bu konuyu. Hamsi kafalı, benimle konuşmak da istemiyor. Ulan ben mağara adamı mıyım? Her şeyi bildiğim halde karşıma geçip yeniden konuşmaktan çekiniyor ama halledeceğim. Sabi nasıl kardeşimse Gökdeniz de öyle. İkisi de çok üzülmeden bu işin halledilmesi gerekiyor."

"Halledersin hayatım merak etme," dedim destek vermek adına kolunun üzerinde avucumu gezdirip. "Birlikte hallederiz her şeyi."

"Sen halledersin diyorsun ya," derin bir nefes aldı. "İçimde halledemeyeceğime dair hiçbir şüphe kalmıyor."

Başımı omzuna yasladığımda çenesini saçlarımın üzerine koydu. "Nasıldı bensiz bir gece? Çok kötüydü, az kalsın yataklara düşecek ve gecenin

bir vakti beni arayıp *gel beni al, seni çok özledim, sensiz çok kötü durumdayım* diyecektin kendini zor tuttun, değil mi? Biliyorum, ben de öyleydim.”

Sırıttım. “Kesinlikle tüm bu dediklerin oldu, çok zor dayandım.”

“Galatasaray ve Felipe Melo ayrılığı gibi hissettim, bir daha olmasın, İzgi.”

“Yine bilmediğim adamlar hakkında konuşmaya başladın, Merdan Efe.”

“Yavrum Melo’yu da bilirsin ama... Bir ara konuşalım bu mevzuyu. Bak takım değişecek diye kadro ezberlemeni ağustos ve eylül ayına bıraktım.”

“Teşekkür ederim, çok ince düşüncelisin,” dediğimde arabanın durmasıyla yerimde doğruldum. Nikâh, boğaza karşı bir yalıda yapılacak ancak biz ilk gelenler olduğumuz için etraf sakindi. Çiçeğimi arabada bırakıp Merdan Efe’nin yardımıyla indiğimizde, takım elbisesi ve gözündeki siyah gözlükleriyle koruma gibi kapıda dikilmiş olan Gökdeniz’e doğru ilerlemeye başladım. Biz arka kapıdan giriş yapacaktık. İki elini birleştirip önünde tutarken önce Merdan Efe’ye doğru hafifçe eğildi. “Aslanım,” dedi ve ardından bana dönüp hafifçe eğildi. “Aslan yengem. Hoş geldiniz.”

“Hayırdır, hamsilikten korumalığa mı terfi ettin?” dediğinde Gökdeniz gözlüğünü burnunun ucuna indirip ters ters aslanına baktı. “Hamsilikten hiçbir şeye terfi edilmez çünkü hamsi olmak zaten lider olmak demektir.”

“Çok konuşma da çekil, içeri geçelim. Her şey tamam mı?” Gökdeniz’in geri çekilmesiyle üçümüz birlikte içeri girerek alana doğru ilerlemeye başladık. Merdan Efe’nin eli belimi bulup dokunduğu yeri istemsizce okşarken Gökdeniz’le konuşmaya devam ediyordu. “Biliyorsun, sana güvenim sıfır olduğu için şimdi her şeyi kendim yeniden kontrol edeceğim.”

“Bana olan güvenin gözlerimi yaşarttı,” dedi Gökdeniz alayla. “Trabzonlu bir insanın yanlış yapacağı tek bir konu yoktur.”

“Hayırdır, bugün pek bir memleket aşkıyla uyanmışsın,” dedi Merdan Efe. “Neye borçluyuz bunu?”

“Haddini bil hadsiz uşak!” diyerek sesini yükseltti Gökdeniz. “Ben her zaman böyleyim. Rüyamda Karadeniz’e gittiğimi gördüm ama İzmir’e gidip duracağına bir kere de bana Trabzon’a gidelim desene, aslanım. Alındım, gücendim.”

“Lan İzmir’de İzgi’nin ailesi var. Herhalde oraya gitmek isteyeceğim.”

“Seni anneme söyleyeceğim,” dedi Gökdeniz. “Bir daha sana kuymak yok!”

“Ben yaparım sana,” dedim araya girerek. “Gelme bu şantajlara, hayatım.”

Gökdeniz gözlerini kısarak başını kaldırdı. “Anamınki gibi yapamazsın ama İzgi hanımefendisi.”

"Orası doğru," dedim başımla onaylarken. Nikâh alanına geldiğimizde hazırlanan ortam çok hoşuma gitti. Masalar yoktu. Yalnızca nikâh olacağı için sandalyeler yan yana ve arka arkaya dizilmişti. Dizaynda siyah ve beyaz renkleri fazla olduğu için Merdan Efe görür görmez yine homurdanmaya başladı. "Çok güzel olmuş burası."

"Organizasyon şirketini ben buldum," dedi Gökdeniz gururla.

"Ebrar'ın zevki yalnız," dediğimde yine gözlüğün üzerinden dik dik baktı ancak bu sefer o bakışlar banaydı.

"Gözlerini yerinden çıkarırım," dedi Merdan Efe, "Bak orada deniz var. Git atla. Hamsi."

"Ha-ha."

"Sen niye gözlükle duruyorsun?"

"Yengem," dedi efkârlı bir tonda. "Akşamdan kalmayım. Dün gece... Dün gece karanlık yollardan geçtim, zehir gibi sular içtim, bir yanımda Merdan Efe bir yanımda Medih sevdim."

Onun sözlerine sesli bir şekilde gülerken Merdan Efe homurdanarak organizasyon şirketindekilerle konuşmaya gitti. Gökdeniz de kolunu omzuma atarak beni deniz kenarına ilerletmeye başladı. "Nasıl katlanıyorsun en buna? Sabah akşam Galatasaray konuşuyor ve sadece homurdanıyor."

"Sen sürekli onunla uğraştığın için homurdanıyor olabilir mi, Gökdeniz?"

"Benimle ne alakası var?" Masummuş gibi omuz silkti. "Merdan Efe ayaklı homurdanma."

"Hayır," dedim gülerek. "Ayaklı fikstür o."

"Doğru diyorsun. Şu lig başlamadan fikstür açıklansın, anında Galatasaray'ın tüm maçlarını hafızasına kazır. Sen de iyice Galatasaraylı olmuşsun he... Gel ben seni Trabzonsporlu yapayım. Tamam, bir süredir şampiyonluktan uzak olabiliriz ama bak, garanti veriyorum önümüzdeki sezon şampiyon Trabzonspor olacak. Gel sen beni dinle."

Biri bitmeden diğeri başlıyordu. "Ben Fenerbahçeliyim, Gökdeniz!"

"İzgi, sen Galatasaraylısın," diyen sesle irkilip arkamı döndüm. Merdan Efe ellerini pantolonun ceplerine koymuş bana bakıyordu. Hangi ara dibime gelmişti? "Neden Gökdeniz'e yalan söylüyorsun? Çok ayıp, sevgilim..." Benden çektiği bakışlarını Gökdeniz'e çevirdi. Omzumda duran Gökdeniz'in kolunu çekip sırtımı göğsüne yaslamamı sağladı. "Sen de hayal dünyandan çık. Sevgilime ne biçim şeyler söylüyorsun, şerefsiz."

"Ben sadece doğru yola geçmesi için teşvik ediyorum," dedi. "Sevap kazanmak için. Başka hiçbir amacım yok."

Merdan Efe ona gözlerini devirirken elimi tutup beni çekiştirmeye başladı. Saatin ilerlemesiyle misafirler ön kapıdan giriş yaparken magazincilerin olmamasına şaşırdım. “Hani magazinciler de olacaktı?”

“Şu an değil,” dedi Merdan Efe. “Çıkışta olacaklar sadece. Mirsat Yüceer öyle emretti.”

Onu başımla onaylarken gelen misafirlerle görüşmeye başladı. Benim de yanında olmamla meraklı bakışlar üzerimde gezinirken çoğuyla birebir tanışmak zorunda kaldım. Mirsat Yüceer, binadan çıkarken yanımıza geldi. “Birazdan çıkacakmış bizimkiler,” dedi Merdan Efe’ye karşı. Bakışları üzerime döndü. “Çok şık olmuşsun, İzgi. Nasılsın?”

“İyiyim, teşekkür ederim,” dedim nazik bir tebessümle. “Güzel gidiyor. Siz nasılsınız?”

“Bugün harikayım,” dedi küçük bir kahkaha atarak. “İlk oğlumu evlendiriyorum. Darısı sizin başınıza...”

Ben bir şey diyemezken Merdan Efe babasının sözlerine gülüp başını salladı. “Âmin, baba.”

Sertçe yutkunup başımı eğerken Merdan Efe’nin elini belimde hissettim. O eli bugün belimde iz bırakacak gibi duruyordu.

Sınırlı sayıdaki misafirlerin gelip, onlara ayrılan alana geçmesiyle biz de Merdan Efe’yle en öndeki yerimize yerleştik. Birkaç dakika sonra çalan slow müzikle Medih ve Ebrar görüldü. Gülümseyerek onları alkışlarken sağ yanımda oturan Sevcan elbette her şeyi telefonuyla çekmeye başlamıştı bile.

Medih ve Ebrar’ın yerine geçmesiyle olduğum yerde ayaklandım. Merdan Efe’yle birbirimize gülümsememizin ardından nikâh şahidi olarak yanlarındaki yerimi aldım. Benim yanıma Ebrar’ın şahidi olarak kuzeni Serap da geçtiğinde nikâh memuru konuşmaya başladı. İlk defa nikâh şahidi olmamın heyecanı bedenimi sarmıştı. En az Medih ve Ebrar kadar heyecanlı olduğum için dikkatle nikâh memurunu dinliyordum. Gelin ve damada soru sorulurken bakışlarım en öndeki sevgilime kaydığında bakışlarının zaten üzerimde olmasıyla daha çok gülümsedim.

Bana göz kırparken gözlerindeki parlaklık hâlâ yerini koruyordu.

Medih ve Ebrar’ın *evet* yanıtlarının ardından bize de mikrofon uzatılırken, benim ve Serap’ın da *evet* demesiyle imzalar atılmış ve Ebrar artık resmi bir şekilde Yüceer olmuştu. Deftere imzama atarken bir garip hissetmedim değildi. Medih, derin bir nefesle eşine döndüğünde dudaklarını alnına bastırıp yalnızca Ebrar’ın duyacağı tonda bir şeyler mırıldandı. İkisine sarıldıktan sonra yerime geçtiğimde onlar küçük bir dans yapacaklar, fotoğraflar çekilecek ardından tören sonlanacaktı.

"Ne güzel evet dedin öyle..." Merdan Efe'nin kulağıma eğilip söylediği sözlerle başımı ona döndürürken burun buruna kaldık. Bir şey diyemeden gözlerinin içine bakmaya devam ettiğimde, gözlerini gözlerimden çekmeden elimi dudaklarına götürüp üzerine dudaklarını bastırdı. "Buradan çıkışta seni bir yere götürmek istiyorum," dedi kısık bir sesle. Gözlerinde çok farklı duyguların olması ancak o duyguların onu durgunlaştırması, gitmek istediği yeri merak etmemi sağladı. "Benimle gelir misin?"

"Seninle gelirim," dedim başımı sallarken. "Sen iste yeter ama nereye gideceğiz?"

Buruk bir tebessümle cevap verdi. "Anneme... Annemin mezarına. Onu, ona bahsettiğim ilk kadınla tanıştırmak istiyorum."

ÜÇ

Onu, ona bahsettiğim ilk kadınla tanıştırmak istiyorum.

Beni annesiyle tanıştırmak istemesi, ona ilk kez benden bahsetmesi; onun için de benim için de o kadar anlamlıydı ki gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Avucum yanağını sararken alnımı alnına yaslayarak titrek bir nefes aldım. “Çok isterim,” diye fısıldadığımda titreyen sesimi fark ettim. “Annenle tanışmayı çok isterim. Hayatımı tümünden değiştiren adamı dünyaya getiren kadınla ben de çok tanışmak isterim.” Geri çekilip gözlerinin içine baktığımda kızardıklarını ve dolu dolu olduklarını gördüm. Onu ilk defa bu halde görmem duraksamama sebep olurken sertçe yutkunma ihtiyacı hissettim.

“Sonra,” dedi dudaklarımı araladığımı görünce. “Şimdi bu ortamda konuşmak istemiyorum. Başlarsam duramam.”

“Nasıl istersen,” dedim elmacıkkemiğini okşarken.

Boğazını hafifçe temizleyip önüne dönerken bakışlarımı kısa bir süre daha üzerinde tutup ardından Ebrar ve Medih'e döndürdüm. Ebrar'ın seçmiş olduğu yabancı slow müzikle dans etmelerinin ardından, gelen misafirlerle görüşmeye başladılar. Biz de ayağa kalkarak köşedeki masada toplanmış olan bizimkilerin yanına ilerledik. “Bu evlilik işleri zor be dayı,” dedi Gökdeniz yanlarına vardığımızda. “Hiç uğraşılacak gibi değil valla. Şu düğünlere harcanan parayla dünya turu at daha iyi.”

“Sen konuşma,” diyerek onun sözlerine tezat şekilde ilk konuşan Merdan Efe oldu. Ters ters Gökdeniz'e bakarken üzerine atlayacak diye korkmadım desem yalan olurdu. “İki dakika yanınızdan ayrıldım, İzgi'yi Trabzonsporlu yapmaya çalışıyordun. Bu bana ihanet ve küfürdür. Hesap ver.”

Gökdeniz ne diyeceğini bilemez bir halde Merdan Efe'ye bakakaldığında hafifçe boğazını temizledi. “Öncelikle hamsinin diyarı Trabzon'dan tüm dünyaya selamlar.”

Kerem, sesli bir şekilde gülerken hızlıca eliyle Gökdeniz'in ağzını kapattı. "Abisinin düğününde en yakın arkadaşının katili yapacaksın adamı oğlum, ne yapıyorsun?"

"Sıçtın, sıvama kardeşim," dedi Serhan da. Uzun süre aramızda olmamasından dolayı ona döndüğümde o da gülümseyerek bana bakmaya başladı. "Nasılsın, İzgi? Görüşmeyeli etiklik kurallarımız açılmış sanırım."

"Sorma," dedim gülümseyerek. "Etik metik kalmadı. Merdan Efe sağ olsun."

"Olsun olsun. Çok da iyi, çok da güzel oldu. Çok mutluyum sizin adınıza." Minnetle gözümü açıp kapattığımda ilgisini, yanımda hâlâ Gökdeniz'e dik dik bakan adama çevirdi. "Ne zaman avukatlığından atıyorsun beni kardeşim?"

Merdan Efe bakışlarındaki sertliği yok edip önce bana ardından Serhan'a baktı. "Atmıyorum birader. Atmıyorum seni avukatlığımdan. İzgi Hanım avukatım olmuyor çünkü," diye homurdanmaya başladı. "İnsan sevgilisinin avukatı olmayacaksa neden avukat oluyor o zaman?"

Serhan'la gülmeye başladığımızda bu sefer ters bakışlarının hedefi biz olduk. Bugün her zamankinden daha bir huysuzdu ama nedenini anlamamıştım. "Aynen Merdan," dedi Serhan gülüşlerinin arasından. "Biz de sevgililerimizin avukatı olalım diye avukat olmuştuk zaten."

"Ben de onu diyorum işte, Serhan."

Elimi kolunun üzerine koydum. "Hayatım... Ben tamamen Serhan senin avukatlığını bırakmasın diye avukatın olmuyorum."

"İzgi, ne yaptın?" Serhan dehşet içinde bana döndü. "Beni Merdan Efe Yüceer'e hedef yaptın, farkında mısın?" Merdan Efe'ye dönerken gözlerini kapattı. "Kov beni, kardeşim. Hemen kov beni."

"Bence avukatları değişsin," dedi Kerem. "Sen Medih'in avukatı ol, Serhan. İzgi de Merdan'ın olsun. Böylece hiçbir problem kalmaz. İzgi biraz daha Merdan'ın avukatı olmazsa dünya homurdanma bakanı olarak Merdan seçilebilir çünkü."

"Sevgili nişanlıma katılıyorum." Sevcan elinde tuttuğu bardağı masaya bırakırken bir elini de Kerem'in omzuna koydu. "Zaten Kerem ne derse haklıdır. O yüzden onun dediğini yapın."

"Bence de yapalım," dedi Merdan Efe. "Hadi avukatım ol, İzgi. Serhan, sen de benden uzaklaş, yeter bu kadar avukatım olduğun. Yorulmuşundur karakollara gidip gelmekten."

Serhan sırtıttı. "O değil de... Şimdi İzgi senin avukatın olacaksa... Ne yani? Senin o takımdan bir avukatın mı olacak?"

Serhan'ın taş attığı cümleler aklıma gelirken gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gol!" dedi Gökdeniz alayla. "İşte görüyor musunuz hayatı? Zamanında yediğin hurmalar..."

Merdan Efe, olduğu yerde doğrulurken yüzünü toplantıya girecekmiş gibi bir ciddiyete bürüyüp dudaklarını araladı. "Bak Serhan," diyerek sözlerine başlamasını elbette beklemiyordum. "İzgi o takımlı değil, Galatasaraylı. Hatta bunu kendi de kabul etti. Buyurun, sorun kendisine."

Herkesin bakışları üzerime döndüğünde parmağımın üzerine kaşıldım. "Yani... O kabul etme tam da bizim bildiğimiz bir kabul etme gibi değildi."

"Bilmediğimiz türde bir kabul etme mi var, İzgi kuşum?" diye sordu Sevcan muzipçe.

Sevcan, senin amacın beni yakmak mı Sevcan?

"Şimdi şöyle-"

"Yengemin üzerine bu kadar gitmeniz ne kadar doğru? Hem de bir Yüceer düğününde." Sabi bir anda arkamda belirdiğinde elini omzuma yasladı.

"Konuş Sabi'm," diyerek omzumdaki elinin üzerine elimi koydum. Merdan Efe bu halimizi sıcacık bakışlarıyla karşıladı. Ona karşı kardeşiyile cephe olmam hoşuna gitmişe benziyordu. "Takım kelimesini duyduğum an artık ölü taklidi yapacağım. Bana başka çare bırakmadılar."

Sabi önce yanağımı öptü. Hemen ardından Gökdeniz'e baktı. "Sen Trabzonspor diye," ondan sonra abisine çevirdi bakışlarını. "Sen de Galatasaray diye darlamayı bırakıyorsunuz. Yoksa yengemi kaçırmam. Biriniz sevgilisi gitti diye ağlar diğeriniz de kankası ona dünyayı dar edecek diye. Anlaştık mı?"

Merdan Efe somurttu. "Sanki İzgi'yi benden kaçırmama izin verecekmişim gibi..."

"Abi!"

"Ben kabul ediyorum," dedi Gökdeniz usulca. "Dediğin gibi olsun, Sabi."

Gökdeniz'in Sabi'ye karşı olan her cümlesine üzölmeye başlamam normal miydi? Sözlerinin ardından ona kısa bir bakış atıp usulca önüne döndü.

Merdan Efe ondan hemen sonra gözlerini devirdi. "İyi."

"Ne yapıyorsunuz burada?" Medih'in sesini duymamla hızla dönerken teşekkür edercesine ona bakmaya başladım ama konuyu bilmediği için elbette bu bakışlarımı garip karşıladı. "Hayırdır, İzgi? Zorlu bir davanın içerisinde gibi duruyorsun."

“Gelmeseydin davayı çözüyorduk,” diye homurdandı Merdan Efe. “Bana hep zararsın, Medih Yüceer.”

“Avukatımı, aynı zamanda kız kardeşimi sorguya almanıza müsaade edemem,” dedi Medih. “Değil mi, kız kardeşim ve avukatım?”

Tebessüm ettim. “Öyle.” Merdan Efe’nin koluna girip başımı omzuna yasladım. “Ama zaten sevgilim de sorguya alınmama izin vermez. Değil mi, Merdan Efe?”

“Sorgu demeyelim de gerçekler hakkında küçük bir hasbıhal yapıyoruz diyelim,” dedi Sevcan. “Sorgu ne demek ya... Bir de bayılın isterseniz.”

“Ben şimdi bayılacağım,” diyerek Ebrar da yanımıza geldi. “Şu töreni bitirelim, fenalaşacağım. Ayrıca magazinciler kapıda kuyruk oluşturmuş durumdadılar. İmdat diye bağırmama çok az kaldı.”

“Yok ya,” dedi Sevcan. “En fazla TC abartma timi sayfasına düşersin o kadar.”

Magazin lafıyla olduğum yerde doğrulurken sevgilimin bakışları bana döndü. “İzgi? İstemiyorsan bir şekilde onları atlatıp çıkarız buradan. Babamı ben hallederim, sorun değil. Önemli olan senin ne istediğin... Biliyorsun.”

“Benim için sorun değil,” dediğimde avucu yanağımdaki yerini almıştı bile. “Umarım güzel çıkarım fotoğraflarda.”

Birkaç saniyeliğine dudaklarımızı birleştirirken yine dudaklarımın üzerine konuştu. “Biliyorsun, aksi hiçbir zaman mümkün değil.”

“Şımarıyorum...”

“Şımar,” derken gülümsedi. “Seni şımartmayacağım da kimi şımartacağım?”

Gülerek kollarımı beline sararken başımı göğsüne yasladım. Merdan Efe de çenesini başımın üzerine koyduğunda kolları etrafımı sıkıca sardı. Bakışlarım önüme döndüğünde Sevcan’la göz göze geldik. Ellerini birleştirip çenesine koymuş bir halde yüzündeki gülümsemeyle bizi izlediğini gördüm. Ona bakmamla gülümsemesi daha da büyürken hızlıca masadaki telefonunu alıp havaya kaldırdı. “Siz magazinciler dışarıda sanırsınız ama asıl İzMer manyağınızın burada olduğunu unuttunuz. Çok güzel fotoğraflarınızı çektim deminden beri. Buradan çıkışta şu ünlü magazin sayfasına atacağım. Kanka olduk.”

“Aramızda bir değil, iki hain var,” dedi Gökdeniz. “Ben de sana onların haberleri olmadan çektiğim fotoğrafları atayım, Sevcancığım. İkisine albüm oluşturacağım kadar çok çektim.”

“Helal olsun, Hamsi,” dedi Sevcan yumruğunu ona uzatırken. “Ajanlığımı harika yaptın ama sakın bana rakip olmaya falan kalkma.”

“Görevimiz.” Gökdeniz gururla böbürlenirken içki bardağını dudaklarına götürdü. “Bir Gökdeniz Atıcı her şeyi harika yapar zaten.”

“Bir Gökdeniz Atıcı harika dayak da yer,” dedi Merdan Efe. “Galatasaraylı yengeni Trabzonsporlu yapmaya çalıştığını unutmuyacağım.”

Merdan Efe, en alakasız ortamlarda bile Galatasaraylı olduğumu belirtecekmiş gibi bir his vardı içimde.

“Umarım babamın yanında da *Galatasaraylı İzgi* deyip durmazsın hayatım,” dediğimde her babamın lafını duyduğunda yaptığı gibi hafifçe doğrulup boğazını temizledi. “Çünkü kendisinin bunu hiç hoş karşılayacağını sanmam.”

“Bu gidişimizde baban beni çok seveceği için artık Galatasaray’a sempati beslemeye başlayacak, İzgi. Seni Galatasaraylı yapmama kızmasını geçtim, benimle takılarak kendi bile Galatasaraylı olabilir.”

“O kadar iddialısın yani?”

Omuz silkti. “Her konuda her zaman iddialiyumdur. Huyum kurusun, sevgilim.”

“Peki bakalım,” demekle yetindim. İzmir bu sefer beklediğimden daha eğlenceli geçeceğe benziyordu. O yüzden gitmek için günleri saymaya başlamıştım bile.

Nikâh töreni yarım saat daha uzarken artık hepimizin ayrılma vakti de gelmişti. Önce magazincilerle kısa bir konuşma yapacaktık ardından da Merdan Efe ve ben mezarlığa geçecektik. Medih ve Ebrar’ın nikâhtan önce mezarlığa gittiklerini ve buradan çıkışta da direkt havaalanına geçeceklerini öğrenmiştim. Merdan Efe’nin annesine bağlılığını ya da sevgisini hiç birbir görememiş olsam da onu tanıdığımdan beri bunu çok iyi bir şekilde hissediyordum. O yüzden annesiyle tanışacak olmak... annesiyle böyle tanışacak olmak içimi hiç olmadığı kadar burkuyordu.

Keşke onu dünyaya getiren kadınla daha farklı bir şekilde tanışabilseydim.

Son kez kendime bakıp lavabodan çıktığımda, kapının hemen karşısında sırtını duvara yaslayarak beni bekleyen adamla göz göze geldim. “Hazır mısın güzelim?”

Dudaklarım iki yana kıvrılırken başımı aşağı yukarı salladım. “Evet, çıkabiliriz.”

Beni baştan aşağı süzerken derin bir nefes alıp yaslandığı yerden doğruldu ve elini bana doğru uzattı. Aynı şekilde karşılık verip, parmaklarımı parmaklarına geçirirken içim yine hiç olmadığı kadar huzurla doldu. Sadece elini tutmak bile aldığım nefesleri huzura boğuyordu. Ona karşı içimde öyle bir sevgi ve anlatamayacağım bir aşk vardı.

El ele, yüzlerimizdeki gülümsemeye önce binadan ardından bahçeden çıktığımızda yüzümüze patlayan flaşlarla başta gerilsem de derin bir nefes alıp gülümsemeye devam ettim. Merdan Efe'nin durmasıyla ben de dururken arka arkaya gelen değişik sorularla neye uğradığımızı şaşırmiştık.

"Merdan Bey, yanınızdaki hanımefendiyle ilişkiniz ciddi mi?"

"Merdan Bey, ufukta sizin de evliliğinizi görebilecek miyiz?"

"Sevgilinizin, abinizin avukatı olduğu ve öyle tanıştığınız söyleniyor, doğru mu?"

"Urun zamandır sizi gecelerde göremiyoruz. Bunu yanınızdaki hanımefendiye mi borçluyuz?"

"İzgi Hanım, Merdan Bey'i kuskandığınız için gece hayatının bittiği doğru mu?"

Merdan Efe, elini elimden çekip belime koyarken beni biraz daha kendine çekti. "Arkadaşlar merhaba," dedi gülümseyerek. Soruların arkasının gelmeyeceğini anlamış olacak ki bir an önce araya girmişti. "İzgi Hanım, hem abimin avukatı hem de sevgilim ancak kıskançlıktan dolayı gece hayatına ara verdiğim konuları doğru değil. Rica ediyorum haber yapacağız diye beni ve sevgilimi zan altında bırakmayın. Âşık olduğum kadınla birlikteyim ve saatlerimi kulüplerde harcamak yerine zamanımın tümünü onunla geçirmeyi tercih ediyorum."

Sözlerinin üzerine bakışlarım ona dönerken gözlerimden hayali kalplerin çıktığına yemin edebilirdim.

"Kaza haberlerinizden sonra Mirsat Bey açıklama yaptı ancak siz sessizliğinizi korudunuz. Durumunuz daha iyi gibi görünüyor ancak bir de size soralım istedik. Bu süreç zorlu geçti mi?"

Merdan Efe yavaştan beni ilerletmeye başladığında Mirsat Bey'in de yanımıza gelmesiyle tekrardan durmak zorunda kaldı. "Çok iyi durumdayım, teşekkür ederim hepinize," dedi Merdan Efe. "Sağlığım da iş ve aşk hayatım da gayet iyi." Kısa bir an babasına baktı. "Müsaadenizle." Mirsat Bey'in gözlerini açıp kapamasıyla biz ilerlemeye başladığımızda şoförün getirdiği araba tam önümüzde durmuştu.

"Merdan Bey, peki evlilik?"

"Arkadaşlar iyi günler," demekle yetindi Merdan Efe. "Kolay gelsin hepinize." Ben arabaya hızlıca bindiğimde.o da arkamdan binip kapıyı kapattı. Şoför vakit kaybetmeden gaza basıp bizi ortamdan uzaklaştırırken gidene kadar her anımızın çekildiğinin farkındaydım. İkimiz de birbirimize bakarak derin bir soluk bıraktık. "Nefret ediyorum bu olaylardan," dedi sıkıntıyla. "Babam da bizim aksimize bayılır böyle zamanlarda göz önünde

olup hepimizi magazine göstermeye. Birkaç dakika konuşmak bile zulüm gibi.”

“Olsun,” dedim ona biraz daha yaklaşıp elimi göğsüne koyarken. “O da böyle mutlu oluyor demek ki.”

Başını sallamakla yetindiğinde çalan telefonuyla hafifçe geri çekildim. Cebinden telefonunu çıkardığında bekletmeden cevaplayıp kulağına götürdü. “Söyle Sabi.” Kısa bir süre konuşmadan Sabi’nin konuşmasını dinledi. “Tamam, sen bize geç. Hayır. Önce anneme uğrayacağız,” dedi sertçe yutkunurken. “Siz hep beraber oraya geçin, biz de sonra geliriz o zaman. Tamam sarı kafa, dikkatli olun, görüşürüz.”

Telefonu kulağından çekip tekrardan cebine atarken konuştum. “Ne olmuş?”

“Medih ve Ebrar havaalanına gitmişler ancak bizimkiler eve geçmek yerine deniz kenarında bir yere gideceklermiş. Biz de mezarlıktan sonra yanlarına geçeriz. Uyar değil mi sana da?”

“Uyar sevgilim,” dedim göğsüne uzanırken. Yolculukta konuştuğumuz son şey bu oldu. Hüzünlendiği için buruklaştığını biliyordum. Ne uzun ne de kısa diyebileceğim bir yolculuğun ardından arabanın mezarlığın önünde durmasıyla birlikte indigimizde etrafta iki kişi dışında kimsenin olmadığını gördüm. Mezarlığa girmeden önce topuklularımı çıkarıp bagajdaki spor ayakkabılarımı giydim. Ardından sevgilimin elini tutarak onunla birlikte ilerlemeye başladım.

Heyecanlıydım.

Mezarlığa gelmek beni her zaman geriyor olsa da bu sefer gerginliğimi bastıran duygu heyecandı. Onun en değerlisi benim de en değerlilerimden birisi olacaktı. Bir süre konuşmadan yürüdükten sonra ikimizin de aynı anda gördüğü mezar taşıyla adımlarımız yavaşladı. Merdan Efe, elimi daha sıkı tutmaya başladı. Bunu bilerek mi yoksa fark etmeden mi yapmıştı bilmiyordum ancak başparmağımla elinin üzerini okşama ihtiyacı hissettim.

SABİNA YÜCEER

07.02.1967 - 08.12.2007

Sabiha’nın isminin annesiyle uyumlu olması burukça tebessüm etmemi sağladı.

Ellerimizi bir an olsun birbirinden ayırmadan mezarlığın hemen yanına geldiğimizde Merdan Efe, bakışlarını annesinin isminin yazılı olduğu mezar taşından ayırmadan yere çömeldi. Avuç içiyle mezar taşını okşarken, “Annem,” dedi ve sustu. Hemen yanında eteğime dikkat ederek çömeldiğimde

o da ellerini toprağın üzerinde gezdirdi. "Bugün tek gelmedim yanına, anne. Sevdiğim kadın da geldi... Seninle tanışmak için." Sol yanağımdan akıp giden gözyaşını sildim. "Şimdi seni, sana ilk kez bahsettiğim kadınla tanıştıracam." Tebessüm etti. "Biliyorum, sen de çok seveceksin." Bakışlarını ilk kez mezar taşından çekerken kızarmış, dolu gözlerini gözlerime çevirdi. "Çünkü ben çok seviyorum."

Ellerimi yanaklarına yasladığımda gözlerini kapattı. Gözyaşları bu ânı bekliyorlarmış gibi yanaklarından akıp giderken aynı anda bir damla gözyaşı da benim yanağımdan kayıp gitti.

Önce gözyaşlarını sildim, ardından sevdiğim adamın hayatındaki en değerli insana döndüm. "Annene ilk kez bahsettiğin kadın da seni çok seviyor," dediğimde sol elim Merdan Efe'nin koluna dokunurken sağ elimi toprağın üzerinde kaydurdum. "Beni tanısaydı sever miydi bilmiyorum ama gözlerime baktığında oğluna olan sevgimi görür ve mutlu olurdu, eminim."

"Ben sevmişim," diye fısıldadı. "Ben seni bu kadar sevdikten sonra annem de en az benim kadar severdi seni. Hiç şüphem yok."

"Keşke farklı şekilde tanışabilseydim sizinle," dedim elim bir kez daha toprağın üzerinde kayıp giderken. "Sizinle tanıştuğimde yapacağım ilk şey teşekkür etmek olacaktır. Teşekkür ederim, bu kadar güzel bir evlat yetiştirdiğiniz için. Yalnızca Merdan Efe değil; Sabiha, Medih... Üçü de öyle mükemmeller ki eminim yüzünüzde bir gülümsemeyle, gururla onları seyrediyorsunuz. Üçü de hayatuma girdiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi değil ama Merdan Efe'nin hayatıma getirdiği güzellikler o kadar fazla, o kadar güzeller ki ben her gün ona *iyi ki* demekten vazgeçemeyeceğim. Yanımızda olmanızı ve her şeyi en yakından görmenizi çok isterdim çünkü bazı konularda kelimelerle aram hiç iyi değildir."

Yutkundum. "Konuşmasam da beni anlardınız gibi hissediyorum ve şimdi de anlıyorsunuz, biliyorum." Bakışlarım Merdan Efe'ye döndüğünde yumruk yapıp elini dudaklarına getirmiş, dolu gözlerle beni dinlediğini gördüm. "Çünkü ne olursa olsun ben konuşmasam bile Merdan Efe beni her zaman anladı, her zaman anlayacak biliyorum."

Merdan Efe derin bir nefesi içine çekerken kolunu omzuma atarak başımı göğsüne yaslamamı sağladı. "Anlardı," dedi. "Benim gibi annem de anlardı seni." Bana hitaben konuşmasının ardından yeniden annesine döndü. "Onu küçük yaşında kaybetsem de harika bir kadın olduğunu hep hatırlıyorum."

Gülümsedim. "Mükemmel kalbini annenden aldığını biliyordum."

Başımı göğsünde kaydırarak yüzüne baktığımda tebessüm ettiğini gördüm. "Annem," dedi bakışları annesinin mezar taşının üzerindeyken.

“Gelinin böyleyken bile senin tarafında, görüyor musun?” Gülüşü yüzünde solmadan başını eğerek bakışlarını gözlerime çevirdi. “Çok iyi anlaşırdınız, biliyorum.”

“Tabii, ne sandın? Dedikodunu bile yapardık ki...”

Sessizleşti. O an mezarlığa geldiğinde annesiyle dertleşmek bir yana en çok onunla sessiz kalmayı sevdiğini anladım. Sessizliğine ayak uydururken bir süre öylece kaldık. Ardından Merdan Efe ayaklandı ve beni de beraberinde kaldırdı. Annesi için dualarımızı edip toprağa su döktüğümüzde, mezarlığın ucuna gelmişim ki Merdan Efe tekrardan mezar taşına ilerledi. Bir kez daha annesinin yanında diz çökerken dudaklarını annesinin isminin yazılı olduğu mezar taşına bastırıp alnına yasladı.

“Yine geleceğim, biliyorsun,” diye konuştu kısık sesiyle. “Bugün sana onu anlatmadım çünkü en sonunda seni onunla tanıştırdım, anne. Sana onu hep mükemmel biri olarak anlattım. Şimdi sen de tanıdın, sen de öyle düşünüyorsun biliyorum. Ben o tanıştığın kadın sayesinde artık hep istediğin gibi çok iyiyim,” derken bir kez daha dudaklarını mezar taşına bastırdı. “Sen benim yanımdayken olduğum kadar.” Ayağa kalkarken gözleri *buradan ayrılmak çok zor* der gibi bakıyordu. “Seni seviyorum, Sabina Hanım.” Sesini buradan duyamayacağım şekilde azalırken annesine birkaç şey daha söyledi. Her ne kadar merak etsem de sormayacaktım.

Merdan Efe, zorla yutkunup yanıma gelirken yanağını okşadım. “Sen önden gitsen ben de birkaç dakikaya gelsem, olur mu?”

Sözlerim başta duraksamasına neden olurken itiraz etmeden başını sallayıp arabaya doğru ilerlemeye başladı. Adımlarım tekrar mezarlığın yanında dururken tekrar dizlerimin üzerine çöktüm. “Bugün yine çok fazla konuşamadım, içimde neler hissettiğimi ifade edemedim. Bu konuda kendime çok kızıyorum ama bu durumu da Merdan Efe’yle yavaş yavaş aşmaya başladım. Bir anne için çocuğu hayatıdır ve onun için hep en iyisini ister, biliyorum. Bu sözlerimi sizinle yalnız konuşmak isteme sebepim,” derken dolan gözlerimi kırıştırdığım sırada yüzümde en içten gülümsemelerimden biri oluştu. “Tam bir anne-kız konuşması yapabilmemizi istediğim içindi.”

Bakışlarım mezarlığın üzerindeki çiçeklerde gezinirken konuşmaya devam ettim. “Merdan Efe sizin canınız, benim de canım. Kırgınlıklar, kızgınlıklar elbette olacak ama size söz veriyorum, nefes aldığım müddetçe Merdan Efe hayatımdaki en önemli insan olacak. Biz onunla bir yola çıktık ve o yol ne kadar engebeli olursa olsun ellerim ellerinin arasında olduğu müddetçe biz bir olup tüm sarsıntıları atlatacağız. Gözünüz arkada kalmasın.”

Mezarlığa son bir bakış atıp ayağa kalkarken geldiğimiz yolu ilerlemeye başladım. Merdan Efe arabanın kaputuna yaslanıp kollarını önünde bağlamış bir şekilde kızarık gözleriyle beni izliyordu. Adımlarımı daha da hızlandırıp tam önünde durduğumda bir şey demesine müsaade etmeden kollarımı boynuna sardım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Senin için hep buradayım.”

“Biliyorum,” dedi yalnızca. Geri çekilip gözlerimin içine baktı. “Ben de seni seviyorum.” Burukça tebessüm etti. “Hem de çok.”

“Ben de çok,” dedim çocuksu bir mutlulukla.

Ağladığını belli eden gözlerini görmeye alışık olmadığım için kalbime bıçak saplanır gibi olurken bunu fark etmiş gibiydi. Gözlerini daha fazla gözlerimde tutmadan bakışlarını kaçırdı. Birlikte arabaya bindiğimizde önce eve daha sonra bizimkilerin yanına geçmeye karar verdik. Sessiz, iç çekişli ve Merdan Efe’nin aralıksız içtiği sigaralarla geçen yolculuğun ardından eve geldiğimizde hiçbir şey demeden üst kata çıkıp kendini banyoya attı. Durgun bir şekilde odaya geçerken makyajıma ve saçıma dokunmadan üzerimdeki elbiseyi çıkardım. İç çamaşırlarımla kalıp giyinme odasına geçerken hem nereye gideceğimizi bilmediğim hem de rahat olmak için dolaptan siyah askılı bir büstiyer ve siyah, üstü dar olsa da bileğine doğru hollaşan bir pantolon çıkardım. Kıyafetleri hızlıca üzerime geçirirken çıkarılığım elbiseyi askılığa, Merdan Efe’nin takımlarının yanına astım.

Takı masamın önüne geldiğimde elime aldığım kolyeyi tam boynuma takacaktım ki Merdan Efe giyinme odasına girdi. Altında yalnızca havlu varken saçından ve vücudundan su damlaları aşağı doğru kayıyordu. Aynadan ona bakakalırken bakışlarım kısa bir an karnındaki kaslara kayıp tekrardan gözlerine çıktı.

Hazırlığımı tamamlayıp ayağa kalkmamla birlikte pantolon ve büstiyer kombinime bile hayranlıkla baktı. “Eşsiz görünüyorsun.”

“Eminim senden başka kimse de görmüyordur. Yalnızca pantolon ve üst, Merdan Efe...”

Kaşları çatıldı. “Benden başka kim seni eşsiz ve mükemmel görecektir zaten, İzgi?” Kaşlarını mümkünmüş gibi daha çok çattı. “Kimmiş o? Kim yani? Öyle bir durumda ben sinirlerim. Bak, şu an sinirlendim. Sinirlendim, farkında mısın?”

Tatlılığına gülümserken altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Hâlâ kaşları çatık bir halde bana bakıyordu. Huysuzlanmıştı. “Sinirlendin hayatım anladım ben onu,” derken eğlenen ifadeyle kaşları biraz olsun düzelmişti. “Ama zaten ben de senden başka kimseye eşsiz ve mükemmel görünmek istemem.”

“Göremezler zaten,” diye homurdandı.

Sağ elimi boynuna atıp ağır hareketlerle aşağı doğru kaydırırken kaşları eski halini almıştı ancak vücudu gerilmişti. Elim su damlalarıyla birlikte hareket ederken tam karnının üzerine durdu. “Kesinlikle göremezler.” Parmak ucumda yükselip yanaklarını öptüğümde beklentisi hayal kırıklığına dönüştü. Şirince gülümseyip kolları arasından çıktım. “Artık hazırlan da çıkalım, sevgilim. Seni aşağıda bekliyorum.”

Her ne kadar beklentimiz aynı olsa da kıkırdayarak giyinme odasından çıktım. Aşağı indiğimde ilk önce Yüce'nin uyduğunu gördüm. Terim tamamı cam olan duvarın önünde kıvrılmış dışarı bakarken onun yanına adımlayıp bağdaş kurarak oturdum ve elimi tüyleri arasında gezdirmeye başladım. “Seninle ne zamandır dertleşemiyoruz yakışıklı. Nasıl gidiyor?”

Bakışları umursamazca bana kayarken miyavladı. Elimi üzerinden çektiğimde sinirle yattığı yerden doğrulurken pıtı pıtı adımlarla kucağıma yerleşip başını elime yasladı. “Sen Merdan Efe'nin kedi versiyonu musun, Terim?”

Elimi başına götürüp severken gözlerini kapatarak başımı elime yaslamasıyla gülümsemedim. On dakika kadar bir süre öylece durduktan sonra gelen adım sesleriyle bakışlarım omzumun üzerinden sevdiğim adama döndü. Beyaz bir pantolon ve siyah bir gömlekle karşımda dururken gülümsemeden edememiştim. Uyumlu giyinmeyi seviyordum, oldukça hoşuma gidiyordu.

“Yavrum taşa oturmasana,” dedi huysuz bir sesle. “Halının üzerine oturup sevseydin bari. Hasta olacaksın.”

Kucağımda uyuyan Terim'le ayağa kalkıp onu koltuğa bıraktığımda yönümü Merdan Efe'ye çevirerek önünde durdum. “Genelde hasta olan ben değil sen olursun ama hayatım.”

“Sana mı?” Başını salladı. “Evet.”

Yeniden parmak ucumda yükselirken dudaklarımı burnunun ucuna bastırdım. “Aşk adamı Merdan Efe...”

“Biz ona *İzgi adamı Merdan Efe* desek?”

“O da olur,” dedim gülümseyerek. Durgun hali tam olarak gitmese de benimle birlikte atlatmaya çalıştığını anlayabiliyor ve ona yardımcı olmaya çalışıyordum. “Çıkalım mı artık?”

Başını sallayarak beni yanıtladığında masanın üzerinden çantamı aldım ve evden ayrıldık. El ele arabanın arka koltuğuna oturduğumuzda telefonunu ve cüzdanını bana doğru uzattı. “Şunları çantana koyar mısın güzelim?”

Başımı sallayıp elindekileri alıp çantama koyduktan sonra çantayı da boş olan koltuğa bıraktım. Yeniden ona döndüğümde bakışlarını yola

çevirmiş bir halde yeniden durgunlaştığını gördüm. Annesinin mezarlığına gidip onunla konuşmak her ne kadar ona iyi gelse de hiç olmadığı kadar durgunlaşmasına da sebep oluyordu. Onu bu halden nasıl çıkaracağımı düşünürken aklıma gelenlerle elimi elinin içine kaydırıp konuşmaya başladım. "Galatasaray'ın yeni transferleri kim olur acaba?"

Omuz silkti. "Ağustos'a doğru belli olur ama takım tamamen değişecek gibi duruyor. Fatih Hocam takımı gençleştirmeye yönelik hareket edebilir."

"Hımm." Parmaklarıyla oynamaya başladım. "Sence doğru bir hareket mi olur bu?"

"Takımı gençleştirmek hem avantaj hem de dezavantajlı. Eğer doğru hareket edersek çok iyi sonuçlar elde edebiliriz. En başta elbette sıkıntılar olur. Futbolcuların takıma ve birbirlerine alışma dönemlerinden sonra süreç iyi kontrol edilirse bizi kimse tutamaz." Yoldaki bakışlarını bana döndürdü. "Hem Fatih Hocam ne yaparsa vardır bir bildiği."

"Öyle tabii canım," dedim başımı sallarken. "Fatih Hoca, Galatasaray için en iyisini yapar zaten. Bence transferleriniz de çok iyi olacaktır bu sene."

Sol elini elimden çekip omzuma atarken saçımı eline dolamaya başladı. Sağ elini ise az önce tuttuğu elimin içine bıraktı. "İzgi... sen' oldun güzelim, farkında mısın?"

"Ee, sevgilim senken aksi mümkün mü?"

Keyifle sırtıma başlarken amacıma ulaştığımı anladım. "Hoşuma gitti. Bir daha söyle..."

Gülümsemekle yetindiğimde şoförle konuşmasının ardından arabayı arkasına Galatasaray marşı doldurdu. "Artık araba bakmaya başlayacağım," dediğinde gerildim ve elbette bunu hemen fark etti. "İzgi'm," dedi yatıştırıcı sesiyle. "Nereye kadar özel şoför kullanacağım? Her şey geçip gitti, tüm sorunlar geride kaldı. Önümüze bakmamız gerek artık."

"Haklısın," dedim. "Sadece korkuyorum ama bu his de geçecek biliyorum. Sorun yok, tamam."

"Geçecek tabii yavrum," dedi dudaklarını elimin üzerine bastırırken. "Bu sefer Porsche almayı düşünüyorum. Birlikte seçeriz, ne dersin?"

"Olur tabii."

"Bu gece bakayım da yarın ya da öbür gün satın almaya gideriz." Bakkala cips almaya gider gibi *Porsche almaya gideceğiz* demesi çok özeldi.

"Hemen karar verebilecek misin?" diye sorduğumda başını salladı. "Kararsız biri değilim güzelim ama seninle seçeceğimiz için alma işlemi daha uzun sürebilir tabii."

"Sen bana kararsız mı diyorsun, Merdan Efe?"

“Alakası yok,” dediğinde gözlerimi kısarak ona bakmaya başlamıştım ki araba durdu. Ona *kurtulamadın* bakışları atsam da sırtarak arabadan indi. Ben de çantamı alarak peşinden indiğimde bakışlarımı etrafta gezdirdim. Geldiğimiz yer İstanbul’un merkezi yerlerinden uzaktı ancak yine de tepede olmamızdan dolayı boğaz enfes görünüyordu.

El ele ilerlemeye başladığımızda aralarında oldukça mesafe bulunan, etrafı camlarla kaplı yemek masaları bizi karşılamıştı. İçeri girdiğinizde dışarıdan fanusa girilmiş gibi dursa da oldukça ferah ve geniş duruyordu. Bizimkileri görünce en köşeye doğru ilerlemeye başladık. Sevcan kapıyı açarak dışarı çıkmıştı. “Sonunda geldiniz canım çiftim. Işığınızdan gözüm öyle bir kamaştı ki... Ben bu çiftin müptelası olmuştum.”

“Hoş bulduk, Sevcan. Bir içeri girseydik de öyle başlasaydın keşke.”

Sırtarak yanaklarımı öperken Merdan Efe’yle de yumruklarını tokuşturdular. “Nasıl ama bulduğum yer?” diye sordu Gökdeniz. “Dışarıdan içeri görünmese daha hoş olurdu ama neyse artık.”

“Çok güzelmiş,” dedim Sevcan’ın yanına otururken. Merdan Efe de hemen yanıma geçti. Şimdi İstanbul manzarası tam karşımızda kalıyordu. “Mezarlığa gittik de... O yüzden geç kaldık.”

Masa kısa bir an sessizleşirken elbette duruma el atan Gökdeniz olmuştu. “Tamam affettik, ağlamayın canlarım.”

Bakışlarım bebek arabasında uyuyan Mert’e kaydığında tebessüm ettim. Melek gibiydi. “Biz yarın dönüyoruz,” dedi Bilal konuya bodoslama dalarken. “Yolcu yolunda gerek kardeşlerim.”

“Kardeşim az kaldınız,” dedi Merdan Efe. “Birkaç gün daha kalsaydınız keşke. Doyamadık be oğlum.”

“Bir dahaki sefere işten daha çok izin almaya çalışacağım kardeşim,” dedi Bilal sıkıntıyla. “Bu gelişimizde bile sıkıntı çıkardılar. İşler fazla yoğun.”

“Gel bizim şirkette çalış diyorum dinlemiyorsun,” dedi Merdan Efe. “Burada iş mi yok oğlum sana?”

“Düzenimizi bozmak zor geliyor,” dedi Sude. “Hem ben de Azerbaycan’ı çok sevdiğim için buraya pek dönesim gelmiyor ne yalan söyleyeyim. Sizi arıyoruz tabii ki ama işte olmayınca da olmuyor.”

Sude’nin gülen bakışları bana dönerken ona aynı şekilde karşılık verdim. “Olsun,” dedim. “Bundan sonra sık sık gider geliriz. Değil mi, Merdan Efe?”

Çocuk gibi omuz silkmekle yetindi.

“Lan küstün mü?” diyerek onunla uğraşmaya başladı Bilal. “Sana hamsi yetmiyor kartal lazım, biliyorum ben.”

"Birader, ben ne alaka?" Hamsi tip tip ona bakmaya başladı. "Ayrıca hamsisi varken bir kuşa ihtiyacı olduğunu sanmıyorum aslanımın. Değil mi, aslanım?"

"Bir ses duyuyor musunuz?" Bilal, bakışlarını etrafta gezdirip en sonunda önündeki peçeteyi Gökdeniz'e fırlattı. "Ah, tavaya koyduğum hamsilerin sesiymiş. Hamsi koydum tavaya, başladı oynamaya misali."

"Bilal," diyerek uyardı onu Sude. "Uğraşmasana çocukla."

"Bence de," dedi Sabi. "Hepiniz Gökdeniz'in üzerine geliyorsunuz. İzgi, sen en iyisi Gökdeniz'in avukatı ol da onu savunursun."

"Ya sabır," dedi yüksek sesle Merdan Efe. "Benim avukatım olmamış Hamsi'nin avukatı mı olacak, Sabi? Hepiniz taktınız sevgilimin avukatlığına."

Gökdeniz pis pis sırıtmaya başladı. "Bence de avukatım olsun İzgi. En büyük intikamım bu olabilir."

"Paylaşılamayan avukat; İzgi Gökyel," dedi Kerem araya girip. "Sevcan ve Medih kıs kıs gülüyorlar şu an. Medih burada değil ama güldüğünü hissettim ben."

"Eh," dedi, Sevcan. "İzgiciğim herkesin avukatı olmaz tabii."

"Ben sevgilisiyim," dedi Merdan Efe. "Herkes miyim ben?" Bana döndü. "Ben herkes miyim, İzgi?"

"Hayatım, elbette değilsin." Sevcan'a *sus artık* dercesine baksam da fayda etmedi. "Senin avukatın değilim ama sevgilimim. Önemli olan da bu..."

"Çabuk buraya bakın!" Hepimizin kafası aynı anda Gökdeniz'e dönerken o telefonunu havaya kaldırmış hepimizi kadraja almaya çalışıyordu. "Medih abi ve Ebrar'a atacağım ki kıskançlıktan çatlasınlar."

"Medih ve Ebrar olmadan onların düğün yemeğini yiyoruz," dedi Kerem sevgilisine biraz daha yaklaşarak kadraja girerken. "Onlarsız düğün yemeği fotoğrafı da çekilelim bari."

Kerem'in sözleri hepimizi güldürürken Gökdeniz bu anımızı fotoğrafladı. Bir fotoğraf da hepimizin kameraya baktığı şekilde çekeceği sırada Merdan Efe bana biraz daha yaklaşarak çenesini başımın üzerine yasladı. Gökdeniz'in bir fotoğrafımızı daha çekmesinin ardından yemekleri ve içecekleri söyleyip konuşmaya devam ettik. Mert'in bebek arabasında huyuzlanmasıyla Sude onu alacaktı ki araya girdim. "İzin verirsen ben alabilir miyim?"

Yüzünde her zaman var olan tebessüm daha da büyürken başını salladı. "Tabii ki."

Ayağa kalktığımda Merdan Efe'nin bakışları üzerime dönse de ona bakmadan bebek arabasına ilerledim. İyiden iyiye huzursuzlaşan Mert'i

kucağıma aldığımda başını omzuma yaslayıp sırtını sıvazlamaya başladım. Ayakta bir süre öylece dolanmamla huzursuzluğu giderken başını boynuma gömerek ağzındaki emzikle etrafı incelemeye başladı. Bu haline gülümseyip yerime geçeceğim sırada Merdan Efe'yle göz göze geldik. Yine gözlerinin içinde daha önce görmediğim duygularla bana bakarken yanına oturarak sorarcasına ona baktım. "Ne oldu?"

"Hiç," demekle yetindi. İşaretparmağıyla Mert'in yanağını okşadığı sırada, bir fotoğraf çekilme sesiyle Mert irkildi. Aynı anda sesin geldiği yöne döndük.

"En güzel İzMer fotoğrafını an itibariyle çektim, Sevcan," dedi Gökdeniz telefonunun ekranına bakarken. "Bu seni geçtiğim anlamına geliyor. Ben daha iyisini çekene kadar en iyisi bu..."

"Hainlik yaptın, Hamsi. Ben çekecektim önce."

"Çekseydim kardeşim seni tutan mı vardı? Önce çeken kazanır. Ben kazandım."

"Şu an ne kavgası yapıyorsunuz?" diyerek mantıklı bir soru yöneltti Sude. "İzgi ve Merdan'ın gizliden fotoğraflarını çekip kapıştırıyor musunuz?"

"Hem kapıştırıyoruz hem de ben çektiklerimi Sevcan'a atıyorum," dedi Gökdeniz. "O benden daha psikopat. Albümü falan var."

"Bu aşk anlatılmaz yaşanır," dedi Sevcan. "Bu hayatta *fangirl* olmak kolay mı sanıyorsunuz?"

"Allah başka dert vermesin bacım," dedi Gökdeniz. "Sen de haklısın."

Gökdeniz ve Sevcan yıllar geçse de asla iflah olmayacaklardı. Bunu geç de olsa kabullenebilmişim.

Mert'in elini yanağıma koymasıyla irkilerek bakışlarımı onlardan çekerken boncuk gözleriyle beni izlediğini gördüm. Sırtarak burnumu burnuna değdirip birkaç kez yanağını öptüm. Hareketlerimle gülmeye başladığında yanımda derin bir iç çekiş duydum.

"Bebek bile biliyor işini," dedi Merdan Efe. "Kimde duracağını, kime güleceğini..."

Ona bir cevap vermeden bakmaya devam ettiğimde bakışlarını kaçırdı.

"O zaman bu yemek aynı zamanda Bilal abimlerin veda yemeği de oluyor," diyen Sabiha'ya baktım. "En azından onların yemeğinde onlar burada."

"Valla öyle de oldu evet," dedi Bilal hüzünlü bir tebessümle.

"Lan gitmeyin," dedi Merdan Efe tüm kibarlığıyla. "Siz gidiyorsanız bari Mert'i bize bırakın."

Bilal kahkaha attı. “Kardeşim çok bebek istiyorsan kendin yap. Oğlum sana bırakır mıyım sanıyorsun? İki saat ayrı kalsam burnumda tütmeğe başlıyor kerata.”

Bakışlarımı kaçırdım.

Gökdeniz oturduğu yerde Bilal’e yaklaşarak ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Baba olmak böyle bir şey mi?”

Bilal oturduğu yerde doğrulurken gururla kucağımdaki oğluna baktı. “Baba olmak çok başka bir şey.. Nasıl anlatayım ki? Ancak baba olduğunuzda anlarsınız diyerek cevabı hakkımı pas geçmek istiyorum.”

“Bilal, bebeğimiz olduktan sonra çok değişti,” dedi Sude. “Günde on kez arıyordu şimdi otuz kez arıyor mesela.”

“Gelecekteki aslanımı dinliyorum sanki,” dedi Gökdeniz. “Aynı böyle olur abi.”

“Katılıyorum,” dedi Sabiha. “Abim de çok merak edip arayan biri. Fransa’ya her gittiğimde günde on kez arayacak diye korkmuyor değilim. Neyse ki artık günde iki defaya düşürdü.”

Merdan Efe işaretparmağını ona doğru salladı. “Yazdım bunları bir kenara, Sabi.”

“Abilerin en aslanı!” Uzaktan öpücük attı. “Aslansın, kralısın.”

“Öyleyim,” dedi Merdan Efe. “Ama bu az önceki yakınmanı unutmamı sağlamaz, Sabi Hanım.”

“Eyvah,” dedi Sabi. “İşte tam şu an Medih abimin burada olması gerekiyordu.”

Gökdeniz, “Ben seni korurum, tamam üzülme,” dediğinde dudaklarımda kırık bir tebessüm oluştu. “Aslanım da sana kıyamaz da işte kendisi şov yapmayı seviyor ya, ondan böyle konuşuyor.”

Sabiha kocaman sırtarak Gökdeniz’in koluna sarıldı. “Cansın can!” Gökdeniz’in yüzündeki gülümseme donarken dudaklarımı birbirine basturarak bakışlarımı onlardan çektim.

Zordu.

Dakikalar birbirini kovalarken kucağımda uyku için yeniden mayışan Mert’i, yemeğimi yemek için tekrardan bebek arabasına yatırdım. Eline de çantadaki oyuncağı verdiğimde bizimle bağlantısını tamamen kesti.

“İzgi’im sen hasta mısın?” diye soran Sevcan’a anlamadığımı belirten bir bakış attım. “Balık istememişsin ya hastasın sandım.”

“Bugün de farklılık olsun istedim,” dediğimde özel soslu spagettimi çatala doladım. “Bir süredir canım bundan çekiyordu. Hem biz Merdan Efe’yle sık sık balık yiyoruz zaten.”

“Bakayım nasıl yiyorsunuz?” dedi heyecanla. “Hiç detaylı anlatmıyorsun bana. Seni kınıyorum. Dava edeceğim. Adliyede görüşürüz.”

“Adliye benim evim sayılır ama sen bilirsin,” dediğimde bardağını bana doğru kaldırdı.

“Yine de pes etmiyorum, etik kadın. Yıkar mı sandın acılar? Şerefine içiyorum!”

Su bardağımı kaldırarak bardağına vurdum. “Şerefe canım.”

“Beşiktaş daha önümüzden beş yıl şampiyon olamaz,” dedi Merdan Efe. Dakikalardır futbol konusunu açmak için yanımda kıvranıyordu. “Oldunuz bitti, kardeşim. O da biz verdik şampiyonluğu, yoksa hiç şansınız yoktu. Bundan sonraki şampiyonluklar bizim. Adım adım beşinci yıldıza gidiyoruz.”

“Beşiktaş’ım bu sene şampiyon olduğu gibi önümüzdeki yıllarda da şampiyonluğu hiçbir takıma vermez,” dedi Bilal alayla. “Herkesi kırıp dökme geliyoruz. Biz daha yeni başladık.”

Merdan Efe yüzünü buruşturdu. “Dört yıldızı olmayan takımları muhatap almıyorum artık. Hepiniz biraz büyüün belki o zaman konuşuruz abisi.”

“Aslanım, sana kaç kez söyleyeceğim? Bu sene şampiyon Trabzonspor... Birkaç aksaklık yaşadık ama bu sezon geri dönüyoruz. Hamsim demişti dersin.”

“Sen daha da hayal âleminde,” dedi Bilal. “Biri Trabzonspor şampiyon olacak der biri Galatasaray. Beşiktaş’ım sizi iyi korkutmuş ama.”

Merdan Efe alayla gülmeye başladı. “Lan neden farkla şampiyon olmuştunuz gibi konuşuyorsun? Son haftalar hepimiz tutuşmuştunuz geriden gelip şampiyon olacağız diye. Asıl Galatasaray’ın nasıl korkuttuğunu gördük 2020-2021 sezonunda. Bu da yeter herkese.”

“Neden ömür boyu bu şampiyonluğu tartışacakmışsınız gibi hissediyorum?” diye sordu Gökdeniz. “Kardeşim geçmiş geçmişte kaldı. Önümüzdeki sezonlara bakıyoruz artık.”

“Geçmiş dediğin bir ay öncesi, birader.”

Merdan Efe, “Bak kardeşim,” derken çatalını masaya bırakarak Bilal’e döndü. “Sizi tebrik ediyorum, eyvallah. Averajla falan bir şekilde oldunuz şampiyon ama sen de sezona Muslera’sız başlayıp, yaşadığımız mağlubiyetlere rağmen nasıl yükselip şampiyonluk yarışına dahil olduğumuzu inkâr edemezsin.” Sırtını sandalyesine yaslarken rahat bir pozisyon aldı. “Galatasaray’ım bu hırsıyla ligde şampiyon olmasa bile bizim için şampiyon sayıldı.”

“Konuş konuş dinliyorum,” dedi Bilal alaylı sırtmasıyla.

Merdan Efe kaşlarını çattı. "Seni bir si-"

"Merdan Efe!" Gözlerim kocaman açılarak ona dönerken elimi kolunun üzerine koydum. "Hiç etik değil."

"Ama İzgi görmüyor musun?" Kabahat işlemiş bir çocuk gibi gözlerimin içine masumca bakmaya başladı. Bu hallerine kanmamam gerekiyordu ama mümkün değildi. "O yapıyor, ben değil."

"Sen de az değilsin ama," dediğimde elini önce ensesine atarak orayı ovaladı ardından saçlarına götürerek tutamlarını dağıttı. Şu an amacı dikkatimi dağıtmaksa başarılı olduğunu söyleyebilirdim.

Adam yanımda nefes alsa dikkatimi, dağıtacak duruma geldiğim gerçeğini fark ettim. Merdan Efe'nin böyle etkileri vardı. İnkâr edemezdim.

"İzgi, beni duyuyor musun?" İrkilerek gözlerimi dalan yerden çekerken Sevcan'a baktım. "İlişkinizin başları da değil ama hâlâ ortalarda leyla gibi dolanıyorsun, kuşum." Tebessüm etsem de ciddileşti. "Bir sorun yok değil mi? Hâlâ o gece konuştuğumuz konuyu mu dert ediyorsun?"

"Yok yok," dedim hızlıca. Hâlâ düşünmeyi de bir şeyleri konuşmayı da ertelemekle meşguldüm. "Dalmışım yalnızca. Sen ne demiştin?"

"Davan bu hafta mı?"

"Evet," diye mırıldandım. "Davadan iki gün sonra da İzmir'e gideceğiz birkaç günlüğüne Merdan Efe'yle. Neden?"

"Boşanma davası değil mi? Hangi şanslı kadını, hödük XY kromozomlu birinden kurtaracaksın?"

Kerem'in bakışları büyük bir yavaşlıkla ona döndü. "Bari ben varken yapma be aşkım."

"Kerem'im!" Sevcan sevgilisinin koluna girerek yanağına dudaklarını bastırdı. "Sen erkek cinsinin aydınlık yüzüsün, hayatımın anlamı. Kendini sözlerimle bir tutma rica ediyorum."

"Genel konuştun ama sen bilirsin," dedi Kerem. "Alındım."

"Bebeğim sen gözümde eşi benzeri olmayan biri olduğun için hiç aklıma alınacağı gelmedi, üzgünüm."

Kerem elini Sevcan'ın beline koyarak onu kendine çekerken gülerek dudaklarını saçlarına bastırdı. "Lafları döndürmeyi o kadar iyi biliyorsun ki..."

"Her hâlükârda bana bayılıyorsun. Ben de sana bayılıyorum. Kerem ile Sevcan... Efsanevi aşk hikâyesi biziz, nişanlım."

Başımı iki yana sallayarak ilgimi onlardan çektiğimde yanımda telefonuyla ilgilenmeye başlamış olan adama döndüm. "Neden yemiyorsun?"

Burnunu kırıştırarak başını kaldırmadan yalnızca gözleriyle bana baktı. "Tadım kaçtı." Sonra aklına ne geldiyse sırtıtmaya başladı. "Hem aç değilim. Ben gece tatlı yemeyi tercih ediyorum."

“Edepsiz,” dememin ardından önüme dönerek makarnamı yemeye devam ettim. “Gerçek bir edepsiz hem de!”

“Seni yine duyamıyorum sevgilim,” dedi keyifli bir tonda. “Ne dedin? Galatasaraylıyım mı dedin? Ah, şimdi duydum işte.”

Çatalıma doladığım makarnayı bir şey daha söylemesine izin vermeden aralık dudaklarına götürdüm. Ani hareketimle şaşırırken birkaç saniye içinde makarnayı aldı. Çatalı dudaklarından çekip yeniden makarnaya sararken bu sefer kendi dudaklarıma götürdüm. “Kendi ellerimle de seni beslerim demek mi bu?” diye sordu Merdan Efe.

“Konuyu istediğin yere çekmekte senin üzerine tanımıyorum gerçekten, Merdan Efe.”

“Bu bana bayıldığın ve harika olduğum gerçeğini değiştiriyor mu?”

“Hayır.”

“Güzel.”

Kahkahalarımızın yükseldiği gece yavaş yavaş sonlanırken, “Biz kalkalım artık,” dedi Bilal. “Saat ilerledikçe Mert huysuzlanıyor.”

“Bize gelmeyecek misiniz?” diye sordu Merdan Efe. “Yarın gidiyorsunuz zaten. Bizde kalın.”

“Yok kardeşim,” dedi Bilal ayağa kalkıp Mert’in bebek arabasına ilerlerken. “Yarın erkenden yola çıkacağız. Zaten yeteri kadar zahmet verdik. Eyvallah her şey için.” Onların ayaklanmasıyla hepimiz kalktık. Hesabı ödeyip hafif serinlemiş havada arabalarımıza ilerlemeye başladık.

“Ne zahmeti? Sinirlendirme beni, Bilal. Böyle olmadı hiç,” dedi Merdan Efe. “Ben de oraya geldiğimde sizde kalmayacağım, birader.”

Bilal sırtmasıyla birlikte onu kendine çekerek dostane bir şekilde sırtına vurdu. “Misafirin kisası makbuldür demişler, kardeşim. Tekrar geldiğimde tependen inmeyeceğim söz.”

Merdan Efe de ona sarılıp aynı şekilde sırtına birkaç kez vurdu. “Beşiktaşlısın ama seviyorum seni.” Geri çekildiklerinde gözleri Sude’ye kaydığında onunla da vedalaştı. Herkes tek tek vedalaşırken son olarak kollarımı Sude’ye sardım. “Yine gelin,” dediğimde sesimin içtenliğini o da fark etmişti. “Tanıştığımıza memnun oldum yeniden.”

“Ben de öyle,” dedi Sude. “İkiniz de çok şanslısınız birbirinizi bulduğunuz için. Merdan Efe’yi tanıdığımдан beri zamanı geldiğinde birine, Bilal’in bana baktığı gibi bakacağını biliyordum.” Gülümsemesi daha da büyüdü. “Bilal ve ben bir yana, Merdan Efe sana çok farklı bakıyor. İzgi. Bunu birkaç günde bile görmemem imkânsızdı. Umarım birbirinizi hiç kaybetmezsiniz.”

“Umarım,” dediğimde son kez sarılıp ayrıldık. Merdan Efe’nin bana karşı olan sevgisini zaten her gün her dakika hissederken dışarıdan farklı gözlerden bunları duymam içimdeki mavi kelekleri harekete geçiriyor ve Merdan Efe’ye mümkünmüş gibi daha da bağlanmama sebep oluyordu.

Bu durumdan elbette hiç rahatsız değildim.

Onun tarafından böylesine sevmek, yılların kapatmayı başaramadığı izleri hiç yaşamamışım gibi hissetmemi sağlıyordu. Geçmişte hiç kırılmamış, hiç üzülmemişim gibi. Sanki hayata onunla gözlerimi açmışım gibi. Sanki yürümeyi, koşmayı, nefes almayı ilk kez onunla öğreniyormuşum gibi.

Onunla mutlu olmak için içimdeki tüm kuralları yıkmam gerekiyorsa bunu başaracaktım. Sonunu bilmediğim karanlık bir yolda yalnızca nefesini yanımda hissetmek bile pes etmeden o yolu bitirmemi sağlardı. Çünkü onun yalnızca nefes alış verişini bile her şeyi başarabilmişim gibi hissetmemi sağlıyordu. Sevgisiyle neler yapabileceğimi hayal bile edemiyordum.

Kısa sürede onun sayesinde benim bile fark edemediğim birçok şey başarmıştım. Belki o da farkında değildi ama beni değiştiriyordu. Hem de bunu farkında olmadan başarıyordu. Bu durumdan rahatsız mıydım? Asla. Aksine kendimi her geçen gün daha da hafiflemiş hissediyordum. Bir adamla değişimin en güzel halini yaşıyordum. Bu durumu yaşayacağımı birkaç ay öncesinde söyleseler alayla güler geçerdim ancak gerçektir.

Belime dolanan kollarla daldığım düşüncelerim yüzünden kesilen sesler tekrar kulağıma dolarken Merdan Efe dudaklarını omzuma bastırıp ardından çenesini yerleştirdi. Kollarını karnımın üzerinde bağlarken benim gibi manzaraya bakmaya başladı. “Bugün çok fazla dalıyorsun. Sorun ne?”

“Bir sorun yok,” dediğimde huysuzca mırıldandı. “Gerçekten yok. Yalnızca düşünüyorum.”

“Ne düşündüğünü öğrenebilir miyim peki?”

Karnımın üzerinde duran ellerinin üzerine elime koyarak bedenimi bedenine yasladım. “Seni.”

“Beni mi?” Kirli sakallarla çevrili yanağını yanağıma sürttü. “Böyle derin derin dalarak beni mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Başımı omzundan kaydırarak yüzüne odaklandım. “Böyle derin derin dalarak düşüneneğim senden başka kimse olamaz zaten. Hayatıma getirdiğin güzellikleri düşünüyorum yalnızca. Ne kadar şanslı olduğumu... Sana sevgimi ne derece gösterebiliyorum bilmiyorum ama bendeki değerini anlatabileceğimi de düşünmüyorum, Merdan Efe. Tek temennim bunu en azından sana hissettirebiliyor olmak. Hissedebiliyor musun? Sana olan sevgimi?”

Beni uzun zamandır korkutan o düşünceyi en sonunda ona sorabildiğimde, gelecek cevabı beklerken istemeden de olsa nefesimi tuttum.

“Herkesin sevgisini gösterme şekli farklıdır,” diye fısıldarken alnını alnıma yasladı. “Hissediyorum güzelim. Dile getiremediğin aşkını hissediyorum. Konuşmana, kelimelerle ifade etmene gerek yok. İlk günden beri anladım seni. Hep anlamaya devam edeceğim. Sen fark etmesen de sustuğunda gözlerin en az benim kadar haykırıyor sevgisini.”

“Sana kötü hissettirmiyorum, değil mi?” diye sordum bu sefer de.

Kaşlarını çattı. “O ne demek şimdi, İzgi?”

“Bilmiyorum...” Derin bir nefesi içine çekerken beni kendine döndürdü. “Diyorum ya. İçimde hâlâ halledemediğim şeyler var ve ben bu yüzden seni üzersem kahrolurum. Bunu düşündükçe kendimi suçluyorum. Sen sevgini özgürce gösterirken benim konuşamıyor olmam rahatsız ediyor beni.”

“Senin bu sürekli kendi içinde kendini değersizleştirip bunları da kafana takmanı ne yapacağız, İzgi’m? Ben sana ne kadar değer veriyorsam sen kendini o kadar değersiz görüyorsun. Kendini kötü görmene dayanmıyorum.” Dudakları alnımı bularak orada kaldı. “Birbirimizi sevdikten sonra hiçbir şeyin önemi yok. Sevgini biliyor ve hissediyorum. Bunu kafana takma, tamam mı?” Kollarımı ona sararken güzel kokusunu derince içime çekmeye başladım. O sırada bizimkilerin çoktan gittiğini ve yalnızca bizim kaldığımızı fark ettim. “Evimize gidelim mi?” diye sordu aramızdaki sessizliği bozarak.

Kokusu buram buram burnuma dolarken gecenin sessizliğine doğru fısıldadım. “Ben zaten oradayım.”

Eve gelirken karnıma vuran hafif sızılarla regl olacağımı anlarken tahminim doğru çıkmış ve şansma duştan hemen sonra regl olmuşum. Bu zamanlarda birçok kadının aksine o ay çok üşütmediğim takdirde fazla ağrım olmazdı. Hafif bir ağrı elbette olurdu ancak bu beni yataktan kalkamayacağı kadar zorlayan bir ağrı olmuyordu.

Banyoda gerekli işlerimi halledip saçlarımı da kuruttuktan sonra uyuduğumuz odaya geçtim. Merdan Efe, altında siyah bir eşofman altı ve üzerine giydiği aslanlı siyah tişörtüyle pencereden dışarı bakıyordu. Geldiğimi anlamasıyla vücudunu bana döndürürken birkaç adım daha atıp tam önünde durdum. Normalde sorunsuz geçirirken bu ay nedense ağrı karnıma sapanıyordu. Yüzümün her bir yanına incelerken, “Sorun ne?” diye sordu.

“Regl oldum,” diye mırıldandım. “Bu dönemi genelde ağrısız geçirsem de şu an canımı acıtıyor.”

“Gel,” dediğinde uzattığı elini tuttum. Beni yatağa yatırıp örtüyü sıkıca etrafıma sararken alnıma öperek geri çekildi. “Sana çay yapmamı ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Yalnızca uyumak istiyorum. Sıcaklık benim için yeterli.”

Örtünün dışından yanıma uzanarak kollarını etrafıma sardı. Büyük avucu karnımın üzerini bulurken gözlerimi yumdum. Dakikalar sonra sesi kulağıma geldi. “Şu an nasıl hissediyorum biliyor musun? Galatasaray 2-0 öndeyken 3-2 yenilmiş gibi.” Sonra dediğini fark etmiş olacak ki yüzünü yataktan hızla kaldırdı. “Allah korusun.”

Sesli güldüm. “Sen de inadına sabrımı zorluyorsun galiba, güzelim.”

Tekrar kıkırdayıp sırtına sarıldım ve gözlerimi kapattım. “Uyuyorum ben.”

“Uyu tabii.” Gözlerim kapalı olduğu halde gülümsemem devam ederken yüzünü boynumda hissettim. “Ben de uyuyayım bari.”

Sabah uyanmamın çok zor olacağı bir şekilde huzurla uyudum. Yüzüne değen tüylerle gözümü araladığımda Terim’i başımın üzerinde bulmayı elbette beklemiyordum. Bacaklarımdaki ağırlıkla da Yüce’yi görmemle gözlerim Merdan Efe’yi aradı ancak odada yoktu.

“Günaydın çocuklar,” diyerek yerimde oturur vaziyete geldiğimde ikisinin de beni hiç umursamamasına güldüm. Geceki ağrıdan hiç eser kalmadığı için mutluydum. Banyodaki işlerimi hallederek gelen tıkırtılarla aşağıya indim. Sesin merkezine ilerlediğimde gördüğüm manzarayla içeri girmek yerine karşımdaki adamı izlemeye başladım.

Sırtı bana dönükken ocağın önünde sucuklu yumurtalarına bakıyordu. Parmağını aniden tavaya dokundurduğunda hissettiği acıyı sanki ben hissetmişim gibi yüzüm buruştu. “Hay sikeyim,” dedi sinirle. Tavayı hızla ocaktan alıp tezgâha bıraktı. “Sevgilimize iki güzel kahvaltı hazırlayalım dedik, az kalsın her şeyi yakıyorduk.”

Tatlılığına birkaç saniye bile dayanamayarak ilerledim ve kollarımı beline sardım. “Günüm çok aydı bugün.”

“Yavrum uyanmışsın,” derken karnının üzerinde duran elimi tutarak dudaklarına götürdü. “Günaydın. Kahvaltı da hazır.”

Geri çekilirken bakışlarım kahvaltı masasından gezindi. “Görüyorum görüyorum. Benim için bir ziyafet hazırlamışsın.”

Ukala bir şekilde sırıttı. “Senin için yapacağım şeylerden en basiti. Ol-
sun o kadar.”

Kızarttığı sosislerden birine uzanıp ağzıma attım. “Yine iki kişi bu kadar
şeyi nasıl yiyeceğiz ki?”

Omuz silkmekle yetindi. “Senin bu konuda söylendiğini hiç duymadım
ama yine de karnın ağrırsa diye sabah erkenden gidip ağrı kesici aldım. Ev-
deki bitmiş. Nasıl hissediyorsun? Kötüysen hastaneye de gidebiliriz.”

Duyduklarımınla ağızındaki lokmayla duraksarken gözlerimi kırıştırdım.
“Evde ağrı kesici yok diye sabah sabah kalkup ilaç almaya mı gittin?”

“Evet,” dedi usulca. “Ne oldu ki?”

Aniden gözlerim doldu. “Sen gerçek misin?”

Dolan gözlerime karşı olduğu yerde kalırken şaşkınlıkla dudakları ara-
landı. “İzgi? Neden doldu şimdi gözlerin güzelim?”

Evet, bu dönemin en sevmediğim olayıydı. Gereksiz ve aşırı duygusal-
laşıyordum.

“Hiç,” dedim gözlerimi silerken. “Duygulandım öyle.”

Yanımdaki sandalyeyi çekip otururken beni kendine doğru çekti. “Duy-
gulanma öyle. Yemeğini ye, çikolatalarını da yersin sonra.”

Burnumu çekerek başımı salladım. “Ağrım pek yok. Bugün beraber alış-
verişe çıksak olur mu?”

Gözlerimin içine bakarken dudaklarının kıyası iki yana hareket etti.
“Olur sevgilim.”

Tekrar burnumu çektiğimde başımla çilek reçelini işaret ettim. “O za-
man bana şimdi çilek reçeli sürer misin?”

Önüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken konuştu.
“Memnuniyetle.”

Tatlı sevmeyen ben, çilek reçelinin müptelası oluyordum. Çünkü çilek
reçelini değil de onun bana her defasında elleriyle yedirmesini seviyordum.

Reçeli sürdüğü ekmek dilimini dudaklarıma getirmesinin ardından
önüne dönerken yüzünde oluşan gülümseme soldu. Bir şeyler konuşacağını
anladığım için sandalyede tamamen ona dönerken sıkıntılı bir soluk verdi.

“İzmir’e gitme meselemiz çıktığından beri seninle bir şey konuşmak is-
tiyorum ama emin de değilim,” dedi. “Beni yanlış anlamamı istemiyorum
güzelim.”

“Merdan Efe...” Ağızındaki lokmanın bitmesinin ardından suyumu
içerken bakışları tereddütle üzerimdeydi. “Seni elbette yanlış anlamam.
Sorun ne?”

“Annen.”

Kaşlarım çatılacak gibi olsa da engel olmuştum. “Annem mi? Sorun annem mi?”

“Öyle değil.” Elini ensesine attı. “İzgi, annen iyi bir insan olabilir ama ben sana psikolojik bir şiddet uyguladığını düşünüyorum.” Dudaklarım aralanmıştı ki konuşmama müsaade etmedi. “Dinle önce. Bahsettiğim şey... seni küçüklüğünden beri etik değil diyerek büyütmesi ve yapmak istediğin birçok şeye engel olması. Ben şimdi tekrar oraya gittiğimizde senin herhangi bir şeye olan hevesini kırmasından korkuyorum.” Gözlerini kapatıp açtığı anda sakın kalmaya çalıştığını anladım. “Ben buna izin vermem, İzgi. Artık değil, artık olmaz. Annenle aramı da bozmak istemem ama sana yaptığı şeyi devam ettirmesine de izin vermem. Bunu bil, ona göre gidelim güzelliğim.”

Sözlerini ilk kez birinden sesli bir şekilde duyduğum için mi yoksa uzun zamandır her şeyin üst üste gelmesinden dolayı mıydı bilmiyordum ancak ne söyleyeceğimi bilemeyerek, “Annemi seviyorum,” demekle yetindim.

“Annemi ben de seviyorum,” dedi dudaklarını saçlarımın üzerine bastırıp orada derin bir nefesi içine çekerken. “Seni dünyaya getiren kadını nasıl sevmem? Annene saygı da duyuyorum ama bu, seni çocukluğundan beri psikolojik bir şiddete maruz bıraktığı gerçeğini değiştirmiyor. Belki kötü bir niyeti yoktu ama durum bundan ibaret. Annen kendi içinde doğru ve yanlışlarını belirlemiş, kendisinin yanlış gördüğü her şeyi sana da *etik değil* diyerek öğretmiş. Bu doğru değil. Bu doğru olmamalı, İzgi. Sen mutlu bir ailede büyümüş olabilirsin, sen seni çok seven bir anne ve babayla büyümüş olabilirsin ama aynı zamanda sen, annenin kendi içindeki etik kurallarıyla büyüyüp çocukluğunu da tam anlamıyla yaşayamamış birisin. Her şeyi kabul edebilirim ama senin çocukluluğunu yaşayamamış olmamı kabul etmeyeceğim.”

“Merdan Efe...” Boğazımda öylesine bir yumru oluşmuştu ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Nasıl hissediyordum? *Darmadağın.*

Elleri arasındaki elimi alıp dudaklarına götürürken elimin üzerine dudaklarını bastırdı.

“Birlikte,” dedi kararlı ses tonuyla. “Birlikte çocukken *etik değil* diyerek yapmana izin verilmeyen ne varsa onu yapacağız. Hiç gitmediğin o luna parklara da gideceğiz, kışın hasta olana kadar dondurma da yiyeceğiz. Sen ne istiyorsan, içindeki çocuklaşmayı bekleyen taraf ne istiyorsa onu yapacağız. Seninle çocuk da olurum güzelim, yeter ki sen özgür kal. *Buradayım, senin için.*”

Dolan gözlerimi kırpıştırmamla birkaç gözyaşı yanağımda yol alırken, avuçlarını yanağıma yaslayarak gözyaşlarımın ilerlemelerini izin vermeden sildi.

“Farkında mısın?” diye sorduğumda neyden bahsettiğimi anlamadığı için kaşları çatıldı. “Aslında içimdeki o çocuk seninle tanıştığından beri her şeye rağmen senin elini tutuyor. Ben çoktan seninle çocukluğumu yaşamaya başladım, Merdan Efe. Sen çoktan benim içimdeki her bir hücreye dokundun. Yaşadığım, yaşamadığım ne varsa yalnızca seninle. Buradasın. *Ben de buradayım, senin için.*”

“İzmir’e gittiğimizde içinden ne geliyorsa onu yapmanı istiyorum,” dediğinde başımı aşağı yukarı salladım. “Ne varsa İzgi. İstersen tek başına istersen birlikte... Tamam mı sevgilim?”

“Tamam,” diye mırıldanırken kedi gibi boynuna sokuldum. “Seninle aşamayacağım hiçbir şey yok.”

Gerçekten yok muydu yoksa öyle mi sanıyordum bilmiyordum ama bana iyi gelen ne varsa ondayken, bir hata yapmak onu parçalayacağı kadar beni de parçalayacaktı biliyordum.

Zaman bizim de her zaman ilacımız olur muydu?

Öyle umuyordum.

DÖRT

Sinir insanı ele geçirdiği an mantığa dair tek bir kırıntı bile kalmıyordu.

Her şeyin harika gittiği günün sonunda Merdan Efe aylar sonra öfkesine yenilip karşısındaki adamın burnuna kafa atmıştı. Bu kavganın daha da büyümemesi için nasıl araya girmiştım de onu ortamdan çıkarmıştım hiçbir fikrim yoktu ama çok şükür ki karakolluk ya da acillik olmadan alışveriş merkezinden ayrılabilmiştik.

Tabii bunun için Merdan Efelerin özel şoförü Mahir Bey'e çok büyük teşekkür etmem gerekecekti.

Her ne kadar olayın üzerinden iki saat geçse de koca bebek hâlâ burnundan soluyordu. Bugün onun için yaptığım dördüncü papatya çayını elime alıp salona geçtiğimde her an saldıracakmış gibi karşısındaki duvara bakıyordu. Sol eliyle de buzu alınına tutuyordu tabii. "Hayatım?"

Yanına oturduğumda bakışları usulca bana ardından da elimdeki bardağa kaydı. Hemen beraberinde yüzü buruştu. "İzgi, yine mi ya?"

"Sakinleşmiyorsun ne yapayım?" diye sitemle konuştuğumda elimdeki bardağı somurtsa da aldı. Buzu elinden alıp alınına tutmaya başladığımda nafif kızarıklık dışında bir sorun olmaması beni mutlu etti.

"Yanımda durup elimi tutman yeterli, biliyorsun."

Her bir cümlesi bedenimde büyük etki bırakıyordu.

Boştaki elimle uzanıp elini tuttum. "Saatlerdir tutuyorum ama hâlâ dik dik duvara bakıyorsun, Merdan Efe!"

Homurdanmaya başladı. "Güzelce bir dövsem rahatlardım."

Dik dik yüzüne baktım. "Kafa attın zaten! Karakolluk olsak rahatlardın yani? Öyle mi?"

"Adam hem Fenerbahçe formasıyla GSStore'a girip abuk sabuk konuştu hem de seni gördüğü an saçma sapan şeyler söylemeye başladı, İzgi. Herhalde ben karakolluk olacaktım, o da acillik olacaktı. Gerçi ben karakola gitmesem bile o acillik oldu ama hak ettiği dayağı yiyemedi. Bak yine sinirlendim. Bak yine geldiler bana, İzgi. Nasıl onu güzelce dövmeden çıktım o alışveriş merkezinden? Kafama sıçayım!"

Üzerinden dumanlar çıkan papatyaya çayını aniden kafasına diktiğinde şok içinde ona bakakaldım. Oysa o hiçbir şey olmamış gibi bardağı masaya sertçe bıraktı. Hemen ardından başını bacaklarıma yaslayarak cenin pozisyonunda yattı. “Yok! Sakinleşemeyeceğim, İzgi. Saçım la falan oynasana, belki sakinleşirim.” Gülümseyerek alnından buzunu çekerken parmaklarını saçlarına götürdüm. Gözlerini kapatarak derin nefesler almaya başladı.

“Ağrın yok değil mi?” diye sordu gözlerini açmadan. Böylesine sinirliyen bile beni düşünüyordu.

“Yok sevgilim.” Hayır dememe rağmen bir elini karnımın üzerine koyarak yavaşça hareket ettirmeye başladı.

Ne kadar süre parmaklarını saçlarını sevmiştii bilmiyordum ancak nefesleri normale döndüğünde aramızdaki sessizliği bozdum. “Daha iyi misin?”

“Sakinleştiricim yanımdayken kötü olma ihtimalim yok,” dediğinde yüzümde asılı kalan gülümseme daha da büyüdü.

“Ama yine de onun gelmişini geçmişini-”

Tam küfür edecekti ki dişlerini sıkarak kendini durdurdu. Eh, sinirli bir Merdan Efe Yüceer için bu bile çok büyük bir başarıydı.

O kavga ânı yaşanmadan hemen önce öyle tatlı bir alışveriş yapıyorduk ki aklıma gelince gülümsedim.

“Sana da bir şeyler bakarız değil mi bugün?” diye sorduğumda elimin üzerini başparmağıyla okşayıp başını salladı.

“Bakarız güzelim.”

“Yalnız ben çok pis alışveriş yaparım,” dediğimde ses tonumdan muziplik akıyordu. “Böyle saatler falan da sürüyor.”

“Hadi ya...” Boştaki eli saçlarına gidip dağıtırken bana kısa ama etkili bir bakış attı. “Senin için dayanırım artık güzelim.”

“Umarım hayatım.” Keyifle sırıtıp önüme dönerken gördüğüm mağazaya onu çekiştirmeye başladım. “Başlıyoruz!”

Yarım saat bile olmadan eve dönelim isyanlarına başlayacağına o kadar emindim ki...

Mağazaya girdiğimizde bakışlarım direkt blazer ceketlere kayarken kum rengi olanı askılığından çıkarıp üzerime tutarak sevgilime döndüm. “Bu renk gider mi bana?”

Omzunu aynanın yanındaki duvara yaslayıp kollarını önünde birleştirirken bakışları ceket ve yüzüm arasında gidip geldi. “Sana yakışmayacak renk bilmiyorum, İzgi.”

“Hayanm... Her ne kadar aşk adam olmana âşık olsam da bugün objektif ol lütfen.”

Masumca yüzüme bakmaya devam ederken ellerini iki yana açtı. “Zaten objektifim!”

Gülerek ceketini üzerime geçirip aynadan incelemeye başladım. “Oldu gibi sanki ya...”

“Oldu oldu da... Sanki sende bu renk vardı.”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallarken. “O bunun biraz daha koyusu.”

“Ha...” Ne gibi farkları olduğunu anlamak için bakışları bir süre ceketin üzerinde gezindi. “Öyle diyorsan öyledir güzelim.”

“Bunu alayım,” derken ceketini de üzerimden çıkarıyordum. Ceketini tekrardan askısına asarken Merdan Efe elimden alarak taşımaya başladı. Bu hareketi gülümsememi sağlarken sıradaki durağım çantaların bulunduğu bölüm oldu. Buradan hem kendime hem de Sevcan’a aynı çantanın farklı renklerini aldıktan sonra bakınarak ilerlemeye başladım. Merdan Efe nereye gitsem peşimden ilerlerken bu mağazadan yalnızca bunları alacağıma kanaat getirip kasaya geçtim. “Ben ödeyeyim,” dediğinde kaşlarını kaldırıp indirdim. “Ne olacak, İzgi? Aramızda paranın lafı mı var?”

“Hayatım elbette yok,” derken kredi kartımı uzattım. “Daha çok şey alacağım zaten.”

“İyi,” diyerek homurdanmaya başladı.

Benden önce davranıp paketleri tek eline alırken boştaki eliyle de elimi kavradı. Gördüğüm kozmetik mağazasına onu çekiştirirken aynı zamanda konuşuyordum. “Buraya girmek istemezsen tek başıma gezebilirim?”

“Neden istemeyeyim?” Bakışları mağazanın vitrininde gezindi. “Hem birçoğunu biliyorum. Sen göstermiştin.”

“Sen unutmadın mı onları ya?”

Yüzünü buruşturdu. “Gelinin kız kardeşi simlerini zor çıkarttım yavrum, nasıl unutayım?”

Sırttım. “Sen de gidip kırık olanı buldun!”

“En azından mağazasında kırık değildir,” dediğinde içeri girdik. Bakışları garip bir hal alırken etrafı incelemeye başladı. “Biten birkaç rujumu ve rimelimi alacağım,” dediğimde başıyla onayladı.

Ruj standının önüne geldiğimizde ben renklerini incelerken işin garip yanı Merdan Efe de merakla renklere bakıyordu. Boştaki elini uzatıp toprak tonlarındaki ruju eline aldı. “Bunu alsana.” Bakışları bu sefer rujların yan

tarafındaki stanttan kirpik yapıştırıcısına kayınca onu da aldı eline. "Bu ne? Neden makyaj mağazasında Uhu' satıyorlar, İzgi?"

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. "Kirpik yapıştırıcısı o."

Dehşet içinde bana döndü. "Kirpiklerinizi neden yapıştırıyorsunuz?"

"Takma kirpik takanlar için o hayatım," derken mağazanın ortasında çığlık ata ata gülmeme az kalmıştı. "Benim kirpiklerim zaten uzun ve kıvrık olduğu için ben kullanmıyorum."

Rahatlamış gibi bir nefes verirken biraz daha ilerleyip eline pembe tonlarındaki allığı aldı. "Bu yanaklarını elma elma yapan şey değil mi?"

Almak istediğim rujları elime alıp yanına adımladığımda parmak ucumda yükselip yanağına dudaklarımı bastırdım. "Doğru bildiniz beyefendi. Allık diyoruz biz ona ama sen yanakları elma elma yapan şey diyebilirsin."

Allığın kapağını kapatıp elinde tutmaya devam etti. "Bunu da alalım. Aynı bir yakışıyor sana elma yanaklar."

"Sen çözüyorsun bu işi... Bana rimelimi bulmak ister misin?"

Göz kırptı. "Bulurum." Rimellerin olduğu kısma geçtiğimizde sol kaşının üzerini kaşdı. "Bunların hepsi aynı değil mi ya?" Tam konuşacağım sırada izin vermeden durdurdu. "Dur dur bulacağım şimdi." Birkaç tanesini yerinden çıkarıp elinde döndürüp incelerken kısa süre sonra sükunıyla bana döndü. "Bulamadım. Hepsinden birer tane alalım işte."

Gözlerimi kocaman açtım. "Saçmalama!"

"İzgi..." Yanağımdan makas aldı. "Bunların hepsini sana alsam barınmaz, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ama yine de gerek yok sevgilim." Uzanıp az önce elinden bıraktığı maskarayı elime aldım. "Buydu işte!"

"Tahmin etmiştim o olduğunu da... şeyden şey oldu yani. Yoksa biliyordum."

"Hıhım."

"Gerçekten, İzgi."

Onu arkamda bırakarak kasaya ilerlemeye başladığımda çalışan iki kadının gülümseyerek bizi izlediğini gördüm. Aldıklarımı kadına verirken Merdan Efe de yanımdaki yerini alarak kulağıma doğru eğildi. "Tadı güzel olan nemlendiricilere bakmaman beni üzdü açıkçası."

"Tadını sen alacakmışın gibi konuşuyorsun hayatım."

Sırıtırken dudaklarını saçlarıma bastırmıştı. "Ben alacağım çünkü..."

"Arsız," diye fısıldadım. Kasadaki kadının bunları duymadığını umut ediyordum. Bu kez ödemeyi Merdan Efe yaparken son dakika köşede

* Bilinen bir yapıştırıcı markası.

gördüğü kirazlı dudak nemlendiricisini de satın aldı. Bir de *eve gidince sü-
rersin, güzel mi değil mi kontrol ederiz* demesi yok muydu? Sürekli utanan
biri olsaydım bu sefer kesin allık bile sürmeden elma elma yanaklara dö-
nerdim.

"Burada GSStore vardı," derken bakışları bahsettiği mağazayı arıyordu.
"Nerede hani? Kaldırılırsa olay çıkar, İzgi."

"Yukarı katta diye biliyorum," dedim sakince. "Oraya en son gireriz,
olur mu?"

Başını salladı. "Evimize, sana özel kupa almadım diye geçen söyleniyor-
dun. Şimdi alacağım bebeğim."

Evimize...

"Yalnız Galatasaraylı özel kupadan bahsetmiyordum!"

"Bahsediyordun," dedi.

"Galatasaraylı olmasından bahsetm-"

"Galatasaraylıdan bahsediyordun."

Ellerimi pes edercesine iki yana kaldırdım. "İnanılmaz bir adamsın."

"Yakışıklı, romantik, sempatik ve Galatasaraylı olduğum için, değil mi?"

Dirseğimle koluna yavaşça vurdum. "Egon da yakışıklılığına yaklaştı!"

Sözlerime sırtlamakla yetindi. Elimdeki paketlerle mağazadan ayrıldım.
birkaç mağazayı daha dolaşıp gündelik kıyafetler aldığımda ona da bir
şömlük, birkaç tane de takım elbise satın almıştık. Her ne kadar sıkıldığı
yüzünden belli olsa da bir an olsun sıkıldığını ya da eve dönmemiz gerek-
tiğini söylememişti. Aksine sorduğum her soruyu sabırla cevaplamış, bir
kazak için on dakikadan fazla düşünsem de sesini çıkarmamıştı. Alacakları-
ma tek başıma karar vermek zorundaydım çünkü ona ne sorsam her şeyin
üzerimde harika durduğunu söylüyordu.

Mükemmel birisiydi.

Yorgunlukla vücudumu ona yaslarken kahve içmek için bir kafeye gir-
dik. Merdan Efe elindeki tepsiyle masaya gelirken tebessüm ettim. Tepside
kahve bardaklarının dışında bir de buradan yemeyi çok sevdiğimi bildiği
yaban mersini, ahududu ve böğürtlenli *muffinden* almıştı. "Sen bir şeyler
yemeyecek misin?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. "Bu arada an-
nemlere haber verdim gideceğimizi. Onlarda kalacağız, değil mi?"

"Kalırız tabii ki," dedi kahvesini dudaklarından çekmesinin hemen ar-
dından. "Sonrası için planım var. Tam bir tatil olsun istiyorum. Otel de
ayarladım."

Sözleriyle heyecanlanırken yerimde doğruldum. "Bunu hangi ara düşü-
nüp de oda tuttun ya?"

Dudakları iki yana kıvrılırken masanın üzerinden elimi tuttu. "Bu daha başlangıç..."

"Yalnız İzmir benim şehrim. Ben seni gezdireceğim ona göre?"

"Memnuniyetle kabul ediyorum zaten bunu," dedi. "Emrine amadeyim. İzmir'i çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Babam burada değil sevgilim."

Gözlerini kıstı. "Aşk olsun."

"Oldu zaten," dediğimde çalan telefonum yüzünden sınıtmakla yetinmişti. Arayan kişiye bakıp aramayı cevapladım. "Efendim, Medih?"

Medih ismini duymasıyla merakla bakışları daha da artan Merdan Efe masanın üzerinden eğilerek konuşmayı duymaya çalıştı. "Güzellik naber?"

"İyiyim, sen nasılsın? Bir sorun yok değil mi?"

"Yok yok," dedi hızlıca. "Şerefsiz kardeşim telefonumu açmadı da kesin yine senin dibindedir diyerek seni aradım ben de."

Sözlerini Merdan Efe de duyduğu için ona soran gözlerle baktım. Yüzünü buruşturup omuz silkti. "Keyfim açmak istemedi."

"İzgi, rica etsem şu telefonu biricik kardeşime verir misin? Senin telefonunu da işgal ediyorum kusura bakma ama iki dakika konuşmam lazım onunla."

"Tabii veririm hiç sorun yok," dedim.

"Eyvallah kardeşim, iyi bak kendine."

"Siz de," diyerek telefonu Merdan Efe'ye uzatduğumda istemeye istemeye elimden alıp arkasına yaslandı.

"Efendim abiciğim? Bir günde beni mi özledin, hayırdır?" Medih ne demişti duyamıyordum ama Merdan Efe yüzünü buruşturmuştu. "Evlü ve balayında olanlarla konuşmuyorum da o yüzden. Sen zaten hep böyleydin. Hanımcı seni."

Kahveyi avuçlarıma alınca sıcaklık temime nüfus ederken söylediklerine karşı kaşlarım havalanmıştı. Abisine *hanımcı seni* derken kendi hanımcılığı hiç aklına gelmiyor muydu acaba?

Ben, kendisinin abisinden daha hanımcı olduğunu düşünüyordum da.

Sanırım benim Galatasaraylı olmadığımı kabul etmediği gibi bu konuyu da ortamlarda asla kabul etmeyecekti.

Kafamın içinde, "Sen Galatasaraylısın, İzgi," demesinin yankılanması normal miydi?

Düşündüğüm şeylerle kendi kendime gülerken Merdan Efe de telefonu kapatarak sorgularcasına tek kaşını kaldırdı. "Aklıma bir şey geldi de... Boş ver onu şimdi. Medih ne diyor?"

“Eve adam gelecekmiş de arada git bak istediğimiz gibi oldu mu diyor. Oldu birader. Sen hem evlen hem de balayına git. Ben burada işlerine bakayım. Aradığınız Merdan’a şu anda ulaşamıyor.”

“Hayatım bir yarım saat gider bakarsın işte. Ne olacak? Daha önemli işin mi var?”

“Evet,” dedi. “Galatasaray’ın eski maçlarını izleyerek nerelerde hata yaptığımıza bakacağım.”

Düz düz suratına baktım. “Bunu zaten sürekli yapıyorsun, Merdan Efe!”

“Gelecek sezon için bunlar önemli, İzgi.”

“Merdan Efe Terim ile mi görüşüyorsun?”

Çapkınca gülümsedi. “Galatasaray’ın teknik direktörü değilim ama ben de güzel şampiyonluklar kazandım güzelim.” Kollarını masaya yaslariken yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. “O şampiyonlukları sen de çok iyi biliyorsun diye düşünüyorum.”

Sözlerinin bitimiyle sertçe yutkunurken kahvemi dudaklarıma götürüp mırıldandım. “Hıhım.”

Muffin ve kahvemi bitirmemin ardından Merdan Efe de kahvesini bitirirken alışveriş paketleriyle kafeden ayrıldık. Şimdiki rotamız Merdan Efe’nin en sevdiği yerlerden biri olduğu için tüm yorgunluğu gitmiş, yüzüne bir ışıltı gelmiş gibiydi.

“*Şuraya bak,*” derken bakış açımıza GSStore girmişti. “Şu güzelliğe bak. Şu renklerin asaletini, formların ışıltısını görüyor musun? Eşi benzeri yok.”

Daha mağazaya girmemiştik.

“Görüyorum görüyorum endişelenme,” derken derin bir nefes aldım. Mağazaya girdiğimizde hafta içi olduğundan dolayı kimsenin olmadığını gördüm. Merdan Efe, dünyanın en güzel eşyalarını ilk defa görüyormuş gibi etrafı incelemeye başladığında ilk durağımız kahve kupalarının olduğu kısım oldu. “Seç bakalım,” dediğinde çeşit çeşit olan kupalara baktım.

“Bunların neredeyse hepsi sende var,” dediğimde beni onayladı. “Evet ama hiçbirini *sevgilime alıyorum* diyerek almadım. Bu özel olacak.”

Gülümsedim. Siyah, üzerinde Galatasaray amblemi ve 1905 yazısı bulunan bardağı işaret ettim. “Şu olsun o zaman.”

“Bunun özel ahşap kutuda olanı var,” diyen görevliyle Merdan Efe anında onaylarken tabii ki yalnızca kupa almakla yetinmedik. Bana ve kendisine bileklik, yine bana birkaç Galatasaray tişörtü ve hırkası alırken son olarak da ismime özel forma yaptırdı.

“Yine öfkene yenik düşüyorsun,” diye fısıldadım. “Böyle şeyler olabilir. Kendilerince dalga geçmek, eğlenmek için böyle saçma sapan şeyler söyleyebilirler ama lütfen sakın olmaya çalış.” Sessiz kaldı. “Biliyorum, uzun süredir terapiye ara verdiğin için böyle anlarda öfkene yönetmekte güçlük çekiyorsun ama yapma. Biliyorum saçma sapan şeyler söylemeye çalıştım ama lütfen ya. Lütfen sakın olmaya çalış. Saçma sapan insanlar için başının derde girmesini istemiyorum. En azından benim için yap. Umursamamayı ya da şiddet olmadan halletmeyi beraber öğrenelim. Adamın normal olmadığı belli.”

• “İnan bana,” diye fısıldadı. “GSStore’un içerisine girip marşı söylemesine karşı öfkemi yönetecek kadar kendimi tutmayı öğrendim. Ama...” Dışlerini birbirine bastırarak devam etmedi. Sorun, bana olan o bakışları ve cümleleriydi biliyordum.

“Tamam,” dedim sakın bir şekilde. “Bitti gitti artık. Ben seni anlıyorum ama sen de beni anla, olur mu? Çok endişelendim. Bir şeyleri aşmaya çalışırken yeniden ilk zamanlara döneceksin diye çok endişelendim.”

“Kafa attım,” dediğinde ne yapabileceğimize dair düşünmeye başladım. “Karakola gitmemiz lazımdı.”

Karakollar Merdan Efe’yi çok özlemişlerdi zaten.

“Olay daha fazla büyümeden Mahir Bey halletti.”

Bir süre sessiz kalmasının ardından saçlarında duran elimi dudaklarınm üzerine götürerek öptü. “Yine aynı şey oldu.”

“Ne oldu?” diye sordum anlamayarak.

“O an beni oradan çıkarırken elimi tuttuğunda yine aynı şey oldu.”

Bahsettiği şeyi anladığımda tebessüm ettim. “Hep böyle olacak gibi.”

Gülümsedi, gülümsedim. Nasıl olay daha da büyümeden onu oradan çıkmaya ikna etmiştim bilmiyordum ama aldığı terapilerin işe yaradığını küçücük andan bile anlayabilmişim. Öfke problemi olan biri için sevdiği kadına öylece bakılması ve laf edilmesine karşı yine de benim için olayı daha da büyütmeden durabilmişti. Evet, kafa atmıştı ancak bununla yetinmek bile onun için başarıydı, biliyordum.

Ve zamanla bu durum da yok olacaktı.

“İzgi Hanım!” İkimiz de yüzlerimizdeki zafer dolu gülümsemeye birbirimize bakarken aniden kollarını bana sarmasıyla duraksadım. Az önce kendisini boşamasını sağladığım eski kocası hışımla yanımdan geçerek adliyenin çıkışına ilerlemeye başlarken, elimi sırtına koyarak sarılışına karşılık vermeye çalıştım. Kısa süre sonra geri çekildiğimizde gülümsemem

yüzümde asılı kalmıştı. Cübbemin yakasını düzelterek elimi müvekkilime uzattım.

“Bekâr hayatınızdan başarılar dilerim,” dedim muzip bir ses tonuyla. “Başardık.”

“Sayenizde,” dedi elimi tutup sıkarken. “Beni aldattığına dair kanıtları birlikte bulmasaydık neler olurdu düşünemiyorum bile.”

“Ben değil, siz buldunuz,” diyerek düzelttim. “Ben yalnızca yardımcı oldum. Bu da benim işim.”

Yüzündeki rahatlamış gülümsemeye ellerini önünde birleştirdi. “Her şey için teşekkür ederim,” derken tüm minnettarlığı sesine yansıdı. “Yılların dağ gibi yükü dakikalar içerisinde kalktı omuzlarımdan. Sizin sayenizde oldu.”

Bir kez daha sarılmamızın ardından bu sefer adliye çıkışına ilerleyen o oldu. Odadaki eşyalarımı almak için arkamı döndüğümde ellerini ceplerine koymuş, yüzündeki gurur dolu gülümsemeye beni izleyen sevgilimle göz göze geldim. Bakışları baştan aşağı beni süzüyorken ilk kez cübbeli halimi görüyor olmasından dolayı kalbim pır pır atmaya başladı.

Mavi kelebekler yerlerine yerleşmişti.

Topuklu ayakkabılarımdan çıkan ses kulağıma dolarken dudaklarımın ki yana kıvrılmasıyla yanına ilerleyip tam önünde durdum. “Seni beklemiyordum?”

“Bu halini görmeyi kaçıramazdım,” diye fısıldarken gözlerindeki büyülenmeyi fark ettim. “Gördüm ve şimdi de bu nefes kesici halini nasıl daha önce görmediğim için kendime kızıyorum.”

Tebessümüm gülümsemeye dönerken dudaklarımı kimse görmeden yanağına bastırdım. “Utandırıyorsun beni.”

“Ne olur artık hep cübbeli gez,” dediğinde kahkahama engel olamadım. “Yemin ederim çok ciddiylim, İzgi. Hatta şu saatten sonra avukatım olmadığın bir saat bile geçiremem. Serhan’ı kovdum tam şu anda.”

“Hadi gel,” dedim onu ilerletmeye başladığımda. “Cübbeyi çıkarayım da çıkalım.”

“Çıkarmasan da olur.”

“Merdan Efe...”

“Bir fotoğrafını çekeyim bari?” diye masumca bir soru yönelttiğinde onu kırmayarak başımı salladım. Koridorun sonuna, pencerenin önüne geldiğimizde etrafta kimsenin olmamasıyla telefonunu çıkarıp o halimi fotoğrafladı. “Her yere assam ne yapabilirsin ki?”

Çok âşıktı... bana.

"Avukatım oldun, değil mi?" diye sorusunu yenilediğinde ona nasıl bir bakış atmıştım bilmiyordum ancak dudaklarına fermuar çekti. Adliyede daha fazla işim olmadığı için cübbemi çıkarıp eşyalarımı almamın ardından oradan ayrıldık.

Uzun süredir boşanma davasına baktığım müvekkilim artık özgürdü ve ben de nedense kuş gibi hafif hissediyordum kendimi. Anlaşmalı bir boşanma davası olmamıştı. Kadın, eşi kendisini aldatığı için boşanmak isterken adam da aldatıldığı halde bize birçok zorluk çıkarttığı için dava sürekli ertelenmişti. En son birkaç hafta önce Elif Hanım'ın aldatmaya dair bulduğu kanıtlarla artık ipler tamamen bizim elimize geçmiş ve davayı sonuçlandırabilmiştik. Arabamı otoparkta bırakmayı tercih ederek onun arabasına geçtim.

Evet, artık Merdan Efe kendisine özel arabasını satın almıştı.

Evet, markası Porsche'ydi.

Ve evet, siyah mat rengindeydi. Arabayı gördüğümünden beri onunla aşk yaşıyordum.

Otoparktan ayrıldığımızda nereye gittiğine dair bir fikrim yoktu ama sorgulamadan onu takip etmeye devam ettim.

Müzik açmak için uygulamaya girdiğimde yolculuklarda dinlemek için hazırladığım Türkçe pop çalma listeme basıp karışık çaldırmaya başladım. İlk olarak Yaşar'dan Kumralım şarkısı çalmaya başladı. En sevdiğilerimden biri olduğu için sesi daha çok açtım.

Sevdiğim adam, en sevdiğim şarkılardan biri ve yolculuk...

BEŞ

Saat 23.34'ü gösteriyordu. Birlikte eve geleli bir saat olmuştu ve tam bir saattir Merdan Efe'yi benimle konuşturmaya çalışıyordum. Peki, konuşuyor muydu?

Hayır.

Konuşmak bir yana bana bakmıyordu bile. Fenerbahçe marşını söylemem gerçekten sinirlerini bozmuştu ve ben bu ciddiyetini eve geldiğimizde anlamıştım. Oysa kendimi hemen affettiririm diye düşünmüyordum değilim.

Yanına iyice yaklaştığımda başımı omzuna yaslayacaktım ki çalan telefonla bakışlarını boş duvardan ayırmadan telefonu cebinden çıkarıp açtı. “Kardeşim?” diyen Medih’in sesini hemen yanında olduğum için ben de duyabiliyordum.

“Ne var?” diyerek ters bir şekilde cevapladı onu Merdan Efe. “Ne diyecersen lafı dolandırmadan söyle abisi. Sinirlerim tepemde.”

Medih’in gülüş sesi doldu önce kulağımıza. “Nasıldı marş?”

Merdan Efe’nin kaşları mümkünmüş gibi daha da çatılmıştı. “Bir de soruyor musun?”

“Evet,” dedi Medih. “Nasıl eğlendin mi? İzgi’nin Fenerbahçe marşını söylemesi gerçekten başarılıydı. Bu kadarını ben bile beklemiyordum.”

“Lan!” diye bağırırken yaslandığı yerden doğruldu Merdan Efe. Bu hareketiyle ondan uzaklaşmak zorunda kalmıştım. “Sen iddiayı kazanacağını bile bile bu cezayı seçtin değil mi? Bir de abi olacaksın. Seni abilikten atıyorum.”

“Ufak bir şaka diyelim küçük kardeşim...”

“Şakana sıçayım,” dedi sinirle. “İlk defa İzgi’nin bir anlık sesini hafızamdan silmek istiyorum, biliyor musun sen? Tanımıyorum artık seni. Sildim.”

“Medih, sen eğleneceksin diye neden beni yaktın?” diye bağırdım telefona. “Sevgilim konuşmuyor benimle!”

“İzgi lütfen bağırma,” dedi Merdan Efe yüzüme bakmadan. “Aklıma o an geliyor, bak çok kötü oluyorum.”

“Tamam,” diye mırıldandım. “Medih’i ben de sildim!”

“Hayda!” Medih’in itiraz dolu sesi yükselirken Merdan Efe onu hiç umursamadan telefonu yüzüne kapattı. “Şerefsiz,” diye homurdandı. “Abi diyerek bağırma basıyorum bir de bunu. Üvey evlat. Bunu evlatlık almışlar, başka açıklaması olamaz.”

Kaşları çatık bir halde tekrar arkasına yaslandığında başımı tekrar omzuna yasladım. “Bak benim bir suçum yokmuş işte...”

“Marşı söyleyen sendin ama İzgi!”

“İddiayı kaybettim!”

“İddiaya girmeseydin!” Dudaklarım büzülürken alttan alttan ona bakmaya başladım. “Hiç bana öyle bakma.”

Medih’le birkaç gün öncesinde bir iddiaya girmiştik ve ben o iddiayı kaybetmişim. Kaybetmemin sonucunda da Merdan Efe’nin yanında Fernbahçe marşı söylemek durumunda kalmışım. Elbette Merdan Efe’nin iddiadan haberi falan yoktu o yüzden büyük çaplı bir şok geçirmişti.

İddiamız da o kadar saçmaydı ki Medih’e nasıl kanmışım anlamıyordum.

“Ama aşkım,” diyerek oturduğum yerden kalkıp sol dizinin üzerine oturdum. “O ânı unutsak nasıl olur? Hiç yaşanmamış gibi sayabiliriz bence.”

“Aşkım deme bana,” diye homurdanırken başını sol tarafına çekerek bakışlarını benden uzaklaştırdı. “Hiç öyle bakma da. Beni yumuşatmana izin vermeyeceğim. Bu sefer olmaz.”

“Olur olur.” Elimi çenesine koyarken yüzünü bana dönmesini sağladım. Avucum yanağına kayıp elmacikkemiğini okşarken gözlerini kırptırdı. “Bal gibi olur. Ne ben sana dayanabiliyorum ne de sen bana... Öyle değil mi?”

“Öyle,” diye konuştu kısık sesle. “Ama bu saatler önce o takımın marşını söylediğin gerçeğini değiştirmiyor.”

“Söylemedim,” dediğimde kaşları havalandı.

“Söyledin.”

Kaşlarımı kaldırıp indirirken gülümsedim. “Hayır, söylemedim.”

“İzgi söyledi-” Yaptığım şeyi fark etmiş olacak ki duraksayıp şaşkınlıkla yüzüme bakmaya başladı. “Beni benim taktığımle mi vuruyorsun? Sen iyice ben oldun.”

Gülümsemem sırtıma dönerken neşeyle başımı salladım. “Ne sandın, aslanım?”

Yüzündeki şaşkınlık hissi daha da büyürken eli belimi bulup beni daha da kendine çekti. “Ne dedin sen?”

“Ne sandın dedim.”

Bacaklarımı sağ bacağına üzerinden diğer tarafa atmamı sağlayıp kollarını etrafıma sardı. "Ondan bahsetmediğimi biliyorsun sevgilim."

"Beni affettiysen tekrar duyabilirsin," dediğimde kurnazlığıma karşı gözlerini kıstı. "Yoksa bir daha söyleyemem."

"Bak ya..."

"Hımm. Baktım?"

Bir süre sessiz kalıp yüzümün her ayrıntısını izlerken tuttuğu nefesini dudaklarından bıraktı. "Tamam. Hiç yaşanmamış sayıyorum. Zaten sana daha fazla ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum. Ama sen Galatasaraylısın İzgi, bunu unutma."

Yanaklarını ellerim arasına alıp sıkıştırarak sevmeye başladım. "İşte benim aslanım!"

Sırtı. "Aslanın mıyım harbiden?"

"Evet!" Onu çocuk gibi sevmeme hiç sesi çıkmazken kollarımı boynuna sardım. "Öylesin ama sen yine de bunu sakın Gökdeniz'e söyleme."

"Siktirsin gitsin," dediğinde dudaklarına vurdum. "İzgi! Küfür ettiğimde dudaklarına vurmak yerine öpmelisin güzelim. Bunu daha kaç kere söylemem gerek?"

"Çok tatlısın," dediğimde ukalaca göz kırptı. "Bazen nasıl bu kadar tatlı bir adam olabildiğini aklım almıyor. İşin en güzel yanı bu tatlılığını görebilen tek kişiyim."

"Bu tatlılığı görenlerin sayısı belki de ileride çoğalır," derken gözlerinin içindeki parlamaları gördüm.

Bahsettiği konuyla gülümsemeye çalıştım. "Belki de... Yarın bavulları hazırlayalım olur mu?" diye sorduğumda başını salladı. "Ben tüm işlerimi hallettim bu beş günde. Sen yarın şirkete mi geçeceksin?"

"Evet," dedi. "Beş gündür gidiyorum ama yine de biraz kaldı. Yarın halleder bitiririm her şeyi. Sonra bir sorun çıkmasın."

"Peki, geç mi çıkarsın yarın?" Somurtarak başını salladı. "Tamam, ben çıkışta yemek alır yanına gelirim o zaman."

Dudağı sol yana kıvrılırken önümdeki bir tutam saçımı gözlerimin önüne gelmeden yakalayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Öyle yap bakalım o zaman."

"Çok yorulursan masaj da yaparım sana," dediğimde beni kendine çekip öyle sıkı sarıldı ki iç içe geçeceğimizi düşündüm. Elbette bu durumda şikâyetçi değildim. Aksine kollarımı vücuduna sararak ben de ona sımsıkı sarıldım. Tüm yorgunluğumun ve stresimin ardından bana her zaman çok iyi geliyordu. Yanındayken; yaşadığım şehrin tüm kalabalığından uzaklaşmış, sessiz ve sakin bir yerde yıldızları izliyormuş gibi hissediyordum.

“Aç mısın?” diye sordu aramızdaki sessizliği bozarken. “Sana yemek hazırlayayım mı?”

“Sen mi?” diye sorduğumda belimi okşayan eli durdu.

“Elbette ben! Aşçı Merdan derler bana...”

“Kim diyormuş sana Aşçı Merdan diye? Merak ettim açıkçası,” dedim eğlenen ses tonumla.

“Diyordur işte birileri...” Yerimde doğrulmamı sağlarken bir kolunu bacaklarımın altında geçirip ayağa kalktı. Aniden havalanmamla kollarımı boynuna daha sıkı sardığımda yüz ifademe sesli bir şekilde gülüp mutfağa ilerlemeye başladı. “Yemek yapmayı sizin kadar bilmesek de şimdi size harika bir şeyler yapacağım, İzgi Hanım. Sonra parmaklarımı yiyordum diye bana kızmayın. Baştan uyarıyorum.”

Mutfağa girdiğimizde beni yere bırakmak yerine tezgâhın üzerine oturttu. “Bana ne yapacaksın, Merdan Efe Şef?”

Ellerini beline koyarak bir süre bakışlarını mutfakta gezdirdi. “Portakallı ördek demek isterdim ama... menemen? Zaten asıl yemek menemendir. Portakallı ördek de neymiş?”

Sııttım. “Portakallı ördek sevmem zaten. Menemene de bayılırım o yüzden heyecanla beklemedeyim şefim.”

Sııtarak buzdolabını açarken altı tane yumurta çıkarmasıyla dudaklarım aralandı. “O kadar yumurta az değil mi ya?”

“Acıktım ben de,” demekle yetindi. “İzgi açlığımızı doyuramıyoruz bari karnımızı doyuralım.”

“Ya ne alaka?” Tavayı da bulduğu dolaptan çıkarırken çocuk gibi omzunu silkti. Menemeni yapmaya geri döndüğünde elbette yanına çay yapmayı da ihmal etmemişti. Sabah, öğle, akşam ve gece çay içmezsek nefes alamıyordu.

O ciddi ve dikkatli bir halde işini yaparken ben de tezgâhın üzerinde, bakışlarımı bir an üzerinden çekmeden onu izlemiştim. Önce nihaleyi masaya koyup üzerine tavayı yerleştirirken çaylarımızı bardaklara döküp masaya götürmüştü. Ekmek de dahil olmak üzere diğer kahvaltulukları da masaya yerleştirmesinin ardından yanımda ellerini yıkayarak bacaklarımın arasına yerleşti.

“Şimdi... Yemek yemeden önce benim teşekkürümü almam gerek.”

“Ama henüz tadıp beğendiğimi söylemedim,” dediğimde güldü.

“Tabii tatmadan beğendin güzelim. Aksi mümkün değil gibi...”

“Ha sen bayağı iddialısın şu an?”

Ellerini iki yanımdan tezgâha yaslarırken yüz yüze kalmamızı sağladı. “Burada iki saattir ne konuşuyorum sevgilim? Parmaklarını yiyeceksin

dediysem yersin. Üstelik senin için yaptığım bir şeyin kötü olabileceğini düşünmen beni incitti. Öp de geçsin.”

Önce sağ ardından sol yanığını öptüm. “Fırsatçı.”

“Fırsatçı olduğum doğrudur,” dedi muzipçe. “Ama yalnızca sana.”

Yutkunarak yüzünü izlemeye devam ettiğimde zor da olsa geri çekilmesiyle ben de rezgâhtan atlayarak hazırladığı masaya geçtim. Karşılıklı olarak oturduğumuzda böldüğü ekmekten bir parça ayırarak, masanın ortasındaki menemene bandırıp dudaklarıma götürdüm. Her bir hareketimi dikkatle izlerken ağzıma gelen lezzetli tatla gülümsemek istesem de yüzümü düz bir ifadeyle tutmaya devam ettim.

“Olmamış mı?” diye sordu tepki vermediğimi görünce. “Kötü mü olmuş ki?”

Hâlâ bir şey demediğimi görünce kaşları çatılırken ekmekten bir parça da kendi koparıp tavadaki menemene bandırdı. Onu hiç tanımıyor ve sadece dışarıdan görmüş olsam bir gece vakti menemene eklemek bandıracağını hayal bile edemezdim. O biraz şey görünüyordu, işte bilirsiniz...

Menemeni ağzına atıp çiğnerken kaşları hâlâ çatık bir halde masadaki parmaklarıyla ritim tutuyordu. “İyi ya işte,” diye homurdandı. “Nesi kötü ki şimdi bunun? Senin benim elimden çiğ tavuk bile yemen gerekmez miydi, lüzü?”

“Hayatım, ben sana kötü olmuş mu dedim?” diye sorduğumda ağzındaki lokmayla duraksadı. “Bayıldım! Sen kendi kendine sinirlenip homurdanmaya başladın.”

“Hiç de bile,” dedi bu sefer de huysuz bir tonda. “Yüzün hiç de bayılmışa benzemiyordu. Yemeyeceğim, boğazıma dizildi.”

“Bak ya!” Bu sefer kaşlarını çatan ben olurken menemene bandırdığım lokmayı kendi dudaklarıma götürmek yerine onunkilere doğru uzattım. “Uçak geliyor, Merdan Efe!”

“Çocuk muyum ben?” demesinin dudaklarını aralayıp uzattığım lokmayı aldı.

“Valla değilsin diyemeyeceğim...”

En sonunda dayanamayarak o da güldüğünde yanımıza Yüce ve Terim de gelerek boş sandalyelere kurulmuşlardı. O an tam bir aile masası gibi hissederken içimdeki mavi kelebeklerin nasıl huzur bulduğunu anlatacak tek bir kelime bulamıyordum.

Her zaman ânı yaşamaya odaklansam benim için en iyisi olacaktı, biliyordum ancak bunu yapamıyordum. Ve bunu yapamadığım için gelecek olumsuzluklara zemin hazırladığımı ise geç fark edecektim.

Belki de her şey için çok geç olduğunda.

“Demek bensiz tatile gidiyorsun?” Parmağını, düzleştirdiği siyah saçlarına sararken gözlerindeki imalı pırıltıları görmemem mümkün değildi. “Orada bir yıldırım nikâhı kıyar mısınız? Teyze olur muyum, İzgi?” Gözlerim kocaman açılırken heyecanla yerinde doğruldu. “Ne olur teyze olayım İzgi, ne olur! Dünyanın en iyi teyzesi olurum. Lütfen, lütfen, lütfen...”

“Sevcan! İzmir’den kendine evli bir eş ve yeğen siparişi veriyorsun resmen.”

“Ne var, en yakın dostumu artık evli mutlu çocuklu görmek istiyorsam?”

Etrafımda ona fırlatacak bir şeyler arasam da şansına bulamamıştım. “Sus artık. Merdan Efe’nin yanında da böyle şeyler söyleme sakın.”

“Bugün evet desen yarın evlenir diğer haftaya da çocuk yaparsınız ona kalsa,” dediğinde duraksadım. “Ay fark etmedin mi bakışlarını, İzgi?”

“Yani... Bir ara konusu açıldı ama ona bunun için zamanımız olduğunu söylemiştim,” diye mırıldandım. “Arada ima da yapıyor. Elbette istediğinin farkındayım ama bence o da zamanı gelince diye düşünüyordur, Sevcan. Henüz çok erken... Şurada ne kadardır sevgiliyiz ki zaten?”

“Sen şuna hâlâ içimde halledemediğim şeyler var desene,” dediğinde hiç olmadığı kadar ciddiyete bürünmesiyle bakışlarımı kaçırdım. “Senin bakışlarından anlıyorum her şeyi, İzgi. Yine bir sorun var. Sorun ne?”

“Sorun yok,” dediğimde bakışlarım tekrar ona döndü. “Harika bir ilişkim var ve çok mutluyum.”

“Kimi kandırıyorsun? Aklına takılan şeyler var. Hâlâ sevgini gösteremediğin için mi böylesin?”

“Hayır hayır,” dedim hızlıca. “Onu da kendi aramızda konuşup hallettik.” Dudaklarını büzdü. “O zaman?”

“Ciddiyim, bir sorun yok,” dedim. “Gerçekten çok mutluyum, Sevcan. Hem de hiç olmadığım kadar. Merdan Efe harika birisi. Bana çok iyi geliyor.”

“İyi öyle olsun bakalım,” dedi pek de memnun olmamış yüz ifadesiyle. Telefon ekranımın bildirimle yeniden aydınlanmasıyla Sevcan kıkırdadı. “Seninki biraz daha gitmezsen bana sinir olmaya başlayacak. Çok gördün beni, hadi canım Efe Merdan bekler.”

Elimi kalbimin üzerine yasladım. “Beni kovuyor musun? Beni... Beni... Beni beni... İzgi’ni?”

“İzgi’mi Efe Merdan’ına yolluyorum canım,” dedi son hecesini uzatırken. “Bilirsin ki *shipim* her şeyden önce gelir.”

"Bilmez miyim hiç?" Ayağa kalkıp yanına adımladım ve dudaklarımı yanağına bastırdım. "İyi ki varsın."

"Terapistin Sevcan her zaman burada hayatım. Çık çık gel! Zaten aşk uzmanı olmamın dışında İzgi ve Merdan Efe aşkında profesör oldum. Her derde deva olunur, teşekkürler."

Gülerek geri çekilirken masanın üzerinden çantamı alarak odasından ayrıldım. İyi ya da kötü, ne yaşarsam yaşayayım beni hiç yargılamadan yanımda olacak hem bir dosta hem de bir sevgiliye sahip olduğum için her gün şükrediyordum.

Asansörün önünde durup düğmesine bastım. Aklıma Merdan Efe'yle bu asansördeki ilk karşılaşmamız geldiğinde dudaklarımda bir kıvrım yeşerdi. İlk zamanlarda sürekli aynı yerlerde denk gelmemizin birer tesadüften ibaret olmadığını anlayalı çok uzun zaman olmuştu. Elbette ikimizin de habersiz denk gelişleri olmuştu ancak birçok tesadüf sandığım şeyin Merdan Efe'nin eseri olduğunun da bilincindeydim.

Yüzümdeki gülümseme daha da büyümüşken bulunduğu kata gelen asansörün kapılarının iki yana açılmasıyla o gülümseme yavaşça soldu. Göz göze geldiğim Seren de buz gibi bir ifadeye bürünürken ona hiçbir tepki vermeden asansöre bindim. En üst kata çıkan düğmeye basacaktım ki zaten basılı olduğunu görünce dişlerimi birbirine bastırarak sırtımı kendisine döndüm. Asansörde yalnızca ikimiz vardık ve aynı kata gidiyorduk. *Umarım aynı olan yalnızca kattır* diye düşünmeden edemedim.

Ortamda nefes seslerimiz dışında bir de telefonumun zil sesi duyulurken gördüğüm isimle gerginliğim tuz buz oldu. Aramayı cevaplayıp kulağıma götürdüm. "Sevgilim?"

"İzgi neredesin ya?" diyen huysuz sesini duymamla kıkırdadım. "Beş dakika Sevcan'a uğrayayım dedin ama iki saat oldu güzelim. Burada sevgilin olduğunu unutmuş olabilir misin?"

"Asansördeyim hayatım," derken son heceyi uzatarak neşeli bir şekilde konuştum. O sırada asansörün en üst katta durup kapılarının açılmasının ardından hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. "Hatta geldim bile!"

Merdan Efe'nin sekreteri bana gülümseyip başıyla selam verirken arkamdan adımlayan Seren'i durdurdu. Telefonu kapatıp kapıyı çalmadan Merdan Efe'nin odasına girmemle kaşları çatık bir halde telefona bakarken yakaladım onu.

Huysuz adam.

"Ben geldim!" Yine neşeyle içeri girmemle o huysuz hali anında yok olurken gülümsemeye başladı. "Burada bana huysuz ve gülümsemesi gereken bir adam olduğu söylendi. Doğru yerde miyim acaba?"

“Doğru olan tek yerdesin,” derken ayağa kalkup kollarıyla bedenimi sarmaladı. Güzel kokusunu soluyup ellerimi ensesinde birleştirdiğimde dudaklarının baskısını saçlarımın üzerinde hissettim. Sanki sabah görüşmemişiz gibi böyle özlemlerle birbirimize koşturduğumuz ikimiz de garipse miyorduk. Yakında yapışık ikizler olursak ne şaşırırdım ne de şikâyetim olurdu.

Özlüyorduk, ne yapalım?

“Bebeğim hoş geldin,” dedi hafifçe geri çekilirken. “Ne güzel geldin.”

Elimden tutarak beni kendi sandalyesine oturturken köşede duran sandalyeyi de kendi için yanıma çekti. Dudaklarımı aralamış tam konuşacaktım ki masasının üzerinde gördüğüm şeyle duraksadım. Eskiden aramızda konusu geçtiğinde, masasında yalnızca Fatih Hoca ve takımla fotoğrafı olduğunu söyleyen Merdan Efe, onlardan daha büyük bir çerçeveye ikimizin fotoğrafını koyarak hemen karşısına konumlandırmıştı.

“Bu...” Sesimle ve daldığım yerle o da benim bakışım yönüne bakarken elini ensesine atarak sessiz kaldı. “Bizi koymuşsun,” dedim duygusallaşan ses tonumla. “Hem de senin için en değerli olanların yanına.”

Bana doğru dönüp bacaklarını iki yana açmasından sonra elini de oturduğum sandalyenin altına koyup beni sandalyeyle birlikte bacaklarının arasına çekti. “Benim en değerlim sensin.” Ellerimi tek eliyle kavtarırken gözlerimin içine öyle bir baktı ki ikimiz de yutkunma ihtiyacı hissettik. “Benim için Galatasaray çok ayrı konumda. Benim için sen çok ayrı konumdasın. İkinize olan sevgim farklı, ikinize olan sevgim karşılaştıramayacağım kadar ayrı. Öyle seviyorum.” Ellerimin üzerine okşadı. “Dışarıdan bakılınca Merdan Efe’nin Galatasaray’a sevgisi bambaşkaymış derler hep. Artık o cümlede senin ismin de geçecek, İzgi. Aksi mümkün olamaz.”

Sözlerinin bitimiyle kollarımı yeniden boynuna sararken dudaklarımı art arda boynuna bastırdım. “Daha ne yapabilir, daha güzel neler diyebilir dedikçe her geçen gün beni daha çok bulutların üzerine çıkarıyorsun.” İçimde büyüyen sevgi seliyle geri çekildiğimde ellerimi yanaklarına koyup sıkarak sevmeye başladım.

“İzgi!” Gülererek geri çekilmeye çalıştığında buna izin vermeden dudaklarımı burnunun ucuna bastırdım. “Bu kadar aşk adamı olursanız böyle de sevilirsiniz Merdan Efe Bey, kusura bakmayın.”

“İnanın bana bu durumdan hiçbir şikâyetim yok, İzgi Hanım.”

Kapının aniden tıklanması duraksamamızı sağlarken ellerimi yanaklarından çekmemle Merdan Efe kapıdaki kişiye *gel* komutunu vermişti. Sekreteri mahcup bir halde içeri girdi. “Merdan Bey... İzgi Hanım’ın burada olduğu zamanlarda sizi rahatsız etmememi söylemişsiniz ancak az önce

İzgi Hanım'la beraber Seren Hanım da geldi ve sizinle konuşmak için ısrar ediyor. Ne desem dinletemedim."

Mahcup haline dudaklarını büzerken Merdan Efe anlayışlı bir şekilde başını sallayarak sorun olmadığını ve Seren'i içeri almasına söyledi. Olduğum yerde üzerimi düzelttim ve saniyeler içerisinde odayı Seren'in topuklu ayakkabılarının sesi doldurdu.

"Bir an beni kapıdan kovduracaksın diye korkmadım değil," dedi sesinden hissedilen alayla. Bana hiç bakmadan masanın önündeki koltuklardan birine oturdu. "Ne zamandır odana randevuyla geliyorum, Merdan?"

"Buraya gelişinin sebebi ne, Seren?" diyerek konuya bodoslama daldı Merdan Efe. "Müsait değiliz."

Seren bacak bacak üzerine atarken oturduğu yere iyice yayılmıştı. "Aramızdaki soğukluk hoşuma gitmiyor," dedi incelttiği sesiyle. "Seninle böyle olmak istemiyorum. Senin dostluğunu kaybetmek beni kötü etkiliyor, Merdan."

Göz devirmemek için çok zor durdum.

Dostlukmuş... Hangi dost dostundan hoşlanıyormuş?

Her zaman, her anda sakin kalan yapım ilk defa beni yanıltırken vücudumu saran ateşle dişlerimi birbirine bastırıp tırnaklarımı Merdan Efe'nin elinin üzerine geçirdim. Tepkimle bakışları kısa bir an bana dönerken yutkunup bakışlarını üzerimden geçti. "Dostluk mu kaldı, Seren?"

"Bunu yalnız konuşsak?"

"İzgi'den gizlim saklım yok," dedi net bir şekilde. "Ne söyleyeceksen onun yanında söyle. Eğer yalnız konuşmak konusunda kararlıysan da çıkıp gitsen iyi olacak, Seren. Tatsızlık çıksın istemiyorum."

Seren, onun kendisiyle bu kadar sert konuşmasını beklemiyor olacak ki şaşkınlıkla dudakları aralandı. "Dostluğum umurunda bile değil, öyle mi?"

"Ortada bir dostluk yok. Bunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Daha fazla uzatmayalım çünkü ben sinirleniyorum."

Seren, sinirle ayağa kalkarken gözlerinden fıskıran tek duygu hırısı. "Yarın öbür gün aşkından gözünü kör ettiğin biricik İzgi'n, eski sevgilisini görüp seni bıraktığında, o istemediğin dostluğumu çok arayacaksın, Merdan Efe. O zaman bu sözlerimi iyi hatırla." Şok içinde yüzüne bakıp ayağa kalktuğumda bir şey dememe izin bile vermeden hızlı adımlarla odadan çıkıp kapıyı sertçe çarptı.

Aramızda kısa bir sessizlik oluşurken şaşkınlık duygusundan kurtulup sevdiğim adama döndüm. "Merdan Efe..." Kalktığım yere geri otururken hiçbir duygunun anlaşılmadığı yüzünü inceledim bir süre. "Dedikleri... Öyle bir şey asla olmayacak, biliyorsun değil mi?"

Duvardaki bakışlarını büyük bir yavaşlıkla gözlerime çevirirken çatılan kaşlarıyla dudaklarını araladı. “O nasıl soru, İzgi?” Titreyen ellerimi bacaklarımın arasına saklarken yutkunarak devam etmesini bekledim. “Ben sana güveniyorum.” Üzerine basa basa söylediği kelimelerle bana doğru eğilerek yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. “Öyle bir şeyi düşünmedim, düşünmem de. Bir daha konusu açılmasın. Ne dediğini bilmez insanların söyledikleri de hiçbir zaman umurumda olmaz. Senin de olmasın.”

Başımı salladım. “Haklısın.” *Haklı olduğunu bile bile korkmak.* Derin nefesler almaya çalıştım.

“Bir daha öyle bir soru sorma bana,” dedi. “Şüpheden bile olmasın. Benim senden şüphem yok.”

Gözlerimin dolmaması için çabaladım. “Ben yalnızca... o, saçma sapan şeyler söylediği için kısa bir an bile olsa senin de öyle düşünebileceğinden korktum.”

Sesimin sonlara doğru titremesiyle yüzündeki sertlik kırılırken, kollarını etrafıma sararak başımı omzuna yaslamamı sağladı. “Korkma,” dediğinde sesi mırıltı şeklinde çıkmıştı. “Sana olan güvenimden bir an olsun şüphe etmem. Senden başka kimsenin lafı da etkili olmaz bende. Tamam mı güzelliğim?”

Uzulca başımı sallarken gözlerimi kapattım. O geceden beri bir daha karşımıza çıkmamış olması iyi miydi yoksa fırtına öncesi sessizlik miydi bilmiyordum ancak kendimle baş başa kaldığım her an beni boğan düşüncelerle savaşmaya çalışmaktan yorulmaya başlamıştım.

Ne kadar süre öylece kollarının arasında kalmıştım bilmiyordum ama karnımın gurultusuyla gülüşerek önce getirdiğim yemekleri sohbetlerimiz eşliğinde yemiş, ardından gece geç saatlerde eve gelerek o yorgunlukla direkt uyumuştuk.

Ertesi gün ikimiz de bavulları hazırlamak için evde kalmaya karar versek de Merdan Efe, evden birkaç işini halletmek için çalışma odasına çekilmişti. Çok uzun kalmayacak olsak da yanıma gereğinden fazla şey aldığımı ise kapanması için bavulun üzerine oturmak zorunda kaldığımda anlamıştım.

Bavulu kapatmak için büyük bir mücadele verirken odaya aniden kucağında tuttuğu Terim ile Merdan Efe'nin girmesiyle hareketlerimi kestim. Beni yerde, bavulun üzerinde görmesiyle başta şaşırırsa da ardından sesli bir şekilde gülmeye başladı.

“Oğlum,” dedi Terim'e karşı. “Meğer burada savaşçı bir anne varmış.”

Dudaklarımı büzdüm. “Kapanmıyor bu... Ama sen o kaslı kollarınla kapatarsın diye düşünüyorum. Doğru muyum?”

Tekrar güldüğünde başını sallayarak Terim'i yere bıraktı. Ayağa kalkıp bavulla savaşıma son verirken Merdan Efe benim yerime geçerek bavulu kapatmayı denedi ama başarılı olamadı. Terim ayaklarımın ucunu geldiğinde şimdi ikimiz de onu izlemeye başlamıştık. "Bebeğim, bunu alabileceğinin iki katı kadar doldurmuşsun," diye homurdandı. "Kapanamaz ki bu. Birazını çıkar benim eşyaların yanına koyalım." Kararsız kaldığımda yerinde doğrularak kendi bavuluna ilerledi. "Benim az parçam var zaten. Doldur buraya ne istiyorsan."

"Peki o zaman," derken anında kabul ettim. "Sonra bana yer kalmadı deme ama..."

"Demem demem," derken kendini sırtüstü yatağa bırakıp sol kolu üzerinde hafifçe doğruldu. "Yardım lazım mı?"

"Makyaj malzemelerimi toplamak ister misin?" diye sordum keyifle. "Malum artık çok bilgilisin."

"Yine de ben bulaşmasam daha iyi," dedi tedirginlikle. "Ayrıca bilgili olmamam imkânsız. Mükemmel biriyim sevgilim, unuttun mu?"

"Kesinlikle," dedim. "Kirpik yapıştırıcısına Uhu derken de mükemmel-din, Merdan Efe."

"Bak ya... Nerden bileyim ben kirpiklerinizi yapıştıracağınızı? Aklıma bile gelmedi. Bak... korkunç İzgi, tamam mı? Sakın sen öylesine olsa bile yapma. Hatta evde varsa çöpe atalım."

Aklıma gelen şeyle elimdeki tişörtlerini aniden yere bıraktığımda yüzümdeki sinsi ifadeyle yanına yaklaşmaya başladım. "Ne oluyor?" diye sordu tedirginlikle. "Yanlış bir şey mi dedim?" Düşünür gibi yaptıktan sonra devam etti. "Yoo, demedim."

Yatakta hemen yanına oturup bağdaş kurarken ellerimi çenemin altında birleştirerek ona yavru köpek bakışları atmaya başladım. "Sana bir kere rimel ve oje süreyim mi? N'olur, n'olur, n'olur!"

"Asla," dedi yerinde doğrulurken. "Böyle bir şey asla olamaz, İzgi!"

"Ama n'olur," dediğimde gözlerimi kırıştırdım. Bakışlarını benden çekerek duvara çevirdi.

"Olmaz güzelim. İmkânı yok. Öyle bakma."

"Bana bakmaya devam edersen ben o olmazı oldururum gibi geliyor," dediğimde hayretler içerisinde bana döndü.

"Sana olan zaafımı kullanman hiç ama hiç etik değil, İzgi!"

"Peki," dedim daha fazla ısrar etmeden. "Olmaz diyorsan olmazdır. İsrar etmem tabii ki."

Odada yalnızca Terim'in miyavlaması duyulurken bavulumdaki bazı eşyaları onun bavuluna aktarmaya başladım. Sabah evimden buraya bavulla

gelerek buradaki eşyalarımı da yerleştirmeye çalışmışım ancak mümkünatı yoktu. Merdan Efe benim aksime o kadar az eşya almıştı ki bavulunu kullanmama izin verdiği için mutluydum. Sıkıntılı nefes alış verişini duyduğumda o görmeden dudaklarımın kıvrılmasına izin verdim.

“Yaparsam mutlu mu olacaksın?” diye sorduğunda gülümsememi silerek omzumun üzerinden ona döndüm.

“Hıhım,” diye mırıldandım.

“Sadece birisi ama,” dediğinde zafer kazanmış bir edayla ayağa kalkıp koşarak boynuna atladım. “Bak İzgi, sadece bir tane dedim! Ve yalnızca ikimizin arasında kalacak.” Kollarını belime sararken gülerken başımı salladım. “Başımın belası,” diye mırıldandı.

“Tatlı ama,” dedim kıkırdarken. “Harika bir aşk adamı olduğunu söylemiş miydin?”

Huysuz bir halde omuz silkti. “Bu saatten sonra istesen de inkâr edemezsin zaten.”

“Kabul etmen bile benim için çok özel,” dediğimde yanağını okşadım. “Ne rimel ne de oje süreceğim sana, merak etme sevgilim. Sadece tepkini ve bana dayanamayışını görmek istemişim.”

Gözlerini kısıp alnına düşmüş saçlarını geriye itirdi. “Sen çok fena bir kadın oldun,” diyerek başını iki yana salladı.

Omuz silkip işime geri döndüm. “Benimle başın dertte. Kolay gelsin sana o zaman.”

Derin bir iç çekmekle yetindi.

İzmir'e uçuyorduk.

Hem annem ve babamı hem de şehrimi çok özlediğimden dolayı içim içime sığmazken, Merdan Efe'yle baş başa tatil planımızın da işin içine girmesiyle heyecanım her dakika daha fazla artıyordu.

Aynı zamanda bu akşam milli takımın maçı vardı ve evden Merdan Efe'nin açtığı mehter marşıyla ayrılmıştık. Babamla ilk maç izleyişi nasıl olacaktı hayal dahi edemiyordum ama *en azından Galatasaray maçı değil* diyerek kendimi sakinleştiriyordum.

Babamın durup dururken Fenerbahçe konusu açmaması içinse dua etmekten başka çarem yoktu.

İnişimize az kalmışken Merdan Efe'nin önündeki tablete gömülüp kendi kendine akşamki maç için kritik yapması da son bulmuştu. “Sıkıldın mı?” diye sordu bakışları bana dönerken. “Normalde milli takım maçlarına

da giderdim ama babanla izleme fırsatını kaçıramazdım, İzgi. O yüzden beni babana översen çok sevinirim.”

“Seni babama övmeme gerek yok,” dediğim anda yüzünde yamuk bir gülümseme meydana geldi. “Ben övmesem de seni çoktan gözü tuttu bile. Ben babamı tanırım, merak etme hayatım.”

“O kadar da emin olma... Yanımda Fenerbahçe sohbeti açarsa artık beni sevmeyebilir, İzgi.”

“Senin Galatasaray fanatikliğini herkes gibi o da biliyor,” dedim yatıştıranca bir tonda. “Dert etme. Üstelik babam takım konusunda sinirlenmez pek fazla.” Elimi umursamazca havaya salladım. “Onu boş ver şimdi. Yarın tüm gün sana İzmir’i gezdirdikten sonra nereye geçeceğiz? Oteli bile söylemedin bana!”

Başını iki yana salladı. “Gidince görürsün.”

Nedense bir an ona çocuk gibi küsüp kollarımı önümde bağlayasım gelmişti. Bu düşünce bile beni şaşırtırken hafifçe boğazımı temizledim. Ne oluyordu bana? Hayatımın hiçbir döneminde bu şekilde davranmazken onun yanında kendimin bile şaşıracağı şeyler yapmaya başlıyordum.

Çocuklaşmak bana göre değildi ama onun yanında bu davranışlarıma engel olmak çok zordu.

Uçağımızın yarım saat sonra İzmir’e inmesiyle şehrimin o kokusunu içime çektim. Sıcaktı. Her zamanki İzmir sıcaklığı yine baş göstermişken salık saçlarımı bileğimdeki tokayla topuz yapıp derin bir nefes aldım.

Bavullarımızla birlikte Merdan Efe’nin buradan kiraladığı arabaya bindiğimizde evimin adresini tarif etmeye başladım. Sağ elini uzatıp bacağımın üzerine koydu. “Bak bak,” dedim heyecanla. “Şurası benim ilkokulum. Ortaokulu da orda okudum ama lisem daha uzakta. Evimize yakın ama hep servisle gider gelirdim ben.”

Duyduklarıyla yüzündeki gülümseme solacak gibi olurken buna engel olarak gösterdiğim yeri inceledi. “Demek avukat hanımın temelleri burada atıldı,” dediğinde camı tamamen aralayıp başımı salladım. “Biliyor musun? İzmir’i her geçen saniye daha çok seviyorum.” Özlediğim yollardaki bakışlarımı gözlerine çevirerek devam etmesini bekledim. “Her bir yanı senin anılarında dolu olan şehir, artık benim en sevdiğim şehir.”

“Ama senelerdir ve şu an İstanbul’dayım?”

“Orada zaten nefes alıyorum,” dediğinde uzanıp kucığımdaki elini kendi kucığına koydu. “Ama küçük İzgi’nin nefes aldığı şehrin yeri de bende ayrı.”

“İlk tanıştığımız zamanlar biri karşıma geçip, bir gün senin bana böyle şeyler söyleyeceğini ya da bu kadar romantik bir adam olacağını söylese, asla inanmazdım biliyor musun?”

“Biri bana öyle şeyler söyledi ve ben küfür edip saçmalamamasını söylemiştim, İzgi,” dedi gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken. “Ama geldiğim hale bak. Ben yakında Mecnun’u, Ferhat’ı falan da geçirim.”

Elinin içindeki elimi sıktım. “Çünkü Merdan Efe ile İzgi.”

“Merdan Efe ile İzgi,” dedi derin bir solukla.

Çocukluğumun geçtiği eve gelmemizle arabadan indiğimizde Merdan Efe en hafif çantaları alıp bavulları arabada bıraktı. Sanırım yalnızca bu gece ve son gece annemlerle birlikte kalacaktık. Buna annemin vereceği tepkiyi düşündükçe hafiften moralim bozulsada umursamamaya çalıştım. Babam anlayışlıydı ve onu da ikna ederdi diye düşünüyordum.

Asansöre binip en üst kata çıktığımızda kapı açık bir şekilde bizi bekleyen anne ve babamı görmemle ikisine doğru koşarak sımsıkı sarıldım. Sarılmam beklediğimden daha uzun olurken ilk çekilen kişi babam oldu. “İzgi’m, izin ver de Merdan oğluma da sarılayım.”

Oğlum demesi beni oldukça mutlu ederken başımı hızlıca sallayıp geri çekildim. Merdan Efe önce babamla ardından annemle sarıldığında, annemin sakın bakışları biraz da olsa içimin rahatlamasına sebep oldu.

“Hoş geldiniz,” dedi annem. “Hadi, geçin içeri.”

Elimizdekilerle içeri geçtiğimizde çantaları benim odama bıraktık. Tabii burada kaldığımız günlerde ben kendi odamda Merdan Efe ise misafir odasında kalacaktı. Bu durum huysuzlanmasına sebep olsa da bir şey demeden el mahkûm başını sallamakla yetinmişti.

Babam her zaman oturduğu tekli koltuğa geçerken annem de diğerine geçmişti. Merdan Efe’yle yan yana ikili koltuğa geçtiğimizde yanımda oturmasıyla bile vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum.

“Babacığım,” diyerek bozdu ortamdaki sessizliği. “Telefonda dediğin gibi gerçekten iyi oldu bacağı değil mi?”

“Oldu oldu,” dedi gülümserken. “Sadece yürüyeceğim zaman takıyorum kısa dizliği kızım. Onun dışında ağrısız, sızısız hareket ettiriyorum.” Bakışları yanımdaki adama döndü. “Sen nasıl oldun oğlum? Daha iyi gördüm seni.”

“İyiyim efendim, teşekkür ederim.” Merdan Efe yerinde doğrulmuş diken üstünde gibi oturuyordu. Bu haline gülmek istesem de dudaklarımı birbirine bastırmakla yetindim.

"Gelemedik kusura bakma," diyen annemle üçümüzün başı da ona döndü. Hâlâ yüzünde hiçbir ifade barındırmazken annem devam etti. "Çok istedik gelmeyi."

"Hiç sorun değil," dedi Merdan Efe. "Düşünüp aramanız yeter."

"Yine de sen beni duyduğun zaman İzgi'yle beraber İstanbul'dan buraya kadar geldin oğlum. Ben de gelmek isterdim ama işte bu diz bozdu her şeyi." Merdan Efe'ye her oğlum dediğinde midemdeki mavi kelebekler harekete geçiyordu. "Neyse, konuşmayalım şimdi tatsız konulardan. Herkes iyi artık çok şükür... İzgi'den alıyoruz haberleri zaten."

"Açsanız yaptığım yemekleri hazırlayayım hemen," dedi annem ayağa kalkarken. "Yorgunsanız da yatakları hazırlayalım uyuyun, İzgi."

Bir saat sonra maçın başlayacağını bildiğimden uyuma teklifini reddederken annemle mutfağa geçerek yememiz için tabakları hazırlamaya başladık. Her ne kadar Merdan Efe yardım etmek istese de annemle baş başa konuşuruz diye onun babamla oturmasını söylemiştim. Artık gerginlikle ne konuşurdu bilemiyordum ama şu an gergin olması gereken benmişim gibi hissediyordum.

Mutfağa geçtiğimizde annem tabakları çıkarırken ben de sarma tenceresinin önüne giderek içinden bir tane aldım.

"Hiç etik değil," dedi annem omzunun üzerinden bana dönerken. "Gerçi sen uzun zamandır etik olmayan şeylere pek takılmıyorsun kızım. Afiyet olsun."

"Anne," dedim uyarırcasına. "Yine başlama lütfen."

"Bir şeye başladığım yok," derken tabakları tezgâhın üzerine dizdi. "Merdan'ın seni değiştirdiğinin uzun zamandır farkındayım. Ama telefonda ne zaman konu bu yere gelse kapattığın için yalnızca yüz yüze geldiğimizde bir şeyler söyleyebiliyorum, İzgi."

"Söylemiyor, iğneliyorsun." Derin bir nefes alarak sarmaları tabaklara yerleştirmeye başladım. "Ben, tadımız kaçsın istemiyorum. Önceki gelişimizde de tavrımı net olarak belirttiğimi düşünüyorum, anne. Senden istediğim tek şey kararlarımın saygı duyman."

"Pekâlâ," derken bakışlarını usulca üzerimden çekerek açma tabağını eline aldı. "Tam olarak babanın kızıdır."

Derin bir nefes alırken cevap vermemeyi tercih ettim. O da beni yine şaşırtarak konuyu daha fazla uzatmamıştı. Oysa ben, yakınmalarımın rağmen saatlerce susmayacağını düşünmüştüm. Değişen tek kişi ben değildim. Annem de değişiyordu ve bunu fark etmemekle beraber asla kabul etmezdi, biliyordum.

Tabaklara açma ve sarmanın ardından çikolatalı kek ve kısırı da koyduğumuzda salona geçtik. Merdan Efe kısırı gördüğü an daha da gülümserken yanına geçip oturdum. “Umarım annemin kısırını benimkinden daha çok sevmezsin,” dediğimde başını neredeyse gömdüğü kısırdan kaldırıp bana doğru eğildi.

“Bebeğim benim için her konuda bir numara sensin,” diye babamların duymayacağı şekilde konuşurken aynı zamanda çapkın bir şekilde göz kırptı. “Hem o nasıl soru? Seninle flörtleşmemi istiyorsan bunu baban yokken yaparsan sevinirim sevgilim.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Ne alaka şimdi?”

Omuz silkti. “Ben bilmem.” Cevap vereceğim sırada hızlıca önüne döndü. “Toplum içinde fısıldayarak konuşulmaz, İzgi’im.”

“Ee Merdan,” dedi babam konuşmamızı bölerken. “Ne olur sence bu akşamki milli maç?”

“Kadroyu beğenmedim,” dedi Merdan Efe, çatalını kenara bırakıp bir yudum su içmesinin ardından. “Şenol Güneş kendince bir kadro ayarlamış ama İtalya maçında iş görür mü? Zor. Ayrıca hiçbir Galatasaraylı futbolcunun olmaması da nedense beni şaşırtmadı.”

“Bakarsın şaşırtırlar bizi.”

Merdan Efe omuz silkmekle yetindi. “Umarım şaşırtırlar. Bu konuda elbette yanılmak isterim. Sonuç olarak milli maç... Yine de biz böyle düşünürken teknik direktörün oyuncularını takımına göre ayırması hiç hoş olmadı.” Bir yudum daha su içmesinin ardından devam etti. “Belki sonrasında oyuncu değişikliğiyle oyuna sokar ya da diğer maçlarda ilk on birde oynatar diye umut ediyorum.”

Galatasaray adam, her yerde Galatasaraylıların hakkını savunmaya devam ediyordu.

“Bakalım, izleyip göreceğiz. Milli takıma çok iyi kişiler çağırılsa da önemli olan o takımı yönetmek. Her ne kadar son sezonunun ikinci yarısında Galatasaray’ı şampiyonluk yarışına soksa da Fatih Terim milli takımda başaramamıştı.”

Baba... Ne yapıyorsun? Kırmızı nokta. Kırmızı çizgi...

Merdan Efe, babama bakakalırken hafifçe çenesini oynatıp önündeki tabağa döndü. Gerginlik çıkmadan sevgilimi bir kurtarabilseydim şu futbol ortamından.

“Aman,” dedim araya girerken. “Fatih Hoca başaramamıştır demeyelim de küçük birkaç pürüz yüzünden milli takıma o an odaklanamadı diyelim. Değil mi, Merdan Efe? Hı?”

Babamın bakışları kısılrken yavaşça beni inceledi. "Ne zamandır bu kadar ilgilisin kızım?"

"Yani, öyle belli bir zaman yok." Dudağımın kenarını kaşıdım. "Sonuçta yaş ilerledikçe yeni yeni hobilerin olduğunu da fark ediyorsun babacığım. Merdan Efe'yle vakit geçirirken bir baktım, futbola ilgim varmış."

Annem güldü. "Sıkıştırmasana kızı."

"Sıkıştırıyorum ki," dedi babam. "Ben maç izlerken ve konuşurken hep kaçıp giderdi ortamdan, o yüzden şaşırdım. Bir Fenerbahçeli olarak fanatik Galatasaraylı erkek arkadaşınla anlaşıyor olman çok hoş."

Şey; o olay öyle değildi ama olsundu.

Babamın Fenerbahçeli olmamı belirtmesiyle ağzına attığı lokmayı yutmaya hazırlanan Merdan Efe aniden öksürmeye başladı. Endişeyle öne kayıp sırtına vururken aynı zamanda masadaki su bardağını ona uzattım. "Helal oğlum helal," dedi babam. "Ne oldu ki birden?"

"Gıcık," dedi Merdan Efe aniden yüksek bir sesle. "Gıcık tuttu da beni."

"Tutar tabii gıcık arada öyle," diyen anneme döndüğümde kısık gözlerle ikimizi izliyordu. "Bakma sen, babası yanımdan kaçardı diyor ama derbi günleri İzgi de izlerdi Fenerbahçe maçlarını. Hem de nasıl izlemek... Formasını giyer, yarım yamalak marşın birkaç cümlesini bağırırdı. Tabii yenilince onu da gıcık tutardı. O geldi aklıma."

Annemin yapmaya alıştığı şeyi anlayınca benim de gözlerim kısıldı. Her şeyime *etik değil* diyerek karşı çıkan anneme de bakın. Bu yaptığı şey etik miydi şimdi?

Merdan Efe'nin yüzü gitgide kızarıırken olayı hâlâ anlamayan babam onu boğuluyor sandığından aceleyle ayağa kalkarak sırtına vurmaya başladı. "Çocuk boğazına kaçan yemek yüzünden kıpkırmızı oldu sen hâlâ futbol diyorsun, Nalan."

Masum babam... Damadının nasıl bir fanatik olduğunu hâlâ anlamamış olmalı ki benim Fenerbahçeli olduğumu konuşmamız yüzünden bu hale geldiğini anlamıyordu.

"İyiyim," dedi Merdan Efe en sonunda konuşmayı başardığında. "Anlık bir nefes alamayınca kızarmış olmalıyım."

"Aman dikkat et, Merdan," dedi annem sakince.

Elimi sevgilimin koluna koyduğumda yavaşça sıktım. "İyisin, değil mi?"

"Hangi açıdan iyiliğimi soruyorsun?" diye fısıldadı. "İyi olduğum tek konu yemeğin beni boğmasını engellemiş olmam çünkü."

"Ama hayatım... Ben mi dedim yani ne yapayım? Sen içinden *İzgi Galatasaraylı* diyerek kendini motive et, tamam mı?"

Huysuzca arkasına yaslandığında başını salladı. Babam da tekrar yerine geçince bir şekilde masadaki konuyu iş hayatımıza getirerek futbol konusunu kısa süreliğine kapatmıştık. Yemeğin geri kalanı huzurla geçerken masayı toplamamıza bu sefer Merdan Efe de yardım etmişti.

En sonunda maç saati gelip çıktığında hepimiz televizyon karşısında hazır haldeydik. Babamın görmeyeceği şekilde parmaklarımı parmaklarına geçirdiğimde bakışlarını önce ellerimize ardından gözlerime çevirerek gülümsedi. Gülümsemesine karşılık verdiğimde üzerimde hissettiğim bakışlarla gözlerimi ondan çektim ve bu sefer de annemle göz göze geldim. Derdi neydi bilmiyordum ama engel olmak istememe rağmen hâlâ canımı sıkıyordu. Bu kadar ifadesiz olmasına anlam veremiyordum. Bunu babam da görmüş olacak ki Merdan Efe ve ben kırılmayalım diye Merdan Efe de aynı bana olduğu gibi yaklaşıyordu.

“İşte başlıyor,” dedi babam ellerini birbirine sürterken. “Böyle milli maç günleri aşırı gurur doluyorum. Sende de öyle mi, Merdan?”

“Bende de öyle,” dedi Merdan Efe. “Sanki milli maç günleri hepimize milli gurur aşıyorlar gibi. Yensek de yenilsek de takım fark etmeksizin herkesin birlik olması güzel bir duygu.”

“Sabah evden mehter marşıyla çıktık baba,” dedim gülerek. “Merdan Efe’nin şu anki milli gururunu nasıl açıklayabilirim ki başka? Öyle bir sevgi...”

Babam, “Hadi inşallah daha da gururlandırılır,” dediğinde düdük çalmış ve Türkiye-İtalya maçı başlamıştı. “Aslında seni milli takım maçlarına da gidersin sanmıştım, Merdan. İzgi arayıp bugün geleceğinizi söyleyince şaşırmadım değil.”

Normalde otururken koltukta sağ ayak bileğini sol dizine atarak yayılan Merdan Efe şu an maç izlerken bile öyle düzgün oturuyordu ki oturmaya değil de başka bir amaçla gelmiş gibiydi. “Normalde gidiyordum zaten ama bu seferlik farklı olsun istedim,” dedi. “Sizinle izlemenin daha güzel olacağını düşündüm.”

Bu adam işini biliyordu.

Babam sesli bir şekilde gülerken memnuniyeti gözlerinden okunuyordu. Merdan Efe, düşünceli gözlerle televizyon ekranına bakarken büyük ihtimalle olası bir durumda nasıl küfür etmeden duracağını düşünüyordu. Çünkü her ne kadar yanımda küfür etmemeye dikkat etse de maç izlerken ağzından kaçanlara engel olamıyordu. Yine de bunu düşünmesi önemliydi o yüzden benim için hiç sıkıntı olmuyordu. Babam da onun aksine maçları sakın izlerdi. Gol yediklerinde hafiften kaşları çatılsa da ne küfür eder ne

de sınırlarına hâkim olamayacak bir duruma gelirdi. Merdan Efe, Gökyel ailesinin tüm sınırını kendisine almış olabilirdi.

İlk yarının ilk yarım saati Türkiye açısından pek de iyi geçmemişti. Top genelde İtalya oyuncularındaydı ve ne zaman Türkiye'ye gelse bir şekilde topu kaybediyorlardı. "İkinci yarı oyuncu değişikliği olmazsa bu maçta ağır hezimete uğranız."

"Daha topu ayaklarında tutup rakip kaleye gidemediler," dedi babam da. "Dediğin gibi değişiklik şart, Merdan."

Merdan Efe'nin değişiklikten kastının Galatasaraylı herhangi bir oyuncunun maça alınması olduğunu söylemeye gerek yoktu herhalde.

Maçın ilk devresi gerçekten o kadar sıkıcı ilerliyordu ki bir an başımı Merdan Efe'nin omzuna koyup uyuyacağım sanmıştım. Annemse çoktan kulaklıklarını takip tabletinden başka şeyler izlemeye başlamıştı. "Tek isabetli şutumuz yok," dedi Merdan Efe, ilk yarı sona erdiğinde. "Koskoca ilk yarıda sahada yoktuk resmen."

"Böyle bir şey olabilir mi?" derken babam da çatılan kaşlarıyla oturduğu yerden ayaklanmıştı. "Böyle bir şey olabilir mi? Çok yazık." Merdan Efe neden gülecek gibi olmuştu bilmiyordum ama babamın lavaboya geçmesiyle ona döndüm.

"N'oldu?"

"Hiç," dedi gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken. "Fenerbahçeliler de futbolcularına benziyorlar galiba, İzgi. Babanın tepkileri tam bir Ozan Tufan'dı." Anlamadığımı gördüğünde yanağımdan makas aldı. "Sonra izletirim videosunu."

Erkekler ve bir ortamda akıllarına gelip izletmek istedikleri o videolar...

Uzulca başımı salladığımda ikinci yarı başlamadan mutfağa geçip çaylarımızı ve annemin yaptığı kurabiyeleri tepsiye koyarak yanlarına geçtim. Tam salona gireceğim sırada gördüklerimle kapıda duraksadım. Merdan Efe de babam da oturdukları koltuğun uç kısmına kaymış, dirseklerini dizlerine yaslamış bir halde dikkatle maça bakıyorlardı.

Bu görüntü dudaklarımın iki yana kıvrılmasını sağlarken orada dikilmeye son verip yanlarına adımladım. Annemin ben gelmeden çıkardığı küçük sehpalara tepsidekileri yerleştirmemin ardından tekrar eski yerime oturdum.

"Teşekkür ederim güzelim," dedi Merdan Efe bakışlarını maçtan çekmeden.

"Afiyet olsun."

Ortamda yeniden sadece maç sesi duyulurken ben de dikkatle izlemeye başladım. İtalyan futbolcu bizim oyuncumuzdan kaptığı topla kalemize

hızla ilerlerken önce arkadaşına pas attı. Birden herkes bizim kalenin orada toplanırken İtalyan oyuncu topa sertçe vurdu ve top bizim oyuncumuzun ayağına çarparak kalemize girdi.

Kendi kalemize gol atmamızla Merdan Efe hızlıca avucunu dudaklarına kapatırken gözlerini de yumdu. "Sabır," diye mırıldandı avucundan dolayı boğuk çıkan sesiyle. "Küfür etmeyeceğim. Küfür yok. Etmemem gerek."

"Bir tek pozisyonumuz yokken bir de kendi kalemize gol attık," dedi babam huysuzca. "Bu tarz maçlarda böyle hatalar yapılmamalı." Babamın bakışları televizyon ekranından yanımdaki adama döndüğünde, Merdan Efe'yi avucunu dudaklarına kapatmış yere bakarken görmesiyle şaşırdı. "Merdan?"

Merdan Efe, onun sesiyle transtan çıkmış gibi irkilirken yerinde doğruldu. "Diyecek sözüm yok."

Diyecek küfürsüz sözüm yok demekti bu sanırım.

Güldüm. "Siz iki adam sakın olun, çayınızı için ve maçınızı izlemeye devam edin. Döndürürler bu maçı, merak etmeyin."

"Kızım bu oyunla maç mı döner?" diye sordu babam. Ben nereden bileyim baba? "Milli takım da olsa, lig maçları da olsa her taraftar o savaşı ruhu sahada görmek ister. O hırsı oyunculara gördükten sonra da mağlubiyetin bile bir önemi kalmaz. Ancak sen şu an sahada savaşı birilerini görebiliyor musun?"

"Ben maç yorumcusu muyum baba?" dedim kollarımı önümde bağlar-ken. "Ne bileyim? Oynuyorlar işte. Sonuçta kendi kalesi olsa da gol atmadı mı bu adam?"

"İzgi, sus istersen anneciğim. Ben bile futbol bilgim olmadığı halde böyle şeyler söylemiyorum."

Suratım düşerken kaşlarım çatık halde televizyondaki maça döndüm. "İyi."

Yanımdaki kıpırtıyla göz ucuyla ona baktığımda, gülümseyerek parmağını kaşlarımın arasına atarak kaşlarımı düzeltmemi sağladı. "Çatma o kaşları. Sonuçta futbolcu ve yanlış yere de olsa gol attı, değil mi sevgilim? Çok haklısın sen."

Sırıtarak yeniden elini tuttum. "Haklıyım gerçekten, değil mi?"

"Öylesin."

Yüzümdeki gülümseme devam ederken tekrardan maça döndü. Maa-lesef maçın ilerleyen dakikalarında da o gülüş yüzümde asılı kalamamıştı çünkü İtalya iki gol daha atarak 3-0 öne geçmişti. Merdan Efe, İtalya iki olduğundan beri bacağını sinirle sallıyor, aniden yükselmek için kendini

sıkıyordu. Yüksek dozda huysuz moduna geçerken babamın duymayacağı şekilde homurdanıp duruyordu.

Milli takım, bari bu maçı sevgilimin babamla izlemesinin hatırına gali-biyet alsaydınız.

Bence bunu hak etmiştik.

İtalya'nın Türkiye'yi maalesef ki 3-0 mağlup ettiği maç sona ererken babam az önce maçı izlememiş gibi hızlıca spor kanalını açtı. "Çok kötü oldu bu," diyerek konuştu aynı zamanda. "İlk maçın günahı olmaz deyip geçmek istiyorum ama bu futbolla ne kadar ilerleriz, belirsiz."

"Sonraki maçlar Galler ve İsviçre'yle. Doğru stratejiyle bu maç telafi edilebilir. Gerçi teknik direktöre güveniyor muyum diye sorarsınız hayır derim." Huysuz bir halde çayına uzanırken çaya dövecekmiş gibi bakmasını etik bulmuyordum. "Bizim genç yıldızımız Kerem'i soksaydı oyuna böyle olmazdı. Zaten 2-0 geridesin, sok adamı. Genç olmayan, tecrübeli adamlar oynuyor da ne oluyor? Gördük sonucu. Herkes hüsrana uğradı."

Kerem başarılı olursa bunda Merdan Efe'nin de emeği olduğunu düşünüyordum.

Babam ve Merdan Efe maç sırasında birbirlerine daha da ısındıkları için sevgilim artık yanımda gergin durmuyor aksine babamla rahatça konuşabiliyordu. Annem bütün akşam sessiz kaldığından ve ifadesiz gözlerle bizi izlediğinden dolayı hâlâ onunla arasındaki buzlar erimemişti. İkiliyi spor yorumunu izlemeleri için baş başa bırakırken mutfaktaki annemin yanına geçmeye karar verdim.

İçeri girmemle bakışları üzerime dönerken sıkıntılı bir nefes aldı. "Sana söyleyip söylememekte kararsız kaldım ama sanırım bilmen daha iyi, İzgi."

İçime aniden garip bir sıkıntı dolarken yanına adımlayarak elimi koluna sardım. "Ne oluyor anne? Ne varsa söyle bana tabii ki."

"Geçen gün bizim sokağın başındaki markete giderken Selçuk'u gördüm. Beni durdurdu. Sana yaptıklarından sonra onunla konuşacak halim yoktu, İzgi. Her ne kadar yüzüne bile bakmadan geçip gidecek olsam da önüme geçti ve bana seni sordu."

Duyduklarımla her geçen saniye kaşlarım daha da çatılırken vücuduma dolan sinirle elimi saçlarıma geçirdim. "Ne alaka? Bunca sene sonra, yaptıklarından sonra ne hakla karşına çıkıp sana beni sorabiliyor?" Karakersizdi. "Sen ne dedin anne?"

"Seni ilgilendirmez dedim elbette, İzgi," dediğinde ilerleyerek mutfak masasının yanındaki sandalyeye oturdum. "Bu kadar sinirlenmen etik değil. Sakince anlatıyorum önce beni dinle. Zaten konuşmadık. Bana seni magazin haberlerinden gördüğünü, sonrasında da bir gece kulübünde onu

görmezlikten geldiğini söyledi. Saçma sapan bir şeyler zıvalamasının ardından da pişman olduğunu söyledi.”

Alayla güldüm. “Pişman? Peki, bu benim ne kadar umurumda? Üzerinden seneler geçmiş, şimdi aniden ortaya çıkıp pişmanım dediğinde bir şeyler olacağını mı bekliyor gerçekten?”

“Bir şeyler beklediği kesin,” dedi annem. “Ama çok değişmiş, İzgi. İçini bilemem ama dışı o eski Selçuk değil. Çökmüş resmen. Bunu sana anlatıp moralini bozmayacaktım ancak görünüşü ve konuşmaları hiç hoşuma gitmedi. O yüzden dikkatli olmanı istiyorum.”

O gece onu gördüğümde dış görünüşe pek dikkat etmemiştim. “O benim moralimi artık bozamaz,” dedim net bir sesle. “Aynı zamanda bana hiçbir şey de yapamaz, merak etme. Çok uzun zamandır hayatımda bir değeri yok. Yine de bana söylemen iyi oldu anne.” Sessiz kaldığında devam ettim. “Ve Merdan Efe’ye karşı bu kadar ifadesiz olmasan olmaz mı? Seninle de iyi olmak için uğraşıyor ama sen sürekli araya duvar örüp duruyorsun. Bizim, Selçuk’un beni soruşunu değil de senin Merdan Efe’ye karşı tutumunu konuşmamız gerekiyor.”

“O senin patronunun oğlu, İzgi,” dediğinde düz sesine karşı gözlerimi devirdim. “Hatta patronun sayılır. Bunun ve arkandan söyleneceklerin farkındasın, değil mi?”

“Ya anne, ne alakası var?” Sesimin yükselmemesi için çaba sarf ediyordum. “Aşk bu aşk! Sırf patronumun oğlu diye hislerimi saklamam mı gerekiyordu? Âşık oldum, seviyorum diyorum ve sen her defasında patronumun oğlu olduğunu belirtiyorsun. İnsanları neden bu kadar umursuyorsun? Bir kere de yalnızca ailemize bakmayı deneyemez misin? Söylenecekler ne benim ne de Merdan Efe’nin umurunda. Böyle yaparak yalnızca beni üzüyorsun. Sen kabul etsen de etmesen de benim yol arkadaşım Merdan Efe ve bu hiçbir zaman değişmeyecek.”

“Pişman olacaksın-”

“Olmayacağım,” diyerek böldüm sözünü. “Bu hayatta pişman olmayacağım tek bir şey varsa o da Merdan Efe’yle birlikte olmak. Bunu kabullensen iyi olur yoksa bizim de aramıza o duvarları örmeye başlayacaksın anne.”

Kararlılığım karşısında duraksarken usulca başını salladı. “Deneyeceğim, İzgi. O da bu kararlı halini gördüğüm için.” Ayağa kalkıp tekrar yanına adımladığımda beni kolları arasına alarak sıkıca sarıldı. “Her şeye rağmen ben her zaman senin iyiliğin için uğraştım. Bu da hiçbir zaman değişmeyecek kızım, unutma.”

Cevap vermeden gözlerimi kapattım. Ne kadar düzelecekti Merdan Efe’ye karşı bilmiyordum ama en azından bir öyle bir böyle olmamasını

diliyordum. Biraz da olsa yumuşamasının ardından farklı konulardan bahsetmeye başladık. Yüzümüzdeki gülümsemelerle içeri geçtiğimizde annem dediğini yapmış ve Merdan Efe'yle konuşmak için bir sohbet konusu açmıştı. Üçü güzel bir şekilde sohbet ederken ben de arada katılıyordum ancak en çok da onları izliyordum; huzurlu bir gülümsemeyle... Merdan Efe, annem ve babamla konuşsa da elini bir an olsun elimden çekmiyor, her konuyu dönüp dolaşıp bana getiriyordu.

Bu an hiç bitmesini istemediğim anlardan biriydi.

Onun beni sorması da umurumda değildi. Tek istediğim, yıllar önce huzurumu tamamen yok etmişken yıllar sonra kazandığım duygularımı yeniden hüzünle kaplamamasıydı.

Çünkü benim tüm duygularım Merdan Efe'ydi.

ALTI

Yaşım kaç olursa olsun aile evine dönmek her zaman içimi sımsıcak yapıyor, tarif edilemez bir mutluluk doluyordum.

Her şeye rağmen, evet...

Babamın hazırladığını bildiğim nefis kahvaltının kokuları odamın içerisine dolarken, yüzümde benden bağımsız büyük bir gülümseme oluşmuştu bile. Gece yatmadan önce bizimkilere sabah erkenden çıkıp İzmir'i gezeceğimizi, ardından otelde kalacağımızı söylediğimizde annem mırın kırın etse de bir şekilde onu ikna etmeyi başarmıştık. Babam ise İzmir'de kendisinden daha iyi kahvaltı edecek yer bulamayacağımıza dair dakikalarca dil dökmüş, en sonunda zaten kendisine yaranmak için fırsat kollayan sevgilime isteğini kabul ettirmişti.

Benim için zaten hava hoştu.

Böylece kahvaltı durağımız evimiz olmuştu. Banyodaki işlerimi halledip üzerimi değiştirmemin ardından odadan çıktığımda mutfaktan gelen yüksek sayılmayacak seslerle adımlarım o yöne doğru ilerlemeye başladı. Kendimi bildim bileli harika kahvaltılar hazırlayan babamın, bu seslerle mutfağı birbirine kattığını bile düşünebilirdim ancak mutfağa girdiğim anda gördüğüm görüntülerin düşündüğüm şeyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Annem ortalarda görünmüyordu. Merdan Efe ise benden çok önce uyandığını belli eder şekilde tezgâhın önünde salatalıkları doğruyor, bir yandan da babama Galatasaray'ı övme işini hallediyordu. Babam ise şaşırıcı bir şekilde onun Galatasaray sohbetini ilgiyle dinliyor, hemen onun yanında domatesleri kesiyordu. Babam, kendi kahvaltı masasını hazırlayacağı günlerde beni, annemi veya bir başkasını mutfağa dahi sokmazken şu an Merdan Efe'yle birlikte kahvaltı hazırlıyordu.

Merdan Efe, hiç endişelenmene ya da kendini babamın gözüne sokmak için uğraşmana gerek yok hayatım. Sen çoktan ailemizin oğlu olmuşsun da haberimiz yokmuş.

Kapıdan onları izlemeye son verip, "Günaydın," diyerek yanlarına ilerledim. İkisi de omzunun üzerinden bana dönerken aynı anda günaydın dediler ve önlerine döndüler. "Siz ne zaman uyandınız ki?"

"Sabah sekizde," diyerek yanıtladı babam beni. "Benden bir saat sonra falan da Merdan oğlum kalktı. Önce hazırlanıp gazete almaya gittik sonra da bizim Dostlar Fırın'a giderek en iyi yerden boyoz ve gevrek aldık. Bizim için gün erken başladı İzgi Hanım, siz de uyuyun."

"Dün yorulmuşum herhalde," derken Merdan Efe'nin sol tarafına geçerek sırtımı tezgâha yasladım. "Normalde daha erken uyanırım ama bugün neredeyse öğlen yapmışım. Annem hâlâ uyuyor mu?"

"Bizim odada şu psikoloji bozan kayıp bulma programını izliyor," dedi babam. "Sabah rutini."

Güldüm. "Sonra neden her şeyden şüpheleniyorum diyor. Öyle şeyler izlerse tabii korkar." Babam da gülerken artık ona bunları söylemekten usanmış olmalı ki *boş ver* dercesine elini salladı.

Merdan Efe ciddiyetle kestiği salatalıkları tabağın içerisine koyarken bıçağı da lavabonun içine koyup bana döndü. "İki üç görüşmeden sonra babanı da Galatasaraylı yaparım gibi, İzgi," diye fısıldadı babamın patateslere vöneldiğini gördüğünde. "Gökyel ailesinin Fenerbahçeli olması Merdan Efe Yüceer ile tanışana kadarmış. Bu işi halledeceğim."

"Babam asla takım değiştirmez, Merdan Efe," dediğimde dik dik yüzüne bakmaya başladı. "Hiç öyle bakma. Mümkünatı yok. Sonradan üzülme diye söylüyorum ben sana..."

"Sen de başta asla olmam diyordun."

"Ben sana âşığım, Merdan Efe! Babam değil?"

Yüzündeki düz ifade hızlıca dağılırken sırtıma başladı. "Babanın yanında aşkını itiraf etmedin de demem artık... Her yerde benimle flörtleşmek istiyorsun."

Yine lafı anlamak istediği şekilde çeviriyordu.

Ona *sen iflah olmazsın* bakışlarımı atıp salona geçtim. Kısa sürede Merdan Efe ve babamın hazırladığı kahvaltı masasına oturduğumuzda annemin bile yüzünde derin bir gülümseme vardı. Biraz da yine ayrılacağımızdan dolayı buruktu ancak İzmir'den ayrılmadan yine yanlarına uğrayacaktık zaten. Her ne kadar kısa olsa da Merdan Efe'nin yaptığı iki üç günlük tatil planını bozmak da hiç içimden gelmemişti.

Merdan Efe'nin boyozu fazlasıyla sevmesi babamı memnun ederken masada gerçekten bir tek kuş sütü eksikti. En iyi mekâna gidip yapacağımız kahvaltıyla arasında hiçbir fark olmayan ev kahvaltımız sıcak sohbetle biterken, Merdan Efe ile babam kahvaltıdan sonra kısa bir gazete okuma

faslı yapmış ve ardından ikisiyle de duygusal bir vedalaşma yaşayarak evden ayrılmıştık.

Hava çok sıcaktı ve bu sıcakta nasıl gezecektik bilmiyordum ama bunu ikimiz de umursamıyorduk. Arabaya binmemizle Merdan Efe'nin olası bir Galatasaray marşım son ses açmaması için hızlıca telefonumu bağlayıp en sevdiğim çalma listemden yolculuğumuza yakışır bir şarkı seçtim. Yaşar'dan Divane şarkısını açıp sesini sonuna kadar açarken gideceğimiz ilk yere doğru yola koyulmuştuk.

Ellerimi havaya kaldırırken, "Hele bir anla aşkı zamanla," dedim Yaşar ile aynı anda. "Kışlar bahara döner gibiydi."

Şarkıya tam devam edeceğim sırada Merdan Efe'nin benden önce davranmasıyla duraksamış, şarkının sözlerini ezbere bilmesini beklemediğimden şaşkınlıkla onu seyretmeye başlamıştım. "Var mı dünyada aşkından başka?" Bakışlarını üzerime çevirerek bu şaşkın halime göz kırptı ve yüzündeki tebessümle devam etti. "Yandı derken söner gibidir."

Ellerimi birleştirip çenemin altında toplarken heyecanla devam ettim. "Her derdime yâr ortağım ol da, gökten melekler iner gibidir o zaman!"

Bakışlarını yoldan ayırmadan parmaklarıyla direksiyonda ritim tutmaya, aynı zamanda başını hafifçe sallamaya başladı. "Kâr mı dünyada bin yıl yaşansa, yokluğun da cehennem gibidir."

"Sana yine muhtacım," diyerek aynı anda söylemeye başladık. "Gel benim baş tacım yâr." Bakışlarını kısa bir an yoldan çekip bana çevirmesiyle göz göze geldik ve ben sussam da o şarkının nakaratını gözlerimin içine bakarak söylemeye devam etti. "Bana yine sen lazımsın, gel benim sultanım yâr."

Yüzümde asılı kalan gülümsemeye ona bakmaya devam ettiğimde sağ elini uzatarak sol elimi tutmuş, dudaklarını elimin üzerine bastırarak ellerimizi kucağına bırakmıştı. "Sözlerini ezberleyecek kadar Yaşar dinlediğini nasıl bilmem," dediğimde omuz silkti. "Daha çok yabancı parçalar dinliyordun."

"Çoğunlukla yabancı dinlesem de Türk sanatçılardan da çok severek dinlediklerim var güzelim. Bir ara çalma listemi sana göndermem gerekiyor gibi duruyor."

"Lütfen gönder," dedim yüksek sesle. "Hatta direkt telefonundan da bakabilirim herkese açık değilse. Bu zamana kadar nasıl aklıma gelmedi de bakmadım diye şaşırıyorum."

Telefonunu bana uzattı. "Telefonum senindir." Telefonu önce yüzüne tutup kilidi açarken yol boyunca girdiğim müzik uygulamasını inceledim.

Türk ve yabancı şarkılar olarak ayrı çalma listeleri yapmıştı ve tabii ki ikisini de kendime göndermişim.

Arabanın durmasıyla telefonu kilitleyip etrafı inceledim. İlk rotamızı Konak Meydanı olmuştu. Arabayı park edip aşağı indiğimizde el ele tutuşarak Saat Kulesi'ne ilerlemeye başladık. Şapka ve gözlüklerimizle İzmir'de iki anonim olarak geziyorduk. "Buraya ilk kez babamla gelmiştik," dedi Merdan Efe. "Deplasman maçı için İzmir'e geldiğimizde saat henüz erken diyerek babam buraya getirmişti. Hatta küçüklük fotoğrafım var bu Saat Kulesi'nin önünde. O zamanlar fotoğraf çekilmeyi sevmediğimden kameraya dövecek gibi bakmışım tabii."

"Hâlâ ben dışında çoğu kişiye dövecek gibi bakıyorsun hayatım. Bunun pek fotoğraf çekilmeyi sevmemenle alakalı olduğunu düşünmüyorum."

Saat Kulesi'nin tam önünde durduğumuzda gözlüklerini burnunun ucuna indirerek gözlerimin içine baktı. "Alakası yok."

"Hadi bir fotoğrafın da benimle olsun o zaman," dedim. "Ama bu sefer kameraya dövecek gibi bakma, tamam mı?"

Homurdanarak telefonunu istediğinde çantamdan çıkararak ona uzattım. Özellikle başka şehirlerden İzmir'e gelenlerin yaptığı gibi Saat Kulesi'ni tam arkamıza aldığımızda bir kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. *Temas bağımlısı*. Gözlüklerimizi de çıkardığımızda kolunu havaya kaldırarak ön kameradan birkaç fotoğrafımızı çekti. Ömrümüze bir kalıcı anımızı daha eklerken bir süre çektiği fotoğraflara bakmış ardından ekranı kilitleyerek telefonunu yeniden bana uzatmıştı.

Konak Meydanı'nda el ele kısa bir süre yürümeye devam ederken ona anlattığım şeyleri dinlemiş ardından gideceğimiz diğer yerler için fazla vakit kaybetmeden arabaya geri dönmüştük. Sıradaki durağımız benim en sevdiğim yerlerden biri olan Alsancak'taki Sevgi Yolu'ydu. Yan yana dizilmiş stantlardan kitaplara bakmak, onları incelemek en sevdiğim aktivitelerden birisi olmuştu her zaman. Bir zamanlar tek başıma saatlerimi geçirerek kitapları incelediğim o yolu şimdi sevdiğim adamla birlikte yürüyecek olmam karnımdaki mavi kelebekleri harekete geçirirken, nereyi gezersek gezelim şu an olduğu gibi beni etkilemeyeceğini biliyordum.

Kitaplar her zaman tüm gürültülerden uzaklaşarak kendimi huzura bıraktığım evim olmuşlardı.

Uzun zamandır bir kapağı aralayarak içerisindeki evrene kendimi bırakmıyorum olsam da bu zamana kadar türü fark etmeksizin kitap okumayı her zaman çok sevmişim. Arabanın durmasıyla daldığım yerden bakışlarımı çekip yanımdaki adama hiç bakmadan hızlıca arabadan inmişim. Merdan Efe bu heyecanıma anlam veremezken elini tutarak onu çekiştirmeye

başladım. “En sevdiğim yerlerden biri burası,” dediğimde heyecanım sesi-me yansıdı. “Şimdi burayı seninle yürüyecek olmak beni mutlu ediyor ve heyecanlanıyorum.”

Dudağı sol tarafa doğru kıvrılırken beni kendisine doğru çekip dudaklarını yanağıma bastırdı. “Bu kadar mutlu olacağını bilseydim ilk buraya gelirdik.” Gülümsemekle yetindim.

Karşılıklı dizilmiş stantların ortasında el ele hem yürüyor hem sohbet ediyor hem de kitapları ve hediyelik eşyaları inceliyorduk. Aslında bakıldığında İzmir’i gezmek için günler bile yetmezdi. Biz yalnızca gezebileceğimiz kadar yere gidecek ardından otele geçecektik. Nasıl olsa bu son gelişimiz olmayacaktı ve her şeyi tek gelişimize sığdırmak istemiyorduk.

“En sevdiğin kitabı bilmiyorum,” derken ikimiz de kitapların dolu dolu olduğu yerde durmuştuk.

“Ben kitapları hep sevdiğim cümlelerin altlarını çizerek okurum,” diyerek başladım konuşmaya. “En sevdiğim kitabın da çizili birçok cümlesi var. O yüzden şu an sana ismini söylemeyeceğim ve İstanbul’a döndüğümüzde altını çizdiğim cümlelerle dolu olan en sevdiğim kitabı sana hediye edeceğim. Kabul edersin, değil mi?”

Avucu yanağıma bulurken başparmağını elmacıkkemiğimde gezdirerek içine derin bir soluk çekti. “Kabul eder ve çok mutlu olurum,” dedi. “Altını çizdiğin cümleleri okumak için sabırsızlanıyorum.”

Kitapları ellerimize alıp incelerken bir yandan da konuşuyorduk. “Peki ya, senin?”

Yüzündeki gülüşü donarken yutkunup kısa bir sessizliğin ardından konuşmaya başladı. “Tedavi olduğu dönemlerde babam anneme sürekli kitap okurmuş. Babam ona kitap okumayı, annem de ondan kitap dinlemeyi o kadar severmiş ki kalın bir kitabı bile birkaç gün içinde bitirirlermiş.” Elindeki kitabı masanın üzerine bırakıp bana doğru döndüğünde anlattığı şeyin nereye varacağını gitgide daha merak ediyordum. “Aralık ayının yedisinde, babam yeni bir kitap okumaya başlamış anneme,” derken konunun nereye gideceğini anlamış ve elini tutarak onu ilerletmeye başlamıştım. “O gün yine çok fazla sayfa okuduğundan kitabın sonunu ertesi günü yani sekizinde okumaya karar vermiş ve o gün, o kitabı bitirmeden bırakmışlar.” Elimi tutan eli sıkılaştırırken titreyen sesini duydum. “Annem o kitabın sonunu hiçbir zaman öğrenemedi, İzgi.”

“Merdan Efe...” Olduğumuz yerde durmamızı sağlarken iki elini de ellerimle tuttum. Parmak ucumda yükselirken alınımı alınına yasladım.

“8 aralık günü annem vefat etti ve babam ne o kitabın sonunu okuyabilirdi ona ne de o günden sonra herhangi bir kitabı. O kitap en sevdiğim kitap

ama hiçbir zaman sonunu okumadım, İzgi. Her zaman yatağımızın yanındaki komodinin en üst çekmecesinde durur. Ara sıra alır, en baştan okurum ama sonunu hiçbir zaman getiremem.” O çekmecelere hiç bakmadığımdan olsa gerek hangi kitap olduğunu bilmiyordum.

“Bu da bana sürpriz olsun,” diye fısıldadım. “Eve döndüğümüzde o kitabı birlikte, en baştan okuyalım ve bu sefer sonunu getirelim, olur mu?” Kararsız bir şekilde gözlerime bakmaya devam etti. “Biz her zaman ne diyoruz? Birlikte aşamayacağımız hiçbir şey yok. O kitabın sonunu da beraber okuyacağız sevgilim.”

Kollarımı beline doladığımda bana bir cevap vermeden tek kolunu omzuma sardı ve öylece yürümeye başladık. O da ben de aniden böyle buruklaşacağımızı elbette tahmin etmiyorduk ama ne olursa olsun yüzündeki gülümsemeyi silsin istemiyordum. Gençliğimin geçtiği yolu bir de sevdiğim adamla yürüyordum. Geçtiğimiz sokakların her yerine onunla bir iz bırakmamın ardından modunu tekrar yükseltmek için *İzmir'e gelip de yemeden olmaz* diyerek bomba yemeye getirmiştik. İstanbul'da zaten sürekli yeni mekânlar keşfetmeyi seviyorduk, bir de İzmir'in lezzetlerini ona tattıracağım diye iyice yemek konusunu salmıştım. Kilo almam kaçınılmaz olmuştu.

Tadı sevmediğimden dolayı bomba benim pek tercih ettiğim bir şey olmasa da burada yaşayan birçok kişinin çok sevdiği bir yiyecekti. Nitekim Merdan Efe de tatlı seven biriydi ve bombayı tattığı ilk lokmadan itibaren sevmişti. “Gerçekten İstanbul'dakilerden daha güzelmiş,” dediğinde kollarımı önümde birleştirip sırtıtım. “Herhalde! Bombanın yeri İzmir'dir. Ayrıca İstanbul'un her yerine açtıkları mekânlarda satılan ücretli lokmalar burada ücretsiz bir şekilde dağıtılıyor. Hayır işi olarak ya da mevlitler için.”

“Şerbetli tatlıları pek sevmiyorum,” dedi bombadan bir ısırık daha almasının ardından çayına uzanırken. Bu yaz sıcaklığının ortasında bile çay içiyordu. Ben çok fazla kahve sevmeme rağmen yazın tercih etmiyordum. Özellikle burası o kadar sıcaktı ki hâlâ nasıl çay içebildiğine şaşırıyordum. “Ama bomba bayağı iyiymiş. Ara sıra buraya gelir yeriz.”

Gülerek başımı salladığımda bunu zor yapacağımızı o da biliyordu. İşlerimiz artık daha da yoğun oluyordu. Bu yaz belki de başka bir tatile gidemeyecektik. Merdan Efe, bombalarını ve çayını bitirmesinin ardından benim portakal suyumu bitirmemi beklemişti. Sonrasında ücreti ödeyerek mekândan ayrılmıştık.

“Kilo aldım ve daha da alıyorum,” dedim huysuz bir tonda. “Döndüğümüzde hemen spora başlıyorum. Ayrıca sen bu kadar yemek yiyip hâlâ nasıl o baklavaları kaybetmiyorsun bunu da anlamıyorum.”

“Mükemmel bir adamım derken gerçekleri söylüyordum,” dediğinde elimin tersiyle karın kaslarının üzerine vurdum. “Hep aynı şeyi yapıyorsun. Gözümünden kaçmıyor, İzgi.”

Hayretler içerisinde ona bir bakış attım. “Mükemmel olduğun kadar da arsızsın. Hem daha Kordon’a gitmedik. En çok orayı sevdiğini biliyorum.”

“Burada gezilecek yer bitmiyor ki,” dediğinde beni gölgeye doğru çekti. “Ama Kordon her zaman favorim olarak kalacak, İzgi. Yeri özel.”

“Zaten her yeri öyle bir günde gezemeyiz. Her geldiğimizde bir kısmını gezeriz. Ayrıca biz İstanbul’da yaşayıp İstanbul’un birçok yerini hâlâ görmemiş insanlarız. İzmir’i nasıl bitirelim, değil mi?”

“İstanbul’un en sevdiğim yerini söylememe gerek var mı? Başka yerini görmeme gerek yok.”

Galatasaray adam iş başında...

Onunla kısa bir oyun oynamaya karar verdim. “En sevdiğin yeri elbette söylemene gerek yok, Merdan Efe. Benim yanım olduğunu biliyorum.”

Söylediklerimle duraksarken dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemi durdurdum. “Elbette,” dedi aniden. “Ben de zaten ondan bahsetmişim ya.”

“Yalancı seni,” dedim bu sefer gülmemi tutmazken. “Galatasaray Stadyumu’nun konumundan bahsettiğini şu yoldan geçen insan bile bilir.”

Önden ilerlerken yüksek sesini duydum. “Ne diyorsun, İzgi? Anlamıyorum...”

Zaman akşamüstüne doğru ilerlerken sıradaki rotamız Tarihi Asansör olmuştu. Çok eski bir yer olduğundan dolayı geldiğimizde hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Yine de tepesine çıkmadan ayrılmak istemediğimiz için kalabalığa rağmen beklemiş ve asansöre binerek en tepesine çıkmıştık. Burada bir de asansör restoran vardı ancak ikimiz de dışarıda kumru yemek istediğimizden oraya hiç girmeden yalnızca İzmir manzarasını seyretmeye karar vermiştik. Enfes bir manzara gözlerimizin önündeyken bu sefer özçekim yapmak yerine oradaki bir kişiden rica ederek fotoğrafımızı çektirmiştik.

Asansörden hemen sonra ise yorulduğumuz için son rotamızı Kordon’a çevirdik. Burası İzmir’de beraber geldiğimiz ilk yerdi ve o zaman henüz sevgili bile değildik. Yine de Merdan Efe’nin beraber yaşadığımız illere her şeyden çok önem verdiğini bildiğim için en sevdiği yerin de burası olduğunun bilincindeydim. Yine akşamüzeri gelmemizden dolayı günbatımına denk geldiğimizde enfes bir manzaraya karşı el ele Kordon’da yürümeye başladık.

“Çok huzur verici,” diyerek duygularını dile getirdi. “Burada yaşıyor olsaydım yüksek ihtimalle sürekli geleceğim yer burası olurdu.”

“Sen burada yaşayamazdın ki,” dedim. “Burada Galatasaray Stadyumu yok çünkü...”

“Doğru,” derken elini kaldırıp yanağımdan makas aldı. “Yine de güzel ve yaşanabilecek bir şehir.”

“Gerçi Göztepe de sarı ve kırmızı renklere sahip,” dediğimde gözlerini kıstı. “Renklerimizi çalmışlar işte. Baban Göztepeli diye susuyorum, İzgi. Yoksa bu konuda da çok fazla söyleyeceğim şey var.”

“Babam İzmirli olduğu için Göztepe’yi tutuyor ama asıl takımı o değil, biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum.”

“Başladık yine,” dedim. “Şimdi de babamın takımını kabul etmemeye başladın, Merdan Efe.”

“Galatasaray’dan başka takım tutulmasına anlam veremiyorum İzgi, ne yapayım?”

“Ne kadar da her görüşe açık bir bey...”

“Şşş,” derken elimin üzerini okşadı. “Öyleyimdir.”

Başımı iki yana sallarken burnumuza dolan deniz kokusuyla kordon boyunca yürümeye devam ettik. Hemen yanımızdaki yeşillik alanlarda, özellikle gençlerden oluşan gruplar vardı ve her bir gruptan ayrı gülüşme sesleri yükseliyordu. Her yere arabayla gitmiş olsak da oralardaki uzunca yürümelerimiz yüzünden hafiften tabanlarımda ağrılar başlamıştı. Yine de yakınmadan uzun bir süre yürüdük.

Huzuru hissettim.

Onunla yanmak, onunla yanarak kül olmak, onunla her şey olmak... paha biçilemezdi.

“Ama hayır ya!” Öğlene doğru kalkmamızla ilk işimiz karnımızı doyurmak olurken ardından vakit kaybetmeden hazırlanıp kendimizi plaja atmıştık. Ben denizi soğuk bulmamdan dolayı yalnızca bacaklarımı sokabilmişken, soğuğun hiçbir fayda etmediği Merdan Efe çoktan kendini denize bırakarak üzerime su atmaya başlamıştı. “Ya! İnsan sevgilisine böyle yapar mı ya, yapar mı?”

“Yavrurum, yarım saattir orada duruyorsun zaten,” dediğinde ayağa kalktı. Su damlaları göğsünden süzülürken bakışlarımı hızlıca gözlerine çıkardım. “Artık denize girme vaktin geldi. Bir gir, hemen alışacaksın bak.”

Dibime kadar gelerek elimi tuttu ve tüm sızlanmalarına rağmen beni denizin ortasına doğru yürütmeye başladı. Su belime kadar geldiğinde durdum. “Üşüdüm.”

“Kim derdi ki bu kız İzmir’de doğup büyüdü diye? Senin denizin soğukluğuna alışık olman gerekmez miydi?”

“Ne alakası var?” Dudaklarımı büzdüm. “Kış mevsimini de çok severim ama çok üşüdüğüm için dışarı çıkmak da hep zor gelir.”

“Peki sevgilim.”

Bir şey dememi beklemeden kendini serin suya atarken böyle daha fazla üşüyeceğime kanaat getirip ben de kendimi suya bıraktım. Başta aynı şekilde üşümeye devam etsem de Merdan Efe’nin de dediği gibi gitgide alışıyordum. Suyun altından yan yana daha derine yüzdüğümüzde, benim artık ayağımın yere değmediği kısımlara gelip nefes alamamamla suyun yüzeyine çıktık.

Nefes nefese birbirimize bakmaya başladığımızda ona iyice yaklaşım bacaklarımı beline sardım. Kahverengi gözleri güneşin de etkisiyle fazlasıyla açılmış, bal rengi gibi görünmeye başlamıştı. “Gözlerinin güzelliği!” Sesim cıvıl cıvıl çıkarken gülümsemesini sağladı. “Galatasaray’ın sarısı gibi olmuş,” diyerek devam ettiğimde daha sesli bir şekilde gülmeye başladı.

“O zaman sen de vampir ol da birbirimizi tamamlayalım, güzelim.”

“Vampir olursam *Edward Cullen*’ gelir mi?” derken şakasına demiştim ancak o ciddiye almışa benziyordu.

Gülüştü solarken kaşlarını çattı. “O kim? Edward falan yok, İzgi. Merdan Efe Yüceer verelim?”

Suyun altından omuzlarına dokunan ellerimi kaldırıp yanaklarına koydum. “Benim tercihim o yönde zaten! Tek yön Merdan Efe...”

Hemen yanımdan gelen ağlama sesiyle ikimiz de o yöne dönerken şişme sarı arabasının içinde, sudan korktuğu için ağlayan bebeği gördük. Anne ve babası hemen yanında onu oynatmaya çalışsalar da suya değen bacakları yüzünden susmak yerine daha çok ağlamaya devam ediyordu. Merdan Efe’yle bakışlarımız tekrar birbirimizin gözlerine dönerken o gözlerinin içindeki ışıltının yanında yine aynı duygu vardı. Bakışlarını hızlıca benden kaçırıp ilerideki kayalıkları gösterdi. “Yarışa var mısın?”

“Sen kaçındın,” derken bacaklarımı belinden ayırdım. “İyi olan kazan!” diye bağırmanın ardından elbette geri sayımı bile beklemeden suya daldım ve hızlıca yüzmeye başladım. Kayalıklar nefesimin yetmeyeceği uzaklıkta değillerdi. Biraz zorlanırdım ancak pes etmeyecektim. En sonunda hedeflediğimiz yere ulaşıp suyun yüzeyine çıkacaktım ki belimden tutulmamla duraksadım. Aniden panik dalgası vücuduma yayılırken Merdan Efe’nin yüzünü görmemle o duygu uçup gitti.

* Stephenie Meyer’in Alacakaranlık adlı roman serisindeki vampir karakterlerden biri.

Islak saçlarımı omzumun üzerinden sırtıma doğru atarken nefes nefese yüzüne bakmaya devam ettim. “Yine de ben kazandım!”

“Şaşırdığım bir sonuç değil,” dedi bu sefer de. “En başından beri sana karşı kazandığım maç yok. Bana karşı kazanman hoşuma gidiyor.”

“Yaa.” Suyun içinde ona sarılmaya çalıştım. “Ama çok yoruldu. O yüzden beni taşıyarak geri götürmen gerek. Yoksa Gökdeniz gibi *beni bırakın siz yola devam edin* diye bağıracağım.”

“Anma şu Hamsi’yi,” derken beni sırtına alarak ilerlemeye başladı. “Burada bile her an bir yerden çıkacakmış gibi hissediyorum.”

Ensesiyle bakışırken konuştum. “Yine de Gökdeniz ile tatile gitmek de eğlenceli olur gibi geldi. Hiç inkâr etme çok eğlenceli birisi.”

“Eğlenceli,” dedi huysuz bir halde. “Ama beni sürekli sinirlendiriyor. Onu bir gün suda boğacağım.”

“Hamsiler suda boğulmaz, Merdan Efe.”

Omzunun üzerinden bana bakıp yüzünü buruşturdu. “İzgi... Yeterli.”

Sudan çıkıp şezlonglarımıza hızlıca gitmiş, havluyla kurulanmaya başlamıştık. Güneş tam tepemizde olduğundan saçlarımın hızlıca kuruyacağını biliyordum. “Krem sürelim tekrardan,” dedim. “Bu güneş yakar. Sonra acı çekelim istemiyorum.”

Şezlonga oturup iki bacağını araladı. “Gel bakalım.”

Sırtım dönük bir şekilde bacaklarının arasına oturduğumda plaj çantamdan çıkardığı kremi eline sıkıp omuzlarımdan başlayarak sürmeye başladı. Eğdiği başını kaldırmadan bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerini kısarak yüzümü inceledi. “Neden kızardın?”

Boğazımı temizledim. “Kızarmadım?” Elleri bacaklarımdan karnıma doğru kremlerken oradan da göğüs kafesime geçti.

“Kızardın, İzgi,” dedi keyifle. Derin bir nefes alıp ona cevap vermediğimde, eline sıkığı kremi gözlerimi kapatmamla yüzüme de sürmeye başladı. En sonunda krem sürme işlemi sona erdiğinde sırtımasını daha da büyütüp elindeki kremi uzattı. “Heyecandan bayılmayacaksan bana da sürer misin sevgilim?”

“Ha ha.” Yalandan gülerken kaşlarımı çatıp ayağa kalktım. Bu sefer onun arkasına ben geçtiğimde önce sırtına ve kollarına sürdüm. Ona hiç bakmasam da sırtıttığını hissedebiliyordum. Elime aldığım kremle omzuna dokduğumda vücudunun aniden kasılmasıyla bu sefer sırttan ben oldum. “Neden gerildin?”

“Gerilmedim?” dedi aynı benim söylediğim tarzda.

Sesimi kalınlaştırdım. “Kasıldın, Merdan Efe.”

Merdan Efe'nin de kremlenme işlemi tamamlanırken tepemizdeki şemsiyeyi çekerek yarım saate yakın güneşlendik. Sıcığın beni oldukça mayıştırmasıyla uyumamak için gözlerimi aralarken Merdan Efe hâlâ yüzüstü bir şekilde uzanıyordu. Yattığım yerde doğrulurken yüzümün iki katı büyüklüğündeki hasır şapkamı kafama taktım. Çantamdan çıkardığım telefonumla Merdan Efe'nin fotoğrafını çektiğimde, başımı kaldırmamla olduğu şezlongdan dikkatle ona bakan kadını gördüm. Bayağı bayağı gözlerini dikmiş sevgilimi izliyordu. Ben, güneşleneceğim derken görünmez olmuş olabilir miydim?

Kadına her ne kadar bakmayı sürdürsem de bir an bile bakışları bana dönmedi. Aniden beynime çıkan ateşle, "Merdan Efe," diye seslendim. Sesimin yüksek çıkmasıyla irkilirken yattığı yerden doğrularak oturma pozisyonuna geçti. "İzgi?" Bakışları hızlıca üzerimi taradı. "Ne oluyor?"

"Acıktım," dedim hızlıca. "Acıktım, yemek yemeye gidelim hadi. Sen de çok güneşlendin. Yeterli bu kadar.."

"Tamam güzelim. Söyleriz şimdi buraya getirirler," dediğinde gözlerimi kocaman açtım.

"Ne alaka, Merdan Efe?" dediğimde sesimin hafiften sinirli çıkmasına engel olamamıştım. "Neden burada yiyecekmışiz? Gidelim ve bir masanın üzerinde yiyelim. Şezlongda yemek mi yenir?"

Garip bir ifadeyle suratıma bakmaya başladı. "İzgi, başına güneş mi geçti bebeğim?"

Duraksadım. "Galiba..."

"İyi, gidelim hadi," derken ayağa kalktı ve ardından eşyalarımızı toplamaya başladı. "Takmışsın yine o tatlı şapkayı."

Bana kısa bir bakış atıp çapkınca gülümsemesiyle küçük sinirim uçup gitti. Ellerimi şapkamın iki yanına koyarken başımı geriye atıp yüzüne bakarak sırttım. "Tatlı olmuş muyum yine?"

Ayakta olduğundan dolayı bana doğru eğilirken dudaklarını dudaklarıma bastırıp geri çekildi. "Çok." Merdan Efe hiç etrafı incelemeyen şapkasını ve gözlüğünü taktı. Bir eline plaj çantamı alırken diğer elini de bana doğru uzattı. "Hadi, gidelim bakalım karnını doyurmaya."

Kadına son bir bakış attığımda az önceki bakışlarına tezat kötü bir şekilde ikimizi izlediğini gördüm. *Sevcan, nazar duası. Sevcan, çok acil.*

Elini tutarak ayağa kalktığımda ilerlemeye başladık. "Sonra havuza gidelim ama," dedim. "Denizi sevmedim ben."

Plajın arka tarafında kalan kafe ve restoranları incelerken konuştu. "Denizden çıktığımızda beğenmiş benziyordun. Ne oldu birden?"

"Sevesim gelmedi." Omuz silktim. "En çok kış mevsimini sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Söyledin söyledin de..." Merdan Efe bizi gözüne kestirdiği bir restorana sokarken derin bir nefes aldı. "Gerçekten başına güneş geçmiş olmalı, güzelim."

Ne başıma güneş geçmişti ne de kıskanmıştım. Yalnızca kadının, yanında beni gördüğü halde umursamadan hâlâ Merdan Efe'yi dikizlemesi beni sinirlendirmişti.

Ya da ben kendimi buna inandırmaya çalışıyordum.

İzmir'de deniz, kum ve güneş üçlüsüyle geçirdiğimiz iki günü geride bırakmıştık. Zamanımızı tamamen dolu dolu geçirmiştik. Yarın İstanbul'un o karmaşasına geri döneceğimize üzülüyordum ama şu birkaç gün öyle güzel dinlenmiştik ki bu yüzden söylenmemeye çalışıyordum. Tatilimizin dördüncü günündeydik ve benim de ısrarlarımla Gökdeniz de İstanbul'dan kalkıp yanımıza gelmişti. Plajın daha sakin bölümünde üçümüz de şezlonglara oturmuştu. Ben ve Gökdeniz sohbet ederken Merdan Efe elindeki tabletyle muhtemelen sözleşmesi biten ve yeni sezonda takıma almak için teklif götürülecek oyuncuları inceliyordu.

"Triplere bak," dedi Gökdeniz, Merdan Efe'yi incelerken. "Sanki balayı yarıda böldük adamın. Hayırdır, kafanın içinde evlendin de bunu balayı mı sanıyorsun aslanım? Sürekli bir baş başa olmak istemeler falan."

Neyse ki Gökdeniz hâlâ Merdan Efe'ye *aslanım* dediğimi bilmiyordu da sınır dışı edilmemiştim ve hâlâ dosttuk.

"Sana değil, önündeki transferler bozmuştur onun moralini," derken Merdan Efe kafasını tabletinden kaldırdı. "Durumlar nasıl sevgilim? Bu sene seni transfer ediyorlar mı?"

"Hocamın yanına yardımcı olarak girsem fena olmaz," dedi Merdan Efe. "Transferler daha temmuz sonu, ağustos başı gibi belli olur da... benim baktığım şey birkaç gün sonra yapılacak olan Galatasaray başkanlığı seçimi. Tahmin edersiniz ki hocamı istemeyen kesimi ben de istemem."

"Senin başkan olman lazım," derken dondurmamın paketini açmaya başladım. "Aday ol."

"Bence de aslanım," dedi Gökdeniz. "Artık zamanı geldi."

Merdan Efe dediklerimizi takmazken elini hafiften çıkmış sakallarına götürüp yavaşça kaşıdı. "Önemli bir seçim bu... Galatasaray için en yararlı olan kimse o seçilmeli. Kritik." Merdan Efe'nin şimdiden stres olması dışında bir problem göremiyordum. "Ama hocam kimi tutuyorsa o seçilsin."

Gökdeniz gülmeye başladı. "Hocanın kararlarına ondan daha çok güveniyorsun, aslanım."

Sevcan burada olsa ona *Terimkolog* derdi.

"O zaman ben denize giriyorum," dedi Gökdeniz ayağa kalkıp hafifçe gerinirken. "Hamsiler deniz severler, bilirsiniz."

"Nereye gidiyorsan git," dedi Merdan Efe ona dik dik bakarken. "Neden haber veriyorsun? Denize gir de biz de kaçalım."

Gözdeniz gözlerini kıstığında ben konuştum. "Bir yere gideceğimiz yok, Gökdeniz. Sen gir denize, biz buradayız."

Gökdeniz dizi sahnelerindeki gibi denize koşarken dondurmamı yemeye devam ediyordum. Bakışlarım sevgilime kaydıgında tekrardan tablete gömüldüğünü gördüm. Merdan Efe, dünden beri beni lunaparka götürmek için ikna etmeye çalışsa da kabul etmemiştim. Bu yüzden de bana bozuk atıyordu. Beni düşünerek gitmemizi istese de bunu hazır değildim çünkü o aletlerin hepsi bana inanılmaz korkunç geliyorlardı.

Bir de çocukken her gitmek istediğimde annemin reddetmesiyle ağladığım günler aklıma geliyor ve üzüliyordum ama bunu ona söylemedim.

Dün gece Sevcan ile görüntülü konuşmuştuk ve bana söylemese de huzursuz olduğu şeyler olduğunu gözlerinde görmüştüm. Sevcan'ı tanıyordum. Hep neşe doluydu. En üzgün olduğu anlarda bile gülümser ve mutluymuş gibi davranırdı ama gözlerinden o hüzün okunabilirdi. Gerginliği de aynı şekildeydi. Bana *her şey iyi* imajı çizse de onu strese sokan bir şeyler olduğunu anlamıştım. Telefonda konusunu açtığımda elbette büyük bir ustalıkla konuyu değiştirmişti ancak döndüğümüz zaman yüz yüze geldiğimizde başaramayacağını ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Nedense yine Selçuk konusu açılacak gibi hissediyordum. Allah'ın belası, yıllar sonra bile beni ve çevremdekileri huzursuz etmeyi başarabiliyordu.

"İzgi," diyen sesiyle daldığım düşüncelerimden sıyrılrken sıkıntıyla yerinde doğrulduğunu gördüm. "Midem kötü oldu. Ben odaya çıkayım, siz takılın."

"Saçmalama," derken ben de onunla birlikte ayaklandım. "Seni yalnız bırakacak halim yok, Merdan Efe. Hastaneye gidelim mi?"

Başını iki yana sallarken reddetti. "Gerek yok. Uyursam geçer, güzelim."

İçime pek sinmese de kabul ettim. Gökdeniz'e haber verip otele geri döndüğümüzde, Merdan Efe duş bile almadan kendini yatağa atarak uykuya daldı. Birkaç gündür sürekli klima altında uyuyorduk ve onun direnci benimkinden daha düşüktü. Bu yüzden olduğunu düşünüyordum ancak basit bir üşütme olsa da uyandığında hastaneye gitmemiz için ısrar edecektim.

Ona son kez bakıp duşa girdim. Fazla zaman kaybetmeden tekrar yanına geçtiğimde yatakta hemen yanına oturarak onu izlemeye başladım. İnce örtüyü üzerine örterken parmaklarım saçlarında ve alnında gezindi. Selçuk konusunu ona açmam gerekiyor muydu bilmiyordum. Bilmememin sebebi, geçmişimizi ikimizin de konuşmuyor olmasaydı. Şimdi konuyu açarsam hâlâ o konuda sıkıntılarım olduğunu düşünür diye korkuyordum ama ondan gizlim saklım yoktu, olmayacaktı da. O yüzden Sevcan ile konuşmamızdan sonra onun beni sorduğunu söylemeye karar vermiştim.

Bir şeyleri saklamak her zaman her şeyi çıkmaza sokuyordu ve böyle olmasını istemiyordum. Düşüncelerime şimdilik bir son verirken Merdan Efe'nin yanına sokulup ben de yorgunlukla gözlerimi yumdum ve içimden tekrarladım: *Bizim için her şey çok güzel olacak.*

Gözlerimi çok kısa bir süre sonra Merdan Efe'nin sesiyle açtığımda durumunun uyuyunca geçmesi bir yana daha da kötüye gittiğini gördüm. Mide ağrısı artarak beraberinde kusmayı da getirmişti. Endişeli bir halde yataktan doğrulduğumda Gökdeniz'i odaya çağırmamın ardından zaman kaybetmeden hastaneye gelmiştik. Sadece bir üşütmeyle mi böyle oldu diye düşünürken gıda zehirlenmesi yaşadığını öğrendik.

Biz dışarıda beklerken Merdan Efe içeri alınarak muayene edilmişti. Birkaç saat beklememizin sonunda odaya, yanına girebildim. Gün içinde 'Gökdeniz ve ben aç olmadığımızdan dolayı yemek yemezken Merdan Efe yemeği yalnızca kendisine almıştı, bu yüzden de bizde hiçbir şey yoktu. Olan yalnızca ona olmuştu. Şimdi ise elini avuçlarıma almış bir halde yine uyuyan yüzünü seyrediyordum. Hastanelerden bir türlü tamamen kurtulamamız bizim şanssızlığımız mıydı bilmiyordum.

Daha kötüsü olmadığına şükrederek sakin kaldım. Yarın İstanbul'a dönmeye karar vermiştik. Daha doğrusu ben karar vermiştim ve uyandı-ğında bunu Merdan Efe'ye de söyleyecektim. Zaten şu saatten sonra tatile devam edemezdik. Maalesef birlikte ilk tatilimizi küçük bir tatsızlıkla bitiriyorduk ama geçirdiğimiz birkaç güzel günü ele alırsak bunu ikimiz de es geçeceğiz gibi duruyordu.

"Hastalıkta ve sağlıkta sözünü erkenden uygulamaya başladık gibi duruyor." Kısık sesini aniden duymamla başımı elinin üzerinden kaldırırken, ayağa kalkıp endişeyle yüzüne baktım.

"Merdan Efe! Doktoru çağırayım hemen," dediğimde elimi tutarak beni durdurdu.

"İyiyim," dedi yalnızca. "Korkuttum mu seni?"

"Evet," diye mırıldandım. "Aniden kötüleşince ne yapacağımı bilemedim ama olsun. Şimdi iyisin, değil mi?"

Gözlerini kapatıp açmakla yetindi. Yüzü sapsarıydı ve gözleri her zamanki gibi kısık baksa da yorgunluğunu okuyabiliyordum. Kapının açılmasıyla ikimiz de o yöne doğru dönerken Gökdeniz kendisine ve bana aldığı kahvelerle içeri girdi.

“Aslanım uyanmış,” derken hemen yatağın başucuna geldi. O da endişelenmişti ama bunu belli etmiyordu. “Ben İzmir’e gelince ilgi üzerime döndü ya ondan hemen hastalanıp ilgiyi üzerine çektin, değil mi? Sen var ya...”

Merdan Efe gözlerini devirdi. “Buna Ege havası yaramamış. Karadeniz’e yollayalım da kendine gelsin.”

“Ya tamam, en çok ilgiyi sana göstereceğiz aslanım. Yapma şöyle endişelendirici hareketler. Hayır, bir de doymuyorsun, sürekli yemek yiyorsun. Bak, sonu ne oldu?”

Sıkıntılı bir nefes alırken kısık bakışları bana döndü. “İyi ki sen aç değilmişsin o an, güzelim.”

Hâlâ beni düşünüyordu.

Hâlâ.

Ellerimin arasında duran elini kaldırıp üzerine dudaklarımı basturdum. “Beni değil de önce kendini düşün şu an, sevgilim. Ben doktoru çağırıp hemen geliyorum. Gökdeniz yanında zaten.”

“Hamsi’si her zaman aslanının yanında olur. Gözün arkada kalmasın, İzgiciğim.”

Onları odada yalnız bırakıp doktorunu çağırmak için odadan ayrıldım. İlk defa yakınımdaki biri zehirlendiği için ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden doktorla birlikte odaya dönmemizin ardından her dediğini dikkatle dinledim. Ne olur ne olmaz diyerek bu gece birlikte hastanede kalacak, ardından gündüz annemlerle vedalaşıp şehrimize geri dönecektik.

Doktorun odadan ayrılmasıyla Gökdeniz kendini tekli koltuğa atıp odadaki televizyonu açtı. “Ben şimdi ona Galatasaray haberleri açıp iyileşmesine yardımcı olurum.” Ben odanın bir köşesinde durup ona bakıyorken yine elini kaldırarak beni yanına çağırdı. Yatağının hemen yanına oturduğumda Gökdeniz tekrar konuştu. “Sakın yanımda aşk yaşamayın. Beni de alerjiden yan odaya yatırırılar.”

“Sen artık sussan mı acaba balık adam?” diye sordu Merdan Efe alayla.

“Sana yazıklar olsun, aslanım. Ben has Trabzonsporlu olarak televizyondan sana Galatasaray haberleri arayayım, sen bana balık de... Hak ettiysem eyvallah... Düşene bir de sen dedin, tamam.”

“Zevzek zevzek konuşma, Hamsi. Sen onu bunu boş ver de bu olayı söyleme bizimkilere. Üçümüzün arasında kalsın.”

Gökdeniz kınarcasına baktı ona. "İzgi'yi uyarmıyorsun da neden beni uyarmıyorsun? Boşboğaz mıyım ben?"

"Evet."

"Kıncı."

Merdan Efe ona göz kırptığında şaşkınlıkla ikisini izlemeye başladım.
"Seviyorum seni, biliyorsun."

Gökdeniz sırtta. "Ben de seni, biliyorsun."

Gerçekten inanılmaz bir ilişkileri vardı.

YEDİ

İstanbul'a dönmemizin üzerinden tam bir hafta geçmişti. Bazen acaba dönmese miydik diye düşünüyordum çünkü her ne kadar iş konusunda ben de yoğun olsam da döndüğümüzden beri Merdan Efe benim iki katım yoğunluğundaydı. İyileşmesinin hemen ardından işe başlamıştı. Sabah erkenden şirkete gidiyor, akşam

da geç bir vakitte dönmek zorunda kalıyordu. Doğal olarak birlikte vakit geçirdiğimiz saatler de azalmıştı.

Bu süreçte daha çok Sevcan ile vakit geçirmiştik ve inkâr edip dursa da üzerindeki garipliği hâlâ hissedebiliyordum. Bir de yaz sıcaklığında hasta olmuştu. Gerçi o hasta olduğunu kabul etmiyor, "Ben hasta olmadım İzgi, kem gözlü insanlar yüzünden nazara geldim," deyip duruyordu. İflah olmaz birisiydi, o yüzden çok da takmadan geçiyordum.

Şimdi ise önümdeki son dosyayı da bitirip bir an önce bürodan çıkmak, sevgilimi göreceğim şirkete gitmek için dakikaları sayıyordum. Kapının tıklatılmasıyla istediğim kahvenin getirildiğini düşünerek başımı dosyadan kaldırmadan, "Gir," dedim. Kapının yavaşça açılma sesiyle adım seslerinin odanın içine dolması bir olurken, masaya herhangi bir kahve bırakılmamasıyla kaşlarımı çatarak başımı kaldırmak zorunda kaldım.

Gördüğüm yüz şaşkınlıkla donup kalmamı sağladığında kaşlarım çatıldı. *Sakin olmalıyım*, diyerek tembihledim önce kendimi. Sakin olmalı ve fevri hareket etmemeliydim. "Ne işin var senin burada?" diye konuşurken sesimin titrememesine özen gösterdim. Yüzüne bakmak bile istemiyordum. "Hangi yüzle çıkıyorsun karşıma?"

"İzgi," derken kapıyı ardından kapatıp masama yani bana doğru ilerlemeye başladı. Elimdeki kalemi daha sıkı tutarak karşısında gerginliğimi belli etmemeye çalıştım. Sesi bile midemi bulandırmaya yetti. "Yalnızca konuşmak istiyorum. Beni dinlemek zorundasın."

Söylediği sözlerle kan beynime sıçrarken elimdeki kalemi bu sefer sertçe masaya bırakıp hiddetle ayağa kalktım. "Öncelikle ben hiçbir şey için zorunda değilim. Bunu aklından çıkarın, Selçuk. Ayrıca benim sizinle

konusacak hiçbir şeyim yok! Hemen çık git buradan. Konuşmak bir yana, sesine bile tahammül edemiyorum.”

Yüzüm nasıl bir haldeydi, ona tiksindircesine mi bakıyordum bilmiyordum ama bu durum kesinlikle dış görünüşüyle alakalı değildi. Tamamen karakterine karşı olan bir tiksinmeydi benimki. Ayrıca annemin söylediklerine hak vermiştim. Benim tanıdığım Selçuk ile şu an karşımdaki Selçuk’un arasında dağlar kadar fark vardı. O gece mekândayken hem uzakta hem de ışıkların altında olmasından dolayı fark edememiştim. Saçları uzamış karmakarışık bir halde omuzlarına dökülürken; yüzü çökmüş, gözleri kızarıktı. Tanınmaz diyeceğim bir haldeydi.

Gerçi ben zamanında onu tanıdığımı zannetmiştim. Oysa o, en yakınımda sandığım zamanlarda bile bana en uzakta olan bir yabancıydı.

Bazen bazı durumlar hem geç hem de en ağır şekilde öğreniliyordu.

“Ben yalnızca özür dilemek istiyorum, İzgi. Hata yaptım... Bak biliyorum, çok büyük bir hata bu ama herkes hata yapmaz mı zaten? Ben gerçekten çok pişmanım. Sana yaptığım, sana yaşattığım her şey için çok pişmanım. Hatamı geç de olsa anladım ve seni geri istiyorum. Biliyorum şerefsizin tekiyim-”

“Öylesin,” diyerek böldüm sözlerini. “Senin ne pişmanım dediğin cümlelerini ne de herkes hata yapar zıvalıklarını dinlemek istiyorum. Odamdan çık yoksa güvenliği arayacağım. Yıllar sonra karşıma çıktığında seni dinleyeceğimi ya da seni affedeceğimi düşünecek kadar hayatımda yer edindiğini düşünmen üzücü. Sen ve o, benim için ihanetinizi öğrendiğim gün tamamen bittiniz. Size karşı ne kızgınlığım var ne de kırgınlığım. Hiçsiniz hayatımda.”

“Kızgınsın bana. O uzun süredir benim hayatımda değil, İzgi. Bizim onunla iletişimimiz bile yok artık. Ben seni istiyorum. Kızgın olduğun için böyle konuşuyorsun,” dediğinde alayla güldüm. “Sen de benimle konuşmak, eski halimize dönmek istiyorsun ama gururun izin vermiyor, biliyorum. Kızgınsın ama ben o kızgınlığı geçirmek için geri döndüm, İzgi. Ve bunu başaracağım. Seni o şerefsize bırakacağımı düşünüyorsan çok yanılıyorsun.”

“Ha, sen hâlâ sana kızgın olduğumu falan düşünüyorsun? Hâlâ arkandan üzüldüğümü falan?” Ellerimi masaya yaslayıp öne doğru eğildim. “Selçuk, sen benim umurumda değilsin. Hiç olmadın. Benim umurumda olan tek şey güvendiğim iki insanın arkamdan iş çevirerek beni aldatmasıydı. O güvensizlik bende hep kaldı ama siz benden gideli çok uzun yıllar oldu. Hatta ne var biliyor musun?” Masaya doğru bir adıma daha yaklaşmasıyla yerimde tekrar doğrularak sinirden titreyen ellerimi görmemesi için

kollarımı önümde bağladım. “Seninle yaşadığım şeyin aşk olduğunu düşünmem bile yanlışmış. Ben gerçek aşkı da sevgiyi de şu an yaşıyorum. Ve inan bana, seninle geçirdiğim günler bu anlarımın yanından bile geçemez. Şimdi tekrar söylüyorum. Bu odayı terk et ve bir daha karşıma çıkma. Yoksa aynı zamanda bir avukat olarak beni rahatsız etmenden dolayı gerekeni hukuki olarak da yapacağım.”

Cümlelerimle damarına bastığımı gözlerinden çıkan sinir ateşinden anlayabiliyordum. Gerçekten karşıma çıkarken boynuna atlayacağımı falan mı düşünüyordu bu adam? Hayatımda biri yokken karşıma çıksaydı bile ne boynuna atardım ne de onu affedip tekrar hayatıma alırdım.

İhanetin affı olmazdı, olmamalıydı.

“Aşk yaşadığını mı düşünüyorsun?” Bu sefer alayla gülen o olurken kollarımın çatılmasına engel olamadım. “Seni, çocukluk aşkın olan ben bile en yakın arkadaşınla aldatmışken, o zengin piçin etrafı manken gibi kadınlarla doluyken sana sadık kalacağını mı düşünüyorsun? Komik olma, İzgi. Ben bir hata yaptım ve pişman olup geç de olsa sana döndüm. Ama o öyle yapmayacak. Şimdi seninle gönül eğlendiriyor ama o da seni aldatıp bırakacak ve benim gibi pişman olup dönmeyecek de.”

“Merdan Efe öyle bir şey yapmaz.” Yüzüm nasıl bir hale büründü bilmiyordum ama alayla gülerken bir adım daha attı. Şimdi masanın önünde, tam karşımda duruyordu. “Saçma sapan konuşmayı bırak ve git artık!”

“Hadi ya? Yapmaz mı gerçekten? Yoksa sen eskiden de olduğu gibi yapmayacağına kendini inandırmaya mı çalışıyorsun? Hep böyleydin İzgi, hep böyleydin...” Nefes alış verişlerim hızlanırken bu sefer ellerini masaya yaslayarak öne doğru eğilen o oldu. “Ama bu sefer aç gözlerini, İzgi. O adam benim yaptığımdan daha kötüsünü yaşatacak sana. Hem sen sürekli kuralları olan, hayatı bile özgürce yaşayamayan birisin. Gecelerin adamı, oradan oraya özgürce gezen o adam sana ne kadar dayanır sanıyorsun? Katlanılmayacak huyların var, İzgi. Kimse seni olduğun gibi sevmeyecek. Ama ben yıllar sonra tüm bunları umursamadan sana geri döndüm.”

Hem sen sürekli kuralları olan, hayatı bile özgürce yaşayamayan birisin.

Ellerimi kulaklarıma yaslayarak çığlık atacağımı düşündüm. “Git buradan,” diyebilirdim yalnızca. “Hemen git! Git, rahat bırak beni!”

Hem sen sürekli kuralları olan, hayatı bile özgürce yaşayamayan birisin. Gecelerin adamı, oradan oraya özgürce gezen o adam sana ne kadar dayanır sanıyorsun?

Titreyen ellerim ve sesime bu sefer engel olamazken olduğum yerde dik bir halde durabilmek için elimle masanın kenarına daha sıkı tutundum. “Yine aynı şeyleri yaşayacaksın,” dedi inatla daha da konuşurken. “Ama bu

sefer karşındaki ben değilim, İzgi. Kabul etsen de etmesen de bizim aşkımız başkaydı. Bunu anladığında bana geri döneceksin. O şerefsiz seni aldattığında kollarımda ağlamana izin vereceğim.”

“Git artık!” Sesim, hayatımda ilk kez bu kadar yüksek çıkarken o da şaşırıldı. Boğazlarım yırtılırcasına bağırma ile sol gözümünden tek bir damla yaş aktığında, sesimin dışarıdan geçenlere bile ulaştığını biliyordum. “Merdan Efe öyle biri değil! O sen değil! Öyle bir şey olmayacak.”

Kimse seni olduğun gibi sevmeyecek.

Gözyaşlarım akmaya başlarken kapının aniden sertçe açılmasıyla bulanık gözlerle de olsa Merdan Efe'nin geldiğini görebildim. Bizi karşılıklı durmuş bir halde, odada yalnız başımıza gördüğü için ağlamam daha da şiddetlenirken korkuyla olduğum yerde diz çöktüm. Sesler gitgide yükselirken odada bir kaos ortamı oluştuğunun farkındaydım.

Katlanılmayacak huyların var, İzgi.

Merdan Efe, o değildi. O, Merdan Efe'nin tırnağı bile olamayacak biriydi. Evet, kendi içimde kurallarım vardı. Evet, belki en mutlu anlarımda bile içimdeki duvarlar yüzünden adım atmaya korkuyordum ama bunları benimle aşacak bir adamdı Merdan Efe.

Yine aynı şeyleri yaşayacaksın.

Uzun sayılmayacak bir süre zarfında sesler yavaş yavaş kesilirken yanıma birinin gelip eğilmesiyle başta kim olduğunu çözemesem de burnuma dolan güzel kokusuyla ağlamam daha da şiddetlendi.

“Şşş.” Kolları beklemeden bedenimi sararken yere oturup beni kucağına çekti ve dudaklarını art arda saçlarıma üzerine bastırdı. “Sakinleş bebeğim.” Bir eli belimi sıkıca kavramışken, diğer eliyle yüzüme yapışan saçlarımı çekerek gözyaşlarımı silmeye çalıştı. “İzgi, ağlama güzelim. Lütfen.”

“Geleceğinden haberim yoktu,” derken sesim boğuk çıktı. Ağladığım için konuşmam zor olsa da susmadan devam ettim. “Yemin ederim yanıma geleceğinden haberim yoktu. Olsa.. Olsa izin vermezdim, biliyorsun değil mi?” Başımı göğsünden kaldırırken yüz yüze gelmemizi sağladım. “Onunla görüşmek istemezdim, Merdan Efe. Biliyorsun, değil mi? Senden habersiz-”

“İzgi,” diyerek sözümü böldüğünde gözlerinin içine sakince bakmaya çalıştım. Hiç olmadığı kadar yumuşak bakıyordu bana. “Biliyorum sevgilim. Ama sen de böyle bir açıklama yapmak zorunda olmadığını bil, tamam mı? Benim sana güvenim tam. Gelip konuştuysa bile sen cevabını vermişsindir.” Cevap vermediğimi görünce gözyaşlarımı silerek tekrar konuştu. “Tamam mı?” Her ne kadar içimdeki huzursuzluk devam etse de başımı aşağı yukarı salladım. “Güzel. Şimdi ağlamayı durdur çünkü ben seni böyle görmeye dayanamıyorum.”

Muhtemelen çoktan kıpkırmızı olmuş burnumu çekerken avucumu yanağına yaslayarak gözlerinin içine daha derin baktım. Anlasın istiyordum. Beni, yine gözlerime bakarak anlasın istiyordum. "Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?"

Başını çevirip yanağındaki elimin avuç içine dudaklarına bastırıp gözlerini kapattı. "Ben de seni çok seviyorum," dedi saçlarını okşarken. Avuç içimi bir kez daha öpmesinin ardından elimi oradan çekerek başımı göğsüne, dudaklarının izini taşıyan avucumu da kalbinin tam üzerine yasladım.

Uzun bir süre hareket etmeden aynı pozisyonda kalmamıza izin verdi. Gözyaşlarımın durduğu, soluk alış verişlerimin normale döndüğü bir anda yerimde kıpırdandığımda, elini çeneme koyarak yüzümü ona doğru kaldırdı. "Daha iyi misin sevgilim?" Yutkunarak başımı salladım. İyi değildim ama olacaktım. Yanımdaydı. Beni bırakmayacaktı. "Gidelim mi evimize?"

Usulca başımı salladım yeniden. O da benim gibi başını sallarken ne haldeydim bilmiyordum ama umursamadan elini tutarak bürodan onunla birlikte ayrıldım. Çıkarken birkaç yüz bana dönse de Merdan Efe kimsenin benimle konuşmasına izin vermeden oradan çıkmamızı sağladı.

Ona minnettardım.

Her konuda.

Şimdi seninle gönül eğleniyor ama o da seni aldatıp bırakacak ve benim gibi pişman olup dönmeyecek de.

Arabaya binip kemerimi taktığımda beynimin içinde yankılanan şeylerle acı içinde gözlerimi yumdum. Yol boyunca Merdan Efe bir şeyler isteyip istemediğimi sorsa da konuşacak halim olmadığından başımı iki yana sallamakla yetinmiştim. Şu an konuşacak dermanım yoktu ama eve gittiğimizde ya da çok kısa bir an sonra kaçınılmaz konuşmamızı yapacaktık. Artık zamanı gelmişti ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Kaçtığım ne varsa ayağıma dolanmalarından korkuyordum.

Boş yollar sayesinde yarım saat içinde eve vardığımızda ilk işim duşa girmek olmuştu. Üzerimdekileri çıkarıp kirli sepetine attım. Sıcak suyu açıp küvete oturduğumda bacaklarımı kendime çekerek alnımı dizlerime yasladım. Düşünmek istemiyordum.

Katlanılmayacak bir kadın mıydım? Söylediği gibi kimsenin katlanamayacağı? Bir insan bir insana kalbiyle bağlandığında onu her haliyle sevmez miydi?

Artık düşünmemem gerekiyordu.

Kadanılmayacak huylarım olsa bile insan sevdiğini her haliyle kabul etmez miydi?

Yapamıyordum.

Merdan Efe'yi çok seviyordum. Hatta öyle bir sevgiydi ki daha önce tatmadığım kadar büyüktü. Ama ona güveniyor muydum? Kalbim korkuyla çarptı.

Başımı dizlerimden çekerken ağlamaktan acımaya başlayan gözlerimi kırptırdım. Bunu bunca zaman düşünmemiştim çünkü konu kimle olursa olsun güvene geldiği an hep kaçmıştım.

Daha fazla düşünmemek için kafamı koparıp atmak istiyordum.

Merdan Efe'nin bir süre sonra kapıyı tıklatmasıyla, gereğinden fazla duşta kaldığımı fark ettiğimde aldığım iç çamaşırlarını giyip bornozumu da üzerime geçirerek banyodan çıktım. Gördüğüm ilk şey o oldu. Yatağın üzerine benim için çıkardığı kıyafetlerin yanına oturmuş, öylece beni bekliyordu. Gözlerim bir kez daha dolarken hiçbir tepki vermeden yüzümü inceledi. Susuyordu ama bunun en çok da fırtına öncesi bir sessizlik olmasından korkuyordum.

Artık kaçamazdım. Her şey konuşulmak zorundaydı.

Her şey.

Adımlarım en sonunda tam önünde durduğunda ayağa kalkıp, kalktığı yere de beni oturttu. Hiç konuşmadan önce benim için çıkardığı gri eşofman altını paçalarına kadar toplayıp ayaklarıma getirdi. Önce sol, ardından sağ ayağımı kaldırarak rahatça geçirmesini sağladım. Kalçamı da kaldırmamla eşofman altını tamamen giydirdi. Beyaz tişörtü de saçlarımı sardığım havluyu bozmadan, önce kafamdan sonra da bornozun yere düşmesiyle birlikte kollarımdan geçirdi.

En sonunda giyinme işlerim tamamlanırken olduğu yerde doğrularak çıktığım banyoya girdi. Birkaç dakika içinde saç kurutma makinesi ve tarakla tam arkama geçerek oturdu. Bacaklarını iki yanımdan uzattığında saçumdaki havluyu çekerek onların özgür kalmasını sağladı. Tarağı olabilecek en nazik şekilde saçlarıma geçirip tararken şefkatini en derinden hissedebiliyordum. Önce usul usul saçlarımı taradı. Ardından ıslak saçlarımı dakikalarca kuruladı. Yaptıkları tamamen son bulurken saçlarımın üzerine dudaklarını bastırarak çenesini omzuma yasladı.

“Konuşmak ister misin?” Sessiz kaldığımda devam etti. “Konuşmamız gerektiğinin sen de farkındasın ama iyi değilsen erteleyelim. Şu an konuşmak zorunda değiliz. İstersen günler, istersen haftalar sonra.”

Ne konuşacağımızı ya da ne diyeceğimi bilemesem de başımı aşağı yukarı salladım. Daha da ertelemeye gerek yoktu. Belki de bu iyi bir fikir değildi ama artık çok geçti. Birlikte yatak odasından çıkıp salona indiğimizde ben koltuğa otururken Merdan Efe masanın ucuna oturarak karşılıklı ama aynı zamanda da yakın olmamızı sağladı. Yüce ve Terim evdelerdi ama

gerginliği onlar da hissetmiş olmalı ki hem ortalıkta görünmüyorlardı hem de sesleri çıkmıyordu.

“Ben...” Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı eğdim. “Bugün sanırım sinir boşalması yaşadım. Birden karşıma çıkıp öyle şeyler söyleyince ne yapacağımı bilemedim.” Sözlerimin bitimiyle yanlış anlamaması için telaşla başımı kaldırıp ellerini tuttum. “Onu gördüm diye kafam falan karışmadı yanlış anlama. Yani ben...”

Sustum.

Çaresizce gözlerinin içine baktığımda dudağı sola doğru kıvrılmıştı ama bu normal bir tebessüm değildi. İçten değildi bir kere. Mutluluk dolu da değildi. “Ne dedi sana?”

Sıkıntılı bir soluk bıraktım. “Merdan Efe...”

“İzgi... Ne dedi sana?” Ellerimi daha sıkı kavradı. “Anlat bana. Hadi güzelim.”

Sertçe yutkundum. “Saçmaladı işte. S-senin de onun gibi... beni aldatıp bırakacağını... benim katlanılamayacak hareketlerime, özgürce yaşayamama dayanamayacağını ve aynı şeyleri bana yaşatacağını...” Gözlerimi kapatarak başımı eğdim. “İşte bana dayanamazmışsın. Aynı şeyleri yaşarmışım. Kimse beni olduğum gibi sevmezmiş. Bunlar gibi şeyler söyledi.”

Bir süre sesini çıkarmadı. Yalnızca soluklarımız duyulurken en sonunda dudaklarını araladı. “Yaparım değil mi, İzgi?”

Duyduğum şeyle gözlerim hızla açılırken başımı kaldırarak hayretle gözlerinin içine baktım. “Merdan Efe?”

“Sana tek bir şey soracağım.” Altdudağını dişlerinin arasına alırken başını geriye atarak bir süre öylece kaldı. Konuşmak her zamankinden daha zor gibi davranıyordu. Ya da bir şeyleri yeni fark etmiş gibi... Ne oluyordu? Gözlerimizi tekrardan birleştirirken kızardıklarını görmemle kalbime acılı bir sancımın saplandığını hissettim. “İzgi, bana güveniyor musun?”

“Merdan Efe-”

“Tek bir cevap, İzgi... Güveniyorum ya da güvenmiyorum. Bana tek bir cevap ver.”

Dudaklarım aralanmış bir halde ona bakakaldığımda beklentiyle bakan gözleri kalbimi daha da acıtmaya başladı. Selçuk’un sözlerine ağladığım için ondan şüphe duyduğumu mu düşünüyordu? Böyle bir şey mümkün olmazdı.

Ya duyduysan?

Merdan Efe’nin bana, onun yaşattıklarını yaşatmayacağını biliyordum ama kendime ilişki konusunda o kadar güvenim yoktu ki hata yapmaktan korkuyordum. Bu zamana kadar hep onu kırmaktan, kaybetmekten

korkmuştum. Bana olan sevgisine de güvenine de her zaman inanmıştım. Yalnızca bunları kendi hatam yüzünden kaybetmekten korkmuştum.

“Cevap veremiyorsun.” Sesiyle irkilerek kendi içimdeki konuşmaya son verirken bakışlarında gördüğüm duygu gözlerimin dolmasına sebep oldu. “Düşünmeden bana güvendiğini söyleyemiyorsun, İzgi.”

Dudaklarım birkaç kez açılıp kapanırken endişeyle öne doğru kayıp ellerini daha sıkı tuttum. Yanlış anlamıştı. Şu an yine kendimi ona karşı ifade edemiyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum. “Merdan Efe, ben seni çok seviyorum,” dedim kısık sesimle.

“Ama güvenmiyorsun,” dedi o da çaresizlik kokan sesiyle. Öyle değildi. Düşündüğü gibi değildi. “Güven olmazsa... ne olur? Bazen ne aşk yeter ne de sevgi, İzgi. İki ne kadar büyük olursa olsun, o ilişkinin içinde güven olmazsa hiçbir şey tam olmaz.” Sertçe yutkunurken kızaran gözleriyle ağlayan yüzümü inceledi. “Seni çok seviyorum. Sana kendimden bile çok güveniyorum ama bu tek taraflı olmaz. Olamaz.”

“Yapma...” Ellerimi ellerinden çekerek yanaklarına yasladım. “Öyle değil. Ben... Ben yalnızca korkuyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Asıl sorun da bu ya... Sana ne yaparsam yapayım, seni ne kadar çok seversem seveyim şu an hâlâ gözlerimin içine bakarak *korkuyorum* diyebiliyorsun.”

“Merdan Efe... Ne olur yapma.” Ağlayışına daha fazla dayanamıyormuş gibi gözlerini yumarken alnını alnıma yasladı: “Yapma... Yapma... Halledebiliriz. Bunu da halledebiliriz.”

“İzgi...” Alnını alnıma sürttü. “Neyi yanlış yaptım da senin korkularını yenemedim, nerede hata yaptım da güvenini kazanamadım bilmiyorum ama... daha fazlası elimden gelmez. İlk kez âşık oldum, ilk kez bir kadının gözlerinin içine bakarak yaşadım. Ben tahmin edebileceğin her şeyi ilk kez seninle yaşadım. Bazen nerede ne yapılır bilemedim ama kırılmış yerlerini daha da kırmamak için çok uğraştım. Geçmişimin ne olduğunu bilmene rağmen artık öyle olmadığımı anla diye, eski sevgilin gibi olmayacağımı anla ve bana güven diye çok uğraştım.” Alnını alnımdan çekerken yüzünü benden uzaklaştırdı. “Sanırım ne kadar uğraşsam da becerememişim. Belki de bunu hiçbir zaman başaramayacağım.”

Başımı telaşla iki yana salladım. “Senin bir suçun yok. Yemin ederim... Yemin ederim sen harika bir adamsın. Merdan Efe, ben seni çok seviyorum. Çok seviyorum, sadece içimde halledemediğim şeyler var. Hep vardı. Bunlar seninle değil, benimle alakalı. Ne olur böyle ayrılacakmışız gibi konuşma. Bak ben... ben değişeceğim. Böyle devam etmeyecek. Tamam mı? Her şeyi halledebiliriz. Sen demiyor muydun? Her şeyi beraber hallederiz

diye sen demiyor muydun? Şimdi neden böyle bana veda eder gibi konuşuyorsun?”

Dudaklarını birbirine bastırırken bu sefer başını eğen o oldu. “Ben dedim. Ne olursa olsun bana söyle, her şeyi beraber halledelim diye ben söyledim. Peki, sen buna izin verdin mi, İzgi? Tüm sözlerime rağmen yine tüm sıkıntını içine attın. Tüm korkularınla kendi içinde savaşmaya çalıştın ama bak ne oldu? O korkularını kendin çözemedin, taşular. O herif geldi, tek konuşmasıyla korkularını gün yüzüne çıkarttı. Ben senin için hep buradaydım, olmaya da devam edeceğim ama sen önüme ördüğün güven duvarını bir türlü kıramıyorsun. Sen, senin için her zaman yanında olabilmeme izin vermiyorsun. Aylar oldu. Sevgini biliyorum, aşkımlı biliyorum ama güvenin hakkında hiçbir fikrim yok, İzgi.”

Hıçkırıldığında devam etti. “Neden? Neyi yanlış yaptım? Bana karşı güvensiz olmana sebep olabilecek ne yaptım sana, İzgi? Geçmişim mi sorun? Seninle tanıştığımndan beri bu hale gelebilecek neyi gördün geçmişime dair? Seren mi sorun? Biz birlikte bir adım attığımızdan beri ona karşı yakın bir davranışımı mı gördün bu zamana kadar? Aksine, o gün şirkete gelmesi dışında aylardır tek bir iletişimim yok onunla çünkü hayatımda sen varsın. Ben, sen varken benden hoşlanan biriyle arkadaşlık yapmadım. Bana bir neden ver, İzgi. Bana neden hâlâ korkularını yenemediğine dair bir neden ver. Benim âşık olduğum kadının bana karşı olan güvensizliğini anlamam için bir nedene ihtiyacım var.”

“Neden yok,” diye fısıldadım. “Tamamen benim her şeyi içime atmam yüzünden oldu. Seni... seni kaybetmekten korktum hep. Seni de kıracağım, seni de kendimden bıktıracağım diye korktum hep. O... doğru söylüyor. Ben katlanılması zor bir kadınımdır. Saçma sapan kurallarım var, özgürce yaşayamıyorum. Sen de bıcarsın sandım. Hep bundan korktum.”

Aniden ayağa kalkarken ellerini saçlarına daldırarak salonda yürümeye başladı. “Kafayı yiyeceğim,” derken sesini sakın tutmaya çalıştığını fark ediyordum. “Bu korkuların güvensizlikten oluyor zaten, İzgi! Bana güvenmediğin için senden bıkip gideceğimden korkuyorsun. Ne yaptım da sürekli bunları düşünerek kendine eziyet etmeni sağladım gerçekten bilmiyorum ama güven olmadan biz de olamayız. Ben, o değilim.”

Son sözünün ardından ben de ayağa yerden kalkarken gözlerindeki kırgınlığın yanına hayal kırıklığı da eklenmişti. “Ben, Selçuk değilim! Beni, içinde bile olsa onunla karşılaştırıp duramazsın. Sen bana bunu yapamazsın, sen bize bunu yapamazsın, İzgi. Senin değişmeni mi istedim? Ben seni olduğun gibi sevdim, İzgi. Benim için etik olayın bile sorun değildi ki. Bunu sana aştırdıysam yalnızca senin içindi. Yalnızca sen aruk özgürce yaşa

diyeydi. Senin değişmeni istemiyorum. Senin beğenmeyip zor bulduğun bu halin benim başım gözüm üstüne.”

Gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı nefesimi keserken derin derin soluklar alarak sakin kalmaya çalışıyordum. “Ben, böyle bir şey yapmak istemedim.”

“Ama yaptın,” derken omuzları çökmüş, kızarık gözlerinden akan bir damla yaş ise sol yanağından kaymaya başlamıştı. Ağladığını görmemle ona doğru atılmak istesem de buna izin vermeden elini kaldırdı. “Sen benim canımsın, İzgi. Sen, benim her şeyimsin. Ama biz, sen bana güvenmiyorken *her şey güzel* diyerek daha fazla devam edemeyiz. Senin önce o korkularını yenmen, bana güvenmen gerekiyor. Aşk da sevgi de ikimizde var ama güveni tek başıma sırtlayamam. Beraber bir yola çıkıyorsak bu, sen de bana güveniyorken olacak. Şu an karşımda bu şekilde, böylesine ağlıyorken sana sarılmamak, gözyaşlarını silememek ve bunları konuşmak benim için ne kadar zor anlatamam ama bunu kendimden çok senin için yapıyorum.”

Başımı iki yana sallamaya devam ederken devam etti. “Senin zamana ihtiyacın var. Bizim zamana ihtiyacımız var. Bundan sonra ne olacak bilmiyorum ama benim de önce bana bunca zaman güvenmediğin gerçeğini sindirmem gerek, anlıyorsun değil mi?”

“Sana güvenmiyor değilim ben, Merdan Efe!” Titreyen ellerimi ona doğru uzatırken bu sefer engel olmadı ve elini tutmama izin verdi. “Kırmaktan korkarken her şeyi daha da berbat hale getirdim. Bir gün... kaçtığım korkularımın gün yüzüne çıkacağını biliyordum ama sonuçlarının bu kadar canımı yakacağı hiç aklıma gelmemişti. En can yakıcı noktasıysa, senin gözlerindeki o duyguyu görmem oldu.” Alnımı göğsüne yasladığımda boştaki elini yumruk yaptığını gördüm. “Merdan Efe... Gözlerindeki hayal kırıklığı, nasıl hissettiğini tam olarak anlamamı sağlamasa da seni ne kadar kırdığımı çok iyi anladım. Ama o zamanı beraber geçirsek ya? Yine beraber kalarak zaman ihtiyacımızı gidersek olmaz mı? Sensiz nasıl devam edilir ben artık bilmiyorum ki.”

Bana sarılmadı ama çenesini başımın üzerine yasladı. “Bunca zaman hep yan yanaydık ve senin korkuların gitmek yerine daha da çoğaldılar. Bunca zaman her anımız beraberdi ve ne yaparsam yapayım sen güvensizliğini benimle halletmek yerine kendin de halletmedin ve kaçtın. Birlikte aşarız sandım ama bu senin bir şeyleri ertelemenden daha öteye gitmedi. Şimdi biz yan yana kalmaya devam edersek de aynı şey olacak, İzgi. Lütfen yapma.”

“Asıl sen yapma!” Sesimi yükselttiğimde geri çekildim. “Sen yapma, Merdan Efe. Resmen ayrılıyorsun benden. Ben sensiz ne yapacağım? Onu söyle o zaman. Ne yapacağım ki sensiz?”

“Seni terk etmiyorum,” dedi. “Terk etmem. Sen beni bırakmadığın sürece ben senden gitmem. Benim böyle bir gücüm yok. Şu an zamana ihtiyacımız var diyorsam bile yalnızca senin için. Benim seninle tanıştığım dan beri her iyi hareketim yalnızca senin içindi, hep de öyle olacak.” Gözlerime son bir bakış atıp yanımdan geçerken kolunu tuttum. “Zaten zorken daha da zorlaştırma. Ne olur.”

“Konuşarak halletmeye çalışalım,” dedim ısrarla. “Lütfen.”

“Olmuyor, İzgi,” dedi. “Konuşarak olmuyor. Senin yalnız kalarak neyi istediğine karar vermen gerekiyor. Senin kimse olmadan, ben bile olmadan kendin için en iyisine karar vermen gerekiyor. Sonuç ne olursa olsun, senin için en iyisi ne olursa ben onu kabul ederim.”

“Merdan Efe...” Kolunu elimden kurtarıırken yavaş adımlarla salonun çıkışına ilerlemeye başladı. Öyle yürüyordu ki... aniden bir şey olsun da dursun ister gibiydi. “Gitme... Gidemezsin!” Durmadı, omuzlarım düştü. “Hem... hem daha Terim ve Yüce'nin mamalarını vermedin.”

“İzgi...”

Onu duymadım. Yutkunarak telaşla konuşmaya devam ettim. “Daha yemek de yemedin. Aç mı gideceksin? Sen aç kalmayı sevmezsin ki.”

“Ben en çok seni üzmeyi sevmem,” dediğinde omuzlarım çöktü. “Ama bizim aşamadığımız ve bunca zamandır kaçıttığımız güven olayını çözmemiz gerekiyor. Lütfen yapma böyle. Zaten dayanamıyorum. Zaten kalbim sana hiçbir zaman dayanamıyor. Yapma.”

Gitme, diyerek haykırmak istesem de dudaklarım bu sefer açılmadı. Gitmesin istiyordum. Gitmese olmaz mıydı?

Dış kapının tam önüne geldiğinde yeniden durdu. “Ben burada kalmayacağım,” dedi. “Sen kalabilirsin.”

“Nerede kalacaksın?” diye sordum nefesim daralırken. Zor da olsa devam ettim. “Burası senin evin...”

Omzunun üzerinden bana son bir bakış atarken acıyla gülümsedi. “Senin aksine... burayı hiçbir zaman yalnızca kendi evim olarak görmedim.”

Gözlerini gözlerimden kopardığı gibi kapıyı açıp dışarı çıkarken birkaç saniye içinde kapının kapanma sesiyle gözlerimi sınımsız kapattım.

Gitti ve her şey bitti.

Olduğum yere çöküp sesli bir şekilde ağlamaya başlarken sırtımı koltuğa yasladım. Tam o sırada en başından beri ortalıklarda olmayan Yüce ve Terim salona girdi. Biri ayakucuma yatarken diğeri başını koluma yasladı.

Bu davranışları ağlamamın şiddetlenmesine neden oldu.

Onsuz zaman nasıl geçecekti, artık ne yapacaktım bilmiyordum ve artık tamamen çıkmazda olduğumun farkındaydım. Bu hale gelmemizin sebebi bendim. Tüm bunların sebebi benim saçma sapan hareketlerimdi ve bundan sonra ne olursa olsun onun gözlerindeki hayal kırıklığını düzeltmek için uğraşacaktım. Şu an mantıklı düşünemiyor olsam da bundan emindim. Gözlerinin içindeki o duyguları, benim için ağlayışını nasıl kabulleneceğimi de bilmiyordum ama bunca zaman gözlerimin içine bakmış olan adamı kaybetmemek için elimden geleni yapacaktım.

Her şey için çok geçti, farkındaydım ama biz birbirimize bile geç kalıp bunu dert etmemişken yine her şeyi beraber halledecektik. Buna inanmak istiyordum.

O varsa ben de vardım ve biz her zaman olacaktık.

Çünkü bizdik.

Zaman en çok da bize iyi gelecekti.

Kendime verdiğim ilk sözüm buydu.

“Biraz daha ağlarsan üzerine zorla Fenerbahçe forması giydirerek fotoğrafı Efe Merdan’a yollarım.”

Peçeteye burnumu silerken omuz silktim. “İstediğin şeyi at, istediğin kadar ara. Telefonu kapalı ki... Hiçbir şekilde ulaşamıyorum ona. Dünden beri haber alamıyorum ondan, tıpkı nefes de alamadığım gibi.” Dolu gözlerimi ona çevirdiğimde sıkıntılı bir nefes verdi. “Ben ne yapacağım, Sevcan?”

“Önce şu gözyaşlarını ve sümüklerini durdurmakla başlayabilirsin,” dediğinde ben ağladığım için o da ağlayacak gibi bakıyordu. “Efe Merdan bu, İzgi. Senden en fazla ne kadar ayrı kalabilir ki? Bu adam kazadan sonra ona bakmak için orada kaldığından beri seni yanından ayırmak istemeyen adam değil mi?”

“Şimdi farklı ama,” dedim. “Şimdi benim için gitti. Ve ne olursa olsun ben tam anlamıyla karar vermeden ve benim iyi olacağıma emin olmadan gelmez.”

“Bir hafta sonra Medih’in doğum günü,” dedi bu sefer de. “Mecbur gelecek. Neyse, şimdi onun ne zaman geleceğini düşünmek yerine senin ne yapacağını konuşalım. Dünden beri ağlamaktan içini çıkarmak dışında bir şeyler yaptın mı? Düşünmek gibi, İzgi kuşum?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Ben hep düşünüyorum, Sevcan. Zaten sürekli düşünmekten bu haldeyim. Korkularımın ona güvenmememden dolayı olduğunu söyledi ama bu doğru değil.” Kararlı bir şekilde konuştum.

"Merdan Efe'ye *güveniyorum*. Hem de çok fazla. Benim güvensizliğim kendimeydi. Onun gibi değilim dedi... Öyle olmadığının en başından beri o kadar farkındayım ki. Yalnızca inandıklarımı da bildiklerimi de hep içimde tuttum. Dün *sana güveniyorum* bile diyemedim. Sanki dilim lâl oldu, o an kilitlendim ve konuşamadım. Böyle yaparak onu daha çok kırdım. İlişkimizi uçuruma sürükledim. Sonunda ya o uçurumdan beraber düşeceğiz ya da ben onun elinden tutarak ikimizi birden kurtaracağım."

"Bir süredir bu hale geleceğinizin farkındaydım," dediğinde şaşkınlıkla yüzüne bakmaya başladım. "Hiç öyle bakma bana. Sürekli olur olmadık şeyleri kafana takıp kendine dert üretiyordun. İzgi'm, sen en mutlu anında bile bir şeyleri düşünmekten ânu yaşayamıyordun, farkında değil misin bunların? Kendini bırakıp Merdan Efe'yle ânu yaşamak yerine, o mutlu anlarınızı acaba bir şey yapıp da bozar mısın diye düşünüp duruyordun. Mesela artık içinde tutamadığın şeyler olduğunda gidip ilk olarak Merdan Efe'yle konuşmak yerine bana geldin. Önce bana anlattın. Onu kırmayacağını benim onaylamamı istedin çünkü önce. Böyle olmamalıydı. Gerekirse ben bile bilmeyecektim ama siz kendi aranızda halledecektiniz her şeyi."

Ağrıyan başımı ovalarken bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim. "Haklısın," demekle yetindim.

"Ne kadar yakın arkadaşın olursam olayım çiftlerin arasındaki sorunlar yine kendi aralarında halledilmeli, İzgi. Sana sonsuz destek olurum, yeri gelir akıl veririm ama bir şeyleri çözebilecek olan yine sizsiniz. İki kişi arasındaki sorunlara ne kadar yakının olursa olsun üçüncü kişi giremez."

Bir süre sessizce kimsenin olmadığı yolu izledim. Bu akşama kadar Merdan Efe'yle olan evimizde tek başıma kalmış ve ağlayarak yalnızca düşünmüştüm. En sonunda Sevcan korkup yanıma gelmiş ve beni zorla onunla önceden beraber yaşadığımız eve getirmişti. Yarın sabah *kendi evime* geri dönecektim. "Merdan Efe de haklıydı. Dediklerinde de yaptığı şeyde de. İşin kötü yanı ise haklı olduğunu bildiğim halde elimden hiçbir şey gelmemesi. Ona ulaşamıyorum bile! Oysa beni hiç habersiz bırakmazdı. O kadar kırdım ki onu..."

"Tamam, halledeceğiz. Endişelenmeyi ve ağlamayı bırakır mısın artık? Sen bu adamı hem seviyor hem de güveniyorsun. İçinde korkuların oluşmasının sebebi onları biriktirmendi. Biriktiler ve patladılar. O an yine korkudan bir şeyler söyleyememişsin ama sakın ve mantıklı düşünemediğin anda Efe Merdan ile konuştuğunda her şeyin düzeleceğine inanıyorum ben. Yalnızca onun da dediği gibi zamana ihtiyacınız var. Sen de her ne kadar güveniyorum desen de bu zamanda iyice düşün, emin ol. O da yaşadığınız anları bir sindirsin."

Dışarı bakan gözlerim dolduğunda ofladığını duydum. “Oflayıp durma.”

“Sen de ağlayıp durma, etik kadın! Sinirlerimi bozdun iyice. Ayrıldınız demeyelim de birbirinizden önceki hayatınızın simülasyonunu yaşıyorsunuz diyelim.”

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Biz zaten ayrılmadık!”

“Aman, tamam be! Ne bağıırıyorsun? İçinden aslan çıktı senin de...”

Burnumu çektim. “Aslanım demiştim ona...”

“Hadi canım!” Sesli bir şekilde güldü. “Bunu Gökdeniz’e söyleyerek dalga geçmem gerek. Hamsiler ağlar mı testi yapmış olurum.”

Ters ters yüzüne baktım. “Ben ne diyorum, sen ne diyorsun?”

“Aşk acısına alerjim var,” dedi. “Beni bu duruma mahkûm ettiğiniz için sizi cezalandırmak isterim. Hem ben de senin kadar üzgünüm. *Shipim* tartışıp ilişkilerine ara vermiş şurada. Acilde serum bağlatmadığıma dua et.”

“Ara da vermedik! Yalnızca biraz zamana ihtiyacımız var dedik. Hâlâ sevgilim o benim. Ben de onun.” Önümdeki su bardağına bakarken aklıma gelen şeyle gözlerimi kısarak ona geri döndüm. “Alkol yok mu? Kerem buraya gelip gidiyordu. Kesin vardır.”

“Varsa bile ne olmuş?” diye sordu anlamamazlığa vurarak. “Aklından bile geçirme.”

“Çok geç.” Ayağa kalkıp mutfaka ilerlediğimde buzdolabını açmamla yan yana dizilmiş şişeleri görmem bir oldu. Altı tanesini birden kucaklayıp arkama döndüğümde mutfak kapısında dikilip dik dik beni izleyen Sevcan’ı umursamadan yanından geçtim. Yeniden kalktığım yerime otururken bir tanesi açıp dudaklarıma dayamıştım bile. “Hani sen asla kullanmayacağım diyordun?” diye sorduğunda omuz silktim.

“Bir süre düşünmemek ve kafamı boşaltmak istiyorum, yoksa delireceğim.”

“İzgi, şu an mantıklı düşünemiyorsun kuşum. Bir şişeyi iç tamam ama diğerlerini neden getirdin? Gerçekten hastaneye gideceğiz gibi görünüyor.”

Onu dinlemeden içmeye devam ettiğimde boğazımı yakan tatla yüzümü buruşturdum. Bir şeyleri planlı yaşamamak da ikinci hedefimdi. Mesela tam şu an alkolü fazla kaçırırsam ne olur diye düşünmek istemiyordum. Hayat, en küçük şeyleri bile kafaya takmak için çok kısayken artık ânı yaşamaya karar vermiştim. Belki hemen olmayacaktı ama zamanla başaracaktım.

“Hepsini içmeyeceğim zaten,” dedim kısık sesimle. “Sen de içersin diye getirdim. Kafayı yemişim gibi bakma, Sevcan. Bir şeyleri kafama takmamı söyleyen sendin. Şimdi henüz bir gün olmuşken bunu yapmam

mümkün değil, o yüzden yalnızca rahatlamaya çalışıyorum. Mantığım hâlâ benimle.”

“Sarhoş olacaksın.”

Omuz silktim. “Zaten evdeyiz? İçtikten sonra yatar uyurum. Sonuçta pot falan kırabileceğim bir Merdan Efe falan da yok yanımda, değil mi?”

Yoktu. Belki de artık hiç olmayacaktı.

“Aklıma ilk sarhoş olduğunda ona *yakışıklı adamsın* demen geldi,” deyip güldüğünde biramdan bir yudum daha alarak ben de güldüm. “Çapkın olmasan yakışıklı adamsın aslında...” Tekrar güldüğümde o da dayanamayıp kendine bir bira açtı. “Bir de aynı bu şekilde oturduğumuz anlar geldi aklıma. Sana sürekli Efe Merdan iması yapıyordum ve sen de sürekli öyle bir şey olmayacak falan diyordun. Şimdi geldiğimiz hale bak...”

“O zamanlar ona çekildiğimi fark etsem de yine *İzgilik* yaparak bunu kabullenmiyordum tabii ki. Ha, her ne kadar çekildiğimi bilsem de bir gün ona bu kadar âşık olacağımı ya da bu kadar bağlanacağımı tahmin edemezdim. Ben daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyorum, Sevcan. Hiç onun yanımdayken olduğum kadar mutlu, yanımda değilken olduğum kadar üzgün olduğumu hatırlamıyorum. Bizim aramızdakiler bambaşka bir şeydi.”

“Biliyorum,” derken uzanıp elimi sıktı. “Her şeyin farkındayım. Gözlerin bile bir farklı parlıyordu. Farklı bakıyordun ona karşı. Aslında bu en başından beri böyleydi, biliyor musun? Sanırım sana onun hakkında o kadar ima yapmam da bu yüzden. Senelerce kimseyi hayatına almayan sen, ilk kez almak istiyordun ama yaşadıkların yüzünden emin de olamıyordum. Benim imalarım belki bir süre sonra sıkıcı gelmeye başladı ama senin arkanda olup o imaları yapmasaydım, sen adım atmaya korkacaktın kuşum. Ben yalnızca seni biraz arkandan itekledim. O yüzden yaptıklarımın pişman değilim, aklım hâlâ yapamadıklarımda.” Şişesini bana doğru uzattığında şişemle ucuna doğru vurdum. “Sana ve Efe Merdan’a içiyorum. Çünkü siz bunu da aşarsınız.”

Dudaklarım onun yüzünün gözlerimin önüne gelmesiyle iki yana kıvrıldı. “Umarım.”

“Yine de bu ilişkinin mimarı olarak nasıl ilk öpüşmenizi göremediğimi anlamıyorum,” dedi küçük ve tatlı bir sitemle. “Bence görmek benim de hakkımdı? Benden habersiz yaptınız resmen. Bak, kalbime kramp girdi yine.”

“Oldu,” dedim alayla. “Öpüşmeden önce arayıp *biz öpüşüyoruz çabuk gel ve izle* demediğim için özür de dileyeyim mi?”

Elini havaya kaldırıp uzun tırnaklarını incelerken dudaklarını büzerek başını salladı. "Olabilir."

Bir an eskileri hatırlayıp gülümsemiş olsam da bu durum uzun sürmemişti. Kısa bir an telefonumun ekranına mesaj ya da arama var mı diye baksam da gördüğüm boşlukla omuzlarım düşmüş bir halde ekranı tekrar kilitledim. Zaten *zamana ihtiyacımız var* diyen oyken aramasını beklemem saçmaydı ama yine de içimdeki küçük umut kırıntılarına engel olamıyordum. Belki dayanamaz arar ya da gelir diye... Sahi, acaba o ne yapıyordu ki şu an?

O da benim kadar üzgün müydü? Ya da bir gün olmasına rağmen özlemiş miydi beni?

Hüzün yeniden sararken beni, o son bakışındaki hisler bir bıçak misali saplanarak acıtmaya başladı kalbimi.

Merdan Efe Yüceer - Aynı Saatler

Hüzün dolu bedenim, acıyan kalbinin eşi de farklı bir yerde yine hüzün dolu bedende asmaya devam ediyordu.

Dudaklarıma götürdüğüm sigaradan derin bir nefesi içime çekerken bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Burada, her şeyden uzaklaşıp geldiğim yerde yıldızlar oldukça net gözüküyor, ıslıl ıslıl parlıyordu. Eğer İzgi burada olsaydı bir daha geri dönmek istemezdi.

Burası onun asla gitmek istemeyeceği yer olurdu.

Kafamın içine dank eden düşüncelerle sigara dumanına daldı gözlerim. Artık her konu, dönüp dolaşıp yine ona geliyordu. Bu uzun zamandır böyleydi. İzgi, içime işlemişti.

Ona olan aşkı beni bitirecek duruma gelmişti ve bundan tek bir şikâyetim yoktu.

Şimdi bile onun beraberinde getirdiği duygular beni bitiriyordu. Bir zamanlar umursamaz bir adamdım. Öfkelenirdim ama kırılmazdım. Birine kırılacak kadar önemsemedim belki de. İzgi, her anlamda farklıydı. O, sigara dumanının kapladığı hayatıma beyaz gülleri getiren kadındı.

Şu an hissettiklerim neydi? Kırgınlık? Evet.

Bunca zaman güven probleminin farkında olup elimden geleni yaptığım kadın, bana güvenmiyordu.

Ağırdı.

Belki de hayatımda ilk kez birine bu kadar kırılmıştım. Hayatımda ilk kez bir şey için bu kadar kırgın hissediyordum. Annemin vefatından sonra

en mutlu anlarım İzgi'yleyken şimdi en kurgın olduğu anımın da İzgi'yle olması dengelerimi altüst ediyordu.

Garip gelse de bunun adını artık çok iyi biliyordum; aşkı. Benim ilk kez tattığım duyguydu.

Gökdeniz'den dinlerken her şey daha kolay gelirdi. Düşünmek, tavsiye vermek... En basitinden kafasına takmaması için *boş ver* demek. Zaten yaşanan acının aynısını yaşamamış bir insan için empati yapmak her zaman zordu.

Oysa şimdi Gökdeniz'e verdiğim tavsiyelerin hiçbirini yapamıyorum. İnsan kendisi de aynı konudan sınanmadıkça tam anlamıyla anlamıyordu karşısındaki. Bunu bu gece daha iyi hissediyordum.

İzgi'nin o son bakışı aklımdan çıkmıyordu. O bakışı için sabaha kadar yüzlerce paket bitirsem de kafamın içinden çıkmayacaktı.

Ne düşünmeden durabiliyordum ne de boş verebiliyordum. Evden çıktığımdan beri yaptığım tek şey sigara içmek ve onu düşünmekti. Telefonum kapalıydı. Geldiğim yeri kimseye haber vermemiştim. Kafam patlayacak duruma gelmişti ve bu işin içinden nasıl çıkacağım hakkında tek bir fikrim yoktu.

Sıçtığımın fikirleri. Hiçbir işe yaradıkları yoktu.

Zaman demiştim. Zaman ama ne kadar zaman? Ne kadar zaman almayacaktım kokusunu mesela? Bunları kendim söylesem de çoktan pişman olmuştum. Yine de her şey onun içindi. Onun için ondan uzaklaştığım gibi onun için ondan ayrı kalmaya da katlanacaktım.

Ben önemli değildim. Zaman, İzgi ne vakit iyi olursa o ana kadar sürebilirdi.

Biten sigaramı küllüğe atıp paketten başka bir dal aldım. Dudaklarıma götürüp ucunu ateşlediğimde bu artık kaçınıcıydı saymayı bırakmışım. Aslında sigarayı çok öncesinden azaltmışım. İzgi *bıraksan mı* dediğinden beri sigara içişimi en aza indirmiştim. Bırakmak belki zor olurdu ancak onun için adım atmışım. Her ne kadar İzgi'nin bundan haberi olmasa da...

Dudaklarıma götürdüğüm sigarayı çekip dumanı özgür bırakırken arkadan gelen tıkırtılarla öfkeyle gözlerimi yumdum. Öfkemi biraz olsun kontrol altına almayı öğrensem de dünden beri kendimi o kadar tutuyordum ki patlamaya hazır bir volkan gibiydim. "Görüşmek isteseydim telefonlarınızı açardım," dedim gecenin karanlığına. "Beni yalnız bırak."

"Dünden beri hiçbirimiz ulaşamıyoruz zaten. Abin meraktan deliye döndü, kardeşim. İyi olduğuna emin olduktan sonra gideceğim." Gözlerimi kapattığımda Gökdeniz'in hemen yanıma oturduğunu hissettim. Asıl laftan anlasaydı şaşırtırdı beni. Hamsi kafalı. "Durumlardan haberim var."

“Ne yapayım?” diye sordum ters ters. “Aferin sana.”

“Tatildeki halinizi de gördükten sonra aniden böyle bir kavga yaşayabileceğinize inanmadım başta,” dedi Gökdeniz.

“Aniden olmadı zaten,” derken sigaramı içmeye devam ettim. Gözlerimi araladığımda bana değil de gökyüzüne baktığını gördüm. “Böyle olacağı zaten belliymiş de biz görmemişiz. Biz bile bile ertelemişiz her şeyi.”

Hızlı bir şekilde bana döndü. “Oğlum, kızın güven problemi olduğunu zaten biliyordun. Hâlâ aşamamış olmasına şaşırdım ama İzgi seni çok seviyor. Bunu hepimiz biliyoruz, sen de biliyorsun. Keşke böyle ayrı yerlere çekilmek yerine bir arada kalsaydınız.”

“Ulan kaç aydır bir aradayız biz,” derken sesimin sinirli çıkmasına engel olamadım. Ben mi anlatamıyordum? Aylardır onun yanındayken aşmaya çalıştıkça İzgi daha da içine kapanıyordu. O piç yüzünden hayatındaki her anının önüne bir duvar koymuştu ve o duvarlar benimleyken bile yalnızca sarsılıyordu. Çünkü yıkmama izin yoktu. “Konuşmuyor işte. Konuşmuyor ve ne olursa olsun içine atıyor. Ben şimdi yanında olsaydım da beni kırdığı için yine içine atacak ve hiçbir şeyi çözmeden yine başa dönecektik. Onun benden, benim de ondan bir süre uzak kalmam gerekiyor. En doğrusu bu...”

“Peki başarabilecek misiniz?”

“Başarmak zorundayız,” dedim yalnızca.

“Ya birbirinize verdiğiniz bu zaman, sonunuzu kötü bitirirse? Bu ihtinalli hiç düşündün mü?”

Sertçe yutkundum. Düşünmedim. Düşünmek istemedim. “Onun iyi olacağı hiçbir sonuca kötü demem ben.”

“Ulan! Bana senin bir gün bu kadar âşık olacağını, üzerine bir de böyle acısını çekeceğini söyleseler götümle gülerdim. Şimdi karşıma geçmiş neler diyorsun. İzgi, aslan yengem kalbini tam on ikiden vurmuş helal olsun.”

Dudağım sola doğru kıvrıldı. “Öyle.”

“Gerçi benim anlamam lazımdı,” dedi Gökdeniz. “Gecenin bir yarısı evime gelip *biri var* demenden senin böyle âşık bir konuma geleceğini anlamam lazımdı.”

“Ona ilk kez bir şeyler hissetmeye başladığımda çıkmaz bir sokağa girdim sanmıştım ama asıl çıkmaz sokak buymuş. Onunla birlikte olmayı tattıktan, nefesini her zaman yanımda hissetmeye alıştıktan sonra ayrı kalmaya çalışmış çıkmaz sokak.” Sigarayı küllüğe atarken ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Benim onun saçlarını sevdiğim gibi o da benim saçlarımı seviyordu. Bazen yanında oturduğumda farkında bile olmadan saçlarımla oynuyordu. “Ne yapacağım lan ben? Ne yapacağım oğlum ben? Onu ağlarken, arkamdan *gitme* derken bıraktım Gökdeniz. Yanlış m■

yaptım ben? Ama yapmam gerekiyordu. Bizim ayrı kalıp düşünmemiz gerekiyordu, beni anlıyorsun değil mi?”

Gökdeniz'in anladığını biliyordum. Sevdiğinden uzak kalma duygusunu belki de en iyi anlayacak kişiydi benim kardeşim. “Anlıyorum kardeşim. İnan bana... Herkes anlar bunu zaten. İzgi de anlıyordur.”

“Anlıyordur, değil mi? Ben onu isteyerek arkamda bırakmam. Bırakmam ki zaten anasını satayım. Benim için öl dese ölecek kıvama gelmişim. Bir de bilerek onu ağlatır, uzaklaştır mıydım? Başlarım böyle aşk acısına,” dedim. “Bok gibi bir şeymiş. Ne yapacağım lan ben? Yemin ederim Fatih Terim Galatasaray'dan gitmiş kadar kötü hissediyorum. Öyle kötüyüm, anlıyor musun beni?” Başını iki yana salladım. “Allah korusun tabii öyle bir durumu. Neyse, sen beni anlıyorsun değil mi? Nasıl geçecek bu?”

“Kardeşim, bana sorman sence de şov değil mi anasım satayım? Sence ben kendi derdime bir deva bulabildim mi? Seninkinde en azından sonu mutluluğa çıkabilen bir yol var. Çıkmazdayım falan deme hiç. Şu saatte sonra İzgi seni bırakmaz. Sen zaten bırakmazsın lan, şu haline bak. Mecnun'a döndün. Bir de aşk acısı yüzünden acillik ol, tam olsun.”

“Yorma beni,” dedim ağrıyan başımı ovalayıp. “Zaten içim acıyor. İnsanın kalbi acır mı lan? Dünden beri hem acıyor hem de ağlıyor. Kalp hastası mı oldum?”

“Hee,” dedi Gökdeniz, alayla gülerken. “Kalp hastası oldun. Hastalığın ismi de İzgi.”

Yanımda duran sigara paketini kafasına fırlattım. “Dalga geçmeye mi geldin buraya? Senin hamsiliklerini bile çekecek durumda değilim.”

“Dalga geçmiyorum aslanım, gerçekler. Hastalığının ismi İzgi... Şimdi şu kapıdan içeri girse, gelip sana sarılsa tüm belirtiler uçup gitmeyecek mi? Gidecek. Ama ayrıldığınız için böyle bir şey mümkün değil tabii.”

Kaşlarım mümkünmüş gibi daha da çatıldı. “Ayrılmadık biz.”

“Tamam, ara verdiniz,” dedi Gökdeniz sıkıntıyla.

“Ara da vermedik,” dedim. “İzgi hâlâ benim sevgilim.” İşaretparmağını Gökdeniz'e doğru salladım. “Ben de onun aynı şekilde. Düzgün konuş yoksa seni bu sefer gerçekten hamsi niyetine yerim.”

“Lan, tamam. Birbirinize zaman verdiniz ama şu an ayrı yerlerdesiniz sonuçta.”

“Ayrı yerde olmak ayrılmak anlamına gelmez. Ben ondan ayrılmadım. O benden ayrıldı mı?” Yerimde doğruldum. “O benden ayrıldı da sen ondan mı böyle konuşuyorsun?”

Hayretle gözlerini açtığında bir cevap vermesi için yüzüne bakmaya devam ettim. “İzgi'yi görmedim bile! Dünden beri gidebileceğin yerlere

bakarak seni arıyordum. Ayrıca kıza *zamana ihtiyacımız var* deyip evden ayrıldıktan sonra benden ayrıldı mı diye telaşa kapılmanın mantığı ne, aslanım? Ayrılma da hakkıdır!”

“Seni çok pis döverim,” dedim. “Tamam, ayrı olabilir ve bir süre ayrı kalacak olabiliriz ama bu ilişki konusunda bir ayrılık değil. Eğer aramızda yaşanan şeyleri aşamazsak işte o zaman ayrılmış oluruz. Gelip burada bana *ayrısınız işte* diye konuşup durma, sinirlerimi bozuyorsun.”

“İşte onu diyorum. Ya aşamazsanız?”

Bir süre sessiz kalmamın ardından tekrardan konuştum. “Aşamazsak... biter. Onu, ondan ayrı kalabilecek kadar çok seviyorum.”

Gökdeniz bir süre sessiz kalsa da en sonunda aklındaki o soruyu yöneltti. “Aşacağınıza inanıyor musun?”

“Bilmiyorum kardeşim. İnan bana şu an hiçbir şey bilmiyorum. Bana güvenmeyişi o kadar koyuyor ki. Ben onun tek bir sözüne bakarken onun bana güvensiz oluşu o kadar koydu ki bana... Yediremiyorum kendime. Onun korkularını, benimse bu kırgınlığı aşmam gerek.”

Elimi yüzüme götürerek parmaklarımı dolan gözlerime bastırdım. Onun için ağlamak acizlikse en aciz insan olmaya razıydım.

“Onsuzluk zehir gibi... Onunla olup bana güvenmediğini bilmek de ölüm olacaktı benim için. Şu an kafam karmakarışık. Ayrılmadık diyerek kendimi uçuruma sürüklemeyi engellemeye çalışıyorum ama aşamama durumumuzu düşündükçe nefes alamıyorum. Her şeyi aşamama gibi bir ihtimalimiz var. Ve o ihtimal beni bitirir. Her ne kadar bu ayrı kalışın bize iyi geleceğini düşünerek karar almış olsam da üstesinden gelemezsek onsuz nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.”

İki beden, tek kalp; Merdan Efe ile İzgi.

Zaman; bizim ilacımız mı olacaktı yoksa uçurumlarımız mı? Bunu ikimiz de görecektik. Ve sonuç ne olursa olsun, yaşanan her şey ikimize de çok büyük ders olacaktı.

SEKİZ

Bazı şarkılar vardı ki her bir cümlesi kalbini yangına çeviriyordu. Sezen Aksu'nun Son Bakış şarkısı doldururken odanın içerisini, sözlerinin verdiği kalp ağrısına daha fazla dayanamadan durdurdum şarkıyı.

“Bu şarkıyı neden açtın?” diye söylendim. “Zaten acı çekiyorum!”

“Şarkıyı sen açtın, İzgi,” dedi Sevcan. “Üstelik açmaman için sana dil döktüm.”

“Merdan Efe buraya gelecek,” diye konuştum öfkeyle. Gelmek zorundaydı. Beni nasıl bırakabilirdi?

Bağırmaıyla yüzünü buruşturdu. “Ben seni yatırırım, gel.”

“Bırak beni,” derken sesim titredi. “Ben Merdan Efe'ye gidiyorum.”

“Hani o buraya gelecekti? Sen niye gidiyorsun şimdi?” diye sorduğunda kolumdan tutarak odadan çıkmamı engellemeye çalıştı. “İzgi, sarhoşsun balım. Gel yat artık ya, lütfen.”

“Sensin sarhoş,” diye homurdandım. “Sarhoş olduğundan beni de sarhoş sanıyorsun. Merdan Efe bekliyor, gitmem gerek.”

Önüme geçip beni geri geri ittirirken aynı zamanda kendi kendine söyleniyordu. Burada ben varken neden kendisiyle konuşuyordu anlamıyordum. Yatağın önünde durduğumuzda beni itirdi. Aniden yumuşak bir yere düşmemle gülmeye başladım. “Sanırım bulutlara çıktım. Artık yıldızlara dokunabilirim.”

“Aynen, bak dokundun şu an.”

Sevcan bileğindeki tokayla saçını tepeden topuz yapmasının ardından yerdeki bira şişelerini toplamaya başladı. “Şimdi anlıyorum neden senin sarhoş halini sevdiğini,” derken yine kendi kendine konuşuyordu. “Çok tatlı oluyorsun. Efe Merdan yüksek ihtimal bu haline de ayrı bir âşık olmuştur. O da bir değişik zaten...”

Merdan Efe kime âşık olmuştu?

Gözlerim hızla dolarken sertçe yutkundum. “Beni sevmeyi bırakmış mı?” Sevcan'ın bakışları üzerime dönerken şaşkınlıkla gözleri pörtledi.

“Kime âşık olmuş? Daha bir gün oldu, bir gün! Bu kadar kolay mı aşkımızdan vazgeçmek? Benden bir günde vazgeçebilmiş mi yani? Yalan söyleme, öyle bir şey yapmaz. Neden kandırıyorsun ki beni?”

Sevcan sağ avucunu hızlı bir şekilde alınına vururken gözlerini kapattı. “Benim kafada kurma seviyesi.”

“Sen de kendi kendine konuşup durma,” diye bağırdım sinirle. “Burada ben varım ama kendi kendine konuşuyorsun! Sarhoş mu oldun, anlamıyorum ki.”

“Hee,” dedi alayla. “Ben oldum sarhoş ama sen kesinlikle olmadın.”

“Evet.”

“İzgi, seni şu balkondan sallandıracağım birazdan. Kafan uçtu yine be kızım.”

Ellerim korkuyla başıma giderken gözlerimi yumdum. “Yine mi uçmuş?” Burnumu çektim. “Merdan Efe olsa uçmasına izin vermeden tutardı kafamı.”

Garip garip suratımı inceledi. “Ne anlatıyorsun şu an?”

Yanımdaki küçük yastığı kafasına fırlattım ama ondan çok uzak bir noktaya gitti. Kısa bir an sessizleşirken az önce ne konuştuğumuz aklımdan çıkmıştı. “Galatasaray şampiyon oldu, çabuk gel diye mesaj atsam gelir mi?”

“Dene, belki gelir,” dediğinde yatağın üzerindeki telefonu aramaya başladım. “Sana alkol almak yasaklansın. Bir de konudan konuya atlıyorsun, keşke yetişebilsem. Az önce kime âşık olduğunu sorup ağlıyordun şimdi konu Galatasaray’a geldi.”

Telefonu bulamayınca aramayı bıraktım. Uğraşamazdım. “Galatasaray yönetimiyle görüşme yapmak istiyorum.”

Ortalığı toplama işi bitince yanıma gelip yatağın üzerinde bağdaş kurdu. Gece gece temizlik aşkı mı tutmuştu, anlamıyordum. “Sebep?”

“Elbette Merdan Efe’yi başkan olarak almaları için,” dedim kararlılıkla. “Şimdi numaralarını bulup arayacağım.”

“Onlar da sen istedin diye Efe Merdan’ı başkan yapacaklar, öyle mi?” diye sorduğunda dudaklarımı büzerek omuz silktim.

“Beni kıracaklarını düşünmüyorum.”

Kolumu sıvazlayarak başını salladı. “Tamam. Tamam, arayacaksın ama önce uyu, tamam mı? Sabah kalktığında ararsın Galatasaray yönetimini. Eminim kırmayacaklardır seni.”

“Hayır,” dedim. “Şimdi arayacağım. Merdan Efe’yi en çok Galatasaray mutlu eder. Onu mutlu etmem gerekiyor”

“Merdan Efe’yi en çok sen mutlu edersin,” derken yastığa dağılan saçlarımı okşadı. “İşte buna inanabildiğin gün her şey düzelecek, İzgi.”

“Ben kötü biri miyim?” diye mırıldandım. “Gözümün içine bakan adamı çok üzdüm. Ben çok kötü biriyim değil mi, Sevcan?”

“İzgi... Kötü değil, yalnızca kırgın bir kadınsın ama bunu da aşacaksın kuşum. Saat gecenin üçü... Yalvarırım uyu artık.”

Başımı sallayarak onu onayladım. “Önce lavaboya gideyim o zaman.”

“Götüreyim mi ben? Kusacak mısınız?” Başımı iki yana sallayarak reddettim. Birden konuşma hevesim kaçmıştı. Merdan Efe olsaydı uyu demezdi. Ama yoktu işte. Telefonu da kapalıydı. Beni bırakıp gitmişti.

Yataktan kalkıp tek başıma lavaboya doğru adımlamaya başladım. Başımın aniden dönmesiyle dolaba doğru yalpalarken düşmemek için hızlıca elimi kaldırarak bir yere tutunmak istedim ama elimi sertçe dolabın kulpu-
na vurmamla küçük bir acı hissettim. Sivrisinek ısırtığından hallice bir acıydı. Saniyeler içinde o hissettiğim küçük sızı geçerken gözlerimin doluşuyla dolabın önüne çökerek ağlamaya başladım.

“İzgi!” Sevcan’ın telaşlı sesiyle başımı dizlerime yaslarken yanıma çömelip elini elimin üzerine koydu. “Kötü de vurmadin ki... Çok mu acıyor?”

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Çok acıyor.” Ayağımı sinirle yere vurdum. “Çok acıyor işte! Neden bu kadar acıyor ki? Dayanamıyorum acısına işte dayanamıyorum. Geçsin istiyorum. Geçmiyor.”

Sevcan ses tonum ve bakışlarımla duraksarken omuzlarını düşürüp te-
bessüm etti. “Anlıyorum. Sanırım bu acı için getirebileceğim bir krem yok.”

“Getirebileceğin tek bir şey var... O da şu an için imkânsız. Geçmeyecek işte bu acı, geçmeyecek.”

Dizlerimi kendime çekip alnımı yeniden dizlerime yasladım. Canım acıyordu. Çok canım acıyordu ama bu fiziksel bir acıdan kaynaklanmı-
yordu. Öyle olsa bu kadar acıtmazdı belki de. Sabahın ilk ışıklarına kadar ağladığımı hatırlıyordum. Gözyaşlarımdan arda arkası kesilmezken o kadar ağlarsam dayanamaz, bana geri gelir sanmıştım.

Gelmemişti.

Belki de hiç gelmeyecekti.

Düşündükçe bazı şeyleri daha da kaldıramamaya başlıyordum.

Bana arkasını dönüp gitmesinin bıraktığı his canımı öyle acıtıyordu ki nefesim kesiliyordu.

Başımın deli gibi ağrmasıyla uyandığım gün, Sevcan tarafından zorla yaptırıldığım kahvaltıdan sonra evimize dönmüştüm. Üç gündür de burada kalmaya devam ediyordum. Hayatımda ilk kez bu derece bitkin günler geçiyordum. Ruh gibi tabiri beni anlatacak tek tabir olabilirdi. Günlerim ev

ve iş arasında geçerken ondan da hâlâ bir haber alamamıştım. Öğrendiğim kadarıyla diğerleriyle de görüşmüyordu. Bir tek gittiği gece Gökdeniz ile görüşmüştü, o kadar. Kendini yalnız benden değil herkesten soyutlamıştı ve bu canımı daha da sıkıyordu. Yalnız kalsın istemiyordum.

Şimdi ise salondaki koltukta tek başıma uzanırken, bir yanımda Terim bir yanımda Yüce vardı. Sanki ne kadar üzgün olduğumun farkındalarmı gibi bir an yanımdan ayrılmıyorlardı. Hatta öyle bir andı ki sesleri bile çıkmıyordu. Üçümüz anlaşmış gibi sessizce duruyorduk.

Ve biliyordum ki... üçümüz de bu yaz sıcakta üşüyorduk.

Merdan Efe'yi çok kırdığının farkındaydım. Yine konuşamadıklarım yüzünden onu kırmayı başarmıştım. Güvendiğimi söylemeyerek onu paramparça etmişim ama o da bana sırtını dönmüştü. Bana nasıl sırtını dönebilmişti?

O an yeniden zihnimde canlanırken dolan gözlerimi kapattım. O da benim kadar üzgün müydü?

Elbette üzgündü.

Peki, biz tüm bu kırgınlıklardan sonra yeniden eskisi gibi olabilecek miydik?

Olumsuz bir cevap karşısında bir daha toparlanamayabilirdim. Bu düşünceden kaçıyordum.

Onu tüm kırgınlıklara rağmen çok seviyorum. Ve yine... tüm kırgınlıklara rağmen onu çok özlemiştim. Hayatımdaki varlığına o kadar alışmıştım ki gittiğinden beri hayatımdaki yokluğu, enkaz altında kalmışım hissi yaratmıştı. İlk defa böyle üzgün, özlemiş ve pişman hissetmem ise bana çok büyük bir şok etkisi yaratıyordu. Merdan Efe'yle yaşadığım hisler Selçuk ile olanların yanında öyle büyük kalıyordu ki Selçuk'un aslında aşk hayatımın bir parçası bile olmadığını anlamıştım. Öylesine şeylermiş. Asıl gerçek aşkı ve acısını şu an tadıyordum.

Ve acısı gerçekten hiç hoş değildi. Keşke hiç tatmasaydım.

O gün ve ondan sonraki iki gün hep kendimi suçlamıştım. Onun da dediği gibi... her zaman gözümün içine baktığı halde, bana olan güvenini ve sevgisini koşulsuz gösterdiği halde o gün, gözlerine bakarak ona güvenip güvenmediğime dair bir cevap verememişim. Oysa beni yanlış anlamıştı. Ona güveniyordum. Ben, yıllar sonra ilk kez birine hem kalbimi hem de güvenimi açmıştım. Pişman da değildim. O an yalnızca Selçuk'un söyledikleriyle o kadar manipüle edilmişim ki dudaklarımı aralayıp da ona güvendiğimi söyleyememişim.

Belki de güvendiğimi söylediğimde o da gider diye korkmuşum.

Çünkü en ufak bir hatamda herkes beni bırakıp gider diye korkuyordum.

Çünkü ben, kendi içinde katı kuralları olan, hayatı bile özgürce yaşayamayan biriyken, en başından beri beni böylesine seven bir adamı kırmaktan hep çok korkmuştum. Oysa böyle düşünmeyip her şeyi ona anlatsaydım şu an bu durumda olmayacaktık.

Yine de ben o haldeyken arkasını dönüp gitmesi bana ağır gelmişti. Onu kırmama rağmen gitmemesini beklemek belki bencillikti ama istemezdim işte.

Telefonumun zil sesi ortamda yankılanırken, kimseyle konuşmak istemediğim için masanın üzerindeki telefonumu almaya yönelik herhangi bir harekette bulunmadım. Terim, yerinden kalkıp telefonun durduğu masaya zıpladığında çalmaya başlayan telefon sustu. Birkaç saniye sonra tekrar zil sesi çalmaya başlarken Terim de telefonun etrafında dönmeye başladı. Şu an tam olarak ne yapıyordu?

Derin bir nefes alarak oturduğum yerden kalkarken telefonuma uzandım. Ekranda gördüğüm isimle kalp atışlarım hızlanırken, yalnızca ismini görmemle bile kalbimin bu hale gelmesinin hiç normal olmadığını farkındaydım. Günler sonra sesini duyacaktım. Onu telefonunun kapalı olduğu günden sonra bir daha hiç aramamıştım. Bazı şeyler düşündükçe bana da ağır gelmeye başlamıştı ve adım atacak cesareti kendimde bulamamıştım.

Kırgındı, kırgındım ve ağır geliyordu.

Derin nefesler alarak telefonu kapatmasından korktuğum için hızlıca açarak kulağıma götürdüm. İlk olarak nefes alış verişleri kulağıma dolarken bir süre sessiz kaldık. "Selam," diyerek aramızdaki sessizliği bozan o oldu.

Bir insanın sesi böylesine özlenir miydi?

"Selam," diye mırıldandığımda Terim, masadan kucağıma atlayarak uyuma pozisyonuna geçti. Sanki az önce telefonun etrafında tur atan kendi değilmiş gibi...

Yutkunma sesini duydum. "Nasılsın?"

Kalbim son sürat atmaya devam ederken derin bir soluk bıraktım. "Sen nasılsın?" diyerek sorusunu cevaplamayı es geçtim. İyi değildim ama zaten bunun farkında olduğumu biliyordum.

Sessizlik oluştu. Evet, onun da iyi olmadığını farkındaydım.

"Ben şeyden aradım," dediğinde ardından yine sustu. "Heh!" Boğazını temizledi. "Terim ve Yüce... Mamalarını verdin mi diye soracaktım."

Dudağım sol kenara kıvrılmıştı ama kesinlikle mutluluktan çok uzak bir kıvrılmaydı. "İyiler ve evet verdim," derken gözlerimi kapatım. "Zaten benden başka bu evde mamalarını verecek biri kalmadı. Telefonda da mama verilmiyor diye biliyorum."

Duraksadı. "Üzgünüm."

“Ben de.”

Aramızda yine derin bir sessizlik oluşurken nefes alış verişlerini dinledim. Bunu bile özlemem normal miydi? “İzgi,” diye konuştu en sonunda yeniden. “Böyle olmasını istemezdim.”

“Giden sendin,” dedim keskin bir ses tonuyla. “Böyle olmasını ben istedim mi sanıyorsun? Biliyorum, sen de istemedin böyle olmasını. Ama sen gittin. Sen gittin, ben kaldım.”

“Ben senden gitmedim,” derken sesi acı çeker gibi çıkıyordu. “İzgi, ben senden gidebilir miyim sanıyorsun? Böyle olması gerekiyordu. İkimizin de bir süre uzaklaşp mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Bana güvenmediğini hazmetmem gerekiyordu. Bana kolay mı sanıyorsun? Âşık olduğum kadının bana güvenmemesi kolay mı sanıyorsun? Çok üzgündüm, çok kırgındım. Bana güvendiğini söylemeni deliller gibi isterken sen sustun. Bunun benim için ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun?”

“Ben o haldeyken sen bana nasıl arkanı dönebildin, Merdan Efe?” Sözcükler dudaklarımdan aniden dökülürken onun da bu soruyu beklemediğini biliyordum. Belki de soruyu sormamla bu gerçek onun yüzüne çarpmıştı. “Ben haksızım. Ben, seni kırdım. Ama yine ben, senin bana sırtını dönüşünü hak etmedim.”

“İzgi...”

Üzerimdeki ince tişörtün ucunu avuçlarımdan arasına alıp istemsizce sıkmaya başladım. Ağlamamam gerekiyordu. Sesim neden titriyordu?

“Ben seni kırmayı istedim mi sanıyorsun? Zaten bunca zaman seni kırmaktan korktuğum için bu duruma gelmişken, şimdi bu halimizden memnun muyum sanıyorsun? Belki bencillik ama gitmemeni dilerdim, Merdan Efe. Ben o haldeyken yine benimle olmanı isterdim. O an, ben o psikoloji-deyken yanımda bir tek sen ol isterdim.”

“Bunlar telefonda konuşulacak şeyler değil,” diye fısıldadığında titreyen sesini yine de fark edebildim. “Yüz yüze gelince-”

“Neden?” diyerek kestim sözümü. “Yine en sonunda bana sırtını dönüp gitmen için mi?” Bir damla yaş sağ yanağımdan akıp giderken diğerleri de onu takip etmeye başladılar. “Sanırım sen haklısın. Bizim bir süre uzak kalıp iyice düşünmeye ihtiyacımız var. İkimizin de büyük kırgınlıkları var. Ama yine de... ben tüm bu kırgınlıklara rağmen seni çok özledim.”

“Ben de,” dedi hızlıca. “Ben de seni çok özledim.” Birkaç saniye sustu. “İzgi... Ne kadar?”

Kaşlarımda çatılırken yanağımda üzerindeki gözyaşlarımı sildim. “Ne, ne kadar?”

“İşte bu şey... Uzak kalıp iyice düşünme? Kaç gün sürecek?”

Aniden gülesim gelirken dudaklarımı birbirine bastırdım. “Merdan Efe, zamana ihtiyacımız var diyen sendin ve şimdi bana o zamanın ne kadar olduğunu mu soruyorsun?”

“Benim her dediğim doğru olacak diye bir şey mi var?” diye sordu. “Hâlâ öfke problemim olduğunu ve böyle durumlarda kontrol edemediğimi unuttun mu, İzgi? O an... belki gitmeseydim sözlerle birbirimizi daha da kıracaktık. Bunu unutma, olur mu? Ben sana asla isteyerek arkamı dönmem.” Keşke istemeden de dönmeseydin. “Benim için de çok zor ama ne yapıyorsam hep seni düşünerek, bunu unutma.”

“Unutmam.” Yutkundum. “Sanırım artık kapatmamız gerekiyor. Kendine iyi bak.”

“Sen de,” diye mırıldandı. “Duştan sonra saçlarını kurut, ben yokum diye ıslak ıslak bırakma.”

Gözlerimi sımsıkı kapatırken sesli bir şekilde ağlamamak için vücudumu öyle sıkıyordum ki başım ağrımaya başladı. “Tamam.”

“Tamam.” Telefonu kapatmasını bekledim ama kapatmadı. İkimiz de ne kadar olduğunu bilmediğim süre boyunca konuşmasak dahi telefonu kapatmaya yönelik bir harekette bulunmadık. Kapının aniden çalmasıyla irkilirken o da telefonun ucundan duymuş olacak ki hafifçe boğazını temizledi. “Görüşürüz o zaman.”

“Görüşürüz...”

Umarım görüşürdük.

Aramayı sonlandırdığımızda ekrana bakıp kalsam da zil sesinin bir kez daha evin içine dolmasıyla Terim’i yavaşça koltuğa bırakıp ayağa kalktım. Kapıyı açmadan hemen önce aynadan kendime baktığımda gözlerimin kıpkırmızı olduğunu gördüm ancak umursamadan kapıyı açtım. Sevcan, elindeki poşetlerle beni ittirerek içeri girdiğinde Yüce koşarak poşetleri koklamaya başlamıştı bile.

“Ne oluyor?” diye sorduğumda az önce ağladığımdan dolayı sesim boğuk çıkıyordu.

“Sen yine mi sümüklü böceksin?” diye sordu Sevcan. “Vücudunda göz yaşı ve sümük kalmadı artık. Gidiyorum geliyorum, ağlıyorsun!”

“Az önce telefonda Merdan Efe’yle konuştuk da...”

“Ooo! Aradı yani sonunda paşam?”

Gözlerimi devirdim. “Sen neden geldin?” Elindeki poşetleri işaret ettim. “Bu poşetler ne?”

“İki gün sonra Medih’in doğum günü ve hep beraber bir yerde toplanacaktık. Onun için alışveriş yapmaya çıktım, sana da bir şeyler aldım.”

“Ben gelemem,” diye mırıldandığımda dehşet içinde bana döndü. “Ne Neden öyle bakıyorsun? Geleceğimi düşünmen senin hatan.”

“Geleceksin! Ne demek gelemem? Sen bu adamın nikâhında şahidi oldun da doğum gününe mi gelmeyeceksin?”

“Anlayışla karşılayacağını düşünüyorum, Sevcan. Moralim hiç olmadığı kadar bozuk ve inan bana hiç parti falan çekemem.”

“Efe Merdan zaten gelmeyecek,” dediğinde *en çok da bu yüzden gitmek istemiyorum* diyemedim. “Biraz durur dönersin. Kafan dağılsın İzgi, lütfen. Böyle evde durup ağlamaların nereye kadar sürecek?”

“Sevcan ne olur zorlama,” dedim. “Ne olur.”

“Yok öyle bir şey. Geleceksin dediysem geleceksin. Bitti. Ben en yakın arkadaşımın daha fazla eve kapanıp ağlamasına göz yumamam.” Bir şey demeden yanından geçip giderken kalktığım yere yeniden uzandım. “Kime konuşuyorum ben?”

“Ne diyorsun? Dinlemiyorum.”

“Kırıcı kadın.”

Gözlerimi kapatırken uyku pozisyonumu aldım. “Ben uyuyacağım. Mümkünse birkaç ay uyandırma.”

“Hayırdır, kutup ayısı mı oldun?”

Gözlerimi açarken bayık bayık ona baktım. “Çok komik.”

“Uyu bakalım uyu... Nasılsa benim dediğim olacak ve sen o partiye geleceksin.”

“Aynen,” diye mırıldandım. “Ondan.”

Uyumak ve her şeyden uzaklaşmak istiyordum.

Bir de onu istiyordum... Ama şu an için bu mümkün değildi. Umarım en kısa zamanda mümkün olurdu çünkü çok mutsuz hissediyordum.

Artık mutsuz hissetmek istemiyordum.

“Yüce!” Mutfaktan çıkıp salona geçerken Yüce’yi arıyordum ancak sesi çıkmıyordu. “Neredesin oğlum?” Salonda da olmadığını fark etmemle merdivenlere yönelirken ilk olarak yatak odamıza bakmaya karar verdim. Aralık kapıdan içeri girerken Yüce’yi, yatağımızın üzerinde duran Merdan Efe’nin tişörtünün üzerinde yatarken bulmayı beklemiyordum. “Yüce?”

Bana havlarken başını tekrardan tişörte yerleştirdi. “Babayı mı özledin sen?” Kaşlarım çatıldı. “Bari sizi görmeye gelseydi, kırıcı adam.” Yatakta Yüce’nin hemen yanına otururken tüylerini okşadım. “Çok da kırıcı değil ama... O da kırıldı, ondan böyle yapıyor.”

Çalan zille gözlerimi istemsizce devirirken gelen kişiyi ve neden geldiğini tahmin edebiliyordum. Bugün Medih'in doğum günüydü ve saat akşam yediye geliyordu. Sevcan, arayarak hazırlanmamı söylese de onu takmamıştım. Dağınık topuzum ve üzerimdeki beyaz pijamalarımınla Yüce'yi odada yalnız bırakıp aşağı indiğimde kapıyı açtım. Sevcan üzerinde ince askılı, pudra pembesi mini bir elbiseyle karşımda duruyordu. Saçlarını düzleştirerek yaptığı sıkı bir atkuyruğu ve hafif makyajıyla çok güzel görünüyordu.

Bakışları, hazırlanmamış olan benim üzerimde gezinirken önce kaşları çatıldı ardından muhtemelen cırlamak için dudakları aralandı. "İzgi Gökyel! Sana hazırlanmanı söylemiştim!"

Onu kapıda bırakarak salona geçerken, arkamdan içeri girip kapıyı kapattı ve peşimden gelmeye başladı. "Ben de sana hazırlanmayacağımı ve gelmeyeceğimi söylemiştim, Sevcan."

"Reddetmiştim bu söylediklerini," dediğinde kendimi koltuğa bıraktı. "Hemen hazırlanıyorsun ve daha fazla geç kalmadan Medih'in doğum gününe gidiyoruz."

"İyi eğlenceler," demekle yetindim. Sadece yalnız kalmak istiyordum. Bunu anlamak çok mu zordu?

"İzgi, beni delirtme," dedi sitem dolu sesiyle. Yanıma gelip otururken elimi avuçları arasına aldı. "Bir haftadır ya işe gidiyorsun ya da kendini şu eve kapatıp tek başına düşünüyorsun. Artık dışarı çıkman ve hayatına devam etmen gerekiyor. Ayrılmadık diyen sendin ama yine ayrılmışsınız gibi depresyona giren de sensin. Bir an önce kendine gelir misin? Zaten Selçuk'u bir türlü bulup dövemediğim için içimde çok büyük bir sinir var. Bir de sen böyle yapma! Yalnız kalmak istediğinin farkındayım ama düşündükçe düşünüyor ve kendine zarar veriyorsun. Buna izin vermeyeceğim, yeter bu kadar. Kalk ve hazırlan."

"Sevcan-"

"Hadi dedim!" diyerek bağırdı. "Şimdi kalkıp hazırlanıyorsun, hadi!"

Ayağa kalkıp elimi tuttuğundan dolayı kendiyi beni de kaldırırken zorla üst kata çıkardı. Oraya gidecektim. Belki diğerleri de Merdan Efe'yi oraya getirir umuduyla gidecektim.

Sevcan, giyinme odasına girip beş dakika sonra geldiğinde elinde ikili siyah takımım vardı. Alt tarafı düz, hafif simli mini bir etekken; üstü de kayık yaka, simli ve uzun kollu bir büstiyerdi. Bir şey demeden elindeki alıp üzerime geçirdim. Sevcan, hızlıca saçlarımı düzleştirirken ben de gözaltlarıma kapatıcı sürüp, rimel ve dudak nemlendiricisi ile makyajımı sonlandırdım.

"İşte bu," dedi Sevcan sırtıtırken. "Kendine geldin, İzgi kuşum."

Küçük bir tebessüm ederken bilekten bağlamalı siyah topuklularımı giyerek çantamı aldım ve evden ayrıldık. Sevcan'ın arabasıyla gidecektik. Zaten ben partinin nerede olacağını bile bilmiyordum. Şoför koltuğunun yanındaki koltuğa geçip kemerimi takarken başımı cama yaslayarak gözlerimi kapattım. Sessiz kalmama karşı Sevcan da konuşmazken, trafikten dolayı normalden bir tık daha uzun bir yolculuk geçirmiştik. En sonunda arabanın durmasıyla gözlerimi araladığımda karşımda bir kulüp bekliyordum. Bunun aksine sade, nezih bir yerle karşılaştım.

Birlikte içeri geçtiğimizde burasının bir restoran olduğunu anlamıştım ancak çok sakindi ve arkada kısık sesli yabancı bir şarkı çalıyordu. Cam kenarında uzun bir masaya yerleşen Medihleri gördüğümüzde oraya doğru adımlamaya başladık. Üç sandalye boştu ve tanımadığım yüzler de vardı. "Sonunda," diyerek ayağa kalkıp bana sarıldı Ebrar. "Gelmeyeceksin sandık. İyi ki geldin, İzgi."

Ona gülümseyip ardından Medih'e sarıldım. "İyi ki doğdun, en sevdiğim müvekkilim," dedim muzipçe. "Davalık olmayacağın bir yaş diliyorum sana."

"Teşekkür ediyorum, sevgili avukatım," derken güldü. "Bir tek benim avukatım olduğun bir yaşım olsun!"

Gülümseyerek geri çekildiğimde Sabiha, Kerem ve Gökdeniz'le de sarılıp masadaki tanımadığım yüzlere başımla selam verdim. Ardından Gökdeniz'in yanındaki boş sandalyeye geçtim. Sevcan da yanıma otururken yalnızca tam karşımdaki sandalye boş kalmıştı.

O sandalye Merdan Efe'ye ayrılmıştı ama o gelmemişti.

Umudum bir anda yok olurken omuzlarımın düşmesine engel olmadım.

Aklıma yine onun düşmesiyle -sanki çıkıyormuş gibi- bakışlarımı kucağımda tuttuğum ellerime çevirdim. "Nasılsın, İzgiciğim?" diyen Gökdeniz'in sesini duydum. Onunla birkaç kez telefonda konuşsak da yalnız kalmak istediğim için yüz yüze gelmemiştik. "Özledin mi beni?"

"Özlemez olur muyum hiç? Sen özlenmez misin, Gökdeniz?" Tebessüm ederek söylediğim sözlerle sırtıp göz kırptı.

"Sana da *Hamsi etkisi* vurmuş belli ki. Çevremdeki herkese vuruyor, engel olamıyorum..."

Başımı salladım. "Kesinlikle, Gökdeniz."

Keşke Merdan Efe hakkında da bir şey söyleseydi ama konusunu bile açmadı. Ona beklentiyle baktığımı bile fark etmemişti.

"Başlayalım o zaman artık," dedi Ebrar. "Gelen geldi, Medih."

Medih sıkıntıyla başını sallarken Merdan Efe'nin gelmemesiyle onun da moralinin bozulduğunu anlamamak imkânsızdı. Medih, tam garsonu çağırmak için elini kaldırmıştı ki duraksadı. Onun baktığı yere daha bakmadan kalbim son sūrat çarpmaya başladı.

Özlediğim yüzünü günler sonra görmek bana derin bir nefes aldirtmişti. Sanki onu görene kadar nefes almıyormuşum gibi bir nefesti bu.

Aynı benim gibi siyahlara bürünmüştü. Siyah bir kot pantolon üzerine siyah düz bir tişört geçirmişti. Saçları uzamıştı ve dağınık bir şekilde alına döküyorlardı, ellerimi uzatıp dokunmak istedim. Kirli sakalları çenesini çerçevelemişti ve kızarık gözleri hiç olmadığı kadar yorgun bakıyordu. Yanaklarında gezinmek isteyen avuç içlerim karıncalandı.

Bakışları masadaki onca insana rağmen ilk önce benim gözlerimi bulurken sertçe yutkunduğunu âdemelmasından gördüm. Aynı yutkunuşu ben de gerçekleştirirken bakışlarımı kaçırdım. Bu bitkin hali bile öyle yakışıklı görünüyordu ki...

Üstelik onu bu kadar özledikten sonra şimdi karşımda görmek hemen kalkıp boynuna atılma isteğimi fazlasıyla artırıyordu.

"Merhabalar," dediğinde bir kez daha yutkunurken sesini sanki ilk kez duyuyormuşum gibi ellerim titremeye başladı. Eteğimin ucunu avuçlarımla arasına alıp yavaşça sıktım. Ona beslediğim hislerin büyüklüğünü her geçen saniye daha çok ediyordum.

"Kardeşim hoş geldin," diyerek neşeli bir halde ona sarılan kişi Medih oldu. Şu an tek dileğim Medih olmaktı. "Gelmezsin sandım."

"Gelmem gerekiyor diye düşündüm," derken üzerimde hissettiğim bakışlarla yeniden ona baktım ve göz göze geldik. Bana bakarak söylemesinin nedeni abisi için değil de benim için gelmiş olması olabilir miydi?

Ben öyle düşünecektim de çünkü...

Merdan Efe yalnızca Medih'e sarılıp doğum gününü kutlarken diğer herkese yalnızca baş selamı verip tam karşımdaki sandalyeye oturdu. Bakışlarımız birbirinden ayrılmazken uykusuz olduğunu gözlerinden anlayabildim. Sesi de her zamandakinden daha değişik çıkıyordu. Hasta olmuş olabilir miydi? Kaşlarım çatıldı. Bana derken kendine bakmayıp bir de hasta mı olmuştu? Neden ben yokken kendine iyi bakmıyordu?

Merdan Efe, bakışlarını hızla benden kaçıtırırken kaşlarımı çatmamı yanlış yorumladığımı anlamıştım. Bazen aramızda anlamsız bir iletişimsizlik oluyor ve birbirimizi yanlış anlayıp üzülyorduk. Bu da düzeltmemiz gereken şeylerin başında geliyordu elbette. Buraya gelmeyecek diye düşünürken aslında içten içe gelmesini çok istediğimi fark ettim. Bu gece konuşur muyduk bilmiyordum ama yüzleşmeye hazırdım. Nasıl olacaktı bilmiyordum

ama her şey düzelsin istiyordum. Konuşarak anlaşabilecek bir ilişkimiz vardı ve bu durumu daha fazla ertelemek istemiyordum.

Onun da benim gibi düşünüyor olmasını umuyordum.

Yemek siparişlerimizin ardından masada tatlı bir sohbet ortamı hâkim olurken yalnızca ben ve Merdan Efe konuşmuyorduk. Zaten ikimiz de cenazeye gelmiş gibi simsiyah giyinmiş, suratlarımız asık bir şekilde oturmuyorduk. Medih, çağırdığına bin pişman olmuş da olabilirdi hatta. Ne yapardım? Karşımda bir haftadır özlemini duyduğum adam otururken, bana hem bu kadar yakın hem de uzak dururken nefes alalım bile gelmiyordu. Her zaman bir nefes kadar uzağımda, eli saçlarımda, başım omzunda olmasına alışmıştım ben. Şimdi bu mesafe ölüm gibi geliyordu.

“İzgi Hanım senin avukatın, öyle mi Medih?” diyen sesle bakışlarım yabancı erkek sesin sahibine dönerken ona bakan tek kişi ben olmamıştım. Merdan Efe de benimle birlikte ona dönerken bakışlarımı üzerinden çekmeden gördüğüm tek şey kaşlarını çatması oldu. “Doğum gününe de çağırdığına göre yakın olmalısınız.”

“Evet,” diyerek cevapladı onu Medih. “Yalnızca avukatım değil aynı zamanda kız kardeşim gibidir İzgi. Sen nikâhta bulunmadığın için bilmiyorsun sanırım aynı zamanda da nikâh şahidim olmuştu.”

“Öyle mi?” Gülümseyerek bana döndü. “Ben Ersan. Ebrar’ın amca oğluyum.”

“Memnun oldum,” dedim zoraki bir tebessümle. Sevcan’ı da yeni görüyordu ama neden yalnızca benimle tanışma gereksinimi duymuştu, bilmiyordum. Umarım bir Sinan vakası daha yaşamazdım.

“Ebrar’la da o kadar görüşürüz ama nasıl hiç denk gelmemişiz hayret ediyorum,” dedi bu sefer de. Karşımda bir homurdanma duyduğumda bakışlarım Ersan’dan Merdan Efe’ye kaydı. Sağ kolunu sandalyenin kenarına yaslamış kısıp gözleriyle dik dik ona bakıyor ve homurdanıyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Şu an kıskançlık krizine mi giriyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

“Olur öyle,” dedim, Ersan’ın benden bir cevap beklediğini fark ettiğimde. “Bazen en yakınında bulunan kişilerle bile üç dört sene sonra tanışabiliyorsun. Kader...”

Merdan Efe, en sonunda bakışlarını üzerime döndürdüğünde dudakları kıvrılır gibi oldu.

“Kesinlikle,” dedi Ersan. “Geç olsun güç olmasın diye boşuna dememişler. Önemli olan sonuç...” Bakışlarımı onun üzerinde pek tutamıyordum çünkü sürekli Merdan Efe’ye bakasım geliyordu. Sinirle bir soluk almasının ardından su dolu bardağı dudaklarına götürdü. “Aslında benim de

bir avukata ihtiyacım vardı. Daha sonra bununla ilgili seninle görüşmek isterim.”

Ersan'ın sözlerinin bitimiyle Merdan Efe aniden öksürmeye başlarken elindeki su bardağını zorlukla masaya bıraktı. Bakışlarını endişeli bir hal alırken oturduğu sandalyede doğrularak öne doğru kaydım. “Abi, iyi misin?” diye sordu Sabi endişeli bir halde. Merdan Efe'nin öksürükleri kesilirken hafifçe boğazını temizleyip bana bakarak başını salladı. “Korkuttun bizi, nasıl su içmek o öyle ya!”

“Tamam Sabi,” dedi Merdan Efe. “Yok bir şey. *Gıcık* tuttu yalnızca. *Gıcık*. Şimdi bir şey yapacağım, gidecek o *gıcık*.” Gıcık kelimesine öyle baskı yapıyordu ki yine gülesim geldi.

“Abi, ne diyorsun?” diye sordu Sabi şaşkın bir halde. “Gitti ya işte öksürmüyorsun. Ne gıcığı?”

Merdan Efe ters ters kız kardeşine bakıp yeniden Ersan'a döndü. “Sen gel Yüceer Hukuk Bürosu'na birader. Bir sürü avukat kaynıyor zaten. İlla ki buluruz sana yardımcı olabilecek bir avukat. Boşuna büromuz yok, değil mi? Sana yardımcı oluruz. Ben olurum merak etme.”

Ersan, onun arka arkaya sıraladığı cümlelerle şaşırırken kaşları havalandı. “Kuzenimin eşinin avukatı burada ya işte, Merdan. O yardımcı olur diye düşündüm ben ama düşüncen için sağ ol yine de. Halledemezsek ulaşırım sana.”

“Sikik,” diye fısıldadı Merdan Efe. Ersan masanın ucunda olduğu için duymamıştı ama ben Merdan Efe'yi gayet iyi duyuyordum. Gözlerim kocaman açılırken onu uyarmak amacıyla boğazımı temizledim. Benim hareketimi umursamadan, “Yok,” dedi bu sefer daha yüksek sesle. “Abimin eşinin kuzenine ben yardımcı olamazsam rahat edemem. Sen gel, biz beraber hallederiz. *İzgi Hanım*, müsait değil,” derken hanım kelimesini özellikle vurguladı. “Çok işleri oluyor.”

“Öyle mi?” Bakışları ikimizin arasında gidip gelse de en sonunda yeniden Merdan Efe'de durdu. “*İzgi Hanım* senin de mi avukatın?”

Girme işte o konuya, girme...

Bu konu Merdan Efe'nin derin bir acısı olsa da omuzlarını düşürmeden dişlerini sıktı. “Değil.”

“O zaman yoğun olduğunu nerden biliyorsun anlamadım,” dedi Ersan. “Hukuk büronuzdaki her avukatın yoğun olup olmadığını bildiğini düşünmüyorum ama... O kadar ilgili de olabilirsin tabii.”

“Sen her şeyi böyle sorgulayacak mısın?” diye sordu Merdan Efe. Soluk alış verişleri artmış, sağ eli yumruk olmuştu bile.

Ersan kendisine yönelen soruyla duraksarken Ebrar araya girmişti. "Ne uzattınız beyler! Ersan, senin de bu kadar avukata ihtiyacın olduğunu bilmiyordum kuzen. Bir ara ayarlarız, tamam."

"Nikâhınıza yetişemediğime inanamıyorum," dedi yine tanımadığım bir ses. Bu sefer kadındı.

"Kızım, aylar öncesinden belliydi tarih. Ayarlasaydın sen de," dedi Medih. "Tabii, Banu Hanım Maldivler'deki tatili bırakıp da gelemedi."

Adının Banu olduğunu öğrendiğim kadın gülerken bir süre sonra Medih ile üniversiteden arkadaş olduklarını öğrenmiştim. Masadaki tanımadığım diğer üç kişi de yine Ebrar ve Medih'in üniversiteden arkadaşlarıymış. İsimleri Ceren, Ufuk ve Can'dı. Ceren ve Ufuk o yıllardan beri sevgililermiş hatta bu yaz sonunda düğünleri varmış. Hem masadaki sohbeti dinliyor hem ara sıra çaktırmadan Merdan Efe'yi kesiyor hem de yemek yiyordum.

"Efe Merdan her saniye sana bakıyor," diyerek kulağıma fısıldadı Sevcan. "Sen bakınca da bakışlarını kaçırıyor. Flört falan mı ediyorsunuz? Siz bu aşamaları çoktan geçtiniz, kendinize gelin!"

"Sus," diye mırıldandım. "Henüz hiçbir şeyi konuşup halledememişken ne yapmamızı bekliyorsun acaba?"

"Barışmanızı."

"Katılıyorum," diyen Gökdeniz de kafasını bize doğru uzatarak fısılda-maya başladı. "Bir kere üç günden fazla küs kalırsanız günah."

Yemekler yavaş yavaş kaldırıldıktan sonra ortamdaki ışıklar loş bir hal alırken Medih'in pastası getirildi. Medih'in Ebrar'a bakarak dilek tutmasının ardından mumları üflemesiyle hepimiz onu alkışlarken, Ebrar ile birbirlerine sarılmalarıyla tebessüm ettim. Çok güzellerdi. Pastanın ardından hediyeler verilirken Sevcan yine imdadıma yetişmiş ve benim için de bir hediye alma işini günler öncesinden halletmişti. Ortamda gülme sesleri yükselirken karşımdaki adamdan uzak kalmak her geçen saat daha da zor geliyordu.

Ona bu kadar yakınken bir o kadar da uzak olmak boğucu bir hale evrildiğinde nefes alamamaya başladım. Ayağa kalkıp restoranın balkon bölümüne geçtiğimde hafif soğumuş hava titrememe sebep oldu. Balkonun en köşesine ilerleyerek yüzüme doğru esen rüzgârla gözlerimi kapattım. Kollarımı önümde bağlayıp sessizliği dinlerken bana doğru yaklaşan adım sesleriyle gözlerimi yavaşça araladım.

Yanımda bir beden durmasıyla sevdiğim koku burnuma dolarken gözlerimi kırpıştırarak bedenimi hafifçe ona döndürdüm. Peşimden gelmesini beklemiyordum. "Konuşuruz diye düşündüm," derken elini ensesine atarak yavaşça kaşdı. "Ama şimdi konuşmak istemezsen-"

“Konuşalım,” diyerek böldüm onu. “Bir hafta oldu. Artık konuşmamız gerekiyor, Merdan Efe.” Derin bir nefes alırken bakışlarındaki mahcuplukla gözlerimi kaçıрма ihtiyacı hissettim. “Ama izin ver önce ben konuşayım.”

“Olur,” dedi hızlıca. “Sen önce konuş tabii.”

Karşımda ne diyeceğini bilemez bir halde durması ona kıyamıyor oluşumu daha da artırıyordu. Altdudağımı dişlerimin arasına alırken bedenimi tamamen ona döndürdüm. Tam gözlerinin içine bakarak en samimi halimle konuştum.

“Sana güveniyorum.”

Ben nasıl ki onun peşimden gelmesini beklemiyorsam o da benim bu cümleyi tereddütsüz kurmamı beklemiyordu. Her halinden belliydi.

Vücudunun kasılışını dokunmadan bile hissederken devam ettim. “Sana çok güveniyorum, Merdan Efe. Ben, yıllar önce bir daha kimseye güvenmem diye düşünürken meğer ilk andan beri en çok sana güvenmişim. Yalnızca bunun farkında değildim. O gün bana öyle bir anda sordun ki o soruyu... Ben zaten kötüydüm, o adamın sözleri kafamda yankılanıp duruyordu ve zaten seni kırarım diye korkuyordum... Bir cevap veremedim sana. Sustum. Sustum ama sana güvenmediğimden değil, sana zarar vermekten korktuğumdan.”

“Bunu bilemezdim,” derken bana bir adım daha atarak iyice yaklaştı. “İyi değilsen sonra konuşalım dediğim halde o an konuşmak istedin. Yoksa o an konuşmazdık. Beklerdim, İzgi. Sen ne zaman istersen o zaman konuşurduk ama konuşalım dedin. O herifin neler dediğini bile bilmiyorken seni bu kadar etkilemiş olduğunu düşünemedim. Diyorum ya, hâlâ öfkemi kontrol edemiyorum ve o an mantıklı düşünemiyordum. O soruyu sana sordum ve sen de sessiz kaldın. Korktum, İzgi. Elimden gelen her şeyi yapmama rağmen hâlâ bana güvenemediğini gördüğümde hem korktum hem de üzüldüm.”

“Bana arkanı döndün,” dediğimde titreyen sesime lanetler savurmak istedim. “Sen bana arkanı nasıl dönebildin ki, Merdan Efe? Ben sana, *bana güveniyor musun* diye sorsam benim gibi yapmaz ve anında *evet* dersin ama ben de senin yerinde olsaydım sana sırtımı dönemezdim. Sana sırtımı dönüp de gidemezdim, Merdan Efe. Ama sen yaptın... Nasıl yaptın?”

Gözlerini acıyla yumarken başını eğdi. “Özür dilerim.” Başını yeniden kaldırıp gözlerini açarken endişeli bir halde iyice bana yaklaştı, ellerini yanaklarıma yaslayarak hangi ara akmaya başladıklarını bilmediğim gözyaşlarını sildi. “Özür dilerim, sevgilim. Ben sana sırtımı dönmem. Ben senden gidemem, İzgi. O an oradan uzaklaşmak istememin tek sebebi bana güvenmediğini hazmetmek ve daha mantıklı düşünmek içindi. Yemin ederim

seni arkamda bırakmak gibi bir şey aklımdan geçmedi. O an senin iyi olman, bizim iyi olmamız için oradan gittim ama her şeyi daha da berbat ettim. Böyle olacağını düşünemedim.”

“Seni hiçbir zaman o adamla kıyaslamadım,” dedim boğuk çıkan sesimle. “Çünkü sen o kadar mükemmel birisin ve hayatımda o kadar özelsin ki değil onunla kıyaslanmak hiç kimseye kıyaslanamazsın. Ben seni hiç kimseyi sevmediğim gibi seviyorum. Sana hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum. Bana o adamdan ve o kadından kalan tek şey güvensizlik oldu. Başka hiçbir şey değil. Bunca zaman yalnızca bu güvensizliğim yüzünden korktum. İçimde hallederim dedim, olmadı. Seni kırmaktan korktum ve sessiz kaldım ama böyle daha çok kıracağımı bilemedim. Bilsem yapar mıydım? Yapmazdım.”

“Yapmazdın,” dedi akan gözyaşlarımı yeniden silip yanağımı okşarken. “Biliyorum, yapmazdın. Ben biliyorum seni. Ama sen de beni biliyorsun. Ne olursa olsun seni kırmaktan kaçınacağımı biliyorsun. Benim her hareketim tek bir sözüne bakar, İzgi. Böyle bir adamken sana sırtımı dönebilir miyim ben? Seni bırakıp da gidebilir miyim? İyi olur sandım. O an orada kalıp, öfkeme yenik düşüp seni kıracak şeyler söyleyeceğime, bir süre uzak kalarak yaşanan her şeyi daha kolay atlatırız sandım. Beni anlıyor musun?”

“Seni o an çok kırdım. Seni o kadar kırdığım için kendime çok kızdım. Günlerce kendimi suçladım. Sana güvendiğim halde söyleyemediğim için güvenmiyorum sandın ve kırıldın ama ortada öyle bir şey bile yoktu. Günlerce kendimi suçlayarak düşündüm. Sonra düşünmeye devam ettim ve bana olan o son bakışını aklımdan çıkaramazken, beni o halde bırakıp gidişini düşündüm. Sorguladım. Nasıl oldu da bana arkamı dönebildin, nasıl oldu da gidebildin diye düşündüm. Bu kadar basit miydi?” Başını hızlıca iki yana salladı. “Değil, biliyorum. Senin için de zordu, biliyorum. Ama o gün de söylediğim gibi... sen gittin, ben kaldım. Seninleyken halledemediğim için zaman vermemiz gerektiği konusunda haklıydın ama o haldeyken beni bırakışını aşmak çok zordu.”

Alnını alnıma yaslarken gözlerimi kapattım. “Haklısın. Yemin ederim haklısın. Ben, o an bana güvenmediğine o kadar takıldım ki senin ne kadar kötü bir halde olduğunu göremedim. Zaman verirdik ama o an gitmemle olmamalıydı. O an gitmem doğru değildi. En azından sen daha iyi olduğun bir zaman... Ben de çok düşündüm. Bana güvenmediğini düşünürken bile yine sana gelmek istedim, İzgi. Senin bana güvenmediğini düşünürken bile, iflah olmaz bir halde yalnızca senin yanında olmak istedim. Ama öyle bir çıkmıştım ki o evden... nasıl geleceğim, ne diyeceğim bilemedim. Daha önce de dediğim gibi... Bunlar benim için ilk. Bunların hepsini ilk kez

yaşıyorum ve ben hayatımda ilk kez bu kadar belirsizlikte kaldım. İlk kez ne yapacağımı bilemedim.”

Yüzüme düşen ıslaklıkla gözlerimi aralarken Merdan Efe'yi de ağlarken bulmayı beklemiyordum. Dudaklarım daha çok titremeye başladığında gözlerimi kırpıştırarak bulanıklaşan görüşümü düzeltmeye çalıştım ancak nafileydi. Arka arkaya gelen gözyaşlarım işimizi zorlaştırıyordu. Onun da benden farksız olduğunu görmek kalbimi sıkıştırmaya başlamıştı. “Sen beni affedebildin mi?”

“Bana güveniyorsun,” dedi boğuk çıkan sesiyle. “O an kırıldığım şey bana güvenmemendi. Yanlış bir zamanda sorduğum soruyla her şey bu hale gelmişken suçu sende arayamam, İzgi. Bu yüzden affetmem gereken bir mesele de yok. Ama senin var.” Yutkundu. “Ne olursa olsun sen o haldeyken gitmemem gerekiyordu. Benden vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Ben güçlü bir kadınıam ama bu, senden vazgeçebileceğim kadar değil. Benim güçlü oluşum sana kadar, Merdan Efe. Bu da bu hayattaki en büyük zayıflığıam. Pişman da değilim. Ve hayır... Ben de suçluyum. İyi olmadığım halde konuşalım demeni onayladım ve onayladığım için de tüm bunlar gerçekleşti. Biliyorum ki konuşmak istemeseydim sen beni yine zorlamazdın. Ne zaman istersem o zamana kadar beklerdin. O yüzden sakın her şeyi yine kendin sırtlamaya çalışma.”

Bakışları usulca yüzümde gezinirken burnunu saçlarıma yaklaşıtıp içine derin bir nefes çekti, dudaklarını sertçe saçlarıamın üzerine bastırdı. “Benim güçlü oluşum sana kadar, İzgi. Hatalarla dolu olsa da her hareketim yalnızca senin iyi olman için. Hatalı olmadığını düşünsem bile ben seni affettim. Sana uzun süre kızgın kalmam bir yana affetmememin imkânı yok. Şu bir haftada ikimiz de çok düşündük. Her şeyi düşündük. Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu daha iyi anladık. İkimizin arasına üçüncü bir kişinin girmesi zaten mümkün değildi. Bizim aramızda olabilecek tek sıkıntı güvensizlikti ve o da sen bana güvendiğini söylediğinde uçup gitti.”

Geri çekilip tekrar yüz yüze gelmemizi sağladığında hâlâ ona sarılamadığımdan dolayı ellerim karıncalanmaya başlamıştı. “Güven konusunun bir gün sıkıntı olacağını ben düşünmedim çünkü sana hep güvendim. Söylemesem de kendime bile itiraf etmesem de sana hep çok güvendim. Yalnızca konuşamadıklarım yüzünden oluşabilecek kırgınlıkların aramıza gireceğini düşündüm, öyle de oldu. Bundan sonra her şey ortaya çıktı, dersimi aldım. Aramızda hiçbir sıkıntı olamaz, Merdan Efe.” Dudaklarıamı birbirine basturdım. “İkimiz de neyin doğru neyin yanlış olduğunun farkındayız artık. Ama...” Kaşları çatıldı. “Seni ne kadar özlemiş olursam olayım o günü aklımdan çıkaramıyorum.”

"İzgi..."

"Bak," diyerek konuştum tekrardan. "Sevdiğin insanın sana güvendiğini duyamamak ne kadar kötüyse, o sevdiğin insanın sana arkasını dönüşü de o kadar kötü, Merdan Efe."

"Ayrıyor musun yani benden?" diye sordu. "İzgi, yapma. Yemin ederim çok üzgünüm, çok pişmanım. Keşke o gün iyi olur diye düşünüp gitmeseydim o evden. Allah da benim belamı versin. İzgi... yapamam ki sensiz."

"Merdan Efe," diyerek sesimi yükselttim. "Allah korusun! Neden bela okuyorsun kendine?" Hayretler içerisinde ona bakmaya başladım. "Şu an bir ayrılık konuşması yapmıyorum, Merdan Efe! Konuyu getireceğim yer şuydu. Yarından itibaren ben de psikolojik destek almaya başlayacağım. Sen öfke kontrolün için seanslara devam ederken ben de kendim için gideceğim. Bunu ne kendim halledebilirim ne de profesyonel olmayan biri. Böylesi hem benim hem senin hem de ilişkimiz için en sağlıklı olacak. Güzel ilişkimizin bir daha bu gibi sebeplerden bozulmasını istemiyorum, tamam mı? Ben bir daha senden ayrı kalmaya katlanamam."

Dediklerimi sindirmek ister gibi gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde sessizce onu bekledim. "Benden ayrılmıyorsun yani?"

Gülümsedim. "Senden elbette ayrılmıyorum! Böyle bir şey olabilir mi? Böyle bir şey olabilir mi ya?" Yalandan gözlerimi kıstım. "Çok yazık..."

Dudakları birkaç kez açılıp kapanırken gülmeye başladı. "Barıştık yani?"

"Küstük demeyelim de birtakım sorunlar yüzünden uzaklaşmak zorunda kaldık diyelim," diye mırıldandım. "Kızgınlıklar, kırgınlık elbette yaşanır, Merdan Efe. Zaten tek bir sorun çıkmayan ilişkiler aslında normal değillerdir. Bizim seninle aramızda öyle bir bağ, öyle bir ilişki var ki kırgınlıklar bile uzun süreli olmuyor. Olamaz da zaten. Çünkü ben seni biliyorum. Sen de beni biliyorsun. Kırılmış ve üzülmüş olsam bile kontrolünü kaybetmemek için hâlâ tedavi gördüğünü es geçerek, senin bunca zaman benim için yaptıklarını unutup da kin tutamam. Şu bir haftada ikimiz de iyice düşündük ve birçok karara vardık, farkındayım. Bundan sonra her şey daha kolay olacak bizim için. Ben inanıyorum sen de inan. Ben en büyük korkularımı da seninle aşmak için hazırım."

Şaşkınlığı devam ederken donmuş bir halde gözlerime bakmaya devam ediyordu. "Şaşıрман bittiyse artık sana sarılabilir miyim? Sonrasında bir haftanın acısını çıkaracağım da."

Sözlerimin bitimiyle yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü. Bir şey demesine izin vermeden parmak uçlarımdan yükselerek kollarımı sıca boynuna sardım. Bedenlerimiz hızlıca birbirine çarparken özlemle

sıkılaştırdım kollarımı. Burnumu boynuna yaslamamla gözlerim kapanırken elleri daha fazla vakit kaybetmeden belimi bularak beni iyice kendine yasladı.

Belki bir hafta bakıldığında kısa görünüyor olabilirdi ama o yedi gün benim için yedi yıla bedeldi. Varlığı hayatımda çok büyük bir yer kaplarken değil bir hafta, ondan bir gün bile ayrı kalmam artık mümkün değildi. Hep bir nefes kadar uzağımda olmalı, kalbi kalbimi tamamlamalıydı.

Kalbi, kalbimin ilacıydı.

“Çok özlemişim,” dedi kollarını mümkünmüş gibi daha da sıkılaştırırken. Bedenlerimiz mümkün olsa iç içe geçecek gibiydiler. “Kokuya bak... Şu kokudan mahrum kalmak nasıl bir işkenceydi biliyor musun?” Burnunu boynuma sürterken derin bir nefes aldı. “Âşığım.”

“Bak ya! Sanki ben mahrum ettim beyefendiyi,” derken sol elimi saçlarına getirerek okşadım. “Asıl sen beni bu kokudan nasıl mahrum ettin? Cezanı çekeceksin!”

Ciddiyetten uzak söylediğim şeylerle alnını omzuma yaslayarak güldü. “Senin vereceğin ceza ödülüdür,” dedi muzipçe.

“Bak ya...”

“Baktım ya...”

Gülerek geri çekildiğimde bir süre gülen yüzümü izledi. Ardından yüzünü yüzüme yaklaştırarak gülüşümden öptü.

“Sensiz kendimi Fatih Terim’siz bir Galatasaray gibi hissettim,” dediğinde dudaklarımı yanaklarına bastırdım. “O kadar kötüydü anlayacağın. Berbat bir histi. Hislerimi başka türlü anlatamazdım.”

“Ben de sensiz kendimi sarısı olmayan kırmızı gibi hissettim,” dediğimde sırtmaya başladı.

“Aynı dili konuşmamız da sevdaya dahil mi güzelim?”

“Hıhım.”

Ani bir rüzgârla saçım yüzümü örterken bana gerek kalmadan Merdan Efe eliyle saçlarımı yüzümden çekerek kulağımanın arkasına sıkıştırdı. “Yaşamaktan korkma, sevgilim.”

“Artık hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum, Merdan Efe.”

Dudakları iki yana kıvrıldı. “Şu saatten sonra asla incinmene izin vermem,” diye mırıldandı. “Gökyüzümde özgürce uçman için sabırsızlanıyorum.”

Bu sefer ellerini yanaklarına koyan ben olurken, yüzünü yüzüme yaklaştırarak dudaklarımı dudaklarına mühürledim. Beklenmedik hareketime karşı başta duraksarken kısa süre içinde kendine gelerek özlemle karşılık

vermeye başladı. Sol elim ensesine doğru kayarken mümkünmüş gibi yüzünü yüzüme daha fazla yaklaştırmaya çalıştım.

Nefes almak için geri çekilmemizle dudaklarımızın alnımı bulması bir oldu. Başımı göğsüne yaslayıp huzurlu bir nefes aldım.

Bizim kavgamız da kırgınlığımız da en fazla bu kadar oluyordu. Ne o ne de ben; ne ayrı kalabiliyorduk ne de büyük çaplı bir kavga edebiliyorduk. Kırgınlıklar olsa da asla uzun süreli olmuyordu çünkü ikimiz de birbirimize dayanamıyorduk. İlişkimizde en çok da bunu seviyordum.

Ne yaşanırsa yaşansın ikimiz de hatalarımızı kabul ediyor, o hatalardan ders çıkarıyor ve günün sonunda yine birbirimizi buluyorduk. Asıl önemli olan da buydu. Koşulsuz, şartsız birbirine böylesine içten bağlanmaktı. Sorunlar gelirdi, iki kalp birbirine sahici olduktan sonra geçip giderdi. En azından bizde böyleydi.

Bizim için hep böyle olmaya da devam edecekti. Her şeyi birlikte aşacağız sözünü asıl bu saatten sonra doğru bir şekilde gerçekleştirebilecektik.

Ben, İzgi Gökyel.

Artık kendi içimde de özgürdüm. Merdan Efe'nin benim için aydınlatığı gökyüzünde, hiçbir şeyden korkmadan kanat çırpıp için sabırsızlanıyordum.

DOKUZ

Huzurun tanımı Merdan Efe'nin kollarından geçiyordu.

Evimdi, belki de bu yüzden bu derece huzurlu olması.

“Girelim mi içeri?” diye sordum aramızdaki kısa süreli sessizliği bozup. “Medih'e ayıp oldu. Kim bilir ne zamandır buradayız. Güya doğum gününe geldik ama...”

“Olmadı olmadı,” derken sesi umursamaz çıktı. “Ona en büyük hediye bizim barışmamız.”

Başımı göğsünden kaldırırken çenemi göğsüne yaslayarak gözlerinin içine baktım. Sevdiğim parıltılar yine ortaya çıkmışlardı. “Ne alaka hayatım?”

Omuz silkti. “Bir fikrim yok. Öyle olması gerektiğini düşünüyorum. Ama hadi tamam... Geçelim içeri.”

Gülerek birbirimizden uzaklaştığımızda parmaklarını parmaklarıma geçirerek ellerimizi birleştirdi. “Bu gece Ersin'e bir kafa atarım diye düşünüyordum ama öyle keyifliyim ki bundan bile vazgeçtim.”

“Ersan,” dediğimde anlamaz bakışları üzerime döndü. “Ersin değil, Ersan ismi.”

“Ondan,” dedi umursamazca. “Kafa atmam konusunda bir şey demediğine göre sanırım benimle hemfikirsin?”

Kaşlarımı çattım. “Elbette hayır. Yalnızca ciddiye almadım.”

“İzgi, onun avukatı olmayacaksın değil mi? Bak, dayanamam. İşine gücüne karışmam, karışmam da ama onun avukatı falan da olma gözünü seveyim. Bak, kalbim dayanmaz. Nefes alamam, İzgi. Gel benim ol. Gel benim avukatım ol.”

“Tamam,” dediğimde sesim ona ulaşmamış gibi devam etti.

“Bak hemen hayır diyerek kestirip atıyorsun, yapma böyle. Benden güzel müvekkil mi bulacaksın? Sessiz sakın dururum öyle. Sinir desen yok. Kavga desen yok.” Duraksarken olduğu yerde durup şaşkın bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Az önce tamam mı dedin sen?”

Onun durmasıyla ben de dururken sırtarak başımı salladım. “Evet. Ersan'ın avukatı olmayacağım ama bugünden sonra senin

avukatın olacağım.” Önüme dönerek başımı iki yana salladım. “Özür dilerim, Serhan...”

“Boş ver şimdi onu,” dedi heyecanla. “Ben Serhan’a on tane bile müvekkil bulurum. Sen ciddi ciddi benim avukatım mı olacaksın şimdi? Doğru mu anladım? Bayağı bayağı avukatım oluyorsun. Harbili avukatım olacaksın yani?”

“Sevgilim, evet...” Güldüm bir kez daha. “HARBİLİ avukatın olacağım. Sevgilin olduğumda bu kadar heyecanlandığınızı hatırlamıyorum,” dedim alayla.

“Gol be!” Kısıt sesli gol bağırişıyla ona *iflah olmazsın* bakışlarımı fırlattım. “Gol, gol, gol! Ben var ya ben... Bugüne kadarki en büyük şampiyonlukları yaşıyorum da işte bir biz görüyoruz.”

Merdan Efe kendi kendine gol ve şampiyonluk cümleleri kurarken bir cevap vermeden elini tutan elimle onu ilerletmeye başladım. Masaya döndüğümüzde bizi gören ilk kişi Sevcan olurken gözleri saniyeler içerisinde kocaman açıldı. Çılgılık atmak için dudaklarını aralamıştı ki Kerem avucunu onun dudaklarına yaslayarak çılgılığını durdurdu. Gökdeniz de bizi gördüğünde ellerini horon teper gibi öne doğru uzatıp vücudunu oturduğu yerde iki yana sallamaya başladı. Ne kadar süre balkonda kalmıştık bilmiyordum ama masada bizimkiler dışında yalnızca Ersan kalmıştı. Bizi el ele görme siyle duraksarken bakışlarını kaçırdı. Merdan Efe’nin tavırlarına şimdi daha iyi anlam veriyor olmalıydı.

“Şükürler olsun,” derken ilk konuşan Ebrar oldu. “Bir hafta bize bile zulüm gibi gelmişti.”

Medih ile göz göze geldiğimizde bir şey demeden keyifle göz kırptı. Gökdeniz bizim yan yana oturmamız için Merdan Efe’nin oturduğu yere, Sabi’nin yanına geçerken ben az önce kalktığım sandalyeye Merdan Efe de hemen yanıma oturdu. Merdan Efe oturduğumuz gibi sandalyemi kendine doğru iyice çekerken kolunu omzuma atıp saçlarımla oynamaya başladı. Boş sandalyeler olmasına rağmen Gökdeniz bizim yan yana oturmamız için kendi yerinden kalkmıştı ve nedenini gayet iyi biliyordum.

“Şükür duası okudum,” dedi Sevcan. “Bir daha çifttime nazar değdirenin gözü çıksın. Durun, hemen bir fotoğraf karesi almam gerek.” Masanın üzerine koyduğu telefonundan kamerasını hızlıca açıp bizi kadraja alırken nefes almamıza bile izin vermeden fotoğrafımızı çekti. Çektiği fotoğrafa bakarken gülümsedi. “Büyülü bir fotoğraf... Kimi cüzdanında taşır kimi çekmecesinde... Ben kalbime astım.”

“Benden önce davrandı,” diyerek isyan etti Gökdeniz. “Önce ben çekecektim. Beynimi mi okuyorsun, Sevcan?”

"En büyük *merdanefeizgife* benken sana ne oluyor pardon? Kurucusu benim bir kere!"

Gökdeniz ona dil çıkardı. "Sevcancığım, sesin gelmiyor..."

"Gökdenizciğim, kaşınma istersen..."

"Barışmanıza çok sevindim," dedi Sabiha yüzündeki samimi gülümsemeye. "Şu bir haftada abimle bir kere telefonda konuştum. Onda da homurdandı, köpürdü köpürdü sonra da yüzüme kapattı telefonu. Bir an Galatasaray'ın mağlubiyetinden sonra aradım falan sandım. Kısaca hiç çekilmiyordu. Çok şükür bu zor günleri de atlattık."

"Sırada sen ve ben için daha kötü günler var," dedi Merdan Efe. Gözlerini kısmış kız kardeşine bakarken başını aşağı yukarı sallıyordu. "Kardeş diyorum neler diyor hakkımda. Öyle mi, Sabi Hanım?"

"Abiciğim..." Sabi masanın üzerinden uzanarak Merdan Efe'nin elini tuttu. "En sevdiğim abim..."

"Öyle mi, Sabi Hanım?" diye soran bu sefer Medih'ti. "Pekâlâ..."

"Ama çok üzerime geliniyor benim şu anda!"

"Ağlama ağlama," dedi Gökdeniz kolunu onun omzuna atıp kendine doğru çekerken. "Ben seni korurum Yüceer erkeklerinden. Herkesin bir Atıcı olamamasını anlayabiliyorum tabii."

"Başladı yine kendini övmeye," dedi Merdan Efe. "Uza kardeşim."

"Bugün benim doğum günüm," dedi Medih bakışlarını tek tek herkesin üzerinde gezdirirken. "Bugün herkesin en sevdiği kişi benim."

Merdan Efe yüzünü buruşturdu. "İzgi varken bir günlük de olsa en sevdiğim kişi olduğumu düşünmen oldukça mantıksız."

"Hanımcı seni," dedi Medih alayla. Ses tonundan keyifli olduğunu da anlayabiliyordum. "Senden hanımcısını görmedim."

"Aynaya bak abiciğim," dedi Merdan Efe de.

"Ben senin yanında sönük kalıyorum kardeşim. Malum sen çığır aşın bu konuda, sevgili avukatım İzgi sağ olsun. Canım avukatım İzgi. *Benim avukatım İzgi.*"

Merdan Efe bu sefer sırtırken keyifle önüne getirilen çayı dudaklarına götürdü. "Artık benim de avukatım İzgi."

Medih gözlerini kocaman açtı. "Ne söylüyor bu, İzgi? Doğru mu bunlar?"

"Her şeyi açıklayabilirim," dediğimde başını sallayarak devam etmemi bekledi. "Bir süredir yazılıp çiziliyor, konuyla ilgili konuşuluyor. Bana da her gün soruyorlar *doğru mu değil mi?* Değil desem de inanmıyorlar. Yok öyle bir şey desem de inanmıyorlar. Demek ki hissediyorlar. Belki de

haklılar. Evet, doğru... Merdan Efe'nin avukatı oluyorum. Doğru. Çok mutduduyum. Paylaşmak istedim sizlerle de."

Sözlerime Merdan Efe gülerken Medih işaretparmağını bize doğru saldı. "Şakamatikler sizi. Yapınız yine günlük şakanızı."

"Ağlıyorsun," dedi Merdan Efe. "Tabii artık *İzgi benim avukatım* diyerek benimle uğraşamayacaksın ya ondan böyle yapıyorsun. Abi misin düşman mı belli değil anasını satayım. Neyse, artık geceleri ağlayarak günlüğüne yazarsın, Medih Yüceer."

"Yaşasın," diyerek coşkuyla konuştu Sevcan. "Ailemizin avukatı *İzgi Gökyel* artık sırayla hepimizin avukatı oluyor."

"En çok benim avukatım," diyen tabii ki Merdan Efe'ydi. "Değil mi sevgilim?"

"Kesinlikle," dedim başımı omzuna yaslarırken. "İstersen yalnızca senin avukatın olabilirim?"

Gözlerini olabildiğince büyüttü. "Harbi mi?"

"Evet," dedim gülümserken. "Fenerbahçeli olursan neden olmasın?"

Yüzündeki gülümseme bozulurken konuştu. "Tövbe estagfurullah."

"Şaka şaka," dedim hızlıca.

"Bir daha şaka yapmazsan sevinirim," dedi ciddiyetle. "Şakaların hiç şaka gibi değil. Güldürmüyorlar, *İzgi*."

Gülerek onu onayladım. Bir haftadır gülmediğim kadar gülecektim, belli olmuştu. Başımı Merdan Efe'nin omzundan kaldırmadan masayı incelerken Ersan ile göz göze geldik. Tebessüm etti. "Sevgili olduğunuzu tahmin etmemiştim," diyerek konuştu. Merdan Efe gerilirken elimi bacağının üzerine koydum. "Yani, ayn ayrı oturduğunuz için hiç aklıma gelmemişti. Şimdi anlıyorum bana neden öyle davrandığınızı, Merdan."

"Sana normal davrandım, Ersan," dedi Merdan Efe. "Anormal davranışımı görmek istemezdin."

"Ersan," diyerek düzeltti onu. "Sakin ol biraz. Yalnızca avukatlık için konuşmuştum ama senin yardımcı olman daha iyi olacak gibi. Bir gün büroya gelirim."

Merdan Efe onu başıyla onayladığında Ersan herkesle vedalaşıp yanımızdan ayrıldı. "Büroya gitmediğin günleri söyle de ona göre randevu ayarlayayım, *İzgi*."

"Gerçekten çok kışkançsın," dedim şaşkınlıkla. "Adam avukatlık dışında bir şey ima etmedi bile!"

"Ha bir de etseydi?" diye homurdandı. "Bak yine sinirlendim, *İzgi*. Farkında mısın? Sinirliyim şu anda. Bayağı sinirlendim. Öp de geçsin."

Uzanıp yanağına dudaklarımı bastırdım. “Şimdi buradan ayrılıp eve gitsek Medih’e ayıp olur mu?”

Sözlerimin bitimiyle ayıp olup olmaması umurunda bile olmamıştı. Herkese veda edip oradan ayrıldığımızda Merdan Efe’nin arabasına ek olarak yolların da boşluğuyla hızlıca eve vardık. Arabayı sürerken bile bir an elimi bırakmaması içimi sınımsıcak yapmıştı.

Anahtarı deliğe sokup kapıyı açmasıyla önde ben arkada o eve girerken Yüce, seslerden dolayı kapıya geldi. Merdan Efe’yi görmesiyle sevinçli havlamalar eşliğinde babasının üzerine atladı. Terim de şaşırıncı bir şekilde rahatını bozarak Merdan Efe’nin bacakları arasında dolanıyordu. Onların bu halini yüzümdeki büyük gülümsemeyle izlerken, Merdan Efe zorlukla da olsa yürüyerek salondaki koltuğa oturdu. Terim hızlıca kucağına kıvrılırken Yüce hâlâ salonun ortasında kuyruğunu sallayarak koşuyordu.

“Bayağı özleediniz, Merdan Efe Bey. Aslında size trip atmamız gerekiyordu ama görünen o ki kıyamayan tek kişi ben değilmişim. Terim’i anneci sanıyordum ama o da babacı çıktı! Aşk olsun, Terim.”

Terim gözlerini açıp kısa bir an bana bakarken miyavlayıp patisini bacağımın üzerine koydu ve uyumasına kaldığı yerden devam etti. “Yok yok,” dedi Merdan Efe. “Şimdi özleminden böyle yapıyor ama o tam bir senci. Aynı babası işte...”

Merdan Efe, kısa sürede yine uykuya dalan Terim’i koltuğun üzerine bırakırken bir süre Yüce ile oynamaya başladı. Onları izlemeyi bırakıp üst kata çıkarken makyajımı temizleyip kısa bir duş aldım. Duştan çıkmamla ilk işim saçlarımı kurulamak olurken, beyaz pijamalarımı üzerime geçirerek giyinme odasından çıktım. Yatağa doğru ilerleyip ucuna oturacağım sırada odanın kapısı açıldı. Merdan Efe içeri girerken bakışları baştan aşağı beni süzdü.

Ensesini kaşırken, “Birlikte uyuyalım mı?” diye sordu. Sesi bir çocuk gibi çıkarken dudaklarım iki yana kıvrıldı.

Başımı hevesle aşağı yukarı salladım. Kaza gününden sonra ara sıra onda kalsam da birkaç kez birlikte uyumuştuk. Kokusu beni öyle bir etkisi altına alıyordu ki kâbus görme ihtimalim bile yoktu. Giyinme odasında yatacağı kıyafetleri giyerek yatağa geçtiğinde, tek kolunu açarak başıyla işaret etti. “Gel bakalım evine.”

Pıtı pıtı adımlarla yatağın etrafından dolanıp bana gösterdiği yere, evime geçtim. Başımı omzuna koyduğumda açtığı kolunu kapatıp beni sararken burnumu boynuna yasladım. Sıcak da olsa ince pikeyi belimize kadar örterken işaretparmağımı göğsünde hareket ettirmeye başladım. Sağ

kolunu başının altına aldığı anda bir süre ikimiz de konuşmadan nefes alı verişlerimizi dinledik.

İnsanın *eri* gibisi yoktu.

Merdan Efe, sol eliyle saçlarını okşarken aramızdaki sessizliği bozdu. "O herif bir daha karşına çıktı mı?"

"Çık," derken yanağına göğsüne sürttüm. "Bir daha karşıma çıksaydı bu sefer birilerini Allah'ına kavuşturacak kişi ben olacaktım."

"İzgi..." Gülmesinden dolayı göğsü hareket ederken ben de sııttım. "Hiç yakışmıyor ağzına öyle şeyler bebeğim. Sen bana söyle, ben gerekli kişileri kavuştururum Allah'ına. Elini kana bulama sen."

"Sen de bulama." Burnumu boynuna yasladım. Kokusunu en net buradan aldığım için favori yerimdi. "Neredeydin? Burada olmadığın günlerde yani..."

"Şile'de. Babamın evlerinden birindeydim," diye mırıldandı. "Yalnız kalıp kafamı toparlamak istedim ama daha ilk günden Hamsi geldi yanıma. Sonra kovdum tabii onu. Sonra da hep seni düşündüm. Sen ne yaptın?"

"Ben hep *evimizdeydim*," dediğimde derin bir nefes aldı. Onun da aklına o son sözü geldiğini biliyordum. "Bir ara Sevcan'la yaşadığım eve gittim ama genel olarak hep buradaydım. Yüce ve Terim de yalnız kalsınlar istemedim."

"Biliyorum bir gece Sevcan'da kaldığını. Nasıl sarhoş olduğunda yanında değildim, İzgi? Bu konuya da ayrı canım acıyor. Benimle birlikte tekrardan sarhoş olmanı talep ediyorum."

Gözlerim kocaman açılırken dirseğimin üzerinde doğrularak ona yukarıdan bakmaya başladım. "Ne? Sen nereden biliyorsun o gece sarhoş olduğumu? Sevcan söyledi değil mi? Hain kadın!"

"Hayır, Sevcan söylemedi." Kaşları havalandı. "Bana attığın ses kayıtlarını ve mesajları telefonumu açınca gördüm, İzgi."

Ona ses kaydı ve mesaj attığımı bile hatırlamıyordum! Üstelik gönderdiğim mesajlarda da yoktu. "Ben öyle bir şey hatırlamıyorum! Üstelik telefonumda da yok mesaj ya da ses kayıtları?"

"Sevcan'dan atmışsın zaten mesajları," dedi sııtırken. "Sevcan senin telefonunu saklamış ama o sırada sen onunkinden alıp bana yazmışsın. Üstelik ilk mesajın büyük bir aşk itirafı içeriyordu. Ayık olduğunda da duymak isterim."

Sol elimi aralık dudaklarıma kapattım. "Kendime inanamıyorum."

"Ses kayıtlarından hiç bahsetmeyeyim istersen?"

Yüzümü buruşturdum. "Ne atmışım?"

Kısa bir an düşünür gibi yaptı. “Arka arkaya aşk itirafları, Sevcan’ı seni yanıma göndermiyor diye suçlamaların, Galatasaray marşları atman... Her ne kadar sarhoşluğundan dolayı dilin dönmese de her bir kelimen aklımda. *Sen yanımda olsaydın uçmazdı işte!*” diyerek sesimi taklit etti.

Merdan Efe, kahkaha atmamak için kendini sıkarken telefonunu çıkardı ve ses kayıtlarından birinin üzerine dokundu. Lanetler savuracağım sesimi tekrardan duymaya başladım. Az önce söylediği şeyleri bu sefer kendi sesimden duyarken yüzüm gitgide dehşete düşmüş bir hal aldı. Nadiren kızaran bedenim, yine o nadir anlardan birindeydi. Kan resmen yanaklarıma oturmuştu.

En sonunda ses kaydı son bulurken yüzümü yastığa gömerek kendimi boğmaya çalıştım. “Bebeğim... Galatasaray marşım ismime göre uyarlayıp bana serenat yapman beni inanılmaz düşürdü. Bir an şu ses kaydını zil sesim bile yapmayı düşündüm ama başkalarının duymasına tahammül edemeyeceğime karar verince vazgeçtim. Arabada bir yere giderken falan dinleyeceğim.”

“Sus!” diye bağıırken adeta çılgılık atarak doğrulmuşum yarığım yerden. Merdan Efe bu halime daha çok kahkaha atarken yüzümü asarak gülüşünü izlemeye başladım. “Hemen siliyoruz bu ses kayıtlarını. Hemen! Böyle bir şeyi ben yapmadım, sen de dinlemedin. Allah kahretsin, neyime benim sarhoş olmak ya? Yok yok ben akıllanmam. Ülkede alkolün yasaklanmasını talep ediyorum.”

“Güzelim, diğer alkol kullananların suçu ne? Senin içince aşın tatlı olman kimsenin suçu değil bence...”

“Ne tatlısı ya ne tatlısı? Utançtan kendimi uzaya fırlatıp orada yaşamımı sürdürmeyi planlıyorum.”

“Bana uyar.” Sözlerinin ardından küçük bir sessizlik oluştu. “Ama öyle Galatasaray maçlarına gidemeyiz. Vazgeçtim, uymaz. Mecbur burada kalmaya devam ediyoruz.”

Olduğum yerde bağdaş kurarken boştaki elini tutup kucığıma çekerek parmaklarıyla oynamaya başladım. “Ses kayıtlarını siler misin aşkım?”

“Elbette hayır,” dedi keyifli bir tonda. “Aşkım.”

İşaretparmağını parmaklarının arasına sırayla dokundururken başımı eğerek masum olduğumu düşündüğüm bir bakış attım. “Ne yaparsam bu ses kayıtlarını unutabiliriz?”

Omuz silkmesinin ardından telefonunun ekranını kapatıp tekrardan komodine bıraktı. Elini elimden çekmeden bana doğru dönerken boştaki elini de çıplak bacağıma koydu. “Unutamayız. Attığın ses kayıtlarının utanılacak bir yanı yok güzelim. Sarhoş haline ayrı bir âşık olduğumu

biliyorsun. Yalnızca tatlılık sınırını o kadar zorlamışsın ki dinledikçe seni yeme isteğim artıyor.”

Gülerek bakışlarımı kaçırdım “Bu süreçte eski Merdan Efe’yi düşündüm.” dediğinde söylediklerine dikkat kesildim. “Birinden birkaç gün bile ayrı kalmaya dayanamayacak biri olması imkânsız geliyordu. Şimdi geldiğim konuma bakıyorum. Hayatıma bir kadın girdi ve tüm devrelerimi yaktı. Gülme, İzgi. Harbi yakun beni.”

“Ee, sen zamanında öyle büyük konuşursan böyle girerim hayatına.”

Bakışları odadaki sandalyenin üzerinde duran Galatasaray formasına kaydığında kaşları havalandı. “Formam neden orada?”

“İşte.” diyerek başımı omzuna biraz daha gömdüm.

Neden olduğunu anlayarak ısrar etmedi. “Bir gün üzerinde Galatasaray kırmızısını da görmek isterim. Hani şurada duran formamda olan kırmızıyı...”

Ellerimi ellerinin üzerinde gezdirirken bir kez daha omzunu öptüm. “Bakarız.”

“Bakarız mı?” Yüzünü buruşturdu. “Bakarız ne İzgi ya? Giyersin giyersin.”

Bakışlarını yüzümden saçlarıma döndürürken parmağına doladığı bir rutamını burnuna götürerek derin bir nefes aldı. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Öyle bir söyledi ki tüm yaralarımın yara bandı oldu.

“Ben de seni seviyorum,” derken yüzünü sevdim. “En çok da kırsak, kırılsak bile en sonunda birbirimizi anlamamızı seviyorum. Ne yaşanırsa yaşansın kendimizi yine birbirimizin kollarında buluyoruz. Seninle her şey çok anlamlı, Merdan Efe.”

Sıcaklığı her bir yanıma sararken öyle bir etki altına giriyordum ki benden uzaklaşmalarıyla nefes almam gerekirken sanki nefessiz kalmaya başlıyormuş gibi hissediyordum.

Sol elini elimden çekerken karnımın üzerine doğru kaydırdı. “Bir gün burada küçük bir dünya oluşacağı için çok heyecanlıyım,” diye fısıldadı. Yüzünü görmek için hafifçe doğrulduğumda avucunu bir kez daha karnıma bastırdı. “Senin de istediğini biliyorum. Çocukları nasıl sevdiğini... Annesinin sen, babasının ben olacağı bir bebek fikrinin mutluluğu beni saatlerce duvara bakarak gülümsetebilir, İzgi. Senden önce değil baba olma düşüncesi, evliliğe dair hiçbir düşünce yoktu aklımda. Şimdi düşündüğüm şeyleri bir bilsen...”

Sol elimi saçlarına götürerek okşadım. “Harika bir baba olacağını şimdiden biliyorum ve bu düşünce beni çok heyecanlandırıyor,” dediğimde bakışlarındaki parıltıyla gözlerimin içine bakmaya devam etti. “Senden önce

benim de aklımda bir bebek düşüncesi yoktu. Ama çok isterim, Merdan Efe. Senin çocuklarımıza göstereceğin sevgi ve şefkati görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Çocuklarımız?”

Gülümsemem büyüdü. “En az iki tane isterim,” dediğimde kahkaha attı.

“Ben takım kurmaya da tamamım sevgilim.”

İkimizden olacak bir bebek düşüncesi içimde birçok duyguyu yeşertirken aslında bunu ne kadar istediğimi fark ettim. Evlilikten ve bu konudan her zaman kaçınısam da zaman ilerledikçe bu konuyu Merdan Efe'ye bu sefer ben açmak istiyordum.

Göreceğim terapiler sayesinde aşacağım çok yol olacağının bilincindeydim.

Her şey düzelecekti. Onunla aksi mümkün değildi.

“Güzelim, uyan artık.” Duyduğum sesle gözlerimi zor da olsa yavaşça aralarken güneş gibi karşımda parlayan adamla göz göze geldik. “Günaydın. Sonunda uyandın. Anlıyorum, kokumla uyurken çok rahattın ama saat üçe geliyor.”

Gözlerim kocaman açılırken yerimde doğruldum. “Üç mü? Nasıl o kadar uyuyabildim ki ben?”

Sırtmaya başlarken dudaklarını art arda yüzümün farklı yerlerine basmaya başladı. “Biz ona Merdan Efe Yüceer etkisi diyoruz.”

“Şimdi sen kesin bana kahvaltı da hazırlamışsındır. Doğru muyum acaba?”

“Doğrusunuz hanımefendi. Size her türlü hizmeti veririm biliyorsunuz.” Üzerimden çekilirken yerinde doğruldu, ardından elimden tutarak benim de yataktan kalkmamı sağladı. “Hadi bakalım. Ben aşağı iniyorum, sen de elini yüzünü yıkayıp hemen gel. Gökdeniz'in tarifıyla mıhlama yaptım. Ona hiç güvenmiyorum ama ben yaptığım için eminim güzel olmuştur.”

Odadan çıkmasıyla ben de banyodaki işlerimi halledip aşağıya indim. Terim, ilk defa uyumuyor ve önündeki küçük topla oynuyordu. Hayret etmiştim. Dünden beri beni şaşırtıyordu. Mutfaktan gelen seslerle, duraksayan adımlarım hızlanırken Merdan Efe'nin sesi kulaklarıma doldu. “Kızım, beni özledin anlıyorum ama böyle nasıl kahvaltı edeyim?” Mutfığa girmemle Yüce'yi Merdan Efe'nin üzerine atlamış halde bulunca gülümsemdim. “Bu üzerime atlama işini anne görmesin. Her an kuskanabilir.”

"Cık, cık, cık... Ne kadar ayıp," dediğimde hızlıca bana döndü. Yüce onun kucığından inip benim yanıma gelirken başının üzerini sevmeye başladım. "Ne biçim konuşuyorsun sen öyle, Merdan Efe? Yine etik olmayan modunu açmışsın."

"Yok," dedi. "Benim İzgi modum hep açık. Ondan böyle oluyor."

Masada hemen yanına oturduğumda, "Senin için *İzgikolik* diyebilir miyiz peki?" diye sordum.

"Sorman bile hata."

Dilimlediği ekmeklerden birine yine çilek reçelini sürerken, diğerlerine krem beyaz peynirini sürüp ikisini de önüme bıraktı. Mıhlama tavasını bana daha çok yaklaştırdıkça onun için de birkaç dilim ekmeği onların yanına koydu. Kaç kişilik yiyeceğimi sanıyordu bilmiyordum ama bu kadar çok yememin imkânı yoktu. Zaten kilo almıştım. "Hadi başla," dedi hâlâ masaya bakmaya devam ettiğimi gördüğünde. "Bakarak doyamazsın, güzelim. Dikkat et de parmaklarını yeme. Ellerin bana lazım."

Ekmekten bir parça koparıırken önce mıhlamasını yemeye başladım. "Yalnız ben bu kadar fazla yiyemem," dediğimde gözlerini kıstı. "Zaten kilo aldım! Şu psikolog işimizi hallettikten sonra bir spor salonuna da yazılacağım. Ama sen yazılma."

"Anlamadım," dedi çayını içerken. "Neden ben yazılmıyorum spora? Ben sadece yiyip kilo mu alayım?"

"Evet." Çok kilo alacakmış gibi... O kadar yemesine rağmen karnındaki baklavalara hâlâ formlarını koruyorlardı. "Sen spor yapmadan bile spor yapmış gibisin!" Söylediğim şeyle duraksadığımda imayla gülümsemeye başladı. "Önceden çok spor yapardım ama bir süredir saldı," dediğimde aynı zamanda yaptığı mıhlamanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. "Yoksa daha belirgindi karın kaslarım. Şimdi yeniden sana yetişeceğim, tamam mı?"

Çocuk gibi sorduğum soruyla başını salladı. "Tamam ama ben de seninle spora yazılacağım. Yalnız ben spor yapmak değil, spor yaptırtmak isterim. Sana..."

"Bakarız..."

Göz kırparken önümdeki tabağı işaret etti. "Tabağındakileri bitir, güzelim."

"Mıhlama çok güzel olmuş. Artık benim en sevdiğim şefsin, Merdan Efe. Bu hünerlerinizi daha sık görmek isterim."

"Güzelim, sana elbette her zaman yaparım," dediğinde devamını merakla bekledim. "Sakın diğerlerinin yanında söyleme yoksa sürekli bir şeyler isterler. Başkasına yapamam haberin olsun. Benim şefliğim yalnızca sana."

"Demek bu lezzetler yalnızca bana özel... Şımarımdım." Yüce'nin havlamasıyla ona döndüm. "Tamam, bize özel Yüce..."

Babası kılıklı.

Kahvaltımızın bitimiyle hazırlanarak evden çıktığımızda ilk işimiz Merdan Efe'nin öfke kontrolü için gittiği yere giderek bana randevu almamız olmuştu. Zaten kötü ya da sürekli kavgalarla dolu bir ilişkimiz yoktu ama bu durum ilişkimizi daha da sağlıklı hale getirecekti. İkimiz de farkındaydık. Günler sonra o kadar mutluydum ki durup dururken şarkılar söyleyip olduğum yerde dans edesim geliyordu.

"Benim aklıma takılan bir şey var. Aslında beni ilgilendirmez ama bir hafta seninle ayrı kaldık ve o üzüntü beni gerçekten yıprattı. Düşünüyorum da Gökdeniz sevdiğiyle sürekli aynı ortamda ama tek taraflı yaşıyor. Onun yaşadığı duyguları ikimiz de tahmin edemeyiz. Gerçekten hissettiklerini Sabi'ye açıklamayı hiç mi düşünmüyor? Yani, en azından itiraf etse? Kararı hiç değişmeyecek mi sence?"

"Bu konu hakkında benimle konuşmaktan kaçıyor," dedi Merdan Efe arabaya bindiğimizde. "Her defasında söylüyorum ama bir cevap vermeden kaçıyor yanımdan, İzgi. Bana en son söylediği şey hislerini açmayacağıydı ama şimdi de böyle mi düşünüyor bilmiyorum. İstersen onunla özel olarak sen konuş. Seninle daha rahat konuşacağını düşünüyorum. Çok inatçı."

"Çok üzücü ama Sabi'nin Gökdeniz ile aynı hislere sahip olduğunu ben de düşünmüyorum," diye mırıldandım. Camı açmamızla saçlarım uçuşmaya başladı. "Tek bir hareketini bile yakalayamadım. Gökdeniz ondan bir beklentisi olmadığını söylese de bence bu yüzden hislerini açmıyor. Zaten biliyor karşılık alamayacağını ama bunu bir de Sabi'den öğrenecek olmak zor geliyor ona. Başta bir şansları olur diye düşündüm ama Sabi'nin hareketleri benim de umudumu aldı götürdü."

"Hayırlısı," demekle yetindi Merdan Efe. "Olacağı varsa olur ama Gökdeniz'in hislerini kendine saklamasıyla da bir sonuca varamazlar. Sabi her ne kadar karşılık vermeyecek olsa da o hisleri bilmeye hakkı var. Belki de bu farkındalıkla o da Gökdeniz'e karşı sonradan ilgi duyacak, bilemeyiz. Nasip kısmet bu işler."

"Ben yine de en kısa zamanda Gökdeniz ile bir konuşayım," dediğimde kucığımdaki elimi tutarak kendi dizinin üzerine koydu. "Gökdeniz'in çok mutlu olmasını istiyorum. Sabi ya da bir başkası... Yeter ki mutlu olsun. O kadar güzel bir yüreğe sahip ki sen kendinle birlikte benim hayatıma onun gibi bir dost güzelliği de getirdin. Hep gülüyor, mutlu ve eğlenceli ama günün sonunda evine döndüğünde bir şeyleri düşünerek hüznü olmasını hiç istemiyorum."

"Gökdeniz harbi adamdır," dedi Merdan Efe. "Biz didişir dururuz ama öz kardeşim gibidir benim. İkinin de üzülmesini istemem ama ben de mutlu bir son göremiyorum onlar için. Bu arada biz seninle ayrıyken de hep seni savundu. Yengeci ve bu özelliğiyle neden en yakın dostum olduğunı kanıtladı bana. Herkesin senci olması lazım, İzgi... En çok benim tabii."

"Merdan Efe... Konuyu dönüp dolaştırıp yine bana getirdin."

"Bebegim, ben her konuyu ya Galatasaray'a ya sana getiririm." Telefonun zil sesiyle ekranda *Hamsi* yazısının belirmesi bir olmuştu. "İti an çomağı hazırla," dedi Merdan Efe.

Elini sıktım. "Biz ona, iyi insan lafının üzerine ararmış diyelim aşkım."

Telefonu açıp hoparlöre aldı. "Sonunda açtın telefonu," dedi Gökdeniz sitemle. "Trabzonspor efsane kişileri transfer yapıyor."

"Bundan bana ne lan?" dedi öfkeyle Merdan Efe. "Bunun için mi aradın beni?"

"Elbette bunun için aradım," dedi Gökdeniz. "Seni kiskançlıktan orta yerinden çatlatmak için, aslanım. Yemin ederim efsane bir takım oluyoruz."

"İsterseniz Real Madrid olun; yine de şampiyon Galatasaray, kardeşim. Hamsileri pistten alalım."

"Bu konuyu seninle yüz yüze görüşmek isterim," dedi ciddiyetle Gökdeniz. "İzgi aslan yengemle hasret giderdiyseniz ne zaman buluşuyoruz?"

"Buluşmuyoruz," diye homurdandı. "Rahat bırak lan bizi. Bir günde hasret mi giderilir?"

"Sana kalsa on yılda hasret gideremezsin o yüzden dedim," derken gülmeye başladı Gökdeniz. "Aslanım yengemle gelin işte."

"Nereye?" diye sordum ondan önce. "Belki geliriz, Gökdeniz!"

"İzgiciğim," dedi neşeyle Gökdeniz. "Elbette sizin eve..."

"Oğlum, bizim evde buluşacaksak neden gelin diyorsun? Bizim gel dememiz lazım."

"Aşk olsun... Senin benim evim mi var? Kırıldım ve de gücendim."

Merdan Efe dirseğini kapıya yaslariken işaret ve başparmağını alnına koyarak ovaladı. "Evde yokuz. Gelme. Hatta senin için hiç yokum."

"Ah ah," dedi Gökdeniz. "Maçkoliğin tehlikeli atakları gibiydin, aslanım. Ben hep varsın sandım ama sen hiçbir zaman olmadın."

Sözlerine kahkaha atmaya başladığımda Merdan Efe de kendini tutmadan gülmeye başladı. Gökdeniz'e dayanmak zordu. "Kimi transfer ediyormuşsunuz söyle bakayım."

"Hamsik."

Bu sefer Merdan Efe daha yüksek sesle gülmeye başladığında neden bu kadar güldüğüne anlam verememiştim. "Ulan aslanım," diye bağırdı

Gökdeniz. "Seninle iltişimi koparıyorum. Size de gelmekten vazgeçtim birader. Resim kursuna gideceğim."

"En son resim kursuna iki şubatta gitmedin mi oğlum sen? Ben bıraktın sanıyordum."

Tarihi nasıl hatırladığını anlamazken şaşkınlıkla ona döndüm. "Oha," dedi Gökdeniz de şaşkın bir ses tonuyla. "En son gittiğim tarihi ben bile hatırlamıyorum."

"Galatasaray ve Başakşehir maçı vardı," demekle yetindi Merdan Efe.

"Vay anasını s-" derken son anda durdu. "Pardon İzgiciğim, az kalsın kaçıyordu ağzımdan."

"Onlara üç gol atmamızın ardından diğer hafta da Fenerbahçe'yi Kadıköy'de yenmiştik," derken yine gururlu bir hale büründü.

"Sen her sezonun fikstür ve sonuçlarını böyle aklında mı tutuyorsun, Merdan Efe?" diye sordum şaşkınlıkla. "Biz ne zaman tanıştık?"

"Başladı sizin mesai," dedi Gökdeniz. "Ben kaçır. Hayırlı günler, bol güneşler!"

Gökdeniz'in telefonu kapatmasıyla kemerin el verdiğince sevgilime döndüm. "3 Mart 2021," dedi ve ekledi. "On ikiye on varken odaya girdin ve seni gördüm." Tuttuğu elimi dudaklarına götürerek üzerini öptü. "Seninle olan tek bir anımı bile unutmazken ilk günü unutmamın imkânı yok."

Mavi kelebeklerim çıldırırçasına kanat çırpmaya başladılar.

"Yaa!" Başımı omzuma eğerken uzanıp yanağına art arda öpücüklerimi kondurdum. "Bana en büyük iyi ki o gün."

"Bana da," dedi ışıklarda arabayı durdurup tamamen bana dönerken. "O gün olmasa bile bir gün yine karşılaşacaktık, biliyorum. Biz birbirimizin kaderiyiz, İzgi. O gün Medih seni o karakola çağırmasaydı bile... Yıllarca abimin avukatı olduğun halde nasıl karşılaşmadıysak bir gün yolumuz yine birbirimize çıkacaktı, biliyorum."

Biz birbirimizin kaderiyiz.

Kadere her zaman inanmıştım ve onun benim kaderim olduğunu biliyordum. Bir mart gecesi hiç bilmediğim bir şekilde, hayatımın geri kalanını yürüyeceğim yol arkadaşımı bulmuştum. Benim için en güzel iyi ki onu bulduğum geceydi. Hep öyle kalacaktı.

Bir buçuk ay sonra

"Takımı gençleştiriyoruz oğlum biz. Barış Alper, Cicaldau, Boey şimdi de Nelsson. Fırtınanıza felaket olmaya geliyoruz."

Gökdeniz umursamaz bir tavırla elini havada salladı. “Daha o gençlerin birbirlerine ve takıma adapte olması falan var, aslanım. Biz o zamana çoktan fırtına estirir, sizi enkaz haline getiririz. Trabzonspor’un bu sene kimseye eyvallahı yok!”

“Fatih Hocam varken siz fırtınanın fırsını estiremezsiniz.” Merdan Efe her zamanki gibi Fatih Terim fanlığını açmıştı. “Ligin başlamasına çok az kaldı. Sahada alacağınız boyunuzun ölçüsünü. Galatasaray affetmez.”

Gökdeniz gözlerini devirirken telefonuna bakmaya başladı. “Aga, onu bunu bırak da bu pizza fiyatları ne? Pizza da mı yemeyelim, bu pahalılık ne? Altından mı bunlar?”

“Sipariş edince yanında Inzaghi’yi gönderiyorlarmış kardeşim,” dedi alayla Merdan Efe.

Gökdeniz’in bunu ülkenin en zengin insanlarından birinin oğluna bu şekilde söylenmesi inanılmazdı.

Merdan Efe, bakışlarını telefonundan çekmeden -hâlâ transfer haberlerini inceliyordu- cüzdanından kredi kartını çıkarıp ona fırlattı. “Benim karttan söyle ne söyleyeceksen. Yeter ki hamsili olmasın pizzalar.”

“Geçen gün Sabi’yle bir pizzacıya gittik efsaneydi,” dedi Gökdeniz. “Hamsili değildi ama olsun. Bayağı giderleri vardı.”

“Kesinlikle.” Sabiha elinde tepsiyle içeriye girdi. “Yediğim en iyi pizzalardan biriydi. Bir gün hep beraber gidelim bence.” Bana ve Gökdeniz’e kahve fincanını uzatırken Merdan Efe de başını kucağımdan kaldırarak tepside çay dolu bardağı aldı. “Gökdeniz benim yemek arkadaşım. Birlikte çok güzel yerler keşfediyoruz.”

“Eyvallah, Sabi’m,” dedi kardeşine doğru. “Aslansın.”

Sabiha kendi kahve bardağını da aldıktan sonra tekli koltuğa oturarak bacıklarını kendine çekti. “Her ne kadar beni hamsi yapmaya çalışsalar da öyleyim abiciğim.”

Merdan Efe yastığı alıp elinde kahve olmasını umursamadan Gökdeniz’e fırlattı. “Önce sevgilimi şimdi de kız kardeşimi! Benim sinirlerimle oynama.”

Gökdeniz, kenara yatarak yastıktan kurtulurken kınarcasına Sabiha’ya baktı. “Hani aramızda kalacaktı? Aşk olsun.”

Bence de olsun.

“Aşk bilmem ama katliam olacağı kesin,” dedi Sabiha sırtıtırken. “Ben Merdan abimden hiçbir şey saklamam, Gökdenizciğim. Kusura bakma...”

* Filippo “Pippo” Inzaghi, İtalyan eski futbolcu ve teknik direktördür.

Bir şey söylemeden yanlarından kalktığımda Merdan Efe'nin bakışları saniyesinde beni buldu. "Hem avukatım hem sevgilim, nereye gidiyorsun?"

"Telefonumu alacağım yukarıdan," dedim gülümseyerek. "Gelirim hemen."

Ayağa kalktığımdan dolayı bana alttan kedi gibi bakmaya başladı. Yanığını okşadığımda başını sallayarak beni onayladı. Kahve bardağımı masaya bırakıp hızlı adımlarla üst kata çıkarken Gökdeniz'in, "Senin kadar hanımcı birini görmedim," dediğini duydum. "Abinle bu konuda ne kadar dalga geçtiysen artık, kendin hanımcılık rekoru kırmaya başladın."

Odamıza girmemle telefonumu şarjdan çıkarırken hızlıca Sevcan'ı aradım. Birkaç çalışta açtı. "Dediğim her şeyi ayarladın mı?"

"Selam balım. Ben iyiyim ya sen nasılsın? Hayat işte, iş güç bir şekilde yaşıyoruz," diye söylendiğinde gözlerimi devirdim. "Hallettim, İzgi! Her gün arayıp sormana gerek yok! Bu işler benden sorulur."

"Heyecanlıyım, ne yapayım?"

"Sanki düğün hazırlığı yapıyorsun," dedi. "Efe Merdan'a küçük bir kekin üzerine mum dikip üflet, o bile yeter."

Yarın on beş ağustostu.

Merdan Efe'nin doğum günüydü.

Ve ben bir parti havasında olmasındansa yalnız olalım istemiştim. Partiyi zaten abisi ve Gökdeniz ayarlayacaklardı. Biz bugün kısa bir süre sonra, ayarladığımız yere gidecektik. Merdan Efe öylesine kafa dağıtmak için gideceğimizi düşünüyordu. Özellikle son zamanlarda transfer haberleriyle kafayı o kadar bozmuştu ki doğum gününün yarın olduğunun farkında bile değildi. Bir ara aramızda hediye konusu açıldığında kendimizi ne alacağız diye strese sokmayacağımızı konuşmuştuk. Zaten özel günler dışında içimizden geldiğince birbirimize hediye alıp veriyorduk. Ayarladığımız yer de tamamen buradan uzaklaşmak ve baş başa olmamız içindi.

Hem doğum günü için biraz farklılık olsun istemiştim hem de gösterişli ya da abartılı bir yer olmadığı için hoşuna gideceğini düşünüyordum. Gerçi onu yalnızca Galatasaray stadyumuna götürsem de yeterli olur gibi duruyordu.

Aramızın düzelmesinin üzerinden yaklaşık bir buçuk ay geçmişti ve şu süre ikimiz için de her yönden çok iyi geçmişti. İkimiz de aksatmadan seanslarımıza gidiyorduk ve gün geçtikçe ben ondaki gelişimi görüyordum o da bendeki. Psikolojik anlamda kendimi o kadar iyi hissediyordum ki bunca zaman profesyonel bir destek almadığıma pişman olmuşum.

Geç olsun da güç olmasın diye düşünüyordum.

Zaten güzel olan ilişkimiz bu sayede daha sağlıklı hale gelmişti. Değil kırılmak, üzüldüğümüz en ufak şey bile olmamıştı. Bundan sonra da olmayacaktı, biliyordum. Merdan Efe, her zamanki gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Değişen tek şey bendim. İyi anlamda bir değişimdi bu. Hatta değişimden çok gelişimdi. Artık ona karşı daha özgür ve daha net bir insan olmuştum. Anı yaşamayı öğrenmiştim. Zaten onun sayesinde ortaya çıkan içimdeki çocuk artık korkmadan özgürce hareket ediyordu. Hislerimi sağlıklı bir şekilde ifade edebilmem ise ilişkimize her yönden pozitiflik sağlamıştı.

Tek sorunumuz yeni sezonda Galatasaray'ın durumunun ne olacağıydı işte...

Merdan Efe'ye göre, daha lig başlamadan Galatasaray'ın şampiyon olacağını söylememe gerek yoktu sanırım.

Geçen sene biz şampiyon olmuştuk, bu sene Galatasaray olacaktı.

Buna ben de inanıyordum.

Yine bu süreçte çok önemli bir gelişme daha yaşanmıştı.

Artık Merdan Efe Yüceer'in avukatı İzgi Gökyel'dim.

Evet, Galatasaray adam bunu da başarmıştı.

Merdan Efe, bu hareketimin onun en büyük doğum günü hediyesi olduğu söylemiş, üzerine hiçbir hediyeyi kabul etmeyeceğini de eklemişti. Bir de ona en büyük hediye ben olduğumu söyleyerek İzgikolikliğinin bir kez daha altını çizmeyi es geçmemişti.

Sevcan ve Kerem evlenme işlerini ertelemişlerdi çünkü Kerem'in babası ciddi bir kalp krizi atlatmıştı. Sabi ve Gökdeniz tarafında işler hâlâ aynıydı. Tek bir adım bile ilerleme yoktu. Ebrar ve Medih ise hâlâ evliliğin ilk aylarının tadının çıkarıyorlardı. Koca bir buçuk aya hepimiz çok şey sığdırsak da en çok benim sığdırdığımı da düşünüyordum. Özellikle düşüncelerimin rahata kavuşmaya başlamasıyla ne kadar değiştiğimin Merdan Efe de farkındaydı. Bu onu mutlu ediyordu. Onun mutlu olmasıyla daha da mutlu oluyordum.

Derin bir nefesi içime çekerken ikimiz için hazırladığımız küçük çantayı alarak aşağı indim. Merdan Efe birkaç gün kalacağımızı sanıyordu ancak biz yalnızca bu gece kalacaktık. Çünkü akşamına Medih ve Gökdeniz'in hazırladığı partiye geçecektik. Adım seslerimle Merdan Efe omzunun üzerinden bana dönerken kaşlarını çattı. "Ben alırdım?"

"Sorun yok," dedim omuz silkip. "Hafif zaten. Biz artık çıksak mı? Ancak gideriz gibi."

“Olur sevgilim.” Saat akşam ona geliyordu ve gece yarısı olmadan Ağva’da olmak istiyordum. “Gökdeniz, sen Turşu’yu da al bizde kal bu süreçte. Terim ve Yüce’yi babama götürmeyeyim şimdi.”

“Olur,” dedi Gökdeniz. “Turşu eğer Terim’i döverse benim suçum değil?”

“Terim oğlunu yemesin de dikkat et.”

“Aynen kardeşim aynen,” diyerek yüzünü buruşturdu Gökdeniz. “Kız, Sabi. Sen de hazırlan Turşu’yu almaya giderken seni de eve bırakayım. Beni abine sattın ama yine sana kıyamıyorum gör.”

Gökdeniz ayağa kalktığında Sabiha da oturduğu yerden kalkarak kollarını ona sardı. “Canım Gökdeniz’im sen bana kıyamazsın zaten.”

Acılı bir bakış...

Onların bu haliyle dudaklarımda buruk bir gülümseme oluşurken ikisini ardımızda bırakıp eşyalarımızı alarak evden ayrıldık. “Benim arabayla gidelim,” dedi Merdan Efe parmaklarını parmaklarıma geçirirken. “Sen sür.”

Heyecanla ona dönerken istemsizce parmak uçlarımda yükseldim. “Gerçekten mi?”

Bakışlarını üzerime döndürürken gözlerini kısarak bu heyecanlı halimi inceledi. “Bu kadar heyecanlanacağını bilseydim daha önce sürerdin, İzgi. İstedığın zaman arabayı alabilirsin. Benim dediğim her şey *bizim*.”

Boştaki elimi de tuttuğum elinin bileğine koyarken başımı koluna yasladım. “Biliyorum. Bu gece uçurayım o zaman seni?”

“Uçur beni,” dedi dudaklarını alnıma bastırırken. Arabasının önüne gelmemizle şoför koltuğunun yanındaki koltuğa geçmeden anahtarı bana doğru fırlattı. Anahtarları havada yakaladığımda göz kırptı. “Sen araba sürerken ben de seni izlemenin keyfini çıkaracağım.”

Merdan Efe Yüceer diye çığlık atma isteğiyle doldum.

Arabayı çalıştırmamla Merdan Efe’nin arabaya bağlı olan telefonundan son ses bir müzik yükseldi. Pardon, *marş*. Aniden bas bas çalan Galatasaray marşıyla irkilirken elimi kalbimin üzerine götürdüm. “Aklım çıktı, aklım!”

Merdan Efe elini ensesine atarken gerçekten korktuğumu anladığı için bir şey demeden sesi kısmağa başladı. “Her an holiganlığını göstermek zorunda mısın, Merdan Efe?”

“Evet,” diye mırıldandı. “Galatasaray marşı dinlemezsem yolda başım ağrımaya başlıyor biliyorsun, İzgi.”

“Marş dinlemeyince başın ağrıyor ama bu kadar yüksek sesle dinleyince hiçbir şey olmuyor, öyle mi?” diye sorduğumda bana masumca bir bakış atıp başını salladı. “İnanılmaz bir adamsın, Merdan Efe Yüceer.”

“Öyleyimdir,” dedi asla kendini övmeyi sevmeyen Merdan Efe. “Kendimi övmek gibi olmasın da.”

“Hiç sevmezsin zaten kendini övmeyi,” dedim muzipçe. “Olsun, ben överim seni hayatım.”

“Şimdi senin için *bas gaza aşkım bas gaza* şarkısını açmamı ister misin, İzgi?”

“Sen de söyleyeceksen, olur.”

“Ben sana bağıra bağıra Galatasaray marşı söylesem?” diye sordu. “İnan bana daha fazla düşersin.”

“Sana daha fazla düşmem mümkün değil dedikçe daha fazla düşünürüm. O yüzden sessiz kalacağım, Merdan Efe.”

Ukala bir şekilde sırtıp sol elini bacağımın üzerine koydu. “Vardır öyle etkilerim.”

Ona kısa bir bakış atıp tekrardan yola döndüm. Gece olduğu için daha dikkatli kullanıyordum. Yolumuz çok olmasa da uzundu. Hem dikkatli hem de az da olsa hızlıydım çünkü olası bir gece yarısına yetişememe durumunu kaldıramazdım. Pastayı bile hazırlatıp oraya göndertmiştim.

Pastayı ona özel yaptırmıştım ve görünce vereceği tepkiyi merak ediyordum.

Şarkılarla ama en çok da Galatasaray marşlarıyla geçen yolculuğumuz gece yarısına on beş dakika kala sonlanırken hızlıca arabadan indim. Merdan Efe bu telaşıma anlam veremezken hızlıca etrafı inceledim. Tamamen yeşilliklerin içinde tek bir ev vardı; bizim birazdan içinde olacağımız evdi. İçi de dışı da tamamen ahşaptandı. Eve ulaşan taşlı yolun kenarlarında ve bahçede bulunan ışıklar romantik bir ortam yaratmıştı. El ele taşlı yolun üzerinden ilerlerken ikimiz de etrafı incelemeye devam ediyorduk.

“Çok güzelmiş burası,” dedi. “Geliriz sık sık.”

“Olur,” dedim son heceyi uzatarak. Evin önüne gelmemizle cebimdeki anahtarı çıkararak kapıyı açtım. Önden ben arkadan onun içeri girmesiyle kapıyı tekrar kapatırken zaten fotoğraflarından bildiğim içerisini bir de canlı bir şekilde inceledim.

İki katlı bir evdi ama üst katta yalnızca yatak odası ve banyo bulunuyordu. Alt katta bir duvar boydan boya taşı ve o kısımda şömine bulunuyordu. Şöminenin hemen karşısında kırmızı bir koltuk konumlandırılmıştı. O koltuğun iki yanında da tekli siyah koltuklar bulunuyordu. Küçük bir Amerikan mutfak vardı ve hemen sol tarafımızda da camla kaplı bir duvar bulunuyordu. Bu evin asıl âşık olduğum kısmı ise camla kaplı verandasıydı. Şu an yaz olduğu için camlar açık haldeydi ve bahçedeki ışıkların da etkisiyle ortam muazzam görünüyordu.

Saatin az kalmasıyla heyecanla ona döndüm. “Burayı araştırırken en çok verandaya âşık oldum. Sen ikimize içecek bir şeyler ayarlayıp oraya geçsen, ben de üzerimi değiştirip gelsem olur mu?”

Merdan Efe evi incelemeye son verip bana doğru döndü ve başını salladı. “Olur güzelim.”

Şarapların bulunduğu kısma giderken ben de hızlıca üst kata çıktım. Yatak odası iki hatta üç oda kadar büyüktü ve yatağın tam karşısındaki duvarın camla kaplı olmasıyla orman enfes bir manzara sunuyordu.

Odayı şimdilik incelemeye son verirken bavulumuzu açarak giyeceklerimi çıkardım. Altıma siyah kısa şortumu geçirirken üzerime Merdan Efe’nin benim için aldığı ilk tişörtü geçirdim. Tişörtün içerisinde kalan saçlarımı hızlıca dışarı çıkardığımda aynadan kendimi incelemeye başladım. Galatasaray tişörtlerini istemesem dahi benim için alıp dolaba asıyordu ama üzerimdeki benim için de özeldi. Benim için aldığı ilk Galatasaray tişörtüydü ve yeri ikimiz için de ayrıydı.

Aynada kendime bakmaya son verip aşağı inerken önce Merdan Efe’yi kontrol ettim. Verandadaki masanın sandalyelerinden birine oturmuş beni bekliyordu. Buzdolabını açıp onun için yaptırdığım, görevlilerin bizim için buraya koydukları pastayı çıkardım ve saate baktım.

23.58.

Telefonumla önce pastanın fotoğrafını çektim ardından mumları yak-
tum. Dikkatli bir şekilde pastayı ve telefonumu elime alıp ilerlemeye başla-
dığımda açık olan cam kapıdan çıktım. Merdan Efe’nin arkası bana dönük
olduğundan geldiğimi fark etmemişti. Heyecanımdan dolayı derin nefesler
alırken bir kez daha saate baktım.

00.00.

Tam arkasında durmamla beni hissetti. Önce omzunun üzerinden dön-
dü, ardından üzerimdeki tişörtü ve elimdeki mumları yanan pastayı gör-
mesiyle şaşkınlıkla duraksamasının ardından ayağa kalkarak tam karşımda
durdu.

“Sevgilim, iyi ki doğdun!” Sesim cıvı cıvı çıkarken, parıldayan gözle-
riyle aramızda kalan pastaya değil de gözlerimin tam içine bakıyordu. “Bu-
gün en büyük şansımın, senin doğum günün... On beş ağustos dünyanın
en özel günlerinden biri çünkü Merdan Efe Yüceer doğdu.” Yutkunup ba-
kışlarını birkaç saniye pastaya çevirse de odağı yeniden bendim. “Seni çok
seviyorum. Birlikte kutladığımız ilk doğum günün kutlu olsun. Birlikte
geçireceğimiz nice doğum günlerine...”

Pastayı havaya kaldırdım. “Dileğini tut ve üfle bakalım, Galatasaray
adam. Bugün senin günün!”

"İzgi..." Ne diyeceğini bilemez bir halde gülümseyerek başını iki yana salladı. "Ben... unutmşum. Benim senden başka dileğim yok. Varsa da hepsi senin içinde olduğun dileklerdir." Gözlerini kapattı ve birkaç saniye sonra geri açtı. Gözlerimin içine bakarak mumları üflediğinde ikimizin de yüzlerindeki gülümseme mümkünmüş gibi daha büyüdü.

Pastayı masaya bırakmamla boynuna atlamam bir oldu. "İyi ki sen var-sın," dedim içtenlikle. "Sen olmasaydın her şey daha zor olurdu." Kollarını belime sıkıca sararken yüzünü saçlarıma gömdü. "Birlikte gideceğimiz nice maçlara."

Belimi saran kollarıyla aniden ayaklarımı yerden keserken beni kendiyle birlikte döndürmeye başladı. Kollarımı daha sıkı sararken kafamı geriye atarak kahkahalar atmaya başladım. "Düşeceğiz!"

"Düşmeyiz," dedi o da sesli bir şekilde gülerken. Kolları beni sıkıca sararken dönmemize son verip alnını alnıma yasladı. "Seni asla düşürmem."

Burnumu burnuna değdirerek nefesimi dudaklarına bıraktım. "Düşsem bile elimden tutarak kaldıracağını biliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi boğuk bir sesle. "Teşekkür ederim, güzelim." Aramıza mesafe koyup göz göze gelmemiz sağladı. "Benim en büyük hediye-yem sensin, İzgi. Pasta, hediye ya da başka bir şey değil. Birlikte geçireceğimiz nice doğum günlerine." Sertçe yutkunmasıyla bakışlarını üzerimdeki tişörtte gezdirdi. "Çok yakışmış. Çok, çok fazla..."

"Senin için," diye fısıldadım. "Bu bana aldığın ilk Galatasaray tişörtüydü. İkimiz için de anlamlı olduğundan bununla kutlamak istedim doğum gününü."

Dudakları önce alnımda ardından saçlarımda gezindi. En sonunda dudaklarımız kavuşurken birbirimizin dudaklarının üzerine gülümsedik. Geri çekilip elinden tutarak onu pastasının tam önüne getirdim. "Pastayı senin için yapturdım. Her bir detayı çok özel..."

Tek katlı beyaz bir pastaydı. Pastanın üzerinde onu ve beni temsil eden, hamurdan iki kişi bulunuyordu. Onun üzerinde Galatasaray forması bulunurken benimkinde şu an üzerimde bulunan tişört vardı. Merdan Efe'nin ayakucunda Yüce'yi, benim ayakucumda ise Terim'i temsil eden kedi ve köpek bulunuyordu. Hemen önümüzde *iyi ki seni buldum, nice senelerimize yazıyorken, pastanın kenarında hayır, sen Galatasaraylısın, İzgi yazısı* bulunuyordu.

Evet, bunu özellikle istemiştım...

Pastanın her bir detayında gülümsemesi büyürken kenarında gördüğü yazıyla kahkaha atmaya başladı. "Gördüğüm en güzel pasta... Daha iyisi olamaz."

“İkimizi anlatan özel bir pasta olsun istedim,” dedim heyecanından bir gram kaybetmeyen sesimle. “Ve o yazı olmadan pasta eksik olurdu. Haksız mıyım?”

“Haklısın,” diye mırıldandı. “Haklısın. Şu an öyle mutluyum ki ne diyeceğimi bilemiyorum, İzgi. Teşekkür ederim, güzelliğim. Yirmi beşinci yaşım hep özel kalacak çünkü seni kazandım. Yirmi altı hoş geldi çünkü seninle geldi. Artık seninle büyümeye devam edeceğim, bu duygunun güzelliğini tarif etmemin imkânı yok.”

Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Öyle bir sarıldı ki beni gerçekten göğüs kafesinin içine sokabilecek sandım.

Merdan Efe, iyi ki doğmuştu. Hayatımda ne kadar iyi ki varsa hepsinin sahibiydi. Ve hem dileğim hem de duam; eğer nefes alıyorsak her doğum gününü birlikte kutlamaktı.

ON

Yıllar önce aşka dair hiç inancı kalmayan kendime bir mesaj gönderebiliyor olsaydım, bu şüphesiz *inancını yitirme, her anını çiçeklendirecek bir adam çıkacak karşına* olurdu.

Birine güvenmek bir yana, birine karşı bu kadar özgürce hareket edebiliyor olmamın bile imkânsız olduğunu düşündüğüm yıllar geçirdiğim için umut etmek zor gelmişti. O zamanlarımda böyle bir şeyi okuyor olsaydım elbette güler geçerdim ama gerçek buydu. Her şey değişmişti. Her anım çiçek dolmuştu.

Beyaz güllerle dolmuşum.

Her ne kadar uzun yıllar bu durumum bana imkânsız gelmişse de ansızın bir gece, hayatımın değişeceğinden habersiz gittiğim karakolda yeni hayatıma *merhaba* demiştim. Hep aynı şekilde yaşayacağımı düşündüğümden olsa gerek hâlâ bazı anlar gerçekliğini sorguluyordum. Karakolda aşkı bulmam da ayrı bir olaydı...

Merdan Efe'ye karşı bir *merhabam*, hayatıma karşı tüm olumsuzluklara *hoşça kal* dememi sağlamıştı.

Bir adam nasıl tüm iyi ki dediğim şeylerin karşılığı olurdu, sayesinde onu da öğreniyordum. Bana aşkı, sevmeyi ve güveni öğrettiği gibi her geçen gün kendimi bulmamı da öğretiyordu. Ona minnettardım. Minnettar kalmaya da devam edecektim. Tüm kalbimle.

"Pastadan yemedin ama." Aramızdaki sessizliği bozduğumda dudaklarını saçlarıminin üzerinde hissettim. Mumlarını üfledikten sonra ikili koltuğa geçerek beni yanına çekmiş, göğsünde yer edinmemi sağlamıştı. Merdan Efe, ara ara kendince sırıtop duruyor, ardından öpücüklerini yüzümün farklı yerlerine bırakıyordu. "Bakmak için almamıştım oysaki..."

"Bu pastayı kesmeye gönlüm el vermez ki," dedi gecenin sessizliğine karşı. "Ben yalnızca baksam olmaz mı?"

Çenemi göğsüne yaslayarak yüzüne bakmaya başladım. "Ama daha sana kendi ellerimle yedirecektim?"

"Öyle mi?"

Gözündeki muzip pırıltılarla geri çekilerek karnına vurdum. Yalandan yüzünü buruştururken elini karnının üzerine koydu. "Acıdı." Yüzünü yüzüme yaklaştırırken dudağı sol kenarına doğru kıvrılmıştı. "Öp de geçsin."

"Fırsatçı," diye mırıldanmamın ardından pastayı tamamen önümüze çekerek bıçağı masanın üzerinden kaydırıp önüne bıraktım. "Hadi, pastayı kesme vakti."

"Gerçekten kesemem," derken bakışları pastanın üzerinde geziniyordu. "Kıyamam bunu kesmeye." Elini uzatıp pastanın üzerinde beni temsil eden figürü kopardı. "Ama seni yerim."

"Bak ya!" Gülererek omzumu omzuna çarptım. "Ben de seni yiyeceğim o zaman."

"Tabii," diyerek beni onaylarken kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Merdan Efe!" Gözlerim kocaman açılırken derin derin nefesler almaya başladım. "Sen gerçekten fena bir adam oldun. Artık şaka da değil, gerçek!"

"Ne alaka?" Huysuzlanmaya başlarken bıçağı aldı. "Şu bir şeyler olmayan kısmından keseyim bari. Kalanını evde cam fanusta saklamam mümkün mü?" İnanamaz bakışlarım yüzünde ciddi mi değil mi diye gezinirken tedirgince sırttı. "Şaka."

Başımı iki yana sallarken ellerimi birbirine vurdum. "Hadi bakalım, Galatasaray adam. Kes pastanı."

"Galatasaray adam mıyım gerçekten?"

Sırttım. "Senden daha Galatasaray adam olan biri olamaz. Öyle diyeyim sen anla."

Gururla yerinde dikleşirken *ne sandın* bakışları yüzümde gezindi. "Övünmeyi sevmem ama çok doğru."

Pastanın arka tarafından bir dilim kestiğinde hızlıca içeri koşup iki çatal alıp yanına döndüm. Kestiği dilimden çatala batırıp dudaklarına götürdüm. "İzgi geliyor dersen dudaklarımı aralayabilirim."

"Merdan Efe!"

"Sustum."

Dudaklarına götürdüğüm pastayı aldığı anda beğendiğine dair sesler çıkardı. "Dışı kadar içi de güzelmiş. Ama hâlâ eve götürüp fanusta saklamamız konusunda ısrar ediyorum."

"Söz veriyorum aynısının maketini yaptıracağım sana," dedim. "Şimdi için rahat bir şekilde yiyebilirsin."

Sözlerimle duraksarken ağzındaki lokmayı bitirip tamamen bana döndü. "Aynısının maketini mi yaptıracaksın?"

Gözlerim hafifçe kısıldı. "Evet. Ne oldu ki?"

“Aynısının yani,” dedi tekrardan. “Üzerinde fazladan şeyler olmayacak şekilde aynısı mı?”

“Merdan Efe anlamıyorum,” dediğimde gerçekten anlamamıştım sorusunu. “Direkt sorsan?”

“Hiç,” dedi aniden. “Hadi, pastamızı yiyelim.” Tam dudaklarımı aralayıp bir şey söyleyecektim ki çatala batırdığı pastayı dudaklarıma tıktı. Gözünü kırıp çatalını masaya bıraktı.

“Heyecanlı mısın?” diye sordum.

“Çok,” derken aniden yerinde doğruldu. “Yarın 2021-2022 Süper Lig’deki ilk maçımızı oynayacağız. Bu sezondan çok umutluyum, İzgi Şampiyonluk maçımıza şimdiden hazırlansan iyi olur. Yarın Giresun’a gidiyoruz bu arada.”

Arka arkaya sıraladığı cümlelerle şaşkınlıkla yerimde doğruldum. “Giresun’a mı gidiyoruz?”

“Evet. İlk maçımız deplasmanda sevgilim.”

Yüzündeki kararlı ifadeyle yutkundum. “Bayağı bayağı yarın Giresun’a gidiyoruz yani? Gece döneceğiz ama değil mi? Ertesi gün adliyede olmam gerekiyor benim.”

“Döneriz merak etme,” dedi. “Bizim uçakla gideceğiz zaten.” İçeceğinden bir yudum daha alırken heyecanla konuşmaya devam etti. “O kadar heyecanlıyım ki. Takımı gençleştirdik ama eminim ki Fatih Hocam bunu da çok iyi yönetip şampiyonluklarına şampiyonluk ekleyecektir. Yeni gelen futbolculara da çok güveniyorum. Seninle birlikte göreceğimiz ilk Galatasaray şampiyonluğu olacağı için de ayrı heyecanlıyım.”

Takımının şampiyon olacağına, Galatasaray yönetiminden daha çok inancı vardı.

Gerçekten bambaşka bir sevgisi vardı Galatasaray’a karşı. Konuşurken, takımını anlatırken bile gözleri parlıyor ve heyecanla konuşmasına engel olamıyordu.

“Çok özledim,” dedi tekrar konuşurken. “Süper Lig’in yazın olmamasını sevmiyorum.”

“Hayatım, yazın yine Galatasaray maçlarına gittik. Nasıl tatil bu anlamadım ki?”

“Ha, o maçlar Süper Lig maçları değildi, İzgi. Sana anlatmıştım unuttun mu? Yabancılarla oynadık mesela.”

Omuz silktim. “Maç işte.”

Dilini damağına vurarak şaklattı. “Aynı tat olmuyor. Kendi ligimizin tadı ayrı, o maçların tadı ayrı. Tamam, bu yaz şampiyonlar liginden elendik ama daha o zaman kadromuz bile doğru düzgün değildi. Sen şimdi bir de

Avrupa liginde neler yapacağımızı gör. Birkaç gün önce ilk maçta berabere kaldığımız takıma dört gol attık. Anlı şanlı Galatasaray olarak grup birincisi olacağız. Demişti dersin.”

“Derim derim,” diyerek onayladım onu. “Süper Lig maçları yetmedi bir de Avrupa ligi çıktı başımıza. Takımların elli tane ligde oynamalarını hiç etik bulmadım. Bir tanesi neyinize yetmiyor?”

“Futbol görüşlerine hastayım, İzgi,” dedi sesli bir şekilde gülerken.

“Futbol görüşlerim oldukça özeldir.” Bitmiş bardağımı masanın üzerine bıraktığımda tekrardan başımı göğsüne yasladım. Kolları vakit kaybetmeden beni sardı. “Bugünü çok seviyorum,” diye mırıldandım. “Yirmi altı yıl önce bugün sen nefes almaya başlamışken, asıl ben nefes almaya başlamışım gibi hissetmem normal mi?”

“Normal,” diye fısıldadı kulağıma doğru. “Sevdiğinin doğduğu gün nefes almaya başlamış gibi hissetmek de sevdamıza dahil.”

Dudaklarımı art arda boynuna bastırdım. “En çok sen iyi ki doğdun.”

Yanağını yanağıma sürttüğünde kirli sakallarından dolayı gülerken geri çekilmeye çalıştım ama kaçmama izin vermedi. “Ne tesadüf... Ben de aynı şeyi senin için düşünüyorum, İzgi. En çok sen iyi ki doğdun.”

“Şşş,” derken işaretparmağını dudaklarının üzerine koydum. “Rolünü çalmak istemiyorum. Bugün senin günün ve en romantik taraf benim. İçindeki İzgi tarafını bugün lük bastırman gerekiyor.”

“Mümkünatı yok,” dediğinde aynı anda güldük. Bakışlarıyla kalbini işaret etti. “Tek bir an bile susmuyor kerata.”

“Benimki de,” diye fısıldadım. “Acaba biz kalp hastası olmuş olabilir miyiz? Sus, tamam. Cevabının ne olacağını ve nereye gideceğini biliyorum. Dua et doğum günün yoksa salonda yatarsın, Merdan Efe.”

“Aynen aynen,” dedi oturduğu yerde daha da yayılırken. “Kesin senden ayrı yatarsın ya ben de. Sabah senin kokunla uyanamayacak, gözlerimi açtığımda yüzünü göremeyeceksem neden uyuyorum?”

“Kızdırıp kızdırıp sonra iki sözünle yine unutturuyorsun her şeyi,” diye homurdandım. Bu adamın üzerimdeki etkisi gün geçtikçe beni korkutuyordu.

“Kızgın halin de ayrı bir güzel.”

“Sen benim her halimi güzel buluyorsun.”

“Her halin güzel çünkü? Her sabah manzarayla uyanıp, her saat o manzarayı izlemek herkese nasip olmaz.”

Bakışlarını benden kaçırıp tekrardan pastasını çevirdi. “Her detayı ayrı güzel ama *hayır, sen Galatasaraylısın, İzgi yazısı beni benden aldı.*”

Keyifle bana döndü. “Gördüğüm en doğru yazılardan biri. Sen Galatasaraylısın, İzgi.”

Omuz silktim. “Hayır, değilim desem fayda edecek mi?”

“Hayır ama her şey bir yana... Galatasaraylı olmasan da duygularımda değişen hiçbir şey olmazdı, İzgi.” Ellerimi çenemin altında birleştirip devam etmesini bekledim. “Ama sonuçta Galatasaraylısın. Hatta hep Galatasaraylıydın. Aynen öyle.”

“Ya şurada iki duygulanacağım bu nasıl cümle bitirmek!”

Bana yandan bir bakış attı. “Bağırıp durma yoksa öperim.”

“Öpmek için bahane arıyorsun ama yemezler.”

Sırttı. “Beni çok mutlu ettin,” dedi. “Doğum gününe yalnızca seninle girmek bile bana yetecekken yaptığın her şey için ayrı minnettirim.”

Asıl hediye buydu.

Bakışlarım, dakikalardır söylenmeme rağmen hâlâ hazırlanmıyor olan adama döndü.

“Merdan Efe, senin doğum gününe gidiyoruz farkında mısın? Orada yatıp benim hazırlanışımı izlemek yerine hazırlanmaya ne dersin? Geç kalacağız.”

“Hayır derim,” dediğinde bakışlarım kızgınlıkla doldu. Şirin bir şekilde sırtıtmıştı yüz ifademi gördüğünde. “Şaka şaka. Gülümsemen için söyledim.”

“Çok güldüm,” derken bu sefer homurdanan ben olmuşum. “Kalk ve hazırlanmaya başla artık. Yoksa doğum günü çocuğu olarak geç kalacaksın. Gökdeniz’in çenesini de ben çekiyorum sonra. *Aslanımı geç kaldırttın partime* diye.”

“Hamsi’nin sesi fazla çıkmazın,” dedi yataktan kalkıp giyinme odasına ilerlerken. “Sen şu parlak elbiseni mi diyeceksin?”

Heyecanla parmak uçlarımda yükselirken peşinden giyinme odasına ilerledim. Askıdan elbisemi alıp üzerime tuttum. “Evet. Doğum günün için uzun zamandır bakıyordum. Güzel mi?”

Askılı, mini bir elbiseydi. Derin göğüs dekoltesi elbiseyi fazlasıyla cüretkâr yaparken onun kadar olmasa da sırtında da küçük bir dekoltesi mevcuttu. Elbiseyi internette görmüş ve bana yakışıp yakışmayacağına dair tereddüt ederek almıştım ancak geldiğinde aldığıma pişman olmamıştım. Aksine birazdan bayıla bayıla üzerime geçirecektim.

“Çok güzel,” dedi bordo gömleğini ve siyah kot pantolonunu eline alırken. “Üzerinde çok güzel duracak.”

Ona küçük bir gülümseme gönderip giyinmeye başladım. Merdan Efe de çıkardıklarını giyerken elbiseyi kolaylıkla üzerime geçirip aynadan kendimi inceledim. Elbisenin üzerimdeki duruşunu beğendiğime kanaat getirip sevgilime döndüm. “Üzerimde nasıl peki?”

Gömleğinin düğmelerini iliklerken başını kaldırmadan yalnızca bakışlarıyla tepeden tırnağa beni süzdü. “Nefes kesici.”

“Doğum günü çocuğunun nefesini kesebildiğime göre amacıma ulaşabilmişim demektir.” Sözlerimin bitimiyle hızlı bir şekilde aynalığımın önüne geçerken ağır bir makyaj yapmayı tercih ettim. Kırmızı rujumu dudaklarımın üzerinde gezdirirken aynadan Merdan Efe’yle göz göze geldik. Bakışlarındaki ifadeyle duraksadım. “Neden öyle bakıyorsun?”

“Kırmızı sana yakışıyor,” demekle yetindi.

Ona bir cevap vermeden bakışlarımı kaçırdığımda ayağa kalkarak boy aynasının önüne geçtim. Saçımı giyinmeden önce yapmıştım. Salık bırakmayı tercih ederek ön tarafımı sol tarafa doğru ayırarak hafifçe kabartmıştım.

Ellerim elbisemin eteklerinde gezinirken Merdan Efe hemen arkamdaki yerini aldı. Gözlerimiz aynadan birbirine tutunurken, ellerini belimin iki yanına koyup belimi okşayarak karnımın üzerinde birleştirdi. Dudaklarını eğip boynuma bastırmasıyla gözlerim kapanacak gibi olurken fazla geçmeden dudaklarını benden uzaklaştırıp çenesini omzuma yasladı. Gözlerimiz yeniden buluştuğunda gülümsedim.

“Çıkalım mı?” diye sorduğunda transa geçmişim gibi irkildim. Hızlıca başımı sallayıp kollarının arasından çıktım. Topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirip hazırladığım çantamı elime aldığımda Merdan Efe’nin de tamamen hazır olmasıyla sonunda evden ayrılmıştık.

Gökdeniz’in attığı adrese telefondaki harita yardımıyla ulaşırken bakışlarımı etrafta gezdirdim. İstanbul’un ünlü bir gece kulübüydü ancak yalnızca adını duymuştum. “Sen nasıl daha önce gelmedin buraya?” diye sorduğumda omuz silkti.

“O kadar gecelerin adamı değilmişim herhalde,” dedi imayla.

“Aman hemen laf söyle,” diye homurdandım. “Sustum.”

Gülmekle yetindiğinde arabayı valeyeye teslim ederek el ele kulübün merdivenlerini çıktık. İçeri girmemizle karanlık ortamdaki rengârenk ışıklar ve yüksek sesli müzik bizi karşılarırken tahmin ettiğim kadar kalabalık olmasına şaşırmıştım. Ebrar’ın da dediği gibi gerçekten kulübü bu gecelik kapatmışlar ve yalnızca tanıdık simaları çağırmışlardı.

“Kardeşim!” diye bağırarak karşımıza geçti Gökdeniz. “Hoş geldin, doğum günü çocuğu. İyi ki doğdun, aslanım benim!”

Merdan Efe sırtarak ona sarıldığında, “Eyvallah Hamsim,” dedi. “Harika olmuş burası.”

“Her şeyiyle ben ilgilendim,” dedi Gökdeniz geri çekildiklerinde. Uzun nıp yanağımdan makas aldı. “Herhalde harika olacak. Bir aslanım var, doğum günü de en güzel şekilde geçecek. Gerçi bu sene bizden önce birtakım kutlamalar oldu ama...”

“Partiyi yine sen ayarladın,” dedim taşın bana geldiğini anladığımda “Bırak da ilk kutlayan ben olayım, Hamsi.”

“Aslan yengem İzgi ya... Acaba seni hediye paketi yapıp mı verseydim aslanıma? En güzel hediye olmaz mıydı?”

“O hediyeyi ben mart ayında aldım ama sen bilirsin, Gökdeniz,” dedi Merdan Efe.

“Üzerimden prim kasma, Gökdeniz!” dediğimde gözlerini kısıtı.

“Aslan dedik, yengemiz dedik, İzgiciğim dedik ettiği laflara bakın. Yazıklar olsun.”

“Olsun olsun.”

Etrafı incelemeye başladığımda mekânın dört bir yanının cam duvarlardan oluştuğunu gördüm. Bazıları aşağıda bazıları yukarıda olmak üzere büyük, yuvarlak localar bulunuyordu. Mekân rengârenkti. Bu detay çok hoşuma gitmişti.

Sevcan ve Kerem’i oturma kısmında görmemle elimi salladım. Sevcan da aynı şekilde elini sallarken üzerimi gösterip bayılıyormuş gibi bir hareket yaptı. Onun bu hali beni güldürürken Sabiha’yı Ebrar ve Medih ile birlikte en baştaki locada otururken gördüm. Çok güzel olmuştu ve Gökdeniz’in gözlerinin ara ara ona kaydığını şimdiden fark ediyordum.

En son bizim gelmemizle ilgi daha da üzerimizde olurken Merdan Efe beni tanımadığım arkadaşlarıyla teker teker tanıştırmaya başladı. Arkadaşları genel olarak cemiyet hayatındandı.

Futbolcu arkadaşlarından gelen olmamasına şaşırılmışım ama Merdan Efe yarın maç olduğundan dolayı gelemediklerini açıklamıştı. Futbolcu arkadaşları gelmemişti ama UltrAslan tribününden tanıdığı arkadaşlarının birçoğu buradaldı. Tabii fazla kalamayacaklarını çünkü yarınki maç için Giresun’a gideceklerini de söylemişlerdi.

“Merdan abim,” dedi adının Hasan olduğunu öğrendiğim kişi. “Yarın Giresun’a geliyorsun sen de değil mi? İlk maç sensiz olmaz abi.”

“Herhalde oğlum,” dedi Merdan Efe. “Hangi maçı kaçırdığımı gördün bu zamana kadar? Yalnız sizinle olmayacağım. Locada olacağız biz. Abimle eşi de geliyorlar.”

"Olsun abi," diye konuşan da Emre oldu. "Biz senin için de ayrı coştururuz tribünü. Gör bak, onların stadyumunda bile en çok bizim sesimiz duyulacak. Diğer çocuklar da geleceklerdi ama pankartlarla falan uğraşıyorlar. Biz elbet telafi ederiz bugünü."

"Sorun yok, Emre." Merdan Efe, Emre'nin omzunu sıkarken gülümsedi. "Ondan yana şüphem yok kardeşim. UltrAslan'ın sesini kimse bastıramaz."

"Yenge, sen nasılsın?" diye sordu İsmail. "Bizim çocuklar yine direkt maç konuşmaya daldılar. İyisindir inşallah?"

"İyiyim teşekkür ederim," dedim üçüne de gülümserken. "Siz nasılsınız diyeceğim ama heyecanlı görünüyorsunuz zaten."

"Valla heyecanlıyız yenge," dedi Emre. "Kalbim güm güm atıyor. Sanki sevdiğim kızla ilk buluşmaya gidiyorum."

"Sevdiğinle ilk buluşma sayılır işte lan bu da," dedi Hasan. "Sezonun ilk maçı olduğu için ilk buluşma. Valla kalbim duracak."

Onların bu haline gülümserken Merdan Efe hepsine tekrar sarıldı. "Biz bizimkilerin yanına geçelim de yine görüşürüz." Üçü de bizi onaylarken el ele tutuşup bizim için ayarlanmış olan masaya geçtik.

Bakışlarım bir kadının üzerinde sabit kalırken, "Sırma'nın burada ne işi var?" dedim Gökdeniz'in kulağına doğru. "Eski sevgilisi arkadaşı mı oluyor, Gökdeniz?"

Mahcup bir şekilde yanağını kaşdı. "Aslında onu çağırmaştım ama ortak arkadaşlarımız çok olunca kulağına gitmiş. Beni arayıp konuşunca da gelme diyemedim. Özür dilerim, İzgi. Kovayım mı? Sen iste mekânı yakarım, biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Gerek yok."

"Kızma ama bana," dediğinde tebessüm ettim. "Gerçi neden diyorsam bunu? Sanki biri bana kızgın kalabilirmiş gibi..."

Merdan Efe gerginliğimi hissetmiş gibi elimin üzerini okşarken ona dönmüştüm ki Sabiha koşarak abisinin boynuna atladı. "Canım abim! Artık pasta zamanı..."

"Kaç yaşına geldin hâlâ değişmedi bu huyun," dedi Merdan Efe onu kollarının arasına alırken. "Hâlâ pastanın kesilmesini bekleyemiyorsun."

Sabiha kıkırdayarak omuz silkti. "Ne yapayım? Dayanamıyorum pastaya."

Merdan Efe onun çekiştirmeleriyle pastayı keseceği yere ilerlerken omzunun üzerinden bana bir bakış atmaya ihmal etmedi. Pastalarla birlikte Galatasaray marşı çalarken kahkaha atmadan duramadım. "İşte böyle,

zamanla her yerde Galatasaray marşı çalacak,” dedi Merdan Efe. “Kimin fikriydi bu?”

Sevcan elini kaldırdı. “Ay, benim! Sevgili Efe Merdan’ın doğum günü partisinde pastası gelirken, Galatasaray marşı çalmayacaksa neden doğum günü partisi yapıyoruz?”

“Sevcan yine haklı,” dedi Gökdeniz. “Valla tek pasta var ama Sevcan ile anlaşip pastaya karar vermemiz çok zor oldu. Sürekli fikir ayrılıklarına düşmemiz beni hafiften delirtmedi değil. Sevcan İncihan ile bir münakaşaya girmek ölüm gibi bir şeydi ama çok şükür kimse ölmedi. Bir daha bu görevi almak istemiyorum.”

Sevcan kötü kötü bakarken Kerem gülerken onu kendine çekti. “Bir daha pasta serüveninde ben seninle bakarım aşkım.” Ardından Gökdeniz’e döndü. “Nişanlıma laf mı ediyorsun sen, altmış bir?”

Gökdeniz yavaşça Sabiha’nın arkasına saklandı. “Şaka yaptım.”

“Ben seni korurum,” dedi Sabiha omzunun üzerinden ona bakarken. “Kal orada!”

“Maalesef sizinki değil en sevdiğim,” diye araya girdi Merdan Efe. Oysa daha pastayı görmemişti. “Gece, bir numaram çoktan yerini aldı.”

“Al işte,” diye homurdandı Gökdeniz. “Belli ki İzgi yine dibini düşürmüş bunun.”

“Eh,” dedim alayla ona bakarken. “Pastamı görseydin senin de dibin düşerdi.”

“Ha, o kadar iddialısın yani yenge?” Gözlerini kıstı Gökdeniz. “Olsun benimki de çok güzel.”

“İnşallah hamsili falan değildir,” dedi Ebrar. “Dehşet içinde pastayı görmeyi bekliyorum inanın.”

Pastanın Merdan Efe’nin önüne koyulmasıyla herkes merakla incelemeye başladı. Yuvarlak şeklinde düz bir pastanın üzerinde *Allah Kerim Fatih Terim, iyi ki doğdun aslan kekim* yazıyordu. Merdan Efe okuduğu yazıyla gülmeye başlarken biz de sesli bir şekilde gülmeye başladık. Benimki kadar olmasa da gerçekten güzel bir pasta olmuştu.

Merdan Efe pastasını üflemeden dilek tutarken gözlerimin içine bakarak üflemişti yeniden pastasını. Dileği, dileğimdi.

Pasta faslının bitmesiyle herkes bir yana dağılırken romantik bir şarkının çalmasıyla Merdan Efe ayağa kalkarak elini bana doğru uzattı.

Dans eden bedenlerin arasından geçip tam ortada durmamızla elimi boynun attım, o da kollarını belime sardı. Sanki ilk dansımızmış gibi kalbim son sürat çarparken, gözlerinin içinde gördüğüm parlamalar uzanıp dudaklarımı dudaklarına yaslamama sebep oldu Birkaç saniyelik masum

öpücüğünden sonra geri çekildiğimde gülümseyen yüzüyle bana bakmaya başladı.

Boşta kalan kolumu boynuna sardığımda belimdeki elleriyle beni daha fazla kendine çekerek bedenimi bedenine yasladı. Dudakları kulağımın altına bulurken gözlerimi kapatarak huzurlu bir nefes aldım.

"Keşke tam şu an zaman dursa," dedim sessizliğimizi bozarken. "Sayende ben de yeniden doğdum. Sana bunu daha önce söylemedim ama... aşk dahil ben de her duyguyu seninle ilk kez yaşıyorum, Merdan Efe. Ne duygu varsa, ben de hepsini senden öğreniyorum." Kafamı geriye atıp sol elimle çenesini tuttum. "Merdan Efe'nin olduğu yerde İzgi hemen yanı başında."

"Ben sana yalnızca yol arkadaşı oldum," dedi alnını alnıma yaslariken. "O yolu kendi ışığıyla aydınlatıp, seninle birlikte özgürlüğe adım atmak benim için büyük bir zevkti. Ben yalnızca desteğimi gösterdim sana, sen kendi gücün sayesinde başardın her şeyi. Birlikte başardık."

Gülümsedim. "Çünkü Merdan Efe ile İzgi..."

Gülümsedi. "Çünkü Merdan Efe ile İzgi..."

Gözlerimiz kapalı vaziyette müzik sonlanana kadar dansımıza devam ettik. Etrafımızda olan kişiler yok olmuş da yalnızca ikimiz kalmışız gibi hissediyordum. Onunla, kalabalığın arasında yalnız kalmış gibi hissetmek bambaşka bir duyguydu.

Bakışlarım Sevcan ve Gökdeniz arasında gezinirken Merdan Efe'nin yardımıyla oturdum. O da hemen yanıma geçerken kolunu omzuma atarak beni kendisine yaklaştırdı. "Bilal ve Sude gelemediler değil mi?"

"Maalesef," diyen Medih oldu. "Ayarlayamadılar kardeşim ama telafi edeceğine dair söz verdi Bilal."

Merdan Efe başını sallamakla yetindi. Gecenin ilerleyen saatlerinde Merdan Efe yanımdan ayrılarak diğerleriyle görüşüp hediyelerini alırken Sevcan fırsattan istifade hemen dibime girdi. "Balım, çok güzel olmuşsun," dedi heyecanla. "Partideki kızların bile dibi düştü sana. Kıskançlık içeren gözlerle karşı nazar duamı okudum. Zaten sizin için okuya okuya ezberledim. Acaba sana bir nazar boncuğu mu alsak?"

"Bize şu saatten sonra hiçbir şey olmaz, merak etme," dedim bakışlarım erkek arkadaşlarıyla sohbet eden Merdan Efe'nin üzerinde gezinirken. "Sizin tatil işi ne oldu? Yarın gidiyor musunuz kesin?"

"Evet. Rötarlı da olsa yarın Miami'ye uçuyoruz Kerem'le. Babası toparlandı ama nikâh için henüz konuşmadık."

"Biz de yarın Giresun'a gidiyoruz," dediğimde *ne alaka* dercesine kaşlarını çattı. "Galatasaray'ın maçı varmış."

"Onların stadyumu burada, İzgi..."

“Hadi canım?” Gözlerimi devirdim. “Deplasmandaymış işte maç!”

“Desene başlıyor yine senin mesai...”

“Sen de biliyorsun ki Merdan Efe artık kavga etmiyor, Sevcan. Ama Galatasaray maçları kaybederse üzüntüsü nasıl geçecek hiç bilmiyorum. Umarım mağlup olmadan ilerler. Her şey Merdan Efe için...”

“Ay sen bayağı bayağı fanatik olma yolunda ilerliyorsun, İzgi. Gerçekten üzüm üzüme baka baka kararırımış. Biri bana senin maçları takip edeceğini söylese kahkaha atardım.”

“Aşk işte,” dedim tekrardan sevgilime bakarken. Üzerindeki bakışlarımı hissetmiş gibi bana döndü. Bakışlarımız birleştiğinde gülümseyerek göz kırptı. “Onun için telefonuma Galatasaray haberlerini görebileceğim uygulamayı yükledim. O kadar anlayacağın...”

Şaşkınlıkla dudakları aralanırken ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Çılgılık atmamak için çok zor duruyorum. Çok güzelsiniz!”

Gülümsediğimde Merdan Efe’nin arkadaşının koluna dokunarak yanlarından ayrıldığını gördüm. Bakışları üzerimde, bana doğru yürürken önüne geçen bedenle durmak zorunda kaldı. Elini Merdan Efe’nin koluna koymasıyla kaşlarım hızla çatıldı.

Sırma.

“Ben mi yanlış görüyorum yoksa sen kıskanıyor musun?” diye sordu Sevcan.

“Biliyorsun ben kıskanmam,” dedim sakince. “Üstelik Merdan Efe’ye güveniyorum. O yanlış bir şey yapmaz. Yalnızca gecenin başından beri Sırma’nın değişik bakışlarını üzerimizde tutması beni gerdi. Oysa evimize hasta ziyaretine geldiğinde böyle değildi. Kuruntu mu yapıyorum sence?”

“Kuruntu değil,” dedi içimi ferahlatmak ister gibi. “Gecenin başından beri sizi değişik bakışlarla izleyen tek kişi Sırma da değil zaten, İzgi. Ama göz önünde olmanın da böyle negatif tarafları var işte. Sen canını sıkma. Efe Merdan ne yapacağını iyi bilir.”

“Haklısın,” demekle yetindim. Merdan Efe kolunu Sırma’nın elinden kurtarıp bir adım geriye atarken ellerini ceplerine koyarak onu dinlemeye başladı. Konuşmaları fazla uzun sürmezken bu kez biri onu durdurmadan yanıma gelebildi. “Seni yalnız bıraktım ama kusura bakma güzelim.”

“Sorun yok,” dedim gülümserken. “Sen doğum günü çocuğusun. Göz önünde olduğun için elbette herkesle görüşeceksin.”

Bakışları yüzümde gezindi. “Bir sorun yok, değil mi?”

“Yoo,” dedim uzatarak. “Ne sorun olabilir ki?”

Dudakları *bilmem* dercesine büzülürken bakışlarım omzunun üzerinde kulübün giriş kapısına kaydı. “Merdan Efe... Baban geldi!”

Kaşları çatılırken omzunun üzerinden giriş kapısına baktı. Medih, babasının yanına gidip bizim masamızı gösterirken beraber yanımıza gelmeye başladılar. Olduğumuz yerde ayağa kalktığımızda Mirsat Yüceer önce oğluna ardından bana sarılarak hemen karşımıza oturdu. Çocuklarına davranıldığı samimiyette bana da davranmasına çok mutlu olmuştum. “Oğlumun doğum günü partisine uğramadan olmaz dedim,” dediğinde bu durumun Merdan Efe’yi çok mutlu ettiğini fark ettim. “Hem de hediyemi yanından önce vereyim istedim.”

Dikdörtgen şeklindeki paketi oğluna uzattığında hepimiz meraklı gözlerle Merdan Efe’nin hediyeyi açmasını bekledik. İçinden çıkan kâğıtları biz anlamazken Merdan Efe sırtarak ayağa kalktı ve babasına sarıldı. “Hediye ayağına uçağını rahat bırakmamı sağlıyorsun, değil mi baba?” dedi şakacı bir tavırla.

“Oha,” dedi Gökdeniz. “Uçak mı aldınız, Mirsat amca?”

Medih kâğıtlara bakarken başını salladı. “Harbiden uçak almış.”

“Teşekkür ederim baba,” dedi Merdan Efe geri çekilirken. “Eksik olma.”

Mirsat Yüceer, elini oğlunun omzuna koyarken yavaşça sıkıp içten bir şekilde gülümsedi. “Sizin için yapabileceğlerimin yanında bu hiçbir şey oğlum. Artık uçak için beni sıkıştırmayacağına da aynı mutluyum.”

Merdan Efe onun şakacı sözlerine sesli bir şekilde gülerken geri yanına oturdu. “Artık uçağımız var.”

Tam dudaklarımı aralamıştım ki Medih benden önce davrandı. “Merdan Efe, bak uçağın kalkıyor!”

Mirsat Yüceer, ona garip garip baktığında Merdan Efe babasına karşı konuştu. “Ne düşündüğünü tahmin etmek zor değil baba. Ama olsun. Umudunuzu kesmediniz ve ben doğdum. Dert etme.”

“Sen sürekli kocama laf mı edeceksin, Merdan?” Ebrar gözlerini kısmış ona bakıyordu. “Laf edip durma sonra üzülüyor ben teselli ediyorum.”

Merdan Efe yüzünü buruşturdu. “Kocan çocuk mu, Ebrar?”

Ebrar yanında oturan Medih’e dönüp saçlarını karıştırdı. “Çocuğum da sayılır.”

“Babam gelmiş!” Sabiha da aramıza katıldığında babasının yanına oturarak başını göğsüne yasladı. “Hoş geldin, ilk aşkım. Sen partilere katılmadın. Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Abine hediye olarak uçak almış,” dedi Gökdeniz. “Ne düşünüyorsun bu konuda, Sabi?”

“Ne güzel düşünmüşsün,” dedi babasının yanağını öperken. “Artık ben de seninkini istediğim zaman kullanırım.”

Medih, "Baba o uçak bir türlü sana kalmayacak," dediğinde hep beraber gülüştük. Doğum gününde birinin birine uçak aldığını ilk defa gördüğüm için fazlasıyla şaşkındım. Tamam, Mirsat Yüceer ülkenin en zengin adamlarının başında geliyordu ama ansızın buraya gelip Merdan Efe'ye uçak hediye etmesini de beklemiyordum.

Oğlu marketten yağ almaya gider gibi Porsche almaya gideceğini söyler, babası doğum gününde sakız almış gibi uçak aldığını söyler... Bu zenginlik bir kez daha ağlama isteğimi getirmişti.

Gerçi Merdan Efe, Medih'in onun için özel tasarım olarak yaptırdığı Galatasaray stadyumunun maketine daha çok sevinmiş gibi gelmişti ama uçak sevincini de gidip gördüğünde daha fazla yaşayacak olabilirdi.

"İzgi! Biliyorsun seni saatlerce beklesem de sıkılmam ama biraz daha çıkmazsak geç kalacağız. Galatasaray maçına geç kalmaktan bahsediyorum, İzgi. Bak, elim ayağım titremeye başladı sevgilim."

Merdan Efe'nin milyonuncu kez aşağıdan seslenmesiyle odadan çıkarak merdivenlerden inmeye başladım. "Geldim. Maça daha saatler var ve biz özel uçakla gideceğiz, Merdan Efe. Geç kalmamız mümkün değil. Sakin olur musun biraz?"

Merdivenlerden inip tam karşısında durmamla ileri geri yürümeye son verip heyecanla saçlarını karıştırdı. Bakışlarım Galatasaray formasında gezindi. "Yeni sezonun ilk maçı, İzgi... Nasıl sakin olabilirim? Nefesim daralıyor sanki. Hadi çıkalım."

"Medih ve Ebrar da geliyorlar, değil mi?"

"Evet," dediğinde beni aceleyle evden çıkarmaya başladı. "Onlar çoktan varmışlardır. Biz hâlâ buradayız! Nefes alamıyorum."

Dediklerini es geçerek konuştum. "Çiftler olarak maça gidiyoruz. Çok güzel ve heyecanlı... Gerçi Ebrar pek mutlu değildir ama..."

"Mutludur mutludur," dedi Merdan Efe. Arabaya binip kemerlerimizi taktığımızda hızlıca çalıştırıp gaza bastı. Elbette arabanın içinde çalan Galatasaray marşımız eksik değildi. "Galatasaray maçına gidiyorken nasıl mutlu olmasın?"

"Yani, pek futbol sevmiyor ya."

Elimi tutup kucağına çekerken yüzünü buruşturdu. "O da nasıl oluyor anlamıyorum ya."

"Yine açık görüşlülüğünün gözlerimi yaşarttığını söylemeden geçemeyeceğim," dediğimde sırtıttı. Arabayı o kadar hızlı sürüyordu ki gözlerimi levirdim.

Maça daha saatler vardı ve geç kalmamızın gerçekten imkânı yoktu. Bizi götürülebileceği en kısa sürede havaalanına götürdüğünde gereken işlemlerden geçerek özel uçağına vardık. Uçak efsane duruyordu ve Merdan Efe'nindi. Düne göre hediyesine karşı daha çok sevinmişe benziyordu. İçeri girmemle Medih ve Ebrar'ı görmem bir oldu. "Selam," diyerek yanlarına ilerlediğimde Ebrar ayağına kalkarak boynuma atladı.

"Selam, İzgi! Sonunda geldiniz. Yoksa Medih'i bu kadar fazla Galatasaray konuşmasından ötürü uçaktan atacaktım."

"Geldik geldik de... gelirken sana en has Galatasaraylıyı getirdim, Ebrar. Sanırım atacağıın insan sayısı ikiye çıktı."

"Yalnız sizi duyuyorum," dedi Merdan Efe.

"Arkandan mı konuşalım, Merdan Efe?" diye sordu Ebrar ona sarılırken. "Bak gör yengen yüzüne karşı konuşuyor hep. Deli seni."

"Yenge gibi yenge gerçekten," dedi Merdan Efe. "Medih ile evlilik nasıl gidiyor?"

"Her gün bunu sormaktan sıkılmadın mı sen?"

"Hayır," dedi Merdan Efe. "Fenalaşacak duruma geldiysen sana yardımcı olabilirim yenge, biliyorsun."

"Canım kardeşim," dedi Medih alaylı bir tonda. "Nasıl da sever ve düşünür beni."

Onların sohbetine gülümseyip Medih'e sarıldım. "Merhaba, canım müvekkilim."

"Sana da merhaba, İzgi Gökyel," dediğinde geri çekilip şaşkınlıkla ciddi yüzüne bakmaya başladım.

"Ne oluyor?"

Gözlerini kıstı. "Kardeşimin avukatı olduğunu unuttuğumu düşünmedin herhalde. Şimdi Giresun'da kavgaya girişirse Serhan'ı çağırmayacak. Neden? Çünkü avukatı yanında!"

Ebrar ve Medih yan yana koltuklara otururken ben de cam kenarına geçtim. Merdan Efe de hemen yanımdaki yerini aldı. "Neden kavga ediyim?" diye sordu Merdan Efe. "Birincisi, kazanacağız. İkincisi de ben sakinleştiricimi yanımda getirdim." Bana dönüp göz kırptı. "Her şey kontrol altında."

"Ben de yanımda eşimi getirdim," dedi Medih sırtarak kardeşine bakarken. "Nikâhlı eşim. Karım. Yanımda, bak." Merdan Efe kolunu koltuğun kenarına yaslariken gözlerini kısıp dilini ağzının içinde gezdirmeye başladı. "Birlikte maça gidiyoruz eşimle."

“Yeni kozun bu mu?” diye sordu Merdan Efe. “Babama söyleyeceğim, seni gerçekten evlatlıktan reddetsin. Bu kadar da üstüme oynanamaz anasını satayım.”

“Medih çocukla çocuk olmasana kocacığım,” dedi Ebrar da alayla Merdan Efe’ye kısa bir bakış atarken. “Sinirlendirme çocuğu.”

Bana doğru dönüp yanağını öptü. “Hem sevgilim hem avukatım, rahat mısın hayatım?”

Bu sefer homurdanma sesi Medih’ten geldi. Kardeşiyle uğraşmaya cidden bayılıyordu.

“Rahatım,” dedim elini tutarken. “Ayrıca sevgilimin üzerine gelmeyin, siz evli çift. Onu size karşı da savunurum ona göre.”

“Vay,” dedi Medih uzata uzata. “Şimdi böyle mi olduk, İzgi Hanım? Unutmayın ki ben olmasam siz karşılaşamazdınız. Bu ilişkinin mimarı benim.”

Sevcan onun bu dediğini duysa olay çıkardı.

“Sen olmasan da bulurduk biz birbirimizi abiciğim.”

“Emin misin? O güne kadar pek de ciddi ilişki adamı değildin ama...”

“Sus,” dedi Merdan Efe. “Ebrar’dan önce sanki senin çok düzenli ilişkin vardı. Evlendin barklandın hâlâ çocukluk yapıyorsun, Medih Yüceer. Büyüdün sen artık. Yaşlandın.”

Medih kaşlarını çatarak Ebrar’a döndü. “Yaşlandım mı ben, Ebrar?”

Ebrar avucunu Medih’in yanağını yaslariken yavaşça okşadı. “Elbette hayır, bitanem... Sen her zaman genç ve çıtırsın. Aldanma çocuksu sözlere. Bu konuyu konuşmuştuk. Merdan Efe’ye he de geç rica ediyorum.”

“Ya sen yenge misin Merdan Efe düşmanı mı?” diye sordu Merdan Efe. “İzgi’m senin sevgiline böyle şeyler diyor mu?”

“Kocasıyım yalnız,” dedi Medih. “Sevgilisi demeysen sevinirim. Sevgili olan sizsiniz. Evlendik biz.” Yüzük olan elini havaya kaldırdı. “Bak, evlilik yüzüğü.”

Merdan Efe’nin *İzgi’m* demesiyle elimi tutan elinin üzerini öptüm. “Sen onlara bakma. Bak şimdi maça gidiyoruz. Kaç gol atarsınız ya da kimler gol atar diye düşün sen. Bence en az iki golünüz var.”

Merdan Efe’nin aklına bir şey gelmiş olmalı ki sırtıp kulağıma eğildi. “Senin en az iki demekle bir bağın mı var güzelim? Çocuk da en az iki tane istiyordun da...”

“Sen bir tane istiyorsun galiba?”

“O birin yanına bir tane daha bir koy bakayım.”

Gözlerimi kocaman açtım. “Yok artık, Merdan Efe. Sen doğuracaksın herhalde bebeklerimizi.”

Yutkundu. “Bir daha söyle.”

“Sen doğuracaksın herhalde.”

İşaret parmağıyla burnuma dokundu. “O değil. Sonrası.”

“Bebeklerimizi,” diye mırıldandım.

Gözlerinden çok farklı duygular geçerken bu sefer yutkunan ben oldum.

“Sanıma kırmızımı buldum.” Bakışlarım Merdan Efe’ye döndüğünde dediği şeyin ikimiz için de büyük anlamı vardı. Özellikle Galatasaray onun için çok değerliken bunu söylemesi çok özeldi. “Boşuna mı laf anlatıyorum size aylardır? İzgi bambaşka.”

“Dur,” diyerek susmasını sağladı Ebrar. “Ben hâlâ senin abinden daha romantik olduğuna alışamadım, Merdan. Yanımda bu tarz konuşmazsan sevineceğim. Kendimi ikna etmeye çalışma sürecindeyim henüz.”

Medih parmaklarıyla masanın üzerine ritim tutmaya başladı. “Kim benden romantik? Merdan mı benden romantik?”

Uçuşa geçmemizin ardından Merdan Efe bir şeyler getirmek için yanımdan ayrıldı. “Maalesef,” dedi Ebrar eşine. “Sanırım sen de bunu kabullenme sürecindesin canım.”

“Elbette kabullenme sürecinde değilim fıstığım. Çünkü böyle bir şey yok.”

Ebrar dudaklarını birbirine bastırırken sağ elini yavaşça onun kolunda gezdirdi. “Anladım. İnkâr etme sürecindesin.”

“Bir süreçte falan değilim, Ebrar,” derken Medih huysuz modunu açmıştı. “Nasıl Merdan’a daha romantik dersin? Daha geçen gün senin için kırmızı güllerden ismini yazarım demiştim oysaki.”

Ebrar yüzünü buruşturdu. “Ben de bunu asla yapmaman gerektiğini söylemiştim, Medih.”

“Tamam, evimizin önüne benzinle adını yazıp ateşe vereyim?”

Merdan Efe’nin kahkaha sesi bize ulaştığında ben de kendimi tutamadan gülmeye başladım. Çok şükür Merdan Efe’nin böyle önerileri yoktu. “Sen böyle çok iyisin,” dedi Ebrar onu sakinleştirmek için kolunu okşamaya devam ederken. “Ne olmuş Merdan daha romantikse? Sen de daha nazik olan tarafsın!”

“Hey,” diyerek araya girdim. “Çocukluk yapmayalım lütfen, Medih. İkinize yetecek kadar romantiklik ve naziklik var.”

Yüceer erkeklerinin soyunun büyümesi lazımdı. Böyle güzel adamlar daha da yaygınlaşmalıydılar.

“Ben gizli romantiğim zaten,” dedi Medih. O sırada Merdan Efe dört çay bardağıyla yanımıza geri dönmüştü.

“Biliyor musun? Bazen yaşını çok sorguluyorum,” dedi Merdan Efe. “En fazla on beş falan olman lazım senin.”

“Hayda,” dedi Medih. “Çocuk ruhlu olamaz mı insan? Yetmiş yaşında da olsam çocuk ruhlu olacağım belki. Yetmiş yaşında da yaşlanmayacağım mesela.”

“Yetmiş yaşında dede olursun yalnız,” dedi Merdan Efe. “Sen yaşlandığını bir kabul etsen mi önce?”

“Ne dedesi, oğlum? Bak yaşlılık konusu açıldı, bir gerildim ben. Ebrar, susturur musun şunu?”

“Ha-” Merdan Efe konuşacaktı ki kaşlarını kaldırdığını görmesiyle duraksadı. “Hava da ne kadar güzel değil mi?”

Hava kapalı ve fazlasıyla rüzgârlıydı.

“Giresun’a gidiyoruz, kardeşim. Burası böyleyse Giresun’u düşünemiyorum.”

Merdan Efe başını salladı. “Trafik yoktur umarım. Havaalanından stad-yum bayağı uzak kalıyor. En az bir saat de stadyuma gidişimiz olacak.” İşaret ve başparmağını alnına yaslayıp yavaşça ovaladı. “Bir dakika bile geç kalırsak nefessiz kalırım.”

“Feriha rolünü sana verselermiş keşke,” dedi Ebrar. “Hep bir bayılasın geliyor.”

“Bugün espritüel yanın pek bir aktif, yengeciğim. Allah bozmasın.”

“Sağ ol Merdancığım, cümlemize.”

Çayı içmek yerine başımı Merdan Efe’nin omzuna yasladım. “Ben biraz gözümü kapatıp dinlensem olur mu? Maçta daha dinç hissederim.”

“Yavrum elbette olur,” dedi beni göğsünde daha rahat bir pozisyona sokarken. “Yatak odası var, istersen oraya geç sen? Daha rahat edersin.”

“Yok,” dedim gözlerimi kapatıp kokusunu solurken. “Burası çok daha rahat...”

Uzun sayılmayacak bir sürenin ardından kulağıma dolan seslerle gözlerimi araladığımda yattığım yerden doğruldum. Merdan Efe, benden önce davranarak elektriklenen saçlarını düzeltmeye başladı. “İniş yaptık güzelim. Şimdi seni uyandıracaktım ben de. İyi uyudun mu?”

Gözlerimi kapatıp yavaşça başımı aşağı yukarı salladım. “Çok güzel uyudum. Daha iyi hissediyorum.” Ebrar ve Medih’i yerlerinde göremediğimde ben sormadan açıkladı. “Onlar az önce indiler. Biz de inelim, az kaldı maça.”

Başımı salladığımda çantamı alarak ayağa kalktım. Bana uzattığı elini tuttuğumda uçaktan indik. Giresun’a ilk defa geliyordum o yüzden bakışlarımı merakla etrafta gezdirmeye başladım. Yağmur yoktu ama rüzgârdan dolayı hava fazlasıyla soğuktu. Çantama koyduğum hırkamı çıkararak

üzerime geçirdim. Havaalanından çıkıp bir taksiye bindiğimizde stadyuma gidişimiz trafik olmadan bile bir saate yakın sürmüştü. Merdan Efe'nin dediği gibi gerçekten uzak bir konumdaydı.

En sonunda stadyuma giriş yaptığımızda adının Çotanak Stadyumu olduğunu öğrenmiştim. Özel locaya geçtiğimizde Merdan Efe'nin yanına ben, benim yanıma Ebrar, onun yanına da Medih oturacak şekilde yerlerimize geçmiştik. Gerçi Merdan Efe ve Medih'in pek oturacaklarını düşünmüyordum. Maçın başlamasına az kalmıştı ve oyuncular şu anda ısınmak için sahadalardı. Merdan Efe dikkatli bakışlarını tek tek üzerlerinde gezdirmeye başlamıştı.

"Aslanlarım benim," diyerek konuşmaya başladı. "Hepsi çok formda... Görüyorsunuz değil mi?"

"Bunu buradan bakarak nasıl anladın, Merdan?" diye sordu Ebrar. "Normal bir şekilde oradan oraya koşuyorlar işte."

"Boşuna mı bunca yılımı futbola adadım yenge? Herhalde anlayacağım."

"Yani, ben de anlarım sanırım," dedim. "Bir dürbün lazım ama o kadarını anlamam için."

"İzgi, çok uzakta değiliz, ne dürbünü? Bundan sonraki maçları öyle mi izlemeyi planlıyorsun? Aslında kırmızı kart ya da penaltı olup olmadığını daha iyi görür ve bana söylersin. Mantıklı."

"Aynen kardeşim," dedi Medih. "VAR odası yok çünkü."

"Adaletli olunması adına kullanılmadıktan sonra olsa ne olur?" Ellerini beline yaslariken bize döndü. "Neyse ki adaleti de yanımda getirdim."

Cümledeki adalet ben oluyordum.

"Neyse," derken çantasından tabletini ve kablosuz kulaklıklarını çıkardı Ebrar. "Size maç için iyi seyirler. Ben de dizime kaldığım yerden devam edeceğim."

Birini kendi kulağına takarken diğerini bana uzattığında başımı iki yana salladım. "Yok sen izle, Ebrar. Şimdi ilk maç ya, izlemezsem üzülür Merdan Efe."

"Gözlerinle maçı takip et. Bir kulağınla maçı duy, bir kulağınla da diziyi dinle. Nasıl fikir?" diye sordu gülererek. "Al bakalım, al. En azından maç başlayana kadar izle. Hiç de kıyamıyor sevgilisine."

Ona tebessüm ederek kulaklığı elinden alıp sol kulağıma taktım. "Hangi diziyi izliyorsun?"

"Gilmore Girls."

"Hiç izlemedim," dediğimde bakışlarım tablet ekranında gezindi. "Biraz izleyeyim, beğenirsem başlarım ben de."

"Çok seviyorum ben," dedi Ebrar. "Aşırı rahatlatıcı bir havası var. İnsan izlerken rahatlıyor."

Cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki Merdan Efe'nin sesiyle konuşmadan ona döndüm. "Ne yapıyorsunuz siz?"

"Ebrar dizi izliyor," dedim altdudağımı dişlerimin arasına alırken. "Ama tabii ben maçın başlamasını bekliyorum."

"Ay sen sahaya dönsene, Merdan. Ne bakıyorsun bize? Bak bakalım hangi futbolcu daha formda ve gol atar."

Hangi ara gittiğini fark etmediğim Medih elinde içecek ve birkaç parça atıştırma ile yanıma geri geldi. "Ebrar dizi izlerken abur cubur yemeyi seviyor da," diyerek açıklama yaptığında başımı salladım.

Ebrar ona doğru sırtını dönüp çıkardığım kulaklığı ona bırakıp ayağa kalktı ve huysuz modunda sahayı izleyen sevgilime arkasından sarıldım. "Burada huysuz bir aslan adam varmış."

"Huysuz falan değilim," dediğinde elleri karnının üzerindeki ellerimi bulmuştu. "Neden geldin? Dizi izleyeceksin sanıyordum."

"Yok ya," diye mırıldanmamın ardından kollarımı üzerinden çekip önüne geçtim. Gözlerim gözlerine tutunurken gülümsedim. "Sevgilimle maç izleyeceğim. Ne dizisi?"

"İzlemek zorunda değilsin," dedi. "Sen Ebrar'la dizi izle."

"Elbette hiçbir şey için zorunda değilim. İstedğim için buradayım. Dizi izlemek isteseydim evde kalırdım zaten, Merdan Efe." Omuz silktiğinde gülümseyerek parmak ucunda yükseldim ve dudaklarımı yanağına bastırdım.

Birbirimize sarılı vaziyette bir süre ayakta dikilmeye devam ettiğimizde stadyumdaki seslerin yükselmesiyle bakışlarım sahaya döndü. Oyuncular ellerinde pankartla sahaya çıkıp dizildiklerinde önce İstiklal Marşı'nı okuduk. Ardından yerlerini almalarıyla hakem düdüğünün çalmasını beklemeye başladık.

"Fatih Hocam be," dediğinde klasikleşmiş konuşmamız yeniden başlıyordu. "Vallahi çok özlemişim hocamı, İzgi. Seni en kısa zamanda onunla tanıştırmam gerek. Asalet, karizma ne ararsan var canım hocamda. İhtişamını görüyor musun?"

Ben sırtımı Merdan Efe'nin göğsüne yaslarken o da kollarını boynuma sarıp çenesini saçlarıma üzerine yasladı. "Başlıyor," diye mırıldandı. "Saldır Galatasaray'ım!"

Hakem düdüğünü çaldı, yeni sezonda Galatasaray'ın ilk maçı başladı.

Galatasaraylı futbolcunun düdükle birlikte topu takım arkadaşına atmasıyla Merdan Efe kollarını daha da sıkılaştırıp ekstra bir dikkatle onları izlemeye başladı. Merdan Efe'nin bana öğretmeye çalıştığı futbolculara göz aşinalığım vardı ama bazılarının isimlerini çoktan unutmuştum bile. Bunu ona söylesem muhtemelen dehşete düşerdi, o yüzden çaktırmıyordum.

Top bir süre tehlikeli pozisyonlar olmadan sahanın içinde dönüp dursa da Giresunsporlu futbolcunun Galatasaraylı futbolcuları aşarak kaleye yaklaşmasıyla Merdan Efe'nin bedeninin gerildiğini hissettim. "Atamaz atamaz," dedim engin futbol bilgilerime dayanarak. "Gerilme hiç."

Öyle de oldu.

Defanstaki futbolcunun araya girmesiyle Giresunlu futbolcu topu kaybetmiş, böylece top kalecimizde kalmıştı. "Al işte, demiştim. Futbol bilgilerimi çok küçümseme bence, Merdan Efe."

"Hiç öyle bir şey yapar mıyım?" diye mırıldandı derin bir soluk bırakırken. "Sen ne dersen doğrudur."

"Ben Fene-"

"Hayır İzgi," dedi hızlıca. "O beyninin sana oynadığı bir oyundu. Öyle şeyler demedin. Doğruluk payı da hiç olmadı zaten."

Dudaklarıma fermuar çektiğimde maçı izlemeye geri döndük. Bakışlarım dakikanın olduğu panoya kaydığında dakika otuza yaklaşırken Galatasaraylı futbolcu topu alarak atağa geçti. Merdan Efe kollarını aniden çekerken, biraz daha ön tarafa kayıp ellerini beline koyarak pozisyona kilidlendi. Futbolcu topa hızlı bir şekilde vurup en öndeki Galatasaraylı oyuncuya topu attığında ben de heyecanla öne atıldım ancak topu kaleye vurmamasıyla top kaleciye çarpıp geriye döndü.

"Hass..." dediğini duydum Merdan Efe'nin. "Hadi Diagne, hadi oğlum!" Gol olamadığı için benim omuzlarım düşerken geri dönen topa yetişen diğer Galatasaraylı futbolcu -bu sanırım Merdan Efe'nin az önce adını söylediği adamdı- topa vurdu ve top ağlarla buluştu.

Galatasaray ilk golüne kavuştu.

Merdan Efe ellerini yumruk yapıp havaya kaldırırken yüksek sesiyle, "GOOL!" diye bağırdı. Aynı ses Medih tarafından da gelirken mutlu hallerine bakmayı sürdürdüm. Merdan Efe mutlu bir halde bana döndüğünde ellerimi birbirine çarpıp ona gülümseyerek baktım. Kollarını belime sarıp beni etrafımda döndürdü.

"Ay, düşeceğim!" diye bağırdığımda gülerek beni geri indirdi. "Şansım senken ve yanımdayken gol atmamamız imkânsızdı zaten."

"Harikasınız!" Aynı anda sahaya döndüğümüzde stadyum çok dolu olmasa da Galatasaray'ın golünden sonra ıslıklar havada uçuşmaya başladı. Giresun karakoluna uğramadan eve dönebilmek için şimdiden dua etmeye başlamıştım.

"Şimdi kendi stadımızda olacaktık var ya... Şu golden sonra yıkılırdı orası. Senin de bildiğin gibi asıl taraftar ve stadyum bizde, İzgi."

"Evet, sizde maç izlerken atmosfer çok farklı oluyor. Yani ben maçlarla ilgilenmediğim zaman bile sizin stadyumdayken izleyesim geliyordu. Öyle bir etkisi var. Haklısın."

Ben, Merdan Efe ve Medih yan yana dizildiğimizde üçümüz de dikkate maçı takip etmeye başladık. Gitgide daha da bilgileniyordum ama futbolcuları öğrenmek zor geliyordu. Bir de çoğunun gerçekten çok değişik isimleri vardı. Ben de forma numaralarını aklımda tutmaya karar vermiştim. "Şu doksan üç numaralı sizin yeni transferinizdi, değil mi? Geçen sezondan hatırlamıyorum onu."

"Evet," diyerek onayladı beni Merdan Efe. "Defansımız. Sağ bekte oynayacak. Çok kaliteli oyuncu olacağından şüphem yok." Bakışları bana döndü. "Defans derken savunma yani, İzgi. Senin çok iyi bildiğin bir alan..."

"Ne demek istiyorsun sen şimdi?" diye sorduğumda sırtıp önüne döndü. "Umarım sadece avukatlığıma ima yapmışsındır, Merdan Efe!"

Stadyumda yine sesler artarken merakla maça geri döndüm. Az önce konuştuğumuz doksan üç numaraları futbolcu tam kaleye yaklaşmıştı ki Giresunsporlu futbolcunun ayağına doğru kaymasıyla havaya doğru uçarak yere düştü. Dehşet içinde Merdan Efe'nin kolunu tuttuğumda yutkundum. "Ay, kesin kırıldı bir yerleri! Ben öyle düşsem dört ay kendime gelemem."

Merdan Efe'nin sözlerimi es geçip aniden, "Penaltı!" diye bağırmasıyla irkildim. "Net penaltı, net!"

"İçeride mi?" diye sordu Medih. Ne içeride mi?

"İçeride," diyerek yanıtladı onu Merdan Efe.

"Neden gizemli gizemli konuşuyorsunuz?" diye sordum. "İçeride olan ne?"

"Ceza sahasının içinde olduğunda penaltı veriliyor güzelim," diyerek tane tane açıkladı. "Bu pozisyonda ceza sahasının içerisinde olduğu için penaltı verecek."

Gözlerini kısarak hakemin kararını bekledi. Maç durmuş, oyuncular da onu beklerken hakemin elini kaldırıp bir yeri göstermesiyle Merdan Efe'yi dürttüm. "Ne oldu, ne oldu?"

"Penaltı," dedi sırtarak. "Penaltı kullanacağız şimdi."

İlk golü atan Galatasaraylı futbolcu kalecinin tam karşısına geçerken geriye doğru birkaç adım attı. "Onların kalecisi de bizden kiralık," dedi Merdan Efe. "İyi kalecidir anlayacağın. Bizden kötü biri olmaz malum ama şu an iyiliğini göstermese güzel olur."

Merdan Efe bazen gerçekten şom ağızlı olabiliyordu. Bunu demesiyle penaltıyı kullanan oyuncunun topa vurması bir olurken, kaleci sağa doğru

adayarak penaltıyı kurtardı. Sahada alkış sesleri yankılanırken Merdan Efe dlerini yüzüne kapattı.

"Merdan Efe, sanki sen bazı zamanlar konuşmasan daha iyi olur," diye mınıldandım. "Erken konuşmayı bana bırak, ben hallederim." Bakışlarım Medih'e döndüğünde onun da sıkıntıyla sahaya bakışını gördüm. "Aman canım hâlâ öndesiniz. Ne bu kararlar bağlamalar hemen?"

"Galatasaray'ın tek kusuru bu işte," dedi Medih. "Penaltı atamıyoruz abi. Karşında sadece kaleci var. Koskocaman kaleye topu atamıyorsun. Sen o kadar zor pozisyonlarda git gol at ama penaltılarda atma. İşe bak anasını satayım. Sikerler böyle şanslı."

Hafifçe boğazımı temizlediğimde Merdan Efe'nin ellerini kulaklarımda hissettim. "İzgi'nin yanında neden küfürlü konuşuyorsun şerefsiz?"

"Oğlum, bu kız UltrAslan tribününde maç izledi. Ne küfürler duymuştur! Ben mi sorun oldum?"

"Orası farklı burası farklı," dedi Merdan Efe. "Ben o zamanlarda kulaklarını kapatıyorum onun."

"Yalnız sizi duyabiliyorum şu anda."

Bu sefer boğazını temizleyen o oldu. "Maçımıza dönelim biz."

Onlar maçı izlemeye devam ederken arkamı dönerek Ebrar'a baktım. Oturduğu yerde yayılarak dizisini izlemeye devam ediyordu. Ben de başlarda ilgisizdim futbola ve maçlara ama onunki bayağı fazlaydı. Cidden hiç sahaya bakmıyordu. Fanatik Galatasaraylı Medih ile bu konuda her ne kadar zıt olsalar da böyle güzel bir aşk yaşamalarına hayret etmişim. Nasıl sevgili olduklarını ona bir ara sormayı aklıma not ederek tekrardan maça döndüm.

Bakmamla Galatasaray'ın golü kaçırmaması bir olurken Merdan Efe'nin sinirlenmemesine şaşırıp kolunu dürttüm. "Neden sinirlenmedin?"

"Faul var zaten güzelim," dediğinde *anladım* dercesine başımı salladım. "Yine ceza sahasının içinde olduğu için penaltı olacak. VAR'a gidiyor hakem, bak." Söylediği yere baktığımda hakemin kulübe gibi bir yere geçip pozisyonu izlediğini gördüm. "Bu sefer de kaçarsa büyük olay çıkar."

"Ben seni sakinleştiririm," dediğimde yandan bir bakış attı. "Hadi ya?"

"Eh, bir elini tutmamla seni hipnotize etmişliğim var. Büyük olay çıkmadan seni sakinleştirmek benim için çocuk oyuncağı."

"O hâlâ oluyor."

Kaşlarım havalandı. "Ne hâlâ oluyor?"

"Hâlâ bir elimi tutmanla hipnotize oluyorum. İlk andan beri hiç geçmedi." Elini tutan elimi kaldırarak dudaklarını bastırdı. "Geçecek gibi de durmuyor. Her zaman, ilk anki gibi..."

Dudaklarım iki yana kıvrılırken gözlerimin parladığına emindim. “Her zaman, ilk anki gibi...”

Elimi bir kez daha öpüp sahaya döndüğünde, hakem sahaya geri dönerek cebinden kırmızı kartı çıkardı ve tanımadığım oyuncuya gösterdi. “Kırmızı kart? Oyundan mı çıkıyor yani?”

“Evet,” diye mırıldandı. “Hem onlara kırmızı kart hem de bize penaltı. Bu maç sence de çok keyifli değil mi, İzgi’im? Ben takımdan alakasız Giresun şehrini bir sevdim sanki. Sende de öyle mi?”

Giresunspor gol atsaydı en nefret ettiği şehirlerin başında gelirdi ama tabii şimdi işine geliyordu...

“Ya ya... Kesinlikle.”

“İyi, penaltıyı Cica kullanıyor,” dedi Medih. “O da kaçırmaz herhalde. Merdan, in sahaya sen kullan kardeşim. Böyle olmuyor. Gerginlikten kalp krizi geçireceğim.”

Cica dedikleri futbolcu kalenin karşısına geçtiğinde istemsizce nefesimi tuttum. Merdan Efe sayesinde bu gibi durumlarda ben de heyecanlanmama engel olamıyordum. Beni bu konuda bile değiştirmişti. Aslında o penaltı anında *atacak mı atmayacak mı* gerginliği beni de heyecanlandırıyordu ama heyecanımdaki en büyük etken o top ağlarla buluşursa Merdan Efe’nin yüzünde göreceğim mutluluktan.

Onun yüzünde göreceğim mutluluk, Galatasaray’ın atacağı tüm golleri heyecanla beklememe sebep oluyordu.

Stadyum sessizleşirken Galatasaraylı futbolcu topa vurdu ve penaltı golle sonuçlandı. Bu sefer kaçırmamanın da verdiği sevinçle, “Gol!” diye bağırmişti Merdan Efe ve Medih. O, mutlulukla gol sevincini yaşarken yüzündeki gülümsemeyle bu halini izledim.

Abisiyle yaşadığı gol sevincinin ardından bana döndü. Her golün ardından beni de unutmaması hoşuma gidiyordu. Kolları beni sararken yüzünü boynuma gömdü. “Tebrik ederim,” dedim elim saçlarının arasındayken. “Ama ben golden çok senin bu kadar mutlu olmana sevindim.”

“Yok yok,” dedi muzipçe. “Galatasaray’ım gol attı diye sevindin sen de en çok.”

Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyordum artık...

Maça geri dönmesiyle yüzündeki mutlu ifadenin silinmesi bir olurken baktığı yere bakmamla gözlerim yavaş yavaş kısıldı. Sahanın içinde aniden gerginlik oluşmuştu. Bir kavga başlamıştı ama olayın içinde rakip takım yoktu. Galatasaraylı bir futbolcu takım arkadaşının üzerine yürüyerek onu ıttirmeye başlamıştı.

“Takım arkadaşıyla mı kavga ediyor o?” diye sordum şaşkınlıkla. Aynı futbolcunun bu sefer takım arkadaşının koluna vurmasıyla şaşkınlığım daha da artarken Merdan Efe’nin dudaklarından sinirle birkaç küfür dökülmeye başladı.

Sinirli bir halde derin derin nefesler almasıyla endişelenirken önüne geçerek elimi yanaklarına yasladım. “Merdan Efe sakin ol,” diye mırıldandım. “Psikoloğunun dediklerini hatırla lütfen.” Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalışırken neden böyle bir olay yaşandığını anlamasam da hem Merdan Efe için hem de Medih için bu olayın üzücü ve sinirlendirici olduğunu kavrayabildim.

“Golün tadını çıkarsaydık bir,” dedi Medih. “Git rakip takımla kavga et maç anında anlarım. Sen düşmanınmış gibi takım arkadaşına nasıl öyle saldırabilirsin?”

“Medih!” Bakışları bana döndüğünde Merdan Efe’yi gösterdim. “Yangına körükle gitmesen mi acaba?”

O futbolcunun kırmızı kart görüp oyundan çıkmasıyla stadyumda ısıklıklar yükselirken birkaç dakika içinde maç yeniden başladı. Başlamıştı ama önde olmalarına rağmen Galatasaraylı futbolcularda bile keyif kalmamıştı.

Merdan Efe hâlâ sessiz bir şekilde dururken bu sefer gözleri kapalı değildi. Maçı seyrediyordu ama mutlu değildi. Kollarının arasında ona sarılarak öylece durmaya başladığımda sol elini sırtıma koyarak beni kendisine yasladı. “İyi misin? Canın çok mu sıkkın?”

Bir cevap vermedi. Telefonumun cebimde titremesiyle mecburen geri çekildim. Arayan kişinin Gökdeniz olduğunu görüp Merdan Efe’ye de göstermemin ardından yanından ayrılarak sessiz bir yere geçtim. “Gökdeniz? Maçtaki gerginliği görüp Merdan Efe’yi sormak için mi aradın? Şu anlık bir sorun yok gibi duruyor, merak etme.”

“Yok,” dediğinde ses tonunun garip bir tonda çıkmasıyla kaşlanm çaldı. Korku bir an içimi kaplarken sakın olmaya çalıştım. “Başka bir şey diyeceğim sana, İzgi. Benim hakkımda.”

“Ne oluyor?” diye sordum gerginlikle. “Bir sorun mu var, Gökdeniz?”

“Tam olarak sorun denemez.” Derin bir nefes aldığını işittim. Gerginlikle söyleyeceği şeyi beklerken aklıma her türlü senaryo gelmişti ancak devamında söylediği sözleri duymayı gerçekten beklemiyordum.

“Bu gece Sabi’ye her şeyi itiraf etmeye karar verdim, İzgi.”

ON BİR

Gerçekleşmesini istediğim ve beklediğim bir durum olsa da duyduğum sözler yine de şaşkınlığa sebep oldu. Çünkü imkânsız gibi geliyordu aynı zamanda.

“Gökdeniz, sen ciddi misin?” diye sordum en sonunda şaşkınlığımı atatabildiğimde. “Asla konuşmam diyordun. Kararını değiştiren şey ne oldu?”

“Sabi’yle bu konulardan konuşuyorduk,” dedi art arda derin bir nefes alarak. “Söylediği birkaç söz etkili oldu kararımın değişmesinde. Hem de...”

Duraksamasıyla ben konuştum. “Hem de ne?”

“Hem de artık ben de kendi yoluma bakmak istiyorum, İzgi. Böyle devam edemeyeceğimi anladım.” Bir süre sessiz kalmasının ardından devam etti. “Şimdi mesaj attım. Müsaitse sahilde buluşup konuşacağız. Daha fazla beklemek istemiyorum. Daha fazla bekleyecek gücüm de yok. Tükendi.”

“Hemen mi konuşacaksın?” derken bir şaşkınlık daha yaşadım. Gökdeniz durup durup bombayı aniden patlatmaya karar vermişti anlaşılana. “Karar vermen uzun sürdü ama uygulaman hızlı... Yine de bu kararına çok sevindim, Gökdeniz. Ne olursa olsun senin yanındayım. Sabi’nin de aynı şekilde. Hakkınızda hayırlısı neyse o olur umarım.”

Sessizliğin ardından birkaç hışırtı duydum. “Sonucun ne olacağını ben de sen de çok iyi biliyoruz, İzgi,” derken sesindeki hüznün kalbimi sıkıştırdı. “Kendimizi kandırmaya da boş yere umutlanmaya da gerek yok. Karşılığını alamayacak olmama rağmen itiraf etmemin sebebi de daha fazla bu hislerimi bilmeden benimle görüşmesini istememem. Aynı zamanda bu hisler olduğu sürece hayatımın ne yöne gideceği belirsiz. İtiraftan sonra sonuç olumsuz olacak ama en azından ben hayatıma yön verebileceğim.”

“Seni boş umutlara sokmak en istemeyeceğim şey olsa da umut her zaman yok mudur, Gökdeniz? Belki de... Belki de hislerini itiraf ettiğinde düşündüğün kadar kötü olmayacak. Olamaz mı?”

“Olamaz,” diyerek kestirip attı. “Sabi’de en ufak bir belirti görsem bu kadar negatif konuşur muyum ben, İzgi? Hangi konu olursa olsun aranızda en pozitif ben düşünürken, böyle bir konuda bu kadar kötü düşünür

müyüm? Görünen köy kılavuz istemez. Birkaç saate söylediğim şeylerin gerçek oluşunu ondan birebir duyacağım.”

“Az öncede söylediğim gibi,” dedim sıcak bir tonda. “Hakkınızda hayırlısı neyse, sizin için ne en iyi olaksa o olsun. Ben de Merdan Efe de hep yanınızdayız.”

“Biliyorum İzgi,” dediğinde gülümsediğini hissettim. “Eyvallah. Bu kararımı ilk sana söyledim. Konuştuktan sonra da ilk seninle konuşacağım. Merdan ile konuşmaya Sabi’den sonra geleceğim.”

“Ona şimdi söyleyeyim mi? Yoksa sen mi söyleyeceksin?”

“Söyleme şimdi,” dedi. “Maçta olanları gördüm. Zaten canı sıkkın, daha da bozulmasın. Döndüğünüzde ben yanınıza geleceğim. O zamana her şey bitmiş olacak zaten.”

Her şey bitmiş olacak.

“Peki,” diye mırıldandım. “Sen çok güzel bir adamsın, Gökdeniz Yüreği çok temiz, sevilmeyi de en hak eden adamlardan birisin. Bunu asla aklından çıkarma, olur mu?”

“Eyvallah, aslan yengem benim,” dediğinde gülümsemeden edemedim. Bu anda bile karşısındakini gülümseten bir adamdı. Mutluluğu fazlasıyla hak ediyordu. “Şimdi sonucu mağlubiyetim olacak bir maça çıkıyorum. Sonra sana geri döneceğim.”

“Maç doksan dakika,” dedim kapatmadan hemen önce. “Top yuvarlak. Maç sonlanana kadar ne olacağı hiç belli olmaz. Benim hayatım, maçın son dakikaları umudumu kaybettiğim vakit uzatmalarda değişmişti, unutma. Görüşürüz, Gökdeniz.”

“Görüşürüz.” Telefonu kapatmasıyla derin bir nefes aldığımda belirsizlik içerisinde tekrardan Merdan Efe’nin yanına ilerlemeye başladım. Gökdeniz’in hislerini kendisine saklamaya son vermesine sevinmişim. Sabiha’nın da o hisleri bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordum. Sonuç ne olacaktı bilmiyordum ama ikisinin de üzülmesini istemiyordum. Tabii bu ne kadar mümkün olacaktı onu da bilmiyordum.

Üstelik Gökdeniz’in hislerinden sonra Sabiha’nın ona karşılık vermemiş olmasıyla bir daha birbirlerini göremeyecek olmaları gibi bir durum yoktu. Bundan sonra uzun yıllar daha hep aynı ortama girecekleri. Tek temennim, ne olursa olsun birbirlerinin yüzlerine bakamayacak duruma gelmemeleriydi. Gökdeniz böyle bir şey olmasına asla izin vermezdi ama Sabiha’nın hangi konu olursa olsun hislerini belli etmemesi düşünceleri çıkmaza sokuyordu.

Sevgilimin yanına geldiğimde bakışları üzerime öndü. “Ne olmuş?”

“Döndüğümüzde konuşacak seninle de.” Kaşları çatılırken elimi kolunun üzerinde gezdirdim. “İkinizin konuşması daha iyi olur.”

Yüzü daha da huzursuz bir hal alırken başını salladı. “Kötü bir şey yok, değil mi?”

Dudaklarımı *bilmiyorum* anlamında büzdüm. “İyi mi yoksa kötü mü bilmiyorum. Ben de seninle öğreneceğim.”

Başımı göğsüne yasladığımda maçın bitimine bir dakika kaldığını gördüm. Galatasaray hâlâ üstünlüğü koruyordu ancak takım arkadaşları arasında yaşanan sorundan dolayı olsa gerek oynamaya devam eden futbolcuların moralleri de düşmüştü. Zaten maçı kazanıyor olsalar bile Merdan Efe'nin de yüzünün asık olması bu düşüncemi doğruluyordu. Olayı anlamasam da fazlasıyla tatsız olduğu aşikârdı.

Hakemin maçı bitirdiğine dair çaldığı düdükle başımı Merdan Efe'nin omzundan kaldırdığımda avucumu yanağına yasladım. “Tebrik ederim. Kazanacağınızı biliyordum.”

Bakışları bir yere kilitlemişken merakla baktığı yere baktım. Fatih Terim, az önce yaşanan olayın başrollerinden biri olan Kerem'i kendine doğru çekmiş ve bir baba edasıyla sarılıyordu.

Gülümsedim. “Hayranlığının sebebini her geçen gün daha iyi anlıyorum.”

Dudağı ufacık da olsa sola doğru kıvrıldı. “Fatih Hocam yalnızca bir teknik direktör değil, aynı zamanda her oyuncunun babası gibi. İşte en çok da bu yüzden eşi benzeri yok.” Derin bir nefes alarak geri çekildi. “Hadi, gidelim buradan. Çıkışta yemek yeriz diye düşünmüştüm ama Gökdeniz ile konuşmam gerek gibi duruyor.”

Gözlerimi kapatıp açarak parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. “Her zaman gelip gezebiliriz. Şimdi bize ihtiyacı var. Hem... sadece onun değil.”

Başını geriye doğru attığında sertçe yutkunurken âdemelmasıyla baktım. “Sabi'yle konuşmaya gitti, değil mi?”

Altdudağımyı dişlerimin arasına aldım. “Evet.”

Tekrar gözlerimiz birleşirken boştaki eliyle saçlarını karıştırdı. “İçinde tutsa ayrı sorun, söyleyecek olsa ayrı sorun. Ne kadar üzülmesinler istesem de iki türlü de üzüleceklerini biliyorum. Hayırlısı neyse o olsun. Gidelim hadi.”

Oturduğumuz yere döndüğümüzde Medih'in Ebrar'ın eşyalarını toplamasına yardım ettiğini gördüm. Ben de eşyalarımı alıp tekrardan Merdan Efe'nin elini tutarken seri bir şekilde stadyumdan ayrıldık. Arabada

düşünceli gözlerle yolu izleyen Merdan Efe'yi görünce Medih ve Ebrar da maçıtan dolayı olduğunu düşünüp sessiz kalmayı tercih etmişlerdi.

Aşkı tek taraflı yaşamak neresinden bakarsak bakalım zordu. Gökdeniz onu tanıdığımdan beri bize hep en eğlenceli, en mutlu anlarını gösteriyor olsa da içinde kırılmış olan şehri toparlamaya çalışıyordu.

Hislerinin ne derece olduğunu ondan başka kimse bilemezdi ama Gökdeniz'deki hislerin birazı bile Sabiha'da varsa mutlu olabilirler diye düşünmüştüm hep. Beraberken iyilerdi. Birlikte vakit geçiriyor ve birbirleriyle bilerek uğraşmaları dışında aralarında bir kavga bile olmuyordu. Enerjileri çok güzeldi. Neden olmasınlar diye düşünüyordum bazı zamanlar.

Tabii iyi geçinmek ve enerjinin tutması en yakın arkadaşım dediğin insanla da olacağından Sabiha'nın hep bu yönden yaklaştığını düşünüyordum. Gökdeniz'in hislerini anlamamıştı çünkü öyle bir şey olacağına imkân vermiyordu. Üstelik Sabiha arkadaş canlısı biriydi. Birilerinin kalbini kırmaktan korkar, herkese büyük bir samimiyetle yaklaşmaya çalışırdı.

Şimdi ise belki de yıllardır en yakın dostu olduğunu düşündüğü kişinin onu sevdiğini öğrenecekti. Bu, onun için de zordu.

Üstelik kendisinde hiçbir his yokken böylesine değer verdiği birini kırarak olduğunu düşünmek onu da mahvedecekti. İkisinin de yara almadan bu konuyu atlatmalarının tek yolu Sabiha'nın Gökdeniz'in hislerine karşılık vermesiydi. Ancak bu da hem Gökdeniz'in hem de Merdan Efe'nin dediğine göre pek mümkün görünmüyordu.

Merdan Efe'ye böylesine âşık olup ondan karşılık göremeyecek olma düşüncesi bile kalbime art arda acılı sancılar vurmasını sağlarken, Gökdeniz'in bunu uzun zamandır yaşıyor olması ağlama isteğimi artırıyordu.

Derin nefesler alarak sevgilimin elini daha sıkı tuttum ve kokusunu solumaya devam ettim. Gökdeniz ve Sabiha için sonuç ne olursa olsun biz hep yanlarında bulunup onlara destek olacaktık.

Zaman ise Gökdeniz gibi güzel yürekli bir adamın da yine her yaraya olduğu gibi onun yarasına da deva olacaktı.

Gökdeniz & Sabiha

Gülüşlerini kalbine yara bandı yapmış olan adamın, yıllardır kalbine sakladığı kadına hislerini itiraf etme vakti gelmişti.

Başlarda kabullenemediği hislerini yıllarca içinde saklamıştı Gökdeniz. Kabullenmesinin ardından geçirdiği zamanlarda sevdiği ondan hep uzaktaydı. Başka bir ülkedeydi. Yine de hislerini o kadar içine atmıştı ki artık

dolup taşıyordu. Dolup taşan tek şey aşk değildi. Artık en çok hüznü taşıyordu kalbinden.

Aşkla yeşeren kalbi, hüznle solmaya başlamıştı.

Seven bir kadının nasıl baktığını öğrenmişti. İçinde ufacık bir his bile olsa bir kadının karşısındakine nasıl baktığını görmüştü. İzgi'nin Merdan Efe'ye, Ebrar'ın Medih'e, Sevcan'ın Kerem'e nasıl baktığını biliyordu. Sabiha'nın ona olan bakışları tüm bunlara çok uzak kalıyordu.

Gökdeniz ve Sabiha'nın arasında çok uzak yollar vardı. Ve bu yol uzaklığının şehirlerle de ülkelerle de alakası yoktu.

"Gökdeniz!" Ay ışığının yansıdığı denizden çekti bakışlarını Gökdeniz. Sarı saçlarını tepesinden topuz yapmıştı. Üzerine giydiği yeşil eşofmanlarıyla koşarak yanına geldiğini gördü sevdiği kızın. "Geciktim mi? Sen birden buluşalım deyince apar topar çıktım evden. Bir sorun yok değil mi?"

"Sorun yok," dedi onun telaşlı konuşmasına tebessüm ederek. Bankta otururken boş yanını gösterdi. "Gelsene."

"Seninle bir şey konuşmam gerek," dedi Sabiha heyecanla. "Ama önce sen konuş. Önemli olduğunu söylemiştin. Benimki de önemli ama sen aniden çağırdıysan kesin daha önemlidir."

"Ben konuşayım," diye mırıldandı Gökdeniz. *Artık ben konuşayım* diye geçirdi içinden. "Daha fazla susarsam nefes alamayacağım çünkü."

Gökdeniz'in sözlerinin ardından Sabiha'nın kaşları çatılırken çantasını banka bırakıp tamamen yanındaki adama döndü. "Gökdeniz? Korkutuyorsun beni. Nefes alamayacağım da ne demek? Ne oldu? Hayır, Trabzonspor da yendi diye biliyorum ama... Bu kadar ciddi durmana alışkın değilim."

Gökdeniz bir kez daha tebessüm ederken birkaç saniye susarak onun yüzünü inceledi. Gözleri merakından dolayı kocaman olmuş, altdudağını dişlerinin arasına almış kendisinin konuşmasını bekliyordu. "Konuşmak kolay değil," diyerek başladı sözlerine Gökdeniz. "Ben bitirene kadar bölmeni istemiyorum, Sabi. Son kelime kadar sessiz kalıp beni dinle, olur mu?"

Sabiha hızlıca başını salladı. "Tabii ki! Seni dinliyorum."

Gökdeniz ne diyeceğini bilemez halde bir süre daha sessiz kaldı. Ellerini birleştirmiş gerginlikle parmaklarını sıkarken gözlerini kapattı. "Öncelikle özür dilerim," diyerek böldü sessizliğini. "Neden özür diliyor bu şimdi diye düşünüyorsun, biliyorum. Çok uzun zamandır hislerimi senden sakladığım için özür diliyorum." Bakışları sevdiği kıza döndüğünde kaşlarının çatılmış olduğunu gördü. "Özür diliyorum çünkü... yıllardır yanında olan Gökdeniz, en yakın arkadaşın olarak gördüğün Gökdeniz, aşkını görmemek için çabaladığın Gökdeniz, sana âşık."

Sözleri geceye bomba gibi düşerken ikisi de birbirlerinin gözlerine bakarak hareketsiz kaldılar.

Sabiha duyduklarını hazmetmeye çalıştı, Gökdeniz itiraf ettüklerini.

“Özür dilememin sebebi bu...” diyerek devam etti sözlerine. “Beni her dostun olarak yanına çağırdığında ben bir dostun olarak yanında bulunmadım, Sabiha. Ben senin dostun olmadım hiçbir zaman. Seni seven bir adam olarak bulundum yanında. Seni seven bir adam olarak sarıldım sana. Hislerimin ilk ne zaman değiştiğini sorma. Ben de bilmiyorum. Çok uzun süre kendim bile kabul edemedim. Sonrası zaten kabullenmem ve her şeyi kendi içimde yaşamamla devam etti. Sen Fransa’daydın, uzaktaydın. Kalbinde başka biri vardı. Belki de hâlâ var, bilmiyorum. Artık konuşmuyorsun bu konuda.” Sertçe yutkundü. “Bu zamana kadar bana hep dostça yaklaştığının farkındayım, bizim bir başlangıcımızın olmayacağını da farkındayım.”

“Gökdeniz...”

“Daha bitmedi,” diyerek devam etmesine izin vermedi Gökdeniz. “Yıllar sonra konuşmaya cesaret etmişken izin ver bitireyim. İlk kez konuşuyorum, son kez konuşmuş olacağım. Şu an belki de hayal kırıklığı yaşıyorsun. Belki değil, yaşıyorsun. Benimle arkadaşça vakit geçirmeyi sevdiğini biliyorum. Ve ben bu geceden sonra asla eskisi gibi olamayacağımızın farkındayım. *Benim hislerim, belki de senin en sevdiğin dostluğunun sonu olacak.*”

Gökdeniz bakışlarını ondan kaçıtırırken derin bir soluk çekti içine. Çektiği nefesler ona ulaşmıyor gibi hissediyordu. “Hayatımda ilk kez bencillik yapıyorum. Hislerimi itiraf ederek senin dostum dediğin insanı kaybetmene sebep oluyorum. Ama hislerimi açıklamazsam da hayatımın ne yöne gideceğini bulamam. Bu gece konuşup her şeyi halledelim, sonra ben de artık hayatıma bakayım istiyorum.”

Bakışları tekrardan sevdiği kızın üzerine dönerken burukça gülümsedi. “Sen yokken her şey daha zor gibi gelirdi. Mesafeler işte... Meğer asıl sen bu kadar yakınımıdayken senden uzak kalmak zormuş. Karşımda, kalbindeki başka bir adamı anlatışın, onun için benim kıyamadığım gözyaşlarını döküşün, abilerini nasıl görüyorsan beni de öyle görüşün... Herkesi gülümsetmeye çalışan Gökdeniz, artık gülümsememeye başladı. Ne olursa olsun gülüşlerimi acılarımın üzerine çekerken, aşk acısının üzerini kapatamadım ben. Sen bunları görmedin, sen beni hiç görmedin. Yanlış anlama, seni suçlamıyorum. Hiç suçlamadım, suçlamayacağım da. Kimse kimseyi sevmek zorunda değil. Hiç kimse sırf biri onu seviyor diye o sevgiye karşılık vermek zorunda değil.”

Başını eğdi. "Keşke dostun olarak kalabilseydim. Seni üzenlere nefretle dolarken şimdi üzen kişi olmak canımı yakıyor. Beni bir kere olsun görme-yişinden daha çok yakıyor canımı."

"Gökdeniz," dedi Sabiha titreyen sesiyle. "Üzülmedim. Ne olur yanma-sın canın."

Gökdeniz başını kaldırıp dolu gözleriyle onun gözlerine baktı. "Gözle-rinin içindeki duygular ne o zaman, Sabiha?"

"Ben... yalnızca şaşkınım," diye fısıldadı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Yaşadığı en zor gecelerden biri oluyordu ve eli kolu bağlanmıştı. "Bu... Bu dediklerin benim için beklenmedikti. Ben nasıl göremedim, nasıl hiç an-lamadım bilmiyorum. Çok özür dilerim, Gökdeniz." Gözünden bir damla yaş yanağından kayıp giderken avucunu dudaklarına kapattı. "Ben bir de senin yanında bir başkası için aşk acısı çektim. İnanamıyorum. O kadar kızgınım ki kendime. Çok özür dilerim."

"Nereden bilecektin?" diye sordu Gökdeniz. Uzandı, onun yanağından kayıp giden gözyaşlarını sildi. Gözyaşlarının bıraktığı ıslaklık parmak uçla-rını alevlendirdi. "Sen beni hep dost olarak gördün. Bana karşı hiçbir yan-lışın olmadı. O dostluğa hislerimle ihanet eden ben oldum. Burada kızman gereken kendin değilsin."

"Hislerin yüzünden sana kızmam," dedi Sabiha aceleyle. "Hisleri yū-zünden kimsenin kimseye kızma hakkı yok, Gökdeniz. Özür dilerim. Bun-ca zaman hislerini göremediğim için çok özür dilerim. Meğer bilmeden ne kadar çok üzmüş, ne kadar kırmışım seni. Oysa ben de senin üzülmemen için her şeyi yaparım."

Uzanıp Gökdeniz'in elini tuttu. Bir süre sessiz kalırken söyleyeceği söz-leri kafasında tekrar tarttı. "Ben seni seviyorum, Gökdeniz. Çok seviyo-rum." Yutkunurken titreyen kirpiklerinin arasından ona baktı. "Ama senin sevdiğin gibi değil... Senin hislerin gibi değil."

Gökdeniz zaten bildiği sözleri sevdiği kızdan duyunca burukça gülüm-sedi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki öleceğim diye düşündü.

"Ben... Ben ne diyeceğimi, seni kırmadan kendimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Benim için çok değerlisin. Benim için hep güvenilir bir liman oldun sen, Gökdeniz. Ama ben sana hiç o gözle bakmadım, bakamam da biliyorum. Her kelimeyi seni kırdığını bilerek devam etmek o kadar zor ki şu an benim için..." Birkaç saniye susarak gözlerini kapatıp açtı. "Bende de kırık bir kalp var. Şimdi kendi yaşadığımın bir benzerini sana yaşatmak canımı o kadar acıtıyor ki. Keşke elimden başka bir şey gelseydi ama..."

Sustu Sabiha.

Konuştukları ayrı, sustukları ayrı yara oldu Gökdeniz'in kalbine.

Gökdeniz'i kırmadan her şeyi açıklığa kavuşturmak dışında elinden hiçbir şey gelmeyecekti, biliyordu.

Çok seviyordu Gökdeniz'i. Bir arkadaş, dost ve kardeş olarak. Sevgisinin içinde aşk yoktu. Sevgisi Gökdeniz'in sevgisine tezattı.

Yıllardır onu hep dostu olarak görmüşken şimdi onun hislerinin tamamen farklı oluşu onu sarsmıştı. Hislerine karşılık veremeyecekti. Onu hiç öyle görmediği gibi bundan sonra da göremeyecekti. Gökdeniz çok yakışıklı bir adamdı, çok güzel bir yüreğe sahipti ama Sabiha'nın kalbi onun için atmıyordu.

"Sabiha." Sertçe yutkunma ihtiyacı hissetse de boğazı düğümlendi Gökdeniz'in. "Hiç mi oluru yok?"

Sabiha acıyla gözlerini yumdu. "Özür dilerim."

Gökdeniz, elini kalbinin üzerine götürmemek için sıkı kendini. Bir insanın kalbi ne kadar acıyabilirse o kadar acıyordu şimdi.

Gökdeniz'in de dediği gibi kimse kimseyi sevgisine karşılık vermedi diye suçlayamazdı. Onların hikâyesinde bir suçlu yoktu. İkisi de birbirini için değerliydi ve öyle olmaya devam edecekti.

"Acımasın canın," dedi Gökdeniz. "Kalbindekileri kırıp dökmekten benimle paylaştığın için canın acımasın. Ben hislerimin aynasının sende olmadığını, itirafımdan sonra karşılığını alamayacağımın çok uzun zamandır farkındaydım. Bu gece buraya gelirken reddedileceğimin farkında olarak geldim. Hislerimin itirafı karşılığını alacağım için değil, kalbimi rahatsızıp kendi yolumu çizmek istediğim içindi."

Duraksadı Gökdeniz. "Yine de... tüm olumsuz beklentime rağmen, tüm umutsuzluğuma rağmen itirafımdan sonra kısa da olsa bir beklenti oluştu kalbimde." Burukça tebessüm etti yeniden. "Sonra gözlerine baktım. Bir insan ne kadar sevmeyecek gibi bakıyorsa öyle bakıyorsun sen, Sabiha."

Gökdeniz hâlâ Sabiha'nın avuçları arasında duran elini sakince çekti. "Hislerim yüzünden sarsıldın biliyorum ama geçen gün bu tarz bir durumda bilmek isteyeceğini söylemiştin. Söyledim, artık biliyorsun. Bizim seninle hikâyemiz hiç olmadı, olmayacak da. Benim bir hikâyem oldu ve o hikâyenin finalini bu gece yazıyorum. Abin benim en yakın arkadaşım. Biz bu geceden sonra uzun yıllar çok fazla ortamda bir arada olacağız. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ama en azından yüz yüze bakalım. Normal bir konuşmadan esirgemeyelim kendimizi. Her karşı karşıya kaldığımızda garip bir ortam oluşmasın. Sen kendi hayatına bak, ben kendi hayatıma bakayım ama o hayatlarımızda birbirimizi kötü ya da kırgın anmayalım."

"Ben böyle bir şeyi asla istemem zaten," dedi rüzgârdan dolayı önden çıkmış bir tutam saçını kulağının arkasına iteklerken. "Benim seni hayatımdan

çıkarma gibi bir durumum olamaz. Hislerine karşılık veremiyorum diye beni hayatından çıkarmak istemediğine ne kadar mutlu olduğumu anlatamam bile. Hikâyene ortak olamadığım için özür dilerim. Bir gün kalemimi seninle birlikte tutacak birini bulman tek dileğim. Güzel adamlar güzel seilmeyi hak ederler ve sen çok güzel bir adamsın. Kalbini acıtan insan olduğum için ne kadar berbat hissettiğimi kelimelere dökmemem.”

“Özür dilenecek bir durum yok ortada. Sana hislerimi kendini suçla diye açmadım. Senin canın acısa ben üzülürken, hislerimle kendini üzmen acıtır canımı. Böyle yapma. Kalemimi tutacak bir başkasından bahsettin.”

Sabiha tam dudaklarını aralamıştı ki durdurdu onu Gökdeniz. “Yanlış anlamadım söylediğini. Yalnızca... bu hislerimin tamamen bittiğine karar vermeden kalemim yalnızca bende kalır. Ben bir kadını başka bir kadının üzerine yara bandı yapmam. Kalbimde, aklımda kim varsa yanımda da o olur. Bir gün yanımda başka birini görürsen bil ki hem kalbimin hem de aklımın içindedir. Bu, şu an mümkün değil. Uzun bir zaman da olmayacak. Hatta belki de hiç...”

“Çok üzgünüm,” dedi Sabiha gözyaşlarına hâkim olamazken. “Duygularını bu kadar iyi anladığım için de çok üzgünüm. Elimden hiçbir şey gelmediği için de ayrı üzgünüm. Bir gün gerçek mutluluk seni bulacak ve o gün benim de en mutlu olduğum günlerden biri olacak.” Sabiha da aynı şekilde kalbi ağrıyor gibi hissetti. İstemsiz bir şekilde o kadar suçlu hissediyordu ki bu sefer aldığı nefesin kendisine ulaşmadığını hisseden oydu. “Seni, senin beni sevdiğin gibi sevemediğim için özür dilerim, Gökdeniz.”

Dudaklarını aralayamadı Gökdeniz. Ne diyecekti? Sorun değil mi? Oysa, sorundu.

“Belki sırası değil ama geldiğimde bahsettiğim şu önemli meselem... Sana nasıl hissettirir bilmiyorum ama... ben Fransa'ya temelli olarak yeniden dönmeye karar verdim. Bu gece sana söyleyeceğim şey buydu.”

Geceye ikinci bombayı atan Sabiha olurken, Gökdeniz başını eğerek gözlerini kapattı.

“Zaten uzun zamandır sana çitlatıyordum bunu ama dün kesinleştirdim. Bu gece buraya gelirken sana bunu söyleyecektim. Şu an söylemem ne kadar doğru oldu bilmiyorum ama ilk sana söylüyorum. Yanımda olman uzakta olmandan daha fazla acıttı canımı dedin. Bu karara hiçbir şeyi bilmeden varmam en iyisi oldu sanırım. Ben ilk defa böyle bir anda kaldığım için şu an o kadar bocaladım ki ne diyeceğimi ve düşüneceğimi bilmiyorum, Gökdeniz. Yalnızca seni yaralamadan bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Ne kadar başarılı olabildiğim de muamma...”

"Artık fark etmez," dedi Gökdeniz sıkıntıyla. Gözlerini tekrar açıp ona baktı. "Burada olsan da olmasan da ben bu konuyu bu gece kapatıyorum." Kesin bir dille konuşmayı kendi de beklemiyordu ama böyle olmak zorundaydı. Gökdeniz hiçbir şeyi uzun süre düşünmezdi. Hiçbir şey için uzun süre üzülmeydi. Gülerdi, geçsin diye. Mutsuz da olsa mutlu gibi davranırdı bir süre sonra *gibi* olmaktan çıksın diye.

"Gidiyorum-"

"Yalnızca ülkeden gidiyorsun," dedi Gökdeniz. "Benden değil. Zaten sen bana hiç gelmemişken gitmen mümkün değil. Bu yüzden başka bir ülkeye gitmenin benim hislerime bir faydası yok. Öyle de böyle de seni atlayacağım. Senin Fransa'ya gideceğinin de döndüğünden beri farkındaydım. Sen oraya alıştın. Burada yapamıyordun zaten. Aileni özlesen dahi oraya aıtsın. Mutlu olduğun yerde hayatına devam etmen beni de mutlu edecek. Nasıl iyi olacaksan her şey öyle olsun."

"Umarım mutlulukların hepsi seni bulur, Gökdeniz," dedi Sabiha dolan gözleriyle. "Senin bir suçun yok desen de umarım bir gün kalbini acıtan bu kızı affedebilirsin."

"Seni affedeceğim bir durum yok. İnatla böyle düşünüyorsan... gittiğin yerde seni kimsenin üzmesine izin verme ki ben de seni affetmiş olayım. Hiç kimsenin, Sabiha... Ne dostluk ne de aşk. Kimsenin seni ağlatmasına izin verme. Ben, benim hislerime karşılık verememiş olmanı hoşgörüle karşılarım ama seni üzüp, ağlamayı sağlayan birine hoşgörüle yaklaşmam. Bunu aklından çıkarma. Ne yaşanırsa yaşansın burada ben de varım. Yine her zaman bir telefon kadar uzağındayım."

"Ben de öyle. Artık ister misin bilmiyorum ama ben de senin için hep bir telefon kadar uzağındayım. Bu hep böyleydi. Hep de böyle olacak. Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ seni seviyorum, hâlâ benim için çok değerlisin. Yine yüz yüze geleceğiz diyorsun, birbirimizin yüzüne rahatça bakalım diyorsun ama böyle sanki veda ediyormuşsun gibi konuşman beni kahrediyor. Keşke her şey daha farklı olabilseydi ama insan hislerine söz geçiremiyor ki..."

"Sana veda etmiyorum," dedi Gökdeniz bakışlarını bir an olsun ona döndürmeden. "Ama hiçbir şey olmamış gibi devam etmeyi bu sefer ben bile yapamam. Beni arkadaşça sevdiğini söylerken bile artan kalbimin hızını normale döndürmem bu kadar zor olurken, hislerimi bilerek arkadaş olarak yanımda seni görmeye alışmam da bu zor olacak. Ama alışacağım. Alışacağız."

"Senin gibi güzel bir adamı yıllarca görmeyip, hislerine karşılık verememiş olmak beni bir ömür üzecek." Gökdeniz bir şey söylemezken Sabiha devam etti. "Ama evet, ben de alışacağım. Peki... Bu durumu başkası-"

"Senin dışında herkes biliyor," dedi Gökdeniz. "Abilerin de dahil." Şaşkınlıkla gözleri büyüdü. "Merdan abim bile mi biliyordu?"

"İlk bilen oydu," dedi Gökdeniz. "Sen onun kız kardeşisin. Merdan benim dostum. Ondan gizlemem hiçbir şeyimi. O da bana ve duygularına her zaman saygı duydu. Ve yine o da farkındaydı bendeki hislerin benzerinin sende olmadığını. Bu süreçte hepsi ikimizin de yanında olacak bunu biliyorsun değil mi? Tanıyorum seni. Şimdi hislerimin sende karşılığı yok diye ve beni üzdüğünü düşündüğün için sana cephe alacaklarından korkuyorsun. Hiçbiri böyle bir şey yapmaz. Kaldı ki bu senin ve benim aramdaki bir mesele. Üçüncü bir kişinin dahil olup karışmaya ya da bu sebepten birimize tavır almaya hakkı yok. Bu zamana kadar bana ve hislerime hep saygı duydukları gibi bundan sonra da aldığımız karara aynı şekilde saygı duyarlar."

"Aldığımız karar... Gerçekten aynı ortama girince bir yabancıymışım gibi bakmazsın bana değil mi?" diye sordu Sabiha çocuksu bir tavırla. "Öyle olursa çok üzülürüm ben. Bencillik belki ama seninle yabancı olmak istemiyorum, Gökdeniz."

Onun bu çocuksu haline karşı gülümsemek istedi Gökdeniz ama dudakları kilitlenmiş gibiydi iki yana kıvrılamadılar. "Az önce söylediğim şekilde... Eskisi gibi olamayacak olsak da yüz yüze geldiğimizde iki arkadaş gibi konuşmaya devam edeceğiz."

Bakışları sevdiği kızın yüzünde son kez bu şekilde gezindi. "Sarılayım mı bir kere?"

Sabiha dudaklarını birbirine bastırırken onu beklemeden kollarını Gökdeniz'in boynuna sardı. Bir taraf dostça sımsıkı sarıldı, bir tarafta aşkla sımsıkı sarıldı. Gökdeniz sevdiği kıza sarılırken sarı saçlarından derin bir nefes aldı. Son kez bu şekilde sarıldı sevdiği kıza. Bu geceden sonra ikisi için de her şey farklı olacaktı.

Her seven kalp sevdiğine kavuşamazdı.

Gökdeniz de kavuşamamıştı. Kalbinin denk olduğu kalp değildi belki de seviyorum dediği. Şu an acıyordu kalbi ama yine de bir yanı mutluydu. İçinden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Bundan sonra hayatına belirsizliklerle değil, kesin adımlarla devam edecekti.

Sabiha ise hem şaşkın hem de buruktu. Değer verdiği adamın kalp acısı olduğu ve o acıya deva olamadığı için hüznün doluydu. Kendisini suçlamaması gerekirken suçlamadan edemiyordu. Ama kimseyi zorla sevemeyeceğinin farkındaydı.

Onların hikâyesi yarım kalmamıştı çünkü aslında hiç başlamamıştı.

O gece koca şehir dört duvar oldu, boğazlarına bir halat gibi dolandı.

Gökdeniz, paslanmış bir defterin kapağını sertçe kapatarak bir daha açmamak üzere rafa kaldırdı.

Parmaklarım yumuşak tellerin arasında gezinirken çalan kapı ziliyle irildim. Geleni ikimiz de biliyorduk. Merdan Efe başını bacaktanımdan kaldırken, alnıma dudaklarını bastırıp kapıyı açmaya gitti. Giresun'dan geleli neredeyse bir saat olmuştu. Saat çok geç olsa da ikimiz de uyumamış ve Gökdeniz'in gelmesini beklemiştik. Arayacağını söylese de Gökdeniz direkt buraya gelmiş olmalıydı.

Bunun fırtına öncesi sessizlik olmasından korkuyordum.

İçimdeki sıkıntıdan ötürü mutlu bir haber alacağımıza dair inancım da yok olmuş gibiydi. "Hoş geldin kardeşim," diyen Merdan Efe'yi duyduğumda bakışlarımı kapıya döndürdüm. Gökdeniz ile birbirlerine sarıldılar. Gökdeniz bir şey demeden ona sarılmasının ardından salona doğru adımladı. Göz göze gelmemizle burukça gülümsedi.

Mutsuzdu.

Tahmin ettiği gibi olmuştu.

Sabiha onu reddetmişti.

Gökdeniz gelip hemen yanıma otururken ayakta dikilip kendisine bakmayı sürdüren Merdan Efe'ye döndü. "Sen Sabi'nin yanına gitsen iyi olur. Sana ihtiyacı var."

"Senin de var," dedi Merdan Efe. "Ne zaman ikinizi birbirinizden ayırdım?"

Gökdeniz derin bir nefes çekti içine. "Bu gece onun yanına git. Sonra benim yanıma gelersin. Hem İzgi yanımda..."

Gökdeniz'i ilk defa bu kadar ciddi gördüğüm için her geçen saniye daha da şaşırıyordum. "Merdan, beni dinle," dedi Gökdeniz. Aslanım değil, Merdan. "Senin için aynı olduğumuzu ben de biliyorum ama onun sana daha fazla ihtiyacı var. Şimdi git, biz seninle sonra konuşuruz."

Merdan Efe hâlâ kararsız bir şekilde onun bu yorgun haline bakarken bakışlarının üzerime dönmesiyle gözlerimi kapatıp açtım. "Sen Sabi'yle ilgilen," dedim ben de. "Hamsimiz bende."

Gökdeniz başını koltukta geriye atıp gözlerini kapatırken Merdan Efe önce onun yanına yaklaşıp omzunu sıktı, ardından kız kardeşinin yanına gitmek için kapıya doğru adımladı. Gökdeniz'e kısa bir bakış atıp arkasından ilerlediğimde onu durdurup yanağına dudaklarımı bastırdım. "Gökdeniz'le ben ilgileneceğim. Sen canını sıkma olur mu?"

Gözlerini kapatıp açtı. “Üzgünken yemek yapıp yemeyi sever,” dedi başıyla Gökdeniz’i işaret ederken.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Anlaşıldı. Mesaj atarak durumunu da söylerim zaten. Aklın kalmasın.”

Başımın üzerine dudaklarını bastırıp evden ayrıldı. Gökdeniz’in yanına geri döndüğümde tekrar aynı yerime oturdum. Sessizlik ikimizin arasında hüküm sürerken koltukta ona doğru dönüp bağdaş kurdum. “Konuşmak ister misin? İstemezsen böyle sessiz durmaya devam edebiliriz. Kendini zorunda hissetme.”

“Konuşacak bir şey yok ki,” dedi Gökdeniz gözlerini açıp bana bakarken. “Hislerimi söyledim, onda karşılığının olmadığını söyledi ve bitti.”

Gökdeniz yıkılmış görünüyordu. Onu nasıl toparlayacaktık?

“Hiç mi olur yok diye sordum,” dediğinde gözlerimi kırpıştırarak devam etmesini bekledim. Gözleri dolmuştu. “Özür diledi, İzgi.”

Benim de ağlamak istemem normal miydi?

“Telefonda, ben bu maçın sonucunun mağlubiyet olduğunu biliyorum demiştin. Sonucu biliyorum dediğin halde yine de çok üzüldün. Aslında inkâr etsen bile içinde yine de umut vardı, değil mi?”

Altdudağını dişleri arasına alırken alnını kaşdı. “Varmış.” Gözyaşları arasından tebessüm etti. “Herkes uzatmalarda galibiyeti alacak kadar şanslı değilmiş, İzgi.”

“Benim de vardı,” dedim. “Belki de o hislerini çok iyi gizliyordur da itirafını duyunca karşılık verir diye düşündüm hep.”

“İzgi, keşke bakışlarını görebilseydin. Bir insan bu kadar sevmiyor gibi bakabilir mi? Bakabiliyormuş. O bana öyle baktı.”

“Gökdeniz... Çok sevdiğim birisi bir gün bana şöyle demişti: *Kırılan kalbin her bir parçasını özenle severek eski haline getirecek bir ilacı vardır. Her kalp acısının dermanı olacak bir başka kalp vardır.*” Elimi kolunun üzerine koyarken dostça sıktım. “Ben bu sözün hayatımda gerçekleştiğini gördüm. Ve inanıyorum sen de göreceksin. Yalnızca zaman... Zaman sana çok iyi gelecek.”

“Aslanıma bak filozof olmuş,” dediğinde birbirimize bakarak gülümsedik. “Hâlâ kardeşime büyü yaptığını düşünüyorum. Sakın inkâr etme yoksa inanırım.”

Yine her şeyi dalgaya vurarak üzüntüsünün önüne bir duvar örmeye çalışıyordu.

“Benim yanımda mutluymuşsun gibi davranmana gerek yok. Üzüntünü her zaman sakladığın için yine duvar örmek istiyorsun, biliyorum ama bunu yapmana gerek yok.”

"Kendimi hüzne boğarsam ve böyle yapmazsam dibe çekilirim, İzgi. Bu isteyeceğim en son şey bile değil. Hayat devam ediyor ve ben olduğum yerde sayarak ona yetişmeye çalışmak istemiyorum. Dertleşmek istediğim zaman yanımda olacağına farkındayım. Ama bu gecelik bu kadar olsun, olur mu? Çok fazla geldi."

Anlayışla başımı salladım. "Çok konuşma da kalk kek yapalım," dedim onun yapmak istediğine uyararak. "Canım çekti, hadi."

Gözyaşlarını koluna silerken konuştu. "Hamsili mi?"

Burukça tebessüm ettim. "Şimdilik elimizde hamsi yok. Bu seferlik üzümlü kek yapsak?"

Ayağa kalktı. "Hadi bu seferlik yapalım bari."

Gülerek ben de ayağa kalktığımda koluna girerek mutfağa adımlamaya başladım. Mutfağa girdiğimizde üzerindeki hırkayı çıkarıp sandalyenin üzerine koydu. Lavaboda ellerini de iyice yıkadığında bana döndü. "Keki şefine bırak, İzgi. Şimdi sen bana malzemeleri çıkar, olur mu?" Hâlâ olduğum yerde ona bakmayı sürdürdüğümde ellerini birbirine çarptı. "İzgi, hadi!"

"Sen yapabileceğinden emin misin?" diye sorarken gerekli malzemeleri çıkarmaya başladım. "Yumurta kırabiliyor musun? İstiyorsan ben kırayım, sen devamını getirirsin."

Kınarcasına bana baktı. "Yumurta kıramayan erkek mi var?"

"Değil yumurta kırmak, tabağını alıp mutfağa götüremeyen erkekler var, Gökdeniz," dedim alayla. "Yıl kaç olmuş olursa olsun bu tarz şeylere hâlâ şaşırıyoruz o yüzden."

Verdiğim çırpma kabına yumurtaları düzgünce kırdığında dünya şampiyonu olmuşçasına baktı yüzüme. "Yapıyorum bu işi."

Yumurtanın ardından şekeri de eklediğinde çırpma başladı. Kızarıp gözleri yerini korusa da sesini neşeli tutmaya çalışıyordu. "Sevcan ne yapıyor? Gitti Miami'ye unuttu bizi. Sürekli tatil fotoğrafı atıp duruyor, engel atasım geldi."

"Valla konuşamadık pek," dedim tezgâha yaslanırken. "Saat farkı falan derken..."

"Gelince cırlayacak *ben yokken mi itiraf yapmaya karar verdin*, diye."

Sırıttım. "Yapar mı yapar valla."

Gülümsemesinin ardından bakışları çırpma kabına kaydıığında gülüşü silindi. Dalgın bakışlarla diğer malzemeleri de içine eklediğinde üzgünce onu izlemeyi sürdürdüm.

Şu an Sevcan olsaydı ortamı şenlendirirdi ancak bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum. *Nasıl bunca zaman benden bir şeyler kapmazsın* diye bağırın Sevcan'ın sesi kulaklarımda çınlıyordu sanki.

“Yemekler sevgiyle yapılır Hamsi, hüznle değil,” dediğimde omuz silkeli.

“Bana özel şef önlüğü yaptırmamışsınız, o yüzden keyfim yok. Benim MasterChef’tekilerden neyim eksik?”

“Haklısın!” Üzümleri ona uzattım. “En yakın zamanda bunu halledeceğim. O değil de... ne olacak bu Trabzonspor’un hali ya?”

“Ne varmış halimizde hanımefendi? Şampiyon olacağız biz.”

“Bunu sakın Merdan Efe’nin yanında söyleme,” dediğimde sırtarak beni dinlemeyeceğini belirtti. “Bak, seni gerçekten hamsi niyetine yiyecek!”

“Sevgilinin beni yemesini kskanıyorsun bilmiyorum sanki,” dediğimde hayret edercesine gözlerim açıldı. “Zaten benim pastamdan daha güzel pasta yaptırmışsın. Benim doğum günümde de daha güzelini yaptırmazsan seninle iletişimi keserim.”

“Tam ne zamandı doğum günün?” diye sordum merakla.

“Yirmi iki şubat,” dedi gururla. “Dünyaya bir meteor çarptı.”

“Daha çok varmış,” dediğimde başını salladı. “Benimki senden de önce. Hangi burç oluyordun sen?”

“Balık.” Yüzünü buruşturdu. “İnan hiç bilgim yok bu konularda. Sen nesin?”

“Yay,” dedim. “Merdan Efe de aslan. Burçlar hakkında konuşabileceğim konu bu kadardı.”

Derin bir nefes aldı. “Sabi olsa dökerdi tüm burç özelliklerini ortaya.” Ona bakan hüznü gözlerimi kaçırıp kak kalıbını çıkardım. “Fransa’ya dönüymüş,” dedi yeniden konuşurken. Şaşkınlıkla tekrar ona döndüm.

“Ne?”

“Temelli hem de. Dün karar vermiş. Ben hislerimi itiraf ettikten sonra söyledi. Merdan’a da şimdi söylüyordur büyük ihtimalle.” Ben fırının ısını ayarlarken o da kek kalıbını yağlamaya başladı. “Belki de böylesi daha iyi olur, İzgi. Kafam çok karışık... Ruhsal olarak o kadar yorgun hissediyorum ki konuşmaya mecalim yok. Konuşmazsam da düşünceler kafamda dönüp duruyor. Ne yapacağımı şaşırdım. Kek yapmak iyi geldi ama.”

“Afiyetle yerken daha iyi gelir,” dedim yanına döndüğümde. “Kafanın dağılması için ne gerekiyorsa yaparız. Sen dersin ki hiçbir şey olmamış gibi devam edelim, onu da yaparız.”

“Öyle olsun istiyorum,” dedi beni onaylarken. “Şu gece bir bitsin, sabah olsun da... Merdan ile de konuşup her şeyi tamamen kapatmak istiyorum, İzgi. Sürekli konuşarak bir yere varamam. Öyle bir adam değilim. Acımı paylaşmak bile zor gelir çoğu zaman.”

Kollarımı ona sararken başımı omzuna yasladım. “Sen nasıl iyi hissedeceksen biz kabulüz. Yeter ki hüznün yavaş yavaş da olsa geçsin.”

Gökdeniz elindekileri tezgâha bırakırken kollarını sıkıca bana sardı. “İyi ki girdin hayatımıza, İzgi. Kız kardeşim olduğun için çok şanslıyım.”

Kız kardeşi...

“Asıl sen benim kardeşim olduğun için ben şanslıyım. Herkes hayatında bir Gökdeniz Atıcı olmasını ister.”

“Eh, orası doğru,” dedi muzipçe. “Değerimi bilin.”

“Biliriz biliriz,” dedim geri çekilirken. “Şu keki artık fırına atalım da pişsin. Çok şükür hamsili reçel yapalım dediğin gibi hamsili kek yapalım diye ısrar etmedin de üzümlüsünü yaptık. Uğraştırmadığın için ayrıca teşekkürler, Atıcı Gökdeniz.”

“Bir gün bana hamsili kek yapmazsan bozuyoruz ama,” dedi. “Söz verdin.”

Kaşlarım havalandı. “Ne zaman söz verdin ya?”

“Verdin işte sorgulama.”

“Öyle bir şey yapmaya kalkarsak Merdan Efe bu sefer gerçekten atar bizi evden.”

Kek kalıbını fırına atarken alayla güldü. “Merdan Efe'nin seni evden atabileceğini hayal bile edemedin değil mi? Doğru söyle.”

“Lafın gelişi bizi dedim,” dediğimde sırttan yüzüme karşı işaretparmağını salladı. “Yoksa bu hikâyede yanan yine sen olursun, Hamsi.”

“Her hikâyede yanan olmaya alıştım.” Bunu ciddi bir şekilde değil aksine alayla söylemişti. “Ama aslanım bana kıyamaz.” Birlikte ortalığı toparlayıp salona geçtiğimizde sorduğu soruyla öksürmeye başladım. “Ne zaman amca olacağım?”

Masadaki suyu bana doğru uzattı. “Helal İzgi, helal. Sakın boğulma sonra Merdan'a hesap veremem.”

“Ha, hesap vereceksin diye boğulmayayım öyle mi?”

Yüzünü yastığa gömdü. “Ben konuşmama kararı aldım.”

Boğuk çıkan sesiyle ben de tekli koltuğa oturdum. “Bence de konuşma. Hiç olmadık sorular soruyorsun!”

Yüzünü yan dönerek gözlerime baktı. “Hiç de olmadık sorular değil. Amca olmak istiyorum ben. Bebek sevsek fena mı olur, İzgiciğim? Adını da Gökdeniz koyarsınız. Ya da Hamsi...”

Zaten son günlerde sürekli aklımda olan meseleyi Gökdeniz'in de açmasıyla içim kıpır kıpır olmuştu. Aylar önce henüz erken diye düşünen ben, artık öyle düşünmüyordum. Merdan Efe'yle her şeyi aşmamızın ve tedavi görmemin de bunda etkisi vardı sanırım. Eskiden korkudan dolayı düşüncesinden bile kaçıyordum ama artık öyle değildi.

Tabii aylar öncesinde Merdan Efe'ye henüz erken dediğim için o ne evlilik konusunu ne de bebek konusu açıyordu.

“Daldın gittin,” diyen Gökdeniz ile düşüncelerime son verdim. “Senin de böyle şeyler düşündüğünü biliyordum. Mert ve Merdan Efe'yi izlerkenki bakışlarından eminim senin de haberin yok, İzgi.”

“O zaman Merdan Efe bu konuyu açtığına henüz erken olduğunu söylemiştim,” dediğimde devam etmemi bekledi. “Şu an bilmiyorum. Hayal etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Ama bu sefer de Merdan Efe bu konuları açmaktan uzak duruyor.”

“Seni incitebilecek her konudan uzak duruyor çünkü,” dedi Gökdeniz. “Ben daha önce Sabi konusunda seninle dertleştim, İzgi. Bu gece geldim yine seninle konuştum, seninle kafamı dağıtmaya çalıştım. Sen de her ne konu olursa olsun benimle paylaşabilirsin, biliyorsun değil mi? Seanslara gittiğini ya da artık her şeyi Merdan Efe'yle paylaştığını biliyorum ama bir arkadaşla konuşmanın tadı da her zaman farklı olur.”

“Ciddi konularda uzun süre düşünme gibi bir huyum var ama bu konuda kesin bir karara varırsam Merdan Efe'ye hemen açarım kendimi. Artık her şeyi o kadar aştık ki çok rahatım. Hiçbir şeyi kafama takmıyorum.”

“Aslanıma bugün evlenelim de yarına nikâhı kıyar, haberin olsun.”

“Bilmez miyim?” Sesli bir şekilde güldüm. “Ve ne zaman istersem seninle de konuşabileceğimi biliyorum Gökdeniz, teşekkür ederim. Merdan Efe bana çok güzel dostlar da kazandırdı. Mesela artık her kek yaptığımda seni çağıracağım. Tamam mı?”

“Tamamdır yengelerin en aslanı,” dedi.

Gökdeniz ile film açmak yerine keklerimizi ve sütlerimizi alıp saatlerce bahçede konuşmayı tercih ettik. Sabahın ilk ışıklarına kadar otursak da Merdan Efe gelmemişti. Sabi tahmin ettiğimden daha üzgün olmalıydı ki Gökdeniz'in yanma dönememişti.

Gökdeniz ise saatler geçtikçe, özellikle kek ve süt ikilisiyle daha iyi olmaya başlamıştı. Sabi dışında her meseleyi konuşmuştuk. Ara sıra bir yerlere bakarak dalıyordu. Bu durum bir süre daha devam edecek gibi dursa da bu gece Gökdeniz'in ne kadar güçlü bir kişiliğe sahip olduğunu anlamıştım.

Her şeye rağmen kendini salmak yerine dinç kalıp devam etmeye karar vermişti. Ben, Merdan Efe'den bir hafta ayrı kalmamla yıkılmış bir halde hiçbir şey yapmak istemezken o öyle değildi. Herkesin hislerinin farklı olduğu gibi yaşadıkları zor zamanları atlatma halleri de farklıydı.

Ve ben emin olmuşum; Gökdeniz atlatacaktı. Sabi ile bu geceden sonraki ilk karşılaşmalarında nasıl olacaklardı bilmiyordum ama bir gün tamamen toparlanacaktı.

Biz de onun tamamen toparlanması için elimizden gelen her şeyi yapacak.

Aile olmak böyle bir şeydi.

“Kalk, gidiyoruz.” Merdan Efe’yle birlikte Gökdeniz’in tepesinde dikilmeye başladığımızda gözlerini açmadan yastığı yüzüne kapattı. “Oğlum akşam oldu, kalksana artık.”

Gökdeniz ile sabahın altısında koltuklarda uyuyakalmıştık. Öğlene doğru gözlerimi yatağımda açtığımda yanımda Merdan Efe vardı. Şimdi ise saat akşam altıya geliyordu ve biz hâlâ uyanmayı düşünmeyen Gökdeniz’i kaldırmaya karar vermiştik.

“Bizim çocukları aradım, halı sahaya gidiyoruz. Kalk oğlum artık!” Bir de Merdan Efe, Gökdeniz’in kafasını dağıtmak amacıyla halı saha için toplandıkları arkadaşlarını tek tek aramış ve ayarlamıştı. Şimdi ise Gökdeniz hazırlandığında oynamaya gideceklerdi. Ben ve Ebrar da seyirci olarak orada kalacaktık.

Sabi konusunu Merdan Efe ile henüz konuşmamıştık ama onun da Fransa’dan en iyi arkadaşlarının bugün yanına geldiğini öğrenmiştim.

Gökdeniz en sonunda gözlerini araladığında başını kaldırdı. “Halı sahaya mı?”

“Aynen kardeşim.” Merdan Efe ona elini uzatmasıyla Gökdeniz elini tutarak oturur pozisyona geçti. “Bütün çocukları ayarladım. Bir şeyler atıştır da çikalım. Geç bile kaldık, hadi.”

Sonrası biraz curcunaydı. Gökdeniz, Merdan Efe’nin kıyafetlerinden alıp giymesinin ardından bir şeyler atıştırmak için mutfağa geçmişti. Tabii tüm bunları yaparken Merdan Efe’yi delirtmeyi de ihmal etmiyordu. Mutfaktan çıkmadan önce son gördüğüm gece yapmış olduğumuz üzümlü keki zorla sevgilime yedirmeye çalışmasıydı.

Üst kata çıkıp üzerimi değiştirdim. Saçımı tepeden atkuyruğu yaptığım da beyaz spor ayakkabılarımı da giyip aşağı indim. Merdan Efe üzerine Galatasaray formasını geçirmişken altına da Galatasaray amblemlili şort giymişti.

Gökdeniz, Galatasaraylı eşyalarının arasından söyleyene söylene bulunduğu düz siyah şort ve tişört ile karşımdaydı. En sonunda evden ayrılmayı başarabildiğimizde daha önce birlikte gittiğimiz halı sahaya gittiğimizi biliyordum.

Beni omzuna atıp birlikte gol atmamızı sağladığı an aklıma geldiğinde yola bakarken gülümsemeye başladım.

“Aşk böyle bir şey mi?” Çocuğumuzmuş gibi arka koltukta oturup başını ortamızdan uzatan Gökdeniz’e baktım. “Aşk saçma sapan bir asfaltta bakarken bile gülümsemek mi, İzgi?”

“İnadına mı bu konuyu açıyorsun, Hamsi?” diye sordu Merdan Efe. “Oğlum, bak üzülüyorum.”

“Saçmalama,” dedi Gökdeniz. “Sizin ilişkinizi görmek ya da konuşmak beni üzer mi? Aksine mudu oluyorum. Çocuğunuzum neticede. Yüce, Terim ve Gökdeniz.”

Gülümseyerek yanağını sıktım Gökdeniz’in. “En stresli anımda elimdeki kaleme bakarak sırtımaya başladığımda anlamıştım aşkın böyle bir şey olduğunu, Gökdeniz.”

Merdan Efe, bakışlarını kısa bir an yoldan ayrılıp bana döndü. “Bunu bana söylememiştin!”

“Hadi bir kavga edin de izleyeyim ya,” dediğinde arkasına yaslanarak kollarını önünde bağladı. “Kaos açlığımı giderin. Bekliyorum.”

“Biz İzgi’yle kavga etmeyiz yalnız,” dedi Merdan Efe. “Kıyabilir miyim ben ona?” Yola döndürdüğü bakışlarını yeniden bana döndürdü. “Bebeğim benim.”

Ona havadan bir öpücük attım.

“Yeterli,” dedi Gökdeniz. “Başladı yine aşk adam hallerin.”

“O hali hep aktif ki,” dedim Merdan Efe’yi izlerken. “Hiç kapandığını görmedim. Galatasaraylı haliyle kapıştır.”

“Vay be aslanım,” dedi Gökdeniz. “Şimdi bizim çocuklarla İzgi’nin yanımızda olduğu ilk halı saha maçımıza gidiyoruz ya... Sen İzgi var diye gol atmalara doyamazsın. Doğru muyum?”

Merdan Efe sırtırken başını salladı. “Herhalde oğlum. Yengen için gol atmayacağım da ne için atacağım?”

Ellerimi birbirine çarptım. “Benim için en az iki gol atmanı isterim!”

İmalı bakışlarıyla bana bakmaya başladığında altdudağımı dişlerimin arasına alarak bakışlarımı kaçırdım. Zaten geleceğimiz yere de varmıştık. Merdan Efe’nin arabayı park etmesiyle arabadan indiğimizde direkt bizimkileri gördüm. Ebrar’ın yanında tanımadığım bir kız daha vardı ve Medih’in yanında da tanımadığım birçok erkek yüzü gördüm.

“Bizimkiler şuradalar,” dedi Merdan Efe parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken. Yanlarına vardığımızda hepsinin bakışları üzerimize dönerken sarışın olan öne çıkarak Merdan Efe’ye sarıldı. “Kardeşim! Özlemişiz.”

Merdan Efe elimi bırakıp ona sarıldı. “Özleyen insan gelir görür kardeşim.”

Sarışın çocuk sırtarak geri çekildiğinde bana döndü. “Yenge, merhaba. Ercüment ben. Kısaca karizmatik Ercü derler.”

Uzattığı elini tutarak gülümsedim. “İzgi ben de. Memnun oldum, Ercüment.”

Merdan Efe beni sırayla hepsiyle tanıştirmasının ardından hep birlikte sahaya girmişlerdi. Beni kendine doğru çekip arkadaşlarına *yengeniz* diye tanıtması da ayrı bir hoştu.

Ebrar’ın oturduğu yere ilerlediğimde seyirci yerinde değil de yedek kulübesinde oturduklarını gördüm. “Selam!” Ebrar’a sıkıca sarılmamın ardından yanındaki sarışın kıza döndüm. “İzgi ben. Merdan Efe’nin sevgilisiyim.”

Uzattığım elimi tutup tebessüm etti. “Aylin ben de. Ercüment’in arkadaşım.”

“Sadece arkadaş mı?” Ellerimiz ayrıldığında Ebrar’ın yanına oturdum. “Ben de buraya ilk geldiğimde böyle demiştim. Şimdi arkadaşım dediğim adamla evliyim, Aylin.”

Gülümsedim. “Biz de birlikte halı saha maçına geldiğimizde sevgili değildik ama şu an öyleyiz.”

Aylin utanarak bakışlarını kaçırdı. “Bizim öyle bir ilişkimiz yok. Yani, dedikleriniz gibi bir şey olması imkânsız.”

“İmkânsız demeyelim bence,” dedim Aylin’e doğru. “Ben neye imkânsız dediysem o lafları bir bir yedim. Hiç beklemiyorsan bile olacağı varsa oluyor.”

Parmaklarıyla oynamaya başlarken bakışları Ercüment’in üzerindeydi. Yanakları kızardı. “Kismet tabii.”

Onu daha fazla utandırmamak adına konuyu kapattığımızda bakışlarım sahaya döndü. İki takıma ayrıldıklarını gördüğümde Merdan Efe ve Gökdeniz’in aynı takımda olduklarına sevinmişim. Medih ve Ercüment’in de onlarla aynı takımda olduğunu görmemle biz üç kadının aynı takımı destekleyeceğimizi anladım.

Maç başlamadan Merdan Efe bize doğru yürümeye başladı. Merakla ayağa kalkıp ben de ona doğru adımladığımda karşılıklı durduk. “Ne oldu?”

“Şans öpücüğümü almaya geldim,” dediğinde gülümsedim. Parmak ucumda yükselip iki yanağına da sert öpücüklerimi kondurdum. “Şimdi senin için en az iki gol atacağım, sevgilim.”

“Utandırmasan olmaz, değil mi?” diye sorduğumda sırtarak kaşlarını kaldırıp indirdi.

“Bayılıyorsam demek ki utangaç haline de.” Geri geri adımlar atmaya başladığında gözünü kırptı. “Seyret şimdi sevgilinin gol şovunu.”

Ona uzaktan öpücük attığımda gözlerini kıstı. “Gözüm sende.”

Arkadaşlarının yanına geri döndüğünde ben de yedek kulübesi denilen yere dönüp oturdum. Onlar maça başlamadan önce telefonumu çıkardığımda Sevcan'ın mesaj atmış olduğunu gördüm.

Sevcan: *Bensiz oralar nasıl İzgi kuşum?*

Umarım hastalığımdan yatalara düşmemişsinizdir.

Düşmek demişken... Efe Merdan için yaptırdığın

pastayı magazin sayfası story atmış. Çok beğenmiş haberin olsun.

*İzgi: Yatalara düşmedik canım,
düşünceli halin için teşekkürler.*

*Merdan Efe'nin halı saha maçına
geldik şimdi. Nasıl gidiyor tatil?*

Sevcan: *Ay bensiz halı saha mı? Ağlamak yok yüreğim...*

Sızlamak yok yüreğim... Bu acıya da katlanırsınız seninle...

Ben de ne yapayım? Tatil deyim, kimsenin sesi gelmiyor.

O moddayım tam olarak. Keşke siz de olsaydınız.

*İzgi: Tatil zamanlaman yanlış, Sevcan. Lig başlamışken
Merdan Efe tatil yapar mı sence? Dün maçtaydık işte.
Çok şükür yendiler. Teşekkür ederim Galatasaray'a.*

Sevcan: *Kavga falan çıkmış diye gördüm. #HIÇETİKDEĞİL*

Olayı kısaca anlatıp mesajına cevap vermemin ardından ekranı kilitleyerek telefonu çantama attım. Sonrasında ilgimi tamamen maça verdim. Her şeyi ayarlamalarıyla maç başlarken oturduğum yerde heyecanla öne doğru kaydım.

“Normal maç sevmem ama Medih'in halı saha maçlarını seviyorum,” dedi Ebrar bana doğru yaklaşırken. “Biz daha sevgili bile değilken beni halı saha maçına davet etmişti. Ben de hoşlanıyorum ya tabii hemen kabul etmiştim. O gece ilk kez öpmüştü beni.”

Heyecanlı anlatışıyla gülümseyerek dirseğimi yavaş bir şekilde koluna vurdum. “Anlaşıldı senin neden halı saha maçlarını sevdiğin...” Sevimli bir şekilde kıkırdadı.

Merdan Efe'nin topu karşı takımdaki esmer çocuktan kapmasıyla heyecanla ona odaklandım. Topu sürerek kaleye doğru ilerlerken önüne çıkan

adıyla Gökdeniz'e pas attı. Pas atmasının ardından önündeki oyuncuyu geçti ve Gökdeniz'in tekrardan topu ona yollamasıyla sert bir şekilde vurup topu ağlara gönderdi.

"Gol!" Sevinçle ayağa kalkarken kollarımı havaya kaldırdım. Merdan Efe golü atmasının ardından bakışlarını hemen bana döndürürken yedek kulübesinde durmamdan dolayı birkaç saniye içinde yanıma gelerek dudaklarını yanağıma bastırdı. Gol sevinci yapmamıştı, yalnızca beni öpmüştü.

Yüceer?

Merdan Efe!

Halı saha maçlarında gol sonrası anons verilmemesini etik bulmamışım. Benim sevgilimin neyi eksikti ama değil mi?

"Oldu bir," dedi kulağıma doğru. "Sıra ikincide."

Sesi o kadar ima doluydu ki aklımın çok farklı yerlere kaymasına engel alamıyordum. Böyle konuşmasının asıl nedeni de buydu zaten. Amacına ulaşıyordu.

"Gökdeniz," diye seslendim bana yakın bir yere doğru geldiğinde. "Gol atma sırası sende, Hamsi. Unutma ki şu an sahada Trabzonspor'u temsil ediyorsun!"

Elini kalbinin üzerine yaslarken ciddi bir hale büründü. "Bunu demeyecektin işte. Şimdi onlar düşünsün yengem."

"İzgi, sen teknik direktör falan mı olsan?" diye sordu Ebrar. "Merdan Efe seni de fanatik yapmış bak, bir düşün sen bunu!"

"Tam fanatik olmasam da ilgim bayağı arttı," dedim tebessüm ederek. Ardından yanında sessizce oturan Aylin'e döndüm. "Sen hangi takımlısın, Aylin?"

"Aslında ben takım tutmuyorum," dedi tatlı sesiyle. "Ama Ercüment beni de kendi gibi Galatasaraylı yapmaya çalışıyor."

Ebrar ile birbirimize bakarak gülmeye başladık. "Bu hikâye bana çok tanıdık geliyor," dedim gülüşlerimin arasından. "Eninde sonunda Galatasaraylı olacaksın desene..."

"Yok," diyerek itiraz etti Aylin. "Ercüment çoğu zaman beni uyuz etmeye çalıştığı için ona inat Galatasaraylı olmayı reddediyorum."

"Büyük aşklar inatlaşmayla başlar." Ebrar uzanıp Aylin'in elini tuttu. "Sen şu an kaçma aşamasındasın biz anladık ama her ne kadar uyuz ediyor olsa da maç başlamadan Ercüment'in bakışlarını gördüm. Aç biraz gözünü çiçeğim."

Aylin'in yanakları yeniden kızarmaya başladığında Ebrar'ın kolunu dürttüm. "Utandırmayalım daha fazla. En sonunda birbirlerine yenilecekler belli."

Ebrar da beni onayladığında bakışlarım yeniden benimkine döndü. Adının Buğra olduğunu öğrendiğim çocuğa işaret yaparak topu kendisine atmasını istiyordu. Çocuk onu dinlemeden kaleye ilerlemeye devam ettiğinde topu rakip takımdan birine kaptırdı. Merdan Efe olduğu yerde sinirle soludu.

Öfkeli aslan.

Karşı takımın oyuncusunun, kaptığı topu doğru bir şekilde arkadaşına paslamasıyla skor eşitlendi. Bu durum Merdan Efe'yi daha da hırslandırırken takım arkadaşlarına birkaç şey söyledi. Topu kapan Medih hızla ilerlerken Ercüment'e pasını attı. Ercüment'in olduğu yer riskli olduğundan topu kale yerine Merdan Efe'ye gönderirken, kalenin hemen yakınında bulunan sevgilim topu yeniden ağlarla buluşturarak hem takımının hem de benim istediğim ikinci golünü atmıştı.

Yeniden, "Gol!" diye bağırarak ayağa kalktığımda gol sevinci yapmadan yanuma gelerek dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı.

"Aga, adamın sevdiği burada atar tabii," dediğini duydum rakip takımdan birinin. "Yenge senin gelmen bizim için iyi mi oldu kötü mü oldu bilemiyorum. Bu adam zaten iyi oynuyordu, sen onu izleyince daha da iyi oynar oldu."

Başım Merdan Efe'nin göğsüne yaslıyken omuz silktim. "Kusura bakmayın artık..."

"Siz de âşık olun, sizi de izlemeye gelsin sevdiğiniz birader. İyi oynamamın üzerine bir de şans meleğim yanımdayken sizin hiç şansınız yok Zaman geçsin diye oynuyoruz, biliyorsunuz. Yoksa kazanan belli..."

Çok da mütevazıdır. Söylememe gerek yoktu sanırım?

"Oldu iki," dedi yeniden kulağıma. "En az iki isteğini gerçekleştirdim. Darısı diğerini gerçekleştirmeme..."

"O da olacak gibi uzun sayılmayacak bir zaman diliminde," dediğimde kısık gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Hadi, dön maçına. Seni bekliyorlar."

"Sen... Sen böyle bombayı ortaya atıp kaçamazsın, İzgi!"

"Yoo," dedim sırtırken. "Gayet de kaçarım sevgilim. Hadi git, hadi!"

Parmak ucumda yükselirken alınına düşen saçlarını geriye doğru yattım. En sonunda maça geri döndüğünde sıradaki golümüzü Gökdeniz atmıştı. Onun için de çok sevinirken Gökdeniz'in ardından Ercüment'in gol atarak, hemen ardından Aylin'e bakıp başını eğmesiyle de ayrı bir sevinmiştim. Onun bu hareketiyle Aylin yanımda gerçek bir domatese dönmüştü, o ayrıydı.

Maç aynı skorla devam ederken su içme molası vermeleriyle çantamdan çıkardığım suyu Merdan Efe'ye uzattım. Diğer suyu da Gökdeniz'e

uzatığımda hemen önümde oturup su şişelerini kafalarına diktiler. "Kıp-kırmızı oldunuz," dedim yüzlerini incelerken. "İki yürüyen domates..."

"Trabzonspor dedin beni benden aldın," dedi Gökdeniz. "Gol atmasaydım sahanın ortasında bayılırdım." Keyifli çıkan sesiyle Merdan Efe'nin bu halı sahayı ayarlamakta ne kadar iyi yaptığını anladım. Gerçekten kafası tamamen dağılmıştı.

Merdan Efe'nin bitirdiği şişeyi elinden aldığımızda alınına düşen asi rutamları yeniden geriye doğru yatırdım. Sırtını bacaklarıma yaslarken başını dizlerime koydu. "Paslanmışım," dedi usulca. "Uzun zamandır yapmıyorduk."

"Paslanmış halin bu mu?" diye sordum. "Oynadığınız kısmı ilk yarın olarak sayarsak iki golü yalnızca sen attın. Paslanmamış halini düşünemiyorum o zaman."

"Artık daha sık yaparız," dediğinde gözlerini kırıştırdı. "Görürsün paslanmamış halimi."

Derin bir nefes alarak saçlarının arasına parmaklarımı geçirdim. Yumuşak tutamlar parmaklarımin arasında dağılırken tebessüm etti. "Medih ve Ebrar nereye kayboldular?"

"Büfeden Ebrar'a bir şeyler almaya gitmişlerdir," dedi. "Yani, umarım."

Dakikalar sonra, "Maç başlıyor," diye bağırdı Gökdeniz. "Aşk kumrusu Merdan maça bekleniyor! Arkadaşlar görüyorsunuz kendisi abisini de geçerek en büyük hanımcı oldu. Aslan altın ödüllerinde yılın en hanımcısı ödülünü alacak, aslanım benim."

Merdan Efe geri çekilirken yanağımdan makas alarak arkadaşlarının yanına ilerlemeye başladı. Arkasından hülyalı hülyalı bakmaya devam ettiğimde Ebrar'ın kolumu dürtmesiyle irkildim. Elindeki vişneli kekten birini bana uzattı. "Sana aldım."

Teşekkür edip elinden keki alırken tekrar konuştu. "Sabi ve Gökdeniz'i duyduk. Sabi eşyalarını toparlamaya başlamış. Bir haftaya Fransa'ya geri dönecekmiş."

Derin bir nefes alırken keki paketinden çıkarıyordum. "Haklarında hayırlısı olsun. Bize pek laf düşmez."

"Aynen öyle," dedi beni başını sallayarak da onaylarken. "Gökdeniz beklediğimden iyi durumda diyeceğim ama o bizim yanımızda hep iyi halde."

"Bir süre bizimle kalacak. Ben de Merdan Efe de bırakmayız onu. Bizimleyken bile arada hüznüle dalıp gidiyorken evde kim bilir ne kadar düşünüp üzülür. Hatta siz de gelin sık sık. Kalabalık olmak daha iyi gelecektir ona."

“Geliriz bol bol,” dedi tebessüm ederek. “Sabi’nin kararına elbette saygım var ama bizden uzak olacak. Özleyeceğiz. Medih ve Merdan Efe özellikle okul döneminde çok özlüyorlardı.”

“Yine gelir bol bol,” diyerek içini rahatlatmaya çalıştım. “Biz de gider görürüz. Mesafeler hiçbir şeye engel değildir.” Beni onaylayıp başını omzuma yasladı.

Odağıma yeniden sevgilimi alırken kahkaha atarak kendisi gibi sesli bir şekilde gülen Gökdeniz’i kendine çekti. Ona sarılıp saçlarını karıştırırken bu görüntü içimi ısıttı. İkisinin dostluğunu çok seviyordum. Gökdeniz belki aşkta kazanamamıştı ama dostluk açısından kazandığı çok maç vardı.

Benim hiç ummadığım bir anda aşkı bulmam gibi onun da bulacağına dair inancım tamdı.

Düzenleme
Ny.Ozlem

ON İKİ

Merdan Efe Yüceer / Bir Önceki Gece

İçimdeki sıkıntıyla içeri girerken beni sessiz bir ev karşıladı. Babam evde değildi ama küçük kardeşim Sabi'nin odasında olduğunu biliyordum. Anahtarları cebime atıp direkt olarak merdivenlere yöneldim. Üst kata çıkıp koridorun sonunda bulunan kız kardeşimin odasına yaklaşmaya başladığımda gelen ağlama sesiyle sıkıntılı bir soluk bıraktım ve tam kapısının önünde adımlarımı durdurdum.

Gökdeniz'i bırakmamdan dolayı zaten içimdeki sıkıntı gitgide büyürken bir de kıyamadığım kardeşimin ağlıyor oluşu o sıkıntının daha da kötü bir hal almasına sebep oluyordu.

Çenemi hafifçe sıvazlarken daha fazla beklemeden kapıyı tıktatıp Sabi'nin sesiyle içeriye girdim. Sabi, yatağının üzerinde bacaklarını kendine çekmiş ağlıyordu. Başını kaldırıp beni gördü. Gözleri ve burnu kıpkırmızı olmuş bir şekilde yaşlı gözlerle bakıyordu.

Onun bu halini görmemle hareketlerimi hızlandırdım. Bir şey söylemeden onu kollarımın arasına aldığımda, "Abi!" dedi ağlamasından dolayı boğuk çıkan sesiyle. Konuşmaya çalışırken kollarını sıkıca bana sardı.

"Geldim abim." Saçlarının üzerine öptüm.

"Çok üzgünüm abi," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm. Bu gece Gökdeniz'i o kadar üzdüm ki... Gökdeniz'i üzmem istemezdim ama üzdüm. Çok üzdüm hem de. Bana kızgın değilsin, değil mi? Onu üzdüğüm için bana kızgın değilsin, değil mi? Sen de bana kızsarsan ben kahrolurum."

"Değilim," dedim hızlıca. "Sana neden kızayım, Sabi? Kimse sana kızgın olamaz bunun için." Sabi başını omzumdan kaldırıp yüzüme baktığında gözyaşlarını sildim. "Ağlama, güzelim benim. Yıpratma kendini bu kadar. Bak böyle ağlayarak abini de çok üzüyorsun. Ben sana kıyamıyorken senin böyle kendini yıpratmış olduğunu görmek beni üzüyor."

"Elimde değil." Ellerini kucağının üzerinde birleştirip oynamaya başladı. "Onu üzdüğüm gerçeğini atamıyorum kafamdan. Ben Gökdeniz'e hiç o şekilde bakmadım ki abi. Bakmamam da biliyorum kendimi. O benim için harika bir dost oldu. Eminim harika bir sevgili de olur ama benim

için değil. Üzülmesin ve mutlu olsun istiyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Çok üzüldü. Bağımız kopmasın dedik, aynı ortamda bulunduğumuzda iki yabancı gibi olmayalım dedik ama nasıl olacak? Benden nefret etmez, değil mi?”

Kendi kucağındaki ellerini tuttuğumda bir gözyaşı daha kayıp gitti. “Etmez. Gökdeniz’i benim kadar sen de tanıyorsun, Sabi. Öyle bir insan mı?” Sabi başını iki yana salladığında devam ettim. “Şimdi her şey ikiniz için de çok yeni. Belki ilk zamanlar garipseyeceksiniz ama düzeleceğine eminim.”

“Zaten...” Kısa bir an duraksamasının ardından devam etti. “Zaten Fransa’ya temelli gidiyorum abi. Belki de çok uzun zaman onunla birbirimizi göremeyeceğiz.” Kaşlarım çatılırken Sabi hızlıca konuşmaya başladı. Ne demekti Fransa’ya temelli gitmek? “Daha yeni kesinleştirdim. Tekrar buraya alışamadım. Oradaki düzenimi özleyip duruyorum. Gökdeniz’e de söyledim bunu. Onu reddederek üzdüğüm yetmezmiş gibi bir de ülkeden temelli gideceğimi söyledim. O an söylemem doğru mu oldu yoksa yanlış mı bilmiyorum ama söylemem gerekiyormuş gibi hissettim.”

“Bir dakika bir dakika,” diyerek onu durdurdum. “Nereden çıktı birden bu? Temelli gitmek falan? Asıl buraya temelli geldin sanıyordum, Sabi. Bilmediğim başka bir şey mi oldu?”

“Hayır hayır,” dedi panikle. “Birden değil. Uzun zamandır aklımdaydı. Sizin yanınızda olduğum için mutluyum ama oradaki hayatıma da o kadar alışmışım ki bir türlü buraya adapte olamadım.” Önüne dökülen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken burnunu çekti. “Buraya değil de oraya ait gibi hissediyorum. Zaten bu sefer daha sık gidip geliriz, görürüz birbirimizi diye düşünüyorum. Benim farklı ülkede olmam babamı ya da abilerimi görememe engel değil ki. Senelerce orada okudum ve orada çalışmaya başlamak istediğime karar verdim yalnızca. En yakın arkadaşlarım da hep oradalar zaten.”

Bu durum canımı sıksa da başımı sallamakla yetindim. Minik kardeşimi uzaktayken çok özlüyor olsam dahi sırf bu yüzden onu istemediği halde burada yaşamasını sağlayamazdım. Sabi, kendi kararlarını kendi verecek yaşa gelmişti ve bana yalnızca bu kararlara saygı duymak kalıyordu.

Ona hiçbir zaman karışmayarak, her kararına saygı duyduğum gibi şimdi de öyle devam edecektim. Sabi, bizim ailemizin minik gözbebeği idi. Özellikle annemin yokluğuyla hepimiz ona daha da bağlanmıştık ancak benimle olan bağı bambaşkaydı.

“Nasıl iyi hissedeceksen öyle olsun, Sabi’m,” diyerek onu bir kez daha kollarımın arasına çektim. “Kendini üzecek bir şeyin içine sokmadığın müddetçe, hayatında, ne karar verirsen ver ben senin hep arkadayım.

Bunu aklından hiç çıkarmak yok. Anlaştık mı? Dünyanın bir ucunda bile olsak abilerin hep seninle olacak.”

Sabi başını sallarken kollarını daha da sıkılaştırdı. “Arkamı dönüp bak-
uğuşta seni ve Medih abimi göreceğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. İkinizi de o kadar çok seviyorum ki...”

“Nerede olursan ol,” dedim. “İkimizin de yanında olması tek telefonuna bakar.” Muzipçe gülümsediğimde saçlarını karıştırdım. “Yine de o kuskanç Medih’ten önce beni arayacaksın yoksa bozuşuruz. Tamam mı? Büyük oluşunu falan umursamıyorum. En çok ben abiyim!”

Sabi gözyaşlarını silerken başını salladı. “Anlaşıldı merkez.”

“Ayrıca Fransa’ya gittiğinde o herif yüzünden bir kez daha ağladığını duyarsam bu sefer beni İzgi bile tutamaz, Sabi. Gelir oraya onun ağzını burnunu dağıtırım. Bu da anlaşıldı mı merkez?”

Sabi elini yumruk yaparken başparmağını kaldırarak bana gösterdi. “Her şey anlaşıldı!” Bakışlarını tekrardan benden kaçınırken parmaklarına çevirdi. “Sen... biliyormuşsun Gökdeniz’in hislerini. Yani, beni sevdiğini...”

“Evet,” demekle yetindim. Belki yerimde bir başkası olsaydı büyük tepkiler verirdi Gökdeniz’e. Yanlış bulurdu bu durumu ama öğrendiğim ilk günden beri kızmak ya da yanlış bulmak aklımın ucundan bile geçmemişti.

Öğrendiğimde aşkı hiç tatmamış biri olsam da saygı duymakla yetinmiştim. Hiç tatmadığım bir duygu olsa dahi bunun elde olmayan bir şekilde gerçekleştiğinin bilincindeydim. Abiydim, konu kız kardeşimdi ama bir yanda da en yakın arkadaşım vardı. Üstelik Gökdeniz’in de Sabi’den bir farkı yoktu. İzgi’nin bir abisi olsaydı nasıl ki ilişkimize karışmasına izin vermeyeceksem kendim de aynı şekilde davranmaya çalışmışım.

Aşk, iki kişi arasında yaşanacak bir şeydi. Birileriyle ya da o birilerinin laflarıyla değil. Zaten öyle bir durum olsaydı başlardım o birilerine...

“Zaten benim dışımda herkes biliyormuş,” diyerek devam etti Sabi. “Ben nasıl anlamadım bilmiyorum. Belki de hiç o yönden düşünmediğim için Gökdeniz de düşünmez sandım. Eğer bilseydim ya da fark etseydim hareketlerime dikkat ederdim. Ben gidip ona sevdiğim adamı anlatırdım abi ya. Bana destek oldu.”

Sabi tekrardan ağlamaya başlarken ellerini yüzüne kapattı. “Ben sevdiğim adam için beni seven adamın omzunda ağladım! Kim bilir o nasıl kahroldu o anlarda. Nasıl o kadar üzülürken ben kötüyüm diye yüzündeki gülümsemeyle moralimi düzeltmeye çalıştı? Ben bana yaşatılan kalp kırıklığını resmen benim için çok değerli birine yaşattım ve kendimi nasıl affedeceğim bilmiyorum.”

“Şu an mantıklı düşünemiyorsun,” dedim. “Ortada bir suçlu yok ki. Bak, seninle her konuyu konuştuk, her şeyini bana açtın ama aşk konusunda ilk kez böyle konuşuyoruz.”

Sabi başını salladığında devam ettim. “Benim aşk hakkında bildiklerim İzgi’den ibaret. Sana ne tavsiye vereceğimi bilmiyorum, kabul. Şu an ne desem de senin yüzünü güldürsem bilmiyorum ve bu daha çok sıkıyor canımı ama Gökdeniz’i de seni de tanıyorum, Sabi. O nasılsa seni sevdi diye suçlu değilse, sen de onu sevemedin diye suçlu değilsin. Üstelik kırmadan olamayacağına anlattığına eminim. Sen gidiyorsun ve belki bu durum ikiniz için de en iyisi olur. Belki de olmaz. Bunu yaşayarak öğreneceksiniz. İkinizin arasındaki ilişkiye biz karışamayız ama zaman geçtikçe aynı ortamda olsanız bile tahmin ettiğin kadar korkunç şeyler olmayacak.”

“Öyle mi diyorsun?” diye sordu. Öyle masum sormuştu ki aklıma onun küçüklüğü geldi. “Olmaz değil mi abi? Düzelir değil mi her şey?” Sabi küçük bir çocukken de kötü bir şey yaşadığında aynı bu şekilde ağlar, bana bu tarz sorular sormasının ardından *her şey düzelecek* dememle koşulsuz şartsız inanır ve gülmeye başlardı.

“Düzelir abim. Gökdeniz seni hiçbir şekilde suçlamıyorken sen de yapma bunu kendine.” Ayağa kalktığımda kendimle birlikte onu da kaldırdım. “Gel hadi. Senin için bu gecelik şu büyü yapan perileri izlemeyi kabul ediyorum.”

“Winx! Nesquikli süt de yapar mıyız? Sen yapacaksın ama tamam mı? Aynı eskisi gibi...”

“Yaparım,” dedim. Saçlarını bir kez daha karıştırdığımda yüzünü buruşturdu. “Ne zaman istedin de yapmadım ki? Sarı civcivim benim... Büyümüş de aşk konuşur olmuş.”

“Yaa!” Sabi bozulan saçlarını düzeltirken beraber mutfağa girdik. “Baylıyorsun saçımı böyle karıştırarak düğüme döndürmeye! Sen benim hangi Winx perisi olduğumu hatırlıyor musun? Onu söyle bakalım.”

“Şu senin gibi sarışın olan işte,” diye homurdandım. Hatırlamamak imkânsızdı. “Sırf saçları senin gibi sarı diye onu ilk başta kıskanmış ardından da *ben buyum* diye söylenmeye başlamıştın, Sabi. Nasıl unutturum?”

“O zamanlar dünyadaki tek sarışın ben olmak istiyordum çünkü,” dedi Sabi gülümserken. “İzgi’nin hangi Winx perisi olduğunu biliyor musun peki?”

Sütü buzdolabından çıkarırken duraksadım. “Hayır?”

“Sadece adını biliyorsun yani, hangi Winx perisi olduğunu değil...”

“Ne?” Kaşlarım çatılırken huzursuzca ona döndün. “İzgi başlı başına büyülü peri kızı zaten... Şu gruptan herhangi biri olmasına gerek yok.”

“Sen öyle san,” dedi eğlenen bir tonda. Abisiyle böyle eğlenmenin hesabım moralinin düzgün olduğu bir gün sorardık elbet. “Bunu bilmemek sana yakışmadı, Merdan Efe Yüceer. Sevgilisinin hangi Winx perisi olduğunu bilmeyen erkek mi olur?”

“Sus sen,” dedim. “Bayılıyorsun bıdı bıdı konuşmaya. İzgi belki sevmiyordur bile. Her kız sevecek diye bir şey yok sonuçta. Bunu bilmemekle ilişkimizin ne alakası var sanki? Allah Allah ya... Biz her şeyimizi biliyoruz, büyü yapan perileri eksik kalsın. Ne olmuş yani? Sevgilisinin hangi Winx perisi olduğunu bilmeyen erkek mi olurmuş diyor bir de. Hayret bir şey. Laflara bak.”

“Hah! Sen kendini kandırmaya devam et...”

“Sabi!”

“Sustum!”

Sabi'nin morali az da olsa yerine gelirken ikimiz için yaptığım sütleri ellerine alıp salona geçti. Sabi televizyondan internete bağlanarak istediği bir bölümü açarken televizyonun hemen karşısındaki koltukta yanına oturdum. “Bunların bir de yanında küçükleri var,” dedim karşımdaki çizgi filme anlamsızca bakarken. “Sana şunların oyuncağından bulacağız diye canımız çıkmıştı.”

Sabi sütünü masaya bırakırken kollarını etrafına sardı “Bulamadığımız için çok ağlıyorum diye bana kendin yapmaya çalışmıştın. Hiç benzememişti ama benim en değerli oyuncağım o. Geceleri hâlâ onunla uyuyorum.”

“Senin için yapamayacağım şey yok derken ciddiydim. Ben de Medih de senin mutluluğun için her şeyi yaparız. Sen de birilerinin gelip de seni değersizleştirmesine izin verme. O güzel kalbini kırmalarına izin verme. Aşk yaşanır. Ya karşılıklı ya karşılıksız ama senin duygularını önemsemeden kalbini kıran bir adamla aşkı aynı cümlede geçirme. Ne zaman ki bizim gözbebeğimiz olduğun gibi sevdiğin adamın da gözbebeği olacaksın, işte biz o zaman rahat bir nefes alırız.”

İkimiz de sessizleştiğimizde sözlerimin ne anlama geldiğini anladı. Sabi çoğu şeyi aşsa da o adamı hâlâ tam anlamıyla kalbinden silip atamamıştı. O yüzden de bu gece daha fazla üzülmüştü.

O herif kardeşimi bir kez daha üzdüğü takdirde karşısında beni bulacaktı.

Gökdeniz konusunu ise zor da olsa aşmaya çalışacaktı. Gökdeniz sevdiği kadın tarafından reddedilmiş olsa da Sabi de çok değer verdiği bir dostunu kaybetmişti.

Hiçbir şey aynı kalmayacak olsa bile değişmeyecek tek şey birbirlerine verdikleri değer olacaktı.

Halı saha maçı bitmişti. İki farkla galip gelen Merdan Efe ve takımı olmuştu. Merdan Efe iki golle yetinmemiş, üzerine iki gol daha atarak dört gole tamamlamıştı kendi skorunu. Benim en az iki takıntım onda da dört olarak devam ediyordu diye düşünüyordum. Her golünden sonra sevinmek yerine yanıma gelerek dudaklarını saçlarıma ya da yüzümün herhangi bir yerine bastırması bugün midemdeki mavi kelebeklerin fazlasıyla çıldırmasına neden olmuştu.

Herkesin dağılması ve Gökdeniz'in de Ebrar ve Medih ile birlikte yemek yemeye gitmesiyle Merdan Efe'yle baş başa kalmıştık. Maçtan sonra soyunma odası konusunu tekrar açsa da onu susturarak duş almaya göndermiştim.

Şimdi ise bana futbol oynamayı öğretecekti.

Heyecanlıydım ancak Merdan Efe hâlâ öğretmeye dair bir girişimde bulunmamıştı. Bakışlarım baştan aşağı üzerinde gezindi.

Ellerini belinin iki yanına yaslamış, çenesini bir sağa bir sola oynatıyor, ağzıyla değişik hareketler yaparak sert bir ifadeyle ileriye doğru bakıyordu.

“Merdan Efe.” Adını seslenişimle bakışları yüzümü buldu. “Sen, Fatih Terim değilsin.”

Bazen kendini Fatih Terim sanması dışında bir problem yoktu.

Gözlerini kısıtı. “Sevgiliye hakaret edilmez, İzgi.”

“İstersen şuraya bir yere buzluk alalım, sen üzerine otur ben de maç oynayayım sevgilim,” dediğimde gerçekten düşünmeye başlamasıyla koluna yavaşça vurdu. “Ciddi değilim! Bir de gerçekten düşünüyor ya.”

“Daha büyük bahçeli bir eve taşınarak bahçenin bir kısmını sahaya dönüştürmemiz gerekiyor. İlerisi için yatırım.”

Konudan konuya geçmesiyle bir süre sessiz kalarak düşündüm. “Evimiz de bahçesi de gayet büyük, Merdan Efe. Gerek var mı daha büyük bir eve geçmemize?”

Omuz silkti. “Şu anlık büyük geliyor ama ileride küçülecek.” İşaretparmağını bana doğru salladı. “Ayrıca maç sırasında yaptığın ima hâlâ aklımda... Tam konuyu açtığımda aklımı başımdan alarak bunu unutturacağını sanıyorsan hiç yanılmıyorsun ama bunun rövanşını alırım, İzgi.”

“Rövanşını almanı sabırsızlıkla bekliyorum o zaman sevgilim.” Hemen önümde duran topun üzerine ayağımı koydum. “Başlayalım mı?”

Başını *tamam* anlamında sallamasının ardından arkama geçerek bedenini bedenime yasladı. Yutkunma ihtiyacım artarken, ellerini belimin iki yana koyarak duruşumu düzelitti. “Öncelikle duruşunu ayarlayalım,”

derken nefesinin boynuma çarpmasıyla iç çektim. “Önce ayak tabanıyla topu kendine çek, ardından ayağının ucuyla ileriye ittir bebeğim. Küçük antrenmanla başlayalım.”

Şu an bunu yapabileceğime inancı olması gözlerimi yaşarttı.

“Bedenini bedenimden çekmeyi düşünüyor musun?” diye homurdandım en sonunda. İnadına yapmıyorsa ben de bir şey bilmiyordum. Her yakınlaşmasında midem kasılıyordu ve o da bunu kullanmaktan geri kalmıyordu. Bende hem dikkat hem de irade bırakmamaya yemin etmiş gibiydi.

Yüzünü boynuma doğru gömdüğünde sesli gülüşünü duydum. “Odaklanamıyor musun?”

“Merdan Efe...” Sesim kısık çıkarken yanağıma sulu bir öpücük bırakarak aramızdaki mesafeyi açtı. Derin bir soluk bırakıp dediğini yapmaya başladığımda tekrar sesini duydum. “Sol ayağın sabit kalmasın güzelim. Sağ ayağınla dediğimi yaparken, sol ayağını da sektirmelisin. Biraz bu tarz antrenmanı yapalım ki ayağın topa alışsın. Sonrasında gollerini atacaksın.”

“Ben şimdi gol atmak istiyorum!” diye söylendim. “Ne gerek var antrenmana? Futbolcu olacağım sanki.”

Gülümsedi. “Atacaksın,” dediğinde gülümsemesi sesine dahi yansımıştı. “Atamazsan bile omzum senin için her zaman hazır durumda, biliyorsun.”

Ona gülümseyip dediği hareketi yapmaya başladığımda birkaç dakika içinde sıkılıp kollarımı önümde bağladım. “Ben hazırım. Hadi artık gol atalım.”

Bakışlarımdan devam etmeyeceğimi anlamış olmalı ki üstelemeden başını salladı. Futbol anlayışım sanırım gözlerini yaşartıyordu. “Pekâlâ, ben kaleye geçiyorum sen de penaltı atışların için hazırlan o zaman.”

Yerimde hafifçe zıplarken ellerimi birbirine çarptım. “İzle şimdi sevgilinin gol şovunu, Merdan Efe Yüceer!”

Sırıttı. “İzleyelim bakalım sevgilimizin gol şovunu.”

Kaleye geçmesiyle ben de tam karşısına konumlandım. Topu bırakıp geri geri çekildiğimde çok hırslıydım. Onunla tanıştığımızdan beri futbol benim de hayatımın merkezine yerleşmişti ve birçok şey öğrenmiştim. Topa doğru hızlı bir şekilde koşup ayağımın ucuyla vurduğumda top kaleden çok başka bir yöne gitti. Omuzlarım düşerken kaşlarımı çarptım. “Sen buna böyle vurduğunda kaleye giriyordu ama!” Kollarımı ömümde bağladım. “Ya kale bozuk ya da top bozuk, Merdan Efe.”

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken ayağımı yere vura vura köşeye kaçmış topa ilerlemeye başladım. Topu alıp tekrar aynı yerime geri döndüğümde bu sefer daha sert bir şekilde topa vurdum. Merdan Efe kurtarmaya dair parmağını bile oynatmazken top zaten bu sefer de direğe

çarpı. “En azından kaleyle ilgili bir yere değdi,” dediğinde sert bakışlarım ona döndü.

Bu hareketimle ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıp sustu. Topu bu sefer o alıp tekrar yanıma geldiğinde dudaklarını yanağıma bastırdı. “Hem yanlış vuruyorsun hem de topu atacağın yeri görmüyorsun sevgilim. Hatan bu.”

“Ha, ben hatalıyım yani?”

Dudaklarını tekrardan yanağıma bastırdı. “Esağfurullah yavrum. Ya top bozuk ya da kale...”

Bir şey demediğimde topu tam önümüze bırakıp ayağının iç kısmını topa değdirdi. “Bu şekilde topa vurman gerekiyor. Eğer ayağının ucuyla vurursan elbette olmaz. Hafif sekerek topa koşarken önce kaleye bakıp atacağın yeri hedefleyecek, ardından ayağının iç kısmıyla o yöne sertçe yollayacaksın topu.” Elimi tutup beni yeniden önüne çekerken elleri de belimin iki yanındaki yerini aldı. “Önce beraber deneyelim, sonra ben kaleye geçerim ve sen de tek başına golünü atarsın. Olur mu?”

Başımı salladım. “Olur.”

“Her golünde bir öpücüğünü alırım ama?” diyerek pazarlık yapmaya başladığında kıkırdadım.

“Ben gollerimi atayım da istediğin öpücük olsun...”

Bedenini bedenime yaslayarak tekrar duruşumu ayarlarken ne kadar fırsatçı bir adamla birlikte olduğumu bir kez daha anladım. Eminim futbol eğitimi verenlerin ve alanların arasındaki mesafe bu kadar az olmuyordu. Arkamdan çekilmesiyle kendimi aniden boşlukta gibi hissederken birlikte geriye doğru adımladık.

“Şimdi önce kaleye bak,” dedi. “Penaltı atışı kurtarmak kaleciler için zor olsa da bazen beden dilin onları hangi yöne atacağına dair yönlendirebilir. O yüzden hedefini belirle ama belirlediğin yere gözlerini dikme ki ben de kalenin ne tarafına topu atacağını anlamayayım. Yalnız sen şu konudan şanssızsın, İzgi. Tek bakışın ve tek hareketinle ne yapacağını bilecek kadar iyi tanıyorum ben seni.”

“Hiç de bile,” dedim onu arkamdan ittirerek. Bakışlarım söylediği gibi kalede gezindi. Şu anlık boştu ve boş kaleye gol atamazsam futbolu bırakmayı düşünüyordum. Yine birkaç adım geriye attım ve Merdan Efe'nin gösterdiği şekilde koşup ayağımın içiyle sertçe vurduğumda top kaleye girdi. Sevinçle yerimde zıplamaya başladığımda kollarımı Merdan Efe'nin boynuna sardım. “Gool!”

Boş kaleye gol atmam da bir marifetti diye düşünüyordum.

“Tebrik ederim güzelim. Artık Ronaldo ve Messi’ye rakip olmak için adaysın.”

Dalga geçmesiyle omzuna vurdum. “Sana kırmızı kart veririm ve oyun dışı kalırsın, Merdan Efe.”

Islık çaldı. “Kartların anlamlarını da öğrenmişiz.”

Tek kaşım havalanırken *ne sandın* dercesine bir bakış hâkimdi gözlerimde. “Ne sandın sen beni? Ben UltrAslan tribününün yengesiyim, ona göre.”

Ellerini yanaklarıma yaslamasıyla sahayı aydınlatan ışıkların vurduğu yüzünü izledim. “İzgi’sin sen,” dedi usulca. “Benim ya da bir başkasının sandığından çok daha fazlasısın. Her şeyi başaracağına inancım tam.”

Bir kadına kendini nasıl değerli hissettirebileceğini çok iyi biliyordu. Kalbim heyecanla kasılırken gülümsedim.

“Devam edelim mi?”

Gözleri gözlerime daldığı için bir an ne dediğimi idrak edemedi. Omzunu dürttüm.

“Ha...” Elini ensesine atarak kaşdı. “Olur.” Boğazını temizlemesinin ardından bir süre etrafa boş boş bakıp ardından kaleye doğru ilerlemeye başladı.

“Fatih Hoca beni görse gurur duyardı bence. Sence de öyle mi, Merdan Efe?”

“Kesinlikle,” diyerek onayladı beni. “İki maç yapmamızla beni bile geçersin sen güzelim.” Beni her konuda böylesine övmesi ve gazlaması moral olarak daha da yükselmemi sağlıyordu. Ciddi değildik ama ciddi olmasak bile kendime güvenimi artırıyordu. Hangi durumda olduğumuzun bir önemi yoktu.

Kaleye geçmesiyle ben de birkaç adım geri attığımda önce duruşumu düzelttim. Ardından topu atacağım yeri belirleyip, hızla topa doğru koşarak ayak içimle sertçe vurduğumda, Merdan Efe tutmak için uzansa da top sol tarafından ağlarla buluştu. Ellerimi yumruk yapıp havaya kaldırken, sevinçle üzerine doğru koşarak kucığına atladım. Bacaklarımı beline sardıktan sonra dudaklarımı yanağına bastırdım. “Çok iyi bir öğrenci olduğumu inkâr edemezsin. Gördün mü attığım golü? Harikaydı!”

“Gördüm sevgilim.” Elleri sırtımı bulduğunda düşmemem için beni sıkıca tuttu. “Hani ben tutamadım ya topu...” Göz kırptığında omuz silktim. “Bence de harikaydı. Daha ilk baştan tutamadım attığın golü.”

Bacaklarımı çözmemin ardından sırtarak kucığından indim. “Senin kadar olmasak da bizde de var bir şeyler.”

Topu alıp yanıma gelirken homurdanmaya başladı. “Bizim henüz sevgili olmadığımız dönemlerde bana kendimi her golü ofsayt olan futbolcu gibi

hissettiniyordun, İzgi. Tam golü attım sanıp seviniyordum, anında kaldınıyordun ofsayt bayrağını. Neyse ki o günlerin üzerine büyük şampiyonluklar yaşadım da geride kaldılar.”

Topu elinden alırken sordum. “Hangi futbolcuymuş o?”

Başını dikleştirerek yüzündeki gülümsemeyi sildi. “Eskiden sevdiğim bir oyuncu. Artık Galatasaraylı demem doğru olmaz.”

Yüzünün neden birden mafya babası gibi bir ifadeye büründüğünü anlamamıştım. “Hâlâ anlamıyorum. Neden eskiden sevdiğin?”

“Uzun ve karışık olaylar,” dedi hâlâ gizemini korumaya devam ederken. “Seninle kanı bile sarı kırmızı akan Selçuk İnan’ı konuşalım, İzgi. İhanetle sonuçlanıp toprağa gömülen, bitmiş aşkları değil.”

“Hâlâ futboldan konuştuğumuza emin miyiz, Merdan Efe?”

Düz düz suratına baktı. “Galatasaray hislerin takımı derken bundan bahsediyordum, İzgi. Maç kaybı dışında da üzen çok durumu var.” Ona olan bakışlarımı fark edince kendini silkeleyip tekrardan arkama geçti. “Devam edelim.”

“Bu tarz bir futbol öğretimini ilk senden görüyorum,” dediğimde sırtmaya başladı. “Kaleye geç de devam edelim istersen?”

Uzanıp topu çevik bir hareketle ayağımdan aldığı anda kaşlarımı çatarak ona bakmaya başladım. “Kaşlarını çattığında rakip takım topu sana geri atmıyor sevgilim. Gelip benden alman gerekiyor.”

“Eminim rakipler birbirlerine *sevgilim* de demiyorlardır, Merdan Efe! Profesyonel olursan sevinirim.”

Az önce gol attım diye kucağına atlayan ben değilmişim gibi bunu söylemem...

“Senin olduğun ortamda ne kadar profesyonel olabilirim?” diye sorduğunda sesinin masumluluğuna kanmamak için kendimi telkin etmeye çalışıyordum. “Topu alman için bana yaklaşman gerekiyor. Sen bana yaklaşırsan ben seni öperim. Bak şu işe... Dört saniyede gitti profesyonellik, görüyor musun?”

Ellerimi arkamda bağlarken gülümsedim. “Çok tatlısın.”

“Seninle cilveleşmeden yapabileceğimiz bir aktivite yok İzgi, farkında mısın? Her an benimle flörtleşmek istiyorsun. Babanın yanında bile!”

Gözlerim kocaman açılırken hayretler içerisinde ona bakmaya başladım. “Ben mi yapıyorum bunları?”

Elini saçlarının arasına götürerek asi tutamlarını dağıttı. Kafamı karıştırmaya çalışıyorsa başarılı olduğunu söylemeden geçemeyecektim. “Evet, sen yapıyorsun. Sakın inkâr etmeye kalkma. Karşı gelemem sana...”

"Medih'in sesini duyuyor musun?" diye sormamla kaşlarının çatılması bir oldu. "Sana *hanımcı* diye bağırın sesini..."

"Öyleyim," dedi tek kaşını kaldırırken. "Âşık olduğum kadın için her şeyi yapmam hanımcılıksa en âlâsıyım."

Sözleri mavi kelebeklerimi harekete geçirse de ben şu an başka bir konuya odaklıydım. Sanki söylediklerinin ardından ona sarılmak için yaklaştığımı düşünmesiyle ayağındaki topu kaptım. "Topu al dedin, nasıl almam gerektiğine dair bir uyarı yapmadın. Topu ayağından almam gerekiyordu ve gerekeni yaptım."

Hâlâ yüzündeki şaşkınlıkla bana bakıyordu. "İzgi sen... sen çok fena bir kadın oldun."

Topu boş kaleye vurup gol attığımda çok büyük bir şey başarmışım gibi omzumun üzerinden ona döndüm. "İstersen sana futbol oynamayı öğretebilirim." Birden kendimi neden Ronaldo sanmıştım bilmiyordum.

Beni şaşırtarak, "Öğretmeni isterim," dediğinde devamında söylediği sözlerle de erimemi amaçlamıştı sanırım. "Seninle tanıştığımдан beri ikimiz arasındaki maçlarda mağlup olmayı sevsem de sen öğreteceksen tamamım."

"Senin bana yenildiğini mi söylüyorsun? Asıl yenilen benim, Merdan Efe. Ve her konuda hırslı olup kazanmayı hedefleyen ben, sana yenilmekten büyük bir mutluluk duyuyorum. Yine olsa yine yalnızca sana yenilmek isterim."

Aramızdaki uzak mesafeden bile parlayan gözlerini gördüğümde içim mutlulukla doldu.

"Artık gidelim mi?"

Başını aşağı doğru salladı ama yanıma gelmek yerine topu almaya gitti. Kalenin içinde duran topu alıp bu sefer yanıma yürürken önce topu bıraktı yere, ardından ben ne olduğunu anlamadan aniden eğildi ve bacaklarımdan tutarak beni omzuna attı.

Yine, o günle aynı şaşkınlığı yaşarken sanki hiç omzunda değilmişim gibi benimle birlikte topu ilerletmeye başladı. Dudaklarımdan yalnızca ismi dökülürken topa sertçe vurdu ve top ağlarla buluştu.

"Gol!" diye bağırmasının ardından beni omzundan indirdi ancak uzaklaşmama izin vermeden belimden tutarak kendisine doğru çekti. "İzgi Gökyel!"

Dejavu.

"Nereden nereye geldik," dedim o anlar bir bir kafamın içerisinde dönerken. "Hâlâ bazen şaşırp duruyorum."

Topu sektirmeye başladığında, "Şaşırmalısın zaten. Ne çektiğimi bir ben bir de Allah biliyor..."

Bir süre benimle paslaşmasının ardından, "Gidelim mi o zaman?" diye sordum yeniden. "Ben futbolu yeterince öğrendiğimi düşünüyorum."

"Kesinlikle." Beni kolunun altına alarak sahanın çıkışa ilerlememi sağladı. "Messi bir, sen iki."

"Ama Ronaldo?" dediğimde yüzü huysuz bir hal aldı.

"Ne Ronaldo'su, İzgi? Bizim için Messi."

"İyi tamam," dedim omuz silkip. "Fark etmez bana. Oncu olalım."

Söylediğim sözlerle yüzünde memnun bir ifade oluştu. Sahadan çıkıp eşyalarımızı almamızla arabaya atlayarak rotamızı evimiz yaptık. Merdan Efe, Gökdeniz'i arayıp telefonunu hoparlöre aldı. "Buyurun. Trabzon'un en has hamsisiyle görüşüyorsunuz."

"İnşallah milletin telefonunu da böyle açmıyordur," dedi Merdan Efe. "Başkası olsam açtuğun gibi telefonu yüzüne kapatırdım. Telefona hoblayanlardan farkın yok."

"Ah, aslanım sen misin? Beni mi özledin? Sözlerinden bunları çıkardım."

"Biz eve geçiyoruz," dediğinde Gökdeniz araya girdi.

"Daha yeni mi eve geçiyorsunuz? Ne yaptınız bunca saat?"

"Hesap verelim bir de," diye homurdandı Merdan Efe. "Sorgulama. Hamsi. Telefon hoparlörde."

"İzgiciğim selam," dedi son hecesini uzatırken. "Sen, ben ve İzgi yakında karam tayfa oluruz."

"Karam tayfa mı kaldı?" diye homurdandı Merdan Efe.

"Karam tayfa ne?" diye sordum.

"Birkaç futbolcudan oluşan bir arkadaş grubu," diye açıkladı Merdan Efe. "Grup içinde birbirlerine *karam* dedikleri için taraftarlar arasında isimleri *karam tayfa* olarak kaldı."

Anladığımı belirtmek adına başımı aşağı yukarı salladığımda Gökdeniz tekrardan konuştu. "Ne yani? Şarkıda *hani sen hep benimdin* dediği yeri bağırarak söylerken yanağından makas alamayacak mıyım ben?"

"Aradığıma bin pişman ettin beni," dedi Merdan Efe. "Eve geçiyoruz biz. Yemek yiyeceğiz. Gelecek misin?"

"Ben, Medih ve Ebrar ile hamsi yemeye geldim. Bu gece seni aldatıyorum. Bekleme beni paşam." Merdan Efe aniden hapsirdiğinde tekrardan Gökdeniz tekrar konuştu. "Ben hapsirayım sen çok yaşa aslanım."

"Çok yaşa sevgilim," dememin ardından telefondakine hitaben konuşmaya başladım. "Ne?" Sitemle konuşmaya devam ettim. "Bensiz balıkçıya mı gittiniz?"

"Hamsi balık değildir!" diye bağırdı Gökdeniz. "Seni kınıyorum, İzgi. Git Trabzon'da da böyle konuş da seni meydana assınlar. Bu arada trafik

ışıklarımızın bile bordo mavi olduğunu biliyor muydunuz? O sene bu sene kardeşim. O sene bu sene.”

“Trabzonspor ancak şampi olur Gökdeniz. Şampiyon değil,” dedi Merdan Efe.

“Alo?” dedi Gökdeniz. “Alo? Sesiniz gelmiyor, alo? Ah, telefonum boş sesleri kulağıma göndermiyor da kusura bakmayın.”

“Gelme lan evimize,” diye bağırın bu sefer Merdan Efe’ydi. “Seni hamsi gibi kızartıp tavana asacağım gelersen.”

“Kıncı adam,” diye mırıldandı Gökdeniz. “Aşırıksın bana, ondan yapıyorsun böyle. Naz yapıyor ya. Bayılıyor bana.”

Merdan Efe telefona uzanıp aniden aramayı sonlandırdığında sesli bir şekilde gülmeye başladım. “Keyfi yerine gelmiş,” dediğimde bakışlarını yoldan ayırmadan başını salladı. “Sabi peki?”

“Yarın gidiyor,” dediğinde sesinin sıkıntılı çıkıyor olmasından dolayı yüzüm düştü. “Her şeyi ayarlamışlar babamla. Orada yaşamak istiyor. Yapabileceğim bir şey yok, saygı duyuyorum kararlarına.”

“Peki Gökdeniz’i reddetmesi hakkında ne düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey,” derken camı açıp sigara paketinden bir dal çıkararak dudaklarının arasına yerleştirdi. Uzun zamandır hem yanımda içmiyordu hem de sigarayı fazlasıyla azaltmıştı. “Gökdeniz’in sevgisine nasıl susup saygı duyduysam, Sabi’nin sevemeyişine de susup saygı duyacağım. Ben en başından sonucun böyle olacağını tahmin ediyordum çünkü Sabi’yi en iyi tanıyan kişi benim, İzgi. Gökdeniz’in de zamanla aşacağına inanıyorum. Böyle olması gerekiyormuş.”

“Haklısın,” dedim. “Sabi gitmeden benimle de vedalaşacak, değil mi?”

“Anlamadığım bir şekilde kendini suçluyor. Yanına gittiğimde bile yüzüme mahcup bir halde bakıyordu. Sanki kendisini seven birine karşılıklık verememek suçmuş gibi.” Sigarasından derin bir nefes çekmesinin ardından dumanını üflerken devam etti. “Bir şekilde halledecekler İzgi, bilmiyorum. Bu konuda onlara tavsiye veremem. Benim aşk hakkında bildiklerim seninle sınırlı. Ne yaşıyorsam seninle öğrendim, öğrenmeye de devam ediyorum. Yalnızca yanlarında durabilirim.”

Sigarasını bitirmesiyle boşta kalan elini tutarak parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Tuttuğum elini kaldırıp üzerini dudaklarıma basturmamın ardından aynı yere yanağımı yaslayarak yan profilini izlemeye başladım. “Yalnızca ben değil. Etrafında olan herkes o kadar şanslı ki... Mükemmel bir sevgili olduğun kadar mükemmel bir abi, dost ve evlatsın da, Merdan Efe.”

Sessiz kalmayı tercih etti. Onu övdüğüm zamanlar utanıyordu ve bunu yeni fark ediyordum. Ya sessiz kalıyordu ya da hemen flörte çevirerek ciddi bir ortam oluşmasından kaçınıyordu. Oysa benim için en çok övülmesi gereken insanlardan biriydi.

Telefonu tekrar çalmaya başladığında uzanıp tekrardan hoparlörde olacak şekilde açtı. Ekranda *Selvi Tosun* yazıyordu. Tanımıyordum. “Efendim?” diyerek açtı telefonu. “Bir sorun yok değil mi, Selvi?”

“Bir sorun yok, Merdan Bey,” dedi kalın sesli bir adam. “Kamyonların hazır olduğunu size haber vermek için aramıştım. Tamamen hazır olduğunda gelip kontrol edeceğinizi söylemişsiniz.”

Kamyon mu? Konuyu bilmediğimden dolayı dikkatimi tamamen ona verirken Merdan Efe elinin arasındaki elimi daha sıkı kavradı. Yüzündeki ciddi ifadeyle sanki adam görecekmış gibi başını salladı. “Yarın gelirim, Selvi. Bir an önce yola çıkaralım ki okullar açılmadan her şeyi tamamlayalım. Herhangi bir eksiklik olursa diye yarın yine herkes orada olsun.”

“Tamamdır, Merdan Bey. Sizi yarın bekliyoruz o zaman. İyi akşamlar,” demesinin ardından Merdan Efe de iyi akşamlar dileyerek aramayı sonlandırdı.

“Ne oluyor?” diye sordum merakla. “Ne kamyonu? Okul falan...”

“Okullar açılmadan köy okullarına kıyafet, mont, ayakkabı ve kırtasiye ürünleri yardımı yapıyoruz güzelim. Yarın gidip kontrol edeceğim. Şimdiden gönderirsek birkaç haftaya tekrardan çıkarabiliriz yeni kamyonları.”

Tam şu an ona bir kez daha âşık olmuşum.

O kadar güzel bir kalbi vardı ki derince bir iç çekmeme neden olmuştu. “Bu çok güzel bir şey,” diye fısıldadım. “Sen mi düzenledin?”

Bakışlarını yoldan ayırıp bana çevirdi. “Benim fikrimdi ama hep birlikte yapıyoruz. Sen ya da ben yok aramızda. Yardımı Yüceer ailesi olarak yapıyoruz ve bu ailenin içinde tüm çalışanlarımız var. Düzenli bir şekilde ve sıklıkla yapmaya çalışıyoruz. Gizli olmaya özen gösteriyoruz, tabii ne kadar olursa. Ben de babam da yaptığımız yardımların öyle haberlerde dolaşmasından hoşlanmayız.”

Yine de magazin sitelerinde çapkın ve gece hayatına düşkün biri olarak geçiyorken asıl gerçeklerin yazılmıyor oluşuna hem sinirleniyor hem de üzülüyordum. Bu kadar güzel karakterli ve yardımsever biri olmasına rağmen sosyal medyada hiç olmadığı biri gibi gösteriliyordu Merdan Efe. Magazin haberlerini yapanların bunlardan haberleri olduğuna emindim ama neredeyse çoğu bunları haber yapmak yerine *iftira ve yalan* sayılabilecek tarzdaki haberleri yapmayı tercih ediyorlardı.

Bir de yapılan ve çoğu yalan olan haberlere inanıp hakaret edenler vardı tabii. Sosyal medya herkese açık, herkesin yorumlar yapabileceği bir yerdi ancak insanın bazen o yorumu atmadan bir durup düşünmesi gerekiyordu. *Ben bu yorumu atıyorum ancak beni ilgilendirir mi ya da bu yorumum karşımdaki kişiye bir zarar verir mi* diye. Herkesin her yere yorum atabildiği gibi herkes anlayışlı olmayı başaramıyordu.

“Senin hakkında hiç olmadık şeyler yazılıyor,” dediğimde elinin üzerini okşadım. “Neredeyse hepsinin yalan olduğunu seni tanıdıktan sonra anlıyor insan. Bunları düzeltmek istemedin mi hiç?”

“İlk başlarda istedim ama bunların sonu gelmiyor ki, İzgi. Göz önünde olan bir ailenin çocuğuyum ve ne yapsam haber oluyor. Birisini düzeltsem ertesi gün bir başkası çıkıyor. Sonra bir başkası ve bir başkası... Bu, döngü şeklinde devam ediyor. Göz önündeysen bunlara alışacaksın diyorlar ama benim hayatım göz önünde diye ben neden hakaretlere alışmak zorunda kalayım, değil mi? Ya da tamamen yalan olarak yapılmış haberlere? Oysa alıştırdılar. Artık umursamıyorum. Ben kendimi biliyorum, sevdiğim beni biliyor. Sosyal medyada hiç tanımadığım birinin saçma sapan bir yorumu benim hayatımı etkileyemez.” Biraz duraksadıktan sonra devam etti.

“Bu yardımları gizleyerek yaptığımda, bilmedikleri için *o kadar paralarını var, yardım yapmıyorlar* diyorlar ama paylaşırsam da *bir yardım yapmış, gösteriş yapıyor* diyecekler. Bazen ne yaparsak yapalım insanlar sadece konuşurlar. Bize düşense onları yalnızca görmezden gelmek... Elden başka bir şey gelmemesi üzücü olsa da gerçek bu...”

“Keşke alışmak zorunda kalmasaydın,” dedim üzgünce. “Sırf göz önündesin diye her şeye katlanmak ya da alışmak zorunda değilsin. Çok üzücü. İlk defa magazine çıktığımız zamanı hatırlıyorum da... korkunç bir olaydı benim için. Üstelik seni de kırmıştım.”

“Geçti gitti,” dediğinde o konuyu açmak istemediğini anladım. “Sabi buraya ilk dönüğünde gece kulübü çıkışında fotoğrafımızı çekip ikimizi sevgili olarak yazmışlardı, İzgi. O günden sonra anladım ki yapılacak magazin haberlerinin bir sınırı yok. Ellerinde kanıtları olup iftira atmadan ya da bilip bilmeden haber yapan hiçbir kişiye lafım yok. Sen zaten benim kimlerden bahsettiğimi iyi biliyorsun.”

“Biliyorum, sevgilim.”

Merdan Efe saniyeler sonra duraksarken tereddüt ettiğini görmemle kaşlarım havalandı. “İzgi, sen hangi Winx perisisin?”

Sorusuyla öylece bakakaldım. Saniyeler sonra dudaklarımdan güçlü bir kahkaha döküldü. “Ne?”

Otoparka girdiğimizde kaşlarını çattı. “Söylesene işte, İzgi! Ne demek ne? Soru sordum.”

“Hayır, nereden çıktı ki bu şimdi? Onu anlamadım.”

“Çıktı işte,” dedi homurdanarak. “Hadi, söyle. Bunu bilmem gerekiyormuş. Neden gerekiyorsa artık!”

“Flora,” dedim gülmeye devam ederken. O kadar tatlı duruyordu ki Yanaklarını sıkarak sevmek istiyordum. Eve gidince bunu kesinlikle yapacaktım. “Bunu neden bilmen gerekiyormuş ben de anlamadım sevgilim. Kim söyledi sana bunu?”

“Sabi.” Arabayı park etmesiyle aşağı indiğimizde çantalarımızı alıp eve doğru yürümeye başladık. Sağ elini tutarak parmaklarımın ucunda yükseldim ve yanağına dudaklarımı bastırdım. “Sevgilisinin hangi peri olduğunu bilmeyen erkek olmazmış. Büyümüş de abisine söylediği laflara bak ya, İzgi.”

Merdan Efe'nin homurdanmaları ve benim ona gülüşlerim eşliğinde eve geldiğimizde önce bir duş alıp ardından kendimizi yorgunlukla evin bir köşesine attık. Terim ayakucumuza kıvrılırken Yüce ortalarda görünmüyordu. Merdan Efe ise hâlâ aynı konudaydı. “Hayır, bir de ona diyorum ki asıl peri İzgi. Anlamıyor. Oradan olmana gerek var sanki.” Dudaklarını boynuma bastırırken oradan derin bir nefes aldı. “Mis gibi kokmuş benim büyülü perim.”

Her geçen saniye sevgimi o kadar büyütüyordu ki onu alıp içime sokasım geliyordu. “Böyle bir muhabbet sosyal medyada dönüyor sevgilim. Ondan öyle söylemiştir sana. Bunu bilmenin ya da bilmememin benim için bir farkı yok, rahat olabilirsin. Ama yine de bunu sormana düşmedim de değil.”

“Demek öyle? O zaman Sabi'ye güzel bir hediye almak şart oldu.”

“Yani, sizin hediye anlayışınız beni bir tık şok etse de bence de almalısın, Merdan Efe. Sen de helikopter falan mı almayı düşünüyorsun?”

Sırttı ama cevap vermedi.

“Şirkette Sevcan'ı göremeyince garip hissettim,” dedim asansöre binerken. Gökdeniz de bana katılırcasına başını sallarken arkamdan asansöre bindi. “Alışmışım varlığına, şimdi çok arıyorum.”

En üst katın düğmesine basarak sırtımı aynaya yasladım. “Hanımefendiye bak. İki haftalık Miami tatili mi olurmuş? Neyse, nasılsa döndüğünde sen yokken neler oldu diyerek önce çıldırtacağım onu, ardından o yokken

çektığım fotoğraflarınızı göstererek bayılmasına sebep olacağım. Kimse bir Hamsi'nin intikamına maruz kalmamasın."

"Aman aman," dedim gözlerimi kocaman açarken. "Biz seninle ekibiz, Gökdeniz. Ben öyle şeylere maruz kalamam."

"Diyorum ben karam tayfayız diye. Karam tayfa yeni versiyon. Onlar dağıldı ama biz sonsuz oluruz."

"Bir an onun ne olduğunu soracaktım ki hatırladım."

"Yakışmadı, İzgi Gökyel," dedi kınarcasına. "Merdan Efe'nin manitasına yakışmadı."

"Merdan Efe bana günde kaç Galatasaray bilgisi veriyor biliyor musun sen, Gökdeniz? Ben en son hukuk sınavlarına hazırlanırken bu kadar şeyi ezberimde tutmaya çalışıyordum!"

Gökdeniz sesli bir şekilde gülerek yanağımdan makas aldı. "Aslanımın aslan eşi olmak kolay mı sandın?"

"Eşi mi?" Şaşkınlıkla konuşurken eşi demesiyle gerçekten garip hissettiğimi fark ettim.

"Eşi," dedi sakince. "Şu anda resmi ve dini olarak evli olmasanız da eş sayılırsınız siz. Gökdeniz dilinde karı ve koca ilan ettim ben sizi."

"Teşekkür ederiz," dediğimde açılan kapılarla aynı anda asansörden indik. Sekretere selam verip ilerlemeye başladığımda Gökdeniz'in durmasıyla kapının önüne geldiğimde ben de durdum.

"Ben bir Medih abime bakayım da gelirim yanınıza," dedi. "Sen önden gir, aslan yengem."

Ona gülümseyerek başımı salladığımda Medih'in odasına ilerlemeye başladı. Ben de kapıya birkaç kez tıklatıp içeri girdiğimde sevgilimin bilgisayarda olan bakışları bana doğru çevrildi. Göz göze gelmemizle bakışları parlarken dudakları iki yana kıvrıldı. Kapıyı ardımdan kapatarak ona doğru ilerlemeye başladığımda çantamı koltuğa bırakıp masanın etrafından yanına geçtim. Oturduğu yerden kalkmasına izin vermeden kollarımı arkasından sarıp dudaklarımı art arda yanağına bastırdım.

"Hoş geldin," diye mırıldanırken onu sardığım kollarımı tutarak çözdü. Sandalyesini döndürüp beni bacaklarının arasına çektiğinde sol dizine oturarak avucumu yanağına yasladım.

"Hoş buldum. Nasıldı günün? Ben adliyede o kadar yoruldu ki bir an önce eve gitmek istiyorum. Çok yoruldu ama bayağı çok yoruldu!" Yüzündeki gülümseme ben konuştukça büyürken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen peki? Yorgun musun çok?"

"Geçti," diye fısıldadı. "Yorulmuştum ama uçup gitti."

Başımı sol omzuma doğru eğerken parmağımı yüzünde gezdiriyordum. “Yine de yorgunsan sana masaj yapabilirim diyecektim.”

“Yorgunum dersem sen de yorgun olduğun halde bana masaj mı yapacaksın?” diye sordu.

“Evet. Yaparım, ne olacak ki?”

“Ne olacak?” dedi ve omuz silkti. “Seni alıp içime sokacağım en sonunda orada yaşamaya devam edeceksin. Bu olacak güzelim.”

Gülümsemem sınıtmaya döndü. “Sanırım buna karşı çıkmam. Benim de seni küçültüp cebimde taşıyasım falan var. Söz. Galatasaray maçlarına gideriz yine.”

“Allah razı olsun ya,” dedi gülerek. “Çok düşüncelisin, İzgi.”

Ona *öyleyimdir* bakışlarımı gönderip bilgisayarına baktım. “Eğer işin bittiyse çikalım mı? Evde yeriz. Cidden bir yere gidecek halim kalmadı çünkü.”

“Gökdeniz nerede?” diye sorarken kucağında benimle birlikte tekrar masaya döndü ve bilgisayarında kalan işini yapmaya devam etti. “Koridordaki akvaryumu görüp içine mi atladı yoksa?”

Söylediği şeyle omzuna vurduğumda daha çok sırttı. “Bu dediğini duymasın. Birkaç gündür *hamsi balık değildir* diyerek dolaşiyor ortalarda. Valla terör estirir.”

“Küçük hamsi terör estirdi.”

Telefonuma gelen mesajla yerimden doğruldum. “Benim büroya dönmem gerekiyor,” dememle bilgisayar ekranındaki bakışları bana döndü. “İşle ilgili bir sorun. Çıktığımda seni ararım, olur mu?”

“Bir sorun mu var?”

Başımı iki yana salladım. “Aklımdan çıkan bir şey yalnızca.”

Beni onaylamasıyla başımı sallayarak odasından çıktım. Çantamı karıştıra karıştıra arabama doğru ilerliyordum ki ortamdaki büyük sessizlikle tedirgin bir halde başımı kaldırdım.

O günden beri Selçuk’tan ses seda yoktu. Ama korkmama engel olmadım.

Bakışlarımı yalnızca arabaların ve benim bulunduğum otoparkta gezdirirken adımlarımı hızlandırdım. Sanki ensem karıncalanıyordu. Topuklu ayakkabılarımın tıkruları yankılanırken derin nefesler alarak kendimi bir şey olmadığına ikna etmeye çalıştım.

Arabamın hemen yanına gelmemle bir kez daha etrafa bakındım. Görünürde kimse yoktu. Ses yoktu.

O yoktu.

Boşu boşuna evham yapıyordum.

Elim kapı kolunu tuttuğu an sol kolumdan tutulup çekilmem bir oldu. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlarken Merdan Efe'yle göz göze geldim. Yüzümün halini görmesiyle gülümseyen ifadesi yok olurken kaşları çaldı. "Ne oluyor?"

"Ben..." Nefes nefese bir kez daha etrafa baktım. "Sen bir an kolumdan tutunca korktum. Burası sessiz ya..."

"Tek sebebi bu mu?" diye sordu düz bir ses tonuyla. Benim bu halimle o da tedirginleşirken elini kolumun üzerinden çekmeden bakışlarını otoparkta gezdirdi. Temkinliydi. Çünkü neyden korktuğumu anlamıştı. "İzgi, bir şey olmadı değil mi?"

Başımı iki yana sallarken sakinleşmeye çalıştım. "Yemin ederim olmadı. Burası bu kadar sessiz olunca biraz tedirgin oldum. Bir şey olursa sana söylerim, biliyorsun. Artık bir şey saklamak yok, Merdan Efe."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Gerçekten iyiyim. Sen neden geldin?"

Cebinden telefonumu çıkarttı. "Mesajı okuduktan sonra ofiste bırakmışsın."

Gülümsemeye çalıştım. Gülerek omzumun üzerinden ona döndüğümde onun eğlenir ifadesi aniden silindi. Arkamdaki bir noktaya bakarken gülüşü kaybolmuş, yüzü öfkeli bir hale bürünmüştü. Birden ne olduğunu anlamazken bakışlarını takip ederek tekrardan önüme döndüm.

Selçuk, buradaydı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken aynı aylar önceki bitkin haliyle şimdi yeniden karşımda duruyordu. Baştan aşağı simsiyah giyinmişti ve gözlerinin içi kıpkırmızı bir halde bize bakıyordu. Aynı bitkinlikle buradaydı. Ama ben aylar önceki İzgi değildim. O gün yaşadığım kötü duyguların hiçbirini şu an bende yoktu.

Biri hariç; endişe.

Endişeyle Merdan Efe'ye döndüğümde dibime kadar gelmiş olmasıyla irkildim. "Sakin ol, olur mu?" diye mırıldandım. "Değmez sevgilim."

Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdiğimde Selçuk'un sesini duydum. "Gözlerim yaşardı."

Bakışlarım ona dönmedi. Yalnızca Merdan Efe'nin yüzüne bakıyordum. Altdudağını dişleri arasına alırken yüzü alay eder bir hal almıştı. "Oysa daha gözlerini yaşartacak bir harekette bulunmamıştım," dedi Merdan Efe ve ekledi. "Pezevenk."

"İşim seninle değil," dedi Selçuk. "İzgi'yle konuşmak istiyorum. Arada laf kalabalığı yapma zengin piçi."

“Burada kalabalık yapan biri varsa o da sensin şerefsiz,” dedi Merdan Efe iğrenircesine. “Hangi cesaretle çıkıyorsun lan sen benim karşıma? Canına mı susadın?”

Selçuk ellerini ceplerinden çıkarırken kıpkırmızı gözlerini bana çevirdi. “N’oldu? Yoksa biricik sevgilin İzgi’nin eski sevgilisini mi kıskanıyorsun hâlâ?”

“O gözlerini çek,” dedi dişlerinin arasından Merdan Efe. “O gözlerini çek yoksa ben o gözlerini çıkarıp senin götüne sokacağım.” Merdan Efe’nin soğukkanlı bir şekilde konuşmasıyla o iğrenç bakışlarını göremesem de üzerimden çektiğini hissedebilmişim. “Hâlâ kıskanmak diyor ya,” dedi Merdan Efe. “Ulan ben seni dövsem kıskandığım için değil, İzgi’nin göz yaşlarına sebep olduğun için döverim. Beynin de şeref kadar, belli oldu; hiç yok şerefsiz herif.”

“Merdan Efe, hadi gidelim,” dediğimde tek endişem ona bir şey olmaydı. Selçuk hiç normal durmuyordu ve ben Merdan Efe’nin zarar görmesinden endişeleniyordum.

Bakışları bana dönerken tüm o sertlik gitmişti. Yumuşak ifadesiyle gözlerimin içine bakmaya başladı. “Gideceğiz güzelim,” dedi dudaklarını alnıma bastırdı. “Gideceğiz ama benim küçük bir işim var. Sen şimdi arabaya geç ve beni bekle. Tamam mı?”

“Ama-”

“Hadi yavrum,” dedi anahtarını avucumun içine bırakırken. “Hadi güzelim. Söz veriyorum bana bir şey olmayacak.”

İçim rahat olmasa da kötü hissetmemesi için başımı salladım. Elimdeki anahtarla Selçuk’a bir kez bile bakmadan arabanın önüne gelmişim ki Merdan Efe’nin sesiyle duraksayarak tekrar onlara baktım. “Zamanı geldi. Ha, Seçkin? Beni bayağı bir beklettin açıkçası. O gün kaçtın gittin. Kayıplara karıştın. Ne zaman karşıma çıkarsın diye bekliyordum. İyi oldu daha fazla bekletmediğin.” Selçuk anlamsızca ona bakmaya devam ederken kaşlarını çatı. “Sen nereden geldiğini bilmediğim cesaretle benim karşıma çıkmışsın. Ee, ben şimdi seni doğduğuna pişman etmez miyim, Seçkin?”

Seçkin demesiyle gülmem gelse de ardından nasıl olduğunu anlamadığım bir hızda Selçuk’un dibinde bitip yumruğunu yüzüne patlamasıyla dudaklarımdan bir çığlık firar etti.

Eli acıyacaktı!

Selçuk onun tek yumruğuyla dizlerinin üzerine düştü. Merdan Efe, “Şeref yoksunu seni,” diye söylenmesinin ardından yere düşmüş olan Selçuk’a bir yumruk daha indirdi. “Seni dinlene dinlene döverek tanınmaz hale getireyim de gör bakalım dünya kaç bucakmış. Yediğin boklardan sonra

ortalardan kaybolup, seneler sonra benim sevgilimle konuşabileceğini mi sanıyorsun lan sen?”

Endişeyle yanlarına ilerlerken Merdan Efe'nin tekrar vurduğu yumruğuyla suratındaki kanlar çoğalınca yüzümü buruşturdum. Hiçbir acıma ya da üzülmeye hissetmiyordum. Belki doğru değildi ama gerçek buydu.

“Kalk lan kalk,” dedi Merdan Efe tepeden ona bakarken. “Hemen bayılma öyle. Daha sevdiğim kadının her şeye karşı olan güvenini sarstığın için de döveceğim seni. İşimiz uzun. Şeref yoksunu piç seni, ellerim kaşınıyordu zaten.”

“Merdan Efe lütfen,” dediğimde gözlerim aniden doldu. Titreyen sesimle Merdan Efe'nin havaya kaldırdığı eli duraksarken Selçuk'u aniden bırakıp bana doğru döndü. Art arda yumruk vurmasından dolayı elinin üzeri kan doluydu. “Bak eline zarar verdin işte,” dediğimde yanına doğru adımladım. “Onun için elin bile kanasın istemiyorum. Ne olur gidelim.”

“Gideceğiz,” dediğinde Selçuk'un arkadan gülme sesi geldi. Gözlerini kapattı. “Son, İzgi'm. Geç arabaya, geliyorum. Acımıyor elim, yemin ederim.”

Bir şey dememe izin vermeden tekrar yanına döndüğünde Selçuk hafifçe doğrulmuştu ancak yüzüne gelen yumrukla tekrar yere düştü. “Sen dua et... ben onun titreyen sesine bile dayanamıyorum.”

Merdan Efe öğrenir bakışlarını son kez onda gezdirirken yanıma adımlamaya başladı. O sırada otoparkta başka adım sesleri duyulurken Gökdeniz olmasıyla rahatladım. “Sen hallet,” dedi Merdan Efe ona doğru. “Duyulmasın bu, Gökdeniz. Magazinle falan uğraşamam. Onu da hallet sana zahmet.”

“Oldu bil,” dedi Gökdeniz. “Bir tur da ben döveyim aslan yengem için.” Yüzümün halini görmesiyle alaylı ifadesini sildi. “Vallahi şaka yaptım. Şiddete hayır.”

Merdan Efe'nin yanıma gelmesiyle kanlı elini avuçlarımla arasına aldım. “Acıttın işte canını,” diye fısıldadım. “Değdi mi onun için? Elbette değmedi!”

“Değdi,” dediğinde elindeki bakışlarımı yüzüne çevirdim. “Senin için değdi.”

“Benim için bile olsa acımasın canın,” dedim ve kanları umursamadan elinin üzerini öptüm.

Dolan gözlerimi kırptırdığımda alnını omzuma yaslayarak derin bir nefes çekti içine. “Senin tek bir gözyaşına her şey değer.”

ON ÜÇ

“Acıyor mu çok?”

Belki de onuncu kez sorduğum soruya yine de sıklımadan başını iki yana sallayarak cevap verdi. “Acımıyor çok.”

Otoparktaki olaylı dakikalarımızdan sonra eskiden Sevcan ile yaşadığım eve gelmiştik. İlk işim Merdan Efe'nin elini temizleyip sarmak olurken buna gerek olmadığını söylese de dinlememiştik. İtiraz etse de kanlı elini temizlemeye başladığımda yüzünü buruşturmuştu. Şimdi ise topladığım eşyaları küçük bir çantaya koymuş, yatağıma yayılmış vaziyette beni seyreden sevgilime bakıyordum.

Şaşırtıcı şekilde sinirli falan değildi.

Hatta Selçuk'u dövdükten sonra siniri falan kalmamıştı. Oysa kavga ettikten sonra da sinirli olurdu. “Nasıl bu kadar sakinsin?” diye sordum.

Selçuk'a sinirli olmadığı gibi yol boyunca homurdandığı tek şey onunla yaşamaya başlamadan önce nasıl Kadıköy'de oturduğumdu. Hâlâ kabullenemiyor oluşuna keyfim yerinde olmasa da gülüp durmuştum.

Gözlerini kıstı. “Ne demek bu?”

“Selçuk'un sözlerine sinirlendin ve onu dövdün ama sonrasında da arabaya bindiğimizde de hiçbir şey olmamış gibi sakindin. Sadece öfke kontrolünle alakalı değil gibi bu.”

“Ben onun laflarına sinirlenip de dövmedim, İzgi,” dedi düz bir ses tonuyla. “Aylardır psikoloğa gidiyorum. Karşımdaki insan kim olursa olsun, öfkemi kontrol edebilmeyi öğrendim. Karşımda onun gibi şeref yoksunu biri varken söylediği saçma sapan laflara sinirlenip de kavga başlatmam ben.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. “O zaman neden?”

“Ben hayatında değilken seni üzdüğü ve güven problemine sebep olduğu için,” derken uzandığı yerden doğrulup tam karşıma dikildi. “Ben, onun bana ettiği laflara dayanırım ama sana yaşattığı kötü şeylere dayanmam. İzgi. En başından beri, daha seninle sevgili olmadığımız zamanlardan beri onunla görülecek bir hesabım vardı. Gördüm ve bitti. O adam bir daha karşına çıkamayacak. Karşıma çıkamayacak.”

"Çıksa da umurumda değil ki," dedim elimi kolunun üzerine koyarken. "Ben yalnızca senin için endişelendim. Bunu biliyorsun, değil mi? Onu dövmen ya da onun bir zarar alması her ne kadar etik olmasa da umurumda değil. Sinirli değilsin ama canın sikkın, görüyorum. Bu yüzden sıklımasın canın."

"Saçmalama," diye homurdandı. "Elbette durumun böyle olduğunu biliyorum, İzgi. Seni tanıyorum. Senden eminim. Bu tarz şeyleri ne düşürüm ne de bu konularda şüphem olur."

"Yüzün asık," dediğimde derin bir nefes aldı. Merdan Efe'de anlamadığım başka bir şeyler vardı.

Otoparkta yaşadıklarımızdan dolayı olduğunu düşünsem de öyle olmadığı dakikalar önce anlamıştım. "Asık suratının sebebini öğrenemeyecek miyim?"

"Suratım asık değil," diyerek bir kez daha reddetti.

"Asık işte Merdan Efe, inkâr etme. Sorun ne?"

Elini ensesine atarken sıkıntıyla gözlerini kapattı. "Canımın sikkın olmasının o şerefsizle ya da bizimle alakası yok, İzgi."

"Bunu fark ettim."

Gözlerini tekrar açıp gözlerimle buluştururken devam etti. "Şu aylar önce sizin üst kata taşınan adamla kadın vardı ya?" Başımı sallayarak onayladım. Yüzüm daha meraklı bir hal aldı. "Biz eve girerken o kadını bahçede gördüm. Tek başına oturmuş ağlıyordu. Üstelik yanağında büyük bir morluk vardı, İzgi. Uzaktı ama fark ettim. Sen söylenirken görmedin ama eve girdiğimizden beri aklımda. Yaşadığımız zamana bakarsak şu an aklıma yüzlerce senaryo geliyor." Saçlarını karıştırırken odada adımlamaya başladı. "Gidip kadına sorsak söyler mi onu da bilmiyorum ama düşündüğüm gibi bir şeyse sessiz kalamayız. Yardım ederiz. Bir şeyler yaparız işte."

"Gidip konuşalım," dedim. "Dediğin gibi bir şey olabilir ve yardım isteyemiyor da olabilir. Elbette sessiz kalmayacağız, Merdan Efe. Elimizden ne geliyorsa yaparız ikimiz de. Ses çıkaramayan kadınların sesi olmalıyız."

Başını sallamasıyla ben de başımı salladım. Hazırladığım çantayı da alıp evden ayrıldığımızda binadan çıkmamızla Merdan Efe'nin gösterdiği yere baktım. Kadının hâlâ sitenin çardaklarından birinde oturuyordu. Kısa ama hızlı adımlarla yanına vardığımızda beni fark etmesiyle gözyaşlarını silip yanağını tülbentine saklamaya çalışması bir oldu.

"Merhaba," dediğimde bana kısa bir bakış atıp başını salladı. "Rahatsız etmeyeceksek oturabilir miyiz? Ben alt komşunuz Sevcan'ın ev arkadaşıyım."

“T-cabii,” derken yanağını fark ettiğimizi anlamasıyla kapatmaya bir son verdi. “Ayşe ben,” dedi titreyen sesiyle. “Hatırlıyorum kızım seni.”

Ben Ayşe Hanım'ın hemen yanına otururken Merdan Efe de karşımıza geçti. Bakışlarını masanın üzerinde tutuyordu. “Ben de İzgı,” dedim elimi ona doğru uzatırken. Kaşlarımla yanağını işaret ettim. “Geçmiş olsun.”

Sessiz kaldı.

“Nasıl olduğunu anlatmak ister misiniz?” diye sordum en yumuşak ses tonumla. “Ben artık burada yaşamıyorum ama size her konuda yardımcı olabilirim, Ayşe Hanım. Avukatım aynı zamanda.” Uzanıp kucağının üzerinde birleştirdiği ellerini tuttum. “Sizi burada yüzünüz bu halde ağlarken görmem aklımıza hiç iyi şeyler getirmiyor.”

Dakikalar boyunca sessiz kalmasıyla konuşmayacağını düşünmüştüm ancak dudaklarımı aralamamla sessizliği bozdu Ayşe Hanım. “Tahmin ettiğiniz şey,” diye fısıldadı. “Dillendirmeyeyim.”

Merdan Efe'de öfkeli bir nefes alış verişini duyarken gözlerimi kapatıp açtım. “Şikâyette bulundunuz mu?”

Başını hızlıca iki yana salladı. “Çocuğum var. Ben çalışmıyorum, hiç okumadım da kızım. Nasıl bakacağım şuncacık evladıma? Yapamam...”

Yutkundum. “Tek başına ayaklarının üzerinde durabilen, çocuğuna bakabilen binlerce kadın var, Ayşe Hanım. Size yardım edecek yüzlerce insan da var. Çocuğum var diyorsunuz. Sizin eşinizden gördüğünüz şiddete şahit olması onun için daha mı iyi olur?”

Tekrardan ağlamaya başladığında ellerini daha sıkı tuttum. “Siz şiddeti yaşamayın diye yardımcı olacak binlerce kadın da var. Yalnız değilsiniz. Çocuğunuz olduğu için çaresiz hissediyorsunuz anlıyorum ama ne olur susmayın. Şiddete karşı ne olursa olsun sessiz kalmayın. Kocamdır yapar, çocuğum var şikâyette bulunamam demeyin. Sizin neler hissettiğiniz belki tam anlamıyla anlayamam ama ben elimden gelen her şeyi yaparım.”

Başını aniden kaldırdığında gözlerinin içinde gördüğüm umuda ağlayacağım sandım. “Şiddet kabullenilemez. Siz sessiz kalmayarak konuşmaya karar verirseniz, biz de önce bu hayattan kurtulmanız sonra da çocuğunuzla birlikte ayakta durabilmeniz için elimizden gelen her şeyi yapmaya hazırız.”

“İş buluruz,” dediğini duydum Merdan Efe'nin. İkimizin bakışları üzerine döndü. “İş, ev ve her konuda... Çocuğunuzun eğitimini en iyi şekilde sağlarız.” Merdan Efe dişlerini birbirine bastırarak Ayşe Hanım'ın yüzündeki morluğa baktı. “Kadına el kalkmaz. Kalkarsa da kırılır. Böylelerini gördükçe benim başım utançla eğiliyor. Onların soyu tükenmez, ne yazık ki mümkün değil ama siz susmazsanız önlerine hep birlikte geçebiliriz. Yalnız değilsiniz.”

“Bunu yapmasının sebebi-”

“Bunun hiçbir sebebi olamaz,” dedi Merdan Efe. “Kadına şiddetin tek bir nedeni bile olamaz. Bilmediğimiz çok şey oluyor ve birçoğuna engel bile olmadan haberlerden görüyoruz ama ben gördüğüm şeye de susmam, Ayşe Hanım. Biz şimdi sizi bu halde gördükten sonra susup, belki günler belki aylar sonra o haberlerde sizin de isminizin söylenmesini izlersek nasıl insanlar oluruz? Siz şiddete karşı susmayın, biz söylediklerinizin arkasında durarak bağırmanıza yardımcı oluruz.”

Gurur dolu bir halde onu izlerken dolan gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Keşke her erkek senin gibi olsaydı, Merdan Efe. İşte o zaman bu dünya, her gün bir başka kadın cinayetini görmediğimiz, korkmadan yaşayabileceğimiz bir hale gelebilirdi.

“Ben sizin avukatınız olacağım,” dediğimde daha çok ağlamaya başladı. “Hiçbir ücret talep etmiyorum. Sizin avukatınız olacağım ve güya adam olacak o kocanızın en ağır cezayı alması için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Avuçlarımın arasında tuttuğum ellerini bir kez daha sıktım. “Bizim ayakta durmak için bir erkeğe ihtiyacımız yok. Bir başımıza hayatımızı da kurarız, çocuğumuza da bakarız. Kaldı ki eşini el üstünde tutması gerekirken ona şiddet uygulayan bir kişiye hiç ihtiyacınız yok.”

“Allah razı olsun,” dedi hıçkırıklarının arasından. “Teşekkür ederim kızım.” Bakışlarını bizi sessizce izleyen Merdan Efe’ye döndürdü. “Teşekkür ederim oğlum.” Gözyaşlarını tülbentine silerken ikimizin arasında gezindi bakışları. “Ben çocuğum için sessiz kaldım bunca sene. Küçükrük, ailelerimizin tavrı belliydi. Aptallık ettim, okumadım. Böyle bir adama muhtaç kaldım. Bir kadın bir adama muhtaç kaldığında ses çıkaramıyor.”

“Biz sizin için de ses çıkarırız.”

“Birbirinizi bulduğunuz için de çok şanslısınız,” dedi aniden. “Siz bu düşüncelere sahipken büyüteceğiniz çocuklar da çok şanslılar.”

Merdan Efe’yle içimize derin bir nefes çektik.

Ayşe Hanım yine sessiz kaldı. Gözlerinin içindeki umut kırıntularından, ona yardım etmemize izin vereceğini anlamıştım ancak hâlâ korkuyordu. Korkusunu, endişesini anlayabiliyordum. Bu duygularla dolu olsa da kaçmayacağını ve sessiz kalmayacağını biliyordum.

Yıllardır beklediği o umut ışığı gelmişti belki de ve o bunu kaybetmek istemiyordu. Oğlu için bunlara katlanan bir kadın, yine oğlu için de sessiz kalmayacaktı.

“Biz küçük şehirden geldik buraya,” diyerek bozdu uzun süreli sessizliğini. Konuşmak zor geliyordu, bunu titreyen elleri ve seslerinden görebiliyordum. Yine de devam etti. “Burada kimim kimsem de yok. Ne yapacağımı,

ne edeceğimi hiç bilemedim. Burada komşu komşuya bile yabancıyken yardım istemek, hele ki çocuğum varken ne yapacağımı bilmeden şikâyetle bulunmaktan korktum hep. Kaç suçlu serbest bırakıldı görmüyor muyuz her gün haberlerde? Şimdi siz bana elinizi uzattınız, Allah da sizden razı olsun. İyilik yaptığınız her nefes, size huzur olarak dönsün inşallah.”

“Hepimize,” dedim kollarımı Ayşe Hanım’a sararken. “Hepimize dönsün inşallah. Bir değil, bin Ayşe bu durumdan kurtulsun.”

Biz bugün bir kadın ve bir çocuğu gelecekte yaşanabilecek büyük bir felaketten kurtarmıştık belki de. Ama yine belki de bizim bugün insanlık olarak, yaşanan büyük bir felaketten hiçbir haberimiz olmamıştı.

Bambaşka şehirler, bambaşka aileler ama durum hep aynıydı.

Biz kadınların şiddet görmeden, öldürülmeden, haksızlığa uğramadan yaşayabildiği; geceleri sokaklarda tek başlarına korkmadan yürüyebildiği ve özgür olduğu yarınlara ulaşabildiğimizde gerçekten insan olduğumuzun farkına varabilecektik.

Şiddete susmayan insanların arkasında durarak bağırımlarına yardımcı olduğumuz müddetçe o gerçek insanlığa ulaşabileceğimize dair umudum hep olacaktı.

Sevcan tatilden dönmüştü. Onun attığı mesaja güldüğüm sırada ekranda Merdan Efe’nin çağrısı gözükte. Bekletmeden aramayı cevaplarken telefonu kulağıma götürdüm. “Hayatım?”

“İzgi, babam bugün tersinden kalkmış,” diye homurdanmaya başladığında gülümsedim. “Tam işleri bitirmişim çıkacağım şirketten, odaya geldi ve daha çok iş verdi. Bu gece geç geleceğim güzelim. Hanım evde bekliyor, geç gidersem kızar dedim ama yemedi.”

“Babana benden hanım diye mi bahsediyorsun, Merdan Efe?”

“Evet,” derken gülme sesini işittim. “Benden habersiz evlendiysen seni Ali Sami Yen’in ortasına asıp sallandırırım diyerek köpürdü bir de.”

Sesli bir şekilde güldüm. “Benim de Sevcan’a hesap vermem uzun sürer zaten. O yüzden geç giderim eve.”

“Tamam güzelim,” dediğinde arkadan birkaç kâğıt sesi de gelmişti. “Şimdi kapatıyorum. Çıktığımda ararım.”

“Tamamdır,” dememin ardından vedalaşıp aramamızı sonlandırdım.

Sevcan’la kavuşma anımız tam bir curcuna oldu. Önce benden yokluğunda olan şeylerin haberini alıp ardından tatilini ballandıra ballandıra anlattı. “Efe Merdan nasıl?”

"Şu adama Efe Merdan demekten vaz mı geçsen artık? Sonra bana *sirekli neden Efe Merdan diyor* diye sorup duruyor."

"Ne vazgeçmesi? Efe Merdan zaten onun adı."

"Telefondan takip ettim maçları," dedi Kerem de. "Galatasaray bayağı iyi başladı yeni sezona."

Başımı sallayarak onayladım. "Galatasaray iyiyse Merdan Efe de iyi."

Evin önünde durmamızla Gökdeniz'i gördüm. O da bizi görmesiyle oturduğu merdivenden kalktı. Tepede güneş varmış gibi elini gözlerinin üzerine doğru tuttu. "Komutan Logar, bir cisim yaklaşıyor efendim."

"Cisim sensin balık Hamsi," diye seslendi Sevcan.

"Hamsi balık değildir," diye yükseldi Gökdeniz de. Tam o an telefonun çalmasıyla elini cebine attı. Ekranda gördüğü isimle kaşları çatılırken kısa bir an bize baktı. "Siz çıkın, ben de konuşup geliyorum."

Onu onaylayıp binaya girdik. Eve girdiğimizde onlar içeri giderken ben de mutfağa geçerek bir şeyler hazırlamaya başladım. Aklım Gökdeniz'de kalmıştı ancak telefon görüşmesini bitirdiği için dakikalar sonra o da geldi.

"Eviniz de güzelmiş," diyerek mutfağa girdi.

"Merdan Efe'nin yanında burası için eviniz deme sakın," dedim içeri girmesiyle kapıyı kapatırken. "Belli etmediğini sanıyor ama hemen bozuluyor. Kadıköy'de olmasının da bununla ilgisi olabilir tabii."

"Aslanım Kadıköy'de oturduğunu ilk öğrendiğinde fenalık geçirdi, İzgi," dediğinde bunu bilmediğim için kaşlarım havalandı. "Fenerbahçeliyim dediği yetmiyor bir de gidip Kadıköy'de ev tutmuş diye ağlıyordu. Cidden başka semt mi yoktu?"

"Şu an size inat gidip Şükrü Saraçoğlu'na en yakın evi bulabilirim," dedi Sevcan da yanımıza geldiğinde. "Arabamın aynasına da hamsi asacağıım. Sallanıp dursun horon teper gibi."

Onun dediklerine gülerken aklıma gelen şeyle Gökdeniz'e döndüm. "Dışarıda arayan kişiyi görünce kaşların çatıldı. Bir sorun yok, değil mi?"

"Yok," dedi uzanıp masadaki çayı alırken. Merdan Efe gibi o da çay bağımlısıydı. Su içer gibi çay içmelerini hâlâ garipsiyordum. "Senin manitan nerede kaldı ya? Merdan Efe'si olmayan bir İzgi, Muslera'sı olmayan bir kaleye benziyor."

Benzetmesine karşı sırttım. Kırmızısı olmayan sarı, Fatih Terim'i olmayan Galatasaray ve Muslera'sı olmayan bir kale...

"Bak bak nasıl sırtıtıyor," dedi Sevcan. "Bak, nasıl da hoşuna gitti. Aptallık seni..."

Tam o sırada Kerem içeri girdi. "Efendim?" dedi Sevcan'a.

Sevcan gözlerini kırıştıtırırken ellerini birleştirerek çenesinin altına yasladı. Kerem yanına oturup dudaklarını Sevcan'ın saçlarına bastırdı.

"Yeter ama yeter," dedi Gökdeniz. Çayı sehpaye bırakıp yüzünü yastığa gömdü. "İzgi ve Merdan Efe çifti bitiyor, siz başlıyorsunuz. Bu dünyada sevgilisi olmayan insanlar da vardır! Saygı duyun."

"Sen bu konuda hiç konuşma," dedi Sevcan. "Benim gitmemi mi bekledin ya sen?"

"Aniden karar verdim. Ne yapsaydım? *Aa, Sevcan burada değil, ben sonra itiraf yapayım* mı deseydim?"

Sevcan omuz silkti. "Elbette öyle diyeceksin."

"Hanımefendi ne diyorsun?"

Sevcan onun neşeli halini inceledi bir süre. "Sabi gitti mi?" diye sordu ardından. Salonda kısa süreli sessizlik oluşurken başını sallayarak onayladım.

"Bu konuyu konuşmasak daha iyi," dedi Gökdeniz aniden ciddileşirken. "Yaşandı ve bitti. İkimiz de kendi yolumuza bakacağız."

"Nasıl istersen," diye mırıldandı Sevcan. Tam o sırada evin içini tekrar zil sesi doldurdu. Merdan Efe sonunda babasını atlatıp gelmiş olmalıydı. Kapıyı açtığımda tahminim doğrulandı.

"Hoş geldin," dememin ardından elini tutarak içeri çektim. "Aç mısın? Geç çıkacağım deyince eve geçince bir şeyler hazırlarım demiştin ama hemen tabak hazırlayabilirim sana da. Çay da var. Seversin sen, koyayım hemen."

"Yavrum sakın ol," dedi gülümseyip beni durdururken. "Aç değilim. Çayı da kendim alırım. Sen de işten geldin buraya, yorulma."

"Ne uğraşması?" diye homurdandım. "Sen içeri geç, hemen geliyorum."

Bir şey demesine izin vermeden mutfağa geçerken son gördüğüm yüzündeki gülümsemeye ayakkabılarını çıkardığı oldu. İnce belli çay bardağına demli bir çay koyup salona adımladığımda sesler daha netleşti. "Sağ ol güzelim." Yanına oturduğumda kolunu omzuma atıp saçlarımla oynamaya başladı. "Sana bir haberim var."

Heyecanla yerimde doğruldum. "Neymiş o?"

"Bilal, işyerinden izin almış. Yarın geliyorlar ailecek." Yüzünü buruşturdu. "Evde bir kartalın yaşamasına alışır mıyım bilmiyorum. Farkındaysan bir kartal dedim çünkü Mert'i aslan yapıyorum gizli gizli."

Söyledikleri beni mutlu etti. Mert'i çok özlemiştim ama kalbim Mert ve Merdan Efe anlarına hazır mıydı bilmiyordum.

Asıl sorun ise tam lig zamanında aynı evin içinde aslan, kartal ve hamsinin nasıl birbirilerini boğazlamadan duracaklarıydı. Muhteşem üçlü kendi aralarında hallederler diye düşünüyordum.

Süper Lig'in bizim evdeki versiyonu da fazlasıyla heyecanlı geçecek gibi duruyordu.

"116 senelik tarihi, kimsenin yanına yaklaşılamadığı başarıları, müzesinde rakiplerinin iki katı kupası olan, Türk olmayan takımları en çok yenen, ülkesinin medarıiftiharı, UEFA ve Süper Kupa sahibi, 4. yıldızın ilk ve tek sahibi anlı şanlı Galatasaray'ın, Fenerbahçe ile maçı var."

Derin bir soluk aldım. "Sana da günaydın, Merdan Efe." Yatakta daha gözlerimi bile zor açıyorken tepemde arka arkaya bir şeyler sıralayan Merdan Efe'ye düz düz bakmaya devam ettim. "Sabah sabah yine formundasın."

"Günaydın Galatasaraylı sevgilim... Bugün derbi var, İzgi!" Yatakta oturur pozisyona geçtiğimde dağılan saçlarıma ellerini uzatarak düzeltmeye başladı. "Bugün *buradan çıkış yok* dedikleri statlarından kupayla çıktığımız Fenerbahçe ile kendi evimizde maçımız var. Marşlar söylensin, meşaleler yakılsın. Şampiyonluk için bir adım daha atılsın!"

Savaşa hazırlanıyorduk sanki.

"Maça gidiyoruz yani bugün," dediğimde gözlerini kaçırdı.

"Sen evden izle istersen, İzgi."

Gözlerim kocaman açıldı. "Her maça gittim ama Fenerbahçe'yle olan derbi maçına gelmeyeceğim, öyle mi? Saçmalama, Merdan Efe!"

"Sen ve o takımla ilgili hiç hoş anılarım yok, İzgi."

Altdudağımı dişlerimin arasına alarak sırtıma engellemeye çalışsam da pek başarılı olamadım. "Aklım falan karışmaz, korkma."

"Ne aklın karışacakmış?" diye homurdanmaya başladı. "Ben biliyorum zaten aklının karışmayacağını. Hayret bir şey... Sen zaten Galatasaraylısın, neden karışsın aklın? Laflara bak ya." Yataktan bana bakmadan kalktığına söylenerek ilerlemeye başladı. "Karışmazmış aklı... Allah Allah ya! Herhalde karışmayacak. Akıl karışması ne bir kere? Akıl karışır mı hiç? Mantıksız bir kere... Ne saçma sapan sözler bunlar."

Dayanamayarak kahkahamı serbest bıraktığımda kaşları çatık halde bana döndü. Yüzünde huysuz bir ifadeyle odanın ortasında durarak gülüşümü izlemeye başladı.

"Gülme İzgi," dediğinde yüzü biraz daha yumuşamıştı. "Hiç gülme. Öyle güzel güzel bakıp da durma."

Yatakta dizlerimin üzerinde kalkıp yatağın ucuna doğru gittim. Kollarımı iki yana açarken gülümseyerek yüzünü inceledim. “Gel,” dediğimde ikiletmeden geldi. Kollarımı ona sarıp yüzümü göğsüne yasladım. “Bugün ben maça geleceğim ve mağlubiyet falan olmayacak.”

Bir elini sırtıma koyarak beni daha çok kendisine yaslariken diğer eli saçlarımin arasındaki yerini aldı. “Biz alacağız maçı, değil mi?”

Öyle hevesli bakıyordu ki başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım. “Şimdi ben hazırlanayım ve aşağı inelim, olur mu? Ev insan kaynıyor ama biz odada duruyoruz.”

“Kaynarsa kaynasın. Hepsi kendi evleri gibi takılıyorlar işte. Zaten sürekli benimle baş başa kalmak istediğinin onlar da farkındalar.”

“Bak ya!” Çenemi göğsüne yaslayarak alttan alttan ona bakmaya başladım. “Tam tersi olmasın o?”

“Alakası yok,” derken beni bırakıp kapıya doğru ilerledi.

Arkasından, “Hain adam,” diye bağırdığımda gülerek kapıyı ardından kapattı. Banyodaki işlerimi halledip şimdilik bir eşofman takımını üzerime geçirmemin ardından saçlarımı da tepeden toplayarak odadan çıktım. Bilal, Sude ve Mert, İstanbul’a günler önce gelseler de bize henüz dün gece gelebilmişlerdi. Bilal’in bize gelmelerini tam derbi gününe denk getirmesini çok manidar buluyordum.

Aşağıda sesler yükselirken Mert’in kahkahasını duymamla dudaklarım iki yana kıvrıldı.

Merdivenleri bitirip salona geçtiğimde bakışlarım tek bir noktada takılı kaldı. Merdan Efe tekli koltukta oturuyor ve Mert’i kollarıyla havaya kaldırıp indirerek, dudaklarını da boynuna bastırarak kahkahalar atmasını sağlıyordu.

Bu görüntü... Bu görüntü o kadar güzeldi ki kalbimin göğüs kafesimden fırlamasına sebep olacak kadar hızlı atmasını sağlıyordu.

Mükemmel bir insandı, mükemmel bir sevgiliydi ve mükemmel bir baba olacaktı. Düşüncesi bile midemdeki mavi kelebeklerimin çıldırmasına kanat çırpmalarını sağlıyordu. Gerçeği olsa kim bilir nasıl olurdu?

“Günaydın,” dedim en sonunda kendime gelirken. Sude’nin ima kokan bakışlarıyla gözlerimi kaçırdım. “Ne ara uyandınız?”

“Az önce,” dedi Gökdeniz homurdanırken. O da dün gece bize gelmiş ve burada kalmıştı. Şimdi ise uykulu gözlerle uyanık kalmaya çalışıyordu çünkü saat henüz sabahın sekiziydi. Merdan Efe derbi günü olduğu için evde gerçekten terör estiriyordu. “Gittiği her takımda dayak yiyen o futbolcu gibi uyandım bugün.”

"Günaydın," dedi Bilal de. "Sabaha 8-0 lafını duyan Beşiktaşlı spor yorumcusu kırgınlığı ve öfkesi ile başladım ben de. Mert sağ olsun sabaha karşı ancak uyudu."

"Günaydın İzgi," dedi Sude de. "Ben dümdüz uyandım."

"Siz yukarı çıkıp uyuyun, biz maça kadar bakınız Mert'e," dediğimde Bilal'in adeta gözleri parladı.

"Valla hiç mütevazılık yapamayacağım," diyerek ayağa kalktı Bilal. "Hadi Sude'm. Uyku bizi bekler. Biraz daha uyumazsam ilk defa zombi olan bir kartal görenler olarak tarihe geçeceksiniz."

"Bilal," diyerek uyarırcasına konuştu Sude. "Olur mu öyle şey kocacığım? Daha dün gece geldik. Bir de akşama kadar uyuyacak mıyız?"

"Aşk olsun yenge," dedi Merdan Efe. Bakışlarım tekrar ona döndüğünde derin bir nefes aldım. Mert'i sol dizine oturttuğunda Mert de başını onun omzuna yaslayarak küçük elleriyle Merdan Efe'nin parmaklarını tuttu. "Yabancı mısınız sanki? Hem biz Mert'i çok özledik. Hasret gideririz biraz. Siz dilediğiniz gibi uyuyun. Ev sizin sayılır."

"Vazgeçecek gibiyim," dedi Bilal tereddütlü bir tonda. "Oğlumu Merdan'la baş başa bırakmak pek akıl kârı değil çünkü."

Sude'nin yanına ilerleyip koluna dokundum. "Merdan Efe doğru söylüyor, Sude. Misafir değilsiniz siz bu evde. Biz bakarız Mert Bey'e." Sözlerimin bitimiyle Bilal'e döndüm. "Ve merak etme, ben Mert'i koruyacağım."

"Yenge kusura bakma ama bu herif seni bile Fenerbahçeli halinden uzaklaştırmışken sana nasıl güveneyim ben? Şeytan tüyü var bunda."

"İzgi hep Galatasaraylıydı," diyerek araya girdi Merdan Efe. "Olur olmadık şeyler konuşma birader."

"Sus kardeşim," dedi Bilal ters ters ona bakarken. "Oğluma gizli gizli marşları dinlettin diye çocuğum Galatasaray marşı duyunca gülmeye başlamıştı. Kafayı yedim evde ama çok şükür atlattık bu durumu."

"Bakıyorum da uykun açıldı, Bilal." Sude ayağa kalkıp eşinin elini tuttu. "Uykusuzluğun da çenene vurdu. Hadi, çocuklar için uyku vakti."

Merdan Efe kahkaha atarken Bilal onu merdivenlere doğru çekiştiren Sude'ye söyleniyordu. "Kaç kere diyorum milletin içinde beni çocuk gibi sevme karıcığım. Ne biçim gülüyor, görüyorsun değil mi? Bugün Fenerbahçe şunları bir yensin de o zaman ben güleceğim. Son gülen iyi güler, aslanım!"

"Neyse ki Galatasaraylılar her zaman son gülen oluyor, kartalım!"

"Gördük geçen sezon..."

"Hâlâ en çok kupası olan ve tek dört yıldızlı takım biz olduğumuza göre, siz pek de son gülen olmuyorsunuz kartalım."

Sude tekrardan onu çekiştirdiğinde Bilal'in homurdanmaları da bizden uzaklaştı. "Farkındaysanız ben, konu kupa ve şampiyonluk olunca susuyorum," dedi Gökdeniz. "Ama o sene bu sene kardeşim. Sezon sonunda ben konuşacağım, siz dinleyeceksiniz! Trabzon'daki otobüslerde akbil basarken bile o sene bu sene dendiğini biliyor muydunuz?"

"Birader siz neden şimdiden havaya girdiniz? Daha dört maç oynadık ve lider biziz farkında mısınız? Namağlup lider olarak ilerliyoruz, ilerleyeceğiz. Giresun'u, Hatay'ı, Kasımpaşa'yı ve Kayseri'yi yendiğimiz gibi bu akşam Fenerbahçe'yi de yenip serimize devam edeceğiz. Sizin yine hiç şansınız yok be, Hamsi."

"Biz de bir tek geçen maçta berabere kaldık ve ikinci sıradayız, aslanım. Sen çok da umutlanma bence."

Merdan Efe elini havada *aynen aynen* dercesine salladığında onun yanına ilerledim. Oturduğu tekli koltuğun kol kısmına oturup işaretparmağımı Mert'in yanağında gezdirdim. Hızlı hızlı emziğini emerken başını Merdan Efe'nin göğsünden kaldırıp uykulu gözlerini bana çevirdi. Ben olsam ben de o göğüsten hiç kalkmazdım tabii Mert, sen de haklısın...

"Sabaha karşı uyuduğu için onun da uykusu var sanırım," dediğimde Merdan Efe bendeki bakışlarını ona döndürerek *bilmiyorum* dercesine dudak büktü. "Biraz daha oynayıp onu yoralım da kendiliğinden uyur herhalde."

"Sanırım," diye mırıldandı. İkimizin de hiç bilgisi yoktu ama öğrenebilirdik; yaşayarak. "O zaman ben bize kahvaltı hazırlayayım. Siz ikiniz de bana yardım etmeye gelin." Bakışlarım Gökdeniz'e döndüğünde çoktan koltuğa uzanarak gözlerini kapattığını gördüm. "Gökdeniz de uyusun."

"Uyusun uyusun," dedi Merdan Efe. "Trabzonspor'un şampiyon olduğunu bari rüyasında görsün."

Ayağa kalkmamla Merdan Efe de kucağındaki Mert'i sıkıca kavrayıp ayağa kalktı. "Gelelim bakalım yardıma." Ben önden ilerlemeye başladığımda onlar da konuşarak arkamdan geliyorlardı. "Yengeye yardım edelim değil mi, Mert? Ev işlerini de yemekleri de beraber yapmalı ve birbirimize yardım etmeliyiz çünkü. Yengen mutfakta bize kahvaltı hazırlarken biz içerde maç izlemeyeceğiz." Konuşmasına karşı omzumun üzerinden ona aşkla döndüğümde mutfağın kapısında durmuş ciddiyetle Mert'e bakıyordu. "Anlaşıldı mı, aslanım?"

Mert onu anlamış gibi ağzındaki emziği atarken bir şeyler mırıldanmaya başladı. "Baba-ba."

"Çocuğa bak, içinden taş fırın erkeği Haluk çıktı, İzgi."

Çayı koymak için ocağın önüne geçtiğimde sııttım. “Çocuk ne anlarsın senin sözlerini, Merdan Efe? İyice büyüsün, o zaman verirsin bu tavsiyeleri. Sence de fazla erken olmadı mı?”

“Gayet de anlar,” dedi bir sandalye çekip otururken. “Galatasaray marşlarını dinletmem bile etkili olmuş baksana. Başka ülkede yaşamaları çoktan Galatasaraylı yapmıştım çocuğu.”

“Bilal de öyle diyordu,” dediğimde buzdolabını açıp kahvaltılıkları çıkarmaya başladım. “Alışverişe gitmemiz gerekiyor, Merdan Efe.”

“Bugün mü?” diye sordu dehşet içinde.

“Bugün seni değil markete, bahçeye bile götürebileceğimi sanmıyorum. Umarım maçın akşam yedide olduğunu hatırlıyorsundur.” Gerçi beni uyandırış şekline bakılırsa maçın akşam olmasını pek umursuyor gibi durmuyordu. Kılıçları sabahın sekizinden itibaren kuşanmasına diyecek bir söz bulamıyordum.

Merdan Efe bana cevap vermek yerine telefonunu çıkarıp kısık sesli bir Galatasaray marşı açtı. Bilal ve Sude uyandığında telefonunu hoparlöre bağlayıp marşı hepimize son ses dinleteceğinden adım gibi emindim. Stadyuma gitmeden stadyum havası yaşıtıyordu.

Gökdeniz’i de uyandırıp hep beraber kahvaltı yapmamızın ardından Gökdeniz yeniden uyuma moduna geçti. Biz de odamıza çıkıp yatağa uzanarak Mert’i de aramıza aldık. Uyudu uyuyacak modunda olmasından dolayı ikimiz de sessizce onu izliyorduk. Mert, sol eliyle benim parmağımı tutarken sağ eliyle de Merdan Efe’nin parmağını tutuyordu. Bu anımız içimi sımsıcak yaparken Merdan Efe’nin aklından geçenleri okumayı istedim. O da benimle aynı duyguları hissedip aynı düşünceleri paylaşıyor muydu?

Belki daha fazlasını düşünüyor bile olabilirdi. Nitekim aylar öncesinde Mert ile ilk tanışmamızda bile bana konusunu açmıştı. Ancak korkularım yüzünden tüm bunları düşünmekten bile kaçmıştım. Merdan Efe benimle evlenmek de istiyordu, ikimizden olacak bir bebeği de... Ama çok fazla istemesine rağmen aylar önce ona erken olduğu söylememden dolayı asla ikisinin de konusunu açmıyordu.

Oysa ben artık aylar önceki İzgi değildim. Korkularım yok denecek kadar azalmıştı. Evlilik, aşk ya da çocuk konusunda tek bir tereddütüm bile yoktu. Tabii Merdan Efe yine de huzursuz olmamam için bu konudan kaçınıyordu. Çok istese dahi benim için susuyor olması öpme isteğimi artırıyordu.

Hiçbir zaman bir ilişkide her şeyi erkek yapsın kafasında olmamıştım. Bizim ilişkimizde en başından beri en büyük adımları zaten hep o atmışken bu konuyu da ona benim açmamın hiçbir sakıncası yoktu.

Artık büyük bir adım atma sırası bendeydi.

Tam heyecanla dudaklarımı aralamıştım ki kapının tıklatılmasıyla duraksamak zorunda kaldım. Birkaç saniye sonra içeri Sude girerken tebessüm etti. “Mert sayesinde alışmışım yarım yamalak uykulara, bir türlü dalamadım. Sizi çok uğraştırmadı, değil mi?” Fısıltı şeklinde konuşmasından dolayı bakışlarım Mert’e döndüğünde çoktan uyumuş olduğunu gördüm.

“Uykusu olduğundan sanırım hep sakindi,” dedi Merdan Efe de fısıltı şeklinde. Mert’in parmağını tutan elinin üzerine dudaklarını bastırıp yataktan kalktı. “Bilal uyuyor mu hâlâ?”

Sude başını sallarken ben de dudaklarımı parmağımı tutan minik elin üzerine bastırıp yavaşça ayağa kalktum. Yastıkları etrafına koyarak düşmesine karşı önlem alırken Sude’nin de oğlunun başına öpücük kondurmasıyla salona geri döndük.

Öğlene doğru Bilal’in de uyanmasıyla Merdan Efe telefonunu hoparlöre bağlayarak Galatasaray marşlarının inlediği evimizde Galatasaray formasıyla dolanmaya başladı.

Misafir ağırlamak denilince de Merdan Efe Yüceer...

Galatasaray formasının ona enfes bir şekilde yakıştığını daha önce söylemiş miydim?

“Bize de locayı ayarla da televizyondan izlemeyelim maçı,” dedi Bilal, Merdan Efe’nin yanına otururken.

“Tabii ayarlarım,” dedi Merdan Efe oturduğu yerde dikleşip gururla sırtırırken. “Sen de taraftar ve stadyum nasıl olurmuş görmüş olursun.”

Bilal gözlerini devirdi. “Sen yengeyle tribünde mi olacaksın?”

“Herhalde oğlum. Soru mu bu?”

“İzgiciğim, Ultraşlan’ın yengesi oldu kartalım bilmiyor musun?” diye sordu Gökdeniz. Fıstıklı çikolatalarımdan birini almış ağzına tıkiyordu.

Merdan Efe o fıstıklı çikolataların bitmesine asla izin vermiyordu. Sırf çok sevdiğim için. Sevgi dili içimi sıcak ediyordu.

Bilal uzanıp karısının kucagından oğlunu alırken Mert gülücükler saçmaya başladı. “Bilmez olur muyum? Merdan’dan başka türlü de beklenmezdi. Yine de İzgi’ye Fenerbahçeli haliyle âşık olmasına şok olmadım değil.”

“İzgi Fenerbahçeli değildi,” diye homurdandı Merdan Efe. “Özellikle derbi gününde şöyle şeyler deyip asabımı bozmayın.”

“Merdan Efe asla kabullenemedi ama tanıştığımızda da bana âşık olduğunda da Fenerbahçeliydim evet,” dedim. “Açıkçası futbola ilgim de hiç

yoktu. Tutmak için tutuyorum da denilebilirdi. Merdan Efe için Galatasaray maçlarına gitmek ya da onun için Galatasaray'ın maçları kazanmasını istemek benim için sorun olmadı. Ondan değerli değil." Merdan Efe'yle göz göze geldiğimizde bana büyük bir sevgiyle bakıyordu.

"Aman! Kimseyi ilgilendirmez ki zaten," dedi Sude sakin bir tonda. "Sen hangi takımlı olmak istiyorsan onu tutarsın. Herkes özgür sonuçta... Benim için de çok önemli değil bu konu. Bizimkiler gibi fanatik olanlar elbette garip karşılarlar ama biri için futbol ya da takım önemli değilse çok da umursamaz. Saygı duyup geçilmeli."

"Biriniz de Trabzonsporlu olmadınız, yazıklar olsun size be. Yenge dedik bağrımıza bastık hoş değil."

"Trabzonspor ne?" diye sordu Bilal. "Yeniyor mu?"

Merdan Efe onun sözleriyle sırtırken yumruğunu Bilal'e uzattı. "Kartalım."

Bilal de yumruğunu onun yumruğuna vururken sırtıyordu. "Aslanım."

Gökdeniz oturduğu yerde kalkıp ikili koltukta onların arasına sıkıştı. "O benim aslanım, geri bas kanatlı hayvan," dedi Gökdeniz dik dik Bilal'e bakarken. "Dağdan gelip bağdakine mi sulanıyorsun sen?"

"Ee, ne demişler? Kartallar yüksekten uçar."

"Dikkat et de kanatlarını kesmesinler," dedi Gökdeniz onu itirmeye çalışırken. "Oldum olası kuş türlerini sevmemişimdir zaten."

"Doğru, sen balık seversin."

"Hamsi, balık değildir!"

Üç fanatik adamın birbirleriyle uğraşlarıyla geçen günle birlikte maç saatine az bir vakit kalmışken evden ayrıldık. Bilaller arabayla stadyuma giderken biz taksiyle Yenikapı-Hacıosman metrosuna vardık. Bizimle birlikte maça giden birçok Galatasaraylı gördük ama asıl olay Seyrantepe metro-sundaydı. Küfürlü bağırışların ardından daha metrodan inmeden taraftarlar bir ağızdan marş söylemeye başladıklarında Merdan Efe de onlara eşlik ediyordu.

Hâlâ küfürler edildiğinde kulağımı kapatarak onları duymamı engelleyeceğini düşünüyordu. Bu tatlı halini bozmadım.

"Çocukluk aşkımsın! Sen ilk göz ağrısın! Kimseyi, kimseyi sevmedim senin gibi!" Metrodan inip yürümeye başladığımızda Merdan Efe bir eliyle elimi tutarken diğer elini havaya kaldırmış marşa eşlik etmeye devam ediyordu. "Sevdanın uğruna terk ettim her şeyi! Hayatın anlamı Galatasaray!"

Onun bu haline gülümserken bakışlarımı formalı taraftarlarda gezdirdim. Babasının omzunda etrafa şaşkın bakışlar atan Galatasaray formalı erkek çocuğunu görmemle gülümsemem büyüyerek sırtı döndü. Hem

şaşkın bakışlar atması hem de ara ara gülümseyerek ellerini birbirine çarparak onlara katılmaya çalışması çok tatlıydı.

Bakışlarımız kesiştiğinde yüzündeki şaşkın ifadeyle birlikte kocaman gülümsedi.

Marşlar eşliğinde Ali Sami Yen Spor Kompleksi yazılı tabelanın önüne geldiğimizde önde ben arkamda Merdan Efe, kartlarımızı okutarak içeriye geçtik. Şu an her zamankinden daha fazla bir kalabalık ve uğultu vardı. Bu durum etrafa dehşet içinde bakmamı sağlıyordu. Gerçekten savaşta mıydık?

Şimdi sponsor değişikliği yüzünden Türk Telekom Stadyumu yazan yerde Nef Stadyumu yazıyordu, o yüzden bu yazıyı arkamıza alarak bir fotoğraf çekilmemizi teklif ettim Merdan Efe'ye. Burada henüz sevgili bile değilken fotoğraf çekilmemizi teklif ettiğimde gözlerinin içi nasıl parladıysa şu an da hiçbir fark olmadan o ışıltıları gördüm.

Zaman geçse de anlamı hiç değişmeyen çok fazla anımız vardı. Oradan geçen bir çiftten rica edip fotoğrafımızı çekildiğimizde Merdan Efe bir süre telefon ekranına bakakaldı.

Başımı omzuna yaslayıp bakışlarımı açık ekrandaki fotoğrafta gezdirdim. Vücutlarımız birbirine yaslıyken, ben başımı onun omzuna yaslamış sırtarak ekrana bakıyordum. O ise kolunu omzuma atmış, yüzünde benimkiyle aynı olan bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Gülümsemesinden dolayı kısılan gözleri ve o mesafeden bile belli olan gamzesiyle öylesine kursuz görünüyordu ki bu durum benim de ekrana öylece bakakalmamı sağladı.

Evimiz Galatasaray eşyalarıyla doluydu ama hâlâ her maça geldiğimizde buradaki GSStore'dan bir şeyler almadan dönmüyorduk.

Mağazadan çıkmamızla stadyuma giriş yaptık. İçerideki uğultu kulaklarıma dolmaya başladığında bakışlarımı Merdan Efe'nin huzurlu yüz ifadesine çevirdim. "Merdan Efe... Derbi günlerinin hep olaylı geçtiğini duymuştum. Bu gecenin sonunda herhangi bir sorun olmaz değil mi?"

"Endişelenme. Hiçbir sorun olmayacak güzelim."

"Bak maçı kaybedebilirsiniz," dediğimde kaşlarını çatmasıyla hızlıca devam ettim. "Böyle de bir olasılık olduğu için söylüyorum. Öyle bir durumda tribünlerin sakın kalmadıklarını biliyorum. Bana söz ver, sen sakın kalacaksın. Tamam mı? Bir olayın içinde olmanı ve zarar görmeni istemiyorum, Merdan Efe. Beni anlıyorsun değil mi?"

"Artık öfkemi kontrol edebiliyorum, İzgi," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım.

"Elbette biliyorum bunu, Merdan Efe. Ama sen de biliyorsun ki öfke problemi olmayan biri bile bu tarz maçlarda sinirlenip bir olaya karışabilir. Bu da yaşansın istemiyorum."

Saçlarımın üzerini öptü. "Öyle bir şey olmayacak. Endişen buysa artık endişelenmene gerek yok. Tamam mı?"

Başımı sallayarak gülümserken, gülümsemesine karşılık verdim. Merdivenlerin bitiminde koridoru yürüyüp önce büfeden iki su alarak asıl istediğimiz yere vardık. Gördüklerimle gözlerim büyürken kısa bir an duraksadım.

Buraya ilk gelişim değildi ama öncekilerde bile coşku en üst düzeydeyken şu anki atmosferi anlatmamın imkânı yoktu. Bütün stadyum doluydu ve daha maçın başlamasına vakit olduğu halde içeride büyük bir coşku vardı. "Koreografi olacak bu maçta," dedi Merdan Efe kulağıma doğru. "Bizim tribün yapacak koreografiyi o yüzden sen göremeyeceksin ama daha sonra maçın özetini izleriz."

"Sen koreografiyi biliyorsun sanırım?"

Herhalde dercesine bana baktığında elimi tutan eliyle beni çekiştirmeye başladı. "En iyi koreografi yapan taraftar olduğumuzu söylememe gerek var mı?"

Uçuşan saçlarımı düzeltmek için elimi elinden çekerken sırtım. "Yok tabii ki hayatım. En iyisi her zaman sizsiniz..."

"Neden sesin çocuk kandırır gibi çıkıyor, İzgi?" diye homurdandı.

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Gayet ciddiydim! Koreografi konusunda babam bile en çok sizinkileri beğeniyor."

Her zamanki yerimize geldiğimizde ben otururken o kollarını önünde bağlayarak bedenini bana döndürdü. "Övünmek gibi olmasın ama gerçek bu."

"Hiç canım," derken bakışlarımı taraftarlara çevirdim. "Sever misin sen hiç övünmeyi? Asla."

"İzgi!"

"Tamam tamam..." Gördüğüm tanıdık yüzlerle ona döndüm yeniden. "Bak seninkiler şurada. Sen git istersen. Beklerim ben burada."

Başta kararsız kalsa da ona güven verircesine gözlerimi kapatıp açmamla doğum gününe de gelen arkadaşlarının yanına ilerledi. Ben de o sırada bakışlarımı Nef Stadyumu'nun içerisinde gezdirdim. Yine dikkatimi yan yana dizilmiş pankartlar çekerken okumaya başladım.

Yıllardır peşinde, armanın izinde.

Ben sana gelemesem göremesem seni, ortalık alev alev yanar Galatasaray.

Şu an gelmişlerdi Galatasaray'a ama ortalık yine alev alev yanıyordu sayelerinde.

Ne hasret biter bu yolda ne sevdam sana.

Taraftarınla, tüm camianla, en büyük sensin Cimbombom!

Anne sevgisi gibi, karşılıksız!

En sevdiğim pankart şüphesiz bu olmuştu.

Oluşan hareketlilikle dikkatimi pankartlardan çekerken Merdan Efe ve arkadaşları yanımdaki yerlerini aldılar. Tribün bu sefer sanki daha fazla kalabalıktı o yüzden herkes dip dibe duruyordu. Ben de ayağa kalkıp Merdan Efe'nin tam yanında durduğumda ısınmaya çıkan oyuncularla stadyumda büyük bir alkış koptu. Hemen ardından hep bir ağızdan bağırmaya başladılar.

"Türkiye'nin gururu, taraftarın Cimbom'u!" Merdan Efe'yle bakışlarımız birleşirken, "Seni sevdik, gönül verdik," dedi ve ardından bakışlarını tekrardan sahaya döndürdü. "Şanlı Galatasaray!"

Galatasaray oyuncularına daha maç başlamadan büyük bir coşkuyla moral veriyorlardı ve bu durum elbette onların yararınaydı. "Golleri attık, şampiyon olduk!" Herkes boğazı yırtılırcasına marş söylerken benim böyle odun gibi durmam garipti, biliyordum ama şaşkın bir ördek gibi onları izlemekten geri kalamıyordum.

Özellikle bakışlarım sürekli Merdan Efe'ye kayıyordu. Ellerini iki yana kaldırarak büyük bir coşkuyla sahadaki ısınan oyuncularınizi izliyor ve marşı aynı diğer taraftarlar gibi haykırıyordu adeta. "Durduramaz kimse, şampiyon sensin yine!"

Ona baktığımı elbette fark etti. Tüm bu coşkunun içinde öylece kaldığımdan olsa gerek kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve marşı söylemeye devam etti.

Marşın bitimiyle bulunduğumuz tribünden *Muslera, Muslera, Fernando Muslera* sesleri yükselirken ısınmakta olan Muslera, olduğumuz tribüne doğru koşarak gelip büyük bir coşkuyla üçlü çektirdi.

Bu sefer tribünden "Cimbom buraya!" Sesleri yükselirken Galatasaraylı futbolcular bir küme halinde her tribüne koşarak onları selamladılar. Şüphesiz buna en çok yükselen Merdan Efe oldu. Futbolcularına da Fatih Hoca'sına da âşıktı ve onlar bu hareketleri yaparken her birini övmeye ihmal etmiyordu.

Isınmadan sonra maç için oyuncular tekrardan sahaya çıkmaya başladılar. Galatasaraylı futbolcuların isimlerinin anons edilmesine geldiğinde anons eden kişi futbolcunun forma numarası ve soyadını söylüyor, Galatasaray taraftarı ise isimlerini bağırarak anonsu tamamlıyorlardı.

Onlar bunu yaparken ben de her futbolcunun adı söylendiğinde küçük ekranda fotoğrafının da gösterilmesine şükrediyordum. Çoğunu bilsem de hâlâ öğrenemediklerim ya da karıştırdıklarım vardı...

“Güzelim, şu isimlerin asaletini görüyorsun değil mi?” diye sordu Merdan Efe. “Takım ayrı, taraftar ayrı, stadyumumuz ayrı, oyuncularımız ayrı asaletli.”

Her birinin yan yana durmasıyla önce hep birlikte İstiklâl Marşı'nı okuduk. Oyuncuların yerlerine dizilmesiyle heyecanla düdüğü sesini beklerken ses duyuldu ve maç başladı.

Fenerbahçeli futbolculara her top geldiğinde taraftar ıslık öttürmeye başlıyordu ama bu sanırım her taraftarın kendi stadyumunda yaptığı bir manipüle yöntemiymiş.

Önümüzde iplerle yukarı doğru bir şeyler çekilmeye başlandığında bunun koreografi olduğunu anladım. Bu durum heyecanlanmamı sağladı ama koreografinin arkasında kaldığımızda dolaylı omuzlarımız düştü. “Ama haksızlık!”

Merdan Efe güldü. “Bir dahaki derbide karşı tribünde oluruz, istediğin gibi görürsün koreografiyi güzelim. Tamam mı?”

“Bak ya,” dedim homurdanarak. “Senin de işine geliyor, değil mi? Böyle Fenerbahçeli futbolcuları göremiyorum diye!”

Gözlerini kıstı. “Ne alakası var ya?”

Gözlerimi kıstım. “Tabii. Ne alakası var ya?”

“Birazdan koreografi sonlanacak ve maçı izleyeceğiz zaten, İzgi. Ayrıca bizim futbolcularımıza bakmaktan onların sahadaki varlıklarını fark edeceğini bile düşünmüyorum.”

“İnşallah kamera yakın çekim olarak bizi almaz, Merdan Efe,” dediğimde sesim tedirgin çıktı. “Malum babam izliyor ve onun için kameralara el sallasam bile hoş karşılayacağını düşünmüyorum!”

“Timur amcam kızmaz, İzgi,” dediğinde babamdan konuştuğumuzun ve babamı çok iyi tanıdığımın farkında değildi sanırım. “Ben hallederim merak etme.”

Koreografinin ardından Merdan Efe boynundaki atkıyı çözerek açtığında bir ucunu bana uzattı. Diğer ucunu da kendi tutarak atkıyı yukarı kaldırmamızı sağladı. “Sana en kısa zamanda holiganlığı da öğretmem gerek, İzgi,” dediğinde gözlerimi kocaman açtım. “UltrAslan tribününde böylece durulur mu güzelim ya? Şu koltuklar senden çok hareket ediyorlardır.”

“Ne yapayım, Merdan Efe? Şu davulun üzerine çıkararak dans mı edeyim?” Bakışları öndeki davullu adama döndüğünde yüzünü buruşturdu.

“O kadar da demedik!”

“Sen benim yerime de çıldırıyorsun,” diye mırıldandım. “Hem ben bağırıp holiganlık yapmak yerine içimden dua ediyorum ki sen mutlu ol, Merdan Efe!”

“Galatasaraylı değilim dediğin günler geliyor aklıma,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Şimdi ise dua ediyorsun. Nasıl keyifleniyorum inan anlatamam sevgilim...”

“Merdan Efe!”

“Sustum.”

Atkıyı indirmemizle beni kollarımdan tutarak tam önüne çektiğinde ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Dirseklerini omuzlarıma yaslarken kollarını önümde birleştirdi. Yanağını da yanağıma yaslayıp maç izlemeye geri dönerken fısıltı halindeki sesini duydum. “Huzurun tanımı tam şu an.”

O evindeydi, ben de evimdeydim. Nasıl huzurun tanımı olmasındı ki?

Galatasaray, maça etkili başlamıştı. Taraftarlar aynı anda zıplamaya başladıklarında dudaklarından tezahüratlar dökülüyordu. Merdan Efe de kollarını benden çekmeden olduğu yerde zıplayarak eşlik ediyorken 21 numaralı Galatasaraylı futbolcunun topu rakibinden kaparak kaleye doğru ilerlemesiyle herkes nefesini tuttu.

Merdan Efe beni biraz daha kendine çekip futbolcunun adını bağııyordu. Galatasaraylı futbolcunun topu, adının Kerem olduğunu bildiğim futbolcuya atmasıyla Kerem de topa sertçe vurdu ve top ağlarla buluştu.

“GOOL!”

Stadyum gol sesiyle yıkılırken Merdan Efe beni keyifle havalandırıp etrafımda döndürürken dudaklarımdan sesli bir kahkaha döküldü. Ayaklarım tekrardan yere bastığında başımı geriye atıp bakışlarımı yüzüne çevirdim. Gülen yüzüyle parmak ucumda yükselip dudaklarımı birkaç saniyelğine yanağına basturdım.

“Tebrik ederim,” diye mırıldandığımda gülümsemekle yetindi. Kolları arasında tekrardan sahaya döndüğümde Galatasaraylı futbolcuların Kerem’in yanında onu tebrik ettiklerini gördüm. Tabii tebrik anlayışları birbirlerinin sırtlarına atlamak falandı...

“Galatasaray’ımızın birinci golü... 7 numaralı formasıyla! Aktürkoğlu?”

Tüm Galatasaray taraftarı bir ağızdan bağırdı. “Kerem!”

“Sana bu çocuğun daha ilk maçında söylemiştim İzgi, hatırlıyor musun? Çok genç ama çok iyi yerlere gelecek demiştim.” Evet, hatırlıyordum. Başımı geriye doğru atıp yüzüne bakarken gözlerimi kapatıp açarak onu onayladım. “Boş yere konuşmam. Çok iyi gidiyor, çok da iyi yerlere gelecek zamanla. Aslanım benim!”

Taraftar sanki mümkünmüş gibi golden sonra daha da gazlanırken kimse yerinde durmuyordu. Herkes ayaktaydı ve yerlerinde zıplayarak Galatasaray için bağırıma devam ediyorlardı. Karşı taraftaki tribünde kırmızı bir meşale yakıldığında maç da yeniden alevlendi.

Bu sefer topu alan Fenerbahçeli oyuncuydu ve Galatasaraylı futbolcuların arasından sıyrılarak kaleye doğru koşuyordu. Kaleye yaklaşmasıyla topa sertçe vurmuştu ancak Galatasaray'ın savunmasından bir oyuncunun ayağını uzatmasıyla top kalenin dışına doğru uçtu.

Dudaklarımdan bir soluk bırakırken Galatasaraylı futbolcu araya girmeseydi onun gol olacağından emindim. Sevgilimin ruh sağlığını koruduğu için o futbolcuya bir çiçek göndersem fena olmazdı.

Maç tüm hızıyla devam ederken gerçekten keyifli ilerliyordu. Top bir Galatasaray'da bir Fenerbahçe'deydi. Tehlikeli ataklar iki takımda da vardı ancak sanırım şu an topla oynamada Galatasaray daha öndeydi. Öyle goller kaçırmışlardı ki Merdan Efe yanımda Galatasaray kırmızısına dönmüştü.

Ayrıca bu kulaklarım ne küfürler duymuştu bu akşam böyle... Bir süre sonra artık Merdan Efe de kulaklarımı kapatmaktan vazgeçmişti.

"Saldır! Saldır Galatasaray'ım! Bu büyük taraftarınla, yine şampiyon olalım!"

Taylan ayağına gelen topu Kerem'e yollarken, Kerem kaleye oldukça uzak bir yerden topa vurdu. Top direğe çarpıp dışarı çıkarken yüzümü buruştum. Galatasaray'ın en az iki gol atması gerekiyordu bana göre.

"Az önce en az iki gol atmamızla ilgili totemin gerçekleşiyordu," dedi Merdan Efe. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Neyse ki maç doksan dakika... Biz o ikiyi dört bile yaparız."

Tribünün aşağı kısmında da Galatasaray formalı bir adamın yüksek bir yere çıkıp bize doğru dönmesiyle herkes sessizleşti. Ben ne olduğunu anlamazken adamın elini kaldırmasıyla UltrAslan tribünü aynı anda bağırıma başlamışlardı. "Sen! Gözümün nuru!" Bu Merdan Efe'nin en sevdiği marşı! "Adanmış hayatların umudu, şanlı Galatasaray!"

Futbolla gerçekten ilgilenseydim Merdan Efe'nin dediği gibi holigan olamasam da en azından *holi* olurum.

İlk yarı yalnızca Kerem'in golüyle son bulurken daha kırk beş dakikada bu kadar yorulmama şaşırıp yerime oturdum. Karnım da acıkmıştı. Merdan Efe halimi fark etmiş olacak ki önümde diz çöktü. "Sana yiyecek bir şeyler alayım mı güzelim?"

"Çok iyi olur. Sanki kırk beş dakika siz değil de ben bağırıp yerimde zıpladım Merdan Efe, öyle yorgunum. Gerçi sizi izlemek bile yorucu. Nasıl bir enerjiniz var böyle?"

Sıntarak tekrardan ayağa kalktı. "Sana bir şeyler alıp geliyorum."

Onu başımla onayladığımda aklımdaki düşünceyi ne zaman plana geçireceğimi düşünüyordum. Aslında şu an hazır Galatasaray öndeyken ve keyifler yerindeyken konuşmam iyi olur gibi düşünmüştüm ama daha ikinci yarı vardı ve Merdan Efe'nin şimdiden ortamdan soyutlanmasını istemi-yordum.

Ben pestilim çıkmış bir halde etrafı incelerken Merdan Efe de elinde tuttuğu paket ve bardakla yanıma geldi. "Bu sosisli simit gibi bir şeymiş," dediğinde uzattığı yemeği aldım. "Bu da çay, güzelim. Köfte de vardı ama farklılık olsun diye bunu aldım."

Ona hızlıca başımı sallarken elimdeki sosisliyi ısırardım. Ağzımdaki lezzetli tatla gözlerim kocaman açılırken lokmamı yuttuktan sonra çayımдан da bir yudum aldım. "Muhteşem bir şey bu!"

"Artık her maça geldiğimizde *Merdan Efe bana sosisli simit alır mısın* diyeceksin yani, öyle mi?"

Karnına doğru vurdum. "Vazgeçmiyorsun şundan!"

Yemeğe devam ettiğim sosisli simidi dudaklarına uzattığımda itiraz etmeden bir ısırık aldı. "Ne bu? Susturma yönetimin mi?"

Başımla holigan arkadaşlarını gösterdim. "Sen git senin dostlarla takıl en iyisi, Merdan Efe. Maç başlayınca gelersin."

"Sen yokken onlarla yeterince takıldım, İzgi," dediğinde ağzımın içindeki lokmayı daha yavaş hareketlerle çiğnemeye başladım. "Şimdi seni holigan yapıp, yalnızca seninle takılacağım."

"Bir holigan olmadığım kaldı zaten!"

Tek gözünü kapatıp düşünür gibi yaptı. "Evet, bir o kaldı güzelim."

Çayımдан bir yudum daha almamın ardından ona döndüm. "Sen neden çay almadın? Dünyanın sonu mu geliyor?"

"Ben çay bağımlısı mıyım, İzgi?"

"Estağfurullah sevgilim, hayır," dediğimde gülerek devam ettim. "Sana çay bağımlısı demek bile az kalır, Merdan Efe."

"Ben bir Galatasaray bir de sen bağımlısıyım, İzgi." Sözlerinin ardından yüzünü buruşturdu. "Benim Medih ile takılmayı acilen bırakmam gerekiyor."

"Sakinleştirici bağımlısı olduğun doğru," dememin ardından göz kırparak gülümsedim. İma ettiğim şeyi anladığında o da gülümserken uzattığım çayı alarak kalanını içmeye başladı.

Yemeğimin bitmesinin ardından çocuklarla da biraz sohbet ettim. Üç sözlerinden dördü yengyeken nasıl bir sohbeti bilmiyordum ama sonunda

ikinci yarı birazdan başlayacaktı. "Fatih Hocam benim!" diye bağırdı Merdan Efe.

Fatih Hoca'nın bakışları olduğumuz yere dönerken elini kaldırarak selam verdi. Onun bu hareketiyle alkış koparken hakemin düdüğü duyuldu ve maçta ikinci yarı başladı.

Galatasaray maça yine hızlı bir giriş yaparken stadyumdaki tüm taraftarların birden sessizleşmesiyle *ne oluyor* dercesine sevgilime döndüm ama yalnızca göz kırpmakla yetindi. "Hazır mıyız beyler?" diye bağırdı çaprazımızda kalan birisi.

Herkesin onaylamasıyla yalnızca bizim tribün ellerini havaya kaldırdı ve hep bir ağızdan bağırdı. "Lig ve kupanın!"

Bizim tribünün susmasıyla karşı tribün ellerini havaya kaldırmıştı. "Tüm Avrupa'nın!"

Onların da susmasıyla ellerini havaya kaldırarak bağırarak doğu tribünü oldu. "Gelmiş ve gelecek bütün takımların!"

"Destanlar yazan," diye bağırdı batı tribünü.

Sıra bizim bulunduğumuz tribüne geçti. "Zaferler yaratın!"

Karşımızdaki tribün, "Uğruna canını koyan!" diyerek devam ettirdi.

Doğu tribünü, "Taraftarınla," diye bağırıp susmasının ardından batı tribünü, "Tüm camianla," diye bağırdı ve onların susmasıyla UltraAslan tribünü stadyumu yıkacak seviyede bağırdı.

"En büyük sensin, Cimbombom!"

Tüm stadyum aynı anda ayağa kalkıp zıplamaya başladıklarında bu sefer herkes aynı anda söylemeye başladı marşı. "Ne Beşiktaş ne Fener ne de Trabzon! Her zaman her yerde, Ali Sami Yen'de, en büyük sensin âlemde!" diyerek devam ettiler.

Taraftarın tekrardan sessizleşmesiyle Nef Stadyumu'nda tekrar bir ses yankılandı. "Sizin hayallerinizin bittiği yerde, bizim gerçeklerimiz başlar."

Taraftarın böylesine bir olup uyumla marşı söylemesi mi yoksa marşlarının sözlerinin güzelliği mi etkili olmuştu bilmiyordum. Ancak köşe vuruşu yapılmasının ardından kafasıyla vuran futbolcu topu ağlara göndererek Galatasaray'ın ikinci golünü attı.

Stadyumda tekrar *gol* sesi yankılanırken bu sefer hareket etmemi beklemeden beni kucağına alarak döndüren Merdan Efe oldu. Ayaklarımda üzerinde durmamla mutlu yüzünü inceledim. Derin bir nefes alıp tekrardan maça döndüğümde beni yeniden önüne çekerek kollarını etrafıma sardı.

Zamanı geliyordu.

İkinci yarının başında gelen golden sonra Fenerbahçe'nin daha da düşüğünü gözlemledim. *Özür dilerim baba...* Oyuncu değişiklikleri, kaçan

goller ve tehlikeli ataklarla geçen bir yarının daha sonuna geliniyordu. Doksanıncı dakikaya girecektik ancak uzatma ne kadar olacaktı henüz belli değildi. Keyifler 2-0 olan üstünlükten dolayı fazlasıyla yerindeydi. Coşku ise hâlâ ilk andaki gibi devam ediyordu.

Zamanı geldi.

Heyecanla çarpan kalbim bana hiç yardımcı olmazken kolları arasında dönüp Merdan Efe'nin yüzüne bakmaya başladım. Maç heyecanlı olsa da bakışlarını bana döndürdü.

"İki gol oldu," dediğimde imalı bakışlarıyla gülümsedi. Tam tekrardan maça dönecekti ki hızlıca konuştum. "Merdan Efe... Benim sana bir şey söylemem gerekiyor."

Ciddileşmemle kaşları çatılırken altdudağımı dişlerimin arasına aldım. "Sorun ne?"

Dakikalardır yerinde durmamasından dolayı nefes nefese bir halde yüzüme bakıyordu. "Güzel bir şey oluyor," dedim ellerimi yanaklarına yaslayarak. "Daha doğrusu çok güzel bir şey olacak."

Maçın doksanıncı dakikaya girmesiyle uzatma verildi ancak ben heyecandan bakamadım, o ise beni anlamadığı için gerginliğinden dönüp bakmadı. "Merdan Efe... Ben bir ilişkide iki kişi de birbirine gerçekten âşık ve birbirlerine sonsuz güveniyorlarsa, hangi konu olursa olsun ikisinin de adım atması taraftarıyım. Bir ilişkide her şeyi yalnız erkekten beklemenin yanlış olduğunu düşünüyorum."

"İzgi..." Hâlâ neden böyle konuştuğumu anlamıyor olsa da elmacık kemiklerini okşayarak devam ettim.

"Bizim ilişkimizde en başından beri önemli adımların hepsini sen attın. Bir ilişkiden kaçıyordum, beni bekledin. Hislerimi kabul edemiyordum, hislerini özgürce itiraf ettin. En çok korktuğum zamanlarda bile her an yanımda oldun, tüm o korkuları tek başıma değil de senin ellerin ellerimin arasındayken aştım." Yutkundum. "Arkadaşlık, flört, sevgililik ve daha nice si... Bizim ilişkimizde en çok seven yok ama benden daha çok adım attığını ikimiz de biliyoruz. Sıra bende. Birlikte yürüdüğümüz bu yolda ilk defa büyük bir adımı ben atmak istiyorum. Senin için, bizim için."

Şaşkınlık yüzünün her bir zerresine yerleştiğinde gülümsedim.

"Belki romantik değilim, belki sevgimi senin kadar gösteremiyorum ama sen hayatımın o kadar merkezindesin ki bunu hissettirebildiğime eminim. Ben sana herkesten çok güveniyorum Merdan Efe ve ben seni herkesten çok ayrı seviyorum."

“Ben de seni,” diyerek araya girdi. “Ben de seni herkesten ayrı seviyorum İzgi ama... ama bu söylediklerin ne demek oluyor şimdi?”

“Şu demek oluyor.” Beni her defasında içine çeken kahvelerine büyük bir aşkla baktım. “Ne yaşanırsa yaşansın, her anımızda gözlerimin içine bakan bu adamın, evim dediği bu stadyumda teklifimi kabul etmesini istiyorum. Merdan Efe... Evlen benimle!”

Sözlerimin bitimiyle Ali Sami Yen Spor Kompleksi Nef Stadyumu'nda büyük bir gürültü kopmasının ardından etrafımızda coşkuyla *gol* sesleri yankılanmaya başladı.

Galatasaray uzatmalarda Fenerbahçe'ye bir gol daha atmıştı.

Oysa uzatmalar bizimdi ve o golden birkaç saniye öncesinde, asıl golü ben atmıştım.

ON DÖRT

Sevgisiyle hayatımın tam merkezine yerleşerek beni hem iyileştiren hem de özgür kalmamı sağlayan adamdı Merdan Efe.

Onunla tanıştığımdan beri öylesine bir ilerleme göstermiştim ki aynaya baktığımda gördüğüm kişi yeniden yaratılmış gibi yabancıydı. Bu durumdan memnundum.

Kendimi bulduğumu hissediyordum.

Yaşadığım ilerleme hayatımdaki birçok şeyi değiştirse de bunların hepsi iyi yöndeydi. Daha mutlu, daha huzurlu ve daha özgürdüm. Bunların hepsi Merdan Efe sayesinde olmuştu. Bunu ona söylediğimde her ne kadar *ben yalnızca senin yol arkadaşın oldum, her şey senin başarın dese* de ben öyle düşünmüyordum. Bana kattığı her şey için ona minnettardım, hep de olacaktım. Sayesinde yaşadığım değişim yalnızca beni değil hayatımı da fazlasıyla değiştirmişti.

Mesela bir sene önceki İzgi, değil birine evlenmek teklifi etmek, evlilik lafım duyunca korkarak ortamdan kaçırdı.

Oysa ben az önce sevdiğim adama Ultraşlan tribününün ortasında evlenme teklifi etmiştim.

İnanamıyordum.

O da inanamıyordu.

Az önce teklif ettim dediğime bakmayın. Dakikalardır teklifime bir yanıt beklesem de Merdan Efe öylece gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Maç bitmişti, taraftarların bir kısmı stadyumdan ayrılmış bir kısmı da sahadaki oyunculara tezahürat yapıyorlardı. Merdan Efe'nin hiçbir tepki vermeden gözlerimin içine bakmaya devam etmesi beni bir miktar korkutmaya başlamıştı.

Ani teklifimle adama resmen kal gelmişti. Tamam, teklifim bana bile ani olmuştu ama yine de donup kalması tedirgin olmamı sağlıyordu.

“Merdan Efe...” Gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine bakan adam sesimle sertçe yutkundu. “Şey, az önce sana evlilik teklifi ettim. Bana bir cevap vermek ister misin?”

Ellerimi heyecanla birbirine sürterken midemdeki mavi kelebeklerin çırpınışlarını hissettim.

Evlilik teklifi ettiğimi söylememle bir kez daha şaşkınlıkla dudakları aralanırken yaşadığımız an ona bir kez daha dank etmiş olmalıydı.

Fatih Hoca'yı falan mı çağırıyordum?

Tekrardan sertçe yutkunduğunu gördüğümde bakışlarını en sonunda benden çekti. Hipnotize olmuş gibi duruyordu. En azından bir tepki göstermeye başladı. Bakışlarını, olanları anlamak için etrafta gezdirmesinin ardından tekrar üzerime çevirdi.

“İzgi?” Ayaklarımdan başlayarak beni süzüp gözlerini kırıştırdı. “Sen az önce bana evlenme teklifi mi ettin?”

“Evet!” Parmak uçlarımda yükselirken birleştirdiğim ellerimi çenemin altında topladım. “Ama sen bana bir cevap vermedin. Teklif etmeye aniden karar verdiğim için yüzük alamadım, kusura bakma olur mu?”

“İzgi?” Sesi dehşet içinde çıktığında duraksadı. “Sen bana harbili evlenme teklifi ettin.”

Sırıttım. “Ya, evet! Harbili evlenme teklifi ettim. Hem de Ali Sami Yen’de! UltrAslan tribününde! Galatasaray’ın stadyumunda, Galatasaray’ın en fanatik adamına evlenme teklifi ettim. Olumlu cevabından sonra kazanacağım en büyük dava bu olabilir.”

Ellerine uzanıp ona yaklaştım. “Artık cevap verecek misin? Ben de ilk defa evlenme teklifi ediyorum, Merdan Efe! Sessiz kalman reddedilmişim gibi hissettiriyor.”

“Sanki mümkünmüş gibi?” dediğinde dudaklarını birbirine bastırdı. “Ben yalnızca... yalnızca çok şaşkınım. Sen... Ben... Yani, ben kendimden bekliyordum bu performansı. Sen resmen benim rolümü çaldın?”

“Hiç de bile,” derken omuz silktim. “Aman, her adımı erkek atсын denilmesinden bıktım artık. Ben de çok seviyorum, ben de evlenmek istiyorum. O zaman önümdeki engel ne ki?” Elinin üzerini okşarken nefes almadığını fark ettim. “Hayatım... Bir de ben konuşurken nefes alsan çok iyi olacak. Cevabımı da alamadan hastanelik olacağız diye çok korkuyorum.”

Nefesini tuttuğunu fark etmiyor olacak ki sözlerimle derin bir nefes aldı. O kadar şaşkın ve heyecanlı görünüyordu ki gülümsedim. *Canımın içi.*

Başını tekrardan sahaya döndürürken kısık sesle mırıldandı. “Harbiden bayılacağım galiba.”

“Merdan Efe,” diye mırıldanmamla devam etmeme izin vermeden yönünü tekrardan bana çevirdi.

“Seninle evlenirim.” Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatırken alnını alnıma yasladı. “Bu teklife hayır deme gibi bir ihtimalim var mı sence? Sen yapmasaydın çok kısa bir süre sonra ben yapmayı planlıyordum.” Güldü. “Benim güzel sevgilim benden önce davrandı.”

“Evet mi yani?” diye sordum heyecanla.

Bir kez daha gülerek beni kısılan gözleriyle baş başa bıraktı. “Evet!”

Parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna sıkıca sardığımda, bir elini belime diğer elini saçlarıma atarak sarılışıma aynı şekilde karşılık verdi.

Ali Sami Yen Spor Kompleksi Nef Stadyumu birçok anımıza şahit olmuştu. Olmaya da devam edecekti.

“İsminin yanına soyadımı eklemek için sabırsızlanıyorum.”

İzgi Yüceer.

Bunu düşünmek bile içimde çoktan harekete geçmiş olan mavi kelebeklerimin kanatlarım daha hızlı çırpmalarına sebep oldu. Mutluluktan çıldırarak gibi hissediyordum.

Sevdiğim adama evlenme teklifi etmişim ve teklifim kabul edilmişti!

Kendime inanamıyordum.

Birbirimizden uzaklaştığımızda bakışlarımı etrafta gezdirdim. Bazı kişilerin bakışları üzerimizdeydi. Merdan Efe de etrafı incelerken bakışları boş sahada gezindi. “Kaç gol attık?”

Altdudağımı dişlerimin arasına alırken ona muzip bir şekilde bakmaya başladım. “Dört.” Göz kırptım. “Birisi benim haneme yazıldı.”

Bakışlarının hedefi bilmem kaçınıcı kez ben olduğumda sırtıtmaya başladı. “Bana resmen UltrAslan tribününde evlenme teklifi ettin, İzgi.”

Pekâlâ, onu bir süre buna inandıramayacaktım sanırım.

“Evet,” dedim yeniden.

“Bak ya...” Dudaklarından sesli bir gülüş koparken benim dudaklarımdan dökülen gülüş de ona eşlik etti. “Öldüreceksin beni, İzgi. Öleceğim sana yemin ederim.”

“Şşş,” derken elini tutarak onu ilerletmeye başladım. Burada kalmaya devam edecek gibi duruyordu. “Ölmek falan yok.” Omzumun üzerinden ona kısa bir bakış attım. “Düğün var.”

“Harbi evleniyoruz, değil mi?” diye sordu bu sefer de. Elimini daha sıkı tuttu.

“Evet. Teklimi kabul ettin, dönemezsin artık haberin olsun.”

“İzgi... Benim o teklife hayır deme olasılığım bu gece burada yenilmemiz gibi bir şeydi. Yani, imkânsızdı. Farkındasın değil mi güzelim?”

“Biliyorum ama... yine de evet demeni duymak istedim.”

“Sen bir de nikâh masasında gör,” dediğinde gülmeye başladım.

El ele stadyumdan çıktığımızda bizimkileri beklerken gördük. “Sonunda!” diye bağırdı Gökdeniz. “İçeride rehin alındınız sandım.”

“Ne rehin alınması oğlum?” dedi Bilal. “Rehin alınsa alınsa Fatih Terim ve Galatasaraylı oyuncular alınır. Merdan Efe tarafından...”

“İçeride birtakım olaylar yaşandı,” dedim heyecanla. Hepsi meraklı gözlerle devam etmemi bekledi. “Ama bunu Merdan Efe anlatsın!”

Tam karşılarında durduğumuzda hepsinin bakışları Merdan Efe’ye döndü. Sevcan burada yoktu ve yine beni öldürecekti. *Özür dilerim kız kardeşim...*

“Evllenme teklifi aldım,” dedi Merdan Efe hiç uzatmadan. Yüzündeki sınıtma bunu söylerken daha da büyümüş, gözlerini daha da yok etmişti. “Ve evet dedim.”

“Hass-” dedi Gökdeniz dehşet içinde. “Kimden?”

Hafifçe genzimi temizledim. “Ne diyorsun, Gökdeniz? Kimden olabilir?”

Gökdeniz şaşkınlıkla olduğu yere çömeldi. “Senden olamaz?”

Kaşlarımı çattığımda ona tekme atmaya çalıştım. Merdan Efe, gülüşü eşliğinde beni kendine doğru çekti. “Ne demek senden olamaz? Kimden olacakmış başka? Seni gerçekten harnsi tava yaparım.”

“Kardeşim, siz ciddi misiniz?” diye soran Bilal oldu. Yüzündeki şaşkınlığın yanı sıra dudaklarında büyük bir gülümseme oluştu. “Tebrik ederim, aslan kardeşim benim!”

Merdan Efe onunla sarılırken ben de Sude’yle sarıldım. “Tebrik ederim canım,” dedi sevecenlikle. “Artık siz de evli çiftler âlemine katılıyorsunuz. Aramıza hoş geldiniz. Ayrıca teklifi senin yapmana ayrı bayıldım!”

“Teşekkür ederiz,” diye mırıldandığımda sesimde hâlâ heyecan kıvrıntıları mevcuttu. “İnşallah her şeyin hayırlısı olur.”

Geri çekilmemle bakışlarım hâlâ yere çömelmiş vaziyette duran Gökdeniz’in üzerine döndü. “Gökdeniz, kendine gel kardeşim,” dedi Merdan Efe.

Gökdeniz kurgunlukla aslanına baktı. “Şimdi sen artık evli bir adam mı olacaksın?”

Merdan Efe beni kolunun altına çekti. “Öyle olacağım. Evli bir adam olacağım. Karım falan olacak. Harika.”

Sözlerine gülerek karnına vurdum.

“Ama evlisin!” diye bağırarak ayağa kalktı Gökdeniz. “Artık en sevdiğim şarkıdır bu.”

“Saat geç oldu, acıktık,” dedi Bilal. “Bu haberin de üzerine bir iskender gömmeye gidelim mi?”

Merdan Efe ona cevap vermeden bakışlarını bana döndürdüğünde başımı sallamamla Bilal'e yeniden döndü. "Olur kardeşim."

"Diğerlerini de arayıp çağıralım," dedim. "Onlara da orada haber veriyoruz. Sevcan beni kesecek."

"Sevcan'ın bana teklif edeceğinden haberi yok muydu?" diye sordu Merdan Efe şaşkınlıkla. "Nasıl?"

Başımı *hayır* anlamında iki yana salladım. "Kimsenin yoktu. Aslına bakarsan benim bile son anda haberim oldu. Aniden gelişti." Diğerleri önden yürürken biz sarmaş dolaş, sakın adımlarla ilerliyorduk. "Sen çıtayı artık o kadar arşa çıkardın ki elimi masaya vurduğum ve *bu adama nikâh basılır* diyerek evlenme teklifi etmeye karar verdim, Merdan Efe."

Dudaklarını saçlarıma üzerine bastırıldı.

Mesajla diğerlerine haber verip iskender yiyeceğimiz mekâna geçtiğimizde kısa bir süre onların da gelmesiyle ekip tamamlandı. Gökdeniz ise artık sırtıyordu çünkü haberi Sevcan'dan önce öğrendiği kafasına dank etmişti.

Sanırım üzerine kuma gittiğim konusuna daha sonra üzölmeye karar vermişti.

"Neden hepiniz sırtıp duruyorsunuz?" diye soran Ebrar'dı. "Hadi, Merdan'ı anlarım. Üç gol atıp Fenerbahçe'yi yendiler diye ama... Fanatik Beşiktaşlı Bilal'in ve fanatik Trabzonsporlu Gökdeniz'in neden böyle sırtığını çözemedim. Merdan ile takılan bir daha normale dönemiyor."

"Dört." Bakışlar Merdan Efe'ye döndü. Elbette sırtıyordu. "Dört gol."

Medih'in kaşları çatıldı. "Oğlum, üçüncü golü zaten uzatmalarda artık Ne dördü?" Medih bakışlarını üzerime döndürdü. "İyi mi bu? Ne diyor?"

"Efe Merdan'ı da kaybettik galiba," dedi Sevcan da.

Yerimde doğrulurken Merdan Efe'nin elini tutarak kucağıma koydum. "Ben, Merdan Efe'ye evlenme teklifi ettim."

Dudaklarımdan dökülenlerle Sevcan elinde tuttuğu bardağı sertçe masaya düşürdü. Ebrar avucunu dudaklarına kapatırken Medih'in kaşları havalandı. Kerem ise gülümsemeye başladı. "Tebrik ederim!" diyerek ilk ayağa kalkan Ebrar oldu.

Bize sarılmasının ardından Kerem ve Medih'le de sarılıp tebriklerini aldık. Bakışlarımı tedirgince Sevcan'a döndürdüğümde, elinde çiçekle yolun ortasında kalmış Kuzey Tekinoğlu gibi bana baktığını gördüm.

"Balım..."

"Tek kelime daha etme," dedi Sevcan.

"Yemin ederim planlı değildi," diye mırıldandım. "Nikâh şahidim sen olacaksın zaten, söz!"

"Bir zahmet!" diye bağırmasının ardından ayağa kalktı. Çılgık atarak boynuma atladığında gözlerim kocaman açıldı. "Çok mutluyum çok! Canım çiftim evleniyor! Gün *merdanefeizgife* için düğüne elbise bakma günüdür! Zafer bizimdir, zafer inananlarındır!"

Sevcan o kadar sıkı sarılıyordu ki boğulacağım diye korkmadım değildi. Kollarını gevşetmesiyle ben de ona sıkıca sarıldığımda yanaklarımı öperek geri çekildi. "En mutlu sen olacaksın," dediğinde dolan gözlerini gördüm. "En çok sen mutlu olacaksın çünkü en çok sen hak ediyorsun, İzgi'm." Kollarını tekrar bana sardığında dolan gözlerimi kapattım. "Kerem ve sen, benim tek ailemsiniz. Benim için en önemli şey sizin mutlu olmanız."

Bir şey dememe müsaade etmeden geri çekilip hızlıca gözyaşlarını sildi ve gülmeye başladı. "Vay be, Efe Merdan... Kim derdi ki Galatasaray stadyumunda evlenme teklifi alacaksın."

"Valla ben demezdim," diyen Medih oldu. "Değil stadyumda teklif alması, normalini bile alamaz derdim. Merdan ve evlenmek... Ben rüyada mıyım acaba?" Ebrar aniden onun kolunu cimcirdiğinde Medih'in dudaklarından küçük bir *ah* döküldü. "Canım karım, ne yapıyorsun ya?"

"Rüyada olmadığını anla diye yaptım, canım kocam."

"Yakında biz de bunları diyebileceğiz," dedi Merdan Efe. "Üvey abim acaba o zaman beni nasıl kıskandıracak?"

"Valla sırf nispet için bebek yapabilir," dedi Kerem. "Medih Yüceer bu. Yapar mı yapar."

"Biz hepinizden üstünüz," dedi Bilal. "Bende yapılmış çocuk bile var. Medih çok konuşmasın."

"Yapılmış çocuk mu var? Çocuğumuzdan yemek gibi bahsetmen gerçekten çok hoş, Bilal..."

"Ama Sude'm... Yapılmış çocuk değil mi? Yapılmamış çocuk mu Mert'im? Yapmışız işte. Çok da güzel yapmışız bu arada. Büyüyünce fena yakışıklı olacak. Biriniz kız çocuk yapın da oğluma alayım."

"Bok alırsın," diyen Merdan Efe'ydi. Dik dik Bilal'e bakarken homurdandı. "Kimi alıyorsun sen? Benim kızımı kimse alamaz."

Ortada bile olmayan kızımızı sahiplenmesi...

"Sakin ol, şampiyon."

"Şampiyon olacağımızı şimdiden kabullenmen iyi oldu," diyerek konuyu yine istediği yere çekti Merdan Efe. Bu konuda gerçekten usta birisiydi. "Aferin Bilal. Hep böyle ol."

"Nası-"

"Sus sus," dedi Merdan Efe. "Bugün maçı izlediğin iyi oldu. Sizi de aynen böyle yeneceğiz. Merak etmeyin sekiz tane atmamız."

“Lan-”

“Neyse neyse,” dedi bu sefer yine onun sözünü keserek. “Şu an konu ben ve İzgi, İzgi’nin bana evlenme teklifi etmesi.”

“Pes,” dedi Bilal. “Yıllar senden hiçbir şey değiştirmiyor gerçekten birader.”

“Emin misin, Bilal?” diye soran Gökdeniz oldu. “Bu adam birkaç yıl önce evlilik lafını duyunca toz oluyordu. Şimdi evlilik teklifi alışını konuşuyoruz. Gerçekten yıllar onda hiçbir şey değiştirmemiş mi? Şahsen benim pabucum İzgi gelince dama atıldı. Elbet bunun da hesabı sorulur. Kimse unutmasın ki Hamsiler her şeyi hafızasına kazır.”

Sevcan onun sözlerine güldü. “Balıkların hafızasının zayıf olduğunu duymuştum yalnız.”

Gökdeniz tehlikeli olduğunu düşündüğü bakışlarını ona çevirirken masanın üzerindeki paketli kürdanları alarak Sevcan’ın üzerine fırlattı. “Kaç kere diyeceğim, hanımefendi? Hamsi, balık değildir! Avukatımla görüşüp seni dava edeceğim.”

“Yalnız benim avukatım İzgi,” dedi Sevcan. “İzgi Gökyel, asla kaybetmez.”

Merdan Efe yanında gururla doğruldu. “Benim de avukatım İzgi Gökyel. Aynı zamanda sevgilim ve artık müstakbel eşim.”

Müstakbel eşim...

Parmağı saçlarını bulurken saçlarıyla oynamaya başladı. “Galatasaray şampiyon olmuş gibi mutluym Allah çarpsın.”

“Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?” diye sordu Kerem.

Dudaklarını aralamıştı ki Merdan Efe benden önce davrandı. “İnşallah yarın.”

Gözlerim kocaman açılırken şaşkınlıkla ona döndüm. “Yarın mı?”

“Çok mu erken?” diye sordu. Yok canım ne erkeni?

“Yani... önce bir annelere haber vereyim, Merdan Efe. Bunun daha gelinlik ve damatlığı alması var, düğün yeri bakması var. Nikâh tarihini de hemen bulamayız ki.”

“Buluruz,” dedi Merdan Efe. “Mirsat Yüceer istediğimiz tarihe alır, sen merak etme güzelim.”

Doğru. Bazen Yüceer etkisini unutuyordum.

“Tamam,” dedim aniden. “O zaman ben yarın bizimkilerle konuşayım. Sonra tarih alırız.”

“Yangından mal mı kaçıyorsunuz?” diye sordu Gökdeniz. Ardından, “Düğünü Trabzon’da yapalım mı?” diye de ekledi.

"Neden düğünümüzü Trabzon'da yapalım, Hamsi? Stadyumda mı yap-sak, İzgi?"

"Merdan Efe..."

Masumca sırtarak gözlerini kaçırdı. "Şaka."

Kaşlarımla önümüze getirilen yemekleri işaret ettim. "Afiyet olsun."

"Sana da güzelim," diyerek önüne döndüğünde bir süre yandan profili-ni seyrettim. Alnına düşmüş saçları, dolgun dudakları ve düzgün burnuyla kusursuz biriydi.

Bu adam yakında eşim olacaktı.

Gecenin bir vakti iskender yememiz ne kadar sağlıklıydı bilmiyordum ancak bunu daha sonra düşünmeye karar verdim. Şimdilik tadını çıkaracaktım.

"Yalnız son gol bayağı iyiydi," dedi Bilal aniden futbola geçerken. "Adam son dakika bir vurdu, kalecinin hiç şansı yoktu zaten. Hakkını yemeyeyim şimdi."

Merdan Efe'nin kaşının üzerini kaşadığını yandan gördüm. Sorun bizim son golü de uzatmaları da göremememizdi. Tabii bunu Bilal'e söylemeyeceğinin bilincindeydim. Bu yalnızca onunla benim aramdaydı.

"Bizim gollerimizin hepsi bayağı iyidir," dedi Merdan Efe gururlu bir baba edasıyla. "Yine de eyvallah kartalım. Hep böyle objektif olursan seni de Galatasaraylı yaparız."

"Lan, hadi oradan! Herkesi Galatasaraylı yapma hastalığın mı var, birader?"

"Evet."

Merdan Efe'nin önündeki yemeğe dokunmadığını gördüğümde oturduğum yerde tamamen ona dönerek elimi kolunun üzerine koydum. "Neden yemiyorsun?"

"İçim içime sığmıyor," diye konuştu, yalnızca ikimizin duyabileceği şekilde. "O kadar mutluyum ki içim içime sığmıyor, İzgi."

"Benim de," diye mırıldandım mutluluk dolu bir gülümsemeyle. "Seni böyle mutlu görmem içimdeki kelebeklerin daha da çıldırmasını sağlıyor. Üzerimdeki etkin o kadar fazla ki..."

"İçindeki kelebekler mi?" diye sordu kaşları havalanırken.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Hıhım. Mavi kelebekler hem de..."

Homurdandı. "Niye mavi?" Gözlerimi baymamla yüzünde şirin olduğunu düşündüğü bir sırtıma meydana geldi. "Sadece merak ettim hayatım..."

"Selam gençler!"

Bakışlarım sesin sahibine döndüğünde masanın başında dikilen Mirsat Bey'i görmeyi elbette beklemiyordum. "Baba?" diyerek ilk tepki gösteren Merdan Efe oldu. "Senin bu saatte burada ne işin var?"

"Benim sizden neyim eksik, eşek sıpası!" Mirsat Bey'in sözlerine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Merdan Efe bana kısa bir bakış atıp boğazını temizledi.

"Eşek sıpası falan ayıp oluyor baba. Aslanım ben, aslan!"

Mirsat Bey onu umursamazken tek tek hepimize selam verip tam karşıma oturdu. "İzgi, kızım sen nasılsın? Benim hayta üzmüyor değil mi seni?"

"İyiyim, teşekkür ederim." Merdan Efe'ye kısa bir bakış attım. "Tabii ki üzmüyor. Siz nasılsınız? Bir süredir görüşemedik."

Elini havada umursamazca salladı. "Yaşıyoruz işte be kızım."

"Baba, gerçekten burada ne işin var? Sen gelmezdin hiç," dedi Medih araya girerken. "Bir sorun yok değil mi?"

"Sorunum olsa size mi geleceğim?" dedi Mirsat Bey gülerken. "Genelde tam tersini yapıyoruz. Gencim, çıtırım yemek yemeye geldim."

"Valla Mirsat amcama helal olsun," dedi Bilal. "Ben onun yaşına geldiğimde bastonla mutfağa zor giderim. Kendisi gerçekten genç ve çıtır."

"Tövbe estağfurullah," dedi Medih.

Gökdeniz, "Mirsat Bey amcacığım yine formunda," demesinin ardından garsona onun için de yemek siparişi verdi. "Hoş geldiniz, sefalar getiriniz, Mirsat Bey amcacığım."

"Valla tam zamanında geldin baba," dedi Ebrar. "Bu gece önemli bir gece..."

Sanırım aldığımız önemli kararı ilk büyüğümüze söyleme zamanımız gelmişti.

Mirsat Bey gecenin neden önemli olduğunu anlamadığı için sorgularcasına tek kaşını kaldırdı. "Baba ben evleniyorum," dedi Merdan Efe dan diye. "Gelirsin inşallah düğünüm."

Masada derin bir sessizlik oluşurken Mirsat Bey bakışlarını herkesin üzerinde dolaştırdı. En son olarak Merdan Efe'nin üzerinde duraksadığında düzelmiş kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve dudaklarını araladı. "Kim evleniyor?"

"Ben dedim ya baba," dedi Merdan Efe. "Ben evleniyorum diyorum, kim evleniyor diye soruyorsun. Genç ve çıtır olmanı bir kez daha sorgula istersen."

"Şey," diyerek araya girdim. "Baban şu an bir şok yaşıyor sanırım, Merdan Efe..."

Mirsat Bey bana doğru döndürdü bakışlarını. “İzgi? Gerçekten Merdan ile evleniyor musun?”

Gülümsedim ve başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım. “Evet, kısmetse.”

“Hem de evlenme teklifini İzgi kuşum etti,” diyerek önemli bir detayı da atlamadı Sevcan. “Altını çizmek isterim.”

Mirsat Bey yüzünü sıvazladığında az kalsın bu durumu istemediğini düşünecektim. Ta ki sözlerini duyana dek...

“İzgi gibi harika bir kadını nasıl kendine evlenme teklifi edecek kadar aşık ettin sen, Merdan? Şu dünyada herkesin evleneceğini düşünürdüm ama seni düşünmezdim evlat. Sen daha geçen sene *evlenmiyorum, konusunu açmayın, yeter* diye bağırıp çağıran adam değil misin? Bu yüzden bir hafta yanıma yaklaşmadın?”

“Kim?” Merdan Efe bakışlarını kaçırıp önündeki suya uzandı. “Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“Merdan, istersen sana evlilikle ilgili ders verebilirim kardeşim,” diyen Medih elbette Merdan Efe'nin ters bakışlarından nasibini aldı.

“Arkadaşlar... Ben bundan sonra ders almam, ders veririm.”

“Bu yaklaşımını hiç doğru bulmadım, Merdan,” dedi Mirsat Bey.

Merdan Efe omuz silkti. “Bana neyin yakışıp neyin yakışmayacağını ben bilirim. Ben de kendisine bu yaklaşımını yakıştıramadım baba.”

“Sen gerçekten evleniyor musun yani?” diyerek kaldığı yerden devam etti Mirsat Bey. “Sen basbayağı evli bir adam mı olacaksın? Gerçi neden inanamıyorsam? Benim hovarda oğlumun sürekli *evde hanımım bekliyor* demesinden anlamam lazımdı evleneceğini...”

“Neden hepiniz bu kadar garip karşıladınız?” diye sordu Merdan Efe bakışlarını çatarken. “Ben evlenemez miyim? Düğünüme hiçbirinizi çağırmayacağım.” Geriye doğru kendini bırakıp sırtını sandalyeye yaslarken oturduğu yerde rahat bir pozisyon aldı. “Acaba nikâh şahidim kim olsa?” Gökdeniz av görmüş bir kaplan misali yerinde doğrulurken gözlerini kısarak Merdan Efe'ye odaklandı. “Bir liste hazırlasam iyi olacak.”

“Pardon?” Çatalı sertçe masaya bıraktı. “Anlamadım? Liste mi? Ne listesi? Cenazene çağırılacaklar listendir umarım aslanım.”

“Ne cenazesi, Gökdeniz?” diyerek araya girdim. “Konuşma şöyle şeyler.”

“Benim hanım kızdı,” dedi Merdan Efe.

“Yoksa bizden gizli evlendiniz de düğün konusunu o yüzden mi açıyor-sunuz?” dedi Mirsat Bey. Şaşkınlıkla yerimde doğruldum. “Bu Merdan'ın şirkette sürekli hanım hanım demesinden belliydi işte! Çoktan evlendiniz, değil mi? Seni eşek sıpası.”

“Baba, iki dakikada nasıl böyle bir senaryo kurabildin Allah aşkına? Yok öyle bir şey. Keşke evlenmiş olsaydık ama maalesef. Bir süre daha bekleyeceğiz gibi. Korkma. İzgi hâlâ Gökyel...”

“Sabahlardan akşamlara kadar transfer haberleri beklediğin gibi bunu da beklersin diye düşünüyorum, Merdan Efe,” dediğimde başımı sol omzuma doğru eğdim. “Doğru mu düşünmüşüm?”

“Kesinlikle,” dedi beni onaylarken. “Kesinlikle çok doğru düşünmüşsün.”

“Hanımıcı,” diye fısıldadığını duydum Bilal’in.

Sude, “Aynı senin gibi,” dediğinde Bilal dudaklarına fermuar çekerek sessizliğe gömüldü.

“Eğer size ve annemle babama da uyarsa en kısa sürede evlenmek istiyoruz,” dedim ciddileşerek. “Henüz Merdan Efe’yle de detaylı konuşamadık ama eminim aynı fikirde olacağız bu konuda. Düğün elbette isterim, zaten pek fazla akrabam yok. Yalnızca eğer sizin için sorun olmayacaksa Medihlerde olduğu gibi magazin olsun istemiyorum. Biliyorum aileniz göz önünde ama-”

“İstemiyorsan elbette olmayacak kızım,” dedi Mirsat Bey sevecenlikle. “Her şey nasıl istiyorsanız öyle olsun. En kısa zamanda ailenle tanışmak için İzmir’e gelmek isterim.”

İşte bunu beklemiyordum. Gerçi evlenme kararı almışken bunu neden beklemiyordum hiçbir fikrim yoktu. Sanırım aniden ailelerin işin içerisine girmesi garip gelmişti. Aslında tek tedirginliğim annemdi.

Vereceği tepki için hem heyecanlı hem de tedirgindim. Fazlasıyla.

Babamdan yana ise içim hiç olmadığı kadar rahattı. Her zaman olduğu gibi kararına saygı duyacak ve yanımda olduğunu gösterecekti. Zaten Merdan Efe’yi çoktan öz oğlu olarak kabul etmişti.

“Elbette,” dediğimde Merdan Efe’nin bakışlarının üzerime döndüğünü hissetsem de ona bakmadım. “Ailemle konuştuktan sonra bu konuyu tekrardan açabiliriz. En kısa zamanda...”

Nalan Gökyel’in gazabından korunmak için dua etmeye başlasam iyi olacaktı.

“Bak, aslanım. Bu sarı, bu da kırmızı... Önce *sarı* diye bağıracağız, sonra *kırmızı*. Ondandır da *en büyük Galatasaray* diyeceğiz. Anlaştık mı?”

Merdan Efe yine formundaydı.

Bilal ve Sude odalarındayken Mert’i karşısına almış, Galatasaray atkısını göstererek onu Galatasaraylı yapma çalışmalarına devam ediyordu.

Tabii bu an benim için inanılmaz güzel bir seyir zevkiydi.

"Anladın beni değil mi amcacığım? Önce sarı ve kırmızı diye bağırıyoruz bak. Bunu anladıysan fevkalade olan marşlarımıza geçiyorum. Sen büyüdüğünde çok büyük bir Galatasaraylı olacaksın, ben inanıyorum. O antin kuntin babana inat başaracağım."

Mert, onu hiç takmadan ellerini havaya kaldırarak çığlıklar atarken Merdan Efe elbette bu durumu da istediği gibi anladı. "Nasıl da onaylıyor beni görüyor musun, İzgi? Bu çocuk doğuştan Galatasaraylı!"

"Görüyorum," dedim gülererek. "Kesinlikle seni anlıyor ve onaylıyor."

Ellerini Mert'in koltuk altlarına koyarak onu yattığı yerden kaldırırken ayaklarının üzerinde durmasını sağladı. "Şimdi marşımızı açacağım ve üç dediğimde evi inleteceğiz, Mert. Hazır mısın? Babanı kudurtma operasyonumuz başlıyor."

"Merdan Efe... Bu iyi bir fikir olmayabilir."

"Daha iyi bir fikir yok," dedi omzunun üzerinden bana bakarken. "Seyret şimdi şovumuzu bebeğim." Bebeğim demesiyle Mert çığlık atarak güldü. "Yalnız benim bebeğim İzgi," dedi Merdan Efe. "Hiç üstüne alınma, Mert. Sen aslansın amcacığım. Tamam mı?"

Yüce'yi rahatsız etmeden kalkıp yanlarına adımladım. Mert'i Merdan Efe'den alırken dudaklarımı mis kokulu boynuna basturdum. "Sen amcana bakma küçük adam. Sen hangi takımı istersen onu tutacaksın, tamam mı? Babanı bile umursamak yok!"

Dudaklarımı bir kez daha boynuna bastırıp onu göğsüme yatırdığımda dediklerime itiraz etmeden sessizce duran sevgilime döndüm. Çenesini eline yaslamış bizi seyrediyordu. "İtiraz etmedin?"

Yutkunup doğrulurken kaşlarını çattı. "Neye? Ne demiştin? Tam duymadım..."

Gülümsedim. "Sen daldın gittin sanırım..."

"İçim gidiyorsa demek ki sana..."

Mert çığlık attığında ikimiz de ona döndük. "Yavrum, neden bozuyorsun ortamı?" diye sordu Merdan Efe. "Umarım baban Beşiktaş marşları açtığında da böyle yapıyorsundur." Sözlerinin ardından duraksadı. "Aslında sana Beşiktaş marşları açıldığında ağlamayı öğretmeliyim. Evet, evet. Süper bir fikir... Gel bakalım amcaya."

Mert'i, bize doğru uzattığı kollarından uzaklaştırdım. "Hiç etik değil, Merdan Efe!"

"Özlemişim," dedi aniden. Şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım. "Etik değil demeni özlemişim. Sen bana gerçekten büyü yapmış olabilirsin, İzgi. Bir insan bir çift lafı neden özler ki? Böyle bir şey olabilir mi?"

“Büyü falan yapmadım. Sen bana büyülenmeye baştan hazırmışsın, Merdan Efe,” dediğimde başını aşağı yukarı salladı.

“İçimin sana gidiyor olması yetmiyormuş gibi ben sana abayı da bayağı bir yakmışım, İzgi Gökyel.”

“Ben de sana abayı bayağı yaktım yalnız.”

Dudağının kenarını kaşırken sırttı. “Yakmamak imkânsız değil mi ama?”

“Pekâlâ...” Arkamı dönerek salondan çıkmak için ilerledim. “Egon ortaya çıktığına göre biz kaçıyoruz.”

“O Bilal yukarıdan insin de biz de sporumuza gidelim,” diye seslendi arkamdan. “Mert’i de alalım mı? Ağırılık çalışırken kullanırız.”

“Aynen aynen,” dedim alayla. “Yılın çifti seçiliriz o zaman gerçekten.”

“Biz zaten yılın çiftiyiz,” dedi biraz daha bağırırken.

“Estağfurullah hayatım. Biraz da mütevazı mı olsak acaba?”

“Yalnız... Sizden bir tane daha yoksa estağfurullah demeyeceksin, eyvalah diyeceksin, Canpolat.”

“Yine o duygusal adamın spor programını izlemişsin belli,” diyerek merdivenleri tırmanmaya başladım.

Ani bir kararla spor salonuna yazılmıştık. Bugün de ilk günümüz olacaktı. Uzun zamandır spor yapmadığım için akşam eve pestilim çıkmış halde gelmekten korkuyor olsam da kararlıydım.

Yakın zamanda İzmir’e gidiyorduk. Hem tanışma olacak hem de yüzüklerimizi takacaktık. Babam düşündüğüm gibi sevecenlikle karşılamış ve beklediklerini söylemişti. Annem ise beni şaşırtmış, oldukça ılımlı bir şekilde karşılayarak hemen hazırlıklara başlayacağını belirtmişti.

Heyecanlıydım. Çok fazla heyecanlıydım. Merdan Efe’yle ikimiz için de çok büyük olacak bir adım atacaktık ve içim içime sığmıyordu. Parmagımda onun yüzüğünü taşıyacağım gibi o da parmağında benim yüzüğümü taşıyacaktı.

Bu detay içimi kıpır kıpır ediyordu.

Mert’in kolyemi çekiştirmesiyle ilgimi ona döndürdüm. “Anne ve babaya götürüyorum seni tamam,” dememle kapılarının önünde adımlarımı durdurdum. Birkaç kez tıklattığımda Sude yüzündeki gülümsemeyle kapıyı açtı. “Bu beyefendi sanırım altına yaptı,” dediğimde Sude gülerek onu kucağına aldı.

“Biz de tam iniyorduk,” diyerek odasından çıktı. “Siz spora ne zaman gidiyorsunuz?”

“Yarım saate çıkarız. Siz?”

“Biz de öyle.” Onu onaylayıp odama geçecekken tekrardan durdum. “Merdan Efe yarın maça gidiyormuş doğru mu? Bilal de gidecekmiş onunla. Buradayken Beşiktaş maçlarına gitmesi yetmiyormuş gibi bir de Merdan ile Galatasaray maçlarına gidiyor. Üzerine gelip bir de evde maç tekrarlarını izliyorlar.” Gözlerini kocaman açtığında kahkaha attım.

“Bizim bu dünyadaki sınavımız da bu olabilir, Sude...”

“Kesinlikle,” diyerek güldüğünde o Mert’in alını değiştirmek için kaldıkları odaya geri girerken ben de spor kıyafetlerimi giymek için bizim odamıza geçtim.

Hangi spor salonuna gideceğimizi bile bilmiyordum. Merdan Efe’ye sorduğumda yüzünde imalı bir gülüş oluşması da şüphelendiriyordu.

“Her yerim ağrıyor,” diye sızlanmamla Sevcan gözlerini devirdi. “Neden deviriyorsun gözlerini? Hiç etik değil.”

“İki dakika spor yapınca benim girdiğim tripler,” diyerek beni gösterdi. “Bugün her şeyi fazla abartmaya başladın, İzgi kuşum.”

“Uzun zamandır spor yapmadığım için her yerim ağrıyor,” dedim. “Üstelik sporda yorulmam yetmiyormuş gibi Merdan Efe gitmiş bize uzak bir spor salonu seçmiş. Orayı seçmesinin tek nedeni de spor yaparken karşında stadyumu görüyor olman.”

Kızlar gülerken yorgunlukla başımı koltuğa yasladım. “Bugün abartmada en iyisi Mert,” diyerek Mert’i ayaklarında sallamaya devam etti Sude. “Huysuzluğuna huysuzluk eklendi. Bilal her gittiğinde hissediyormuş gibi böyle yapıyor.”

Uzanıp işaretparmağımı Mert’in küçük elinin arasına bıraktığımda sıkıca tuttu. “Babasına şimdiden çok bağlı...”

Sude derin bir nefes alarak beni onayladı. “Öyle. Bilal de ona çok ilgili ama. İşleri çok yoğun olduğunda bile beni ve Mert’i hiç aksatmıyor. Boş zamanlarının hepsi bizimle... Hoşuma gidiyor olsa da kendi arkadaşlarıyla sosyal hayatı hiç kalmadı. O yüzden bugün Merdan Efelerle birlikte gitmesine çok mutlu oldum.”

“Bizde çocuk yok ama Medih de öyle,” dedi Ebrar. Hepimiz bizim evde toplanmıştık. Bir tek Sabi eksikti... Keşke o da yanımızda olsaydı diye düşünmeden edemiyordum. “Biz evlenmeden önce de çok sosyal biri değildi zaten. Tam bir ev kuşu... Hatta İzgi’den önce Merdan Efe sürekli dışarı çıkar onu da çağırırdı ama Medih gitmezdi. İkisinin bu kadar zıt olmasına şaşırıyordum. Biri çok sosyal, birinde hiç sosyallik yok.”

“Bir keresinde magazinde Merdan Efe’nin artık geceleri dışarı çıkması konusunda benim izin vermediğimle ilgili şeyler yazmışlardı. Alakası bile yok aslında. Bir ilişkimiz olması birbirimizin nereye gidip gitmeyeceğini kısıtlayacağımız anlamına gelmiyor ama tabii insanların dedikodularına da yalan haberlerine de bir çare yok. Ben her zaman söylüyorum çıksın diye ama Merdan Efe kendi kendine evcimen oldu. Ben de şaşırıyorum.”

“Merdan Efe’ye maçlar yetiyordur zaten,” dedi Ebrar da. “İzgi, sen de öyle pek gece hayatı olan biri değilsin ama değil mi? Ya da ben görmemiş olabilirim.”

Kaşlarını kaldırıp indirdim. “Elbette sürekli ev ve iş arasında giden biri değilim, arada sırada çıkıyordum eskiden de ama öyle çok sevmiyorum. Evde kalmak beni daha çok rahatlıyor. Önemli olan yer değil, eğlenebildiğin o insan bence.”

“Bir keresinde Bilal ile aşya gitmiştik. Hastaneden çıkarken durup dururken ‘Allah’ım, aaa!’ diye falan bağırıp duruyordu. Ben de endişelendim yani alt tarafı bir aşı, Mert bu kadar bağırıp çağırıyor. O kadar mı ağrıyor diye sorduğumda bana ne dedi biliyor musunuz? Sergen Yalçın aşısı video taklidi yapıyormuş. Bu adamın yaşı yirmi altı...”

Boştaki elimi alnıma vurdum. “Merdan Efe de durup dururken Fatih Terim taklidi yapıyor. İnan seni çok iyi anlıyorum, Sude.”

“Biz de zıt kutuplarız,” dedi Sevcan heyecanla. “Kerem benim tam tersim. Aşırı sessiz ve sakın olduğu gibi konuşmayı da pek sevmez. Ben konuşurum, o dinler. Ben deliririm, o sakınleştirir falan. Neredeyse benzer özelliğimiz yok ama ilişkimiz o kadar güzel ki...” Kulağını çekerek elini masaya vurdu. “Nazar değmesin. Nazarı değenin de gözü çıksın. Nazar duaları okunsun hemen.”

“Futbol konusunda bir farklı olsalar da her biri bizim için şans,” dedi Ebrar. “Sabina Hanım eğer yaşıyor olsaydı oğullarını gurur dolu gözlerle izlerdi.”

Etrafımı bir hüznün dalgası sardı. “Sabina Hanım ile tanışmayı o kadar isterdim ki... Pazar günü yüzüklerimi takarken ve ileride düğünümüzde Merdan Efe’nin buruk hissedecek olması kalbimi acıtmaya başladı. Keşke elden bir şey gelse...”

“Bunu da atlatacak. Merdan Efe bu konuda Medih’e ve Sabi’ye nazaran daha duygusal ama yanında sen olacaksın, İzgi. Yüzükleriniz takılırken, düğün gününüzde, Sabina annenin ölüm yıldönümünde... Birlikte aşamayacağınız şey yok.”

Sude konuyu dağıtmak adına, "Bilal yazdı az önce. Daha maçın ilk yarısı bitmiş ama Merdan'ı sınırdan küplere bindirmiş. Bu adam Mert ile aynı yaşta oluyor bazen," dedi.

"Sude, sen Beşiktaşlı mısın?" diye sordu Sevcan. "Bilal'in Beşiktaşlılık seviyesi Efe Merdan'ın Galatasaraylılık seviyesine benziyor gibi. Nerede manyak fanatik varsa siz almış olabilir misiniz?"

"Evet," diyerek Sevcan'ın ilk sorusuna cevap verdi Sude. "Bizimkiler kadar fanatik değildim elbette ama maçları babamla takip ederdik. Burada yaşasaydık eminim Bilal de bizi o maçtan bu maça sürüklerdi. Aramızda fanatikleğe en maruz kalan İzgi bence... Bilal de çok fanatik evet ama o bile der ki Merdan'ı bu konuda kimse geçemezmiş."

"Dünya'nın en manyak fanatiğini İzgi bulmuş resmen," dedi Sevcan. "Etik kraliçem benim. Hayatın sana cevabım görüyor musun? Al sana etiklik."

"Kesinlikle," diye mırıldandım. "Bir çocuğumuz olduğunda Merdan Efe'yi düşünemiyorum bile."

Sevcan'ın şaşkınlıkla bana baktığını hissettim. "Sen şu an çocuk konusunu mu konuşuyorsun yoksa bana mı öyle geliyor? Rüyada mıyım? Tüm bunlar benim kafamda kurduğum şeyler mi? Tamam, kafamda kurmayı severim ama bu kadarı da çok fazla..."

"Farkındaysan pazar günü nişanlanıyorum, Sevcan," dedim bu sefer ben ona karşı gözlerimi devirdiğimde. "Yakın bir zamanda da düğünüm olur. Çocuk konuşmam normal değil mi? Hiç bakma bana öyle..."

"İzgi," dedi heyecanla Ebrar. "Allah aşkına düğünün Galatasaray maçının olduğu gün olmasını iste. Canım kocam, Merdan'dan intikamını alsın."

Şu anda sevgilime karşı hain planlar yapıyordu.

"Ebrar'ın içine Medih kaçmış," diyerek dalga geçti Sude. "Merdan tehlikede, İzgi."

"İzgi kıyamaz Efe Merdan'ına," dedi Sevcan da. "Çok yanlış kişiyle ittifak olmaya çalışıyorsun, Ebrar balım. Sen vazgeç bu sevdadan."

Güldüğümde Yüce'nin havlama sesi geldi. Umutsuzca Sevcan'a baktım. Yalnızca uzaktan sevebildiği ve dokunamadığı için o geldiğinde üst katta tutuyorduk bizimkileri ama varlığını bildikleri için yukarıda olmaktan mutlu değillerdi.

"Yanına gelmezler," diyerek ikna etmeye çalıştım onu. "Terim ben olunca kucağımdan kalkmıyor zaten. Yüce de çok sakin bir köpek biliyorsun. Yukarıda huysuzlanıyorlar. Yanımıza mı alsak, Sevcan'ım?"

"İyi tamam," dedi Yüce bir kez daha havladığında. "Ama bana yaklaşmasınlar İzgi, ne olur. İkisini de çok seviyorum ama dokunamam biliyorsun."

“Dokunmayacaksın merak etme,” diyerek kahvemi sehpaye bıraktım. Yukarı çıktığım anda Terim bacaklarıma sürtünmeye başladı. Yüce ise aralık kapıdan geçerek hızlıca aşağı indi. Terim’i kucağıma alarak önce Mert’i kontrol ettim, ardından merdivenleri inerek tekrardan salona geçtim.

“Mert Bey derin bir uykuda,” dediğimde Sude teşekkür edercesine gözlerini kapatıp açtı. Bakışlarım Sevcan’ı bulduğunda Yüce’nin karşısındaki koltuğa oturmuş olmasından dolayı rahattı.

Az önce kalktığım yere geri oturduğumda Terim de kucağıma kıvrıldı. Parmaklarımı sarı tüylerinin arasından geçirmemle keyif mırıltıları çıkarırken tebessüm ettim.

Merdan Efeler maç için Ankara’dalardı. Ona yazmaya karar vererek telefonumun mesaj bölümüne girip isminin üzerine dokundum. Profil resmi ne ikimizin stadyumun önünde çekildiğimiz fotoğrafı koymuştu. Tebessümüm büyüdü, gözlerim parladı.

İzgi: Nasıl gidiyor, yeniyor muyuz?

Mesajı gönderdiğimde anında iletildi. Bir süre ekrana bakarak cevap beklesem de beklediğime ulaşamadım. Maça odaklı olduğundandır diyerek ekranı kapatsam da içim aniden huzursuz oldu. Sanırım her zaman yazmasına ve anında cevap verip muziplik yapmasına alışmış olmalıydım ki bir anda garip gelmişti bu durum.

Saatler film açmamızla daha hızlı akarken aniden telefonumun melodisini duymamla irkildim. Zaten Merdan Efe’den hâlâ cevap alamadığım için diken üzerinde otururken ekranda gördüğüm *Medih Yüceer* yazısıyla kalbim korkuyla çarptı. Aramayı cevapladığım an Medih nefes almama bile müsaade etmeden konuştu.

“Karakoldayız, İzgi. Ankara’da.”

Medih’in söylediği tek şey bu iki kelime olurken yaşadığım dejavuyu es geçerek ayağa kalktım. Üzerimdeki eşofmanı umursamadan telefonumu alarak evin çıkışına ilerlerken kızlara küçük bir açıklama yaparak evden aceleyle ayrıldım. Merdan Efe artık sinirlendiğinde bile kavga etmezken bu akşam ne olmuştu da eskiden olduğu gibi karakola düşmüşlerdi ki?

Endişe ve korku tüm bedenimi ele geçirmişken hangi ara taksiye binmiş ve havaalanına varmış, hangi ara bilet bulup uçaktaki yerimi bulmuştum hatırlamıyordum bile. Sanki her şey birkaç saniye içerisinde gerçekleşmişti. Üstelik karakola Merdan Efe’nin hem sevgilisi hem de avukatı olarak gidiyordum ancak avukatlığım devreye girdiğinde üzerimdeki eşofmanla ne kadar etik olacaktı bilmiyordum. Karakolda olduğunu öğrendiğim an beynim sanki çalışmayı durdurmuştu.

Medih'i ve Merdan Efe'yi birkaç kez arasam da hiçbir aramamı cevaplamamışlardı. Hiç etik değildi!

Bir saat süren uçuşun ardından kendimi onu gördüğüm ilk günkü gibi önce Ankara Esenboğa Havalimanı'nda, sonrasında da Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde buldum. Her şey o kadar aynı geliyordu ki dejavuyu iliklerime kadar hissetmeye devam ediyordum. Birebir o günü yaşıyor olsam da tek fark şu an hem çok âşık hem de çok endişeliydim.

Hızlı adımlarla üst kata çıktığımda müdür odasının önüne gelmemle duraksadım. Hem korkudan hem de koşar adımlarla geldiğim için nefes nefeseydim. Daha fazla bekleyemeyeceğimi anladığımda müdürün kapısını tıklatarak aniden içeriye girdim. Odada yalnızca Merdan Efe vardı.

Aynı o günkü gibi Galatasaray formasıyla, müdür masasının önündeki koltukta oturuyordu. Kapıyı ardımdan kapatıp endişeli gözlerle önce yüzünü ardından bedenini inceledim. Herhangi bir yara ya da darp izi görünmüyordu.

“Merdan Efe?” Kapıyı ardımdan kapatarak hız kesmeden üzerine doğru yürüyerek tam önünde durdum. “Sen iyi misin? Ne oldu birden Allah aşkına? Kavga etmek yoktu artık. Hastaneye gidelim. Evet, şimdi karakol işini halledeceğim ve hastaneye gideceğiz. Bekle beni burad-”

Ayağa kalktığında ellerini aniden yanaklarıma yasladı. “İzgi... iyiyim.”

“Ama-”

“Seni endişelendirdiğim için özür dilerim,” dedi. Konuşmadığı anlarda kalbimin sesini duyuyordum. Öyle bir atışı vardı. “Kavga etmedim, karakolluk olmadım. Yalnızca seni buraya getirtmek için küçük bir oyundu. Endişelendin biliyorum ama... ama ben de bunu yapmasaydım eksik hissedecektim.”

Hafifçe geri çekilmesiyle gözlerimi açtım. Neyden bahsediyordu? “Ben anlamıyorum,” diye fısıldadım. “O zaman neden buradasın? Medih karakoldayız dediği anda başımdan aşağı kaynar sular döküldü gibi hissettim, Merdan Efe.”

“İyiyim güzelim. Çok iyiyim hem de...”

Yüzünde en güzel gülümsemelerinden birisi belirirken gözlerim kısıldı. Korkum ve endişem aniden kaybolurken içimdeki tek duygu merak oldu. Kalbim hâlâ çok hızlı çarptığından dolayı elimi kalbimin üzerine götürdüm. Tam o sırada elini cebine attı ve küçük, kırmızı bir kutu çıkardı.

Evlenme teklifi edecekti.

Onu ilk gördüğüm yerde, beni ilk gördüğü yerde, bana evlenme teklifi edecekti.

Elim hâlâ son sürat çırpınan kalbimin üzerindeyken Merdan Efe yüzündeki gülümsemeyi bir an bile silmeden önümde diz çöktü. Kırmızı kutunun kapağını açarak bana doğru kaldırdı ve ben yalnızca o an gözlerimi onun güzelliğinden çekebildim. Kutunun içindeki tek taş yüzük bana merhabasını sunarken birkaç saniye içinde bakışlarım tekrardan sevdiğim adamın gözlerine tutundu.

“O mart gecesinde, o kavgayı edip de bu karakola düştüğümde, aniden nefes nefese odaya giren kadının hayatımın merkezine yerleşeceği aklımın ucuna dahi gelmezken o kadın, tüm dengelerimi altüst etti. Tam şu an satlerce önünde diz çökmüş bir halde durarak, senin güzelliğini sana karşı anlatmak istiyorum ama dudaklarından çıkacak *evet* kelimesini duymak için daha fazla beklemeyeceğim.”

Sertçe yutkundüğümde dolan gözlerime engel olamadım. “Hayatıma aniden girerek tüm dengelerimi sarstın ve ben sana deli divane âşık oldum. Hayatımdaki tek sevdanın Galatasaray olacağını sanırdım, sonra seni gördüm, İzgi. Her anlamda o kadar güzeldin ki... Sana tutulmamam imkânsızdı.”

Gözlerinin dolduğunu görmemle dayanamadım ve bir damla yaş sol yanağımdan akıp gitti. “Şu zamana kadar ne yaşamış olursak olalım, iyi ya da kötü, sen yanımda olduğun için her şeye değdi. Şu zamandan sonra ne yaşayacak olursak olalım, iyi ya da kötü, sen yanımda olduğun için her şeye değecek. Ben hiç beklemediğim bir anda sarıma kırmızıyı buldum. Şimdi se onun dudaklarından çıkacak tek bir kelimeyi duymak için sabırsızlanıyorum.” Mümkünmüş gibi daha çok gülümsedi, gamzesi ortaya çıktı ve gözleri daha da kısılarak kayboldu. “İzgi... Bir ömür boyunca maçtan maça koşarken yanımda olarak elimi tutan tek kişi olmanı istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Elimi kalbimin üzerine daha çok bastırırken durmamasına şükrediyordum. Sözlerinin bitimiyle odada yalnızca nefes alış verişlerimiz duyulmaya başladı. Beklentiyle bana bakıyordu. Sanki cevabımın olumsuz olması mümkünmüş gibi...

Dolan gözlerimi kırıştıtarak yere çömeldim ve hız kesmeden kollarımı boynuna sıkıca sardım. “Seni çok seviyorum!”

“Bu *evet* demek mi?” diye sordu muzipçe. Kollarını sıkıca etrafıma sardı. “Senden teklif alırken ayrı, sana teklif ederken ayrı delirdi bu kerata,” dediğinde kalbinden bahsettiğini anlamamla dudaklarımı boynuna bastırdım.

Kollarımı boynundan çekmeden geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. “Evet,” dedim boğuk çıkan sesimle. “Seninle, elini tutarak bir ömür maçtan maça koşmak için sabırsızlanıyorum.”

Kollarıma ellerini koyarak boynundan çözmeme sağladı. Elimi tutup ikimizi de ayağa kaldırdığında önce alnıma bastırıp dudaklarını, ardından kırmızı kutudan tek taş yüzüğü çıkardı. “Takmama izin verir misin?”

Mutluluğumu tarif edecek tek bir kelime dahi bulamıyordum.

Başımı hızlıca aşağı yukarı sallarken sol elimi ona doğru uzattım. Ellerim titriyordu. Titreyen elimi tutarak üzerine dudaklarını bastırıp. Geri çekilmesiyle tek taş yüzüğü usulca elime yaklaştırdı ve yavaşça yüzük parmağıma taktı. Baget taşlı ve çift kollu bir tek taşı. O kadar güzeldi ki onun zevkine bir kez daha hayran kalmıştım. Bakışları bir süre yüzük taktığı elimde dolandıktan sonra kızarmış gözlerime döndü.

Birbirimize dolan gözlerimizle bakarken ellerini aniden belime koyarak beni havaya kaldırdı ve etrafımızda döndürmeye başladı. Dudaklarımdan küçük sesli bir çığlık dökülürken kahkaha atarak kollarımı boynuna sardım.

“Tekliflerimiz kapışır mı, ne dersin?” Gözyaşlarının arasından kahkaha atmaya başladığımda alnımı göğsüne yasladım. “Yine de senin teklifini hiçbir şeye değişmem. Her zaman en iyisi sensin...”

Beni kolları arasında döndürmeye son vererek ayaklarımın üzerine tekrar basmamı sağladı. Çenemi göğsüne yasladığımda başını eğerek bakışlarını yüzümün her ayrıntısında gezdirdi. “Bize özel olan her ânı o kadar seviyorum ki hiçbirini birbirine değişmem.” Burnumu çektiğimde yüzümü buruşturdum ama o bunu tatlı bulmuş olacak ki burnuyla burnumu okşadı. “Yine de... bana karakolda da evlilik teklifi almadım dedirtmediğin için çok mutluyum, Merdan Efe...”

Göz kırptı. “Tanışmamız bile karakolda olmuşken, evlilik teklifini es geçemezdim. Stadyum teklifi için sen önce davrandın malum...”

Mutlulukla iç çektim.

Karakoldaki bir gecenin hayatımı bu denli değiştirmesi her gün şükür sebebidir.

ON BEŞ

“Kardeşim bu nasıl lüks? Ali Sami Yen’de evlilik teklifi almış olman yetmezmiş gibi bir de kendi evlilik teklifini etmek için İzgi’yi ayağına çağırдың.” Gökdeniz’in isyan dolu sesiyle Bilal ve Medih sırtıtmaya başlarken Merdan Efe’nin dik bakışlarının hedefi de o oldu.

“Allah’tan evlilik teklifi ediyorsun. Merdan Efe Yüceer de olsan o dizin üzerine çökülecek.”

“Birincisi,” diyerek dişlerinin arasından konuşmaya başladı Merdan Efe. “İzgi benimle maça gelmeyi kabul etseydi böyle bir plan yapıp da ayağıma getirmezdin. İkincisi de Merdan Efe Yüceer de olsan ne demek oğlum? Gören de beni kim sanacak anasını satayım.”

“Aaa! Öyle deme aslanım. Sen benim için en önemli ve değerli insanlardan birisin.” Gökdeniz sırttı. “Oy benim aslanım evlenme mi teklif etmiş?”

Bilal elini birkaç kez Merdan Efe’nin sırtına vurdu. “O da evli olacak artık abisi. Hanımcı diyerek dalga geçtiği herkese taş çıkaracak türden bir hanımcı olarak evleniyor hem de.”

Medih sesli bir şekilde gülerken Bilal ile yumruklarını tokuşturdular. “Zamanında yediğin hurmalar...”

“Şimdi yavrum tırmalar,” diyerek tamamladı Medih’i Bilal. “Hanımcı?”

Bilal stadyumdaymış gibi elini kaldırırken bu sefer Medih onu tamamlayan taraf oldu. “Merdan!”

“Geçin dalganızı geçin,” diye homurdandı Merdan Efe. “Benimle dalga geçmek için mi geldiniz siz Ankara’ya?”

“Aslanım artık evli bir adam mı olacak? Atın beni Karadeniz’imin derin sularına...”

“Üzülme be Hamsi,” dedi Bilal. “Bazı kişiler de bekâr kalmalı.”

“O bazı kişiler neden benim?” Gökdeniz sesli bir şekilde ofladı. “Ve neden gidip evlenmeye en yakın insanlarla dost olmuşum?” Duraksadı. “Gerçi Merdan evleneceğini düşündüğüm en son insandı ama o bile ihanet etti bana. Bu hayatta her şey mümkünmüş...”

“Laf döndü dolaştı yine benim evlenecek son insan olmama geldi.” Merdan Efe tip tip Gökdeniz’e bakarken dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Sessizce onları dinlemeye devam ettim. "Bir kere ben evlenme olayını açmak için hayatıma İzgi'nin girmesini bekliyordum. Karakollara düşüp duruyordum çünkü bir gün İzgi'yi orada bulacağımı da hissediyordum."

"Aynen medyum," dedi Medih alayla. "Büyümüş de nasıl laflar ediyor kerata."

Merdan Efe yüzünü buruşturdu. "Yalnız ben Mert değilim."

"Hadi ya?"

"Oğlumuzu özledim," dedi aniden Bilal. "Minik kartalım benim."

"Son cümleleri duyamadım," dedi Merdan Efe. "Aslanım mı dedin sen?"

"Kartal lan benim oğlum! Alırım façanı aşağı, Merdan Efendi."

"Seni hâlâ duyamıyorum, Bilal."

"Ulan!" dedi Bilal yumruğunu Merdan Efe'nin koluna vururken. "Nasıl işine gelirse..."

Bilal telefonunun ekranını kaydırmasıyla karşısına çıkan Fatih Terim fotoğrafını Merdan Efe'ye döndürdü. "Fatih Hoca'n fotoğraf atmış eşiyile. Gördün mü?"

Merdan Efe *herhalde* dercesine gözlerini baydı. "Gördüm kardeşim. Marsilya maçında giydiği ayakkabılarını giymiş."

Medih, "Pes," diyerek kardeşine baktı. "İzgi'ye olan sevdanla kapışır."

"Kıskanma. Siz anlamazsınız bu sevdayı." Bana kısa bir bakış attı. "Bir güzelliği var... İnsan her gün gördüğü halde, her gördüğünde böyle etkilenir mi?"

Gökdeniz konuştu. "Çaktı şimşek, yağdı dolu. Sen de mi şair oldun, Merdan Efe Terimoğlu."

Merdan Efe bezmiş bir yüz ifadesinin ardından gözlerini kapattı. "Şair de olurum..."

Gelen aramayla masanın üzerindeki telefonumu aldım. Bilinmeyen bir numara olduğunu görmemle tereddüt ederek açacaktım ki arama aniden kapandı. Yine de son arananlar kısmından numarayı tekrar aradığımda kulağıma *ulaşılamiyor* sesi doldu.

"Ne oldu?"

"Bir numara aradı ama döndüğümde ulaşılamiyor sesi çıktı," dedim. "Ama daha iki saniye önce aramıştı zaten."

"Ararken şarjı bitmiştir," dedi Gökdeniz. "Sonra tekrar arar zaten."

Başımı sallamakla yetindim. Artık en ufak şeyden bile tereddüt etmeye başlamıştım.

Ve bu durum hiç de yardımcı olmuyordu.

İstanbul'a dönmek için ayaklandığımızda Gökdeniz'in lavabodan dönmelerini bekliyorduk.

Kafamı dağıtmak adına, "Müvekkilimin ailesine girmem etik değil derken, müvekkilimin kardeşiyle evleniyor olmam gerçeği..." dediğimde ikisi de gülerken dudaklarımı Merdan Efe'nin yanağına bastırdım. "Şu mükemmel surata nasıl âşık olmazdım ki? Aslanım benim!"

Gökdeniz, koridorun ortasında elleri iki yana düşmüş vaziyette dururken bir elinde çiçek demeti vardı. Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Sanırım duymuştu.

"Gökdeniz," diye mırıldandım tedirgince. "Göründüğü gibi değil. Açıklayabilirim."

Gökdeniz elini kalbinin üzerine götürürken gözlerini kısarak baktı. Merdan Efe'den uzaklaşırken ona doğru adımlamaya başladım. "Merdan Efe yalnızca senin aslanın," diye konuştum. "Gerçekten."

"Az önce *aslanım benim* diyen de amcam mıydı, İzgi?"

"Bilal de aslanım diyor ama!" diyerek kaşlarımı çattım. "Ona neden bir şey demiyorsun? Bence onun aslanım demesi daha haince, Gökdeniz. Sen bunu bir düşün."

"Yenge, beni neden karıştırdın şimdi ya?" diye sordu Bilal. "Beni de ilk zamanlar canımdan bezdirmişti. Geçmiş olsun valla."

Merdan Efe yanımdan geçerken kolunu Gökdeniz'in omzuna attı ve onu kendine çekerek saçlarını karıştırdı. "Ağlama lan, Hamsim. En çok senin aslanınım, biliyorsun."

"Gerçekten mi?" diye sordu Gökdeniz.

"Allah çarpsın," diyerek yanıtladı onu Merdan Efe. Bana göz kırpmasının ardından yumruğunu Gökdeniz'e uzattığında o da aynı şekilde karşılık verdi. "Seviyorum seni, Hamsim."

"Ben de seni aslanım," dedi Gökdeniz. Ardından bana baktı. "Kıskanma, İzgi."

"Çok kiskandım," dedim yalancı bir hüznle.

Merdan Efe'nin hepimizi toparlamasıyla birlikte Ankara'dan ayrılmak üzere uçağa bindik. Cebinden telefonunu çıkarıp ekranı aydınlatmasıyla telefonunun kapanması bir oldu. "Şarjım bitti," dedi sertçe. "Tam zamandı gerçekten."

"Birini mi arayacaktın?" diye sordum merakla.

"Yok güzelim. Maç sonu direkt karakola geldik. Haberlere ve yorumlara bakacaktım."

Cebimden telefonumu çıkarıp kilidi açmamın ardından Galatasaray haberlerinin olduğu uygulamayı açarak telefonumu ona uzattım. "Benden bak."

Bakışları bir gözlerimde bir de telefon ekranımda açık olan uygulamada şaşkınlıkla gezinirken en sonunda dudaklarını araladı. "İzgi? Senin telefonunda Galatasaray uygulaması mı var?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken yüzünü inceliyordum. İçinde şaşkınlık kırıntılarının hâkim olduğu gözlerini kısarak vereceğim cevabı bekliyordu. "Senin için."

Seni seviyorum demesek de olur.

Başını geriye atarak koltuğa yaslarken âdemelmasının hareketiyle sertçe yutkunduğunu anladım. "Yine, yine ve yine..."

"Hadi haberlere bak bakalım. Kaç kaç yenmişsiniz bu arada? Karakoldan öncesi bende silindi de..."

"2-1," dedi. "Çok iyi maçı, İzgi. Sahada görmek istediğim Galatasaray tam olarak böyleydi. Öyle hırslıydı ki her bir oyuncumuz, yenilsek de gam yemezdim." Bakışlarımı kaldırarak ona *sen bunu kulübüme anlat* bakışımı gönderdim. "Tamam, gam yerdim ama konumuz bu değil."

"İyi bari," dedim. "Ankara'ya artık düşman değilsindir."

"Ankara'ya hiçbir zaman düşman olmadım," dedi parmağını telefon ekranının üzerinde hareket ettirirken. "Olamam da."

Çünkü seni bana getirdi.

"Çünkü seni bana getirdi," dedi omzumdaki elini yanağıma getirerek. Başparmağı yanağıma okşarken göğsüne yaslı olan yanağıma oraya daha çok bastırdım.

"Fatih Hocam'ın fotoğrafına bak, İzgi," dediğinde Fatih Terim'in fotoğrafında duraksamıştı parmağı. "Bir fotoğrafın karizması olabilir mi?"

"Senin Instagram hesabına attığın her fotoğrafta ben de bunu sorguluyorum, Merdan Efe."

"İzgi'm bakıyorum da atağa çıkmalara doyamıyorsun bu gece," dedi muzip bir tonda. Eğleniyor olması yüz ifadesinden fazlasıyla belli oluyordu. "Her birinin golle sonuçlanması da ayrı bir mevzu..."

Sözlerine gülmekle yetindim. O Galatasaray hakkındaki yorumları ve maçın tekrar pozisyonlarını izlerken ben de ona eşlik ettim.

Parmağımdaki ağırlık hâlâ kendini belli ediyordu.

Çantalarla asansöre binerken dördüncü katın düğmesine bastım. Dairenin önüne gelmemizle annem görüldüğünde gözlerindeki özlem

pırlıltılarıyla duraksadım. Babam ondan önce, “Hoş geldiniz güzel kızlarım,” deyip önce bana ardından Sevcan’a sarılırken ben de vakit kaybetmeden anneme sarıldım.

“Hoş geldin kızım,” diye konuştu titreyen sesiyle. “Çok özledim bu sefer seni.”

Nedense tek sorun bu değilmiş gibi hissettim.

Geri çekilip doğru mu söylüyor diye emin olmak istedim. Gözlerinin içine bakmaya çalışsam da annem bakışlarını benden kaçırarak Sevcan’a sımsıkı sarıldı. Sevcan’ı benden ayırmamalarına fazlasıyla mutlu oluyordum.

Annemin garip halleriyse... Baş başa kaldığımız ilk anda onunla dertleşmem gerektiğini fark ettim.

“Nasıldı yolcuk?” diye sordu babam. “Rahat geldiniz, değil mi?”

“Gayet iyiydi baba.” Yanıma oturmasıyla elimi koluna koydum. “Sen nasılsın? Dizini zorlamıyorsun, değil mi?”

“Turp gibiyim,” derken göğsünü kabarttı. “İyileşti zaten artık, İzgi. Biz aynı devam ediyoruz. Asıl sen anlat bakalım kızım. Aradın, evlenme teklifi aldığını ve nişan için İzmir’e geleceğini de söyleyerek noktaladın. Annenin nasıl panik olduğunu anlatmama gerek var mı? Nasıl yetişecek her şey diye lolanıp duruyor.”

“O kadar da değil, Timur,” dedi annem. “Gerçi o kadar yapsam da haklıyım. Bir haftadan az sürede nişana hazırlanılır mı kızım?”

“Evlenecek olan biziz ama biz sizler kadar telaş yapmıyoruz anne,” dedim. “Her şeyi halledeceğiz, merak etmeyin. Şu pazar günkü tanışmayı ve nişanı bir atlatalım da.”

“Siz zaten enteresan bir çiftsiniz, İzgi’m. Çok da sorgulamamak gerek,” dedi Sevcan hangi ara çıkardığını bilmediğim ojeyi tırnaklarına sürerken. “Efe Merdan tuhaftır ama çok iyidir, Timur amcacığım. Ben kefilim.”

Sevcan’dan damat tarafına objektif bir yorum.

“Ne tuhaflığını gördün ya?” dedim kendimi tutamayarak. “Aşk olsun, Sevcan.”

“Bak bak hemen savunmaya geçiyor,” dedi Sevcan sırtıtırken. “Gör Timur amcam, gör bunları!”

Gözlerim babama dönerken imalı bakışlarının hedefi oldum. “Ben bunları çok önceden gördüm zaten. Gerçi o zaman kızım inkâr ediyordu ama...”

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Anneme döndüm. “Yapılacak bir şey var mı anne?”

Annem başını iki yana sallarken dizimin üzerindeki elimin üzerine elini koyarak gülümsedi. “Ben her şeyi ayarladım kızım. Temizliğinden tut menüye kadar her şey tamam. Tek eksliğimiz misafirlerimizin gelmesi.”

“Misafir demeyelim artık hanım,” dedi babam eğlenen tonda. “Dünürümüz ve oğlumuz geliyor.”

Oğlumuz...

“Sahi, başka kimler gelecek onlarla, İzgi?”

Başımı aşağı yukarı salladım “Kalabalık gelecekler baba. Merdan Efe'nin kız kardeşi, abisi ve eşi de gelecek. Aynı zamanda yakın arkadaşlarımız. Bayağı bir kalabalık olacağız yani.”

“Olsun kızım. Gelsinler tabii. Başımızın üstünde yerleri var. Yalnız gece kalma işi nasıl olacak? Buraya hepimiz sığmayız.”

“Onlar uçaklarıyla dönerler Nalan teyzeciğim, dert etme,” dedi Sevcan. “Taksi gibi uçağa biniyorlar ailecek.”

Annemin dudakları büzülürken kısa bir an düşünceli hale büründü. İnşallah tam şu an bana olduğu gibi ona da zenginliklerinden dolayı ağlama isteği gelmemiştir.

“O zaman ben bir elbiseme bakayım. Sonra da duş alayım. Sevcan, sen?” Pazar günü giyeceğim elbiseyi internette bularak buraya sipariş etmişim, o yüzden ilk defa görecektim.

Sevcan omuz silkti. “Nalan'ım teyzem döktürmüş. Yemek yemeden hiçbir şey yapamam kuşum. Önce mutfağa giderek tencereden sarma falan yemem gerekiyor. Tencereden sarma yemenin ayrı bir tadı var.”

“Doğru valla,” dedim gülerek ayağa kalkarken. Babam ve annemin yanaklarına dudaklarımı bastırmamın ardından odama geçtim. Hızlıca cebindeki telefonu çıkarıp önce huysuz sevgilime mesaj yazmaya başladım.

İzgi: Sevgilim? Geldik, evdeyiz biz. Şimdi beraber sipariş ettiğimiz elbiseye bakacağız. Sende durumlar ne?

Mesajı göndermemin ardından telefonu çalışma masamın üzerine bırakarak elbiseme yöneldim. Pudra pembesi ve uzun kolluydu. Göğsü kalp şeklinde olan elbise dizlerimin altına geliyordu. Çok beğenmişim. Elbise mi üzerime tutarak aynada bakmamın ardından tekrar kılıfına koydum.

Bu sırada telefonumdan bildirim sesi de yükseldi. Gülümsedim. Benimki çevrimiçiydi.

Merdan Efe Yüceer: *Bir sorun olmadan gitmenize sevindim güzelim. Bende durumlar ne olabilir?*

Yüce, Terim ve ben evimizde bir köşeye çekildik duvarı izliyoruz.

İzgi: Şakacı seni...

İzgi: Bizimkiler oğullarının gelmesini heyecanla bekliyorlar haberin olsun. Özellikle de annem. ●

Merdan Efe Yüceer: *İzgi...*

İzgi: Artık bir annen daha olduğunu biliyorsun değil mi, Merdan Efe? Evet, tepkileri çok farklıydı bu zamana kadar ama artık öyle değil. Olmayacak.

Merdan Efe Yüceer: *Biliyorum. Ben de heyecanla oraya gelmeyi bekliyorum.*

Ekranı kilitleyip telefonumu tekrardan şifoniyerin üzerine koyarken huzurla gözlerimi kapattım. Annesi Sabina Hanım belki yanımızda değildi ancak annem artık onun da annesiydi. Yerini dolduramasak bile o eksikliği en aza indirmek için uğraşacaktık.

Merdan Efe, taktığı kravatını gergince çekiştirirken heyecanlı bakışlarını bir kez daha babasına çevirdi. “Gerçekten hazırsın değil mi baba? Bak düğün konusunu açmayı unutma. En fazla bir haftada evlenmemiz gerek. Ayrıca adam Fenerbahçeli, sakın ama sakın Kadıköy’deki şampiyonluk konumuzu açma ve... Göztepe için de öyle bir takım mı var dersen ölüm fermanım imzalanmış olur.”

“Merdan tamam,” diyerek gür sesiyle konuştu Mirsat Yüceer. Görüntülü konuştuğumuz için tüm bu sohbetlerine şahit oluyordum. “Çocuk mu tembihliyorsun oğlum? Anladık işte. Takım konusu açmak yok ve düğünü en yakın tarih için ayarlayacağız. Yüz kere söylemene gerek yok evlat. Tek seferde anlayabilecek kadar gencim.”

“Aynen baba aynen,” diyerek geçiştirdi onu Merdan Efe. “Timur amca futbol konusu açınca tut kendini. İçindeki Galatasaraylıyı sakın dışarı salma. Şu geceyi sorunsuz halledelim.”

“Abartma, Merdan. En fazla ne olabilir ki?”

“Düğünümün ertelenmesine sebep olabilirsin mesela baba? Ayrıca Nalan teyze biraz soğuktur ama iyidir. İzgi’yi üzecek hiçbir şeyin yaşanmasını istemiyorum.” Bakışları herkesin üzerinde gezindi. “Hepinize söylüyorum bunu!”

“Şuna bak,” dedi Medih. “İlkokul öğrencileriyle geziye gitmiş de onları uyarıyor gibi. Burada bir manyak var, o da sensin kardeşim. Bence sen dikkat et.”

“Yalnız ben Timur amcamla milli maçı izledim. Unutmayın ki bizim onunla ilişkimize hiçbir şey olmaz.”

“Milli maç ayrı, Galatasaray ve Fenerbahçe maçı konuşmak ayrı koçum. Hele ki Fenerbahçe taze yenilmişken... Off! Timur Bey'in Fatih Hoca'ya laf atması yok mu peki? Sonra izle ve gör kıyameti.”

“Abimle uğraşmayın!” Sabiha babasının yanından sıyrılarak Merdan Efe'ye sarıldı. “Zaten ne kadar heyecanlı ve gergin görmüyor musunuz? Kıyamam.”

“Zaten beni bir sen düşünüyorsun, Sabi'm,” dedi Merdan Efe. Kollarını kardeşinin etrafına sardı. “Nankörlerle iletişimi kestim.”

“Herkes Merdan'dan uyarısını aldıysa gidebilir miyiz?” diye sordu Bilal. “Benim de Beşiktaş hakkında konuşmam yasak. Adama bak. Bir evlenecek ama özgürlüğümüzü de kısıtlıyor. Yürü git evlen de rahatlayalım.”

“Merdan Efe kayınpederinin gözüne girmek için her yolu deniyor.”

“Ben zaten onun gözündeyim,” dedi Merdan Efe. “Bunlar yalnızca ani bir gerilim yaşanmaması için önlem. Malum hepiniz fanatiksiniz. Sorun çıkarmanızı istemem.”

Ortamda kısa bir sessizlik oluşurken hepsinin ona bakmasından dolayı Merdan Efe tek kaşını kaldırdı. Ben de ekran başında kıkırdadım. “Ne var? Ne bakıyorsunuz?”

“Kardeşim, burada sorunlu futbol konuşan biz miyiz?” diye soran Medih oldu. “Sürekli karakola düşen falan...”

“Profesyonel ligin en altından Galatasaray'a gelerek Avrupa'da oynamaya başlayan Kerem Aktürkoğlu heyecanı var üzerimde,” diyerek duygularını anlatmaya çalıştı Merdan Efe.

“E hadi gelin artık,” dedim heyecanla. Biz hazırız, bekliyoruz.”

“Hadi abi,” dediğini duydum Sabi'nin.

Görüntülü aramamız boyunca fark ettiğim bir şey vardı. Gökdeniz konuşurken Sabi bakışlarını ondan çekmeden onu dinliyor olsa da Gökdeniz'in ona bir kez olsun bakmaması üzülmeye sebep oluyordu. Şartların artık farklı olduğunu biliyordu ancak gerçekten iki yabancı olmuşlardı ve bu durum üzüntüsünün katbekat artmasına sebep oluyordu. Onu her gördüğünde suçlu hissetmesi de ayrı bir sorundu.

Suçlu değildi, Gökdeniz'in de kendisini suçlamadığını biliyordu ancak düşüncelerine engel olamadığı belliydi.

Gökdeniz tarafında da durumla farklı değildi. Sabi yokken her şeyin daha kolay olduğunu bir kez daha anladığını söylemişti. Akşam Merdan Efe'yi görmek için geldiği bu evde ona kapıyı Sabi açtığına ne diyeceğini,

ona karşı nasıl davranacağını bilemeyerek öylece donup kaldığını biliyordum.

En sonunda herkes ayağa kalktığında Merdan Efe telefonunu, yani beni alarak babasının peşinden ilerlemeye başladı. “Beni övmeyi unutma baba,” diye konuşmaya başladı yeniden. “En sevdiğim oğlum falan dersin iyi olur. Ayrıca babası İzgi’nin Galatasaraylı olduğunu bilmiyor. Sakın ağzından kaçırma.”

“İzgi Galatasaraylı mı oldu?” diye sordu Mirsat Yüceer. “Bak sen. Ne zaman?”

Merdan Efe eliyle alınına vurdu. “Zaten öyleydi ama unut bu bilgiyi baba.”

“Oğlum, sen iyice manyaklaştın. Adamla neden kızının hangi takımlı olduğunu konuşayım? Bizi uyarıp duracağına sen kendine bak. Her an hastaneye gitmemiz gerekecekmiş gibi duruyorsun. Böyle dediğime bakma. Sende kendimi görüyorum, Merdan. Anneni istemeye gideceğimiz gün heyecandan hastaneye götürmüşlerdi beni de.” Derin bir nefes çektiğinde aramayı sonlandıracaktım ki yapamadım. “O gün annen o kadar güzel olmuştu ki... İlk gördüğüm an tüm heyecanım ve gerginliğim yok olmuştu.”

Annesinden bahsedilen her ortamda olduğu gibi yine gözleri dolmuştu Merdan Efe’nin. “Bugün... onun da yanımda olmasını çok isterdim.”

“O hep bizimle oğlum. Her zaman.”

Merdan Efe baş ve işaretparmağını dolan gözlerine bastırarak bir süre öylece beklediğinde aramayı sonlandırdım. Annesini her gün daha çok öz-lüyordu ama özellikle bazı günler vardı ki yokluğu her zamankinden daha fazla acıtıyordu canını, biliyordum. Dün gece bana söylediği sözler geldi aklıma. Beni ilk kez annesine anlattığını söylemişti. Bu, benim için her şeyden daha önemliydi.

Babasının da dediği gibi... annesi bizimleydi.

Heyecandan kalp krizi geçireceğim dakikalara geliyorduk.

“Bugün her konuya duygusalım ama bir konu var. O beni ayrı duygulandırıyor, Sevcan.”

Ciddiyetimle arkamdan çekilince ayağa kalkıp ona doğru döndüm. Bir adım atarak ona yaklaştım ve elini tuttum. “Yaşadığın tüm zorluklara rağmen hayat sevincini diri tutup, benimle de paylaştığın için teşekkür ederim.”

“İzgi...” Elini elimden kurtarıp bana hızlıca sarılırken dolan gözlerini benden kaçırdı. Kollarımı ona sımsıkı sararak gözlerimi kapattım. Sevcan,

gerçekten iyi ki vardı. O olmasaydı her şey daha zor olurdu, biliyordum. "Asıl sen iyi ki varsın, benim canım kız kardeşim. Sen de ailen de bana ailemin yokluğunu aratmadığınız için asıl ben teşekkür ederim. Bundan kırk yıl sonra muhtemelen çocuklarını yoldan çıkarmakla meşgul olacağım." Geri çekildi ve dolmuş gözlerini tavana çevirdi. "Sen de ağlayıp durma." Sol gözümünden bir yaş kendini bırakırken bana bakarak kaşlarını çartı.

"Tamam tamam," dedim aynaya dönerek. Neyse ki makyajımda herhangi bir bozulma olmamıştı. "Ağlamıyorum. Yalnızca... ne bileyim işte. Duygusalım bugün. Babam ve annemin de duygusal olmalarından dolayı olabilir. Onların yüzüne bakınca ağlayasım geliyor. Zaten aynı yaşıyorduk ve hiçbir fark olmayacak ama üçümüz de neden bu kadar ruhafız anlamıyorum."

"Bir şeyler değişmeyecek olsa bile artık evli bir kadın olacaksın, İzgi kuzum. Mesela artık bir Gökyel değil de Yüceer olacaksın. Hem onların da tek çocuğusun. Bu kadar duygulanmaları normal... Yani, sanırım normaldir." Bakışlarını kaçırarak tebessüm etti. "Pek bir bilgim yok gerçi ama..."

Dudaklarımı aralamamla kapımın tıklatılması bir oldu. Sevcan da kaçarçasına ilerlerken kapıyı açtı. Annem içeri girerken gülümseyerek önce Sevcan'ı ardından beni süzdü. "Hazır mısınız kızlar?"

"Hazırız anne," diye mırıldandığımda Sevcan mutfağa gideceğini söyleyerek bizi yalnız bıraktı. "Kapıda durma, gelsene." Yatağımın ucuna oturmasıyla ben de hemen yanına geçtim. "Anne, bilmediğim bir sorun mu var? Geldiğimden beri hiç olmadığı kadar durgunsun."

"Durgun olmamın sebebi bir sorun olması değil, İzgi," dediğinde durgunluğunu kabul etmesine sevinmişim. "Aksine sorun olmayacak kadar güzel günlerin içerisindeyiz."

"O zaman neden durgunsun?"

Bir nefes dudaklarından kayıp giderken elimi tutarak kucığına bıraktı. Avuçları arasına aldığı elime bakarak konuşmaya başladı. "Ben sana çok haksızlık ettim, İzgi. Büyüdüğünde değil ama çocukluğunda ben sana çok haksızlık ettim kızım. İşin kötü yanı da bunu fark edememiş olmam. Kendim nasıl büyüdüysem seni de öyle büyüttüm. Ben sana iyi bir anne olabilmediğimi düşünmüyorum."

Neden böyle konuşuyordu? Her şeye rağmen o benim annemdi ve ona karşı kötü bir his beslemiyordum. Hiçbir zaman beslememişim. Bu yüzden dudaklarımı araladım ama buna izin vermedi. "Önce beni dinle, İzgi. Söyleyeceklerim bittikten sonra diyeceğin bir şey olursa söylersin kızım."

Annem elimi kaldırıp üzerine dudaklarını bastırdı. "Etik değil diyerek çocukken yapamadığın her şey için özür dilerim kızım. Arkadaşlarıyla

lunaparka bile gitmeden, evde kalıp sürekli ders çalışmana sebep olduğum için özür dilerim. Bu çok geç bir özür oldu, farkındayım. Yalnızca iki kelime sana çocukluğunu da geri veremeyecek biliyorum ama ben her zaman iyi olmanı istedim, İzgi. Ben yalnızca güzel bir geleceğe sahip olmanı, ileride biz olmasak bile kendi ayaklarının üzerinde durabilmeni istedim. Ama bunu çok yanlış bir yolla yaptım. Keşke sana daha iyi bir anne olabilseydim. Bir kez yaşayabileceğin çocukluğuna engel olmasaydım.”

“Anne...” Gözlerim yeniden dolarken ellerini daha sıkı tuttum. “Sen kötü bir anne değilsin. Ne yaşandıysa geçmişte kaldı. Bak, ben mutluyum. Ben artık çok mutluyum anne. İki sözünle çocukluğumu bana geri veremezsin ama Merdan Efe’yi oğlun olarak görmeye başlarsan ben yaşayamadığım çocukluğumu onunla yaşamaya başlarım. İşte o zaman çocukluğumu geri kazanırım. Sana kızdığım anlar olmadı mı? Elbette oldu, bunu inkâr etmem. Ama çocukken izin vermediğin şeylere değil, Merdan Efe’yi incitebilecek hareketlerine kızdım en çok. Geçmişteki hiçbir şeyimizi değiştiremeyiz ama gelecekte yaşanabilecek güzelliklere birlikte yürüyebiliriz anne.”

“Bunca sene sana hiçbir şey yapmamışım gibi davrandım ama artık kendimi suçlamadan duramıyorum. Çok fazla hatam oldu. Sana iyiliğimi lokundurayım derken çok fazla kötülük dokundurttum ama artık böyle bir şeye izin vermeyeceğim, İzgi. Bunu fark etmemi de Merdan Efe sağladı.”

Şaşkınlıkla gözlerim kocaman açılırken tebessüm etti. “Seni en çok ben düşünürüm sanırken seni en az ailen kadar sevecek bir adamla tanışabileceğimi hesaba katmamışım, İzgi. Merdan Efe çok özel bir adam. Seni çok seviyor ve ben onun kızıma olan sevgisine gözüm kapalı da olsa inanırım artık. Bunu geç de olsa gördüm. Benimle konuştu, benim kendimi fark etmemi sağladı. Bunun için ona ne kadar teşekkür etsem az. Mutlu olacağına, benim sayemde yaşayamadığın çocukluğunu Merdan Efe’yle yaşayacağına olan inancım sonsuz. Merdan Efe de benim bir evladım artık. İki kızım vardı, bir de oğlum oldu.”

İki kızım vardı, bir de oğlum oldu.

“Teşekkür ederim,” derken titreyen sesime engel olamadım. “Sen benim annemsin ve ben seni çok seviyorum. Ne olur kendini daha fazla üzme, olur mu? Bundan sonra her şey çok güzel olacak.”

Sağ elini kaldırarak başımın arkasına koydu ve başımı omzuna yaslamasını sağlayarak bana sarıldı. “Seni çok seviyorum, güzel kızım. Güzel olan her şey sizinle olsun.”

Kollarımı sıkıca anneme sararak sarılışına aynı şekilde karşılık verdim. “Güzel olan her şey bizimle olsun.”

Dakikalar sonra kapının çalınmasıyla heyecanla ayağa kalktum. Tüm gün sakin durmaya çalışsam da mavi kelebeklerim hızla kanatlarını çırp-maya başladılar.

Kapıyı açarak kenara çekildiğimde annem ve babam da yanıma dizildiler. Sevcan ve Kerem ise salonda bekliyorlardı. Bakışlarım ilk olarak Mirsat Bey'i bulduğunda gülümsedim. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk güzel kızım," dedi içeri girerek. Uzatuğu elini öperek al-nıma götürdüm. Onun anne ve babamla selamlaştığı sırada diğerleriyle de selamlaştım ve gözlerim en sonunda istediğim adamı buldu.

Merdan Efe en sona kalan kişi olurken içeri girmeden elindeki beyzz gül buketi ve çikolatasıyla gözlerime bakakaldı. Beni baştan aşağı incelemesinin ardından yüzünde o çok sevdiğim gülümsemesi oluşurken, kısılan gözleri ve ortaya çıkan gamzesiyle derin bir nefes aldım.

Babamın boğazını hafifçe temizlemesiyle ikimiz de hipnozdan çıkmışız gibi irkildik. Merdan Efe hızlıca gözlerini çekerek içeri girdi. Çiçeği ve çikolatası bana uzatırken göz kırptı, ardından saygılı bir biçimde annem ve babamla selamlaştı.

Elimdekileri odama bırakmamın ardından elimi kalbime yaslayarak derin bir nefes aldım. Heyecanlı adımlarla salona geçip sandalyede Sevcan'ın hemen yanına oturdum. Bakışlarım direkt olarak Merdan Efe'yi bulduğunda en az benim kadar heyecanlı olduğunu fark ettim. Avuçlarını sürekli pantolonuna bastırıp duruyordu. Bu haline kocaman gülümsedim. Ona baktığımı fark etmesiyle kısık bakışları beni bulurken alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı.

"Oğlum, sen nasılsın?" diye soran babamla hızlıca ona dönerken bu haline kahkaha atacağım sandım. Gerçi benim yerime Bilal, Gökdeniz ve Medih sessizce gülmeye başladılar. "İyi gördüm seni."

"Gayet iyiyim efendim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız? Yine harika görünüyorsunuz."

"Biz de iyiyiz oğlum," diyen annemdi. Kısa bir an göz göze gelmemizle teşekkür edercesine gözlerimi kapatıp açtım. "Çok şık olmuşsun."

Annemin *oğlum* demesi duraksamasına sebep olurken yüzünde asılı kalan gülümsemesi daha da büyüdü. "O sizin şıklığınız."

Sohbet bir süre daha havadan sudan devam ederken kahve faslının ardından Mirsat Bey boğazını temizledi. "Kahvelerimizi de içtiğimize göre asıl konumuza girmeliyim. Yoksa benim çocuk asıl meseleyi göremeden acile kaldırılacak." Mirsat Bey'in sözleriyle bizimkiler sessizleşirken herkes gülerken Merdan Efe'ye bakmaya başladı. O ise tebessüm etmekle yetiniyordu. "Sebebi ziyaretimiz malum, Timur Bey. Sizden kızınızı istemek benim

haddim değil. Çocuklarımız birbirlerini sevmişler ve bir yola çıkmak için bizlerden de izin istiyorlar. Sizin de rızanız var ise yürüyecekleri yolda biz de yanlarında olarak destekçileri olalım.”

Babam gözlerinin içinde sakladığı duygularla gözlerimin tam içine baktığında, başımı aşağı yukarı sallayarak dolan gözlerimi titreyen ellerime indirdim. “Onlar kararlarını vermişler. Bize de hayırlı olsun demek düştü. Mirsat Bey. Her şey gönüllerince olsun.”

Merdan Efe’yle aramızdaki düğümün daha da güçlendiğini hissediyordum.

Babamın sözünün bitimiyle aile büyüklerimizin ellerini öpmek için ayağa kalktık. El öpüşme faslıyla birlikte elbette dostlarımıza da sıkıca sarıldık. Bugünde de yanımızda oldukları için her birine minnettardım.

Annemin Merdan Efe’ye sarılarak *ailemize hoş geldin oğlum* demesi ise gözyaşlarımı tutamamama sebep oldu. Biliyordum, Merdan Efe çok mutluysa ama çok da buruktu. Annesinin de bizimle olmasını, onun da elini öpmemizi çok isterdi. Ben de bunun gerçekleşmesini en az onun kadar isterdim. Bu mümkün değildi ama İstanbul’a döndüğümüzde ilk olarak onunla birlikte annesinin mezarına gidecektim. Bedenen olmasa da ruhen bizimle olduğunu hissedebiliyordum.

Yüzümde hissettiğim dokunuşla irkilirken Merdan Efe’nin kahveleriyle göz göze geldim. Gözyaşlarımı silerek gülümsediğinde elimi yüzümdeki elinin bileğine koydum. Yan yana durmamızla yüzüklerimiz ortaya çıkarken kurdeleyle birbirlerine bağlı olan yüzüklerden birisi benim diğeri ise Merdan Efe’nin yüzük parmağına takıldı. Kurdele kesildi. Parmaklarımızda taşıyacağımız yüzüklerimiz birbirimizi temsil ediyordu. Kalbi, yüzük parmağımda atıyormuş gibi hissediyordum.

Sanki her şey bir rüyaydı. Az sonra alarmım çalacak ve uyanacak gibi hissediyordum.

Merdan Efe tamamen bana dönerken ellerini iki yanağıma yaslayarak dudaklarını alnıma bastırdı. Bir şey söylemedi. Bir şey söylemesini beklemedim. Bugün sözlerimizle değil, gözlerimizle konuşuyorduk. Bu, çok değerliydi.

Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki bir an için onun da ağlayacağını düşündüm. Merdan Efe’nin ağlamasına dayanamıyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde konu bir şekilde Galatasaray ve Fenerbahçe derbisine geldi.

Hani şu benim evlilik teklifi ettiğim maç...

"Biz nasıl yedik o kadar golü? Hâlâ hayret ediyorum." diyen babamdı. Yine tehlikeli sulara girmiştik. "Galatasaray da bu kadar gol atacak kadar iyi oynamamıştı aslında."

Baba... Lütfen dur, lütfen.

"İyi oynamasaydık o kadar atamazdık," dedi Merdan Efe. Ardından hızlıca ekledi. "Timur amcacığım. Yani, öyle düşünüyorum. Sonuçta iyi oynayan maçı kazanır derler."

"Evet oğlum ama Fenerbahçe'nin maçta çok kötü olduğunu da eklemek gerekir. Sanki yenilmek için çıkmışlar gibiydi."

"Bizimle oynanan her maçta öyleler onlar," diyen Merdan Efe kısık sesle söylediği için bunu yalnızca ben ve Gökdeniz duyduk.

"Ne dedin, Merdan?" diyerek sesini yükseltti Gökdeniz. "Duyamadık biz. Bir daha söyler misin kardeşim?"

"Ulan, Hamsi..."

Babamın bakışları Merdan'a döndü. "Bir şey mi demiştin oğlum?"

"Fenerbahçe oynamış olabilir ama Galatasaray da her zamanki gibi çok iyi oynadı ve böyle bir skor çıktı ortaya diyordum, Timur amcacığım. Hafiften boğazım ağrıdığı için çok sesli konuşamadım."

Döndür kazı yanmasın aşkım.

Babam ona sevecenlikle başını sallarken Mirsat Bey'e döndü. "Sen de Galatasaraylısın değil mi, Mirsat?"

Mirsat Bey gururla doğruldu. "Galatasaraylıyım. Bizde babadan evlada mirastır Galatasaray."

"Bizde de," diyen babamla içtiğim çay boğazıma kaçacak sandım. Hafifçe öksürdüm. "İzgi fanatik değildir ama ben Fenerbahçeliyim diye o da olmuştu çocukken."

Babam... Galatasaray maçından bir başka Galatasaray maçına koştuğumu sakın öğrenme.

Merdan Efe başını hafifçe sağa sola oynatarak bakışlarını çayına dikti.

"Gökdeniz Trabzonsporlu, Bilal de Beşiktaşlı babacığım," diyerek araya girdim. "Burada her takımdan var. Ne güzel değil mi? Kardeş kardeş..."

"Kusura bakmayın. Geçen sezonun şampiyonu olarak yine yükseklerde kalmışım. Bir an için sohbetinize katılamadım," dedi Bilal muzipçe. Onun sözlerini şakalı bir tonda söylemesi babamların gülümsemesini sağladı. "Bizde de nesilden nesile, Timur abi. Benim bir de küçük kartalım var. Adı Mert. Yeni uyandı ama gelir birazdan yanımıza."

Merdan Efe ise ters ters ona bakmakla yetindi. "Dikkat et de aniden çakılma," diye mırıldandı dişlerinin arasından. Ardından bana yaklaşarak

ağlarcasına konuştu. “Görüyor musun nasıl küçük kartalım var diyerek nispet yapıyor, İzgi? Gel de sinirlenme. Bunların hepsini evden atsak olur mu?”

“Merdan Efe sakin ol,” diyerek elini tuttum. “Yüzüklerimize bak ve sakinleş. Olur mu?”

Hüzünlü bir halde gözlerime bakarken başını aşağı yukarı salladı. “Olur.”

Tam şu an yanaklarını sıkarak sevsem ne olurdu ki?

“Bu sene bir sorun çıkmazsa şampiyon biz oluruz gibi,” dedi Mirsat Bey, babama hitaben. “Nemağlup ilerliyoruz. Fenerbahçe yine yakalayamadı galibiyet serisini. Ne olacak bu durum sizce? Kaç sene oldu.”

“Öyle valla,” diyerek onayladı babam. “Transferler de oldukça iyi ama bir türlü bir şeyler yerine oturmuyor. Ama bakalım, daha sezona yeni başladık. Düzeliyor diye düşünüyorum. Göztepe’ın Fenerbahçe’ye göre daha kötü. İkisinden de yüzüm gülmedi henüz.”

Merdan Efe her an *gelin sizi de Galatasaraylı yapayım* diyecek gibi duruyordu.

“Göztepe’nin renkleriyle Galatasaray’ın renkleri aynı,” dedi Merdan Efe. “Sizi de Galatasaraylı yapalım, Timur amca. Şu araya kaynamış laciverti çıkartabiliriz.”

İkisi arasındaki alakayı aramasak daha iyi olurdu.

Babam sesli bir kahkaha attı. “Olur mu öyle şey oğlum? Bu yaştan sonra takım değiştirilir mi?”

“Erken olsaydı kabul eder miydiniz?” diye sordu mağlup olmuş bir ifadeyle Merdan Efe.

Babam başını iki yana salladı. “Takım değiştirmem.” Babam da takım konusunda inatçı biriydi ve o inatçılığının bir kısmı bende olsa Merdan Efe kahrolurdu. Şükretmeliydi diye düşünüyordum.

“Peki,” diyerek kabullendi Merdan Efe. “Nasil isterseniz tabii ki...”

“Kısırını yesene,” diye mırıldandım kulağına doğru. “Onu ben yaptım. Sen seviyorsun diye.”

Tabağına hiç dokunmamıştı ancak benim sözlerimle tabaktaki kısırı yemeye başladı. “Evimize gidince de mantı yaparım,” diye mırıldandım.

Dudaklarına götürdüğü kısır kaşığı havada kalırken bana göz kırptı. “Bu sefer ben sana mantı yaparım. Ne dersin?”

“Hımm. Bu teklife hayır dememin imkânı yok. Heyecanla bekliyorum.”

Sude’nin Mert ile içeri girmesiyle ilgimizi birbirimizden çektik. Mert başta utanarak herkeste bakışlarını gezdirse de Bilal’i görmesiyle çılgın atarak gülmeye başladı. “Kartalım!” Bilal, oturduğu yerden kalkarak oğlunu

çşinden alırken Sude'nin yanağına dudaklarını bastırarak geri çekildi. "Gel, bak burada kimler var oğlum."

Mert babasının omzuna başını yaslariken bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. Beni görmesiyle ağzındaki elini çekip gülümsedi. Bu çocuğıu yiyecektim! "Bak bak, güzel kıızı görünce nasıl da gülümsüyor kerata," dedi Mirsat Bey. "Merdan, dikkat et oğlum. Sen evlenmeden Bilal oğluyla evlendirmesi İzgi'yi."

"Yok, Mirsat amcacığım. Bizim onların gelecekteki kızlarında gözümüz var."

Merdan Efe'ye sinir yükleniyor...

"Kızımın üzerindeki gözleri itinayla çıkarırım, Bilal kardeşim. İşine bak."

"Benim damat şimdiden başlamış kıskançlığıa. Belki de kıızı değil de erkek olur. Kısmet."

"Önemli olan sağlığı," diyerek konuyu noktalamak istedim. "Bir bebeğimiz olsun da kıızı ya da erkek bir önemi yok."

"Aynen öyle kıızım. İnşallah."

Babam bana her zaman gözünde hâlâ küçük olduğumu söylediğı için, şu an bir çocuğumun olabilme ihtimalinin konuşulması onu hüzünlenmişti. Sanırım küçük kıızının artık büyüdüğünü fark ediyordu.

Merdan Efe'nin, babasının bacağına dürtmesiyle kaşlarım çatıldı. Mirsat Bey de *ne var* dercesine ona bakmıştı. Merdan Efe gözlerini kocaman açmaya çalışarak babamı gösterdiğinde Mirsat Bey anlamış olacak ki başını sallayarak babama döndü.

Evlilik konusu.

Mirsat Bey konuyu açtığında babam sessiz kalırken annem şoka uğradı. Ufak çaplı bir karmaşa oluştuğunda Mirsat Bey'in annemi ikna etmesiyle birlikte konu tatlıya bağlanarak tarihi istediğimiz zamana almamız söylendi.

Büyükleri bir arada bırakarak gençler olarak dışarı çıktık. "Küçükken bu yoldan okula giderdim," diye konuştuğumda ikimiz en arkada, arada kısa bir mesafe olacak şekilde yürüyorduk. "Şimdi nişanlımla yürüyorum."

Omzumdaki kolunu sıkılaştırarak yanağıma göğsüne yaslamamı sağladı. Şimdi güzel kokusu daha netti. "Şaka maka şu an gerçekten nişanlıyız. İzgi, cumartesi evlenelim olur mu? Cuma günü maçımız var."

"Maçtan hemen sonra Fatih Hoca ve futbolcuların gelmesi sorun olmaz mı? Yorgun olurlar diye yani..."

"Gelseler de çok durmazlar zaten," dedi. "Hallederiz onu merak etme."

“Sonunda tanışacağım desene,” dediğimde başını sallayarak sırtıttı. “Aşık olduğun Fatih Hoca'nla tanışmak için de ayrı bir heyecanlıyım. Onu görürnce düğünümüzde olduğunu unutmazsın değil mi?”

“Yok artık,” dedi isyankâr bir tondan. “O kadar da değil güzelim.”

Tam olarak o kadardı ama bunu ona söylemedim.

Ortamın konusu düğünümken benim bakışlarım geldiklerinden beri sessiz kalan ikiliye döndü; Gökdeniz ve Sabi.

Sabi bu gece daha iyiydi ancak Gökdeniz gülümseyerek sohbetlere katılmaya çalışsa da konu ondan uzaklaştığında denize karşı dalıp gidiyordu. “Gökdeniz?” dedim aniden. İrkilerek bana döndü. “Şu köşede midyeci görmüştüm. Almak istiyorum. Benimle gelir misin?”

Merdan Efe sesini çıkarmadı. O da dahil herkes neden özellikle Gökdeniz'i çağırdığımı anlamıştı. Birlikte yanlarından ayrıldığımızda, “Nasılsın?” diye sordum.

“Sizin için mutluyum ama kendim için aynı şeyi söylemem,” dedi ellerini ceplerini koyup. “İtirafımdan sonra gittiği için aynı ortama girdiğimizde nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Artık biliyorum. Çok kötü bir hismiş.”

“Gökdeniz-”

“Sizin geceniz için gerçekten mutluyum, İzgi. Ama oturduğumuz masaya baktığımda şu aşk konusunda tek acılı olanın ben olduğumu görmek canımı yakmıyor değil. Hepiniz sevdiğinizle birliktesiniz. Ben ise bakışlarımı onun dışında her yerde tutmaya çalışıyorum. Aşk bir bana mı acı, İzgi? Her anımı gülümseyerek geçirirken, sevdiğime gülümseyememek bir bana mı?”

“Bir gün acısı olmadan sen de gülümseyerek yaşayacaksın o aşkı, biliyorsun değil mi? Şu an zor, biliyorum. Ama hangi mutluluğa acısız ulaşabildik ki? Sen farkında değilsin ama çok güzel adamsın, Gökdeniz. Ve böylesine güzel bir adam, bir gün çok güzel sevinecek. İşte o zaman bugünler aklına dahi gelmeyecek. Ben buna inanıyorum, inanmaktan da vazgeçmeyeceğim. Lütfen sen de inan, olur mu?”

Derin bir nefes aldı. Midyeciyi çoktan geçmiştik ama bunu ikimiz de önemsemedik. “Umarım dediğin gibi olur. Umarım bir gün Sabi de gözlerindeki ışıltıyı geri kazanarak gelir yanımıza, İzgi. O adam... sevdiği adam yani... onun yüzünden o ışıltıyı kaybetti. Bir gün onunla tekrardan arkadaş olabilirsek umarım o ışıltıyı tekrar görebilirim. Ne yaşanırsa yaşansın o benim için çok değerli biri olarak kalacak.”

Çok güzel bir kalbe sahipti ve ben o kalbin bir anca önce iyileşerek mutlu olmasını istiyordum. “İkinizin de gözlerinizdeki ışık bir gün geri dönecek. Ben Merdan Efe'ye kadar ilişki konularında hep sessiz kalırdım,

Gökdeniz. Ama mucizeler var. Gerçekten var. Aldatıldıktan sonra aynı senin gibi umutsuzdum. Peki, bak şimdi? Bu hafta düğünüm var.”

Güldü. “Birazdan *hiç beklemediğin anda oluyor kuzum* diyeceksin diye çok korkuyorum, İzgi.”

“Gerekirse onu da derim. Sen yeter ki böyle gül!”

“Boşuna dostların ikinci ailendir demiyorlar,” derken durgun sesiyle koluna girdim. “Bakma arada acıların hamsisi oluyorum ama siz varken üzüntüm yokmuş gibi hissediyorum, İzgi. Aslanım zaten hissediyor mu ne yapıyor anlamadım. Kötü hissettiğim an araması geliyor telefonuma. Ona asıl büyüü senin değil de benim yaptığımı kim söylemek ister?”

Söylediklerine sırtıtmaya başladığımda fazla uzaklaşmadan geldiğimiz yolu dönmeye başladık. Hava güzeldi. “Merdan Efe sevdiği insanlara karşı çok düşünceli. Aynı senin gibi, Gökdeniz. İkiniz aslında o kadar benziyorsunuz ki... Birbirinize dost olmanıza çok seviniyorum. Bu yönden çok şanslıyız diye düşünüyorum. Hem... birinizle tanışınca diğeri de promosyon olarak yanında geliyor. Şanslı değiliz de neyiz?”

“Kız İzgi, gerçekten bütün şans sendeymiş,” derken elini saçlarıma götürerek karıştırdı.

“Bir ara gel de seninle hamsi yapalım. Bütün evi kokutarak Merdan Efe’yi çıldırtmamız yok mu peki?”

“Cennette miyim?” diye sordu heyecanla. “Üç favorim vardır. İlki Trabzonspor’unun maçlarına gitmek, ikincisi hamsi yemek, üçüncüsü aslanımı çıldırtmak... İki favorimi birleştirmeyi teklif ediyorsun şu an bana. Evet diyorum!”

Ani bağıışı yüzünden birkaç yüz bize döndüğünde onu kolundan çekirtmeye başladım. “Sakin ol, Hamsi! Hem her şeyi içine atmak yerine burada bir İzgi olduğunu hatırlayıp, benimle dertleşmeye gelersen her dertleşme sonrası seninle hamsi yiyebiliriz.”

Neşesi yok olurken burukça gülümsedi. “Eyvallah, İzgi.”

Daha fazla konuşmak istemediğini anladığımda kalan birkaç dakikalık yolu da şakalaşarak geçirdik. Kafeye tekrar döndüğümüzde Merdan Efe’nin benim için kaldırdığı kolunun altına girerek önündeki çayına uzandım. “Benim kahvem soğumuştur.”

“Keşke Serhan da burada olabilseydi,” dedi Merdan Efe. “Çağırdık ama işleri dolayısıyla gelemeyeceğini belirtti. Düğüne de gelmezse bir yerde sallandıracağım onu. İş güç derken dostlarını unuttu.”

“Adam hem işiyle hem ailesiyle uğraşiyor hayatım, normal. Düğünümüzde en önde oturacağından eminim.” Merdan Efe parmaklarımla oynamaya başlarken usulca başını salladı. Parmağı yüzüklerimin üzerinde

gezinmeye başladığında önüne düşen birkaç tutam saça boştaki elimi uzatarak geriye doğru taradım. Yumuşacık tutamları avucumda çok güzel bir his bırakıyorlardı.

“Gökdeniz iyi mi?” diye sordu yalnızca benim duyabileceğim şekilde. “Bu durum iyice canımı sıkmaya başladı, İzgi. Elimden hiçbir şey gelmiyor. Küfür edeceğim.”

“Hepimizin zaman zaman sorunları oldu sevgilim. Hepsini de bir şekilde atlattık. Gökdeniz ve Sabi şu an karmaşık ve üzücü bir durumun içindeler ama yıllar sonra bu durumdan eser kalmayacak. Bizim elimizden gelen çok şey var. Mesela yanlarında olmak... Bu onlar için en önemlisi.”

“Yine mantıklı konuşarak gerginliğimi aldın,” dediğinde göz kırparak nazlı bir edayla omuz silktim. “Biraz da bugün ne kadar peri kızı gibi göründüğünü mü konuşsak?”

“Konuşalım ama önce...” Telefonumu çıkararak Instagram hesabıma girdim. Bu gece çektiğim fotoğrafı galerimden seçmemin ardından paylaş kısmına basım. “Şuraya bir anımızı daha bırakmak istedim.”

Benim hesabım hâlâ gizliydi o yüzden sorun yoktu ancak benim fotoğraf atmamdan sonra Merdan Efe'nin de paylaşım yapması, Sevcan'ın da bizimle ilgili hikâyeler atması magazine düşmemizi sağlayacaktı, biliyordum.

Elbette magazin zehirli yanı o mutlulukla aklıma dahi gelmemiştii.

ON ALTI

Bir yalan haberin doğurduğu sonuçlar yalnızca beni değil, çevremdekileri de fazlasıyla etkiliyordu. Bu kadar kolay mıydı? Asılsız olan ne varsa yazarak insanların hayatına böylesine kötü bir şekilde dokunmak?

MERDAN EFE YÜCEER BABA MI OLUYOR?

Abisi Medih Yüceer'in aksine kardeşi Merdan Efe Yüceer gece hayatına düşkünlüğüyle bilinmekteydi. Kısa süreli ilişkileriyle bilinen Merdan Efe Yüceer'in uzun süre gece hayatından uzak kalması dikkatleri üzerine toplamıştı. Sosyal medya hesaplarından da sıkça paylaştığı, abisi Medih Yüceer'in avukatıyla bir ilişki yaşadığını duyuran Merdan Efe Yüceer, en son abisinin nikâhı çıkışında konuşma yaparak tekrar ortalıktan kaybolmuştu.

EVLENİYOR!

Pazar gecesi nişanlandığını öğrendiğimiz Merdan Efe Yüceer'in bir hafta içerisinde evleneceği konuşuluyor. Bu da akıllara 'İzgi Gökyel acaba hamile mi?' sorularını getirdi.

Bir hafta içinde evlenme kararı alan çiftten henüz bir açıklama gelmese de imam nikâhlarının da çoktan kıyıldığı düşünülüyor. İzmir'de çiftimizi gören vatandaşların çektikleri fotoğraflarda Merdan Efe Yüceer'in evlilik hazırlığında olduğu, İzgi Gökyel'in üzerinde bol ve vücut hatlarını belli etmeyen bir ceket olması da hamilelik dedikodularını alevlendirdi.

ZORUNLULUKTAN DOĞAN BİR EVLİLİK Mİ?

Evliliğe fazla uzak görülen çapkın Yüceer'in ani şekilde gündemden uzaklaşması ve beklenmeyen bir düğün haberiyle geri dönmesi akıllara 'Bebek yüzünden mi evleniyorlar?' sorularını getirdi. Aşk evliliği mi yoksa zorunluluktan doğan bir evlilik mi olacağı konusu hâlâ tartışılan konular arasında.

Gözümden düşen tek damlayı hızlıca silerken titreyen ellerimle telefon ekranını kapatarak masanın üzerine bıraktım.

"Gelmişlerini geçmişleri sikeceğim hepsinin!" Merdan Efe salonda sinirle volta atarken bir yandan elinde telefonunu sallıyordu. "İnsanlar hakkında bilip bilmeden konuşmak, yalan haberler çıkararak onları zan altında

bırakmak bu kadar kolay mı lan? Ama dur... Ben de Merdan Efe Yüccer'ım bu burada kalmayacak. O habere yazdıkları kelimeleri tek tek yedireceğim onlara. İlk yaptıkları magazin haberinde yalnızca kaldırttım, sessiz kaldım ama bu sefer öyle olmayacak. İzgi'yi ne kadar üzdülse aynı şekilde geri dönecek hepsine.”

“Kardeşim tamam,” diyerek ayağa kalkarak ona doğru adımladı Bilal “Biraz sakinleş, halledeceğiz.”

“Sakinleşmem, Bilal,” diyerek bir kez daha sesini yükseltti Merdan Efe “Sakinleşmem birader. Görmedin mi yazılan şeyleri? Benim sevgilimi zan altında bırakmaya ne hakları var? Hepsine ödeteceğim bu haberleri. Sokruğumun yalan haberini nerelerinden çıkarmışlar acaba? Hamileymiş de zorla evleniyormuşum da birkaç aya boşanmışız da... Ben burada sevdiğim kadının gözünün içine bakayım, onunla evlenmek için dakikaları sayayım, şerefsizin biri çıksın hakkımızda yalan yanlış haberler yaparak sevdiğim kadını üzsün. Yok öyle kolayca yırtmak. Ben de Merdan Efe'ysem bu sefer kimse kolay kolay yırtamayacak bu olaydan. Haber mi istiyorlar? Alın size haberin âlâsını yaptıracağım.”

Merdan Efe salonun ortasında volta atmaya devam ederken sinirle ellerini sallayıp duruyordu. Öfkeliydi. Fazla öfkeliydi. Resmen gözlerinden alevler çıkıyordu ve sakinleşmesi kolay olmayacaktı, biliyordum. Benim üzgünlüğüm ise o sinir alevlerini harlıyordu.

“Ödeteceksin kardeşim tamam,” dedi Bilal bir kez daha ılımlı bir ses tonuyla. “Ama şimdi sakinleşmeye çalış. Bak, İzgi de iyi değil. Sana ihtiyacı var.”

Merdan Efe onun sözlerinin bitimiyle irkilirken gözlerini üzerime döndürdü. Bakışları yüzümün her yanını tararken her ne kadar ağladığımı görmese de kızarmış gözlerimin farkındaydı. Üzülüp ağladığım nokta ilişkimizi basit görüp öylesine saçma şeyler yazmalarındaydı. Bu kadar kolay olmamalıydı.

İnsanların hayatları hakkında bu kadar kolay yalan söylenmemeliydi.

Merdan Efe bana doğru adımlarken odadaki herkes teker teker odadan çıkarak bizi yalnız bıraktılar. Hemen yanıma oturup elini elime uzatırken, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. Neden özür dilediğini anlamadığım için kaşlarım çatıldı. “Bunun olacağını tahmin edip önlem almalıydım. Ama ben... o kadar mutluydum ki... Aklıma bile gelmedi, İzgi. Özür dilerim.”

“Bu olaydaki en suçsuz kişi sensin,” derken avucumu yanağına bastırdım. Bunu bekliyormuşçasına yüzünü avucuma iyice bastırarak gözlerini kapattı. “Sırf göz önündeyiz diye her yaşadığımız anımızda bunları düşünmek zorunda değilsin. Evet, kötü bir haber... Evet, şu an magazin

gündemleri yalnızca bundan oluşuyor ama zamanında senin de dediğin gibi bunları umursamamız gerekiyor.”

Gerçi biz umursamamaya çalışsak da bu mümkün olmuyordu. Haber çıktığından beri Yüceer ailesinin telefonları susmuyordu.

Annem ve babam da bizim kadar etkilenseler de bana destek olmak dışında bir şey dememişlerdi. Nişanlandığımız gecenin ertesi günü bizimkilerle İzmir’i gezmiş, en iyi yerlerden birinde kumru yiyerek İstanbul’a anne ve babamla birlikte dönmüştük. Zaten ne olduysa o zamandan sonra olmuştu. Aynı günün akşam vakitlerinde bu haber patlak vermişti.

Haberi gördüğüm ilk an hiçbir tepki verememişim. Sevdiğim adamla birbirimize âşıktık ve daha fazla beklemek istemediğimiz için bir an önce evlenmek istiyorduk. Ancak bundan öylesine yalan yanlış şeyler çıkararak haber yapmışlardı ki her birimiz şok olmuşuk.

Yapılan haberin altına gelen yorumlar ise bozuk olan moralimi tepetaklak etmişti.

Evlenmeden çocuk yapmak da moda oldu.

Hamile olup evlenmek moda oldu! Evlenme zaten boşanacaksın!

Bebek yüzünden evlendikleri belli. İki aya boşanma haberlerini okuyoruz.

Kadın gördü tabii parayı bir bebek doğurup kafeslemiş hemen adamı.

Para, para, para...

Merdan Efe Yüceer’in evlilik yürütebileceğine inanan var mı gerçekten?

Birkaç aya gece hayatına geri döner.

Ve bunlar gibi daha niceisi... Yalan habere inanıp karşısındaki insana nasıl böyle yorum atabildiklerine hayret ediyordum.

Haber çıktığından beri öylesine bir psikolojik şiddet altındaydım ki kendimi kontrol etmekte güçlük çekiyordum. Yalnızca ben değil, magazine alışık olmasına rağmen Merdan Efe de bu konudan oldukça kötü etkilenmişti. Üzülüyor olmasam belki daha sakin olabilecekti ama elimde olan bir şey de değildi.

Özellikle benim hakkında yazılanlar benden çok onu üzmüştü.

“Babam açıklama yapacak. Ben de onunla birlikte olacağım. Diyecek laflarım var. Onun ardından hukuki açıdan ne gerekiyorsa sonuna kadar yapılacak güzelim. Sana canını sıkma diyemem ama en az senin kadar üzgün olduğumu bil. En mutlu olduğumuz günlerde böyle bir olay yaşamamızı istemezdim.” Boştaki eliyle dağınık saçlarını karıştırırken sinirli olduğundan dolayı bacağını sallamaya da devam ediyordu.

“Benden çok sen canını sıkıyorsun,” dediğimde bakışlarını kaçırdı. “Böyle bir şey yaşanmasını ikimiz de istemezdik ama yaşandı. Buna canımızı sıkmak yerine yakında olacak düğünümüzü düşünelim yalnızca, olur

mu? En mutlu günlerimi, yalanlardan oluşan bir magazin haberi ve hiç tanımadığım insanların yorumları yüzünden kötü geçirmek istemiyorum.” Elinin üzerini okşadım. “Ve inan bana... senin kendini suçlaman her şeyden daha fazla üzüyor beni. Biz bu yolda beraberiz, Merdan Efe. Ne yaşıyorak veya ne yaşayacaksan... sen ya da ben yok artık. Anlaştık mı?”

“Tamam,” dedi usulca. “Bu sefer rolleri değiştik farkında mısın?”

Gülerek başımı aşağı yukarı salladım. “Biraz da Merdan Efe Yüceer olalım.”

“İzgi Yüceer’i tercih ederim,” dediğinde gülüşüm daha da büyüdü. Yüceer olmam için dakikaları sayıyordu. “Ayrıca haberde senin için sürekli Medih’in avukatı olarak bahsetmelerine de sinirlendim, İzgi. Sen benim de avukatımsın. Başlayacağım Medih’e artık...”

Sinirli ve üzgün olmasına rağmen beni gülümsetmek için şaka yapmaya çalışması... Seni seviyorum demesen de olur Merdan Efe Yüceer.

“Abin için de böyle demeysin ama.”

“Yeri geldiğinde kimler için neler diyeceğimi hayal bile edemezsin güzelim. Medih kim? Çakma ve vefasız Galatasaraylı.” Elimin üzerine dudaklarını bastırmasının ardından ayağa kalktı. “Ben babamın yanına geçiyorum. Şu olayı bir an önce düzeltelim. Timur amcam ve Nalan teyzeme de mahcup olduk. Bak yine sinir geliyor bana...”

“Onlar için bu durum ilk olduğundan haklı olarak şaşkınlık ama başkaları yüzünden seni yargılayacaklarını düşünmüyorum, Merdan Efe. Ama baban ünlü bir iş adamı olduğu için onun tarafında tam bir kaos hâkimdir. Bu yüzden baban açısından daha kötü oldu bu durum.”

Gözlerini usulca kapatıp açtı. “Her şeyi halledeceğim.”

“Biliyorum,” diye konuştum. “Sana güveniyorum.”

Bana son kez gülümsemesinin ardından evden ayrıldı. Onun gitmesiyle kasvet yeniden düşüncelerimi ele geçirirken bizimkiler salona tekrardan doluştular. Merdan Efe’ye karşı umutlu konuşsam da içim fazla karamsardı. Şu an bütün sosyal medyadaki magazin sayfalarında biz dolaşıyorduk. Üstelik yalan bir haberle. Bu canımı fazlasıyla sıkıyordu. Bir yandan umursamamam gerektiğine kendimi ikna etmeye çalışsam da bir yanımda herkesin bir an önce her şeyi unutmalarını istiyordu.

Sosyal medya gerçekten zarar veriyordu.

Merdan Efe’yi kırdığım o ilk magazin olayından sonra kendimi her şeye hazırlamış olsam da bu haber yine de fazla gelmişti. İma ettikleri şeyler ağırdı. Üstelik Medih’in avukatı olduğumu sürekli belirterek neyi ima ettiklerini de çok iyi anlayabiliyordum. Merdan Efe bu konuyu az önce şakaya

vurarak beni rahatlatmaya çalışsa da tüm o şakanın ardındaki sinirinin far-
kındaydım.

“Balım, üzülme artık ne olur. Benim fotoğraflarımın altına sürekli ge-
len yorumları söylesem var ya... Neler neler var. Sosyal medya böyle işte...
Hesabın herkese açık olduğu için ya da bir şekilde tanınıyorsun diye in-
sanlar sana eleştiri adı altında hakaret edebileceklerini sanıyorlar. Sorsan
şiddetin her türlüüne karşılar ama iş psikolojik şiddete geldiğinde hepsi ilk
sıradalar. Buna alışmak zorunda olmamız ne kadar üzücü olsa da alışmak
zorundayız.”

Sevcan’ın sözleriyle derin bir nefes alsam da herhangi bir şey söyleme-
dim. Konuşasım yoktu. “Sevcan çok haklı,” dedi Sabi de. “Ben de sosyal
medyaya göre ailenin şımarık kızıyım. Onlara soracak olursak parayla oku-
yordum. Şimdi de baba parasıyla yalnızca gezip tozuyorum. Oysa okul ba-
şarılarımın hepsi bana aitti. Şu an ise Fransa’da kendi ayaklarımın üzerinde
durmaya çalışıyorum. Bir süre sonra yorumlara da mesajlara da bakmayı
tamamen bıraktım.”

“İşte bu yüzden sosyal medya kullanmıyorum,” dedi Ebrar elindeki
kupa bardağı bana uzatırken. Ona teşekkür ederek bardağı elime aldığımda
içerisinde papatya çayı olduğunu fark ettim. “Sosyal medya pişmanlıktır
arkadaşlar.”

Şu olaydan sonra sosyal medyadan tamamen çekilmeyi düşünmüyordum da
değildim. Gerçi ben kullanmasam da bu tarz olaylar bir şekilde beni bu-
lurdu. Buldukları birkaç kişiyi televizyon ekranına çıkararak hakkımızda
saçma sapan konuşuştururlardı. Yapılmayan şey değildi sonuçta.

Bilal, Gökdeniz ve Medih ortalarda yoktu. Sude de muhtemelen yukarı-
da Mert ile birlikteydi. Kızları baş başa bırakıp sessizce salondan ayrılırken
üst kata çıkarak Sude ve Bilal’in kaldığı odanın kapısını tıkladım. Sude’nin
sesini duymamla içeri girdiğimde elindeki biberonla Mert’e mama verdiği-
ni gördüm. “Gel İzgi,” diyerek gülümsedi.

Kapıyı ardımdan kapatarak yatakta yanına oturduğumda Mert biberon-
nu bırakmadan bakışlarını üzerime çevirdi. “Biraz Mert ile vakit geçirebilir
miyim?” diye sordum. “Eğer sorun olmazsa.”

“Ne sorunu olacak canım?” dedi sevecenlikle. “İstedğin zaman ilgile-
nebilirsin oğlumla. Sana bayılıyor biliyorsun.” Gülümseyerek başımı sal-
ladığımda Mert’i ondan alarak yemeğini yemesine yardımcı olmaya başla-
dım. Gözlerini ara ara kırıştırmasının dışında biberon dudaklarındayken
oldukça sakin duruyordu. Gözlerini kocaman açmış, yüzümü inceliyordu.
Bu hali gülümsememe sebep oldu. “Bebek eline çok yaklaşıyor.”

Hevesli bir şekilde derin nefes aldım. “Son zamanlarda bir bebeğimiz olmasını çok istiyorum. Eskiden düşünmezdim bile ama artık aklımdan çıkmıyor. Düğünden sonra Merdan Efe’ye bu konuyu açmak istiyorum. İnşallah bize de nasip olur.”

“İnşallah,” dedi Sude. “İnşallah Allah isteyen herkese nasip eder, İzgi. Bu öylesine güzel öylesine eşsiz bir duygu ki... Sizin de çok iyi bir anne ve baba olacağınızdan şüphem yok.”

“Bazen çok korkutucu geliyor ama Merdan Efe’nin yanımda olduğunu hatırladığım an tüm kötü duygular siliniyor. Herkes onu o kadar yanlış tanımış ki bunca zaman. Harika bir eş ve harika bir baba olacağı düşüncesi hepsine imkânsız geliyor. Bu dünyada nasıl insanlar baba olmuşken Merdan Efe gibi mükemmel bir adam mı iyi bir baba olamayacak? Aslında *hiç kimse görüldüğü gibi değildir* sözü Merdan Efe’ye çok uyuyor.” Duraksayarak devam ettim. “Evli kalacağına bile inançları olmayan adam aslında mükemmel bir eş ve baba olacak.”

“Haklısın ama bazen hiç yabancı olmayan biri bile bizi yargılayabilir. Bunun en büyük örneği de akrabalar bence. Ben o kadar çektim ki akraba laflarından... Şu an kimseyle görüşmüyorum. Diyeceğim o ki her şey kalpte bitiyor, İzgi. Çok yakından tanıdığın birisi seni yargılarken, hiç tanımadığın birinin desteğini görebilirsin.”

“Haklısın.” Maması bittiğinde biberonu Mert’in dudaklarından çektim. Sude elindeki mendille onun ağzını silerken Mert her zaman yaptığı gibi ilgisini taktığım takılara yönelterek başını omzuma yasladı. “Sakın üstüme kasma, Mert,” dedim gülererek. “Amcan babana iki katı kıyafetleri aldırır bak.”

Sözlerimle Sude gülerken Mert de annesinin gülmesiyle söylediklerimi anlamış gibi gülmeye başladı. Onun gülüşüyle dudaklarımı boynuna art arda bastırarak daha fazla kahkaha atmasını sağladım. Yalnızca kahkahaları bile insanın huzur bulmasını sağlıyordu. Hele o mis gibi kokusu...

Akşam saatlerine kadar odadan çıkmadan Mert’le oynamaya devam ettim. Bu zamanda kimse beni rahatsız etmemişti. Telefonuma da bakmamıştım.

Akşamüzeri odama geçtiğimde dakikalar sonra kapı açılırken omzumun üzerinden Merdan Efe’nin yorgun gözleriyle karşılaştım. “Nasil oldun?” diye sordu içeri girer girmez. Gözlerime bakmadan odayı taradı. “Ebrar aşağıya hiç inmediğini söyledi.”

“Gayet iyiyim. Mert ile ilgileniyordum.” Başını sallayarak banyoya ilerlemeye başladığında kaşlarımı çattım. “Ne oluyor? Ben iyiyim ama sen değil gibisin.”

"İyiyim," dedi yalnızca.

"İyi olmadığını görebiliyorum," diyerek üsteledim. "Canımızı daha fazla sıkmayacağız demiştik."

Banyonun kapı koluna eline koyarak konuştu. "Sonra, İzgi." Sesli bir soluk bırakırken üzerindeki tişörtü çıkararak banyoya girdi.

Arkasından şaşkınlıkla bakakalırken sakın kalmaya çalışarak yatağın ucuna oturdum. Magazincilerle sorun olmuş olabilirdi. Saatlerdir televizyona da internete de bakmıyordum. Açıkçası bakmayı da düşünmüyordum ama Merdan Efe'nin bu hali beni germiştir. Yine de morali bozuksa bile bana tavır almaması gerekiyordu.

Dakikalar sonra su sesi kesilirken Merdan Efe giyinmiş bir halde banyodan çıktı. Bana hiç bakmadan elindekileri bırakmak için giyinme odasına girdiğinde kaşlarım çatıldı. "Tavırlara bak ya!"

Sinirle ayağa kalkıp giyinme odasına girdiğimde arkası bana dönükrü. "Ne oluyor sana ya? Konuşmamalar, ters tavırlar, yüzüme birkaç saniye bakmalar falan. Ben mi çıkardım o haberleri, Merdan Efe?"

"Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum, İzgi. Yalnızca şu an konuşmak istemediğimi söyledim. Hâlâ da aynı düşüncedeyim. Sırası değil."

Sakince yanına adımlayıp elimi göğsünün üzerine koydum. "Konuşmalıyım, tamam. En azından neden böyle olduğunu söyle."

"Canımı daha da sıktılar," dedi. "Bu kadar."

Başımı eğerken elinin üzerini görmemle gözlerim kocaman açıldı. "Eline ne oldu?" Sesim beklediğimden daha yüksek çıkarken elini tutmak istedim ama arkasına sakladı.

"Hiçbir şey," dedi düz bir ses tonuyla.

"Merdan Efe-"

"İzgi, sonra dedikçe üzerime geliyorsun," diyerek bir adım geri çekildi. Dolaptan rastgele aldığı tişörtü üzerine geçirip tekrardan gözlerime baktı. Gözlerinin içindeki ışık kendini yok etmişken o bakışlarda yalnızca huzursuzluk seziyordum. "Biraz yalnız kalmam gerekiyor."

"Nasıl istiyorsan öyle olsun," diyerek ellerimi iki yana açtım. "Zamanında her şeyi kendim halletmeye çalışıyorum diye bana kızan birisi vardı. Onu görürsen söyle. Zaman geldi, o da aynısını yapıyor."

Cevap vermesini beklemeden önce giyinme odamızdan ardından da odamızdan çıkarak aşağı indim. Bizimkilerin sesleri salondan geliyordu bu yüzden mutfığa ilerledim. Kendime sert bir kahve yaparken evin kapısının sertçe kapanma sesi kulaklarıma doldu.

Şaka gibiydi.

Gözlerimi kapatarak tezgâha yaslandım. Bir bu gerilimimiz eksikti. Yaşadığım duygular yetmiyormuş gibi bir de eli için endişem başlamıştı. Mutfağa yaklaşan adım sesleriyle gözlerimi araladığımda Gökdeniz mutfağa giriş yaptı. “Tüm açıklamalar yapıldı, Merdan tarafından herkesin haddi bildirildi ve haberlerin tamamı kaldırıldı yengem. O atarlı giderli aslanım anlatmamıştır diye söyleyeyim dedim.”

Cevap vermedim. O zaman ne sorunu vardı da bana o şekilde bir tavırla yaklaşmıştı?

“İzgi...” Yanıma adımlayıp tam önümde durdu. “Evlilik teklifi ettiği gece senin endişeli halini gördüğünde Merdan bir söz verdi. Bir daha şiddetin hiçbir türlüsüne karışmayacağına dair söz verdi. Ama bugün bazı işler pek yolunda gitmedi. Kameramanların da önünde senin hakkında hiç olmayacak şeyler söyleyen bir adama dayanamayarak saldırdı. Başta sözlü bir şekilde anlaşmaya çalıştı ama adamın sözleri yenilip yutulacak cinsten değillerdi. Yukarıda sana nasıl davrandı bilmiyorum ama hem sana söylenilen o sözlerden hem de senin için verdiği sözü bu kadar kısa sürede bozduğundan dolayı olduğunu bil.”

“Bunu bana anlatabilirdi. Bana her şeyi beraber atlatalım diyen kendiyken bu yaptığı da ne oluyor şimdi, Gökdeniz?”

Kahvenin olduğuna dair ses duyulurken yaslandığım yerden doğruldum. “Bugün ne kadar üzüldüğünü ve kafaya taktığını gördü. Biraz kafasını toparlasın tıpış tıpış yamacına gelecek zaten. Senden uzak kalması maksimum birkaç saat olur. Bu çocuğun sensizliği abartma seviyesi, Mert Hakan’ın Galatasaray-Fenerbahçe maçında yuvarlanmayı abartma seviyesiyle kapışır.”

Merdan Efe’nin günlerce dalga geçtiği o yuvarlanma...

Gökdeniz beni sözleriyle gülümsetirken omzuna vurdum. “Dalga geçme nişanlımla.”

“Nişanlın ruh hastası, İzgi... Acaba o da evlendikten sonra senin soyadını alır mı?”

Kahvemi dudaklarıma götürüp bir yudum alırken az kalsın üzerime dökceğim sandım. “Merdan Efe beni Yüceer yapmak için saniyeleri sayıyorken sence bu dediğin mümkün mü, Gökdeniz?”

Gökdeniz dudaklarını büzdü. “O zaman ensesine gözlerinin dövmesini yaptırır.”

“O zaman da ensesini göremiyor diye sinirlenip homurdanmaya başlar. Ben ensemdeki gözlerini göremiyorsam kimse görmemeli, İzgi der mesela.”

"İzgi..." Şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Yakında Merdan Efe Yüceer sözlüğü falan da yapacak mısın? Helal olsun yengeme be!" Elini sırtıma yavaşça vurmaya başladı. "Aslan bu aslan!"

"Gökdeniz?"

"Yengeciğim?"

"Yeterli..."

Elini sırtımdan çekmesinin ardından kahvemi de alarak odamıza geri döndüm. Bakalım Merdan Efe Bey ne zaman sakinleşip evine geri dönecekti.

Saat gece yarısına yaklaşırken odanın kapısının aralanmasıyla başımı okuduğum kitaptan kaldırdım. Merdan Efe sessizce içeri girdiğinde mahcup bir halde gözlerimin içine bakmaya başladı. Ona herhangi bir tepki vermeden okuduğum kitaba geri döndüğümde derin bir nefesi içine çektiğini işittim.

Çek nefesleri içine, çek.

Yatağın köşesine oturduğunda hâlâ ona bakmadığımdan dolayı hafifçe boğazını temizledi. "Selam."

Cevap vermedim.

Selammış. Sen git duvarlara selam ver.

Cevap vermediğim için yatağın üzerine çıkarak iyice bana doğru yaklaştı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Hayır." Kaçamak bakışlarla onu izledim. "Şimdi de benim konuşasım yok."

"Güzelim yapma böyle," diyerek bana sınaşmaya başladığında kitaba devam etmem yalan oldu. Tabii bunu ona çaktırmadım. "Trip mi atıyorsun bana?"

"Nasıl istiyorsan öyle anlayabilirsin, Merdan Efe."

"Sen bak bakayım bana," derken elini çeneme koyarak yüzümü yüzüne doğru çevirdi. "Çok mu kızdın bana?"

"Hiç de kızmadım. Ne yapıyorsan yapabilirsin."

"İzgi... Konuşalım bebeğim."

Yüzümü buruşturdum. "Sonra, Merdan Efe."

Burnunu burnuma sürttü. "Özür dilerim. Yaptığım doğru değildi, biliyorum. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Zaten iyi hissetmiyorken gözlerindeki hüznü görmeye hazır değildim, İzgi."

Elimdeki kitabı kapatıp komodinin üzerine koydum ve ilgimi tamamen ona döndürdüm. "Sana kızdım. Zaten zor bir gün geçiriyorken o tepkilerini

hak etmedim. Üzerine bir de öylece çekip gittin. Gökdeniz anlatmasa ne olduğunu bile bilmeyecektim.”

“Ben yalnızca seni üzgün görmeye dayanamıyorum, İzgi. Seni gözüm-den dahi sakınırken yavşağın teki çıkıp da senin hakkında ileri geri konuşamaz. Konuşturmam. Senin için verdiğim sözü bile tutamadım. Muhtemelen şu anda benim ne kadar barbar olduğumdan falan bahsediyorlardır. Ama haklıydım. Haklı olmama rağmen son raddeye kadar dayandım. Yemin ederim.”

Cevap vermeden gözlerinin içine bakmaya devam ettim. “Elimi dert etmeni istemedim.”

“Gördükten sonra sürekli elini dert edeceğimi düşünemedin mi? Elini gördüm ve sen buna rağmen herhangi bir açıklama yapmadan çektin gittin. Yalnız kalmak istiyorsan küçük bir açıklamadan hemen sonra seni yalnız bırakabilirdim.”

“Haklısın,” diye mırıldandı kedi gibi. “Amacım sen görmeden uzaklaşmaktı ama beceremedim. O an yalnızca tek kalmak istedim, İzgi. Zaten kendimi suçluyorken düşünceli davranmak fazla zor oluyor.

“Bugün yanımdan ayrılmadan önce sana güvendiğimi söylemiştim,” dediğimde gözleri parladı. Ufacık cümlele bile ona dünyaları vermişim gibi tepkiler vermesi ona olan aşkımın mümkünmüş gibi daha da körüklenmesine sebep oluyordu. “Bir şey yaptıysan bir bildiğin vardır. Seni suçlamıyorum.” Gülümsedi. Kısılan gözlerini görmemle ben de gülümsediğimde devam ettim. “Yine de bu seni süründürmeyeceğim anlamına gelmiyor, Merdan Efe. O tavırların hesabını soracağım.”

Dudaklarına kilit çekme hareketi yapmasının ardından yatakta kayarak başını dizlerime yasladı. “Her şeye razıyım ama önce dünyanın en rahat yerinde biraz dinlenmeme izin verir misin? Sonra tek bir lafına ağzımı açarsam namerdim.”

Elimi yumuşak tutamlarının arasına kaydırduğımda onay verdiğimi anladı. Onun uzak kalışı da bu kadardı işte. Bazen düşünmeden hareket ediyordu ancak pişmanlığı ve özür dilemesi birkaç saati geçmiyordu.

Yakında evlenecek olduğum adamla bu konuyu daha fazla uzatmak istemediğim için sakın kalmıştım ancak yine de bir süre triplerimi çekmesi gerekiyordu. Gerçi Merdan Efe öyle bir adamdı ki ona trip atışım bile onun hoşuna gidiyordu.

ON YEDİ

Hayat, tüm güzelliklerini en çok da hiçbir beklentimizin kalmadığı anlarda gönderiyordu.

Beklentiyle yaşadığım günlerin hüsrarla sonuçlanmasının ardından tam her Şey bitti derken hayatımın tepetakkak olmasından varmışım bu sonuca.

Nişanlanmışım.

Yarın ise evli bir kadın olacaktım.

Hâlâ inanmakta güçlük çektiğim doğruydu. Ben ve Merdan Efe dışında herkes hazırlıklar nasıl yetişecek diye kafayı yiyordu.

Bizim ise heyecanlı olduğumuz tek nokta yarın artık evli bir çift olacak olmamızdı.

Kimse bilmesede gelinlik işini niŐandan önce halletmişim. Merdan Efe'nin evlenmek istediğini her zaman bildiğimden ve kendim de buna karar verdiğimden bir süredir bakıyordum. Bugün ise kızlarla internet üzerinden beğendiğim gelinliği görmeye gitmiştik. Üzerime denediğim an *tam olarak istediğim buydu* diyebildiğim için başka modeller bakmaya gerek duymamışım.

Gelinlik işini hallettikten sonra kızlarla yollarımız ayrılmıştı. Merdan Efe bensiz damatlık semeyeceğini kesin bir dille söylediğinden dolayı onların yanında ayrılıp sevgilimle buluşmuştuk. Giydiği her takımın üzerine çok yakıŐmasını etik bulmadığımı belki elli kere ona söylesem de yalnızca sırtıp eğlenmekle meŐul olmuştu.

Neysel ki damatlık alışveriŐimiz de sorunsuz bitmiş ve ikimizin de ortak kararıyla krem tonlarında bir takım almıştik. Merdan Efe düğünümüzde beyaz gömlek ve siyah ceket giyerek Beşiktaş renklerini üzerinden taŐımayı kesinlikle kabul etmemişti. Bir an sarı gömlek, kırmızı ceket giyecek diye korkmadım değildi.

Magazin haberleri olayının esintileri ise hâlâ devam ediyordu. Tüm o yalan haberlerin üzerine bir de Merdan Efe'nin kavga olayı çıkınca gündemden inmemiz pek mümkün olmamıştı. Birkaç gün içinde herkesin unutmasını da beklemiyordum tabii. Merdan Efe, düğün günümüzden

sonra yalnızca düğünün konuşulacağını ve diğerlerinin unutulacağını söylese de internete ve televizyondaki magazin programlarına bakmayı kesmiştim. Instagram hesabım zaten gizlide olsa da mesaj istek alımımı da kapatarak kendimi tamamen karantinaya almıştım.

Düğünümüz için her şey hazırды. El birliğiyle her şeyi yetiştirmiştik. Yüzlerce kişinin olacağı bir düğün olmayacaktı. En yakınlarımız ve değer verdiğimiz insanlarla geçireceğimiz bir gece olacaktı. Benim tarafımdan fazla kişi olmasa da Merdan Efe'nin futbol ekibi düğünümüzün en büyük bölümünü oluşturacaktı. Şaka gibiydi ama bugün maçları olmasına rağmen yarın gece futbolcuların çoğu Merdan Efe'yi yalnız bırakmayacaktı.

Evet, evet. Fatih Hoca'sı baş davetlimiz olarak düğünümüze geliyordu. Ve Gökdeniz ile birlikte Merdan Efe'nin nikâh şahidi olacaktı.

Merdan Efe o kadar heyecanlıydı ki ona sürekli *düğünümüz için mi yoksa Fatih Hoca geleceği için mi heyecanlısın* diye sorarak takılıyordum.

Ha bir de... yarın düğünümüz varken bu gece Galatasaray maçındaydı.

Gökdeniz, dün ona öyle bir şaka yapmıştı ki bizim için yıllarca unutamayacağımız bir anı olmuştu. Bizim yalan magazin haberlerinden fazla etkilenmiş olacak ki yalandan bir spor haberi hazırlamış ve Galatasaray maçının cumartesi gecesine ertelendiğini kanıtlı bir şekilde Merdan Efe'ye göstermişti. Normalde olsa inanmayacak adam hem düğün telaşı hem de gördüğü shoptan dolayı inanmış ve spor haberiyle büyük bir yıkım yaşamıştı. Bir habere bir bana dakikalarca bakmayı sürdürürken bir an gerçekten ağlayacak diye endişelenmiştim.

O kadar kötü olmuştu ki düğünü ertelemeyi teklif etmeyi bile düşünmüştüm. Gökdeniz yapacağı şakayı kimseye söylemediğinden dolayı ortamda uzun süreli bir sessizlik oluşmuştu. Merdan Efe sanki büyük yıkımı yaşayan benmişim gibi çöktüğü yerden kalkmış ve tam karşımda durarak bir orta yolu bulacağını söylemişti. Bulacağı orta yol da stadyumda düğün yapmamız falandı sanırım.

Acımasız Hamsi Gökdeniz onun bu halinden o kadar eğlenmiş olacak ki şaka olduğunu uzun bir süre söylememişti. Merdan Efe gerçekleri öğrendiğinde ise dalaşmaya başlamışlardı.

Yine de şakayı gerçek zannettiğinde bile düğünü ertelememizi bir seçenek olarak sunmamıştı. Bu beni fazlasıyla duygulandırmıştı çünkü onun gibi fanatik bir adam için bu hareket fazla değerliydi.

"Efe Merdan'ın düğünden önceki gün bile Galatasaray maçına gittiğine inanamıyorum. Evleniyorsun be adam! Uslan artık."

"Gökdeniz şaka yaptığında görmedin mi? Maç gerçekten ertelenmiş olsa beş dakika düğününde beş dakika maçta olacak şekilde kendini

ayarlayacağını falan düşündüm,” diyen Ebrar’a sesli bir şekilde güldüm. “Kendini ikiye bile bölerdi. Ben inanıyorum.”

“Merdan Efe’nin tripler,” diyerek ayağa kalktı ve sesini kalınlaştırarak konuşmaya başladı Sevcan. “İkisini de aynı anda seviyorum!”

Sabi, “Yine de düğünü erteleyelim demedi,” dediğinde gülüşüm daha sakin bir hal aldı. “Eski Merdan abim olsa Galatasaray maçının önüne hiçbir şeyi geçirtmezdi. Ama o erteleme olayını düşünmedi bile.”

Kapıdan gelen yüksek seslerle aniden irkildiğimizde, Sude yanında uyuyan Mert’i kontrol ederek kaşlarını çattı. “Eğer bu gelenler bizimkilerse Bilal’i salonda yatıracağım.”

“Muhtemelen onlar,” diyerek ayağa kalktı Sabi. “Galatasaray maçı almış. Abilerim eğlenirken Bilal abi ve Gökdeniz onlarla uğraşmakla meşguldir. Galatasaray’ımın galibiyeti yine birilerini kudurtmuş.”

Sabi’nin içinden çıkan fanatik Galatasaraylı karşısında şaşkınlıkla duraksadım. Sarı saçlarını kaşıyarak yüzünü buruşturdu. “Bu aralar Merdan abimle fazla takıldım galiba.”

“Ne yapıyorlar böyle tıklar tıklar?” Kapıya doğru ilerleyip aniden açtığımızda görmeyi beklediğim manzara elbette bu değildi. Medih dışında üç erkek de yerde birbiriyle boğuşurken Medih de onları kameraya almakla meşguldü. Kerem ise sırtarak izliyordu.

“Galatasaray formamın üzerinde tek bir toz görürsem ücünüze de Ali Sami Yen’in ortasında sallandıran ben olurum,” diye bağırdı Merdan Efe. “Bari formamı çıkarsaydım! Lan ben yarın damat olacağım, bırakır mısınız lütfen?”

Bilal kıpkırmızı bir halde ayağa kalkarken işaretparmağını Merdan Efe’ye doğru salladı. “Bir daha bu Hamsi’yle bir olup Beşiktaş’ıma laf edersen kendini Beşiktaş meydanında bulursun, Yüceer!”

“Yel kayadan ancak toz alır kardeşim. Siz benim ancak tozumu alabilirsiniz, başka hiçbir şeyimi alamazsınız.”

“Ay olarak senden büyüğüm oğlum. Ben ne dersem o olur,” dedi Bilal tekrar onun üzerine doğru yürürken. “Beşiktaş’ın en büyük olduğunu kabul edeceksiniz!”

Biri Bilal’e Galatasaray’ın avukatıyla tartıştığını söyleyebilir miydi?

“Yirmi altı senedir buradayım. Yirmi altı senedir ne demişsem o olmuş, yine ne dersem o olur, Bilal.” Merdan Efe yerden kalkarken önce üzerinde toz varmış gibi formasını temizledi. Ardından ellerini beline koyarak dik dik Bilal’e bakarken yine o tuhaf ağız hareketlerini yapmaya başladı. “Tarihlere bakıldığında hangi takımın büyük olduğu belli oluyor. Unuttuysan seni müzemizde ağırlayalım, kartalım.”

“Beşi-”

“İzgi'm,” diyerek aniden bana döndü Merdan Efe. Bilal'in sözü yine kesilirken yere bakarak taş aramaya başlamıştı. “Kazandık. Nişanlını tebrik etmeyecek misin?”

Kollarını iki yana açmasıyla parmak uçlarımda koşarak kollarının arasına girdim. “Tebrik ederim hayatım.”

“Müstakbel eşimi tercih ederim ama o da olur, tamam.”

“Bilal, sen laf yetiştireceğine içeri gel bakalım canım.” Bilal eşine bakarken tedirgince gülümsedi. “Mert uyandı. Gel de uyut bakalım. İnşallah sabaha kadar uyumaz da o uykusuzlukla gidersin düğüne. Beşiktaş diye diye uyutursun oğlunu artık.”

“Ama karıcığım...” Bilal ters ters Merdan Efe'ye bakarak evin içine ilerlemeye başladığında Merdan Efe sırtarak etrafıma sardığı kollarını sıkılaştırdı. “İnşallah yarın motorun bozulur da kendi düğününde tuvaletten çıkamazsın it herif.”

“Lafını geri al,” diye bağırdı Merdan Efe. “Lan Bilal!”

Bakışlarım sessizce köşede duran Gökdeniz'e kaydı. “Sana ne oldu?”

“Ben bu tarz konuşmalarda sessiz kalmayı tercih ediyorum, İzgiciğim. İrbzonspor'um cevabı sezon sonunda verecek.”

Medih ona alaylı bir bakış atarken dostane bir tavırla omzunu sıktı. “Senin kafada kurma seviyesi fena bir şey olmuş, Hamsi.”

“Taraflı, tarafsız tüm futbolseverleri müzemize bekleriz,” dedi Merdan Efe.

Gökdeniz söylene söylene içeri girerken Medih de kolunu Ebrar'ın omzunun üzerine atarak içeri geçti. Diğerleri hangi ara içeri geçmişlerdi bilmiyordum ancak fazla düşünmeden çenemi göğsüne yaslayarak gözlerinin içine baktım. “Çok heyecanlıyım!”

“O da laf mı, İzgi'm? Sanki yarın Galatasaray şampiyon olacak, öyle bir kalp krizi heyecanı var bende.”

“Gerçekten futbolcular gelecek mi?” diye sorduğumda havuz kenarına doğru ilerlemeye başladık. “Oğulcan ve Taylan'ın kesin geleceğini biliyorum da diğerlerini de söylediğinde şaşırdım.”

“Valla geleceğiz dediler, İzgi'm. Bugün maç çıkışı soyunma odasına giderek gördüm bizim çocukları. Çoğu yarın düğünümüzde olacak.”

“Seni yalnız bırakmayacak olmaları çok güzel,” dediğimde dudaklarını saçlarımda üzerinde hissettim. “İnşallah düğünü yarıda kesip çocuklara antrenman yapturmaya başlamazsın,” dememle kahkaha attı. Gülüşünün sesi... en güzel şarkılara tercih edeceğim tondaydı.

“Saçmalama güzelim, o kadar da değil.”

"Orasını bilemeyeceğim," dedim. Havuzun yanındaki bahçe koltuğuna yan yana oturduğumuzda koltuğun kenarında duran ince şalı alarak omuzlanma koydu. "Merdan Efe?"

"Hımm?"

"Yarımdan sonra da her şey çok güzel olacak, değil mi?"

Bakışlarım gökyüzüne kayarken o da başını başımın üzerine yaslayarak gökyüzünü seyretmeye başladı. "Her gecenin sonuna güneş bütünü ihtişamıyla doğduğu sürece bizim için her şey çok güzel olacak, İzgi. Gecenin karanlığı gibi bazı zamanlar zorlu yollara girecek olsak da o gece nasıl sonlanıp güneş doğuyorsa, bizim için de zorlu yollara her zaman güzellikler doğacak. Ben her zaman yanı başında olacağım."

"Yanı başımda olacağını bilerek yaşayacağımız tüm zorluklara dayanabilirim."

"Yanı başında olamasam bile sen tek başına tüm zorluklara dayanabilecek kadar güçlüsün. Ben yalnızca gücüne güç katabilirim." Yüzünü buruşturdu. "Fazla Bilal dozundan Beşiktaş marşına gitti sözler. Sil sil."

"Senin en sevdiğin marş Adanmış Hayatların Umudu'ydu, değil mi?"

"Öyle," dedi. "Çocukluk Aşkım da çok başka benim için."

Başımı sallayarak gökyüzündeki yıldızlara baktım.

"Aşkınız Üsküdar'ı bile beyaz güllere boğdu, İzgi'm." Sevcan parmaklarını göz pınarlarına bastırdı.

Merdan Efe ne derse desin gelinliğimi asla görememişti ve gördüğünde vereceği tepkiyi heyecanla bekliyordum.

Kalbime inecekti.

Gelinliğimin etek kısmı hafif kabarıktı ve yalnızca rülden oluşuyordu. Üst kısmı ise beni asıl kalbimden vuran noktası olmuştu. Etek kısmının aksine üst kısmım tamamen taşlar ve işlemelerden oluşuyordu. Yaka kısmının straplez kelebek kesim olması ise *işte aradığım gelinlik bu dememi sağlamıştı*.

Saçlarımı ise hafifçe dalgalandırarak zarif tacımla birlikte sırtımdan aşığı salık bırakmayı tercih etmiştik. Her şey tam olarak istediğim gibiydi. Davetliler gelmişti. Hayal gibi anlar yaşıyordum ama her şey fazla gerçektir.

"Ben çıkıyorum," diyen Sevcan ile irkildim. "Eniştemin çekimi de bitmiş, yanına geliyormuş."

Yanıma gelerek sımsıkı sarıldı. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdiğimde gözleri dolmuş bir halde geri çekildi. Gülümsedim. "Çok güzel oldun. Hatta artırıyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel gelinsin. Eşofman

giysen güzelliğinle bayılacak kıvama gelen Efe Merdan'ın seni bu halde gördüğünde bayılmayacağını umut ederek gidiyorum.”

“İyi ki yanımdasın,” diye konuştum.

“Sen de benim ama bu kadar duygusallık yeter. Gideyim de futbol tayfanın arasında dolaşayım biraz. Onlarda ne dedikodular vardır şimdi, İzgi...”

Konuşa konuşa odadan ayrıldığı anda aynadaki bakışlarımı çekerek kapının tam karşısında duran ve nikâhımızın kıyılacağı yeri gösteren pencerenin önüne geçtim. Nikâhımız hemen deniz kenarında kıyılacaktı. Davetlilerin oturacağı tekli sandalyeler ise yürüyeceğimiz yolun sağına ve soluna dizilmişti. Sevcan'ın da dediği gibi her yer beyaz güllere bürünmüştü.

Nikâhtan sonra ise sarayın diğer tarafına geçecektik. O tarafın dekorasyonu da kendim ilgilenmiştim. Açık alanda iplere asılı duran avize şeklindeki ışıklandırmalar ve masaların ayakuçlarına koyulan dekoratif mumlar kesinlikle fazla estetik durmuşlardı. Davetlilerimizin oturacağı yemek masalarının ortalarında ise yine beyaz gül buketleri bulunuyordu.

Herkes buradaydı. Anneler, birkaç yakın akrabamız, üniversiteden arkadaşlarım... Bir tek teyzeler geç kalacaklarını söylemişlerdi ama nikâh olmadan geleceklerini umut ediyordum. Futbolcularıyla aynı masada oturan Fatih Terim'i görmemle kocaman gülümsedim. Merdan Efe'yi böyle bir günde yalnız bırakmadığı, üzerine bir de nikâh şahidi olmayı kabul ettiği için onu artık daha fazla seviyordum.

Kapının açılma sesiyle bakışlarımı düğün alanımızdan çekerek nefesimi tuttum. Odadaki tek ses nefes alış verişlerimiz olurken içeri Merdan Efe'nin girdiğini biliyordum. Kapıyı tekrar kapattığını duymamın ardından ayak seslerinden bana doğru ilerlediğini anlayabildim. Ciğerlerim isyan edeceği sırada dudaklarımı aralayarak derin bir nefes aldım. Önce kokusunun burnuma dolması ardından Merdan Efe'nin koluma dokunup beni nazikçe kendisine çevirmesiyle tekrardan nefesimi tutmak zorunda kaldım.

İşte şimdi göz gözeydik.

Saçları hafifçe kesilmiş, özenle şekillendirilmişti. Kirli sakalları ise tamamen kesilerek yüzünün kusursuzluğu ön plana çıkarılmıştı. Üzerindeki damatlığı ise tekrar tekrar âşık olmamı sağlayacak kadar yakışmıştı ona. Ne diyebilirdim ki? Gerçekten kusuru olmayan biriydi.

Beni baştan aşağı büyük bir sakinlikle süzmesinin ardından sertçe yutkundu. Dolan gözleri ise sabahtan beri *ağlamayacağım* diyerek kendimi telkin etmelerimi boşa çıkararak benim de gözlerimin dolmasını sağladı.

“Hayal ettiğimden daha güzel olmuşsun,” diye fısıldadığında ona doğru bir adım atarak yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Melekler gibi olmuşsun, İzgi'm.”

“Sen de kusursuz görünüyorsun,” diye fısıldadım. “Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?”

“Seni çok seviyorum,” diyerek tekrarladı beni. Dudakları alnımı bulurken bir süre öylece bekledi. Bu sırada gözlerimi kapatarak güzel kokusunu soludum. “O zaman artık gidelim ve şu evetleri diyelim mi? Bu kadar bekâr adam olmak bana yetti. Artık evli ve karısına bağlı bir adam olarak devam edeceğim.”

Geri çekilip elini bana uzattığında parmaklarımı parmaklarının arasından geçirerek gülümsedim. “Gidelim ve evlenelim, Merdan Efe. Daha gol atmamız gereken çok fazla mevzu var.”

“Çok şükür hanımı da kendimize benzettik,” demesiyle büyük bir kahkaha attım.

“Fatih Hocam gelmiş mi, İzgi? Gördün mü? Ben hâlâ göremedim. Bizimkiler odaya beni görmeye geldiler. Bir marş söyleme serüvenimiz oldu.”

“Gördüm, gelmiş.” Merdivenleri Merdan Efe’nin eteğine yardım etmesiyle rahatça inerken bizi aşağıda bekleyen yardımcılarla tam kapının orada duraksadık. “Gökdeniz ve Fatih Terim... Yan yana biraz tuhaf ikili değil mi sence de?”

“En az Arda Turan ve Bill Gates fotoğrafı kadar güzelim.”

Sözlerine kıkırdadığımda klasik müzik sesini duymamla kalbim bir kez daha hızlandı. Merdan Efe de en az benim kadar heyecanlıyken elimi daha sıkı tuttu. Dışarı adım atmamızla herkesin bakışları üzerimize dönerken, büyük bir alkış kopmasıyla utandığımı hissettim. Hem düşmemek için dikkatle yürüyor hem de davetlilerimiz arasında bakışlarımı gezdiriyordum.

Bakışlarım ilk olarak babamla kesişirken durup ağlayacağımı düşündüm. Onun da gözleri dolu doluydu ancak yüzündeki kocaman gülümsemesiyle bizi alkışlıyordu. Bakışlarım ondan anneme kayarken bana öpücük atarak güven veren bir şekilde gözlerini kapatıp açtı.

Bizim için her zaman anlamlı olan beyaz güllerin bugün ise başka bir amacı vardı. En önde bizi kameraya alan Sevcan ile gülümsemem daha da büyürken bana göz kırparak eliyle onay verme işareti yaptı.

Nikâh masasının arkasında, ayakta yan yana durmamızla nikâh memuru da yanımızda yerini aldı.

Hocasının heyecanı ile evet demeyi unutmasaydı bari...

O kadar heyecanlıydım ki nikâh memurunun söylediği sözleri sanki duyamıyor gibi hissediyordum. Her ses boğuk bir şekilde bana iletiliyormuş gibiydi.

“İzgi sakinleş,” diye fısıldayan Merdan Efe’yle bakışlarımı kısa bir an ona döndürdüm. Beni sakinleştirmeye çalışırken kendisinin ne kadar heyecanlı

göründüğünden haberi yoktu sanırım. Evet dedikten sonra *Allah'im gol* diye bağırma şaşırmasdım.

İsimlerimizi söyleme faslını sorunsuz halletmemizin ardından rahat bir nefes aldım. “Siz sayın İzgi Gökyel hanımefendi, kendi isteğinizle sayın Merdan Efe Yüceer beyefendiyle evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Bakışlarım sevdiğim adama dönerken beklentiyle bakan parlak gözlerinin içine bakarak dudaklarımı araladım. “Evet!”

“İşte duymak istediğim evet,” diye fısıldadı Merdan Efe. Kocaman gülümsemesiyle yine gözleri kısılmıştı. Bana sorulan sorunun aynısının ona yöneltilmesiyle etraf yeniden sessizliğe bürünürken Merdan Efe soruyla birlikte nikâh memuruna *bir de soruyor musun* dercesine baktı. “Elbette ediyorum,” dedi ve sesini yükselterek ekledi. “Evet!”

Şahitlerin ardından imzamız da attığımızda nikâh memuru ikimizi de tebrik ederek evlilik cüzdanını bana uzattı. Titreyen ellerimle evlilik cüzdanını alarak artık eşim olan adama döndüm.

“Ayağıma bas ayağıma,” diye konuştu. “Evde senin sözün geçecek.”

Burnumun üzerini kırıştırarak gülümsedim. “Maalesef. Ben beyci bir kadınıam.”

“Tüh, ben de çok hanımcı bir adamım. Ne yapacağız?”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Seveceğiz.”

Yüzlerimizden eksik olmayan gülümsemelerle dudaklarını alnıma bastırduğunda alkışlar daha da arttı, maytap ve volkanlar etrafımızda patladı. Pekâlâ, bunlar kesinlikle Gökdeniz Atıcı'nın işiydi.

“Eşim olduğun için dünyanın en şanslı adamıyım, İzgi Yüceer.”

“Eşim,” diyerek o sihirli kelimeyi tekrarladım. “Kalbinin en güzel köşelerinden birini bana ayırdığın için asıl ben dünyanın en şanslı kadınıyım, Merdan Efe Yüceer.”

Birbirimizden uzaklaştığımızda Fatih Terim önümüze gelerek Merdan Efe'nin kolunu sıvazladı. “Tebrik ederim, aslan parçası.”

“Hocam,” dedi Merdan Efe coşkulu bir şekilde. “Böyle bir günde bizi yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim. İyi ki geldiniz.”

Fatih Terim bir baba edasıyla onu ensesinden tutarak kendine çekti, sıkıca sarıldı.

Onları büyük bir sevgiyle izlerken Fatih Terim kollarını Merdan Efe'den ayırarak bana döndü. “Mutluluklar dilerim,” diyerek aynı samimiyetle bana da sarıldı. “Bizim çocuğu deli divane eden kadına karşı saygım sonsuz. Merdan Efe de benim bir evladım sayılır. Sen de bir sorun olduğu zaman bana da ulaşabileceğini bil kızım.”

“Teşekkür ederiz,” diye konuştum titreyen sesimle. “Bire bir ilk kez tanışıyoruz ama Merdan Efe sizi dilinden hiç düşürmüyor. Size ne kadar değer verdiğini de çok yakından gören biri olarak onu bu gece, bu kadar mutlu ettiğiniz için de teşekkür ederim.”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını hafifçe eğip kaldırdı. Onun yerine geçmesiyle Sevcan adeta üzerime atılcasına bana sarıldı. “Artık evlisin! Tebrik ederim, İzgi kuşum! Her zaman söylediğim gibi... En çok siz mutlu olacaksınız!”

“Teşekkür ederiz, Sevcan’ım,” diyerek sırtıttığımda onun ardından Gökdeniz ve Medih’e de sarıldım. Gökdeniz, aslanını ondan çalsam da kuma olarak kalacağımı onuncu kez söylerken, Medih de kardeşinin avukatını çaldığına dair isyanlar etmişti.

Bir de sevgili kocamı dava edip edemeyeceğimi sormuştu. Ebrar’ın da dediği gibi tam bir koca bebek gibiydi.

Nikâh alanından ayrılıp dans edeceğimiz yere geçtiğimizde birlikte seçtiğimiz şarkı kulaklarımıza doldu. Merdan Efe’nin elleri belimi bulurken kollarımı boynuna sardım. “İzgi Yüceer,” dedi tekrar tekrar söylemek istemiş gibi.

“Nasıl aldım soyadını ama?” diyerek muzipçe konuştuğumda belimi okşayarak sırtıttı. “Sen git çapkın Yüceer olarak orada burada dolaş. Ama sonra? Bir girdim hayatına, bak nereden nereye geldik..”

“Hiçbir itirazım yok,” dedi aynı muziplikle karşılık verirken. “Seni buldum ya, başka ne isterim?”

“Evet dememin ardından içinden *Allah’ım gol* dedin mi itiraf et, Merdan Efe. Malum sen beni ilk öpüşünden sonra sokağın ortasında *gol* diye bağırılmış adamsın.”

“Beni tanıyorsun, şimdilik içimden bağırdım.”

Beni aniden kendinden uzaklaştırıp etrafında dönmemi sağladığında tekrar kendine çekerek dudaklarımın üzerine fısıldadı. “*Comme un homme que je ne suis pas. Tu vois, je t’aime comme ça.*”

Fransızca sözleri öyle bir telaffuz etmişti ki şaşkınlığımla dansı unutarak duracağım sandım. Benim şaşkınlığıma gülümsemekle yetindi.

“Rahatla artık güzelim,” diyerek tekrardan karşı karşıya kalmamızı sağladı. “Stresini üzerinden at ve gecenin geri kalanında yalnızca değer verdiğimiz insanlarla eğlenelim. Hiçbir şey düşünme.”

Onu başımla onaylamamın ardından şarkımıza uygun dans etmeye devam ettik. Müziğin son bulmasıyla kastiğim bedenimi rahat bıraktım.

* Lara Fabian – Je T’aime.

Sanırım şimdi sırada futbolcu tayfayla tanışmam vardı ama ondan önce annemlerin yanında gördüğüm teyzem ve kuzenimle Merdan Efe'yi ilerletmeye başladım. Deren'in beni görmesiyle kocaman gülümseyerek ayağa kalkması bir olurken yanlarına vardığım gibi kollarımı sıkıca etrafına sardım. "Neredesin sen, kaçak? Evlenmeyecek olsam yüzünü göreceğimiz yok!"

Sarılışıma aynı şekilde karşılık verirken o enerjik sesiyle yanıtladı. "Türkiye'den bir çıkışım oldu, bir daha girişim olmadı kuzen," diyerek sırtıp göz kırptı. "Dünya'yı geziyoruz diyelim."

Geri çekilip onu inceledim. O kadar uzun zamandır görüşmüyorduk ki gerçekten büyümüştü. Benden bir yaş küçüktü ama dış görünüş olarak yaşından büyük gösteriyordu. Buradan giderken upuzun olan siyah saçları artık küt kesimdi. Vücudunda bulunan, teyzemi zorla ikna ederek yaptırdığı iki dövmesi ise onlarca dövmeyle terfi etmişti.

"Merhaba enişte," diyerek elini Merdan Efe'ye uzattığında onu incelemeye son verdim. "Tebrik ederim. Daha erken tanışmak isterdim ama nasip bugüneymiş. Bizim kızı evliliğe nasıl ikna ettiğini bir gün senden dinlemek isterim."

"Merhaba," diyerek Deren'le sarıldı Merdan Efe. "Bu derin konuyu sakin bir günde elbette konuşalım, Deren." Bana kısa bir bakış attı.

"Ooo!" diye bağırdı Deren. "Buradaki tansiyon ne böyle? Alev aldık."

Sözleriyle Merdan Efe sırtımaya başladı. "Sanırım buna da alışman gerekecek."

Gökdeniz, "Aslanım," diyerek heyecanla yanımızda durdu. "Davetlilerle görüşün de horon tepelim. Günlerdir bu ânı bekliyorum. Çabuk, acele edin."

Merdan Efe gözlerini devirdi. "Oynarız kardeşim, bir dur."

"Bir duramam!"

"Gökdeniz," diyerek araya girdim. "Kuzenim Deren ile tanışsana."

Gökdeniz yeni fark ediyormuşçasına Deren'e döndüğünde mahcup bir şekilde gülümseyerek elini uzattı. "Kusura bakmayın, hanımefendi. Horon vitamini eksikliğimden sizi görememişim. Gökdeniz ben. Hamsi derler."

Deren onun sözlerinin üzerine gülümserken o da elini uzatıp karşılık verdi. "Deren ben de. Direkt Deren derler."

"Ben çılgın demeyi de tercih ediyorum," dedim ve ardından sevgili eşime döndüm. "Hadi gidelim ve beni arkadaşlarıyla tanıştıralım."

Heyecanla başını sallarken Gökdeniz ve Deren'i arkamızda bırakarak Fatih Hoca'nın da oturduğu masaya ilerledik. Tek tek tüm futbolcu arkadaşlarıyla tanıştırdım içlerinden biri, "Yenge, avukat avukat takılırsınız," dedi nişanlısını işaret ederek.

"Abi, ikiniz de avukat buldunuz. Benim de bir avukat eşim olmasın mı ya?" dedi bir diğeri aramızdaki sohbete katılırken. "Yengelerim bu konuya el atarlar diye düşünüyorum. Yanlış mıyım?"

"Kardeşim yok," diyerek itiraz etti Merdan Efe. "Sonra aşk acısı çekip bizim orta sahayı hayalet yapıyorsun. Kabul etmiyorum. Rica ediyorum tek aşkın Galatasaray olsun."

"Orta saha emin ellerde," diyerek elini kalbinin üzerine götürdü. "Hani senin de tek aşkın Galatasaray olacaktı? Hani verdiğin o sözler Merdan'ım? Ne oldu? En son sahadan tribüne baktığımda evlenme teklifi alıyordun."

Merdan Efe gururla göğsünü kabarttı. "Aranızda başka Ali Sami Yen'de evlenme teklifi alan var mı? Ben aldım."

"Valla ben teklif eden taraftım," dedi Oğulcan. "Nişanımıza gelmediniz, onun için de ayrı kırgınız."

"Ne kadar da düğünde konuşulacak konular, değil mi hayatım?" diye sordu nişanlısı onun gömleğinin kenarlarını düzeltirken. Birbirlerine bakışları o kadar güzeldi ki bir an için bizim dışarıdan nasıl göründüğümüzü merak ettim. "Bu arada İzgi çok tebrik ederim. Özellikle stadyumda senin teklif etmiş olmana gerçekten çok şaşırdım ve hayran kaldım."

Bana sarılmak için adım attığında ben de ona yaklaşarak kollarımı etrafına sardım. "Teşekkür ederim, darısı sizin başınıza."

"Şimdi siz avukat eşlerinizle dörtlü buluşma yaparsınız. Ne yapayım birader, ben yalnızca futbol mu oynayayım?"

Merdan Efe'nin cevabını herkes biliyordu diye düşünüyordum.

"Mümkünse evet," diyerek dalga geçti Merdan Efe. "Bazen hayat böyledir be kardeşim. Üzülme."

Elinde telefonla masaya geri dönen Kerem'i görmesiyle kollarını iki yana açtı Merdan Efe. "Kardeşim!"

"Pabucumuz dama atıldı, hayırlı olsun. Ulan Kerem, bir sempatiğisin ya hepimizi arkada bıraktın kardeşim. Merdan bile beni unuttu. Ogi neyse de ben nasıl unutulabilirim abi?"

Oğulcan ters ters yanında yayılarak oturan adama baktı. "Ogi neyse ne oğlum? Burada unutulmayacak bir adam varsa o da benim. Hele ki benim nişanlım avukatken Merdan önce seni unuttur."

"İzgi," diyerek bana seslendi. "Biz şu konuyu daha sonra görüşelim," derken işaretparmaklarını birbirine sürterek gülümsedi.

"Hallederiz," dememle Merdan Efe'nin sonunda aklına gelmiş olmalıyım ki bana dönerek Kerem'i işaret etti. "Güzelim, Kerem'i tanıyorsun zaten. Kerem, eşim İzgi." Kerem'in uzattığı elini tutarken taktığı gözlüklerle gerçekten Harry Potter'ı anımsattığını fark ettim. "Memnun oldum."

“Ben de memnun oldum,” diyerek başını salladı Kerem. “Tebrik ederim, abi.” Merdan Efe bir an için Kerem’le maç konuşacak sanırken beni şaşırtarak ona tekrardan sarılıp elimi tuttu.

“Gelmene çok sevindim kardeşim. Dün maçtaki golün efsaneydi. Bir ara golün üzerine konuşalım.”

Kerem gülümsedi. “Konuşuruz abim.”

Son olarak masanın en başında oturan Fatih Hoca’nın yanına geldik. “Hocam, bir ihtiyacınız var mı?” Sorusuyla birlikte Fatih Hoca ve ben gülerken Merdan Efe şaşkınlıkla ikimize bakmaya başladı.

“Benim keyfim gayet yerinde, Merdan,” Merdan’ın elini sıkarak göz kırptı. “Sen düğününün keyfini çıkar. Karadenizli olarak bir horon tep de izleyelim bakalım.”

Merdan Efe emir almış gibi başını hızlıca salladı. Gökdeniz az önce horon tepelim dediğinde bıkkınca erteleyen o değildi sanki.

“Vallahi Merdan’ım ya,” diye seslendi Alpaslan oturduğu yerden. “Şu horonu açtırın da asıl gece başlasın.”

“Gökdeniz varken açtırmamak mümkün mü kardeşim? Oldu bil.”

Alpaslan memnuniyetle gülümseyip karısını kolunun altına çektiğinde yanlarından ayrıldık. Sevcan hemen yanımda biterken, elindeki telefonu kaldırarak önce Merdan Efe ve beni çekti, ardından bana doğru eğildi.

“Gökdeniz ve Deren’in çok iyi anlaşmasını şok içinde izliyorum. Siz yanlarından ayrıldığınızdan beri sohbet ediyorlar. En son buraya gelirken dövmeler hakkında konuştuklarını duydum. Gerçi ikisinin de teni dövme-lerden oluşuyor, anlaşmaları normal.”

Gökdeniz zaten dövmeli bir adamdı ama bu aralar daha fazla dövme yaptırmaya başlamasıyla gerçekten Deren ile kapışacak duruma gelmişti.

“İyi anlaşmaları güzel bir şey değil mi?” diye sordum yorgunlukla. “Ayrıca ikisi de arkadaş canlısı. Aksini hiç düşünmedim.”

“Bilemiyorum artık,” dedi bakışları ikilide dolanırken. “Ben başka anlamda düşündüm biraz ama benim kafa hep çiftlere çalıştığı için saçmalıyor da olabilir.”

“Gökdeniz’in şu an senin düşündüğün tarzda şeyler düşüneceğini sanmıyorum,” dediğimde başını sallayarak beni onayladı. Bakışlarım Sabi’ye kaydığında yüzündeki gülümseme eşliğinde Sude’yle konuştuğunu gördüm.

Masadaki suya uzanarak tek içište bitirdiğimde Merdan Efe’nin elini buz kesmiş ellerimin üzerinde hissettim. Üşümüyordum ama sanırım hâlâ üzerimde dolanan heyecandan dolayı vücudum buz kesmişti. Merdan Efe’nin ise benim aksime elleri her zamanki gibi sıcacıktı.

“Üşüyor musun?” diye sorduğunda başımı iki yana sallayarak reddettim. “İstersen üzerine bir şeyler isteyelim.”

“Heyecandan!”

Merdan Efe bana kısa bir bakış atmasının ardından önce üzerindeki ceketini çıkardı. Gökdeniz çekiştirerek Merdan Efe’yi dans pistine çıkarttığına Medih, Sabi, Alpaslan ve birçok kişi de yanlarında yerlerini almışlardı. Müziğin duyulmasıyla dikkatle benimkini izlemeye başladım. En başta Gökdeniz yer alırken hemen yanına da Merdan Efe’yi çekti. Onu ilk kez yöresel bir oyun oynarken göreceğim için heyecanlıydım.

Merdan Efe en sonunda Karadenizli tarafını bastıramıyor olacak ki Gökdeniz kadar coşkulu bir halde horon tepmeye başladı. Yüzümden silinmeyen gülümsemem ile onları izlerken Merdan Efe ara sıra başını kaldırarak bana bakıyor ve ardından dikkatini tekrardan oynadığı oyuna veriyordu. Gitgide hızlanmalarıyla özenle yapılmış saçları dağılarak birkaç tutamı alnına düştü.

Müzik son bulduğunda nefes nefese bir halde yanıma gelecekti ki bu sefer Ankara havasının başlamasıyla onu bırakmayan Medih oldu.

Küçük adımlarla yanlarına ilerlediğimde Merdan Efe’ye yaklaşip sırtımı ona döndüm. Dudaklarını sağ omzumun üzerinde hissettiğimde, “Ankara karakoldan, düğünde karşılıklı Ankara havası oynamaya,” diye mırıldandı kulağıma doğru.

“Birlikte çok güzel gelişmeler kaydettik. Şu an rüyaymış gibi gelse de her şey fazla gerçek. Nasıl bir bir yedik tüm laflarımızı ama?”

Sırıttı. “Şikâyetim yok.”

Gökdeniz tam karşımdaki yerini alırken, “Allaaah!” diye bağırmasının ardından aslanıyla rahatça oynaması için aralarından çekildim. Sıradaki şarkıyı kendi açtırarak hem oynuyor hem de söylüyordu. “Keyfimiz ellere dert oldu, kolpalık yapan mert oldu.” Ellerini iki yana açtı. “*Bir sevelim dedik beceremedik, yüreğimiz hepten pert oldu.*”

Gökdeniz... Oynak şarkıda bile bizi üzemezsin ama...

Merdan Efe babasıyla da özel olarak horon tepmişti ve en son olarak tekrar bir dans müziği başlamış, bu sefer partnerim babam olmuştu.

O ana kadar sessiz kalan babam benimle küçük bir konuşma yapmış, ikimiz de gözyaşlarımızı tutamamıştık. Dünyanın en iyi babalarından birine sahiptim ve bu en büyük şanslarımdan biriydi.

Sımsıkı sarıldığım kollarından ayrıldığımda dudaklarını alnıma bastırdı. “Sen benim hep küçücük kızım İzgi olarak kalacaksın. Evlendin diye

* Samet Burak Ay – Keyfimiz Ellere Dert Oldu.

değiştirdi sanma sakın,” dediğinde gözyaşlarımın arasından gülümsedim. “Evlensen de babanın her zaman, her koşulda yanında olacağını unutma, benim güzel kızım.”

Başımı salladığımda dudaklarını bir kez daha alnıma bastırdı. O sırada omzunun üzerinden Merdan Efe'yle göz göze geldim. Gözlerindeki farklı duygularla babam ve beni izliyordu.

Her zaman arkamda dimdik duracağını bildiğim babamın omzuna başımı yaslayarak gözlerimi kapattım.

Gecein ilerleyen saatlerinde artık misafirlerin de dağılıp biz bize kalmamızla Gökdeniz sahneye çıktı. Tedirginlik dolu gözlerle Merdan Efe'ye baktığımda *bilmiyorum* dercesine dudak büktü. Mikrofonu eline almasıyla herkesin bakışları onu bulmuştu. Gökdeniz, mikrofonun ucuna birkaç kez dokunarak sesinin gelip gelmediğini kontrol etti.

“Virtüöz!” dedi Merdan Efe'yi işaret ederek. “Orkestra şefi! Şov yaptı, yine büyük oynadı ve evlendi!”

“Manyak bu çocuk,” dedi Merdan Efe kahkahasının ardından.

“İsmail abi ver müziği,” dedi Gökdeniz. Kulaklarımıza Rober Hatemo'nun Beyaz ve Sen şarkısı dolarken Gökdeniz, “Bu bir yasak aşk öyküsü çok da acıklı,” diyerek yüzünü efkârlı bir hale büründürdü. “Birazdan evleniyor yârim ondan bu acı.”

Yârim derken eliyle Merdan Efe'yi göstermesi fazlasıyla özeldi.

“Bir de başımda dönüyorken bizim bu şarkı, mutluluk hediyem şarkım da senin olsun.” Boştaki elini dua edercesine havaya kaldırdığında Merdan Efe'nin homurdanışını duydum. “Ey Tanrım dayanabilir miyim buna ben? Yardım et çıkar onu al aklımdan lütfen.”

Bu şarkıyı söylerken aklında Merdan Efe olduğuna emin miydik? Ben hiç sanmıyordum.

“Ulan Hamsi,” diyerek, tekrar yanımıza dönen Gökdeniz'i kendisine çekip sıkıca sarıldı Merdan Efe. “İyi ki varsın be oğlum.”

“Herhalde iyi ki varım aslanım. Bir de olmasa mıydım? Kahrolurdun yemin ederim.” Şarkı devam ederken Gökdeniz de sıkıca sarıldı ona. “Kıyamam ki sana benim olamasan da aslanım.”

Merdan Efe onun çoktan dağılmış saçlarını karıştırdı. “Serseri.”

“O zaman geceye daha güzel bir şekilde devam edelim, değil mi?” diyerek sahneye çıkan bu sefer Medih olmuştu. “İsmail abi yolla bizim çocuğu delirtecek müziği.”

“Çocukluk aşkımsın!”

Duyduğu Galatasaray marşıyla Merdan Efe kolunu omzuma atarak beni sahnenin ortasına doğru ilerletmeye başladı. Aynı zamanda boştaki kolunu havaya kaldırarak marşa eşlik etmeye başladı. "Sen ilk göz ağrısın!"

Dans pistinin tam ortasında durmamızla yüzümü daha fazla göğsüne gömdüm. "Kimseyi kimseyi sevmedim senin gibi," diye bağırان futbolcu arkadaşı oldu.

"Sevmanın uğruna terk ettim her şeyi," diyerek devam ettirdi bir başka arkadaşı.

"Hayatın anlamı Galatasaray!"

Merdan Efe'nin büyük bir coşkuyla söylediği marş sona ererken ardından hemen bir başkası çalmaya başladığında bir adım geri çekilerek onu ve arkadaşlarını izlemeye başladım. "Kalbimde ismin ateş, sarı kırmızı! Hayatım oldun artık feda bu canlar!"

Oldukları yerde hafifçe zıplamaya başladıklarında Medih ve Merdan Efe'yi omuz omuza gördüm. "Doğuyoruz seninle, yaşılanıyoruz sevginle! Severek öleceğiz Galatasaray!"

Severek öleceğiz, Merdan Efe.

ON SEKİZ

“Nikâhımız kıyılırken senin Fatih Hoca’la konuşup gülüşmene inanamıyorum, Merdan Efe.”

Dudaklarını birbirine bastırmasının ardından alınının kenarını kaşdı. “İzgi...”

Durdum ve dikkatle yüzüne baktım. “Efendim?”

Bakışlarını kaçırarak konuştu. “Ama Fatih Hocam...”

Devam etmeyip sustuğunda konuştum. “Ama nikâhımız kıyılıyor ya, Merdan Efe.”

Karşımda kıvranışına karşı gülmek için kendimi zor tutuyordum. Bu detaya takıldığım yoktu ancak biraz onunla uğraşmak istemiştim. Düğün günümüzün tekrarını izliyorduk. O an heyecanla fark edemediğim detayları şu an izlerken görüyordum. Mesela nikâh memuru bana doğru konuşurken Merdan Efe yanında duran Fatih Hoca’sıyla gülüşerek bir şeyler konuşuyordu. Bu elbette çok uzun sürmemiştir ama gözden kaçması da imkânsız bir andı.

“Özür dilerim güzelim. İstersen tekrar nikâh kıyalım. Bu sefer söz veriyorum Fatih Hocam bile olsa konuşmayacağım.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Geç bunları, Merdan Efe Yüceer. Hani en hanımcı sendin? Maalesef hanene eksi bir puan yazıldı.”

“Ne demek haneme eksi puan yazıldı?” Kaşlarını çatdı. “Kabul etmiyorum.”

Omuz silkerek masanın üzerindeki kahve fincanıma uzandım. “Yazıldı işte. Hiç homurdanma. Hiç de masum bakışlarından atma. Görünen köy kılavuz istemez.”

Elini çenesine yaslayarak kirli sakallarını kaşdı. Düşünceli gözleri masanın üzerindeydi. Dakikalardır içimde tuttuğum kahkahayı dayanamayıp bıraktığımda kaşlarını çatmış bir halde bana bakmayı sürdürdü.

“Hâlâ düğün gününde karısı yerine Fatih Terim ile gülüşen Merdan Efe Yüceer mi tartışılıyor burada?” diyerek elinde cips kâsesiyle Gökdeniz yanımıza geldi. “Kral adamsın be aslanım ama İzgi aslan yengem de bunları hak etmedi...”

“Lan bir şey yapmışım gibi konuşmasana şerefsiz,” diyerek sinirli bir tonda cevapladı Merdan Efe. “Öyle şey olmuş işte o an...”

“Öyle ne olmuş işte o an?” diyerek zorladı onu Gökdeniz. Yüzündeki sırtmayı kaybetmeden avucuna doldurduğu cipsleri ağzına tıktı. Bu aralar yorgun görünüyordu ama pek bir keyifliydi. “Fatih Terim’i İzgi sandım de de şurada yatıp kahkahalarla güleyim.”

Merdan Efe sırtını koltuğa yaslariken, “Barcelona deplasmanındaki Galatasaray... İlk yarı gol yemeyen hatta kendi kalesine şut bile görmeyen Galatasaray... Hatta yüzde yüz gol kaçırmış Galatasaray...” Sağ elini sol koluna sürttü. “Anasını avradını, tüylerim ürperdi yemin ederim.”

“Konu değiştirme çabanı takdir ediyorum ama Barcelona deplasmanı konusunu açman sence de fazla alakasız olmadı mı aslanım? Bu konu değiştirme olayını biraz daha çalışsan iyi olacak. Tabii kafan Galatasaray’dan başka bir şeye çalışırsa...”

“Sen bana *kafan yalnızca Galatasaray’a çalışıyor* mu demek istiyorsun, Hamsi?”

“Evet,” dedi Gökdeniz. “Öyle değil mi? Öyle öyle.”

“Kafam hamsi tava yapmaya da çok iyi çalışır. Deneyelim mi kardeşim?”

Gökdeniz sırtarak cipsini yemeye devam ettiğinde bu umursamazlığına karşı güldüm. “Hamsi tavayı da Fatih Hoca’na yaparsın sen. İzgi kim ki zaten...” Beni araya katarak sevgilimi delirtmeye çalışması yine de hiç etik değildi.

“Ulan Gökdeniz! Ulan Hamsi! Senin yüzünden sinir hastası oldum ben anasını satayım.”

“Sinirleri yatıştıran, insanda –bence yalnızca sende- adeta sakinleştirici etkisi yaratan tanıdığım biri var, istersen sana önerebilirim,” dedi Gökdeniz ve başıyla beni işaretledi. “Yanında oturuyor.”

Merdan Efe dik dik ona bakmaya devam etti. “Sakinleştiricimi herkesin sakinleştiricisiymiş gibi cümlelerine konu etmezsen sevinirim kardeşim. Aksi takdirde sana ağrı kesici lazım olacak.”

“Hamsi yemek de bir sakinleşme yöntemidir.”

“Sen bugün yürek yiyerek mi geldin buraya?” diye sordum Gökdeniz’e karşı. “Neden delirtmeye çalışıyorsun kocamı?”

“Kocasıyım,” diyerek Gökdeniz’den önce konuştu Merdan Efe. “Ona göre konuş.”

“Valla gelmeden yürek falan yemedim, İzgiciğim,” dedi Gökdeniz onu hiç umursamadan. “Deren’le mantarlı pizza yedik.”

İşte bunu bilmiyordum. Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken Merdan Efe’nin gözünü kırparak ona *hayırdır* dercesine başını salladığını gördüm.

“Ne?” diye sordu Gökdeniz. “Yiyemez miyiz? Ben oldukça insan canlısı bir bireyim.”

“Tanışalı daha ne kadar oldu sonuçta,” dediğimde gözlerini kıstı.

“İzgi ile dedikodu saatinde miyiz yengeciğim? Öyleyse topuklarımı vura vura bu evden kaçacağım.”

“Evet de, İzgi. Hemen evet de.”

Merdan Efe'nin susması için elini sıkarken kolayı kafasına diken Gökdeniz'le sorguma devam etmeye başladım. “Dedikodu demeyelim de yengesinin, Hamsi'siyle küçük bir hasbihali diyelim, Gökdenizciğim.”

Sözlerimle Gökdeniz duygulanmış bir halde yaş akmayan gözlerini sil-di. “Çocuğunuz olduğumu biliyordum.”

“Gökdeniz! Bu konu değiştirme çabaların bana sökmez. Sevcan'ı devreye sokmamı istemiyorsan hemen dökül. Ne alaka Deren'le pizza yemek?”

Gökdeniz ofladığında Merdan Efe ayağını uzatarak onun dizine sertçe vurdu. “Oflama yengene.”

“Aman iyi,” diye söylendi Gökdeniz. “Sizin dillere destan düğününüzde öyle konuşmaya başladık. Normal iki insan gibi... Sohbetimiz uyuşunca da bugün pizza yemeye gittik. Bu kadar. Oldu mu? Sorgum bitti mi? Hayır, ölsem bu kadar sorguya çekilir miyim acaba?”

“Abartma abartma,” diyerek susturdu onu Merdan Efe. “Gören de ne anlattı sanacak...”

“Çok kırıcı konuşuyorsun aslanım.” Gökdeniz hafif yatar vaziyette oturduğu koltuktan doğrularak Merdan Efe'ye öpücük attı. “Yine de beni kumamdan daha çok seviyorsun, biliyorum.”

“Kuma sensin,” diyerek sesimi yükselttim. “Biz evlendik, sen de nikâh şahidimiz oldun. Hatırlamıyorsan eğer nikâh anımızı tekrardan izleyebiliriz, Gökdeniz.”

“Çocuğunuz olduğunda hangi Trabzonspor eşyalarını alacağıma dair araştırma yapacağım,” diyerek telefonunu çıkardı. “Rahatsız etmezseniz sevinirim, sayın Yüceer çifti.”

“Öyle bir hata yaparsan çok kötü olur,” diyerek Gökdeniz'in üzerine yürümeye başlayan Merdan Efe'yi elimi göğsüne koyarak durdurdum. “Daha doğmamış çocuklarıma alacağın saçma sapan eşyaların fikri yüzünden dayak yiyeceksin, Hamsi.”

Gökdeniz yastığa sarılırken masumca Merdan Efe'ye baktı. “Ne yaptım ki?”

Merdan Efe ona cevap vermeden kendi kendine sabır dileyerek üst kata giden merdivenleri çıkmaya başladı. Gökdeniz'e dönerek, “Hiç uslu durmuyorsun,” dediğimde gözlerini kocaman açtı, ellerini teslim olurcasına kaldırdı.

"Ne yaptım? Hiçbir şey yapmadım. Aslanım çok sinirli..."

"Sen sinirlendirdiğin için olabilir mi, Gökdeniz?"

Omuz silkti. "Papatya çayı yap bence kocana."

Güldüm. "Geçen yapıp içirmeye çalıştım kusacaktı."

"Harbi mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Bir yudum aldı. On saat *has ve has çayına ihanet ettim* diye homurdandı. Bir daha tövbe anlayacağını..."

"Bir de bana abartıyorsun der kendinden haberi yok," dedi Gökdeniz alaylı bir tonda. "Ee yengeciğim, başka neler var? Elime aslanımla ilgili birkaç koz versen de ben de onunla uğraşsam hiç fena olmaz."

Sorusunu es geçerek konuştum. "Ben bir Deren ile konuşayım," dememle elini ensesine attı. "Bakarsın sen koz ararken ben bulurum, yengesinin hamsisi."

Ona göz kırpıp mutfağa ilerlemeye başladığımda arkamdan ağlar gibi sesler çıkarmaya başladı.

Bir ara Deren'le özel olarak konuşmam gerekiyordu. Bir şey olacağını düşündüğümünden değildi ancak Gökdeniz'in kalbinde yara varken herhangi bir umuda kapılmasını istemiyordum. Elbette yalnızca arkadaş olarak da devam edebilirlerdi ama anlaşıp görüşmeye devam etmeleri başka ihtimalleri de doğurabilirdi.

Ve ben artık hiçbir yakınımın aşk konusunda üzülmesini istemiyordum.

Saat gece yarısını geçiyordu. Holding içerisinde şu üç gündür işler o kadar yoğundu ki Merdan Efe sürekli eve geç geliyordu.

Bir haftadır evli bir çifttik.

Merdan Efe ortalıkta sürekli en az *Galatasaraylıyım* dediği kadar *evliyim* diye dolaşıyordu.

Üzerinden bir hafta geçmesine rağmen düğün günümüz hâlâ rüya gibi geliyordu. O kadar güzel ve özel bir gün geçirmiştik ki her şeyin tam istediğimiz gibi olması huzur kat sayımızı artırıyordu. Bu bir haftalık süreçte herkes normal hayatına dönmüştü tabii ki. En üzüldüğümüz nokta Bilal, Sude ve Mert'in evlerine geri dönmeleri olmuştu. Onlara o kadar alışmıştım ki hâlâ varlıklarını arıyordum. Deren ve teyzem ise bir süre daha burada kalmaya devam edeceklerdi.

Merdivenlerden inmemle Merdan Efe'yi görmem bir oldu. Dolaba astığı ceketinin ardından yüzündeki bikkun ifadeyle kravatını çekiştirmeye başladığında gülümsedim. Kravat takmaktan gerçekten nefret ediyordu.

"Hoş geldin," diyerek varlığımı belli etmemle başını hızlıca kaldırarak gözlerini gözlerime çevirdi. "Aç mısın?"

Merdivenin son basamağını da inip iyice ona yaklaşmamla parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı yanağına bastırdım. “Bayağı hoş buldum. Aç değilim. Bugün nasılmış sevgili karım?”

Sırtarak başımı omzuna yasadım. “Karın gayet iyi, Merdan Efe.”

“Çok şükür,” diyerek kollarını etrafıma sararak bizi salona ilerletmeye başladı. Artık aralık ayına girmiştik ve soğuklar çok fazlaydı. “Evliliğimizin yedinci gününde de hanımımızı kraliçeler gibi yaşatabildik.”

Aralık ayının bir önemi daha vardı ve bu önemi ilk kez birlikte geçireceğimiz için şimdiden stresliydim.

Bu aya girdiğimiz ilk günden beri Merdan Efe her boş anında bir yerlere bakarak dalıyordu ve sürekli düşünceli bir haldeydi. Bunu her ne kadar bana belli etmemeye çalışsa da başarılı olamıyordu. Artık tek bakışından onun neler düşündüğünü anlarken bu halini görmemem imkânsızdı.

Sekiz aralık annesinin ölüm yıldönümüydü ve hemen ardından dokuz aralıkta da benim doğum günüm vardı. Ondan herhangi bir kutlama beklemiyordum. Hatta unutsa bile sorun etmezdim. Yalnızca iyi hissetsin istiyordum. Bu benim için en güzel doğum günü kutlaması, aynı zamanda hediyesi olurdu.

“Sen beni her zaman öyle yaşatıyordun,” dedim. Koltuğa rahat bir şekilde oturmasının ardından elimi tutan eliyle dizine oturmamı sağladı. “Hep birbirimizi el üzerinde tutacağımızı da çok iyi biliyorum. Yetmiş yaşımızda bile.” Dudakları alnımı buldu. “Çok yorgun musun? Sana uzun zamandır açmak istediğim bir konu var.”

Kaşları istemsizce çatılırken işaretparmağımı alnına koyarak düzeltmesini sağladım. “Çatma hemen şunları. Kötü bir şey değil. Aksine... çok güzel bir şey.”

“Dinliyorum güzelim,” dedi sakince.

İşaretparmağım usulca yüzünde gezinirken yutkundum. “Bir bebeğimiz olsun ister misin?”

Konuşmaya nasıl başlayacağıma karar veremediğim için dan diye sordum. Merdan Efe’nin dudakları şaşkınlıkla aralanırken benden böyle bir soru beklemediğinin bilincindeydim.

“İ-isterim,” diye fısıldarken oturduğu yerde doğruldu. Onun doğrulmasıyla ben de kucağında daha rahat bir pozisyona geçtim. “Çok isterim hem de, İzgi. Ama sen... önceden henüz erken demiştin. Gerçekten istiyor musun?”

Başımı hevesle aşağı yukarı salladım. “Çok istiyorum hem de. O zaman erken demiştin ama üzerinden uzun bir zaman geçti. Ben değiştim, sen değiştin. O eski korkularımdan hiçbiri yok artık ve ben sana güveniyorum. Eğer nasip olursa... bir çocuğumuz olmasını çok istiyorum.”

“Senin annesi olacağın bir çocuğumuz olacağı hayalini uzun zamandır kuruyorum, İzgi,” diye fısıldadı yüzlerimiz arasında çok az mesafe bırakacak şekilde geri çekildiğinde. “Yalnızca senin de istemeni bekliyordum. Baskı altında olmamanı, hazır olmanı... Bir çocuğumuz olur mu bilmiyorum ama şunu asla unutma. Bana yalnızca senin varlığın olsun, yeter.”

Başımı sakince omzuna yasladığımda eli saçlarımı bularak okşamaya başladı. “Unutmam. Unutmam ama evimizde küçük adımlarıyla koşacak minik bir Merdan Efe ya da minik bir İzgi görme isteğim o kadar fazla ki...”

“Söz veriyorum, her şey çok güzel olacak.”

“Çocuklarımız elbette hangi takımı isterlerse onu tutacaklar, değil mi?”

“Elbette sevgilim,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Ben çocuklarıma tutacakları takım konusunda baskı yapmam, ister Galatasaray’ı tutarlar, ister Cimbom’u, isterlerse de Avrupa Fatih’ni. Galatasaray ile birlikte isterlerse Real Madrid’i tutarlar, isterlerse Barcelona’yı. Asla karışmam.”

“Merdan Efe... Ne olur bu kadar düşünceli birisi olma.”

“Maalesef yapamıyorum, İzgi. Düşünceli bir adam olmak doğamda var. Takım konusunda hiç baskıcı olmadığımı daha önce söylemiş miydim?”

“Kesinlikle,” diyerek onayladım onu. “Hatta Fenerbahçeliyim dediğimde de beni Galatasaraylı yapmak için hiç uğraşmadın. Ben her şeyi kafamda kurdum.”

“Sen hiçbir zaman Fenerbahçeli olmadın, İzgi.”

“Başladık yine.”

Homurdandı. “Yalan mı?”

“Yalan desem kabul edecek misin?”

“Hayır.”

“Harika! Ne kadar da takımlara saygılı bir bey...”

Sırıttı. “Teşekkürler karıcığım.”

8 Aralık 2021

Tam bir saat sonra girmiş olacağımız tarih.

Gökdeniz bu zamanla ilgili tüm anlattıklarında haklıydı. Merdan Efe’nin annesine ne kadar bağlı olduğunu bir kez daha anlamıştım bu süreçte. Merdan Efe çok kötüydü ve ne yaparsam yapayım moralini düzeltmemiştim. Onu iyi etmem için elimden hiçbir şey gelmiyordu, en kötüsü de buydu.

Her zaman pozitif olmasına, tek kelime söylememle dudaklarının kıvrılmasına alışık olduğum adam yalnızca susuyor ve uzaklara dalıyordu.

Sanki nefes bile alamıyor gibiydi.

Medih onun her sekiz aralık günü sabahın en erken saatinde mezarlığa gittiğini söylemişti. Bugünü ilk kez birlikte geçirecektik ve ben onu bir saniye bile yalnız bırakmayacaktım. Konuşmak istemiyordu, herhangi bir şey yapmak istemiyordu. Sadece susmak istiyordu. Ben de onunla birlikte yalnızca susacak, elini sımsıkı tutarak yanında olduğumu hissetmesini sağlayacaktım.

Hazırlamış olduğum mantuları ayrı ayrı iki tabağa dökerken yoğurt ve üzerine dökülecek olduğumuz sosu da tepsiye koyarak salona ilerlemeye başladım. Mutfaktan çıkmamla görüş açım girdi. Televizyonun hemen karşısındaki koltukta rahat bir şekilde oturuyordu. Televizyon her ne kadar açık olsa da başını koltukta geriye doğru atarak gözleri kapalı bir halde duruyordu. Uzamış, dağınık saçları parmak uçlarımı karıncalandırdı.

"Yemek vakti," diye konuştum canlı ve neşeli tutmaya çalıştığım sesimle. "Bugün menümüzde canım eşimin en sevdiği yemek var. Evet, mantı!"

Sesimle birlikte gözlerini aralarken oturduğu yerde doğruldu. Dudakları gülümsemek ve gülümsememek arasında kalmış bir şekilde dururken bakışları yüzümden, elimde tuttuğum tepsinin içindeki mantılara kaydı. "Güzelim, neden zahmet ettin?"

"Ne zahmeti?" diye sorarken yanına oturarak tepsiyi aramızdaki boşluğa bıraktım. "Senin için mantı yapmayı seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadı gözleri mantılara dalmışken. Söylemiştim. Sık sık dalıyordu. Şu anda da dalmıştı çünkü Sabina anne de ona sık sık mantı yapardı. Burukça gülümsedim. Ona ilk kez mantı yaptığım gün benim yaptığım mantının annesinin yaptığına benzediğini söylemişti.

Uzanıp yanağıma dudaklarını bastırdı. "Eline sağlık, çok güzel olmuş."

Dudaklarımı birbirine basturarak alttan bir şekilde ona baktım. "Henüz tatmadın..."

Omuz silkti. "Bunun için tadım yapmama gerek yok."

Sözleri yüzümde sahici bir gülümseme oluştururken yoğurdu mantının üzerine döktüm. Hazırladığım sosu da yoğurdun üzerine döktüğümde kaşığı alarak avucuna bıraktım. "Tatma vakti! Karın olarak sana yaptığım ilk mantı. Hemen bunun üzerine konuşma yapmalıyız, Merdan Efe!"

Bir kaşık mantıyı ağzına atmasının ardından sözlerimle sonunda dudaklarında bir kıvrılma meydana geldi. "Karım çok marifetli... Benden daha şanslı bir adam var mıdır? Hiç sanmıyorum."

"Her zaman diliminde beni övmen..."

Göz kırptı. "Yalnızca gerçekleri söylüyorum."

Mantusunu kaşık kaşık ağzına doldurmaya başladığında başımı iki yana sallayarak ben de mantımı yemeye başladım. Birkaç dakika da olsa durgun halinden sıyrılarak benimle eğlendiğine sevinsem de elbette bu, bakışları

ate kayana kopardı. Zorlukla yutkunurken mantı tabağını tekrar tepsiye bırakarak suyunu içti. "Tekrar ellerine sağlık güzelim." Gözlerini kırpıştırarak gözlerime baktı. "Biliyorsun... Aynı anneminki gibi olmuş."

Yutkundum. "Eminim onun ellerinden çıkan yemek çok daha güzeldir bitanem ama yine de böyle hissettirmem beni mutlu etti." Avucumu yanağına yaslayarak elmacikkemiğini okşadım. "Hep seninleyim. Unutma olur mu?"

Gözlerini kapatıp açtı. "İyi ki."

"İyi ki," diye mırıldandım. "Keşke elimden bir şey gelse... iyi hissedebilmen için."

"Senin yalnızca yanımdaki varlığın bile benim iyi hissetmem için yeterli, İzgi. Başka hiçbir şey yapmana gerek yok. Yalnızca ben... ben bu günlerde istesem de normal gündeki gibi olamıyorum." Dirseklerini dizlerine yaslayıp kafasını ellerinin arasına aldı. "Acının gitgide azalması lazım, İzgi. Oysa bu, seneler geçtikçe daha da yakıyor içimi. Her sene daha fazla acıuyor yokluğu. Hiç azalmayacak, her geçen sene daha da mahvedecekmiş gibi bir his."

Aramızdaki tepsiyi kaldırıp masanın üzerine bırakmamın ardından vakit kaybetmeden boşluğu kapatarak elini tuttum. Başımı omzuna yaslamamla alnını saçlarımın üzerine yasladı.

"Biz evlendik. Ben evlendim İzgi ama o yoktu. Annem benim mutluluğumu göremedi. Ben daha küçücükken *benim oğlum kendi gibi güzel kalpli birini bulacak* demişti. Ben çok güzel kalbe sahip birini buldum, onunla evlendim ama o göremedi. Hiçbir zaman da göremeyecek."

"Düğün günümüzde gelinlik ve damatlıkla Sabina annenin mezarlığına gittik. O bizi gördü. O senin mutluluğunu da gördü, Merdan Efe. Bedenen yanımda olmasa bile o hep bizimle. Bazen bedenen yanında olmayan birini her zerre kadar yanında hissedebilirsin. Çünkü gerçek sevgi her daim bizimle birlikte... Annen onu hissettiğimiz her an bizim yanımda."

"Görüyordur değil mi?" diye sordu küçük bir çocuk gibi.

Gözlerim doldu. "Görüyordur."

Yanağıma bulaşan ıslaklıkla geri çekildim. Merdan Efe ağlıyordu. Bu benim de sol gözümünden bir damla yaşın akıp gitmesine neden olurken alnımı alnına yasladım. "Çok özledim," diye fısıldadı. "Kırk yaşına da gelsem hiç dinmeyecek bir özlemlerle."

Kırk yaşına da gelsem hiç dinmeyecek bir özlemlerle...

"Kırk yaşına da gelsem ben yine düştüğünde ağlayarak annesini yanında isteyecek o çocuk olacağım."

"Kırk yaşında, düştüğünde ağlayarak annesini isteyen o çocuk olduğunda, ben yine yanında elini sıkıca tutan o kadın olacağım."

Mutlulukta ama en çok da üzüntüde birlikte, el ele...

Sekiz aralık günü her şey daha da durgundu. Sabah gözlerimi açtığımda yatakta tek başımaydım. Saat henüz dokuzdu ancak Merdan Efe evde yoktu. Nerede olduğunu biliyordum. Olabilecek en hızlı şekilde hazırlanıp evden ayrıldığımda onu tahmin ettiğim yerde, annesinin mezarının yanı başında buldum.

Yanına ilerleyip omzuna dokunmamla beni görmüş, gözlerinden şaşkınlık pırıltıları geçmişti. Neden şaşırmıştı bilmiyordum ama ikimiz de herhangi bir şey söylememiştik. Susmak istediğini biliyordum. Benim gelmemin ardından Gökdeniz de yanımıza gelmişti. Bir süre sonra Sabi, Medih ve Ebrar da Sabina Hanım'ı ziyarete gelmişlerdi. Mirsat baba neredeydi bilmiyordum. Açıkçası soracak cesaretim de olmamıştı.

Merdan Efe sessizliğini koruyordu. Muhtemelen buraya çok erken saatte gelmişti ve annesiyle özel konuşmasını çoktan yapmıştı. Elim mezar taşının üzerinde gezerken bakışlarının üzerime çevrilmesini hissetmemle ona baktım. Gözlerinin kızarıklığı yutkunmama sebep oldu.

Hayatındaki en değerli insanın ölümünün getirdiği burukluk çok zordu. Her acının azalmasına yarayan zaman, sevdiğin insanın ölümüne gelince yok oluyordu.

Bakışlarımız birbirine dokunmuşken kızarık gözlerinin yavaş yavaş dolduğunu, bir damla gözyaşının sol yanağından aşağı kaydığını gördüm

Aynı gözyaşı sol yanağımdan kayıp giderken elimi uzatarak yanağına yasladım. Kelimelerin bir anlam ifade etmeyeceği andaydık. Elini sımsıkı tuttum, dolu dolu duran gözlerine dolu dolu duran gözlerimle, anlamasını istercesine baktım. Onun hemen yanı başında olduğumu anlasın, acısını da daima birlikte yaşayacağımızı duysun istedim.

Anladı, duydu.

Bizimkiler Merdan Efe'yi yalnız bırakmak istemeseler de onun istediği tek şey yalnız kalmaktı. Konuşmak istemiyordu, herhangi bir şey yapmak istemiyordu. Kimse de ısrar etmedi. Onu tanıyan insanlar oldukları için daha sonra geleceklerini söyleyip bizden ayrıldılar.

Eve geldiğimizde duş alarak kendini yatağa attı. Sessizce tavanı izliyordu. Bu isteğine saygı duyarak yine yalnızca yanında olduğumu hissettirmeye çalışıyordum. Bu yüzden konuşmadan yalnızca yanında duruyordum. Dün gece duygularını bana yeterince açmıştı zaten. Fazlasında gözüm yoktu.

Öylece durması uykusunu getirmiş olacak ki gözlerini kapatmasından kısa bir süre sonra düzenli nefes alış verişlerinden uykuya daldığını anladım. Yatakta kayarak yanına uzandım. Elini hiç bırakmadan başımı omzuna yasladığımda gözlerimi kapatıp nefesini içime çekerek şişmiş gözlerimle uyumaya çalıştım. Onun yanında güçlü durmaya çalışsam da bu üzüntüsü gizli saklı yerlerde ağlamamı sağlıyordu.

Yatağımızın hemen yanında duran şifoniyerdeki telefonu çalmaya başladığında uyandı. Telefonunu alıp ekranı benim de görebileceğim şekilde tuttuğunda arayan isimle duraksadım.

Annem arıyordu.

Bakışları telefon ekranında asılı kaldığında çenemi omzuna yasladım. "Açsana..."

"Doğru," diye mırıldandı. "Açayım." Boğazını hafifçe temizleyip aramayı yanıtladı. "Efendim?"

"Oğlum," diyen annemle gözlerimi yumdum. Merdan Efe'nin yutkunma sesiye zaten sessiz ortamda oldukça duyulmuştu. "Seni merak ettik. Nasılsın?"

"İyi olmaya çalışıyorum," diyerek yanıtladı annemi. "Siz nasılsınız?"

"Biz iyiyiz oğlum. Timur baban da çok merak etti seni ama önce ben arayacağım oğlum dedi. Karşımda oturmuş sırasını bekliyor konuşmak için." Annemin sözleriyle Merdan Efe'nin dudaklarında küçük bir kıvrım meydana geldi. "Gerçekten iyisin, değil mi? Var mı bizden bir isteğin? Eğer varsa çekinmeden söyle bak."

"Yok, teşekkür ederim," dedi ve kısa bir sessizliğin ardından ekledi. "Nalan anne."

Annemin bu hitapla memnun kaldığını görmesem bile tahmin etmek zor değildi. Muhtemelen yüzünde kocaman bir gülümseme vardı şu anda. "Ben de senin annenim artık. Bir ihtiyacın olmasa bile ne zaman istersen ara beni." Merdan Efe'nin kolunu yavaşça okşamaya başladım. "Bak Timur baban da istiyor telefonu ona veriyorum şimdi. Unutma, istediğin zaman ara bizi tamam mı, Merdan?"

"Olur," diye konuştu Merdan Efe. "Ararım tabii ki."

Dudağındaki o kıvrımın daha da büyümesiyle kocaman gülümsedim. Annemin arayacağından haberim bile yoktu. Onların böyle düşünceli bir hareket yapmaları şüphesiz en mutlu kişi yapmıştı beni. Merdan Efe'yi babamla konuşmasında yalnız bırakarak odamızdan çıktım.

Anne ve babasıyla özel konuşmak isteyebilirdi...

Düşüncelerimle birlikte dudaklarımda kocaman bir kıvrılma meydana geldi.

Aşağıda bıraktığım telefonumu elime aldığımda Sevcan'ın yarım saat önce mesaj atmış olduğunu görmemle yanıt vermek yerine arama tuşuna bastım. "Sonunda," diyerek telefonumu ilk çalıştı açtı. "Efe Merdan nasıl?"

"Şu an iyi görünüyor. Telefonu salonda bırakmışım. Merdan Efe uyuyordu. Sen ne yapıyorsun?"

"Kerem'le film izliyorduk. Onu bırak da... yarın doğum gününü ben de mi kutlayamayacağım İzgi kuşum ya? Söz verdiğim gibi vallahi Efe Merdan'a bir şeyler yapalım demedim ama o da kutlamıyor oluşumuzu istemez zaten. Muhtemelen bugün fazla üzgün olduğu için aklından çıkmıştır. Hatırlatmama izin vermiyorsun ama bari pasta keselim!"

"Canımın içi," diyerek telefonu kulağımla omzumun üzerine sıkıştırarak su bardağı çıkardım. "Ben de hiç pasta kesecek havada değilim. Merdan Efe'nin bu kadar kötü olacağını tahmin etmiyordum. Tanıştığımızdan beri ilk defa böyle görmem beni de sarstı. Alt tarafı bir doğum günü zaten... Pasta kesilse ne olur kesilirse ne? Üstelik şimdi sen yarın pastayla buraya gelsen Merdan Efe unuttuğu için ayrıca üzülecek. Hiç gerek yok inan bana."

"Ben Efe Merdan'ın unuttuğunu hiç düşünmüyorum ama... hadi senin dediğin gibi olsun tamam. Şu günün üzerinden biraz zaman geçsin de öyle kesersin."

"Tamam Sevcan, tamam," diyerek geçiştim onu.

"Geçişirme beni."

"Tamam dedim ya," diyerek ofladım. Telefonda bir süre daha konuşmamızın ardından aramayı sonlandırdım.

Merdan Efe her ne kadar bir şeyler yemek istemediğini söylese de ikimize de sandviç hazırlamış ve zorla da olsa ona yedirmeyi başarmıştım. "İstersen spor kanalı açabilirim?"

Sorduğum soruyla başını aşağı yukarı salladı. "Aç bakalım."

Onun sürekli izlediği kanalı açarak kumandayı koltuğun kenarına bıraktım. Sırtımı göğsüne yasladığımda ikimiz de sessiz kalarak futbol hakkında konuşan adamları izlemeyi başladık.

Zaman iyice ilerledikçe sessizliğin de etkisiyle gözlerim kapandı. Hangi ara uyuyakalmıştım bilmiyordum ancak gözlerimi koltukta, üzerimde pikeyle araladığımda Merdan Efe salonda gözükmüyordu. İçeriden gelen tıkırtılarla ayağa kalktığım sırada mutfağın ışığını kapatarak salona ilerleyen Merdan Efe'yi görmemle adımlarım durdu.

"Uyanmışsın güzelim," diyerek elindeki kahve kupasına dudaklarını götürdü. "Sana da kahve yapmamı ister misin?"

Saate baktığımda gece yarısına yirmi beş dakika kaldığını gördüm. Yani, doğum gününe de...

"Hayır," diyerek teklifini reddettim. Kalktığım koltuğa tekrar oturdumda o da yanıma gelerek aslan desenli kahve kupasını masaya bıraktı. "Sen daha iyi misin?"

Gözlerini kapatıp açtı ve bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı. "Annen ve baban..."

"Annemiz ve babamız," diyerek düzelttim onu. "Seni arayacaklarından benim de haberim yoktu," dedim sağ bacağıma kalçamın altına alarak tamamen ona döndüğümde. "Tamamen kendi istekleriyle, içlerinden gelerek aramışlar."

Bugünün ilk kocaman gülümsemesi dudaklarında filizlenirken dudaklarına bakarak ben de gülümsedim. "Sen hayatıma girdiğinden beri her şey altüst oldu, İzgi. Bu altüst olma durumu asla kötü anlamda değil. Hayatıma girerek tüm güzellikleri beraberinde getirdin. Bugün benim en kötü günüm ama sayende o eski yıllardaki burukluk artık o kadar da büyük değil."

Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Yalnızca sen değil. Ailen de... Bugün annene *anne* dediğimde oturup çocuk gibi hüngür hüngür ağlayacağım sandım. Annen bana her oğlum dediğinde sanki içimdeki o karanlık hissini üzerine güneş doğdu gibi hissettim."

"Annem de babam da sana her oğlum dediklerinde inan ben daha mutlu oluyorum," diyerek yanağını okşadım. "Sana böyle hissettirdiysem, böyle hissettirdiysek ne mutlu bana, Merdan Efe. Ben senin ailenim, benim ailem de senin ailen. Bizim hayatlarımızın birbirine bağlandığı o gün ikimizin oluşturduğu, aslında kocaman bir aile olduk. Seninle ve benimle başlayıp, giderek çoğalan kocaman bir aileyiz."

"Öyleyiz," diye onayladı beni ve dudaklarını alnıma bastırdı.

"Ben bir düşün alsam olur mu?" dediğimde başını salladı. Onu salonda yalnız bırakarak odaya çıktığımda kapı zilin çalmasıyla başımı odanın kapısından çıkardım. "Kim geldi?"

Kapının açılma sesini ardından Merdan Efe'nin sesi doldu kulaklarıma. "Sitenin güvenlik görevlisi güzelim. Bir sorun yok."

Onu onayladığımı belirten birkaç kelimedenden sonra odanın kapısını tekrar kapattım. Kısa bir düşün ardından giyinme odasında altına siyah bir tayt ve üzerime de Merdan Efe'nin bordo tişörtlerinden birini geçirdim. Saçlarımı kurularak odadan çıktım. Artık tam olarak kış geldiği için asla saçlarımı ıslak bırakmıyordum. Olası bir hastalanma riskini göze alamazdım. Salık bıraktığım saçlarımı omuzlarımdan arkaya atarken rahatlamış bir halde salona girdim ancak odada kimse yoktu. "Merdan Efe?"

Bakışlarım saate kaydığında akrep ve yelkovanın tam on ikide durmasıyla tebessüm ettim.

Artık yirmi beş yaşındaydım ve yirmi dördüncü yaşımı evli olarak sonlandırmıştım.

Hüzün kokan bir sekiz aralık gününe veda ederek, tam yirmi beş yıl önce nefes almaya başladığım dokuz aralık gününe merhaba diyorduk.

Tebessümüm gülümsemeye dönüşürken Merdan Efe'yi aramak için arkamı dönmüştüm ki elinde mum dikili pastayla karşımda durduğunu görünce irkilerek gözlerimi kocaman açtım. Korkmuştum. Onu aniden önümde ve dibimde görmemle korkmuştum evet ama korkum saniyesinde şaşkınlığa ve heyecana dönmüştü.

Doğum günümü unutmamıştı.

Tüm üzüntüsüne rağmen doğum günümü unutmamış ve pasta almıştı.

Üzerinde tam dört adet mumun dikili olduğu bir pasta... Yuvarlak, beyaz renkteki pastanın üzerinde ise yalnızca *iyi ki* yazıyordu. "İyi ki," diyerek pastanın üzerindeki yazıyı tekrar etti. Şaşkınlığım hâlâ üzerimdeyken birkaç adım daha atarak iyice yaklaştı bana. "Senin için, senin doğduğun gün için birçok yazı yazdırabilirdim ama ben zaten seni kocaman bir iyi kinin içine yerleştirmişken ne desem yetmeyecekti. İyi ki doğdun, iyi ki hayatıma dokundun, İzgi. Şimdi, bundan on yıl, hatta kırk yıl sonra ben yine gözlerinin içine bakarak sana *iyi ki* diyeceğim."

Önüme düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına atarak dolan gözlerime gülümsedi. "Sekiz aralık benim için en acı gün olabilir ama günün bitişi, dokuz aralık gününe giriş yaptığımız gün de benim en mutlu olduğum gün. Sekiz aralık günü annemi benden aldı, dokuz aralık günü seni bana verdi. İşte bu iki günün arasındaki o çizgi benim nefesim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım gözyaşlarımı silerken. "Ben... unuttun sanmıştım." Kaşları hafiften çatılınca omuz silktim. "Yemin ederim unutsan da alınmazdım. Bu pastaya da gerek yoktu ki. Benim hiçbir beklentim yoktu ama senin tüm o üzüntünü bir kenara bırakıp yine beni düşünmen... Ne desem az kalacak."

"Sana daha önce söylediğim cümleyi hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. "*Sevdiğinin doğduğu gün nefes almaya başlamış gibi hissetmek de sevdamıza dahil*, demiştim. Sekiz aralık günü nefesim kesildi, dokuz aralık günü hayatımda ilk defa böylesine derin bir nefes aldım."

İçimde çiçekler açtırdı.

Gözyaşlarımın arasından cevap veremediğimi görünce, "Bir şey demeden önce mumları üflesen iyi olacak karıcığım," diyerek muzipçe gülümsedi. "Dört mum diktim fark ettin mi? Dördünü de aynı anda üflemeden gerekiyor, o yüzden biri sönmeden üflesen iyi olur."

Dört...

"Yeni yaşına benimle evli bir kadın olarak girdiğinin de altını çizmek isterim."

Heyecanla başımı salladım. Ellerimi çenemin altına alarak gözlerimi kapatduğumda tek dileğim, yaşımız ne olursa Merdan Efe'yle hep böyle kalma-mızdı. Gözlerimi araladım, sevdiğim adama bakarak pastanın üzerindeki dört mumu da söndürdüm.

Mumların alevleri sönüp ince dumanları aramızdan süzülürken, bu aşk-ta kül olsam dahi bir daha ondan ilerisine geçemeyeceğime bir kez daha emin oldum.

Aralık ayına giriş yaptığımız andan itibaren kendisini kapatmasından dolayı doğum günümün lafını bir kez olsun açmamış, açtırmamıştım. Merdan Efe'nin de bu konuda tek bir söz etmemesinden dolayı unuttuğunu düşünmüştüm ancak hiçbir şey düşündüğüm gibi olmamıştı. Yaşadığı üzüntü sebebiyle aklına gelmeyeceğini düşündüğüm doğum günümü en başından beri detaylı bir şekilde planlamıştı Merdan Efe. Bir önceki güne kadar yüzünü zor güldürdüğümüz adam bugün o gülümsemeyi yüzünden bir an olsun silmemişti.

Doğum günüm bitene kadar onunla ve sevdiklerimizle birlikte bizim için ayarladığı yerde vaktimizi geçirdik. Sabi, Gökdeniz, Ebrar, Medih, Sevcan, Kerem ve hatta görüntülü konuşmayla Bilal ve Sude bile bizimleydi. Müzik çalmamıştı, dans etmemiştik çünkü istememiştim. Ama bir gün öncesinde hepimizin gözünden yaşlar akmamış gibi doya doya gülümsemiştik. En korktuğum şey sırf doğum günüm olduğu için Merdan Efe'nin kendini mutlu olmaya zorlamasıydı ancak o da beklediğim gibi olmamıştı. Her hareketini, mimiğini ve sözlerini içtenlikle yaptığını bana sonuna kadar hissettirmişti.

Bazen gerçek olduğundan şüphe ediyordum. Tüm acısını bir kenara bırakıp yine her zamanki gibi ince düşünmesi beni bu şüpheye itiyordu. Böyle güzel bir adamın gerçek olmasını ve benim olmasını aşamıyordum.

Şu bir gerçektir ki şanslı olduğum pek çok konu vardı ama ilk sırada daima Merdan Efe yer alacaktı.

İçimde yeşeren huzursuzluğun bir nedeni olduğunu biliyordum.

Selçuk uzun zaman sonra burada, yine karşımdaydı.

Bu kez farklıydı. Kızarmış gözleri, titreyen bedeniyle öyle korkutucu geliyordu ki duygularımı göstermemek için büyük bir çaba sarf ediyordum.

Üstelik önümü kesmesi hiç de hayra alamet değildi.

“Çekil gideyim,” diyerek bir adım sağa kaysam da benimle birlikte sola adım atarak tekrardan bedenini bedenimin önüne getirdi. “Selçuk, iyi değilsin. Çekil!”

“Çekilmiyorum,” dediğinde derin bir nefes aldım.

“Tamam, söyle. Ne söyleyeceksen söyle.”

“Nasil yaptın?” diye sordu. “Nasil evlendin? Hem de o zengin piçiyile!”

Merdan Efe’ye hakaret etmesiyle içimde bir öfke alevi belirdi. “Düzgün konuş! Ne bekliyordun, Selçuk? Yıllar sonra karşıma çıktığında hâlâ seni unutamamış olmamı, bir özrünle kollarına atlamamı mı?”

“Evet!” diye bağırdığında gözlerimi kapatıp açtım. “Evet, İzgi. Bir insan tek bir hatayla silinemez.”

Alayla güldüm. “Tek bir hata? Neden ufacık bir hata yapmış gibi konuşuyorsun Selçuk? Ne yaptığını unutmuşsun, ben sana hatırlatayım. Sen beni aylarca en yakın arkadaşım ile aldattın.”

“Pişman oldum.”

“Çok geç,” diyerek omuz silktim. “İhanetin affı yok. Olmayacak da. Bunu anlaman için kaç kere söylemem gerekiyor?”

Bir adım üzerine gelmesiyle geri gittim ancak sırtım arabama değdi. “O adam yapmayacak mı sanıyorsun?”

“Sanmıyorum; öyle. O gün de aynı şeyleri söyledin. Bu sefer senin saçmalıklarını duymak istemiyorum.” Yüzüklerimin olduğu elimi kaldırdığımda bakışlarını elimin üzerine çevirdi. “Ben evlendim.” Kasıldığını birkaç adım uzağından bile fark ettiğimde devam ettim. “Çok mutluyum. Çok âşığım.” Başını eğerken eli yumruk şeklini aldı. “Ben hayatımda *ilk kez* âşık oldum.”

Bana doğru bir adım daha atmasıyla yana doğru kaydım ki kollarını iki yanıma yaslayarak beni sıkıştırdı. “Yeter!”

“Bırak,” diyerek geri çekilmeye çalışsam da sağdaki elini koluma indirerek kırmak ister gibi tuttu.

“Yalnızca beni sinirlendirmek için böyle konuşuyorsun. İzgi, sen beni unutamazsın. Unutmadın. Yalnızca öyle sanıyorsun.”

İyi değildi. Normal olmadığıysa her halinden belliydi. Ve ben böyle bir adamla otoparkta yalnız başımaydım.

Telefonum çalmaya başladığında hızlı davranıp açacaktım ki uzanıp elimden alarak yere fırlattı. “Ne yapıyorsun?” derken sesim yüksek çıktı. “Kafayı yemişsin sen.”

“Evet, yedim. Kafayı yedirttiniz bana! İzgi, sen beni unutamazsın.”

Elimi alınma yasladım. "Selçuk daha dün ayrılmışız gibi davranmayı kes artık. Senin ve benim için her şeyin bitmesinin ardından seneler geçti. Günler değil, haftalar değil, aylar değil. Seneler! Beni en yakın arkadaşımınla aldattığını unuttun mu? Sonrasında onunla devam ettiğini?"

Elini yüzüne kapattığında bakışlarım yerdeki telefonuma kaymıştı ki yeniden bana dönmesiyle ona baktım. "Hataydı diyorum. Geç farkına varılmış bir hata. Affetmek bu kadar mı zor?"

"Affettim desem beni rahat bırakacak mısın?" Omuz silktim. "Çünkü artık o kadar umurumda değil ki affettim ya da affetmedim hiç fark etmez."

Durdu. Gözlerimin içine farklı duygularla bakarken omuzlarının düştüğüne şahit oldum. "Sen," dedi ve sustu. Gözlerimi kısarak devamını beklemem de dudakları bir daha aralanmadı.

"Ben ne?" diye sordum en sonunda.

"Sen ona gerçekten âşkınsın."

Kaşlarım alayla havalandı. "Bunu anlamış olmana sevindim." Derin bir nefesi içime çektim. "Bak, ister inan ister inanma ama ben artık geçmişte değilim, Selçuk. Merdan Efe hayatıma girdiğinden beri yalnız o var. Anlıyor musun? Sen yoksun, senin anıların yok. Aslına bakarsan şu an dönüp baktığımda seninle hiçbir şey yaşamadığımı görüyorum. Her şeyi, en çok da aşkı ve sevgiyi ben o hayatıma girdiğinden beri yaşamaya başladım. Ve inan bana seninle olduğum zamanki duygularım şu an ona hissettiğim bu duyguların yanından bile geçemez."

Sessiz kaldığında devam ettim. "Ben hayatıma bakıyorum. Çok uzun zamandır bu böyle. Sen de hayatına bakıyordun ama her ne olduysa birden karşıma çıktın ve beni rahatsız etmeye başladın. Görüyorum ki iyi değilsin. Ve yine farkındayım ki çok yanlış yollara sapmışsın." Kıpkırmızı olan gözlerine bakmaya devam ettim. "Bundan sonra hayatında olmayacağım, Selçuk. Bizden bir daha olmayacak. Olması imkânsız. Bunu kabullen. Ve geçmişinde hatıra bırakmış biri olarak beni dinlemek istersen, tedavi ol."

Başını aşağı yukarı salladı. Birden neden böyle uysallaşmıştı hiçbir fikrim yoktu ama sorgulamadım. Tek istediğim şu an gitmesiydi.

Eskiden tanıdığım biri olsa da o bu haliyle benim için bir yabancıydı.

Bir kadın olarak onun bu haliyle bir otoparkta yalnız olmak beni fazlasıyla korkutmuştu. Titreyen ellerimi görmemesi için büyük bir çaba sarf ederken kalbimin sesi kulaklarımı dolduruyordu.

Yine de dayanamadım. "Birden ne oldu?"

Teredditle ona baktığımda dudaklarında keyifsiz bir gülümseme oluştuğunu gördüm. "Yıllar önce değerini bilemediğim bir kadın bana demişti ki: İnsanın dudaklardan doğru da çıkar yanlış da. Bir yalanı bile en

doğrusuymuş gibi söyleyebilir ama gözlerin cevabı her zaman tektir. Dudakların inkâr ettiğini gözler her zaman itiraf eder.” Bunu ona ben söylemişim. “Gözlerini gördüm, İzgi. Onu sevdiğini inkâr da etsem, söylediklerini kabul de etmesem gözlerini gördüm. Doğru söylemişsin. Gözlerin cevabı tekmiş.”

Sözlerinin bitiminin hemen ardından arkasını döndü ve seri adımlarla otoparkın çıkışında kayboldu.

Derin bir soluğu dudaklarımın arasından bıraktığımda geri döneceği korkusuyla yerdeki telefonuma uzandım. Ekranı kırılmıştı ama hâlâ çalışıyordu. Merdan Efe'nin art arda arama bildirimlerini gördüm. Meraktan çıldırduğuna adım kadar emindim.

Titreyen parmağımla isminin üzerine dokunup telefonu kulağıma götürdüğümde aynı zamanda arabama bindim. “İzgi,” diyen endişeli sesiyle arabanın kapılarını içeriden kilitleyerek alnımı direksiyona yasladım.

“Merdan Efe...”

Titrek sesimin ardından birkaç hışırtı duydum. “Yoldayım güzelim. Yoldayım, tamam mı? Sen iyi misin?”

“İyiyim,” dedim hızlıca. “O buradaydı. Birden karşıma çıktı, Merdan Efe. Ben korktum. Korktum ama bu sefer bana bir zarar vermesinden korktum. Yemin-”

“Şşş,” diyen sakinleştirici sesiyle bir derin nefes daha aldım. “Biliyorum, İzgi'm. Yoldayım, çok az kaldı. Birazdan yanındayım tamam mı? Sen neredesin şimdi?”

“Arabamın içindeyim. Kapıları da kilitledim. O... zaten gitti. Çok garipti, Merdan Efe. Çok garip ve çok korkutucuydu.”

Dakikalar sonra yanımdaydı. Kollarının arasına saklanıp yüzümü göğsüne gömdüğümde beni her zaman koruyacağına inandığım kolları etrafımı sardı. “Buradayım,” demesinin ardından dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettim. Bir süredir kendimi zorlayarak tuttuğum gözyaşlarım dökülürken ona daha sıkı tutundum.

“Sana yemin ederim ki bu kez öyle kolay kurtulamayacak, İzgi. Elimden ne geliyorsa değil, elimden gelenin de fazlasını yapacağım. Bir daha değil karşıma çıkmak, ismini bile duymayacaksın.”

Bana bir söz verdi.

Merdan Efe, benim için verdiği sözleri hep tutardı.

Ona güvendim.

ON DOKUZ

Merdan Efe kafamın dağılması ve tabiri caizse eski İzgi'ye dönmem adına bir tatil ayarlamıştı. Selçuk'la yaşadığım o anları öğrendiğinde elbette ilk olarak soluğu karakolda almamızı sağlamıştı. Selçuk'un ardından ise bir güzel haber daha almıştık. Ayşe Hanım ve oğlu artık özgürlerdi.

Davayı kazanmıştık.

Mirsat babam, Ayşe Hanım'a güzel bir iş ayarlarken oğlunun da eğitim masraflarını üstlenmişti. Böyle bir ailenin içerisine katıldığım için mutluluk duyuyordum.

Tatil planımızı tamamen Merdan Efe yapmıştı bu yüzden kalacağımız yer hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Merdan Efe'ye o kadar güveniyordum ki her şeyin tam hayal ettiğim gibi olacağından emindim.

Öyle de oldu. Kalacağımız yer *okyanus evleri* olarak geçiyordu. Odanın direkt olarak kendine ait bir havuzu bulunuyordu ve hemen önümüz ise tamamen okyanustu. Sağ ve sol tarafların, yan villaların bizi görmemesi için kapalı olması şüphesiz Merdan Efe'nin en beğendiği kısımdı.

"Özellikle burayı seçtin değil mi? Kimse bizi göremesin diye..."

Bakışlarını kaçırdı. "Alakasız bile yok."

"Külahım olsaydı ona anlatırdın da... Neyse."

"Çay var mıdır burada?" diyerek konuyu tamamen değiştirmeye çalışarak dolapları karıştırmaya başladı. "Neden yalnızca alkol ve kahve var burada, İzgi?"

"Senin gibi birkaç saat çay içerse kriz geçirecek insanları düşünememişler herhalde, Merdan Efe," dediğimde dolapları kapatarak yanıma doğru geldi. "Yol yorgununuz. Uyumamız gerekiyor ama sen çay arıyorsun, inanılmaz."

"Güzelim, çay önemli..."

"Uykun yok mu?" diye sorduğumda kaşlarını kaldırıp indirdi. "Benim de yok ama yorgunum. Sabaha daha birkaç saat var, uyusam iyi olacak."

Başını sallayarak beni onayladığında önce kısa bir duş alıp ardından geceliğimi giyerek kendimi yatağa attım. Benden sonra Merdan Efe de

duş aldı. Her ne kadar uykum yok dese de üzerini giyinmesinin ardından yatakta hareketlenme oldu. Hemen yanıma uzandığını gördüm. Göğsüne yatmam için sol kolunu açarken kolları arasına girerek başımı göğsüne yasladım. O günden beri ben uyuyana kadar gözünü bile kırpıyordu.

“Gözlerini kapat,” dedim ona bakmaya bile gerek kalmadan. “Sen benden daha uykusuzsun. Zor uyuyabildiğimi biliyorsun.”

Evet, bir süredir uyku kavramı benden fazlasıyla uzaktaydı. Zor uymak ayrı, kâbuslarla uyanmak ayrı yoruyordu.

“Uyuyacağım,” diyerek yalan söyledi.

“Bir şey olursa uyandıracağım,” diyerek göğsünün üzerini okşadım. “Lütfen uyu.”

Cevap vermedi. Ne kadar konuşsam konuşayım benim daldığımı görmeden uyumayacaktı. Bu yüzden gözlerimi kapatıp kokusunu solumaya başladım. Uzun süren zaman diliminin ardından bilincim kapanırken önce burnunu saçlarıma yasladığını hissettim hemen ardından derin bir nefesi içine çektiğini duydum.

Yine o anları gördüğüm kâbusla gözlerimi açarken sıçramamdan dolayı Merdan Efe de her gün olduğu gibi benimle uyandı. Terlediğim için yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru iterken dudaklarını da alnıma bastırdı. “Buradayım.”

Her şeye rağmen tüm çabasına içtenlikle gülümsedim. Buraya kafamı dağıtmam için gelmiştik ve ben bir kâbusun bunu bozmasına izin vermeyecektim. “Hazırlanıyorum hemen.”

Hava o kadar sıcaktı ki sanırım buna alışmam zaman alacaktı. Önce güneş kremimi sürdüm. Sonrasında acıyla kıvrılmak istemiyordum. Havuzun yanındaki şezlonga uzanarak yanımda getirdiğim kitabımı okumaya başladım. Kafama yine Merdan Efe’nin çok sevdiği büyük şapkamı takmıştım.

Yaklaşık on beş dakika sonra odanın kapısının çalınmasıyla ayağa kalkacaktım ki Merdan Efe’nin hızlı adımlarla banyodan çıkarak kapıya ilerlediğini gördüm. Onun bu haline gülerken karnımdan gelen seslerle fazlasıyla acıktığımı fark ettim. Birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ gelen giden olmayınca kaşlarım çatıldı. “Merdan Efe?” Çoktan kahvaltıyla birlikte yanımdaki yerini alması gerekirken ses seda yoktu.

Ayracımı kitabın arasına koyup kitabı da hemen yanımdaki küçük masaya bırakmamın ardından tam kalkacaktım ki gördüğüm görüntüyle duraksadım. Merdan Efe yüzündeki garip bakışlarla, elinde kalpli kocaman

bir tepsi ve o tepsinin içindeki kahvaltılıklarla odadan çıkarak tam karşım-
da durdu. "Bunu havuzun üzerine bırakacakmısınız?"

Gülmemek için altdudağımı dişlerimin arasına aldığım da hâlâ garip ga-
rip bir havuza bir de elindeki koca kalpli tepsiye bakıyordu. "Ee, bıraksana
o zaman sevgilim."

"Sevgilin değil eşinim, İzgi," diyerek bana hiç bakmadan homurdan-
masının ardından kalpli tepsiyi havuzun üzerine bıraktı. Doğruldu, ellerini
iki yanından beline yaslayarak havuzun üzerindeki tepsiyi izlemeye başladı.

"Ne bu antin kuntin olay şimdi? Böyle kahvaltı mı edilir? Çay bile yok
bu kahvaltı tepsisinde!"

"Bence gayet hoş," diyerek ona takıldım. Aslında havuzun içinde rahat
yemek yiyemeyeceğimin farkındaydım ama tepkisini merak ediyordum.
"Ben çok sevdim bu olayı."

Başını hiç çevirmeden gözlerini gözlerime çevirdi. "Harbi mi? Gerçek-
ten beğendin mi?"

Başımı aşağı yukarı sallayarak ayağa kalktum. Parmak ucumu havuza
değdirmemin ardından yavaşça içine girdim ve tepsiye doğru ilerleyerek
ağızma bir zeytin attım. "Gelmeyecek misin?"

"Bir havuzun ortasında yemek yemediğimiz kalmıştı. Nimet bu ni-
met..." Havuza girip yanıma gelmesinin ardından tekrar göz göze geldik.
"Neyse. Hanımım beğendiye kabulleneceğiniz mecbur."

Güldüm. "Çay yok ama..."

Yüzünü buruşturdu. "Bu konuyu konuşmasak daha sağlıklı olacak."

Sözlerinin ardından memnuniyetsizce kahvaltısını etmeye başladığında
eline aldığı lokmaları kendi dudaklarından çok benim dudaklarıma getiri-
yordu. Ondan önce benim doymamla o yemeye devam etti. Çaktırmadan
şezlongdan telefonumu alarak kalpli kahvaltı tepsiyle fotoğrafını çekti-
ğimde son anda beni fark ederek kaşlarım çattı.

"O fotoğraf kimsenin eline geçmesin, İzgi," dediğinde sırtarak başımı
salladım.

Bu; herkesin eline geçse bile Gökdeniz Atıcı'nın eline asla geçmesin demektir.

"Çok güzel çıktın."

"Her zamanki halim," diyerek meyve suyunu dudaklarına götürdü. Bu
mütevazılığı...

Merdan Efe ağır ağır kahvaltısını etmeye devam ederken artık yüzmek
istediğimi fark ettim. "Doymadın mı hâlâ? Ayrılamadın kalpli tepsiden..."

"Doydum," diyerek bardağını sertçe tepsiye bıraktı. "Çaysız kahvaltı
sensiz bana benzer, İzgi. Tatsız, tuzsuz, öfkeli ve sinir bozucu..."

Söylenerek havuzdan çıktı. Ardından tepsiyi alarak içeri götürdü ve tekrar yanıma döndü. "Biraz burada baş başa vakit geçirdikten sonra çıkar gezeriz güzelim."

Başımı salladım. "Aslında şimdi çıkıp kumsala gitsek?"

"Nasıl istersen," dediğinde ona elimi uzatarak beni havuzdan çıkarmasını bekledim. Neden kendim çıkmadığımı ben de bilmiyordum. Şu an bunu istemiştim. Elim tutarak beni kolayca çıkardığında dudaklarını dudaklarına bastırdı. "Üzerine bayıldım," diye mırıldandı sessizce. "Kırmızı kırmızı..."

"Bordo yalnız bu," dedim cilveli bir tonla.

"Yok, Galatasaray kırmızısı bu... Nerede görsem tanırım," dediğinde kolları arasından çıktım. "Bir sarın eksik yine."

"Sen sarı şort giy o zaman hayatım. Birbirimizi tamamlarız," dediğimde ciddi ciddi düşünmeye başladı. "Senin sarı şortun yok, Merdan Efe!"

"Olsaydı gerçekten Galatasaray olur muyduk, İzgi?"

"Senin olduğun yerde Galatasaray'ın olmamasının imkânı yok sevgilim. O yüzden sarı şorta falan gerek yok."

"Sevgilim değil, İzgi. Sevgilim değil. Evliyiz biz. Evlendik. Karı koca olduk. Bırak bu raddeye gelememiş çiftler birbirlerine sevgilim desinler. Biz sevgili değiliz."

"Karı koca olsak bile sen benim her zaman sevgilimsin ve ben sana sevgilim demeyi çok seviyorum. O yüzden maalesef."

Onu huysuzluğuyla baş başa bıraktım. Plaj çantama ikimizin de eşyalarını doldurmamın ardından el ele odadan ayrıldık. O kadar güzel ve sakin bir yere gelmiştik ki buradan ayrılacağımız zaman çok üzüleceğimin farkındaydım.

Çok az insan vardı ve herkes rahatça gezebiliyordu. Merdan Efe boştaki eliyle elimdeki çantayı alarak kendisi taşımaya başladığında ona teşekkür edercesine baktım. Şu sıcakta yürümek bile çok zorken çanta taşımak işken-ce gibi geliyordu. Yemyeşil bir adada olduğumuz için her yanımdan bir hayvanın çıkması da olasıydı ama korkar mıydım emin olamıyordum. Yine de bunu düşünmeden enfes adanın keyfini sürmek istiyordum.

Aklıma gelen detayla, "Güneş kremi sürdün mü?" diye sordum hızlıca.

"Senin bana güneş kremi sürmen varken neden evde kendi başıma süreyim ki?" diye sorduğunda gözlerimi kocaman açtım. "Şaka şaka. Biraz sürdüm ama sen yine de sür bana."

"Aklımı çıkardın," diye söylendim. "Bu sıcakta güneş kremsiz gezseydin eğer akşama hastaneye gitmiş olurduk."

"Burada da hastaneye düşmem, İzgi."

"İnşallah," diye konuştum tereddütle. Rıhtımın üzerinde yürüyerek önce normal yol kısmına ulaştık ardından da kumsala. Tek rük insanlarla beraber iki çocuklu bir aile vardı ve birçok yer boştu. Merdan Efe elbette bizi en görünmeyen ve en rahat hareket edebileceğimiz yere ilerletti. "İnsanlar bizi yemezler," dediğimde omuz silkti.

"Yemeyeceklerini biliyorum."

"Sarı bayrak olan kısma geldik, değil mi? Tehlikeli yerde yüzmem, senin de yüzmene izin vermem, Merdan Efe."

"Evet oradayız," dediğinde rahat bir soluk bıraktım.

Yan yana duran şezlonglara ulaştığımızda ilk işim güneş kremlerini çıkarmak oldu. "Gel buraya," dediğimde itiraz etmeden ayağa kalktı. Beyaz tişörtü üzerinden yavaşça çıkarırken bakışlarım vücuduna düştü. Çıkardığı tişörtü çantaya fırlatıp sırtarak yanıma oturdu. "Önden başla güzelim," dedi.

Bir şey söylemedim. Söylediğinin aksine kremi önce sırtına ve ensesine sürdüm. İşaretimle önünü bana dönerken gözlerinin içindeki muziplik parıltıları belli oluyordu. Ardından elime döktüğüm kremi önce omuzlarına ardından da kollarına götürdüm. Bana söylüyordu ama sadece bu dokunuşumla bile etkilenen kendisi oluyordu. Bakışlarını bir an bile yüzümden çekmezken elimi omuzlarından göğsüne oradan da karın kaslarına getirdim. Omuzları kasıldı. "Bir problem mi var?" diye sorduğumda hafifçe boğazını temizleyerek başını iki yana salladı.

"Benimle oynuyorsun," dediğini duydum. "Bunu İzmir'de de yapmıştın."

"Yalnızca güneş kremi sürüyordum," diye mırıldandım.

Yutkundum. "Benimle oynama, İzgi."

Krem sürmeye son verirken kaşlarım havaya kalktı. "Henüz yüzmedik." Kremi avuçlarının içine bıraktım. "Gidiyorum." Ayağa kalkarak dudaklarımı yanağına bastırdım. "Gerisini sen halledersin hayatım."

Üzerimdeki pareoyu çıkarıp şezlongun üzerine bıraktım. Suyu doğru ilerlerken göz ucuyla kaşlarını çattığını gördüm ancak duraksamadan ilerlemeye devam ettim. Suyun ayaklarıma değmesiyle serinliği vücudumun irkilmesine sebep oldu. Yavaş yavaş ilerlemeden önce arkamı dönüp Merdan Efe'nin ne yaptığına bakacaktım ki aniden kendimi havalanmış halde bulmamla dudaklarımdan kaçan çığlığa engel olamadım.

Korku, kalbimin hızlı hızlı çarpmasına neden olurken aldığım kokuyla kollarımı boynuna sararak gözlerinin içine baktım. "Aklımı aldın!"

"Yalnız aklını da kalbini de alalı çok zaman oluyor."

Bacaklarımın altından ve sırtımda tuttuğu kollarını sıkılaştırarak suyun üzerinde ilerlemeye başladı. "Korktum işte," dedim masumca. "Öyle

birden şey yapılır mı? Karınım ben senin! Böyle korkutman hiç etik değil, biliyorsun değil mi?”

Zaten en ufak sestem ve hareketten bile korkuyorum diyemedim.

Su gittikçe derinleşirken artık bütün vücuduma değmeye başladı. Hafiften soğuktan ancak hava o kadar sıcaktı ki üşüme hissetmiyordum. “Ha, senin beni orada öylece bırakman etik yani öyle mi? İzgi, İzgi... Bu etik mevzusunu bir de suyun altında konuşalım.”

Söylediğine anlam veremezken suda daha da ilerledi. Sıkıca tuttuğu kollarını aniden çözüp suyun içine düşmemi sağlarken az önceki sözleriyle yapacağım tahmin ederek nefesimi tuttum. Beni bırakmasının ardından suyun içine dalarken yüzeye çıkmadan gözlerimi açtım. Yaklaştı, tam karşıma geçerek gözlerimin içine baktı, dudakları dudaklarımı buldu.

Dudaklarının dudaklarımın üzerine yerleşmesiyle gözlerim kapandı. Bir elini önce belimde ardından her bir yana savrulan saçlarımda hissettim. Bacaklarımı tutarak ona sarmamı sağladığında dudaklarından çekilmeden ona sıkıca sarıldım.

Beni öpüşünde yara bandı vardı.

Tüm korkularımın üzerini kapatmak isteyen bir yara bandı.

Sol elim yüzünü bulduğunda ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. Nefes alma ihtiyacıyla ondan uzaklaştığımda kaşları huysuzca çatıldı. İşaret parmağımla üst tarafı işaret ettim. Anlayarak ikimizi de su yüzeyine çıkardığında derin bir nefes aldım.

Sanki suyun altında da nefes alabiliyormuş gibi karşımda normal bir nefes alış verişle durduğunda şaşırmadan edemedim. Gerçekten suyun altında nefes falan mı alıyordu? Islanan saçlarından alnına düşen birkaç tutama parmaklarımı uzattım. “Nefesin nasıl bu kadar sakin?”

“Dudaklarından aldım ben nefesimi,” dediğinde dudaklarım iki yana kıvrılmak için hareketlendi.

Kollarımı boynuna sararak bu sefer dudaklarımı dudaklarına ben bastırdım. “Şovmen,” diye konuştum dudaklarının üzerine doğru. “Bayılıyorsun değil mi böyle anlarda bu tarz cümleler söylemeye? Kalbim duracak senin yüzünden.”

Gözlerini kısıtı. Zaten güldüğü için kısılan gözleri bu hareketiyle daha da yok oldu. “Senin yüzünden mi? Senin için demek istedim herhalde? Ayrıca söyleme şöyle kalp durması falan, İzgi. Canım sıkılıyor bak.”

Dudaklarını bir kez daha öpüp bacaklarımı belinden çözdüm. “Hadi,” ileriye gösterdim. “Yarışalım. Yine kazanırım ama.”

“Yarışalım,” diyerek onayladı beni. “Ama bu sefer bilerek yenilmem haberin olsun.”

Kaşlarımı çattım. “Bilerek yenilmeni isteyen yok zaten! O kadar hızlı yüreceğim ki ben yeneceğim seni. Görürsen sen, Yüceer!”

“Görelim bakalım,” dedi dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken. “Yüceer.”

Başlayalım demeden, geri sayım yapmadan aniden suya dalarak yüzmeye başladığımda arkamdan şaşkınlıkla baktığını biliyordum. Hiç etik değildi ama etik olup olmaması da umurumda değildi.

Evet, bunu söylediğime ben bile şaşıryordum.

Yüzebileceğim en hızlı şekilde yüzüp az önce gösterdiğim yere vardığımda yüzeye çıkarak Merdan Efe’yi aradım ancak yoktu. Kaşlarım bunun farkındalığıyla çatılırken bakışlarımı etrafta gezdirdim. Tam o sırada arkamda bir hareketlilik hissetmemle tekrardan havalanmam bir oldu. Hayır, bu sefer kucaklanmamıştım. Tam olarak Merdan Efe’nin omuzlarında oturuyordum. Ani hareketiyle düşmemek için saçlarına asıldığımda dudaklarımdan bir, “Ah,” nidası koptu.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım çok da yüksek olmayacak şekilde. “Bugün bu iki oldu, Merdan Efe! Ya köpek balığı sanıp bayılsaydım?”

“İzgi, burada köpek balığı ne arasın?” diye sorduğunda saçlarını bir kez daha çekiştirdim. “Ah! Tamam, bir şey demedim.”

“Madem beni omuzlarına aldın o zaman kıyıya götürüyorsun. Çok yoruldu ve ayrıca seni yendim. Yaa, öyle korkutmaya benzemiyormuş bu işler, değil mi?”

“Benzemiyormuş benzemiyormuş,” diyerek beni onayladığında aynı zamanda kıyıya doğru ilerlemeye başladı. “Yendin beni, tebrik ederim. Ama unutma ki bu yenilgi beni üzmez, İzgi. Bu sana ilk yenilgim değil. Çok şükür...”

“Boşuna şovmen demiyorum,” dediğimde güldüğünü omuzlarının sarsılmasından anladım. Gülerek beni düşürmeye çalışıyor olabilir miydi? “Gülme yoksa düşeceğim.”

“Atayım mı seni omuzlarımdan?”

“Kıyamazsın ki.”

Beni onaylamış olacak ki cevap vermedi. Kıyıya yaklaştığımızda omuzlarımdan yavaşça indim. Şezlonglarımızın yanına gidip havluyu omuzlarıma sardığımda Merdan Efe de kısaca kurulanıp çantadan telefonunu çıkardı. Tam çaldığı sırada gelmişti. Bu görüntülü bir aramaydı. Onun yanına oturup ekrana baktığımda Gökdeniz’in aradığını gördüm. “Ne var, Hamsi? Geldiğimizden beri elli kere aradın. Bırak da balayımızı yapalım rahatça!”

Balayı görünömlü İzgi’yi tüm yaşananlardan uzaklaştırma tatili.

"Bensiz balayına gitmenizi hâlâ hazmedemedim," dedi Gökdeniz mutsuzmuş gibi dudaklarını büzerken. "Bunu bana nasıl yaptınız? Acı çekiyorum."

"Soda iç kardeşim," dedi Merdan Efe. "Hazmettirir."

Gökdeniz gözlerini devirdi. "Komik değildi, aslanım."

"Naber, Gökdeniz?" diye sorduğumda ekrana doğru iyice yaklaşarak beni görmesini sağladım. "Nasıl gidiyor?"

"Aslanımı çalıp beni burada bıraktığın için zevkten dört köşesin değil mi, kuma? Bir de nasıl olduğumu soruyor. Üzgünüm, yaralıyım, perişanım, aslanımsızım."

Güldüm. "Anladım, turp gibiymişsin. Allah iyilik versin, yengesinin hamsisi."

Merdan Efe sıçaktan bunaldığını belirtircesine ofladı. "Ne istiyorsun söyle, kapatacağım."

"Seni," dedi Gökdeniz. "Ne zaman dönüyorsunuz?"

"Daha bugün geldik lan!"

"Tamam işte yeter. Adam olana çok bile," dedi Gökdeniz sırtıtırken. "Çok sıkıldım. Gel de seninle uğraşayım."

"Başımın belası," dedi Merdan Efe dişlerinin arasından. "Ne suç işledim de sen başıma geldin acaba? Sal oğlum beni."

Gökdeniz onun sözlerine hiç alınmadan umursamazca konuştu. "Bence bir iyilik meleği hayatına dokunmuş ve ben hayatına girmişim. Yalnız böyle beni sal deyip duruyorsun ama bir gün tamamen olmazsam hayatınızda, ağlayıp durursunuz arkamdan ona göre aslanım."

"Saçma sapan konuşma," dedi Merdan Efe ters ters.

Bu sefer konuşmak için araya giren ben oldum. "Deren orada mı? Eğer oradaysa onunla da konuşayım."

Gökdeniz kaşlarını çatısın. "Ne ima ediyorsun bilmiyorum İzgi ama Deren burada değil! Neden burada olsun ayrıca? Hayret bir şey..."

"Bağırma lan karıma," diyerek ona bağırın Merdan Efe olmuştu. "Biz buraya gelene kadar her gün kızla görüşüp duruyordunuz ondan sordu herhalde. Bir de şu bilmiyormuş havaların yok mu, Hamsi... Yeme bizi birader."

"Telefon çekmiyor galiba," diyerek ekranı sallamaya başladı Gökdeniz. "Aynı zamanda deprem falan oluyor galiba. Ah, internet gidiyor. Sonra konuşuruz canlarım, hoşça kalın."

Ve aramayı sonlandırdı.

"Ciğerini biliyorum bu herifin, istediği kadar kaçsın."

"Herif deme çocuğa," dediğimde tip tip bana baktı. "Ne?"

"Gidip yiyecek içecek bir şeyler alıp geliyorum."

"Hıhı," diyerek onayladım onu. "Restorandaki televizyonda verilen Premier Lig maçlarına bakacağını bilmiyorum sanki ben."

Elini ensesine atarak kaşdı. "Onu nereden gördün sen ya?"

"Önünden geçerken dikkat ettim ve senin de gözlerinin oraya takıldığını gördüm. Git ve ne izliyorsan izle. Ben de güneşleneyim."

"Yok ya ne maçı? Bir şeyler alıp geliyorum," diyerek ilerlemeye başladı. "Hayır, balayında da maç izleyemezsin, Merdan." Kendi kendine konuştuğunu duyduğumda kahkaha attım.

Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde iki kız bir erkek çocuğu olan aileye takıldı gözlerim. Beşi de denizin hemen yanında kumsala oturmuş oyun oynuyorlardı. Gülümsedim. Çok güzel ve şu sıralar fazlasıyla hayal ettiğim bir görüntüydü.

Önüme bırakılan içeceklerle Merdan Efe hemen yanıma oturdu. Bakışlarım kumsalda anne ve babasıyla oynayan küçüklerdeyken iç çektim. "Bir gün ailemiz büyür mü sence?"

Gözlüklerini takacağı anda sorduğum soruyla duraksadı. "Bizim zaten büyük bir ailemiz var güzelim."

Başımı sol omzuma doğru eğerken büyük hasır şapkamın altından gözlerinin içine baktım. "Hangi anlamda sorduğumu biliyorsun..."

İşaretparmağıyla sağ yanağını okşarken gülümsedi. Hem gülüşünün hem de güneşin etkisiyle gözleri kaybolurken dudaklarım iki yana kıvrıldı. "Kismetse eğer... bir gün iki kişilik ailemizin büyümesini ben de çok istiyorum, İzgi."

"Dört."

Dişleri gözükecek şekilde sırttı. "Evimize döndüğümüzde Yüce ve Terim'e özür mamalarından vereceğim."

Burukça gülümsedim.

"Bu konuyu konuşmuştuk," demesinin ardından beni kollarının arasına aldı. "Canını sıkmanı istemiyorum. Birçok ağızdan hiçbir sorun olmadığını duyduk. Nasipse zaten olur, İzgi'm. Değilse de..." Sertçe yutkundum. "Biz zaten kocaman bir aileyiz. Eksiklik hissetmemen için her şeyi yaparım. Acelemiz yok. Hayatı zorluklarıyla da el ele, göz göze yaşayacağız."

"Ya sen?"

"Son nefesime kadar bir sen ol yanımda, ben dünyanın en mutlu adamı olurum. Benim ailem sensin, İzgi."

Gözlerim doldu. "Sen mükemmel bir adamsın. Bunu biliyorsun değil mi?"

“Mükemmel bir adamım ve senin kocanım,” dedi muzipçe. Beni gülümsetmek istemişti ve başarmıştı da. Geri çekilerek yüzüne baktığımda gözlerinin içindeki kızarıklığa rağmen sırıttı. “Hem avukatım hem de eşim.”

“En çok senin eşin var sevgilim, tamam.”

Kaşlarını çattı. “Sevgilim mi? Evlendik biz, İzgi. Ben evli bir adamım da sen sevgilisi olan bir kadın mısın? Evli kategorisine geçmedin mi?” Sol elimi kaldırarak yüzüklerimi gösterdi. “Bak yüzüklerin hangi elinde.”

Sesli bir şekilde gülerken yanaklarını sıktım. “Deli... En çok ben evliyim, en çok benim kocam var tamam mı? Huysuz modunu açtın yine. Aç bir Galatasaray maçı da keyiflen istersen.”

Gururla olduğu yerde doğrulurken buzlu kolasını dudaklarına götürdü. “Geç dalga bakalım kocanla geç... Sana Şah’ım demediğim için mi böyle yapıyorsun?”

Gözlerimi kocaman açtım. “Yeterli.”

“Zaten keyfim yok,” dedi efkârlı tonda. “O Merih var ya o Merih... Nasıl bekâr bir adamken aniden evli ve çocuklu bir adam olabilir, İzgi? Nasıl benden daha hızlı biri olabilir bu hayatta? Hiç etik değil.”

Başımı iki yana sallayarak soğuk kahveme uzandım.

“Adama bak,” diyerek homurdanmaya devam etti. “Asıl savunmasını özel hayatında yapmış. Ama kimse unutmamasın ki ben de çok iyi golcüyümdür!”

“Bilmez miyim? O gollere en yakından şahit oldum.”

Sırtmaya başladı. Şezlonglara yan yana uzandığımızda ben içeceğimi yudumlarırken o da telefonunu çıkararak Galatasaray haberlerine bakmaya başladı. “Gelmeden mutfağa uğradım,” dedi bakışlarını telefon ekranından çekmeden. “Çay yapıyorlar benim için. Mutfakta Türk buldum, İzgi.”

“Yine bir şekilde çay buldun ya kendine... Helal olsun, Merdan Efe.”

“Yavrum, çaysız yaşanır mı? Gelmişiz şuraya tatile. Her şeyimiz tam olsun.”

“Her şeyimiz, çayımız olunca tam olacak yani öyle mi?” diye sorduğumda beni onayladığına dair mırıltılar çıktı dudaklarından. “Oysa ben kalp şeklindeki kahvaltı tepsimiz geldiğinde her şeyimiz tam sanmıştım.”

Alayla söylediğim kelimelerden sonra yüzünü buruşturdu. Ekranda her ne açıysa cevap verecekken durdu ve izlemeye başladı. Merakla ona bakmaya devam ettim. Futbolla ilgili bir şeydi ancak ne olduğunu olduğum yerden göremiyordum. “Ne izliyorsun?”

“Barcelona deplasmanı,” dedi büyülenmiş bir halde. “Sürekli izlemeden duramıyorum, İzgi.”

“Bayağı iyiydiniz o maçta,” dediğimde *herhalde* dercesine bana bakrı. “Çok heyecanlıydı. Ben burada her türlü alırsınız sanmıştım ama şans sizden yana olmadı.”

“Sizden değil bizden,” dediğinde gözlerimi kapattım.

“Pardon hayatım. Dil sürçmesi...”

“Türkiye’de saçma sapan konulara değinerek dalga geçtikleri Galatasaray, rüyalarında bile göremeyecekleri Camp Nou’da neler yaptı, İzgi. İşte biz bu yüzden Avrupa Fatih’iyiz, bu yüzden Türkiye’nin en büyük takımıyız. Türkiye’nin en fazla şampiyonluğa ve yıldıza sahip takımı...”

Kaşlarını çatarak elindeki telefonun ekranını kapatıp bana döndü. “Buradaki maçı verdik evet ama tüm o hırs yetti bize. Koskoca Barcelona bizi yenmek için oyuncusuyla sahada zaman kaybettirmeye çalıştı. Budur Galatasaray!”

“O adama çok sinir olmuşum!” dediğimde güldü. “Ne gülüyorsun? Kaşlarımı çatmıştım hatırlamıyor musun? O an sinirlenmişim işte.”

Sözlerimin üzerine bir kez daha güldü ama sonrasında kaşlarını çatı. Benim sinirli halimin onun genel hali olması da ayrı bir mevzuydu. “Kısaca çok iyiydik. Bundan sonra da artık kimse bana Barcelona demesin.”

“Sana neden Barcelona diyelim zaten hayatım?” diye sorduğumda kaşının üzerini kaşdı. “Biz sana Galatasaray demeyi tercih ediyoruz.”

Gurur dolu bir ifadeyle arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. Akşamüzerine kadar bir kez daha yüzmüş, birbirimizin fotoğrafını çekmiş ardından odamıza geçerek kısa bir düşün sonrasında şık bir şekilde giyinerek günbatımına karşı yürümeye başlamıştık. Yoldan geçen bir çiftten fotoğrafımızı çekmesini rica etmiştik. Fotoğraf o kadar güzel çıkmıştı ki ekran fotoğrafım yapmadan duramamıştım. Aynı zamanda telefonun kamera özelliği sayesinde o fotoğraf video şeklinde de kaydolmuştu.

Günbatımını izleyeceğimiz, kimsenin olmadığı bir yere geldiğimizde Merdan Efe tekli koltuklardan birine oturdu. Elimi tutan eliyle beni bacaklarının arasına çektiğinde sırtımı göğsüne yasladım.

Karşımızda enfes bir manzara varken onun gözleri üzerimdeydi. Bunun farkındalığıyla ona hiç bakmadan gülümsedim.

Akşam yemeği için restorana geldiğimizde yine tek tük insanlar vardı. Ben açık büfeden ağır gelmeyecek yiyecekler seçerken Merdan Efe zeytin yağlı barbunyayı tabağına doldurdu. Aldığım yemeği oradaki görevlilerden birine göstererek içinde acı olup olmadığını sordu. Adam başta yüzümüze cevap vermeden bakıp ardından başını iki yana salladı.

“Çok güvenemedim, İzgi,” dedi tereddütle. “Yemesen mi?”

“Hayatım aşçı oymuş baksana,” diyerek yemekten tabağıma koydum. “Acı yok dediyse yoktur. Endişelenme.”

Canım fazlasıyla çektiği için el mahkûm kabul etti. Masaya karşılıklı oturduğumuzda fazlasıyla acıkmış olacak ki hızlıca yemeye başladı. “Bu kadar acıktığını söyleseydin daha erken gelirdik,” dedim.

“Şu an fark ettim açlığımı,” diyerek bir kaşık barbunyayı bana uzatı. Dudaklarımı aralayarak uzatmış olduğu kaşıktan yemeği aldım. “Nasıl?”

“Çok güzel,” diye konuştuğumda memnuniyetle başını salladı.

“Hocamın en sevdiği yemek... Zeytinyağlı barbunya.”

Gözlerim şaşkınlıkla aralandı. “Sen ciddi misin?”

“Evet,” dedi ve hızlıca ekledi. “Senin de en sevdiğin yemek balık. Trip atma hiç yani... Burayı araştırdım. Çok güzel bir balık restoranı var. Yarın gece de oraya gideriz.”

“Allah razı olsun hayatım ya,” dediğimde *önemli değil* derçesine göz kırptı. “Hem ben sana ne zaman trip attım?”

“Düğün videomuzu izlediğinde,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Hiç de trip atmadım bu arada ama atsam da hak etmiştin!”

“Doğrudur. Sen her zaman haklısın.” Bunu asla kötü bir niyetle ya da alaylı bir tonda söylememişti. Gülümsedim. “Eksi puanım silindi mi?”

Çatalı tutan elim havada öylece kalırken kaşlarım havalandı. “Gerçekten o zamandan beri bunu mu dert ediyordun?”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. “Cevap vermedin.”

“Ciddi değildim,” diyerek suyumdan bir yudum aldım. “Hâlâ gördüğüm en hanımcı adam sensin. Abinden bile çok...”

“Yine de o son cümle ni Medih’in yanında tekrar etmezsen sevinirim,” dediğinde elinin üzerine yavaşça vurdum. “Ah!” Yalancı... “Bir şey demedik, tamam.”

Yemeğimizi yemeye devam ederken restorandaki televizyondan Premier Lig maçının açılmasıyla Merdan Efe onu izlemeye başladı. Yediğim yemekte birçok baharat tadı geliyordu ancak herhangi acı bir tat almamıştım.

Bir his tüm tenimi karıncalandırsa da yemeye devam ettim. Merdan Efe çok uzun zamandır ben yanındayken acı hiçbir yemeği yemiyor, bir yere yemeğe gittiğimizde ise kırk yere içerisinde acı olup olmadığını soruyordu. Çoğu zaman benden önce yemeğimi kontrol ediyordu. Yine öyle oldu. Yemeğimi benden önce tadıp acı olmadığını gördüğünde gözlerini kapatıp açarak önümdeki yemeği işaret etti.

Bu konuda benden daha dikkatliydi. Öyle ki acı yemek âşığı olan Merdan Efe artık yemekleri acısız yemeye başlamıştı. Ne kadar itiraz edersem edeyim öyle devam ediyordu.

Onun iklimi gerçekten de incitmezmiş beni.

Tatilimizin üçüncü günüydü. Bugün inanılmaz sıcak ve güneşli havaya tezat, fazlasıyla sıkıntılı bir şekilde gözlerimi aralamıştım.

Güne gözlerimizi erken bir saatte açmış olsak da hâlâ odada öylece oturmaya devam ediyorduk. Huzursuzluk ikimizi de ele geçirmişti. Bu hisse engel olamıyorduk. İçimde oluşan o kötü his ise tüm bu huzursuzluğun geçmesini engelliyordu.

Saatlerdir bizimkilerden kimseye ulaşamıyorduk. Ne mesajlarımıza dönüyorlardı ne de aramalarımıza. Dünden beri Gökdeniz'in Merdan Efe'ye bir mesaj ile atmamış olması da Merdan Efe'nin iyiden iyiye endişelenmesini sağlamıştı.

Ne oluyordu?

Kötü bir şey olduğunu düşünmek istemiyordum ama içimdeki huzursuzluğa da engel olamıyordum.

Sanki bir şey olmuş gibiydi.

Çok kötü bir şey olmuş gibiydi.

"Bir şey olmamıştır." Yanına oturarak salladığı bacağına elimi koydum. "Endişelenme daha fazla, lütfen." Oysa en az onun kadar endişeliydim. Yine de bunu ona yansıtmadım.

"Bir şey oldu," diye konuştu gergin ses tonuyla. "Gökdeniz'in dünden beri beni elli kere darlaması gerekiyordu. Hadi bunu yapmadı. Aradığımda açmadığı zaman olmadı şu ana kadar. Kesin bir şey var, İzgi. Gökdeniz böyle davranmaz."

"Belki de buluşmuşlardır o yüzden dönmemişlerdir bize," dediğimde başını iki yana salladı. "Gökdeniz bu aralar sürekli Deren'le takılıyor sen de biliyorsun bitanem. O yüzden açmamıştır. Kötü düşünmeyelim, kötü olmasın ne olur."

Stresle salladığı bacağı daha da hızlanırken dirseklerini bacaklarına yaslayarak eliyle yüzünü sıvazladı. "İyi hissetmiyorum," demekle yetindi.

"Bizi bu kadar endişelendirdikleri için dönünce hepsine hesap soracağım! Hele o Gökdeniz'in benden çok çekeceği var. Yok bir daha ona hamsili reçel falan."

Sözlerimin üzerine omzunun üzerinden bana baktığında elini sıkıca tutmaya devam ettim. "Bir şey yoktur, değil mi?"

“Yoktur,” diye konuştum. “İnşallah yoktur sevgilim.”

Sıkıntılı bir soluk bırakarak tekrardan telefonuma uzandım. Sevcan’ı aramaya başladığımda en sonunda telefon açıldı. “Sonunda,” diyerek bağırdığımda Merdan Efe oturduğu yerde doğrularak ilgisini bana doğru döndürdü. “Neredesiniz siz, Sevcan? Kimseye ulaşamıyoruz, aklımız çıktı burada.”

“İzgi.” Sevcan’ın boğuk sesiyle kaşlarım çatılırken nefesim tekledi. Olmuştu. Bir şey olmuştu. “İzgi çok kötü... Çok kötü.”

“Ne oluyor?” diye soran Merdan Efe’ye bir cevap veremedim aynı soruyu Sevcan’a korkuyla yönelttim. “Ne oluyor, Sevcan? Ne çok kötü?”

Sevcan’ın konuşmadan aniden sesli bir halde ağlamaya başlamasıyla başımdan aşağı kaynar sular döküldüğünü hissettim. “Sevcan konuşsana!”

“Gökdeniz,” diye fısıldadı zorlukla. “İzgi, biz hastanedeyiz.”

Telefonu tutan elim titremeye başlarken dudaklarımdan tek bir kelime döküldü. “Ne?”

“Gökdeniz’i hastaneye kaldırdık.”

Duyduklarımın birlikte Merdan Efe’nin koluna tutundum. Telefonu elimden alarak hoparlöre aldığımda Sevcan devam etti. “Gökdeniz’in durumu çok kötü. Birden fenalaştı. Gözümüzün önünde öylece yere düştü, İzgi. Hastanedeyiz. Durumunun normal bir bayılma olmadığını söylediler. Bir sürü tetkik yapıyorlar ama şimdiden önemli bir şey olduğu belli. Sanırım ciddi. Bir daha da kimse bir şey söylemediler. Çok korkuyorum.”

Merdan Efe’nin vücudu kaskatı kesilirken bakışları telefonun üzerinde donuklaştı.

Sevdiğin insanı kaybetmeye yaklaştığını anladığın o anın kestiği nefes, bir bir batıyordu kalbinin en derinine.

“Yalnız böyle beni sal deyip duruyorsun ama bir gün tamamen olmazsam hayatınızda, ağlayıp durursunuz arkamdan ona göre aslanım.”

Ölüm.

Dört harfin getirdiği acının tarifi mümkün değildi.

O acıya yaklaştığını fark ettiğin an ise artık her şey için çok geç olabiliyordu.

Ölüm, keşkelere sığmak için fazla ağırdı.

FİNAL

Beklettiğin sözlerin, ertelediğin hayatın bir gün ansızın ölümü keşkelere sığdırmana sebep olabilirdi.

Keşke.

Bir zamanlar fazlasıyla kullanırdım bu kelimeyi. Öyle yanlış insanlar sokmuştum ki hayatıma, bu bana yüzlerce keşkeye mâl olmuştu. Keşke hiç tanımasaydım, keşke hiç hayatıma girmeseydi, keşke ve keşke...

Tüm bunların sonlanışı ise onu tanıdığımda olmuştu.

Merdan Efe'yi...

Onu tanıdığım ilk günden beri elbette hatasız bir insan olmamıştım ama onunla yaptığım hatalardan bile pişman değildim. Onunla yaptığım hatalar, onunla yaşadığım hüznler benim şu an olduğum kadın olmamı sağlamıştı. Çok daha iyi, çok daha sağlıklı ve çok daha özgür... Dönüp baktığımda Merdan Efe'ye birçok anımı borçluydum. En önemlilerinden birisi de bana kazandırdığı değerli insanlardı.

En çok da Gökdeniz gibi birini kazandırmıştı hayatıma.

Gökdeniz...

Hepimizin yüzünü güldüren, neşe kaynadığımız olan Gökdeniz.

Yanımızda gülüşünü bir an silmeyen ama içindeki yara yüzünden asla tam anlamıyla mutlu olamayan Gökdeniz.

Merdan Efe'yle hayatıma girerek hayatımdaki en önemli insanlar birisi olmuştu.

“Gökdeniz’in evini boşalttınız mı?” diye sordu Sevcan başını yaslandığı koltuktan kaldırırken. “Son kalan eşyaları alacağını söylemişti Merdan Efe.”

Yutkunarak başımı salladım. “Eşyaları topladılar. Ev de boşaltılarak kapatıldı.”

“Turşu nerede?” diye sordu bu sefer de.

Elimle üst katı gösterdim. “Bizim odada. Terim ile henüz birbirlerine alışamadılar o yüzden ayrı odalarda tutuyoruz. Yavaş yavaş aynı odaya koymaya başlayacağız. Birbirlerine alışmaları gerekiyor. Neticede artık aynı evin içinde yaşayacaklar. Terim huysuzluk yapıyor ama alışacaktır.”

Başını sallayarak dudaklarını büzdü. “Haklısın.” Aramızda yine bir sessizlik oluştu, bir süredir hepimiz böyleydik. “Merdan Efe nasıl? Nerede şimdi?”

Bacaklarımı kendime doğru çekerek kollarımı bacaklarımın etrafına sardım. “Aynı,” dedim. “Mezarlıkta.”

Sustu.

Telefonumun ekranını aydınlatarak bildirim olup olmadığına baktım. Merdan Efe’den hâlâ bir haber yoktu. Birkaç saat öncesinde mezarlığa gitmek için evden ayrılmıştı. O saatten beri ona ulaşamıyordum. Dudaklarımdan sıkıntılı bir soluk bırakarak ayağa kalktım. Yüce sıkıntımı hissetmiş gibi yanımdan ayrılmazken onunla birlikte bahçeye çıktık. Koltuklardan birine oturmamla onun da koltuğa zıplayarak başını kucağıma yaslaması bir oldu. Tebessüm ederek başını sevmeye başladım.

“Sen de huzursuzsun değil mi?” diye konuşmamla gözlerini kaldırarak bana baktı. “Nasıl da hissediyorsun her şeyi...” Başını bir kez daha sevdim. “İyileşeceğiz. Hepimiz yeniden iyileşeceğiz.”

Beni onaylamak ister gibi patisini boştaki elimin üzerine koydu.

“Umutsuzluk yok artık. Olmamalı. İyileşeceğiz.”

Bir süre daha sessizliğin hâkim olduğu bahçede oturmaya devam ettik. Son zamanlardaki stres ve sıkıntı yüzünden nefes darlığı çekmeye başlamıştım. Her şeyin üst üste gelmesi psikolojimi daha da zorlamaya başlamıştı. Seanslarıma devam ediyordum ancak her şeyin düzelmesi için zamana ihtiyacım olduğu kesindi.

Çalan kapı sesini buradan duymamla olduğum yerde doğruldum. Bu hareketimle Yüce başını kucağımdan kaldırarak içeri koşmaya başladı. Ben de arkasından hızlı adımlarla içeri girdiğimde kapıya doğru ilerledim. Sevcan da ayağa kalkıp olduğu yerde beklemeye başladı. Yüce, kapının dibinde zıplayarak havlamaya başladı.

Kapıyı araladığımda gördüğüm yüzle gözlerim dolarken avucumu dudığıma basturdum. “Gökdeniz...”

Gökdeniz kocaman gülümseyerek kollarını iki yana açtı. “Selam İzgiçim, canım kumam. Baş belanız geldi. Demişler ki öldü, şimdi yazsınlar Hamsi geri döndü.”

Merdan Efe onun ensesine yavaşça vurdu. “Ölüm falan deme lan.”

“Hoş geldin,” dedim titreyen sesimle. Birkaç adımda yanına ulaştığımda kollarımı sıkıca ona sardım. “Seni çok özledim.”

“Alt tarafı bir süreliğine yoktum. Gerçi özlenmeyecek adam mıyım zaten ben, aslan yengem? Şaşırmadım.” Gülerek geri çekildiğimde sırtışı tebessüme döndü. “Hoş buldum.”

“Hadi gel,” diyerek arkamdaki kapıyı daha fazla araladım. “Ayakta durup da yorulma. Dinleneceğin yeri hazırladım bile. Hem de tam televizyonun karşısına.”

Gözlerinin dolduğunu görsem de o sanki gözleri hiç dolmamış gibi eğlenceli bir tonda konuşmaya başladı. “Hamsi de yaptın mı bana?”

“Yapmaz mıyım hiç?”

Yanağımı sıkarak evin içine doğru ilerlemeye başladı. “Boşuna aslan yengem demiyorum.”

Onun içeri girmesiyle Deren ile göz göze geldim. Gülümsedi. “Sen de çok yoruldun,” dediğimde omuz silkerek yanağımı öptü.

“Yorgun hissetmiyorum,” dedi enerjik bir tonda. “Hem Gökdeniz’e cevizli kek yapma sözü verdim, daha onu yapacağım. Yapmayıp uyursam iki gün dilinden düşürmez beni.”

“Normalde de pek dilinden düşürüyor gibi durmuyor ama,” diye imayla konuştuğumda sırtarak içeri kaçtı. Onun arkasından başımı iki yana salladığımda tekrardan önüme döndüm.

Merdan Efe dudaklarını birbirine bastırılmış bir halde bana bakıyordu. “Mezarlığa gidiyorum demiştin!” diyerek isyan edercesine konuştuğumda gülümseyerek omuz silktilti.

“Gittim zaten güzelim. Önce annemi ziyaret ettim ardından çıkış işlemleri için hastaneye Gökdeniz’in yanına gittim. Sana sürpriz olması için mezarlık sonrası planımı söylemedim yalnızca.”

Kollarını bana dolarken başımı göğsüne yasladım. “Nasıl son durum?”

“Daha iyi olacak,” diye konuştu. “Bu kadar zaman bile hastanede zor tuttum Hamsi’yi. Artık evden kontrole gidip gelecek.” Dudaklarını saçlarının üzerine bastırdı. “Bizim siteye taşınmasını teklif ettiğin için teşekkür ederim. Ben düşünemedim.”

“Teşekkürü gerek yok. Gökdeniz benim de öz kardeşim, Merdan Efe. En az senin kadar düşünüyorum onu. Uzakta kalmasına gönlüm razı gelmezdi. En azından böyle gözümüzün önünde olur. Sürekli gidip geliriz birbirimize. Hem Turşu bir süre bizde kalacak ve Gökdeniz onu sürekli görmek isteyecektir.”

Sarmaş dolaş içeri girdiğimizde kapıyı ardımızdan kapattı. “Çok şanslıyım,” dedi. “Hatta çok şanslıyız.”

Gülümsemekle yetindim. Zor ve endişeli birkaç gün geçirmiştik ama neyse ki her şey normale dönüyordu. Birlikte içeri geçeceğimiz sırada kapının çalmasıyla adımlarımız duraksarken Merdan Efe kollarını üzerimden çekerek çalan kapıyı açtı. Bizimkiler kapının önünde toplaşmış gülümseyerek

yüzümüze bakarken Merdan Efe elini alınına vurdu. “Sülalece gelseydiniz. Ah! Gerçi öyle gelmişsiniz...”

Medih, Merdan Efe'nin yanağından makas alarak içeri geçti. “Yine son derece misafirperversin kardeşim benim.”

“Biz Gökdeniz'i görmeye geldik, Merdan. Senin gül cemalini değil, merak etme,” diyen Ebrar ile Merdan Efe yapmacık şekilde gülümsedi. Ebrar bana göz kırıp Medih ile içeri geçerken Kerem de selam vererek onlarla birlikte ilerledi. En sona Sabi kalırken elinde çiçekle öylece duruyordu.

“Kızım girsene, ne bekliyorsun?” diyen Merdan Efe'nin koluna vurdum. “Ah! Ne yaptım şimdi ben?”

“Kızın üzerine gitme,” dediğimde huysuzca kaşlarını çatı. “O kaşlarını da çatma öyle.” Sabi'ye dönerek gülümsedim. “Sen de hiç öyle yabancıymışsın gibi durma, Sabi. Derdini biliyorum ben senin ama tereddüt etmene gerek yok. Gökdeniz için hepimiz kadar sen de endişelendin. Şimdi onu ziyarete gelmen çok doğal... Kaldı ki aranızda ne yaşanırsa yaşansın siz hâlâ arkadaşsınız. Hadi, içeri.”

“Haklısın.” Elimle içeriye işaret etmeye başladığımda gülümseyerek evin içine adım attı. Elinde çiçekle salona doğru ilerlerken Merdan Efe'nin hareket etmemesinden dolayı kapıyı kapattım.

“Biz burada böyle dikilecek miyiz hayatım? Hadi, geçelim içeri.”

Kolunun üzerine elimi koyup onu beraberimden çekecektim ki kolunu elimden kurtararak parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Bu hareketiyle dudaklarım iki yana kıvrılırken el ele bizimkilerin yanına geçtik. Herkes buradaydı. Dostlarımızla kurduğumuz kocaman aile, salonumuzdaydı. Bilal ve Sude her ne kadar yanımızda olamasalar da onlar da yanımızdaymış gibi hissediyorduk.

Gökdeniz'in hemen çaprazındaki ikili koltuğa oturduğumuzda, “Size hayatınızdaki en önemli şey benim derken ciddiye aldım,” diyen Gökdeniz ile ona baktım. “Bana bir şey olacak diye aklınız çıktı, kalbiniz duracaktı az kalsın.”

Kalp...

Sözleriyle hepimizi bir duraksama sararken o da sonradan fark etmiş olacak ki gülümsemesi yavaşça soldu.

Gökdeniz, kalp hastasıydı.

Bunu öğrenmeden hemen önce anne ve babasında da kalp rahatsızlığı olduğunu ve Gökdeniz'de de genetik bir şekilde ortaya çıktığını öğrenmiştim. İlerlememişti. Erkenden fark edildiği için ilaçlarla tedavi edilmeye başlayacaktı.

Öyle korkmuştuk ki onu kaybedeceğiz diye, uyanıp bize gülümsediği an mutluluktan ağladığımı hiçbir zaman unutamayacaktım.

Balayında Sevcan'ın Gökdeniz'in fenalaştığını söylemesiyle vakit kaybetmeden İstanbul'a geri dönmüştük. Biz geri dönene kadar elbette Gökdeniz'in durumu belli olmuştu. Bize söylemese de bir süredir yorgunluk, kalp çarpıntısı ve nefes darlığı çeken Gökdeniz'in aynı anne ve babası gibi kalp hastası olduğu ortaya çıkmıştı.

Hepimiz çok korkmuştuk, çok endişelenmiştik ancak Merdan Efe hepimizden fazla yaşamıştı bu iki duyguyu. O yolculuğu nasıl geçirdiğini bir kendi bir de Allah biliyordu. Gökdeniz'in hastalığım öğrendikten sonra ise değişen bir şey olmamıştı. Babasıyla görüşerek en iyi doktorları ayarlamış ve Gökdeniz'i hepsinin kontrol etmesi için hastaneye getirtmişti.

Merdan Efe ve Gökdeniz'in arasındaki bağ şüphesiz bambaşkaydı. Bunu bu durumda bir kez daha anlamıştım. Birçok doktorla görüşmemizin ardından Gökdeniz'in önce ilaçla tedaviye başlayacağını öğrenmiştik.

Bu süreçte hepimiz Gökdeniz'in yanında olsak da bir kişi daha vardı ki beni asıl şaşırtan durum buydu. Deren de bir an olsun Gökdeniz'i yalnız bırakmıyordu. Aralarındaki ilişkiyi detaylı olarak bilmiyordum ama çok iyi anlaştıkları belli oluyordu. Deren'in Sabi konusu da dahil her şeyden haberi vardı.

İkisi de yetişkin, nasıl davranacaklarını bilen insanlardı. Bu yüzden herhangi bir tereddüt yaşamıyordum. Tek istediğim herkesin mudu olmasıydı.

Sabi'de ise durumlar aynı gibiydi. Hâlâ Gökdeniz'le konuşurken çekingendi. Sanki suç işlemiş gibi Gökdeniz'e karşı kendini mahcup hissediyordu. Oysa çok masumdu. Gökdeniz'in haberini duyunca ilk uçakla Türkiye'ye dönmüştü ve bir kez olsun Gökdeniz'in yanından ayrılmamıştı. Ona bir dostu olarak fazlasıyla değer veriyordu. Deren ve Gökdeniz olayına ise yorumsuzdu. Konuştuğumuzda tek isteğinin Gökdeniz'in tamamıyla mutlu olması olduğunu söylemişti.

"Herkes yüzündeki şu hüzünlü ifadeyi silebilir mi?" Sevcan'ın sesiyle daldığım düşüncelerimden sıyrıldım. "Bundan sonra sadece mutluluk ve parti var."

"Katılıyorum," dedi Gökdeniz de. "Böyle hüzünlü durmanızı anlayamadım dostlarım. Unutmayın ki Hamsi'nize hiçbir şey olmaz!"

Merdan Efe, "Olmasın da zaten," diye homurdandığında Gökdeniz sırtmaya başladı. "Bir daha bizi öyle korkutursan seni döverim, Hamsi."

"İzgi," dedi Gökdeniz. Benimle uğraşacağını daha ağzını açmadan anladığım için gözlerim kısıldı. "Görüyor musun aslanımı? Kuma olduğunu sana yüz kere söyledim. Artık kabullensen iyi olur."

Bu halde bile benimle uğraşıyordu...

"Yine aynı tartışmayı tekrarlayalım mı, Hamsi?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Ne tartışması, İzgi? Hamsisinin yengesiyle hasbihal ediyoruz işte."

Beni benim cümlelerimle vurması hiç etik değildi.

"Sözlerinden de anladığımız üzere Gökdeniz kendine gelmiş," dedi Kerem. "Yakında başlar ben Trabzon'a maç izlemeye gidiyorum diye."

Her ne kadar itiraz etsek de Gökdeniz'in isteğiyle anne ve babasına haber vermemiştik. Gökdeniz daha iyi hissettiği bir zamanda Trabzon'a giderek durumunu anlatacağını söylemişti. İsteğine saygı duymaktan başka elimizden bir şey gelmiyordu.

"Hiçbir yere gidemez bu arada," dedi Ebrar. "Yemin ederim bu sefer kimse kurtaramaz onu Merdan'ın gazabından."

"Aslanım olsa hastanedeki ilk gününde kalkar Nef Stadyumu'na maç izlemeye gider. Bana gelince hiçbir yere gidemez. Hak mı bu? Adalet mi bu?"

Merdan Efe kaşlarını çatmış bir halde ona bakmaya başladı. "Aynı şey mi kardeşim?"

"Evet?"

"Çok istiyorsan seni de götüreyim."

Elimi elinin üzerine koydum. "Hayatım herkesi Ali Sami Yen'e götüremezsin. Bundan vazgeç."

Öyle mi dercesine göz kırptı. "En son ben Fenerbahçeliyim diyen biri şu an benimle her Galatasaray maçına geliyor ama güzelim."

Sustum.

"Seni kınıyor ve susma hakkımı kullanıyorum, Merdan Efe Yüceer."

"Hakkınızı kullanmanıza saygı duyuyorum, İzgi Yüceer."

Kollarımı tavırlı bir halde önümde birleştirip başımı ondan ters yöne çevirmiştim ki ismimin yanında soyadını kullanmasıyla dudaklarımda ufak da olsa bir tebessüm meydana geldi. Bayılıyordu fırsat bulduğu her an ismimin yanına soyadını ekleyerek evli olduğumuzu belirtmeye.

"Yarın gece yılbaşı," dedi Sevcan. "Hep beraber olur muyuz? Yoksa çiftler olarak romantik dakikalar falan geçirelim kafasında mısınız? Yılbaşı romantik değil toplu geçirilir, ona göre kararınızı verin."

"Yılbaşında Uludağ'a gidelim mi?" diye soran Gökdeniz'di. Hepimiz ona baktığımızda alnını kaşdı. "Bana bir daha yataktan çıkamayacakmışım gibi bakmayın. Kendimi yormadığım sürece her şeyi yapabilirim. Gidelim işte. Kafamı dağıtmam için değişiklik olur. Bir Hamsi psikolojisi kolay düzelmiyor."

Merdan Efe ona bir cevap vermeden sorarcasına bana baktı.

"Efe Merdan önce İzgi'den izin alsın sonra bize kararını bildirir, Gökdeniz," diyen Sevcan'la gülererek yastığı ona fırlattım. Kahkaha attı. "Ne var, İzgi balım? Yalan mı? Gökdeniz soruyu sorduğu an sana baktı Efe Merdan. Ah ah... Aşk sen nelere kâdirsin..."

"Bir de Medih'ime laf ederdi," diyerek araya giren Ebrar haklıydı tabii ki. "Kocamla dalga geçmesinin hesabını ondan daha fazla hanımca olarak ödüyor. İyi oldu buna. Helal olsun, İzgi'mize!"

Medih keyif dolu şekilde ısıklık öttürmeye başladığında Merdan Efe dik dik bakan gözlerini onun üzerine çevirdi. "Bir küçücük aslanlık varmış..."

Merdan Efe, "Sus," diyerek ayağa kalktuğunda elini tuttum. Medih keyifli bir şekilde güldü. "Ben senin canını!"

"Valla öylesin kardeşim," dedi Medih. "O yüzden daha fazla uğraşacağım seninle."

"Aslanımla uğraşan karşısında beni bulur," dedi Gökdeniz. "İzin veririmiyim sandınız? Aslanım daha Trabzonspor şampiyonluğunu görecek."

"Milattan önceki şampiyonluklarınıza internette bakarak mı göreceğim kardeşim? Tamam, senin için bir göz atarım."

Merdan Efe yeniden yerine otururken Gökdeniz somurttu. "Yakışmadı aslanım. Yakışmadı..."

"Uludağ diyorduk," diye bağırarak araya girdi Sevcan. "Uludağ'dan konu yine nasıl şampiyonluklara geldi?"

"Konu Galatasaray'a gelmediği için şampiyonluğa da gelmedi baldız," dedi Merdan Efe. "Sen onun söylediklerine bakma. Konuşur konuşur sonra da susar, hamsi kafalı."

"Kırдыңın o kalbi yerine koy lütfen."

Gökdeniz kalp deme artık, lütfen.

"Konu dağılmasın," diyerek gireceğimiz havayı engelleyeme çalıştı Kerem. "Bence de gidelim Uludağ'a. Hem Gökdeniz bir haftadır hastanede. Bunalmıştır. Onun için de değişiklik olur, kafasını dağıtır. İnsan evde durdukça daha fazla bunalıma giriyor."

"Katılıyorum," dedi Deren de. "Hem bu konuyu Gökdeniz açtıysa gerçekten iyi demektir."

Gökdeniz yan gözlerle ona baktı. "İyiyim tabii. Kalkıp birazdan seninle horon bile teperim."

"Tepersin," diyerek güldü Deren. "Beklerim senden."

Gökdeniz gülererek önüne döndü. "Bekle bakalım."

Bakışlarımı onlardan çekip bana bakmakta olan Merdan Efe'ye çevirdim ve başımı aşağı yukarı salladım. Bu birkaç günlük hava değişimini hepimize iyi geleceği gibi Gökdeniz'e de iyi gelecekti. Zaten nereye kadar

onu evde tutabilirdik ki? Böyle de olmaması gerekiyordu. Hastalığı çok şükür ki çok ilerlemiş durumda değildi. Bu yüzden hem tedavi olacak hem de dilediği şeyleri yapmaya devam edecekti. Aksinin olması Gökdeniz'in büyük bir psikolojik bunalıma girmesine sebep olabilirdi.

"Bence de çok güzel olur," diyen Sabi'ydi. Çiçeğini hemen Gökdeniz'in yanına bırakmış ve karşısına oturmuştu. "Bir süre daha buralardayım. Hep birlikte vakit geçirmiş oluruz."

Gökdeniz gülümsemekle yetindi. Her zaman yaptığı gibi güler yüzlü görünmeye çalışıyordu, hastalığının şokunun verdiği hüznü bize belli etmemeye çalışıyordu ama her birimiz onun içinde fırtınaların koptuğunu biliyorduk.

"Bu kadar istiyorsanız gidilir," dedi Merdan Efe. "Ben ayarlarım her şeyi."

"Sen evlenince daha bir sorumluluk sahibi oldun, Merdan," dedi Ebrar önüne gelen saçlarını tepesinden topuz yaparken.

"Yenge, çok üzerime oynuyorsun bak," dedi Merdan Efe de huysuzca. "Eşimin yanında bana laf söyleyip durma lütfen."

"Ay!" dedi Sevcan hafif bağırarak. "Canım çiftim. Eşim de dermiş... Eşini yesinler, Efe Merdan!"

"Geçen gün böyle konuşuyoruz diye yeter diyordun," dediğimde omuz silkti.

"*Ship* damarımın ne zaman tutacağıнын belli olmaması benim suçum değil."

Ellerini birbirine çarparak ayağa kalktı. "O zaman yarına herkes hazırlansın. Bu ekip Uludağ'a gidiyor!"

"Bu ekip Uludağ'a gidiyor," dedi Sabi. "Neler olacak gerçekten merakla bekliyorum."

"Emniyete haber verin. Kimse emniyette değil." *Gökdeniz...*

Bu ekiple bir Uludağ tatili... Başımıza neler gelecekti merakla ve biraz da heyecanla bekliyordum.

"İlaçlarını aldın mı?"

Gökdeniz başını onaylarcasına salladı. "Deren kontrol etti ya az önce hepsini."

"Ben de edeyim," diyerek çantaya uzandı Merdan Efe. "Ne olur ne olmaz."

Gökdeniz onaylayarak arabaya bindi. Deren camdan başını uzattı. "Enişte, ben baktım ya? Ayıp oluyor ama..."

"O kendi kontrol etmeden rahat edemez," dedim gülümseyerek. "Seninle alakası yok, Deren."

Merdan Efe de şoför koltuğuna oturmasının ardından arabayı çalıştırarak dikiz aynasından Deren'e baktı. "Seninle alakalı değil. Ben bakmazsam rahat edemem."

Merdan Efe'nin arabayı sürmesiyle direkt olarak bağlanan telefonumdan müzik listesine girerek Furkan Olgaç'ın *Benim İklimim Incismez Seni* şarkısını açtım. Şarkıyı ilk dinlediğimden beri sözleri o kadar biz gibi geliyordu ki en sevdiğim şarkı olmuştu.

Açtığım şarkıyla Merdan Efe'ye baktığımda bakışlarını yoldan çekmedi ancak dudaklarına güzel bir gülümseme hâkim oldu. Dizinin üzerinde duran sağ elini kaldırarak sol elimi tuttu. Birleşen ellerimizi tekrar dizine bıraktığındaysa mavi keleklerim harekete geçtiler.

"Karadeniz şarkıları açsanıza," dedi Gökdeniz başını iki koltuğun arasından uzatarak. "Bu yol böyle geçer mi aslanım ve onun dişi aslanı?"

"Çok beklersin," dedi Merdan Efe. "Kulaklık tak beğenmiyorsan."

"Birazdan Galatasaray marşları açtırırsın ama İzgi'ye," diyerek isyan edercesine konuştu Gökdeniz. "Ne olacak iki Karadeniz şarkısı dinlese?" Omzunun üzerinden Deren'e baktı. "Bana destek çıkman gereken yerdeyiz."

Ben de omzumun üzerinden ona baktım.

"Aslanınla arana girmemin doğru olmayacağını düşünüyorum, Gökdeniz," dedi Deren göz kırparken. "Burada iş sadece sana düşüyor."

"Böyle anlaşmamıştık!"

"Benim de böyle anlaşmamıştık diyeceğim çok konu var ama bahsini bile açmıyorum," diyerek imayla konuştu Deren.

Gökdeniz gülümseyecek gibi olurken boğazını temizleyerek önüne döndü. "Evet, ne diyorduk?"

"Biz bir şey demiyorduk. Sen boş yapıyordun," dedi Merdan Efe. "Şarkı dinliyoruz, konuşma."

Gökdeniz şarkı konusunda pes etse de tekrardan konuştu. "Odada beraber mi kalacağız aslanım?"

Merdan Efe öfkeli bir soluk bırakırken eliyle Gökdeniz'in kafasını arkaya doğru ittirmeye başladı. "Oğlum, ben evliyim lan evli! Karımla kalacağım! Neden seninle beraber kalalım?"

Gökdeniz onu sinirlendirdiğini anladığında sıtırırken kafasını geri çekse de elini uzatarak Merdan Efe'nin yanağından hızlıca bir makas aldı. "Belki Uludağ tatilimizde kumamla kalmak istemezsin diye düşündüm."

Bu sefer omzumun üzerinde sinirli şekilde ona bakan bendim. "En sonunda seni kumalayacağım, Gökdeniz."

"Kıskanma, İzgiciğim."

Gökdeniz'e cevap vermeden önüme döndüm. Merdan Efe, Gökdeniz'in kafasını bir kez daha ittirdikten hemen sonra elimi yeniden tutarak dizinin üzerine yerleştirdi.

"Sen biraz uyu da dinlen istersen," diyen Deren'i duydum. "Zaten saat daha erken..."

Omzumun üzerinden merakla Gökdeniz'in tepkisine baktım. Bakışlarını Deren'in yüzüne çevirerek başını salladı. "Yastık da mı getirdin?" diye sorduğunda Deren'in kucağındaki yolculuk yastığı dikkatimi çekti.

Deren bakışlarını kaçırarak kucağındaki yastığın üzerine vurdu. "Yat hadi."

Gökdeniz cevap vermedi. Bir süre onun yüzünde asılı kalan bakışlarının ardından derin bir nefes alarak başını yastığa koydu. Cenin pozisyonu almasının ardından gözlerini kapattığında Deren'le göz göze geldik. Ona gülümsediğimde aynı şekilde gülümseyerek bakışlarını kaçırdı. Tekrardan önüme dönüp telefonumu elime aldım. Furkan Olgaç'ın sevdiğim şarkısını biterek yerini KÖFN grubunun *Bi' Tek Ben Anlarım* şarkısına bıraktı.

"Bu kalsın," dedi Merdan Efe. "Benden sana gelsin."

Elini daha sıkı tutarak muzipçe gülümsedim. "Gelsin bakalım."

Teninin üzerinden kayan bi' buzdur

Uzak bakışlarım

Hiç izlememiş olsaydım bu filmi

Canımı acıtırds

Başımı koltuğa daha fazla yaslariken bakışlarımı ona çevirdim. Kemikli çenesi, küçük olmasa da düzgün burnu, dolgun dudakları ve alnına dökülmüş saçlarıyla karşımda muazzam bir manzara vardı. Her gün bu manzaraya gözlerimi açıyor, bu manzarayla beraber gözlerimi kapatıyordum.

Ama seni bilmek

Seni bilmek, seni bilmek

Beynimde bi' kurşun seni bilmek

Seni bilmek, seni bilmek

En büyük ceza

Üzerinden çekmediğim bakışlarım sırtıtmasına sebep olurken bakışlarını birkaç saniyeliğine yoldan çekerek gözlerime çevirdi. "Yedin bitirdin."

Kaşlarım havalandı. "Benim değil mi? Yerim de bitiririm de."

Her anın aklımda, her kıvrımın

Sanmasınlar asla, seni benden ayrı

Savrulur savrulur, saçlarında hayatın

Seni sorsunlar benden, bi' tek ben anlarım

Saatler süren araba yolcuğumuz Uludağ'da ayarladığımız otele girmemizle son buldu. Tüm organizasyonla Merdan Efe ilgilendiği için elbette içim oldukça rahattı. Her şeyin en iyisini ayarladığından şüphem yoktu. Güler yüzlü çalışanlarla küçük sohbetimizin ardından bizim için ayarlanan 44 numaralı odaya vardık.

Odamız tamamen kahve tonlarından oluşuyordu ve oldukça genişti. Pencereden baktığımızda ise çok güzel, karlı bir manzara karşıliyorduk. Tülü çekmiş, manzaraya dalmışken belime dolanan kollarla sırumu göğsüne daha fazla yasladım. "Aç mısınız?"

"Evet," diye konuştuğumda guruldayan karnım da bana onay verdi. Keşke vermeseydi. "Sanırım belli oluyor..."

Yüzünü omzuma gömerek kahkaha attı.

"Karnının da sana onay vermesini beğendim," diyerek dalga geçtiğinde dudaklarımı büzdüm. "Hadi. Üzerimizi değiştirip bir şeyler yemeye gidelim."

"Dışarıda çok güzel sucuk ekmek kokuları vardı. O tarafa gitssek olur mu?" diye heyecanla konuşarak kollarının arasında ona döndüm. "Canım çekti. Hem zaten gece yılbaşı kutlaması için eminim ki hoş bir restorana gideriz."

"Sen nasıl istersen," diyerek dudağını yanağıma bastırdı. "Hazırlanalım ve sucuk ekmek yemeğe gidelim o zaman. Kayak yapmak ister misin?"

"Olur." Kayak yapmayı daha çocukken babamdan öğrenmiştim o yüzden seviyordum. "Ama önce diğerleriyle de konuşalım da ona göre plan yapalım."

"Biz onların ebeveynleri miyiz, İzgi? İstiyorlarsa gelirler zaten..." diye homurdandı.

"Ah, senin şu sadece yalnız kalacağımız planlar yapman, Merdan Efe..."

"Ne yapayım?" Kollarını çözerek benden birkaç adım ulaştı. "Benim bünye yalnızca seninle yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyor." Üzerindeki bordo kazağı bir çırpıda üzerinden çıkararak tekli koltuğun üzerine bıraktı.

"Senin bünye her fırsatta kaslarını bana göstermeyi de seviyor sanırım."

Dilini dişlerinin arasına alarak kocaman sırttı. "Bak. Nasıl da tanıyor-sun beni."

Bavulumuzdaki kıyafetlerimizi dolaba daha sonra yerleştirmeyi düşündüğümünden şu anlık giyeceğimiz kıyafetlerimizi çıkardım. Siyah bir pantolon üzerine kırmızı boğazlı kazağımı giydim. Hafif bir makyajın ardından montumu ve botlarımı da üzerime geçirip beni bekleyen sevgilimin yanına ilerledim. "Çıkabiliriz."

Telefonundan kaldırdığı bakışlarını üzerimde gezdirirken ayağa kalkarak telefonunu ve cüzdanını çantama atmam için bana uzattı. İki adımda yanıma geldiğinde elini montumun fermuarına attı. Yavaş hareketlerle fermuarı yukarı çekerken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Hemen yanımda duran bavuldan beyaz şapkamı da aldığımda düzleştirilmiş olan saçlarımin üzerine özenle taktı.

“Şimdi oldu,” dedi geri çekilirken. “Sıra karnınızı doyurmada, İzgi Hanım.”

Bana uzattığı eline elimi bıraktım. Birlikte odadan ayrılıp lobiye indiğimizde mesaj atmamızın ardından bizimkiler de yanımdaki yerlerini almışlardı. Herkesin onayıyla dışarıda yapılan sucuk ekmek standının önüne geldik. Hava gerçekten oldukça soğuktu. Birkaç dakikadır dışarıda olmamıza rağmen yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Yine de kış mevsimini ve kar yağmasını o kadar seviyordum ki bunu dert etmedim.

Merdan Efe'nin iki elinde tuttuğu sucuk ekmeklerden birini bana uzatmasıyla hevesle uzanarak aldım ve beklemeden yemeye başladım. Ağzımda oluşan güzel tatla birkaç mırıltı çıkarırken Merdan Efe'nin gözlerini kısarak beni incelediğini gördüm. “Ne?”

“Sucuk ekmeği bu kadar sevdiğini bilmiyordum.”

Omuz silktim. “Ben de. Buraya gelince oldu sanırım. Hem kokular sevmeyen insana bile sevdirecek gibi.” Bakışlarımla elinde hâlâ yemeye başlamadığı ekmeğini işaret ettim. “Sen de başlasana. Gerçekten çok güzel...”

Yemeye devam ederken, “O kadar güzel yiyorsun ki,” demesiyle duraksadım. “Seni izlerken doydum.”

“Aşk karın doyurmaz aslanım,” dediğimde kahkaha attı. “Ye hadi, ye.”

“Laflara bak,” diyerek soğuktan kızarmış yanağımı acıtmayacak şekilde sıktı. “Şimdi bunu yiyorum. Sonra beklemeden tadımı alırım ama.”

Başımı sol omzuma eğerek sağ gözümü kapattım. “Bakarız.”

Başını iki yana sallayarak güldü. “Bakarız diyor ya...”

Haline gülmeye başlarken ekmeklerini almış olan diğerleri de yanımdaki yerlerini aldılar. “Ay çok soğuk,” dedi Sevcan. “Dondum.”

“Kar tatiline geldiğimiz için olabilir mi aşkım?” diye soran Kerem'di. “Üşümesen garip olurdu sanki.”

“Kerem'in az konuşup her konuşmasında bu kadar mantıklı konuşması harika abi,” dedi Gökdeniz.

Merdan Efe, “O zaman sen biraz Kerem'le takıl kardeşim,” dediğindeyse Gökdeniz gözlerini kısarak küskün bir bakış attı aslanına.

“Hep kumam İzgi konuşturuyor böyle seni, değil mi?”

Başımı yediğim ekmeğimden kaldırarak şaşkınca ona baktım. "Dönüp dolaşp bir şekilde konuyu bana bağlıyorsun, Gökdeniz! Şurada masumca sucuk ekmeğimi yiyorum." Dirseğimle yanımda dikilen Merdan Efe'yi dürttüm. "Değil mi hayatım? Evet desene."

"Evet," dedi beni hızlıca onaylayarak. "Masumca ekmeğini yiyor benim eşim. Uğraşma."

"Görmemiş," diye homurdandı Gökdeniz. "Görmemiş Yüceer."

"Hangimize dedin?" diye sordu Merdan Efe. "Malum artık İzgi'm de bir Yüceer."

"Yalnız burada beş Yüceer var." Medih ofladı. "Merdan'ın mesaisi yine başladığına göre ortamdan kaçsak iyi olacak."

"Sanki senin ondan farkın vardı," diye söylendi Ebrar. "Hiç Merdan'a laf etme şimdi."

Medih suratını astı. "Senin beni savunman gerekiyordu. Onu değil."

"Ağla bir de," dedi Merdan Efe.

Medih yere eğilerek eline aldığı karları Merdan Efe'ye doğru fırlattı. "Ağlatacağım ben şimdi seni kardeşim."

"Teleferiğe binelim," dedi Sevcan konuya bodoslama girerek.

Hepimiz onu onayladık. Ekmeklerimizi bitirip ilerlemeye başladığımızda Gökdeniz'i dinliyorduk. "Ben, aslanımla İzgi'nin önündeki kısma bineceğim. Arkamı dönüp onlara baktığımda öpüşüyor olacaklar ve onlara Matmazel'in Adnan'la Bihter'e baktığı gibi bakacağım."

Koluyla Deren'i dürttü. "Sen de arkadan duygusal fonlu müziği açarsın."

Deren gülererek başını salladı. "Çok düşündün mü bunu?"

"Aslanım evlendiğinden beri depresyonda olduğumdan hep düşünüyorum. Beni anlayamazsınız. Kimse anlayamaz..."

"Hani aslan yengendim?" diye sordum. "Şimdi evlendik diye depresyona girdiğini söylüyorsun, Gökdeniz. Açıkçası kırıldım."

Yan gözlerle bana baktı. "Kusura bakma, İzgi. Bazen aşklar biter, hatıralar kalır."

"Ha, o şarkı da size yazıldı yani?"

Ne sandın dercesine baktı bu sefer de. "Bunu da mı kiskanacaksın?"

"İzgi'nin seni kıskandığı yok," diye konuştu Merdan Efe. "Ama senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim kardeşim. Yakında alnında *kukunç* yazacak."

"Bırak bırak," dedim hafif kaymış şapkamı düzeltirken. "Bundan sonra kartlar yeniden dağıtılıyor. Bittin sen, Gökdeniz. Artık sana hamsi yok."

Gözlerini kocaman açmasının ardından karların üzerinde zor da olsa koşarak yanıma geldi. Omzuyla Merdan'ı yanımdan ittirirken koluma girdi. "Şaka yaptım ki."

"Sen şakayı kaka yaptın bir kere," dedi hemen arkamızdan gelen Ebrar. "Sakın inanma bunlara, İzgi!"

Gökdeniz kötü kötü ona baktı. "Tek küfrü kaka demek ya ondan fırsat bulunca bana yapıştırdı lafı Ebrar. Yer mi Karadeniz çocuğu? Sen ona inanma, İzgi. Ben hep en çok seni seviyorum. Ebrar sanırım ona yengelikte rakip olduğun için kinlenmiş."

"Adam iki dakikada senaryo yazıyor anasını satayım," dedi Medih. "Git senarist ol birader. Karımla uğraşırsan seni karlara gömerim."

Gökdeniz kolumdan çıkıp bu sefer de Medih'in yanına gitti. "Beni karlara gömer misin gerçekten?"

"Hasbinallah..."

Gökdeniz'in şebeklikleri ve bol gülüşlerimizle geçen dakikalar sonrası teleferikteki yerimizi aldık. Fikir Sevcan'dan çıkmış olsa da ani bir kararlar Sevcan ve Kerem daha sonra binmeye karar vermişlerdi çünkü Sevcan'ın fotoğraf çekilme aşkı tutmuştu. Kerem de onun kameramanlığını yapıyordu. Sevcan başlarda aşırı kötü fotoğraflar çeken Kerem'i resmen fotoğrafçı birine dönüştürmüştü. Gerçekten tebrik edilecek kadındı.

"Gel bakalım," diyen Merdan Efe'ye baktım. Bana açtığı kollarının arasına girerek başımı göğsüne yasladım.

"Gökdeniz gerçekten ön tarafımızda," dediğimde gözlerini devirerek güldü. "Deli bu çocuk..."

"Deren'i de almış yanına. Görüyor musun?"

"Aralarında aşk olmasa bile iki çok yakın arkadaş olacak gibi," dediğimde mırıltularla beni onayladı. "Sence ileride Gökdeniz kalbini tamamen özgür bırakıp Deren'i oradan içeriye alır mı?"

Çenesini saçlarımın üzerine bastırdı. "Kocanla dedikodu yapmak mı amacın?"

Gülerek karnına vurdum. "Dedikodu değil bu!"

"Hadi ya? Neymiş o zaman?" diye sordu muzipçe.

"Kocamın fikrini öğrenmeye çalışıyorum yalnızca. Ne var bunda? Buna dedikodu denmez bir kere."

"İyi, öyle olsun bakalım."

"Olsun," dedim. "Ee, cevap vermedin. Sence olurlar mı?"

"Olabilir," diye konuştuğunda göz devirdim.

"Gerçekten çok güzel bir cevap..."

“Yavrum ne diyeyim?” diye isyan edercesine konuştu. Hem onu dinliyor hem de bakışlarımı etrafta gezdiriyordum. Gerçekten huzur verici bir andı. “Olur herhalde. Yani, neden olmasın? Deren ona iyi geliyor ama Gökdeniz de hiçbir kadını yara bandı yapacak bir adam değil. Sabi konusunu tamamen kapatmadan Deren konusunu açmaz. Bunu ona da söylemiştir.”

“Bence güzel olurlar,” dedim bakışlarımı manzaradan çekip onlara çevirirken. Gülüşerek bir şeyler konuşuyorlardı. “Sabi de ancak Gökdeniz aşk konusunda tamamen mutlu olduğunda suçluluk hissinden kurtulur gibi geliyor. Her ne konuşsak da böyle hissetmesini durduramadık.”

“Valla bilmiyorum,” dedi, şapkamdan açıktan kalan saçlarımla oynarken. “Ben anlamam bu işlerden.”

“Sen aşk işlerinden çok da iyi anlıyorsun bu arada... Yeme şimdi beni.”

“Yerim şimdi seni,” dedi ve devam etti. “Ben aşk işlerinden değil, yalnızca İzgi Gökyel işlerinden anlıyorum.”

“Senin aşk kavramın benden mi ibaret?” diye sordum sanki vereceği cevabı bilmiyormuşum gibi.

Dudaklarını, öpmese de yanağımda gezdirdi. “İlgi mi istiyorsun?”

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. “Ne alakası var şimdi?”

“Cevabını bildiğin soruları soruyorsun,” dedi muzipçe.

Kollarımı önümde bağladım. “Sohbet ediyorduk.”

Ondan uzaklaştığım için kaşlarını çattı. Beni tekrardan kolları arasına çekerken, “Kollarımdan çıkmasana,” dedi.

“Hıhım...”

Sırtımı göğsüne yasladım. Cebimden telefonu çıkarıp kamera kısmını açtım ve elimi havaya kaldırarak ikimizi kadraja aldım. Merdan Efe yüzünün yarısını saçlarımla arasına gömerken gülümseyerek kameraya baktı. Boştaki elimi yanağına yaslayarak ben de kocaman gülümsediğimde küçük yuvarlağa basarak bu anımızı ölümsüzleştirdim.

“Kayak yapar mıyız bugün?” diye sorduğumda beni onayladı, “Gece yarısı sakın beni kaçırmaya kalkma. Hep beraber gireceğiz yılbaşına.”

Ofladı.

“Oflama bana, Merdan Efe.”

“Göbek bağımız bir mi kesildi onlarla?”

“Hayır ama her zaman baş başa olmamıza gerek var mı?”

“Evet.”

Derin bir nefes aldım. “Asla kabul etmiyorsun.”

“İyi tamam, kaçırmam seni,” diye konuştu.

Bol konuşmalı ve Merdan Efe’ye göre dedikodulu teleferik yolculuğumuzun ardından kayak yapmak için üstlerimizi tekrardan değiştik.

Ardından gerekli eşyaları alarak tepeye çıktık. Çocukluğumdan beri buraya gelerek babamla kaydıığımız için tecrübeliydim.

“Şimdi Onyekuru olacağım,” dedi Merdan Efe.

Anlamadım.

Sabi, Medih ve Gökdeniz gülerken Deren dışında üçümüz de onlara uzaylı görmüş gibi bakmaya başladık. “Efe Merdan yine Galatasarayca konuşuyor galiba,” dedi Sevcan. “Bir sözlük falan yapsa bari de biz de anlasak kendisini.”

“Fenerbahçe’yle alakalı olduğunu biliyorum,” dedi Deren. “İzgi, sen Fenerbahçeli değil miydin en son?”

Merdan Efe avının kokusunu alan aslan gibi yanımızda belirdi. “İzgi, Fenerbahçeli değil.”

Deren sırttı. “Şu an değil onu anladım da... ben gitmeden öyleydi diye hatırlıyorum.”

“Yok,” diyerek itiraz etti Merdan Efe. “Yanlış hatırlıyorsun. Değildi.”

“İzgi’ye soralmı,” diyerek zorladı onu Deren. Kahkaha atmamak için zor duruyordu. “İzgi, hangimiz haklıyız?”

Boğazımı temizledim. “Beni sıkıştırmanızı hiç etik bulmadığımı belirtmek istiyorum.”

“İzgi,” diye konuşmaya başladı Merdan Efe. “Söylesene kuzenine, bebeğim.”

·*Bebeğim...* Şike vardı.

“Geçmiş geçmişte kalmıştır,” dedim. “Lütfen herkes bugünümüze odaklanabilir mi? Ben bugüne odaklanıyor ve kayak yapmaya gidiyorum.”

İlerlemeye başladım.

“Yukarıda yakışıklı kayak hocaları var Efe Merdan, haberin olsun,” dediğini duydum Sevcan’ın. Bu kadın gerçekten bu işi çok iyi biliyordu. “Bence İzgi balımı yalnız bırakma. Benim arkadaşım dünya güzeli malum.”

“Sen yukarıda yakışıklı kayak hocaları olduğunu nereden biliyorsun?” diye soran Kerem’i duydum en son. Gülerek ilerlemeye devam ettim.

Onlardan iyice uzaklaştığım için artık seslerini duyamıyordum. Birkaç saniye sonra yanımda hissettiğim bedenle gülümsedim. “Nereye gidiyorsun bensiz?” diye sordu huysuzlaşan sesiyle. “Ya karların altında kalsaydım, İzgi?”

“Asıl ben karların altında kalacaktım,” dedim. “O kadar üzerime geldiniz, düşün.”

Şaşkınlıkla duraksadı. “O kadar da değil.”

Benim kayak ekipmanlarım da onda olduğu için rahatça yürüyordum. “Bu koca gözlüklerle seni doğru düzgün göremiyorum.”

Bir kez daha güldüm. En tepeye çıkmak için birlikte telesiyeye binerek kaymaya başlayacağımız yere geldiğimizde yan yana durduk. Burası fazla kalabalık ama biz yine de en sakin olan kuma gelmiştik. Kayarken birine çarpma riskine karşı buna karar vermiştik. Her şeyin hazır olmasıyla yan yana durduk. "Hazır mısın aslanım? Aşağıda buluşalım."

"Yavrums, bak dikkatli ol," diye konuştu. "Seni düşünmekten odaklanamayıp bir yerimi kırmam inşallah."

"Allah korusun," dedim kaşlarımı çatarak. "Ben tecrübeliyim, korkma Hadi."

Tecrübeliyim, bilgiliyim...

"Tecrübelisin, bilgilsin," dedi. "Sen artık ders almaz ders verirsin güzelim."

Ona el sallayarak kaymaya başladım. Arkamdan seslenmesiyle onun da hemen arkamdan geldiğini bilerek daha çok gülümsedim. Kayak öğretmemim babamdı. İlk defa onun dışında biriyle gelmişim buraya ve ilk defa onun dışında biriyle beraber kayak yapıyordum. Sevcan kayak yapmayı sevmezdi, bu yüzden dönüşte onları annemle birlikte sıcak çikolata içerken buluyor olurduk.

Babamın öğrettiği gibi yavaşlayarak kendimi durdurduğumda Merdan Efe de hemen karşımdaki yerini aldı ve dudaklarını saran atkırı çekti. Diğerlerinin de bize katılmasıyla birkaç saat yalnızca kayak yapmış ardından ekipmanları yerine bırakarak duş almak için odalarımıza dönmeye karar vermiştik. Herkes otele girerken Merdan Efe elimi tutarak bizi farklı yöne ilerletmeye başladı. Ona itiraz etmeden adımlarını takip ettim. Sakin, birkaç kişinin olduğu yerleri gezerken elimi bırakarak yerden aldığı karları top haline getirerek üzerime fırlattı.

"Ama bu savaş ilanı!" diye bağırdım. "Hem de ben hazırlıksızken!"

"Şimdi sana kartopu atacağım diye haber mi verseydim, İzgi," dedi ve tekrardan bir kartopunu fırlatacağı sırada arkamı dönerek kaçtı. "Şimdi sana kartopu fırlatacağım güzelim. Haberin olsun..."

"Ya, Merdan Efe!"

Ondan kaçmamla kahkaha atarak hem peşimden koşmaya hem de karları üzerime fırlatmaya devam etti. Öyle hızlıydı ki kaçmaktan kar fırlatmamıştım bile. Kendimi yorgunlukla yere bırakırken adımlarını önümde durdurdu. Elindeki kartopunu havaya fırlatıp tutarken sırtarak yüzüme bakıyordu. "Yapma," dedim masum olduğumu düşündüğüm bakışlarımla gözlerine bakarken. "Ben senin canınım, yapma."

Bakışlarım etkili olmuş olacak ki duraksadı. Bunu fırsat bilerek yerden aldığı karları hızla top haline getirip tam yüzünün ortasına fırlattım.

Merdan Efe neye uğradığını şaşırırken kahkaha atarak ayağa kalktım ve tekrardan koşmaya başladım. “Öyle değil böyle hazırlıksız yakalarlar, aslanım!”

“İzgi!” diye bağırdı arkamdan. “Böyle olmaz ama! Düpedüz şike bu! Sana olan zaafımı kullandın. Saymıyorum.”

“Sayma,” diye bağırdım omzumun üzerinden ona bakarken. Yeterli derece uzaklaştığıma kanaat getirince durdum ve yüzündeki karları söylenerek temizlemesini izlemeye başladım. “Sonuçta kartopu yüzünle buluştu mu? Buluştu!”

“VAR’a gidelim,” diye bağırdı.

Karları tamamen yüzünden temizlemesiyle sinsince bana yaklaşılmaya başladı. “Ben sana kıyamadığımdan yalnızca sırtına atıyordum,” diyerek vicdan azabı çektirmeye çalışıyordu ama yemezdim. “Hiç acımadın yapıştırdın suratıma. Bak, kıpkırmızı oldu suratım.”

“Ne güzel işte hayatım,” derken ben de adımlarımı geri geri atmaya başladım. “Sen seversin kırmızıyı.”

“Kırmızıyı böyle yüzümde sevmiyorum, İzgi!”

“Seviyorsun seviyorsun,” derken eğilerek karlardan iki kartopu yaptım ve iki elimle tuttum. “Daha fazla yaklaşma yoksa atarım.”

“At tabii at,” dedi beni dinlemeyip üzerime doğru yürürken. “Sonra da koş ama. Sakın yakalanma bana.”

Yutkundum. “Bana ne yapacaksın?”

“Onu da yakalayınca görürsün,” demesiyle adımlarını hızlandırması bir oldu. Çığlık atarak iki kartopunu da üzerine fırlattım ve hızla arkamı dönerek koşmaya başladım. Artık kimselerin olmadığı kısma geldiğimde durdum.

Merdan Efe yoktu.

Tedirgince etrafıma bakındım. “Nereye saklandın?” diye bağırmamla bir cevap alamadım. “Merdan Efe?”

Yine hiçbir cevap alamazken şu an bu ortamda tek olmamla içimi bir korku sardı.

Tam geldiğim yolu tekrar dönüp ismini bağıracağım sırada aniden halıvalanmamla dudaklarımdan korku dolu bir çığlık koptu. “Bebeğim, nereye gidiyorsun bensiz?”

“Merdan Efe!” diye bağırdım bu sefer de. “Aklımı çıkardın yine! Nereye kayboldun Allah aşkına? Birkaç saniye içinde kafamda ne senaryolar kurdum bir bilsen. Tüm korku filmleri kafamın içinden geçti.”

Beni kucağından bırakmadan yüz yüze gelmemizi sağladığında kollarımı sıkıca boynuna sardım. “Öyle bir arkana bakmadan koşuyordun ki

beni göremeyince ne yapacaksın diye merak ettim,” dedi. “Nasıl da korktrun ama... Kıyamam benim güzelime.”

“Korkarım tabii,” dedim. “Koşarak Uludağ dışına da çıksam peşimde olursun diye öyle koştum.”

Dudaklarını yanağıma bastırarak gülümsedi. “Ha şunu bileydin... Asla bırakmam peşini.”

Kollarımı boynundan sıkılaştırdım. “Biliyorum. Bırakmazsın.”

Merdan Efe de belimdeki kollarını sıkılaştırırken aniden etrafında dönmeye başladı. Başımı geriye doğru atarak kahkaha atmaya başladığımda yüzünü boynuma doğru gömdü.

Mavi kelebeklerimin delirircesine kanat çırpmalarının ardından, “Dur!” diye bağırdım. “Düşeceğiz!”

“Düşelim,” dedi ve dönmeyi kesip bizi yere bıraktı. Ben altta kalırken Merdan Efe üzerime doğru uzandı. “İlk düşüşümüz değil. Yine birlikte kalacağız.”

“Her zaman olduğu gibi,” dedim nefes alış verişlerimin arasından. Karların üzerine serilen saçlarımın üzerinde gezindi bakışları. “Saçlarımı çok mu seviyorsun?”

Bakışları gözlerime döndü. “Çok seviyorum.”

“Şimdi Gökdeniz’in ve Sevcan’ın bin türlü imalı sözlerini ve gülüşünü çekeceğiz,” diye söylendim elinden tutarak daha hızlı yürümesini sağlarken. “Resmen bırakmadın beni!”

Bana inanamıyor gibi bakmaya başladı. “Ben mi bırakmadım seni?” diye sordu hayretle.

Boğazımı temizledim. “Evet.”

Gülerek beni kollarının arasına çekti. “Evliyiz biz kızım,” dedi eğlenen bir tonda. “Onlardan ayrı takılmamız çok doğal. Anlar onlar bizim halimizden...”

“Ama buraya hep beraber vakit geçirelim diye geldik ya hani, Merdan Efe.”

“Ben bu yüzden gelmedim,” diye söylendi. “Bunu siz çıkarttınız. Kimse benim adıma konuşmasın.”

“Yabani,” dediğimde omuz silkti.

Merdan Efe’nin söylediği gibi oldu. Hep birlikte yiyeceğimiz akşam yemeğine geç kalmamış, hiç yetişememiştik. Duş alıp hazırlandıktan sonra baş başa bir akşam yemeği yemiştik. Ona her ne kadar toplu vakit geçirmek için geldiğimizi söylesem de baş başa yediğimiz yemekten de hiç şikâyetçi

değildim. Şimdi ise yeni yıla girmemize yarım saat kalmışken bizimkilerin yanına geçiyorduk.

"Bugün sen Serhan'la konuştuktan sonra ben de arayıp konuştum. Uzun zaman oldu hiç görüşemedik onunla da."

Başını salladı. "Sürekli yoğunum diyor herif. Bir buluşalım göstereceğim ben ona yoğunluğu."

"Az önce ben lavabodan yanına gelirken sen telefonunu kapattın," dedim. "Kimdi o?"

"Bilal," dedi. "Yeni yılınızı kutluyor," diye devam ettiğinde gülümse-dim. "Bir de bana diyor ki *yeni yılda Beşiktaş taraftarı olman dileğiyle.*" Arda Turan'ın yedek kulübesinde otururken şokla sahaya dalmış hali gibi bakma-ya başladı bana. "Düşünsene koskoca Merdan Efe Yüceer, Beşiktaş taraftarı olmuş." Alayla güldü. "Allah Allah ya. Söylerken bile tüylerim diken diken."

Tüyleri soğuk havadan da diken diken olmuş olabilirdi ama bunu ona söylemedim.

"Sakin ol, hayatım. Yine seni delirtmek için söylemiş işte."

Gözlerini devirdi. "Kırmızı kartı gösterip atacağım o Beşiktaşlıyı haya-tımdan artık."

"Hayatında baş belası bir Hamsi de var ama unutma," dediğimde bu sefer de başım karlara gömmek istermişçesine baktı. Soğuk havayla üzerim-deki montuma daha sıkı sarıldım. "Bu senin kaderin, Merdan Efe. Kaderin bu senin..."

"Alnuma yazdı kader silemedum," diyerek ikimizin arasından kafasını uzatan Gökdeniz'le irkildim. "Nerede kaldınız çifte kumrular? Biz bu taraf-ta değil, daha sakın diye arka taraftayız. Sizi almaya geldim."

"Sizden kaçıyorlardı," dedi Merdan Efe olduğu yerde dururken.

Gökdeniz, "Teessüf ederim," dediğinde Merdan Efe'nin kaşları havalandı.

"Teessüf mü edersin? Oğlum senin kelime haznen bu kadar geniş miydi?"

"Alındım, gücendim," dedi Gökdeniz. "Elbette geniş. Sen de sanki üç kelime biliyormuşum gibi mübalağa ediyorsun aslanım."

"Gökdeniz'e bir şeyler olmuş. Bu Gökdeniz benim tanıdığım Gökdeniz değil."

Merdan Efe ve yine Galatasaray-Barcelona maçı...

Evet, artık değiştirdiği cümlelerin bile kime ve neye ait olduğunu anla-yabiliyordum.

Adam resmen bana da *level* atlatmıştı, inanılmazdı.

* Volkan Konak – Aleni Aleni.

"Abi sen bu Barcelona olayını aşamadın," dedi Gökdeniz. Birlikte tekrar ilerlemeye başladık. "Psikoloğunla bir de bu konuyu mu görüşsen? Yakında Barcelona'ya bir daha asla gitmem falan dersin sen."

"Gitmem zaten," diye konuştu Merdan Efe. "Ne işim var benim orada? Barcelona beni gezmeye gelsin."

Gökdeniz umutsuzca bana döndü. "Evlendiğin adama dön de bir bak." Dönüp baktım. "Mükemmel biri."

"Seni de kendine benzetmiş," dedi bu sefer de. "Yakında sen de Fatih Terim sözlüğüyle konuşmaya başlamayacaksın değil mi, İzgiciğim?"

"İnsanın sığınacağı bir liman olmalı," diyerek başladım konuşmaya. "Kafasını yaslayacağı, derdini dinleyeceği ama sevdiği bir yer olmalı."

Merdan Efe yüzündeki gurur dolu ifadeyle bana döndü. "Muslara ödül alırken Fatih Terim'in Muslara'ya bakışı gibi bakıyor resmen," dedi Gökdeniz.

"İşte benim karım!"

"İnan bana karın olduğuna iknayız aslanım," dedi Gökdeniz bezgince. "Hatta merak etme," diyen Gökdeniz'le üzerimdeki bakışları ona döndü. "Şu an Bursa'dayız. İzgi'nin evli olduğunu Kars'tan bile görebilirler. Malum benim kadar taşı olan yüzük almışsın. Ama biliyorum ben senin amacını. Şovmen Yüceer seni..."

Ara sıra şov yapmayı sevdiğini ben de düşünüyordum.

"Karıma yakışan yüzüğü aldım. Söylediğinle alakası yok."

"Aynen aynen," diyerek alaylı bir tonda konuştu Gökdeniz. "Zaten kendine de benzetmişsin kızı."

Kıkırdayarak başımı göğsüne yasladım. "Yüceer soyadının hakkını verelim, değil mi?"

"Lütfen babanın yanında da böyle konuş," dedi. "Lütfen, İzgi."

"Hayatım konuşurum tabii ki," dediğimde şaşırdı. "Babam yalnızca neden böyle konuşuyorum diye şaşırır. Herkes senin gibi Fatih Terim sözlerini ezberlemiyor maalesef. Sanmam anlayacağını."

"Sen bana manyak gibi hocamın her dediğini hafızanda mı tutuyorsun diyorsun, İzgi?"

"Evet," dedi benden önce cevap veren Gökdeniz. "Sadece İzgi değil, hepimiz diyoruz."

"Çok sevmekten bunlar," demekle yetindi Merdan Efe.

Diğerlerinin yanına geldiğimizde beklediğim gibi olmadı. Kimse geç kalmamızla ilgili imalı bir söz ya da bakış göndermemişti, bu yüzden rahatlamıştım.

“Yeni yıla girmeden aslanıma aldığım hediyeyi vereceğim,” diyerek kenardan aldığı kırmızı kutuyu uzattı Gökdeniz. Merdan Efe şaşırda da bir şey demeden kutuyu eline alarak kurdelesini çözmeye başladı. Hepimiz merakla onu izliyorduk. Kurdeleyi çözüp kutunun kapağını açtı ve gördüğü her neyse başını iki yana sallayarak gülmeye başladı. Hediyeinin ne olduğuna bakmak için ona biraz daha yaklaştım ve kutunun içindeki sarı aslan peluşuyla sırtıma başladım. “Aslanıma aslan aldım,” dedi Gökdeniz sırıtarak.

“Hamsi yine şaşırtmadı,” dedi Medih. “Ben aslan değil miyim oğlum? Bana neden almadın?”

“Evet,” diyerek destekledi onu Ebrar. “Benim kocamın neyi eksik? Hem benimki büyük aslan...”

“Saçmalamayın,” diyerek tersledi Gökdeniz. “Benim tek bir aslanım var ve onu aldatamam.” Duraksadı. “Her ne kadar o benim üzerime kuma getirse de...”

“Bak hâlâ!” Önümde duran kuruyemişlerden birkaç tanesini ona fırlattım. “Sana dava açacağım!”

Gökdeniz, Deren’in yanına geçip otururken umursamazca omuz silkti. “Açarsan aç. En yakın arkadaşımın eşi avukat. Ben kazanırım.” Hepimiz soru işaretleri dolu gözlerle ona bakmaya başladığımızda bakışlarını tek tek üzerimizde gezdirerek omuz silkti. “Ne var?”

“En yakın arkadaşın kim?” diye soran Merdan Efe oldu.

“Sensin ya, aslanım.”

“Al,” diyerek elindeki birkaç cipsi Gökdeniz’in ağzına tıktırdı Kerem. “Ne dediğini bilmiyorsun kardeşim, bari mideni doyur.”

Gökdeniz dolu ağzıyla yine de konuşmaya çalıştı. “Ayıp oluyor ama kanka.”

Onlara gülerken yanımda sessizce oturmuş telefonuyla oynayan Sevcan’a döndüm. “Dünya’dan Sevcan’a? Hey?”

“Ay dur, İzgi kuşum,” dedi bakışlarını telefon ekranından çekmeden. “Kerem’e yüz tane fotoğraf çektirdim. Onları seçmeye çalışıyorum.”

“O favorilediklerin güzeldi,” dedi Sabi de sohbetimize katılırken. “Kerem abiyle olan fotoğraflarınız ayrı efsane çıktılar ama. Bence önce onları at.”

“Kendi çekti diye böyle diyor,” dedi Ebrar.

“Ya da Sabi’nin aşk perileri gelmiştir,” dedi gülümseyerek Sevcan. “Kız ne yapıyorsun sen Fransa’da? Hiç anlatmıyorsun da... Şu kimliğini gizleyen magazin sayfası mı?”

“O sayfa olsa olsa sen olurdun, Sevcan,” dediğimde dudaklarını büzerek bana hak verircesine başını salladı. “Bazen olduğunu düşünmüyor değilim...”

“Ben olsaydım sadece sizi paylaşır sayfayı *merdanefeizgife* sayfasına dönüştürürdüm,” dediğinde bu sefer ona hak veren ben oldum. “Canım çiftim benim. Bu hayattaki en mutlu insan benim.”

Deren, “Sevcan yine bildiğimiz gibi,” diyerek sohbetimize dahil olduğunda bana bakarak göz kırptı. “Kuşlar bana bu mutlulukta senin payının büyük olduğunu söyledi, Sevcan.”

“Kuşlar değildir o,” dedi Sevcan. “Hamsi’dir o Deren’im. Kuş olsa Efe Merdan duramazdı.”

“Hâlâ Efe Merdan diyor ya,” diyerek güldüm.

“Sahiden,” dedi Deren. “Neden Efe Merdan diyerek isimleri ters söylüyorsun sen?”

Sevcan omzuyla beni dürterek Deren’i işaret etti. Bu *sen anlat* demekti. “Merdan Efe’yle aramızda bir şey yokken Sevcan kendisine enişte demeye başlamıştı. Bir keresinde de tam enişte diyerek pot kıracakken onu Efe Merdan’a çevirdi. O gün bu gündür Efe Merdan diyor. Sevcan İncihan işte...”

“Abim de hiç sorgulamamıştı ama,” dedi Sabi eğlenceli bir tonda. Bu gece çok güzel oluşu dikkatimi çekti. Sarı saçlarını tepeden topuz yapmıştı. Sade bir makyaj ve uzun kollu mini elbisesiyle oldukça şık duruyordu. “Merdan Efe Yüceer, konu İzgi Gökyel olunca bazen saflaşabiliyor.”

“Benim ve eşimin adı mı geçti orada?” diyerek önce sesini duydum. Ardından belimde kollarını hissettim. Sırtımı göğsüne yaslamamı sağlarken elimi de karnımı üzerine kaydıracağı elinin üzerine koydum. “Arkamdan dedikodumu mu yapıyorsun sen, Sabi?”

“Esağfurullah, abiciğim. Hem dedikodunu yapsam İzgi yengem buradayken mi yaparım? Hemen söyler sana valla!”

“Aşk olsun,” diye konuştum kaşlarını çatarak. “Ben ispiyoncu muyum, Sabi?”

“İspiyoncu demeyelim de yüzde yüz beyci diyelim, yengeciğim.”

“Hanımın yüzde yüz beyci, beyin de yüzde yüzde hanımcı olduğu ilişki,” diyerek gökyüzüne baktı Gökdeniz. “Nasip olur mu be?”

“Olur olur,” dedi içten bir gülümsemeyle Ebrar. “En çok sana olur hatıra, Hamsi.”

Gökdeniz bir şey demeyerek sessiz kaldığında yan gözlerle Deren’e baktı. Deren ise bu konuşmalar karşısında sessiz kalarak önündeki bardağından kaldırmadı başını.

Gülümsedim.

Gökdeniz için çok mutlu olacağı zamanların az kaldığını hissedebiliyordum.

"Hadi dans edelim," diyerek ayağa kalktı Sabi. "Her yer ışıl ışıl, müzik çalıyor. Bu gece yılbaşı gecesi ve biz böyle oturacak mıyız gerçekten? Sabaha kadar buradayız!"

"Dans mans edemem," diyerek arkamızda duran koltuğa oturdu Merdan Efe. Elimi tutarak beni de yanına çektiğinde itiraz etmeden yanına oturdum. "Sen etmek istiyorsan et tabii," dedi kulağıma doğru. "Zaten şurada az zaman kaldı yeni yıla girmemize."

Omuz silktim. "Dans edesim yok ki."

"Dans edesin yok mu ki?" diye sorduğunda gülerek yanağını sıktım. "Ah! İzgi bak acıtıyor bu hareketin güzelim!"

"Ne yapayım? Yanakların tam sıkarak sevmelik..."

Sessiz kaldı ama yüzündeki gülümseme yerini koruyordu. Sabi, Ebrar ve Sevcan dans etmek için piste çıkarken Medih, Kerem'in yanına geçerek onunla sohbet etmeye başladı. Deren ve Gökdeniz ise sessizce etrafı inceleyordu. Tabii arada bakışları birbirlerine kayıyordu ama bu pek de uzun sürmüyordu.

Merdan Efe bir eliyle saçlarımı severken burnunu da saçlarıma yaslayarak gözlerini kapattı. Aslında yorgundu. Çok yorgundu hatta ama hiçbimize belli etmemeye çalışıyordu. Balayımızı yarıda kesip Gökdeniz için buraya geldiğimizden beri o kadar stres yapmıştı ki o kötü hislerin onda bıraktığı yorgunluk hâlâ duruyordu. Gökdeniz için elinden geleni yapmıştı, yapmaya da devam edecekti ama ruhsal yorgunluğu onu zorluyordu.

Bizi kırmayıp buraya gelmeyi kabul etse dahi bu kaçamak onu çok da açacak gibi değildi. Bizimkilere gülümsüyor olsa da arka planda Gökdeniz için ne kadar üzüldüğünü bir ben görebiliyordum. Yine de tüm üzüntüsüne rağmen her daim güçlü görünmeye çalışarak en yakın dostuna güç vermesi paha biçilemeyecek kadar değerliydi.

Düşüncelere dalmış bir vaziyette etrafı incelerken Merdan Efe'nin ani bir hareketle ayağa kalkıp beni de ardından kaldırması bir oldu. "Nereye?" diye sorsam da müzik sesi o kadar fazlaşmıştı ki beni duymadı. Hızlı adımlarla montlarımızı giyerek olduğumuz mekândan çıktığımızda bizi sessiz sakin, tüm Uludağ'ın görüldüğü bir uca getirdi. Saate baktım.

23.57.

"2021'e girerken tek başımaydım," dediğinde beni önüne çekerek sırtını göğsüne yasladı. Kolları sıkıca etrafımı sararken çenesini omzuma yaslayarak burnunu yanağıma dayadı. "Tahmin edeceğin gibi yeni yıl bana

saçmalık geliyordu. Alt tarafı sayı değişikliğiydi. Tek başıma, sıfır umutlarla girdiğim 2021 yılı seni bana getirdi. Ben artık şimdi ve bundan sonraki yıllarda yeni yıla yalnızca bir sayı değişikliği olarak bakamam. Bu, rûm hayatımı değiştiren kadına haksızlık olur.”

Sözleri üzerine başımı hafifçe çevirerek burnumu boynuna sürttüm. “Ben de senin gibiydim. Sevcan her ne kadar parü diye tutursa da yeni yıla girmek çok da taktığım bir mevzu değildi. Seni tanıdığımndan beri artık her yeni yılın da anlamı oldu, Merdan Efe. Çünkü artık her yeni yıla senin yanında, senin kollarının arasında gireceğim.”

“İyi ki,” diyerek kollarını daha sıkı sardı. “2022 bizim olsun, İzgi Yüceer.”

“İyi ki,” diyerek tekrarlardım. “2022 bizim olsun, Merdan Efe Yüceer.”

Havai fişeklerin patlamaya başlamasıyla dudaklarının dudaklarımız üzerinde hissettim.

Sevgili 2022...

*Umarım o çok istediğimiz bebek hayalimizin bize kavuştuğu yıl olursun.
Tek dileğim bu.*

Gökdeniz & Sabiha

Yeni yıla on dakika kalırken Gökdeniz'in Sabiha'nın yanına gitmesiyle Deren de dudaklarında burukça bir gülümsemeyle kendini dışarıya attı. Her çiftin bir kenara çekilmesiyle soluğu Sabi'nin yanında alan Gökdeniz neler diyeceği hakkında ilk kez bu kadar bilgiliydi. “Konuşalım mı biraz?” diye sordu Sabiha'nın mahcup bakışları karşısında. “Kısa sürecek.

“Gökdeniz... Tabii ki konuşalım, o nasıl soru?” diye mırıldandı Sabiha. “Uzun sürse de sorun olmaz. Daha önemli bir işim yok.”

“Şu bakışlarından sonra insan konuşup konuşmamak arasında kararsız kalıyor,” diyen Gökdeniz'le, Sabiha başını eğdi. “Eğme başını. Mahcup bakma. Olduğum ortamlarda ben varım diye sessiz kalma. Benimle konuşmak istediğinde tereddüt etme. Sen ne yaptın ki ben sürekli şu bakışlarıyla karşılaşıyorum? Ne yaptın da benimle aynı ortamda olmaya çekiniyorsun? Bak... Bir şeyler yaşandı ve üzeri kapandı. Bir daha açılmamak üzere kapandı hem de,” dedi üzerine basa basa. “Senin bu davranışların benim de suçlu hissetmeme sebep oluyor.”

“Hayır,” diyerek hızlıca itiraz etti Sabiha. “Gökdeniz, benim elimde değil. Seni üzdüğümü bilmek her yüzüne baktığımda mahcup olmamı

sağlıyor. Seni üzdüm ve hiç olmadığım kadar suçlu hissediyorum. Senin, bizimkilerin sözlerini dinliyorum ama elimde değil ki.”

“Beni üzmedin,” dedi Gökdeniz tek nefeste. “Suçlu hissetmenin nedeni buysa artık böyle bir neden yok. Beni sevmediğin için benden özür dileyecek duruma geldin. Böyle şey olur mu? Kim kimi sevmek zorunda ki sen suçlu olasın? Yapma, Allah aşkına yapma. Kendine de bana da yapma bunu. Ben konuyu kapatmak istedikçe sen bakışlarınla ve hareketlerinle o kadar belli ediyorsun ki bir şeyleri, o konu bir yerden patlak verip duruyor. Sen böyle yapma ki ben de hayatıma devam edeyim artık.”

Gökdeniz kısa bir an duraksayarak devam etti. “Senin abin benim en yakın arkadaşım. Biz seninle sürekli aynı ortama gireceğiz. Sen de bir ilişki içine girmeyecek misin bir gün? Gireceksin. O kişi de girecek aramıza. Bizim bunları en başından aşmamız lazım ki ileride sana da bana da sorun olmasın. Ve emin ol... bir gün gözlerinin içini parlatmayı başaran bir adamla gelersen yanımıza, senin için en mutlu olan kişi ben olacağım.”

Sabiha dolan gözlerini kırıpıştırıp uzun zaman sonra ilk defa Gökdeniz’in gözlerinin içine cesurca bakabildi. “Benim için o kadar değerlisin ki seni benim üzmüş olmamı kaldıramadım. Herkes benim bir suçum olmadığını söylese de sanki yanınıza geldiğimde herkes seni üzdüğüm için beni suçluyor gibi bakıyordu. Böyle hissettim, sizden uzak durdum. Seninle tekrardan konuşmaya cesaret edemedim. Seni hastaneye kaldırdıklarını duyduğumda neler hissettiğimi anlatamam, Gökdeniz. Sen benim için hep çok değerliydin, hep de çok değerli kalacaksın.”

“Sen de benim için öyle,” diyerek elini Sabiha’nın koluna koydu. “Burada suçlu hissetmesi gereken biri varsa o da benim,” dediğinde Sabiha başını iki yana sallayarak reddetti. “Sen beni dostun olarak görüyordun ve ben o dostu senin elinden aldım. Bunu inkâr edebilir misin? Edemezsin. Çünkü bir zamanlar her anını anlattığın o kişi artık bir yabancı kadar uzağında. Yaptıklarına, hissettiklerine her anına şahit olan o insanın ne yaptığından, ne hissettiğinden artık hiç haberi yok. Biz seninle çok iyi iki dosttuk. Benim hislerim araya girdi ve bizim iki yabancından farkımız kalmadı.”

“Gökdeniz...”

“Dinle,” dedi Gökdeniz. “Sadece dinle çünkü konuştuğunda yalnızca kendini suçluyorsun. Sana hislerimi açıkladığımdan beri ben düşünmüyor muyum sanıyorsun? Her şey bir anda tepetaklak oldu. İçimde kalmasın diyerek belki de bencillik ettim çünkü dostluğumuzu bitirdim diye düşünüyorum. Bir yandan da diyorum ki o hisler içimde dururken seninle o dostluğa devam etseydin eğer seni kandırmış olacaktım. Bu bana daha kötü bir yol olarak geldi.” Biraz duraksadıktan sonra devam etti.

"Sana o gece *hiç mi oluru yok* diye sordum," diyerek gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı Gökdeniz. "*Hiç oluru yokmuş.*"

Hiç oluru yokmuş.

Sabiha'nın gözlerinde doluşan yaşlar daha fazla dayanamayarak yanaklarından süzülürken Gökdeniz birçok duyguyu barındıran yüzüyle bakışlarını kaçırdı. Bunları ağlaması ya da uzun zaman önce kapattığı yarayı tekrar kanatmak için söylememiştii.

Bu konuşmayı yapması gerekiyordu. Zaman geçiyordu. Sabiha hayatına birini alabilirdi, Gökdeniz hayatına birini alabilirdi. Nereye kadar Gökdeniz'e karşı kendini suçlayarak bakacaktı? Nereye kadar uzak tutacaktı kendini? Bu durumun aşılması gerekiyordu.

Diğerlerinin konuşmasıyla bu durumun düzelmeyeceğini anlayan Gökdeniz, yeni yıla girmeden hemen önce konuşup bu konuyu artık tamamen aşmalarını istemişti. Sabiha'yı suçlamıyordu. Aksine onun kendini suçladığını gördükçe belki de ondan daha fazla üzülmüyordu.

Zaten zor günler geçirirken en azından arkadaş ilişkileri yeni yılda ona umut olsun istiyordu.

"Yine kendi hissettiklerini göz ardı ederek sırf ben üzüldüğüm diye benimle bu konuşmayı yapıyorsun," dedi Sabiha. "Bir kere... yalnızca bir kere kendini düşünsen olmaz mı? Seni ben üzdüm her ne kadar inkâr etsen de. Seni ben üzmüşken gelip benim bir şeyleri konuşmam gerekiyordu ama sırf cesaret edemiyorum diye yine her şeyi es geçerek sen geldin. Yanındaki insanları o kadar önemsiyorsun ki sen kimin hayatında varsa bence o kişiler çok şanslılar, Gökdeniz."

"Ben senin de hayatındayım. Çıkmamı istemediğin sürece de hayatında olmaya devam edeceğim." Sabiha bu sözlerin üzerine dolu gözleriyle birlikte kocaman gülümsedi. "Yalnızca dost hisleriyle elbette," diyerek hızlıca ekledi Gökdeniz. "Şimdi bana bir söz vermeni istiyorum. Yeni yıl bizim için de yepyeni bir sayfa olsun. Elbette her şey bir anda düzelmeyecek ama sen yarından itibaren kendini suçlu hissetmeyeceksin, tamam mı? Belki eskisi gibi dost olamayacağız ama birbirlerinin geçmişinde güzel anılar bırakmış iki arkadaş olacağız. Anlaştık mı?"

Sabiha burnunu çekerken ağlamaktan dolayı yüzü kıpkırmızı olmuştu bile. "Anlaştık."

Gökdeniz elini ensesine attı. Boşta kalan elini havaya kaldırdığında saatine baktı. Birkaç dakika sonra yeni yıla gireceklerdi. "Ben artık gitsem iyi olacak," dediğinde Sabiha bir anda kollarını ona sardı.

"Teşekkür ederim her şey için," dedi boğuk sesiyle. "En çok da güzel kalbin için teşekkür ederim, Gökdeniz. Dedikini yapacağıma söz veriyorum"

çünkü seni kaybetmek istemiyorum. Ve sen de şunu unutma...” Sabiha derin bir nefesi içine çekti. “Sana iyi gelecek o kadın için artık sevgilim dediğinde senin için en mutlu olacak kişi de ben olacağım. Yeni yılda da bundan sonraki yıllarda da en mutlu senin olman tek dileğim, Gökdeniz.”

Gökdeniz onun sözleri üzerine bir elini Sabiha'nın sırtına koyarak sarılışına karşılık verdi. Bu sarılış fazla uzun sürmezken geri çekildi. Son kez Sabiha'nın gözlerinin içine bakarak başını salladı ve ona sırtını dönerek uzaklaşmaya başladı.

Hislerini itiraf ettiği gece bu konuyu rafa kaldırdığını düşünse de Sabiha'nın davranışları bu düşüncesinin önüne engel olmuştu. Ancak şimdi... şimdi ikisinin de bu konuyu kapatarak bir daha açmamak üzere rafa kaldırdıklarını biliyordu.

Onların hikâyesinde bir suçlu yoktu.

Bazen, bazı aşkların yarım kalması gerekiyordu, bazense bazılarının aşkları...

Bu hikâye yalnızca Gökdeniz'in aşkıydı. Gökdeniz'in kalbini yaralayan *imkânsız aşkı*.

Gün gelecek o yara yok olacak, izi bile kalmamış olan yaranın üzerinde çiçekler filizlenecekti.

Sabiha'nın yanından ayrılan Gökdeniz bakışlarını Sabiha'nın yanından kalkmadan önce Deren'in oturduğu kısımda gezdirse de onu göremedi. Mekânın içini dikkatlice tarasa da Deren yoktu. Hızlı adımlarla dışarı çıktığında Deren'i dışarıda, en sessiz yerdeki bankta sırtı dönük şekilde otururken gördü. Eline aldığı montunu hızla üzerine geçirirken adımlarının ulaşacağı yer belliydi.

Deren'in hemen yanına otururken bakışlarının üzerine dönmesiyle ona baktı ve eğlenceli tonda konuşmaya başladı. “Ne yapıyorsun burada tek başına? Gece yarısı külkedisine dönüşüyorsun diye buraya mı kaçtın yoksa? Yakaladım seni.”

“Hava almak istedim,” dedi Deren tebessüm ederek. “Sen neden geldin?”

“Ne yapayım içeride tek başıma?” diye sordu Gökdeniz bakışlarını onun siyah küt saçlarında gezdirirken. “Suç ortağım olarak senin benim yanımda olman gerekiyordu ama bir baktım yok olmuşsun. Gece yarısına yaklaşınca tüm çiftler ortadan kayboldular zaten. Hiç etik değil.”

Deren güldü. “İzgi'ye benzedin sen de.”

“Ee, aslan yengem ve de kumam değil mi? Bir zahmet...”

Bakışları birbirine tutunurken havai fişeklerin aniden patlamaya başlamasıyla ikisi de bakışlarını birbirlerinden çektiler. “Yeni yıl,” diye mırıldandı Gökdeniz. “İyi gelir mi dersin?”

“Yılbaşını sevmem,” dedi Deren. “Nasıl gidersen öyle geçer zıvalıklarına da inanmam. Eskilerde yeni yıla gülerek girdim de ne oldu? O yıllarda belki çok daha fazla ağladığım anlar oldu. O yüzden yeni yıldan dilek dilemeyi çok önce bıraktım.” Başını tereddüt etse de Gökdeniz’in omzuna yasladı. “Ama bu sene bir dileğim var,” diye fısıldadı. “Yeni yıl sana sağlık getirsin, Gökdeniz.”

“İçeride Sabiha’ya konuyu tamamen kapatıp rafa kaldırmamız gerektiğini söyledim,” dedi Gökdeniz. “Kendini suçluyordu ve bunu konuşmam gerekiyordu.”

“İyi yapmışsın,” dedi Deren samimi bir tonda. “Bunu bana neden söylüyorsun?”

“Öylesine,” dedi Gökdeniz ama bunun öylesine bir açıklama olmadığını ikisi de biliyordu.

“Sana âşık değilim,” dedi Deren, başını Gökdeniz’in omzundan kaldırmadan gözlerini kapattı. “Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Ve senden bir beklentim yok. Biz seninle çok iyi anlaşılan iki arkadaşız. İleride ne olur ya da ne yaşanır bilmiyorum ama çocuk da değiliz. Bu arkadaşlık ya ilerler ya da ilerlemez, bilmiyorum. Bildiğim tek şey bana iyi geldiğin. Ve görüyorum ki ben de sana iyi geliyorum. Öyle içeride Sabi’yle konuşmuşsun, yarın Sabi’ye sarılmışsın falan... Bunlar benim takacağım şeyler değil, Gökdeniz. Hiçbir şeyi kafana takmayalım ve yalnızca iyi olalım. Yalnızca iyi ol. Her anlamda.”

“Olacağım.” Onun sözleri üzerine Gökdeniz’in yüzündeki gülümseme asılı kaldı. “Bir de Trabzonspor maçına gidelim. Seni Trabzon’a götüreceğim, Deren. Bak, aynı İsviçre. Hiçbir farkı yok.”

Deren yüzünü buruşturdu. “Gökdeniz ben Fenerbahçeliyim ve bizim takımlarımızın çok büyük düşmanlığı var.” Gökdeniz de ona hak verip yüzünü buruşturarak güldü. “Anam izin vermez be Gökdeniz, bilmez misin?”

“Kimse yasal olmayan yollarla kazandığı kupasıyla övünmesin bence, Deren. 2010-2011 sezonu şampiyonu Trabzonspor’dur.”

“Konuş dur sen, dinliyorum.” Deren hırsıyla Gökdeniz’e işaretparmağını salladı. “Şampiyonların kupaları müzesinde olur.”

Gökdeniz ve Deren.

Gün gelecek, tüm geçmiş silindiğinde ikisi de aslında birbirleriyle zıslasırken bile ne kadar huzurlu olduklarının farkına varacaklardı.

Zaman ilaçtı ve onlara da değecekti.

Medih & Ebrar

“Üşüdüm ben,” diyen Ebrar’ı bacaklarının arasına çekerek kollarını daha sıkı sardı etrafına Medih. “Geçti üşümem.”

Medih gülümsedi. “Bana sarılmanı istiyorum demek yerine üşüdüm demeye yıllar sonra bile devam edeceksin, değil mi?”

Ebrar cilveli bir şekilde omuz silkti. “Belki de...”

“Her üşüdüm dediğinde kollarım etrafına sarılacak o zaman,” dedi Medih de. Ebrar daha fazla ayakta kalmak istemeyerek Medih’in sol dizine oturdu. “Buldun tabii konforlu yeri...”

“Medih Yüceer,” diyerek kaşlarını çattı Ebrar. “Yine başladın ukala ukala konuşmaya. Bak yeni yıla gireceğiz. Romantik konuşup beni öpmen gerekiyor şimdi.”

“Yavrum, ne romantik konuşması?” diye sordu Medih. “Ben normalde de yapıyorum sana o konuşmaları. Yeni yıl konuşması falan boş ver şimdi bunları da... Öpme kısmına geçebiliriz direkt.”

“Yok ya?” diyerek başını o öpmeden geriye çekti Ebrar. “Ne demek bu şimdi? Evlendik diye artık bu konuşmalardan yok mu, Medih?”

Medih şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Ben öyle mi dedim?”

“Yorum yapmayacağım, Medih.”

Medih dudaklarını Ebrar’ın yanağına bastırıp ardından öpücüklerine son vermeden boynuna doğru ilerletti. “Anladım,” diye mırıldaandı. “Medih tüm dünyayı sil, ilgini tamamen bana yönelt diyorsun sen bana. Nazlanmalarını yiyeceğim.”

Ebrar yüzünü boynuna gömmüş olan kocasının yanağını okşadı. “Hiç alakası yok bence ama öyle anlamak istiyorsan da itiraz etmem.”

“Çok alakası var da... zaten seni tanıdığımdan beri bu durum böyle.” Aklına gelenlerle yüzünü buruşturdu. “Aylarca peşinden koşturup beni süründürdüğün günlerden beri, evet...”

“Sen de başta öyle ukala olmasaydın,” dedi nazlı bir tonda Ebrar. “Hem sana o zamanlar hiç güvenmiyordum ve gayet de haklıydım. Şimdi hiç beni süründürdün deme. Sen de beni ağlatmıştın!”

Medih’in yüzü ciddi bir hal aldı. “Ağladığımı bilseydim ilk andan kapına dayanırdım,” diye konuştu. “Dayanamıyorum ben senin ağlamana. Hiçbir zaman dayanamadım. Bilmiyor musun sanki sen?”

“Geçti gitti,” diyerek elini havada umursamazca salladı Ebrar. Medih’in suratının ciddiye büründüğünü görünce konuyu kapatmak istedi. “Bak şimdi ne haldeyiz? O zamanlar bana söylüyorlardı da herkese kızıyordum. Ama bak... evliyiz.”

“Seni yanlışlıkla kucağıma çektiğim ânı hatırlıyor musun?” diye sordu Medih sırtarak. “Herkesin nahif diye andığı Ebrar Tekin, kimseye sesini bile yükseltmeyen Ebrar Tekin yüzüme tokadını yapıştırmıştı.” Medih acıyla yüzünü buruşturdu. “Çok fena acımıştı.”

Ebrar ona attığı tokat anını hatırlayınca utançla bakışlarını kaçırdı. Medih’in vurduğu yanağına avucunu yaslayarak usulca sevdi. “Gerçekten çok mu acımıştı?”

“Hihim,” diyerek bakışlarını sevdiğinin yüzünde gezdirdi Medih. “Çok.”

Ebrar onun sözleri üzerine dudaklarını yanağına bastırdı. “İlk ve son kez yaptığım bir şeydi. Hâlâ çok mahcubum.”

“Tokadından sonra bile on saat sırttım,” diyen Medih’le gülümsedi Ebrar. “Ne özrü güzelim? Merdan bir ara delirdiğimi düşünerek beni doktora götürmeyi bile teklif etti.”

“Manyak çocuk,” diye homurdandı Ebrar. “Sana tokat attuğum için beni de tebrik etmişti.”

“Ee ama o tokat aklımı başıma getirdi mi? Getirdi. Başka şeyin önemi yok. Boş ver Merdan’ı şimdi. Bizim biröpme işimiz vardı.”

Ebrar gülerken ondan önce dudaklarını Medih’in dudaklarına bastırdı. Dudaklarını kısa bir an dudaklarından ayırırken nefesine çarpan nefesle bir kez daha şükretti. Ebrar, kısık bakışlarıyla Medih’in neden çekildiğini anlamaya çalışıyordu. Medih ise bu enfes manzarayla burnunu sevdiği kadının burnuna sürttü. “Seninle yaşadığımız o ilk anlar aklımdan çıkmıyor.”

Ebrar’ın masum yüzü hafifçe kızarıırken Medih’in yanaklarına koyduğu elleriyle o çok sevdiği yanakları okşadı. “Yıllar oldu,” diye mırıldandı Ebrar. “Ama beni her öptüğünde hâlâ kalbim çıkacak gibi oluyor. Aynı beni ilk öptüğün o gün gibi.”

“Hâlâ o günkü gibi kızarman,” diyerek bakışlarını Ebrar’ın yanaklarında gezdirdi. “Isıracağım.”

“Yanaklarım elma değil,” diyerek dudaklarını büzdü Ebrar.

Ebrar’dan yükselen duyguların aynısı Medih’ten de yükselirken kollarını sımsıkı Medih’e sarıp aynı karşılığı da kocasından aldı.

Onlar birbirlerini hiç ummadıkları anda bulmuş, bir daha da ayrılamamışlardı. Kalpleri birbirlerine tutunmadan zorluklarla karşılaşsalar da günün sonunda kendilerini yine birbirlerinde bulmuşlardı.

Medih ve Ebrar.

Tüm hüzünlere el ele vererek karşı gelmişlerdi ve birlikte kocaman bir dünya oluşturmuşlardı.

Sonsuz bir dünya...

Sevcan & Kerem

Sevcan bardağını masaya bırakmasının hemen ardından sırtını Kerem'in göğsüne yasladı. "Bu fotoğraf mı yoksa bu mu?"

"Güldüğün," dedi Kerem onun gösterdiği fotoğraflara dikkatlice bakarken. İkili otelin içinde, tek tük insanların olduğu restorana gelerek şömine-nin karşısına kurulmuşlardı.

Kerem'in cevabı Sevcan'ı şaşırtmadı. "Hep güldüğüm fotoğrafları seçiyorsun aşkım."

"Çünkü gülüşünü seviyorum," diyerek cevapladı Kerem.

"Romantik olduğun sayılı anlardan birinde miyiz yoksa?" diye sordu Sevcan eğlenerek. "Bir daha söyle!"

"Sana bunu hep söylüyorum," diye konuştu Kerem düz bir tonda. Sevcan'ın küçük burnunu işaret ve ortaparmağının arasına sıkıştırdı. "Oyunbozanlık yapma hiç bana."

Sevcan burnunu onun parmaklarının arasından kurtarıırken elini Kerem'in kalbinin üzerine koydu. Yanında her defasında hızla çarpan kalbiyle sırıttı. "Dudaklarından sözcükleri cımbızla alsak da neyse ki kalbin yanımda susmak bilmiyor, Kerem Kaya."

Kerem kaşlarını kaldırırken çenesini göğsüne yaslayarak yüzüne bakan kadının gözlerinin içine baktı. Sessiz kaldığında Sevcan'ın zaten bir cevap beklemediğini biliyordu.

İki zıt karakterlerdi Sevcan ve Kerem.

Sevcan ne kadar konuşmayı seviyor, ne kadar cıvıl cıvıl ve hareketliyse Kerem onun tam tersiydi. Genel olarak konuşmazdı, sessiz sakin ve çok da sosyal olmayan biriydi.

Sevcan hayatına girdiğinden beri tüm hayatı renklenmişti. Birbirlerine benzemeseler bile ilk andan beri birbirlerine ayak uydurabiliyorlardı. İkisi de birbirlerini olduğu gibi kabul etmişler, olduğu gibi sevmişlerdi. Birbirlerine olan aşkları ise en büyük benzerlikleri olmuştu.

"Sevcan İncihan," diyerek sevdiği kadının saçlarını okşadı Kerem. "Artık Kaya olman gerekiyor. O kadar ertelendi ki bizimkilerin kalbini kırmak için zor duruyorum."

"Sorun değil," dedi Sevcan neşeyle. "Annenlerle kötü olmanı istemiyorum aşkım."

"Sinirleniyorum ama," dedi Kerem. "En sonunda yıldırım nikâhı kıyacağız."

"Bana uyar," dedi Sevcan ciddi bir ifadeyle.

Kerem alnını Sevcan'ın alnına yasladı. "Bu kadar uzaması bizimkilerin suçu, özür dilerim."

"Annenler yüzünden sana kızmayacak kadar seni çok seviyorum," dedi Sevcan içtenlikle. "Sorun değil sevgilim. Sen bana aile olmuşken benim, elinde olmayan sebepler yüzünden aileme kızacak halim yok. Sen yanımdasın o yeter."

Kerem onu mümkünmüş gibi kendine daha fazla çekerek sıkıca sarıldı. "Seni üzmelerine izin vermem," dedi Kerem. "Eğer annem o dengesiz tavırlarına devam ederse beni karşısında bulur, yanında değil. Sen beni nasıl her şeyin yaparak bambaşka bir adama dönüştürdüysen ben de seni hayatımın merkezine koyarak kimsenin üzemeyeceği bir kadın yaptım. Annem, annen ya da bir başkası... Artık üzölmek yok."

Anne lafını duymasıyla kalbi bir kez daha burkuldu Sevcan'ın. "Benim annem yok," diye konuştu. "Hiç olmadı. Daha az üzölüyorum artık, bakma öyle. Sen ve dostlarımız öyle bir aile oldunuz ki bana yokluğu için üzölmemeye alıştım. Sırf biyolojik olarak annem diye yanımda olacağına benden uzakta olsun daha iyi benim için. Bana siz yetersiniz."

Hüzne dönüşen havayla Sevcan sevgilisinin kolları arasından geri çekildi. Çalmaya başlayan müzikle ayağa kalkarken olduğu yerden hafifçe dans etmeye başladı. "Ne olursa olsun parti devam etmeli," diye konuştu neşçyle. "Ve bu geceye özel sen de bana eşlik edeceksin aşkım."

Kerem onu kırmak istemedi. Sevcan'ın ne yapmak istediğini biliyordu. Amacı ortamdaki hüznü dağıtmaktı. Bu yüzden ona ayak uydurdu ama en çok da o yüzünde gördüğü heves kırılmasını istemedi. Dans etmeyi hem bilmiyor hem de sevmiyor olsa da ayağa kalkarak sevdiği kadının kolları arasına aldı. Her ne kadar dans ediyoruz deseler de Kerem elleri sevdiğinin belinde öylece ayakta duruyor, Sevcan ise onun kolları arasında dans ediyordu.

"Gerçekten yurtdışında yaşamak ister misin?" diye sordu Kerem. Bu soru bir süredir aklına takılıp duruyordu.

Sevcan duyduğu soruyla kısa bir an duraksasa da Kerem'in kolları arasında dönerek yüz yüze gelmelerine sağladı. "Hayır," diyerek reddetti. "İzgi'nin olmadığı bir yerde yaşamak istemiyorum. O benim çocukluk arkadaşım, kardeşim. Aramıza mesafeler girdiğinde aramız açılmaz ya da dostluğumuz kötüye gitmez ama her anımda kendimi yanında bulmaya o kadar alıştım ki yurtdışına gidersek kardeşimle yalnızca telefonla konuşmak beni üzecek. Burada, hep birlikte daha iyiyiz."

Kerem tebessüm ederek başını salladı. "Sen nasıl istersen güzelim."

"Sen?" diye sordu Sevcan. "Sen ister misin? Bu hayat ikimizin hayatı ve ben tek başıma karar veremem, biliyorsun."

“Sen yanımda olduktan sonra bana fark etmez,” diyerek konuyu sonlandırdı Kerem. Sevcan memnuniyetle gülümserken cıvıl cıvıl enerjisiyle Kerem’in kolları arasında dans etmeye devam etti. Sırtını sevdiği adımın göğsüne yasladığında dudakları yanağını buldu. “Bu yıl da dileğin aynı mı?” diye sordu Kerem. Konuşkan biri olmasa da Sevcan’ın yanında dili çözülyordu.

Sevcan burukça gülümseyerek başını onaylar şekilde salladı. “Aynı.” Yıllardır yeni yıla girerken dilediği dilek dudaklarından bir kez daha döküldü. “Yeni yılda sevgisiz çocuk, kalmasın.” Sevcan, sevgisiz bir çocuk olarak büyümüştü. “Hiçbir çocuk anne ve babası tarafından sevgisiz büyümesin.” Ve yine Sevcan, hiçbir zaman anne ve baba sevgisi görememişti.

Dışarıdan duyulan havai fişeklerle Kerem kollarını sıkılaştırdı. “O zaman benim dileğim de aynı. Dileğinin kabul olmasını diliyorum.”

“Mutlu yıllar aşkım,” dedi Sevcan coşkuyla yerinde zıplarken. Omzunun üzerinden Kerem’in gözlerinin içine baktı. “Sevcan İncihan’ın o eşsiz enerjisi sizi yeni yılda da hiç terk etmesin, Kerem Kaya. Hayatında olduğum için kendini çok şanslı hissediyorsun, evet, biliyorum. Tamam, harika bir kadınımsın. Evet, evet, biliyorum bana çok âşıkısın ve evlenmek istiyorsun.” Kerem başını geriye atarak kahkaha attığında Sevcan dudaklarını büzdü. “Ne? Yalan mı yani? Bir Sevcan İncihan herkese nasip olmaz bak.”

“Yalan değil,” dedi Kerem sevdiği kadının yanağını okşarken. “Hayatımda hatta hayatımızda olduğun için her birimiz çok şanslıyız. Ve yalnızca bu sene değil, her sene bizimle olman da benim özel dileğim.”

“Ay bu gece gerçekten romantiksin,” dedi şaşkınlıkla. “İnanamıyorum, Kerem. Lütfen biraz daha devam et. Hatta bu gazla Instagram’da benimle romantik bir gönderi paylaşmalısın.”

Sözlerinin ardından aklına gelen detayla hızlıca Kerem’in kolları arasından çekildi ve gözleriyle telefonunu aramaya başladı. “Takipçilerimin yeni yılını kutlamadım. Ne biçim *influencerim* ben ya? Aşkından kör oldum galiba, Kerem. Onlara bunu söylesem anlayışla karşılırlar değil mi?”

“Evet güzelim.”

Masanın üzerinde, çantasının hemen altında duran telefonunu gördüğünde hızlıca eline alarak Instagram hesabına girdi. “Son gönderimi gördün mü? Neyiz biz? En havalı çift falan mı?”

Kerem, Sevcan’ın elini tutarak az önce oturdukları yere oturmalarını sağlarken Sevcan bakışlarını telefonundan ayırmadı. “Öyleyiz,” dedi Kerem. “Şüpheli mi vardı?”

“Bence de,” dedi Sevcan. “Profilinde yalnızca benimle fotoğraflarının olmasından da belli bence bu... Gerçi hiç açıklama da yazmıyorsun ama

olsun. Millet kendini ben attırmıyorum sanıyor. Manyak mıyım ben? Mağarada yetiştik sanki.”

“Kendimi paylaşıp ne yapacağım?” diye soran sevgilisine dehşet içinde baktı Sevcan. “Boş ver milletin ne dediğini.”

“Sen *influencer* Sevcan İncihan’ın nişanlısısın! Ne demek kendimi paylaşıp ne yapacağım?”

Kerem gülümsemekle yetindi.

Sevcan ve Kerem.

İki uzak karaktere sahip olsalar da aşkları öyle güçlüydü ki sırt sırta vererek ördükleri duvarların yıkılmasının imkânı yoktu.

4 ay sonra | 18.05.2022

“Sen gerçekten emin misin iyi olduğuna? İstersen şu an geri dönebiliriz.”

Endişeyle bembeyaz yüzümü inceleyen Merdan Efe’nin elini daha fazla sıkıp güven verircesine gülümsedim. “Bundan önce kırk kere daha dediğim gibi iyiyim hayatım. Sadece yorgunum, biliyorsun.”

Endişeli bakışları yüzümde gezinmeye devam etti. “Biliyorum da...”

“O zaman bir sorun yok,” diyerek ilerlemeye, peşimden de onu sürüklemeye başladım. “Hem sırf benim için buluşmayı balık restoranına ayarladı bizimkiler. Uzun zamandır balık da yemiyordum. Yorgunum ama mutlum da.”

“İyi bakalım,” dedi isteksizce. “Kötü hissedersen ayıp falan dinlemem direkt eve döneriz, İzgi. Hem hepsi tanıdık neden ayıp olsun? Bir sözüne bakar dönmemiz biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedim son hecesini uzatarak. Bana cevap vermemesiyle sessizce balık restoranına ilerlemeye başladık. Sabi yanın Fransa’ya dönecekti bu yüzden bizimkiler, bu gece hepimizin birlikte olması için bir balık restoranı ayarlamışlardı. Bir süredir kendimi yorgun hissediyordum. Merdan Efe her ne kadar çok çalıştığımı ve bu yorgunlukla hasta olduğumu söylese de onun söylediği kadar da kötü hissetmiyordum.

Üstelik gerçekten uzun süredir balık yemiyordum ve canım fazlasıyla çekiyordu. Kapıdaki güler yüzlü çalışanlara gülümseyerek içeri adımlarımı attığımızda yoğun balık kokusunun burnuma dolmasıyla duraksadım.

Restoranın içine ilerledikçe koku daha da artarken birkaç saniye öncesine kadar gayet iyi durumda olan midem gitgide kötüleşmeye başladı. Elimi midemin üzerine koyarak bir şey belli etmemeye çalışsam da Merdan Efe o kadar dikkatliydi ki bakışları dikkatle yüzümde ve midemin üzerindeki

elimde gezindi. Restoranın ortasında ikimizi de durdurmasıyla derin bir nefes aldım ama aldığım bu nefes daha da kötü olmamı sağladı.

“İzgi? Ne oluyor güzelim?” Avucu yanağımı kaplarken gözlerimi kapattım. “Hastaneye gidiyoruz.”

Gözlerimi hızla açarken ilerlemesine izin vermeden kolunu tuttum. “Sadece... burası fazla balık kokuyor.” Koku sanki gitgide artıyormuş gibi hissederken elimi mideme daha fazla bastırdım. “Yoğun kokudan dolayı midem bulandı sanırım. Daha önce gittiklerimiz bu kadar değildi. Şimdi geçer.”

Şaşkınlıkla gözleri büyüdü. “İzgi, sen balık restoranına girdiğin an kokusuyla bile mutlu olursun. Ne demek midem bulanıyor? Kaldı ki bu restoran daha önceki gittiklerimizden daha az kokuyor.”

Daha az mı kokuyor?

Oysa bana her yer fazlasıyla kokuyor hatta her geçen saniye o koku daha da artıyor gibi geliyordu.

Cevap vermek için dudaklarımı aralayacağım sırada midemin daha da bulanmasıyla avucumu dudaklarımın üzerine bastırdım. Merdan Efe'nin kaşları daha fazla çatılıp gözlerindeki endişe artarken ona bir şey söylemeden az önce içeri girerken gördüğüm lavaboya koşmaya başladım. Üzerime dönen gözlerin farkındaydım. Çok fazla uzaklaşmadığımızdan olsa gerek lavaboya kısa sürede ulaşarak kendimi kabinlerden birine attım.

Mide bulantısından nefret ediyordum.

Kapıyı ardımdan zorlukla ittirerek kapattığımda içimde ne varsa istifra etmeye başladım. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki gözlerimden akan yaşların farkında bile değildim. Birkaç saniye içinde tuvalet kapısının çarpılarak açılmasıyla yüzümün yanlarından dökülen saçlarımın geri çekilmesi bir oldu.

İlk defa böyle oluyordum. Kendimi gerçekten o kadar kötü hissediyordum ki içimdekileri çıkarttıktan sonra Merdan Efe'nin yardımıyla doğruldum. Direkt olarak lavaboya ilerleyip elimi, yüzümü ve ağzımı yıkarken Merdan Efe bir an olsun bakışlarını yüzümden çekmiyor, saçlarımı tutmaya devam ediyordu.

“İyi misin güzelim?” Kustuğum için daha iyi hissederken başımı aşağı yukarı salladım. Saçlarımı bırakıp kenarda duran peçetelerden birkaç tane alarak ıslak yüzümü silmeye başladı. “Hastaneye gidiyoruz ve daha fazla itiraz istemiyorum.”

Gözlerinin içindeki endişe pırıltıları devam ederken başımı iki yana salladım. “Kusunca gerçekten rahatladım,” diye mırıldandım kısık sesle. “Daha fazla kötüleşirsem gideriz ama şu an gerçekten iyiyim bitanem.”

İtiraz edeceğini anladığımda tekrar konuştum. "Lütfen... Hem yemek yediğimde geçecektir. Bugün pek bir şey yemedim."

"Aferin sana, İzgi," diye konuştu kızgınlıkla. "Hem rahatsızsın hem de hiçbir şey yemedim diyorsun. Aferin güzelim, aferin."

Koluna girdiğimde onunla birlikte lavabodan çıktık. "Özür dilerim."

"Özür dileme, İzgi," dedi huysuz bir tonda. "Kendine iyi bakmadığın zaman ben gerçekten sinirleniyorum."

"Bir daha olmayacak," dedim. "Söz."

Cevap vermedi. Restoranın kokusu midemi daha az bulandırırken bizimkilerin teras kısmında olduğunu öğrenerek ilerledik. Açık havaya çıkmamızla daha iyi hissederek derin bir nefesi içime çektim. "En azından dışarıda oturmuşlar," dedi Merdan Efe. "Derin derin nefesler al ki daha iyi hisset. Kötüleştiren de hemen söylüyorsun."

Gülümsedim. "Tamamdır beyim."

İşaretparmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Şebek." Daha çok gülümsedim. "Tatlılık yapıp durma sinirliyim bak."

"Hıhım..."

Bizimkilerin oturduğu masaya gelmemizle hepsiyle tek tek görüşerek yerimize oturduk. "Daha iyi misin peki şimdi?" diye soran Ebrar oldu. Merdan Efe geldiğimiz gibi durumumu onlara söylediğinde endişelenmişlerdi. "Hastaneye mi gitseydiniz acaba?"

"Daha iyiyim," diye konuştum. "Merdan Efe aniden kötüleştüğüm için fazla endişelendi ama şu an kötü hissetmiyorum. Zaten deniz havası da iyi geldi."

"Nazar mı değdi sana acaba, İzgi kuşum?" diyerek kollarını bana sardı Sevcan. "O kadar da nazar duası okuyorum senin için."

"Kesinlikle okuyor," dedi Kerem. "Durup dururken *ben bir nazar duası okuyayım* diyerek duaya başlıyor. O yüzden nazardan olmasına imkân vermiyorum, İzgi. Muhtemelen mideni üşütmüşündür."

"İzgi'nin balık kokusundan midesinin bulanmasına imkân vermiyorum," dedi Sabi de. "Başka bir kokudan kötüleştirmiştir canım yengem."

Ona göz kırptım. "Katılıyorum."

"İzgiciğim, sen iste tüm kokuları yok edelim aslan yengem," diyen elbette Gökdeniz'di. "Hemen yemek siparişlerini verelim de yemek yerken düzelirsin."

"Hayırdır bu gece kuman değilim galiba, Gökdeniz?" dediğimde bizimkiler gülerken o gözlerini kıstı.

"Hasta olduğun için yüzüne vurmuyorum yalnızca," dedi.

Ona dalga geçer gibi bakarken Deren'in sesiyle bakışlarımı üzerinden çektim. "Eve gidince nane limon çayı yaparız, iyi geliyor kuzen."

"Ben yaparım karıma nane limon," dedi Merdan Efe huysuzca. Hastaneye gitmediğimizden dolayı yanımda surat asmış vaziyette oturuyordu. "Çok da iyi bakarım eşime."

Medih, "Bu çocuğun bu huysuzluğu..." diyerek elini Merdan Efe'nin saçlarına atıp karıştırdı. Merdan Efe saçlarını onun ellerinden kurtararak kaşlarını çattı. "Kızdın mı sen, minik aslan?"

"Benimle uğraşma," diyerek tekrardan arkasına yaslandı Merdan Efe. Abisinin bozduğu saçlarını düzeltmeye başladı.

Medih bu sefer de uzanıp Merdan Efe'nin yanağından makas aldı. "Şu huysuz halini ne zaman bırakacaksın acaba kardeşim?"

Dudaklarını birbirine bastırarak yine değişik ağız hareketleri yapmaya başladı. "Bırakmayı deniyorum. Yani... inşallah bırakabilirim. Deniyorum. Yani... açıkçası deniyorum."

Onun bu haline gülerken önüme bırakılan menüye baktım. En sevdiğim balığı sipariş etmemle Merdan Efe de benimle aynı siparişi verdi. "Sabi, tutturdu bir Fransa diye. Yine özleyeceğiz seni," dedi Ebrar hüzünle ona bakarken.

Sabi dudaklarını büzerken önüne düşen sarı saçlarını geriye doğru attı. "Sık sık geliyorum zaten, Ebrar'ım. Ben de oradan vazgeçemiyorum. Yapacak bir şey yok."

"İstersen biz de taşınalım oraya?" diye sordu Medih bakışlarını kardeşinden karısına çevirerek.

Hâlâ konuşmadan masanın örtüsünün ucuyla oynayan Merdan Efe şaşkınlıkla ona döndü. "Nasıl istersen biz de taşınalım? Buradan Fransa'ya nasıl taşınabilirsin?"

"Bayağı," dedi Medih. Taşınmayacaklarını dudaklarındaki haylaz ifadeden anladım. Yalnızca Merdan Efe'yle uğraşıyordu. "Sabi gibi..."

"Ali Sami Yen Spor Kompleksi Nef Stadyumu buradayken sen nasıl Fransa'ya taşınabiliriz dersin abi?" diyerek oturduğu yerden doğruldu. "Yazıklar olsun."

"Merdan-"

"Böyle bir şeyi düşünmen bile şok edici gerçekten, Medih abi," diyerek Merdan Efe'yi daha da gazladı Gökdeniz. "Her şeyi anlayabiliriz. Her şeyi... Ama koskoca stadyumunuzu İstanbul'da bırakarak Fransa'ya taşınabilme ihtimalini? Asla."

"Oğlum gazlamasına lan kardeşimi," diyerek ensesine vurdu Gökdeniz'in. "Şaka yaptım sadece."

“Ne şakası?” diyerek araya girdi Ebrar. “Belki ben gerçekten Fransa’ya taşınmak istiyorum, Medih? Stadyum burada, gidemeyiz mi diyeceksin yani bana?”

Medih’in şaşkın bakışları Ebrar’ın yüzünde takılı kaldığında yutkundu. “İstersen tabii ki konuyu masaya yatırıp iyice konuşuruz, Ebrar’ım.”

Ebrar memnuniyetle gülümseyerek Medih’in yanağına dudaklarını bastırdı.

“Yazıklar olsun,” dedi yeniden Merdan Efe. “Söyleyecek başka hiçbir kelitem yok. Hiç tadım yok. Kusura bakmayın.”

“Keşke hepiniz gelseniz,” dedi Sabi.

“Sabi hepimizi oraya getirtmek yerine sen tek başına burada yaşamaya devam etsen daha mantıklı olmaz mı balım?” diye soran Sevcan’dı.

Sabi sırtarak başını iki yana salladı.

“Daha dün biz de mi Fransa’ya taşınısak diyordun aşkım,” dedi Kerem. “Fikrin değişti mi?”

Şaşkınlıkla Sevcan’a baktım. “Doğru mu bu?”

“Doğru,” dedi. Duraksadı. “Yanlış. Doğru ama yanlış da...” Kaşlarını çatarak nişanlısına baktı. “Ortalığı karıştırdın, Kerem!”

Kerem ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Nefes aldığını bile İzgi’ye yazıyorsun aşkım. Ben nereden bileyim bu fikrini de söylemediğini? Masumum.”

Sevcan ona hak vermiş olacak ki başını sallayarak vücudunu hemen yanında oturan bana çevirdi. “Şimdi şöyle ki, İzgi kuşum. Arada sırada bana Fransa perileri geliyor, oraya mı taşınısak evlenince diye ama sonra İzgi’mi burada bırakmam diyor ve vazgeçiyorum. Farkındaysan ben hep birlikte gidelim demiyorum çünkü hiçbir kuvvetin Efe Merdan’ı İstanbul’dan çıkaramayacağını bilincindeyim. O yüzden Kerem’in ağzından kaçırdığı bu düşünce yalnızca icraata geçmeyecek olan bir düşünce. Bilirsin ki ben sensiz nefes alamam, oralarda hiç duramam.”

Ona *bu konuyu sonra tekrar konuşacağız* bakışları atarken konuşmaya başlayan Deren’i gördüm. “Taşınma mevzusu açılmışken... Biz de artık temelli Türkiye’de kalmaya karar verdik, İzgi. Annem İzmir’de yaşayacağını diyor ama ben burada ev bakmaya başladım bile.”

Bu durum beni mutlu ederken uzanıp elini tuttum. “Çok sevindim. Birlikte ev bakarız sana. Artık hep beraberiz desene...”

“Öyle görünüyor,” diyerek gülümsedi. Bakışlarım Gökdeniz’e kaydığında önündeki tabağa bakıyordu ancak tebessüm ettiğini de görebiliyordum.

“Ne değiştirdi kararını?” diye sordu Ebrar. “Yani, yanlış anlama lütfen beni. Yıllarca yurtdışında yaşamışsınız ya. O yüzden merak ettim.”

Ona bakarak anlayışla gülümsedi Deren. “Annem zaten dönmek istiyordu,” diyerek konuşmaya başladı. “Ben istemiyordum. İzgi’nin düğününe döndüğümüzde de beklediğimden daha çok sevdim burada kalmayı. Huzurluyum ve eğleniyorum. Bu kadarcık zamanda bile hayatıma önemli insanlar girdi. Arkamda bırakıp gidersem eğer buruk hissedeceğim. Kararımı da böyle verdim zaten. Arkamda bırakmak istemediklerim sayesinde.”

Ebrar onu bu cevabıyla başını sallayarak dudaklarını iki yana kıvrırdı. “Hayırlı olsun o zaman. Biz de seni çok sevdim. Gitmemene sevindim.”

“Keşke Bilal ve Sude de böyle karar verseler,” dedi Medih. “Tadından yenmezdi valla.”

“Keşke,” dedi Merdan Efe de. “İleride belki düşünürler. Tam konuşmadık Bilal ile ama bakalım artık.”

Mert’i özlediğimi hissettim.

Biz koyu sohbete dalmışken masaya önce mezeler ardından sipariş verdiğimiz yemekler ve içeceklerimiz getirildi. Normalde olsa önüme gelen balıkla heyecanlanır ve vakit kaybetmeden yemeğe başlardım ama şu an öyle olmuyordu. Önüme gelen balığa bakarken içimden hiç yiyişim gelmiyordu. İlk defa böyle bir şey yaşarken yine de kimseye bir şey belli etmeden çatalı kavradım. Çatalıma aldığım bir parça balığı ağızıma atmamla açık havadan dolayı düzelen midemin tekrardan bulanmaya başlaması bir oldu.

Suyla ağızımdaki lokmayı ittirip derin nefesler almaya başladığımda üzerimde hissettiğim bir çift gözle bakışlarımı kaldırdım. Sevcan garip bir ifadeyle yüzüme bakarken ona dönmemle kulağıma eğildi. “Sen az önce yediğin balığa yüzünü mü buruşturdu yoksa bana mı öyle geldi?”

“Yeniden midem bulanmaya başladı,” diye fısıldadım yorgunlukla. “Yiyişim de gelmiyor hiç.”

“İzgi...” Endişeyle yüzümü inceledi. “Aklıma bir şey geliyor ama öyle bir şey yoksa heveslen de istemiyorum.” Altdudağını dişlerinin arasına alarak heyecanla konuşmaya başladı. “Hamile olabilir misin?”

Şaşkınlıkla soludum. “Ne? Belki de yalnızca çok fazla yediğim için artık canım istemiyordur.”

“Ne ne?” diye sordu o da benim gibi. “Çok yediğin için sıkılıp yemek istememek farklı, hem kokusundan hem de tadından midenin bulanması... Hem de bir anda? Hem sen uzun bir süredir yemiyorsun. Şimdi neden hamile olmayasın ki? Üstelik çocukluğumuzdan beri tanışmamıza rağmen bir kere olsun balık kokusundan kustuğunu ve balık yemek istemediğini görmedim. Sence de garip değil mi? Sakın bana midemi üşüttüğüm içindir deme çünkü ben zamanında yatak döşekken bile akşam yemeğine balık yediğini biliyorum.”

Ona tam cevap verecekken kolumun tutulmasıyla Merdan Efe'ye döndüm. "Ne oluyor?" diye sordu sorgular bakışları ben ve Sevcan arasından gidip gelirken. "Sen neden yemiyorsun, İzgi? Bütün gün pek bir şey yemediğini söyleyip hâlâ neyi bekliyorsun güzelim?"

"Yiyeceğim şimdi," diye konuştum ılımlı şekilde. "Sen başla hayatım."

Tereddüt etse de başını sallayarak önüne döndü. "Eğer böyle bir şey varsa," dedim Sevcan'a doğru fısıldayarak. "Merdan Efe'ye sürpriz yapmak istiyorum." Anlamadığım şekilde gözlerim doldu. "Yarın hastaneye gidip test yaptıracağım. Kesin bir sonuç alalım."

"Sürpriz yap yapmasına da... şimdi balık yemediğinde şüphelenmeyecek mi bu adam? İki saniye gözlerini senden ayırıyorsa iki saat üzerine dikeyor. Yemeye devam edersen de kusarsın. Ne yapacağız?"

Bir süre sessiz kalırken hâlâ yemediğimden dolayı bana bakan sevgili-me döndüm. "Kendimi iyi hissetmiyorum." Yaslandığı yerden doğrulurken endişeyle yüzümü tuttu. Bu hareketiyle masada herkes sessizleşip bize bakmaya başladı. "Eve gidip yalnızca çorba içsem daha iyi olacak. Bana geçen yaptığın tavuk suyu çorbasından yaparız, olur mu?"

"İzgi, beni gerçekten endişelendiriyorsun," dedi. "Gidelim işte hastaneye. İnat etme güzelim. Bak benim için rahat etmeyecek."

"Eve gidelim. Çorbamı ve nane limon çayımı içeyim. Eğer hâlâ iyi olmazsam söz veriyorum gideceğiz. Tamam mı?"

Hastaneye şimdiden gitsek daha mı iyi olurdu bilmiyordum ama eğer hamileysen Merdan Efe'ye özel bir anda söylemek istiyordum. Üstelik yarın Galatasaray'ın maçı vardı ve o maçı almasıyla Galatasaray şampiyonluğunu ilan edecekti. Eğer hamileysen... o maçta ona söylemek istiyordum.

Gökdeniz için İstanbul'a dönmemizin üzerinden aylar geçmişti. Gökdeniz o zamandan beri tedavi görüyordu. Hepimiz bir olmuş moralini en üst seviyede tutmaya çalışıyorduk. Sabi bile Fransa'daki tüm işlerini iptal ederek bu zamana kadar onun için burada kalmıştı. Deren ile her geçen gün daha iyi oluyordu araları. Bizim sitemize taşınmış olsa da kendi evinden çok bizde vakit geçiriyordu. Bu durumdan ben de Merdan Efe de oldukça memnunduk. Gökdeniz, hastalığına rağmen mutluydu. Bu mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Bu da bizi daha fazla mutlu ediyordu elbette.

Ben düşüncelerim içinde boğuşurken Merdan Efe de en sonunda ikna olmuş ve restorandan ayrılmıştı. Yol boyunca hastaneye gitmediğimiz için homurdansa da eve vardığımız ilk an direkt olarak mutfağa geçti.

Ben de banyoya girerek bir duş alıp daha da rahatlamış ardından mutfağa yanına geçmiştim. Suratu asık bir halde işlerini yaparken sessizce onu seyretmeyi tercih ettim. Bir kâseye koyduğu tavuk suyu çorbasını önüme

bıraktığında hemen yanıma oturarak birkaç dilim ekmeği de önüme uzattı. “Sen de bir şeyler yemedin,” dediğimde bakışlarıyla önümdeki çorbayı işaret etti.

“Sen beni düşünme,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Önce karnını doyur. Ben doyarım zaten.”

“Merdan Efe...”

“İzgi,” dedi üzerine basa basa. “Hadi, ye güzelim.”

Başımı sallayarak çorbayı içmeye başladığımda bulantı hissetmediğime sevindim. Sanırım uzun bir süre balık görmek, kokusunu duymak istemeyecektim.

Kaşığı dudaklarıma götürürken bakışlarımı kaldırarak pür dikkat beni izleyen adama çevirdim. “Eline sağlık.”

“Afiyet olsun,” diye mırıldandı. “Miden nasıl? Çorbanı içtikten sonra nane limon yapacağım, onu da iç. Zaten antin kuntin çayları içmeyi sevdiğin için itiraz edeceğini sanmıyorum.”

“Antin kuntin çay değil onlar,” dediğimde yüzünü buruşturdu. “Her ne kadar sen kabul etmesen de tatları da çok güzel. Rizeli tarafını ortaya çıkarmadan duramıyorsun.”

Bana bir cevap vermemesiyle ayağa kalktım. Bu hareketime şaşırırken bir kâse daha çıkararak ona da çorba koydum. Doldurduğum kâseyi önüne bırakmamın ardından ekmeğin dilimlerini de hemen yanına bıraktım. “Aç kalmanı istemiyorum. Ben iyiyim.”

“Ben iyiyim dedikten yarım saat sonra önüne gelen balığı yemedin, İzgi,” diye homurdandı. “Hep o geçen akşam canım çekti diyerek bana aldırдыңın dondurma yüzünden oldu bunlar. Bir de karamelli dondurma aldirtun bana. Sen karamel sevmezsin ki? Gerçekten anlamıyorum.”

“Ne var kırk yılda bir canım çektiyse ya? En son karamelli dondurma yiyeli yıllar oldu. Zaman geçtikçe damak zevkim değişmiş demek ki!”

Hızlı hızlı konuşmamla gözlerini kocaman açtı. “Tamam. Bir de döv istersen...”

Alnımı sol avucuma yaslariken çorbamı içmeye devam ettim. “Gerçekten hiç etik değil.”

Çorbayı ekmeğsiz yediğimi görünce bir dilim ekmeği alarak içine doğru koparmaya başladı. “Bugün Nalan annem aradı,” dediğinde merakla onu dinlemeye başladım. “Biliyorsun yarınki maçı da aldıktan sonra şampiyonluğumuzu ilan ediyoruz. Şampiyonluk kutlamalarından sonra İzmir’e gitmemizi istiyorlar. Sana sormadım ama ben de olur dedim. Hem Gökdeniz ve Deren de gelir.”

Vücuduma aniden bir canlılık gelirken kocaman gülümsedim. “Çok güzel olur.”

Gülümsedi. “Babanı şampiyonluk kutlamalarımıza davet ettim.”

“Babam Fenerbahçeli, Merdan Efe.”

Yüzünü buruşturdu. “Söyleme şöyle.”

“Ama öyle?”

Omuz silkti. “Yine de davet ettim. Bana Fenerbahçeli olduğunu ve gele-meyeceğini ama bizi tebrik ettiğini söyledi. Hâlâ seni Fenerbahçeli sanıyor. Bir an önce bu yanlış düzeltsek iyi olur. Belki senin Galatasaraylı olduğunu öğrenince o da olur.”

Merdan Efe'nin bu konuda hâlâ umutlu olması...

“Babamın beni hâlâ Fenerbahçeli sandığını düşünmüyorum bitanem. Yani, senin yanındayken ve sürekli seninle maçlara geldiğimi bilirken böyle düşünmesi fazla saçma olurdu zaten. Bu zamana kadar beni Galatasaraylı yapamıyordun depresyona gireceğini bilecek kadar da tanıyor oğlunu.”

“Ben seni Galatasaraylı yapamıyordum depresyona mı girerdim, İzgi?” diye sordu ciddi bir ifadeyle.

“Evet.”

“Ben seni Galatasaraylı yapmadım,” dedi tane tane. “Sen zaten Fenerbahçeli değildin, İzgi. Sen Galatasaraylısın. Hep öyleydin.”

Ömrü hayatımız boyunca benim bir zamanlar Fenerbahçeli olduğumu kabul etmeyeceğini ben kabullenmiştim. Adam resmen kafasının içinden benim o zamanlar Fenerbahçeli olduğumu tamamen silmişti.

İnanılmaz bir profesyonellik...

Benden önce çorbasını bitirmesiyle benim hâlâ bitirmediğimi görerek kaşığı elimden aldı ve çorbayı bana kendisi içirmeye başladı. Bana böyle davranması, her defasında üzerime daha fazla titremesi o kadar hoşuma gidiyordu ki... Hoşuma gittiğini o da fark ediyor ve bu şekilde davranmaya devam ediyordu.

Evliliğimiz beşinci ayına girecektik ve her geçen gününde Merdan Efe sanki mümkünmüş gibi daha da üzerime titriyordu.

19.05.2022

Elim hızla çarpan kalbimin üzerine giderken derin bir nefes alarak tık-lattığım kapıdan içeri girdim. Sabah Merdan Efe'nin işe gitmesiyle soluğu hastanede almış ve hamile olup olmadığını anlamak için gerekli işleri hal-letmiştim. Bu süreçte Sevcan da benimleydi ve en az benim kadar heyecan-lıydı.

“İzgi Hanım, hoş geldiniz,” diyen doktoruma gülümsedim. “Buyurun, oturun lütfen.”

“Hoş bulduk,” diyerek masasının hemen önündeki koltuklardan birine oturdum. Sevcan da doktorla konuşup hemen yanıma oturduğunda umut dolu gözlerle karşımdaki kadının gözlerine bakmaya başladım.

“Heyecanınız gözlerinizden okunuyor,” dediğinde gülümsemekle yetindim. Konuşacak halde hissetmiyordum. “Sonuçlarınız çıktı,” diyerek bilgisayar ekranına bakmaya başladı.

Bakışları tekrar üzerime dönerken nefesimi tuttum. “Aslında bunu şu an öğrenmek istemiyorum,” dedim. “Sonuçları bana akşam arayıp söyleyebilir misiniz?”

İsteğim doktoruma hiç garip gelmezken başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. “Tabii ki. Siz nasıl isterseniz...”

“Teşekkür ederim.”

“İzgi Hanım, size her defasında aynı konuşmayı yapmak istemiyorum ama olumsuz bir sonuca da hazırlıklı olun, olur mu? Modunuzu düşürmeniz beni de oldukça üzüyor. Henüz birkaç ay oldu. Ne sizde ne de Merdan Bey de herhangi bir sorun çıktı. Bu yüzden lütfen umudunuz kaybetmeyin.”

Doktorumla bir süre daha konuşmamızın ardından hastaneden ayrılarak eve döndüm. Sevcan gezmemizi teklif etse de içim o kadar kıpır kıpırdı ki kabul etmedim. Zaten birkaç saat sonra Galatasaray maçı için evden ayrılacaktık.

Merdan Efe bütün gece mutluluktan uyumamıştı. Sabahtan beri ise içi içine sığmıyordu. Şirketteki birkaç işi halletmek için evden ayrıldığında ben de hamile olup olmadığını öğrenmek için soluğu hastanede almıştım.

Terim’in bacaklarıma dolanmasıyla eğilerek onu kucağıma aldım. Tam onunla beraber salona ilerliyordum ki kilit sesiyle olduğum yerde kaldım. “Ben geldim,” diyerek yüzündeki enfes gülümsemesiyle içeri girdi Merdan Efe. Elinde bir buket beyaz gül vardı. “Karım beni kapılarda karşılıyor,” diyerek muzipçe göz kırptığında gülümsedim. Terim ise kollarımın arasında ona bakarak sertçe miyavladı.

Merdan Efe montunu çıkarıp gülleri bana uzatırken yanımdaki yerini aldı. Beyaz güllerime burnumu yaklaştırtırken dudakları saçlarımda üzerindeki yerini aldı bile. “Selam güzelim.”

“Selam,” diyerek başımı omzuna yasladım. “Hallettin mi işlerini?”

“Hallettim de...” Bakışları yüzümde gezindi. “Sen bir farklısın sanki. Hayırdır?”

Gözünden kaçmıyordu.

“Gel,” diyerek başımla salonu gösterdim ve ilerlemeye başladım. “Oturalım söyleyeceğim.”

Terim kucığımdan zıplayarak tekli koltuğa kıvrılırken beyaz gül buketimi masanın üzerine bıraktım. Ardından biz de yan yana ikili koltuğa kurulduk. “İzgi, ne oluyor?” diye sordu sesine yansıyan endişeyle. Elini alnımın üzerine koydu. “Dünden sonra daha da mı kötüleştin? Bu sefer istersen küseceğini söyle yine de hastaneye gidiyoruz.”

“Dur,” diyerek kolunu tuttum. “Dünden sonra kötüleşmedim. Aksine daha iyiyim ama sen işe gittiğinde ben de Sevcan’la birlikte hastaneye gittim.”

Kaşları havalandı. “Benden gizli hastaneye mi gittin?”

“Senden gizli değil,” diye konuştuğumda kaşlarını çatı, devam ettim. “Dün balık kokusundan da tadından da o kadar midem bulandı ki ben hamile olduğumu düşündüm.” Bakışlarımı kaçırmamla elimi sıkıca tuttu. Bu konuda ne kadar üzüldüğümün farkındaydı. “Sana söylemedim çünkü eğer değilsem hevesinin kırılmasını istemedim.”

“Beni değil önce kendini düşünmeni istiyorum,” dedi. “Hevesim falan kırılmazdı İzgi, senden ya da sağlığından önemli mi? Hamile olmayabilirdin ama hasta olabilirdin. Bir daha bana haber vermeden bu tarz bir şey yapmanı istemiyorum. Senden rica ediyorum. Tamam mı?”

Başımı aşağı yukarı salladığımda aniden dolan gözlerimi kırıştırdım. “Sonucu öğrenmedim,” diye konuşurken sesim titredi. “Akşam maçıyken arayıp söyleyecek. Yani, belki saçma ama orada hep güzel haberler aldığımız için yine öyle olur diye düşündüm.”

“Senin titreyen sesine ölürüm,” diyerek beni kollarının arasına çekti.

“Bu konuyu kaç kez konuştuk seninle? Kısmet bu işler yavrum. Olmazsa da ne yapalım? Biz birbirimize yeteriz. Hem herkesin çocuğu olacak diye bir şey yok. Olursa başımın üzerinde taşırım bizden olacak canları, olmazsa da biz birbirimize yeteriz.”

Başımı aşağı yukarı salladığımda avucunu yanağıma yaslayarak gözyaşlarımı sildi. “Bak akşam şampiyon oluyoruz, sen oturmuş omzumda ağlıyorsun.”

“Doğru,” dememin ardından gülererek geri çekildim. “Hiç etik değil.”

Yüce havlayarak merdivenlerden indiğinde koltuğa zıplayarak aramıza oturdu. “Yani, etik değil demeyelim güzelim sana her şey etik de... Sen yine de böyle bir günde yalnızca gül.”

Merdan Efe’yle ellerimizi aynı anda Yüce’nin kafasına koyup sevdiğimizde Terim de bu manzaraya kayıtsız kalamayarak kucığımdaki yerini aldı. Bebek konusuna her ne kadar çok üzülsem de biz şu an bile kocaman bir aileydik. Hem zaten üzölmek için henüz erkendi.

Saatler ilerlerken Merdan Efe'yle hazırlanarak evden ayrıldık. Evet, yine kendi arabamızla gitmiyorduk. Merdan Efe kesin bir dille o stadyuma gidilen yolun ayrı bir atmosferi olduğunu söylüyordu. Maçtan dolayı oluşan trafikle sonunda 4. Levent metrosunun önünde inmemizle elimle sıkıca Merdan Efe'nin elini kavradım. "Sakin elimi bırakma, kaybolurum burada."

Bu taraftar kalabalığı hâlâ gözümü korkutuyordu. Sanki kaybolsam telefonla onu bulamayacakmışım gibi konuşmamın saçmalığı da ayrıydı. Tabii Merdan Efe'nin bu saçmalıklara takıldığı söylenemezdi.

Sırtı. "Daha buradan bile her yer Galatasaray taraftarı dolu, görüyor musun? Yabancı değiller, kaybolmazsın güzelim."

"Sırf aynı takımı tutuyorsunuz diye millete yabancı değil diyemezsin, Merdan Efe," dediğimde omuz silkti. Resmen her maça gitmemizde dejavu yaşıyordum. Daha metroda başlayan Galatasaray tezahüratları gece sonuna kadar bitmiyordu. Aktarmalı yolculuğumuzun bitimiyle açık havaya çıktığımızda derin bir nefesi içime çektim. Ortada bir virüs olsaydı şu ortamda zaten ülkenin yarısına geçmiş olacaktı. Neyse ki yoktu.

"Evim!"

Passoliglerimizi güvenlik görevlilerine okutmamızın ardından en sonunda karşımızdaki kocaman stadyumla, el ele olduğumuz yerde durduk.

Ali Sami Yen Spor Kompleksi.

Nef Stadyumu.

"Evime bak nasıl özlemişim," dediğinde göz devirdim.

"Birkaç gün önce buradaydın."

"Seni de birkaç dakikada özlüyorum, İzgi. Tamam, kıskanma."

"Kıskançlıktan çatladım," diye konuşmamla elimi bırakarak kolunu omzuma yasladı.

"Birlikte yaşayacağımız ilk Galatasaray şampiyonluğuna hazır mısın güzelim?"

Başımı omzuna yaslayarak gülümsedim. "Oldukça hazırım."

"Dur, içeri girmeden şurada fotoğrafımızı çeksinler," dediğinde yanımdan geçen bir çifti durdurarak telefonunu uzattı. "Kardeşim, şurada bir fotoğrafımızı çeker misin?"

Merdan Efe her Galatasaray forması giyeni öz kardeşi sanıyor olabilirdi. Ben hariç.

"Tabii abi," diyerek telefonu alan çocuk tam karşımıza geçtiğinde Nef Stadyumu yazısının hemen önünde duruyorduk.

"Burada fotoğrafımız var aslında," dediğimde itiraz etti.

"Bu sefer farklı..." Neyin farklı olduğunu anlamasam da başımı salladım. Merdan Efe hemen yanıma geçtiğinde tekrar konuştu. "Takıma yeni transfer olmuş futbolcu pozunu vererek çekileceğiz bu sefer."

Dümdüz suratına baktım.

“Takıma yeni transfer olmuş futbolcu pozu ne Allah aşkına?”

Çapraz bir şekilde durarak kollarını önünde bağladı ve başını hafifçe kaldırarak kameraya bakmaya başladı.

“Hadi güzelim sen de yap. Çocuk bekliyor bak.”

Derin bir nefes vererek gülmemin ardından onun pozunu tekrarlayarak kameraya baktım. Galatasaray stadyumunun önünde bir takıma yeni transfer olmuş futbolcu pozu vermediğimiz kalmıştı. Artık onu da yapmıştık.

Fotoğrafımızı çeken çocuğun yanımıza gelmesiyle Merdan Efe teşekkür ederek telefonunu almış ve fotoğrafları incelemeye başlamıştı. “Neyiz biz Sneijder ve Drogba mı? Bu fotoğrafın güzelliğinin başka açıklaması olamaz.”

Bir adım atarak ekranı görebileceğim konuma geldiğimde onun gibi fotoğrafları incelemeye başladım. Hemen arkamızda Nef Stadyumu yazıyordu ve yazının altındaysa bizim efsanevi pozumuz vardı. Dediği gibi gerçekten güzel bir fotoğraf olmuştu.

“Söyle Galatasaray’a da beni transfer etsinler, Merdan Efe.” dedim. “Tam bir futbolcu pozu vermişim. Bu kadarı da şov artık...”

“Laflara bak ya...”

Omuz silktim. “Yüceer olunca otomatik yükleniyor bu özellikler sevgilim.”

“Sevgilim değil eşim,” diyerek beni düzelttiğinde yanaklarımı şişirdim. Şişirdiğim yanaklarıma parmaklarını koyarak bastırdı. “Ne yapıyorsun ya?”

“İçinden de oflama bana,” dedi elimi tutarak. “İlk olarak locaya gideceğiz,” dediğinde şaşırdım.

“Neden?”

“Çünkü,” diyerek yüzüme baktı. “UltrAslan’ın hazırladığı koreografıyı canlı olarak izlemeni istiyorum.”

Locaya gireceğimiz kısım farklıydı. Aslında Merdan Efe maçları loca yerine tribünden izlemekte haklıydı çünkü gerçekten maçın keyfi orada çıkıyordu. Bundan ben de emin olmuşum.

Merdan Efe birkaç kişiye selam verirken yürüyen merdivenlerle iki kat çıkarak istediğimiz yere ulaştık. Dış kısma çıktığımızda birkaç takım elbiseli kişiyi gördüm ancak onlardan uzak bir noktada durduk. “Erken geldiğimiz için bir süre burada bekleyeceğiz ama buna değecek emin ol.”

“Sen nasıl bir koreografi olacağını biliyor musun?” diye sorduğumda bana inanamaz bir halde baktı.

“Elbette biliyorum, İzgi. Grubumuz var.”

“Yani, bilmesen şaşırdım zaten.”

Sırıttı. “Türkiye’nin en iyi koreografisini izlemeye hazır ol.”

“Oldukça hazırım.”

Bir süre daha beklememizin ardından çalmaya başlayan şarkıyla stadyumda bir hareketlilik olurken bunun koreografi başlangıcı olduğunu anlayarak dikkat kesildim. Uyumlu bir şekilde sarı ve kırmızı renklerindeki pankartları havaya kaldıran taraftarlarla karşımızda dört yıldız ve yirmi üç sayısı oluştu. Onun hemen altında ise *sizin hayalleriniz bizim gerçeklerimiz* yazılı büyük bir poster sarkıtılıyordu.

“Türkiye’nin ilk ve tek dört yıldızlı takımı,” dedi Merdan Efe gururla karşısındaki tabloyu izlerken. “Yıldızlara iyi bak, İzgi. Hepsi şerefiyle, hepsi hakkıyla...”

Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirerek başımı omzuna yasladım. “Şimdi kartonların ikinci yüzünü çeviriyoruz,” diyerek stadyumda anons yapılmasıyla UltrAslan tribününde bir hareketlilik daha yaşandı. Ben ne olacağını merakla beklerken az önce yıldızların ve yirmi üç sayısının olduğu kısımdaki kartonlar değişerek aralarına beyaz kartonlar girdi. Aynı zamanda şampiyonlar liginin logosunun bir kısmı meydana geldi.

Az önce *sizin hayalleriniz bizim gerçeklerimiz* yazan kısmın üzerine ise yeni bir poster atılmıştı. Orada *bizim hayallerimiz dünyadan daha büyük* yazıyordu.

Öyle uyumlu bir şekilde değişmişlerdi ki karşımdaki görüntüye hayranlıkla bakıyordum. Ben koreografinin sonuna gelindiğini sanırken kırmızı pankartlarla tribünün alt kısmının sol tarafında on dokuz sayısı sağ tarafında ise sarı pankartlarla sıfır beş oluşturuldu. Hemen ortasından yukarıya yükselmeye başlayan Fatih Terim pankartı ise dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına sebep oldu.

Bu gerçekten muazzam bir görüntüydü.

“Muazzam,” dedim yanımda büyük bir hayranlıkla duran adama. “Gerçekten... diyecek başka kelime bulamıyorum.”

“Daha iyisi yok,” diyerek gururla gülümsedi. Stadyumda alkış sesleri artarken bakışlarımı sahaya döndürdüm. Fatih Terim ellerini havaya kaldırmış, alkışlayarak koreografinin yapıldığı tribüne doğru ilerliyordu. Gerçekten kocaman bir aileydiler.

“Hadi,” dedi, Merdan Efe. “Birazdan maç başlayacak. Tribünümüze gidelim.”

Onu başımla onayladım. Birlikte tekrar passoliglerimizle güvenlikleri geçtik ve merdivenleri çıkarak az önce muazzam koreografiyi yapan taraftarlarının arasına ulaştık. Etraftaki sesler anında insanı maç moduna sokarken parmak uçlarımda yükseldim. “Seni davulun üzerine çıkarayım mı?”

Tribünlerdeki bir topluluğun içeri soktukları davul ve tokmakları inceledim. “Bu nasıl bir teklif ya?”

“Hoşuna gitmedi mi? Sen davulun üzerine çıkıp tezahürat yaparken ben de seni izlesem... Güzel olmaz mıydı ha güzelim?”

“Yalnızca sen değil başkaları da izler yalnız o an, emin misin?” diye sordüğümde yüzünün ciddileşmesinin ardından boğazını temizledi.

“Teklifimi geri alıyorum.”

Gülerek koltuklardan birine oturduğumda adını unuttuğum sarışın çocuk yanımıza geldi. “Selamünaleyküm, Merdan abim.” Bana bakarak başını hafifçe eğdi. “Selam yenge. Türkiye’nin en büyük kulübünün şampiyonluk maçına hoş geldiniz. Cümle âleme şampiyonluk nasıl kutlanır bir kez daha göstereceğiz. Aynı az önce koreografi nasıl yapılır gösterdiğimiz gibi.”

“Aslanım benim,” diyerek omzunu sıkı sarışın çocuğun. “Biz onu göstereli çok oldu ama hafızaları tazelemekte fayda var.”

Maçın başlamasına az kalmışken stadyumun her köşesi doldu. Her tribünde koca koca Galatasaray bayrakları sallanıyordu. Olduğumuz tribün her maçın en ses getiren tribünüydü çünkü burası UltraAslan’dı.

Maç sırasında kaldırılmak için ayrıca pankartlar da hazırlanmıştı. Önce bizim olduğumuz tribünün kaldıracağı pankartları inceledik ardından karşı tribünlere baktık. Doğu tribününün asmış olduğu pankartta ikimizin de gülüşü hüznün dolu bir hal aldı.

“Doymadık doymadık sevmelere seni biz Ahmet Çalık Mektarın cenazes olsun.”

Merdan Efe bakışlarını maçın başlamasına birkaç dakika kaldığı için henüz sessiz duran tribünde gezdirdi. Bakışlarını bana döndürüp göz kırpmasının ardından sağ elini kaldırdı ve olduğumuz tribünde herkesin onu duyabileceği şekilde bağırmaya başladı. “Çocukluğumda sana tutuldum!”

Sanki az önce konuşmuşlar da yapacakları şeyi planlamışlar gibi herkes onun bağırmasıyla bize dönerken sağ ellerini kaldırarak bir ağızdan bağırıyorlar. “Sarı rengine vuruldum!”

Hepsinin susmasıyla Merdan Efe bir kez daha kolunu kaldırarak bağırıyordu. “Kırmızına yandım tutuştum!”

Merdan Efe’nin tek başına söylemesinin bitmesiyle tribün hep bir ağızdan tekrardan bağırıyordu. “Şanlı Galatasaray!”

Tribün bir anda ayağa kalkarken bu sefer Merdan Efe de dahil herkes bir anda yerinde zıplayarak marşı söylemeye başladılar. “Saldırın Allah aşkına, oynayın Cimbom aşkıyla! Ruhunuzu koyun ortaya, UltraAslan arkanızda!”

Yalnızca bizim olduğumuz tribünle kalmayıp, tüm stadyum Merdan Efe’nin başlattığı marşı aynı anda söylemeye başladı. “Oley, oley, oley! Oley, oley, oley!” Yüzümdeki derin gülümsemeyle Merdan Efe’yi izlemeye devam ettim. Boynuna sardığı atkısını çıkararak havaya kaldırdığı elinde sallamaya ve olduğu yerde zıplamaya devam ediyordu.

Futbolcular ısınmaya çıktıklarında marşlara kısa bir ara verilmişti. “Hocam benim,” dedi Merdan Efe, hocasının olduğu yere bakarken. “Şampiyon takımın şampiyon hocası... Çok büyüksün hocam!”

Isınan oyuncular tekrar içeri girmiş ve sonrasında arka arkaya tekrardan sahaya çıkmışlardı. Yan yana dizilmelerin ardından tüm stadyum olarak ayağa kalkarak, İstiklâl Marşı’mızı okuduk.

Galatasaray, bu gece şampiyonluğunu ilan etmek için maça başladı.

Merdan Efe o kadar heyecanlıydı ki bir an olsun yerinde duramıyordu. Arada sırada bana bakıyor ardından tek bir ânı kaçırmamak için sahaya döndürüyordu bakışlarını. Bana her baktığında gözleri üzerimdeki Galatasaray formasında geziniyordu tabii ki...

“Maç sonunda burada ezilmem değil mi?” diye sordum parmak ucumda yükselip beni duyması için kulağına yaklaşırken. “Gerçi artık herkes beni tanıdı. Tribün lideri olur mu benden, Merdan Efe?”

Bakışlarını sahadan çekmedi. “Böyle hiçbir marş söylemeden durursan olmaz güzelim,” dediğinde dudaklarımı büzdüm. Nasıl olduğum yerde zıplayarak boğazım yırtılırcasına marş söyleyecektim ki? Ben... Ben ben... İzgi Gökyel... “O kadar marş ezberlettim sana, İzgi. Hayır, marş söylemiyorsun bari ezberlediğim futbolcuların isimlerini tezahürat yap!”

“Özür dilerim holigan olmadığım için...”

“Üzülme,” dedi ciddiyetle. “Ben seni böyle sevdim.”

Allah razı olsun ya...

“Kerem atak yapıyor,” dedi tam konuşacağım sırada. “Hadi! Hadi! Kaleciyle karşı karşıyayız! Ver pasını, Kerem! At onu!” Bir adım daha öne çıkararak heyecanla bağırmaya başladı. “At onu! Mostafa at onu! GOOL!”

Maçın henüz ilk dakikalarında gelen Galatasaray golüyle Nef Stadyumu ayağa kalkarken yaşanan büyük coşkuya şaşırdım. Evet, beni hâlâ şaşırtabiliyorlardı. Ellerimi havaya kaldırarak “Gol!” dediğimde Merdan Efe kocaman gülümsedi. Kaldırdığım ellerimin arasına girerek kollarımı boynuna sarmamı sağladığında belimden tutarak beni havaya kaldırdı, bizi etrafımızda bir tur döndürdü.

Mutluluğu gözlerinden bile okunurken dudaklarımı yanağına bastırdım. Aniden, “Maçtan sonra dürüm yemeye gider miyiz?” diye sorduğumda şaşkınlıkla kaldı. Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken omuz silktim. “Canım çekti.”

Gol sevincinden sonra herkesin canı dürüm yemek çekebilirdi.

“Görüyor musun?” diye sordu gözlerimin içine bakarak. “Görüyor musun, İzgi? Galatasaray’ımın bir insan üzerindeki etkisi o kadar büyük ki tek gol sonrası bile nasıl etkiler bırakıyor? Çok büyüksün Galatasaray’ım, çok!”

Canımın dürüm çekmesi ve Galatasaray'ın büyüklüğü arasındaki ilişki... Merdan Efe'yi artık sorgulamamayı öğrenmişim neyse ki.

"Kesinlikle," diyerek ona katıldığımı belirttim. "Yeriz, değil mi?"

"Şampiyonluk kutlamalarımızı yaptıktan sonra gidip yeriz güzelim."

Gülümseyerek başımı salladım.

"On dokuz Mayıs zaten çok güzel bir tarihten bir de bu tarihte şampiyon oluyoruz. Mayıslar bizimdir!"

"Ali Sami Yen'in zafer yolunda!" Elini formasının üzerinden kalbinin tam üstüne götürdü. "Yüreğimdeki Metin Oktay ruhuyla!"

Merdan Efe kolunu omzuma atarak beni önüne çekerken sırtımı göğsüne yasladım. "Durmayacağım söz veriyorum sana! Varlığım feda olsun arman uğruna!"

"Sonuna kadar sağdığım yeminime, namusum şerefim ve bu renkler üstüne!"

Bu marşı ezbere biliyordum. Merdan Efe'nin en sevdiği marşlardan biriydi.

"Adından gururum saklı, renklerinde asalet!" diye bağırdı güney tribünü. "Sensiz olmaz Galatasaray," diyerek onların susmasıyla kuzey tribünü yani bizim olduğum tribün devam ettirdi marşı. Anlaşmadan bile böyle uyumlu olabilmeleri çok etkileyici oluyordu her defasında.

Başımı Merdan Efe'nin omzunda kaydırarak bakışlarımı yüzüne çevirdim. Bu hareketimle sahadaki bakışlarını çekerek yüzüme baktığında gülümsedi. Aynı anda cümleler döküldü dudaklarımızdan. *"Her şey değişse de bir gün, karşılıksız sevdim. Kalbimin durduğu ana kadar."*

Kırk dördüncü dakikaya kadar maç aynı temposuyla devam ederken kırk dördüncü dakikada Galatasaray bir gol daha atarak skorunu ikiye çıkarttı. İlk yarının bitiş düdüğüyle Merdan Efe nefes nefese kalmış bir halde yerine oturdu. Hemen yanına otururken elini alınına koyarak ovaladı. "Yorulduğun değil mi? Ter içinde kaldın, Merdan Efe. Hasta olacaksın."

"Galatasaray'ım için acillik de olurum."

"Olursun tabii," dedim imayla. "Az karakolluk olmadın nasıl olsa."

Bakışlarını kaçırdı. "Ben artık evinin direği olan adamım. Bana böyle şeyler söylemezsen sevinirim, İzgi."

Sırıttım. "Nasıl da seni hem körkürük aşık yapıp hem hovardalıktan hem de karakollardan kurtardım ama?"

Başını geriye doğru atarak sırtıttı. "Sana bir plaket verilmeli bu konu hakkında. Her zaman söylüyorum. Sen mükemmel bir kadınsın, İzgi Gökysel ve seni tanımamla dönüştüğümü bu adamdan oldukça memnunum."

Derin bir nefes aldım. Hava Mayıs ayında olmamıza rağmen fazla esi-yordu. Bakışlarımı yavaş yavaş stadyumun her bir köşesinde gezdirdim. "Seninle bu stadyuma ilk geldiğim günü dün gibi hatırlıyorum. İlk gol sevincinizi görmemi, sana burada sarılmamı, elini tutmamı, öpmemi ve evlilik teklifimi... Dönüp bakıyorum da... bu stadyum ne kadar anımıza şahit oldu değil mi, Merdan Efe? Birlikte o kadar anı biriktirdik ki burada hangi köşesine bakarsam bakayım seni görüyorum."

"Benimle ilk maça geldiğin anı dün gibi hatırlıyorum, İzgi." Gülümse-yerek bakışları bir noktada takılı kaldı. Ona aşkıma ilk itiraf ettiğim yerde. "Seninle burada, evim dediğim yerde öyle güzel anılar yaşadım ki zaten benim için anlamı çok büyük olan bu stadyum, senden sonra gözümde mümkünmüş gibi daha da özelleşti. Biz seninle bu stadyumda çok güzel anılar yazdık, İzgi." Bakışlarını gözlerime çevirdi. "Çok güzel anılar yazma-ya da devam edeceğiz."

Ona sımsıkı sarıldım.

"Anılarımızı uzatmalarda yazmaya devam edeceğiz," diye fısıldadım. "Çünkü *doksan artılar* hep bizim."

Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı. "Daima bizim olarak kala-caklar."

İkinci yarının düdüğü çaldı ve maçın son sahnesi başladı.

Skor olarak da önde olan Galatasaray çoktan şampiyonluğunu ilan et-miş olsa da maç elbette devam ediyordu. İkinci yarının ortalarına doğru meşaleler ortaya çıkmış, Nef Stadyumu sarı ve kırmızı renkteki dumanlarla harika bir manzara vermeye başlamıştı.

Kimse yerinde durmuyordu. Herkes zıplayarak tezahürat yapıyor ar-dından marşlarını söylemeye geçiyorlardı. Merdan Efe'nin kolları arasına girerek bazı marşlarına eşlik ediyordum ancak genel olarak onu izleyen taraftım.

Birlikte ilk Galatasaray şampiyonluğumuz olacaktı.

İçim kıpır kıpırdı.

Yarına Merdan Efe de dahil tüm taraftarın sesinin kısılacağını düşünü-yordum. "Helal olsun aslanım be!" diyerek bağırdı sahaya doğru Merdan Efe. "Ulan bir takımın her şeyimi asil olur? Şu futbolcularımıza bak, İzgi. Aslan parçalarını!"

"Merdan abi!" diye bağırdı arka taraflardan bir taraftar. "*Çocukluk Aş-kımsın* söyleme zamanı geldi bence abi. Ver coşkuyu! Bu gece tüm gökyü-zünü sarı kırmızıya boyadığımız gibi tüm ülkeye marşımızı bir kez daha duyuralım!"

Merdan Efe çocuğa gülererek önüne döndü. Demirlerin üzerine çıkarak sahaya bakmak yerine taraftarlara dönük duran adama eliyle işaret verdi

ve buraya geldiğimiz ilk andaki gibi tek başına elini havaya kaldırarak gür sesiyle bağırdı. “Çocukluk aşkımsın!”

Kadınlar, erkekler ve çocuklar bir anda Merdan Efe’ye dönerken aynı anda ellerini havaya kaldırdılar. “Sen ilk göz ağrımsın!”

Herkes bir anda sessizleşirken Merdan Efe kimseyi umursamadan gözlerimin içine bakarak bir kez daha bağırdı. “Kimseyi kimseyi sevmedim senin gibi!”

“Sevdanın uğruna terk ettim her şeyi,” diye bağırarak kuzey tribününün ardından tüm stadyum bir ağızdan bağırmaya başladı. “Hayatın anlamı Galatasaray!”

Nef Stadyumu’nda inanılmaz derecede yüksek bir ses vardı.

Merdan Efe’yle o kadar maça gelmeme rağmen ilk kez bu kadar fazla sesle karşılaşıyordum. İkinci yarı su gibi geçmişti. Zaten maç artık öylesine oynanıyor gibiydi. Doksanıncı dakikaya yaklaşıyorduk; coşku, mutluluk ve heyecan hat safhadaydı.

Cebimde titreyen telefonumla Merdan Efe’den uzaklaştım. Ekranda gördüğüm isimle kalbim son sürat hızlandı.

Doktorum, İnci Hanım arıyordu.

Şu an bu aramayı açsam da onun sesini duyamayacağımı biliyordum. Bu yüzden Merdan Efe maça dalmışken arkasından geçerek sakin bir yere ilerledim. Telefonum bu süreçte susmuştu ancak tekrar bir arama gelmeye başlamıştı. “İnci Hanım?” diyerek telefonu cevapladığımda uzaklaşmış olmama rağmen stadyumun gürültüsü hâlâ kulağımdaydı.

“İzgi Hanım, çok özür dilerim,” diyen telaşlı sesiyle olduğum yerde terdirgince doğruldum. “Arama için biraz geciktim. Bazı sorunlar yaşadım.”

“Hiç sorun değil. Sonuçlarım nedir?”

“İzgi Hanım,” diyen sesini duydum doktorum İnci Hanım’ın. Stadyumun dışarıdan bile duyulan sesi birden kaybolurken kalbimin sesiyle birlikte doktorumun sesini duydum. “Hamilesiniz!”

Hamilesiniz.

İçinde kanayan onlarca yer var

İnancın yitik yüreğin soğuk

“Hamileyim,” kelimesi döküldü dudaklarımdan titrekçe. “Hamileyim.”

“Tebrik ederim,” dedi İnci Hanım bir kez daha. “Anne oluyorsunuz.”

İnci Hanım’a ne dediğimi, o aramayı nasıl sonlandırdığımı hatırlamıyordum. Aldığım haberle vücuduma bir titreme yayılırken Merdan Efe’nin yanına dönmek için yürümeye başladım.

Hamileydim. Anne oluyordum.

Merdan Efe’m baba oluyordu.

Beni böylesine güzel seven adam, mükemmel bir baba olacaktı.
Hayali bile kalbimi duracak seviyeye getiriyordu.

*Ben yokken sana bak neler olmuş
İçinde şehirler bir bir vurulmuş*

Titreyen vücudumla Merdan Efe'nin yanına ulaştım. Bakışlarım kısa bir an skor tabelasına kaydığında doksanıncı dakikaya girildiğini ve uzatmaların verildiği görmüştüm.

*Uçmaya çalışıp düştün bir kere
Sağanaklar yağdı kanatlarının üstüne*

Merdan Efe'nin koluna dokunduğumda heyecanla bana döndü. "İzgi'm yine doksan artı dört verildi görüyor musun? Hakem bile ikimize çalışıyor. Şampiyonluğumuzu doksan artı dördün sonunda ilan edeceğiz. Aynı zamanda ikimizin şampiyonluğunu ilan ettiğimiz gibi."

Gözlerinin içine bakmamla dolan gözlerimden akan yaşları durduramadım. "Hamileyim."

*Benim iklimim incitmez seni
Gel süzül şimdi gökyüzümde*

Durdu.

Sanki o an az önce seslerinden kendimi bile duyamadığım tüm taraftarlar yok oldu. Tüm oyuncular, herkes silindi. O an tribünde yalnızca Merdan Efe ve ben kaldık. Bir yanımızdan sarı diğer yanımızdan kırmızı dumanlar yükselirken bir kez daha konuştum. "Merdan Efe... Baba oluyorsun."

Ah gel benim içim sanki durdu sana

"Baba oluyorum?" diye fısıldadı inanamıyor gibi bir ifadeyle. "Sen anne oluyorsun."

*Döner asırlık koca bir ana
Vuslatım düşman akan zamana*

Elini tutarak karnımın üzerine koyduğumda gözleri doldu. "Burada bizim bir dünyamız var. Anne oluyorum, baba oluyorsun. Burada bizim bir canımız var, Merdan Efe." Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Minik aslanımız burada."

Sevda değil ruhumun kumarı bu sanki

Bir damla gözyaşı sol yanağından akıp giderken aynı gözyaşı sol yanağımdan süzüldü. "Baba oluyorum," diye fısıldadı yeniden. Ardından yüksek bir sesle bağırdı. "Baba oluyorum!"

Birkaç yüz bize dönerken Merdan Efe ellerini belime yaslayarak beni havaya kaldırdı. "Baba oluyorum!"

Merdan Efe'nin artık ailesi olan UltrAslan bir anda bağırdı. "GOOOL!"

Beni etrafımda kaç kere döndürdü, birlikte gözlerimizden yaşlar gelerek kaç kere kahkaha attık bilmiyorum ama en sonunda durdu. "Sana âşığım,"

diye konuştu titreyen sesiyle. "Buradaki anılarımıza bir yenisini daha ekledik." Sertçe yutkundu. "Hatta belki de bu en özeli. Sana ne kadar teşekkür etsem, ne kadar daha gözlerinin içine bakarak sevgimi haykürsam az kalacak biliyorum ama iyi ki, İzgi. Sana hep iyi ki. Size iyi ki..."

"Ali Sami Yen bizim anılarımıza şahitlik etmeye her zaman devam edecek," diye konuştum ağlamaktan boğuklaşan sesimle. "Çünkü maçın seyri birbirimize âşık olduğumuzda değişti. Doksan artı dördte seni kazandım ve bizim maçımız berabere bitti, Merdan Efe."

"Her doksan artı dördte yeniden," diye fısıldadı titreyen sesiyle. "Ve daima."

Avucu karnımı okşarken elinin üzerine elimi koydum. "Her doksan artı dördte ilk anki gibi..."

Maç bitişini belirten düdük çaldı.

Maç bitti.

Galatasaray şampiyon oldu.

Biz şampiyon olduk.

Ben, İzgi Gökyel Yüceer.

Gözlerindeki ışıltıyı gözlerime geçirecek kadar beni seven bir adamı gökyüzünde özgürce uçabilecek kadar sevdim.

Bizim onunla hikâyemiz Galatasaray'ın kalbinin atığı yerde, bu stadyumda başladı. Bir Galatasaray maçının doksan artı dördüncü dakikasında ise birbirimize kavuştuk.

Galatasaray'ı canı, Galatasaray stadyumunu evi yapan adamla evim dediği yerde el ele yüzlerce anı yazdık. Burada ona aşkıma itiraf ettim, evlenme teklifi ettim, sarıldım, öptüm ve nicesi... Yine burada hamile olduğumu öğrendim. Sevdiğim adam baba olacağını burada öğrendi.

Bizim maçımızın kazananı yoktu ancak iki şampiyonu vardı.

Biz, İzgi ve Merdan Efe'ydik.

Bir Galatasaray maçının *doksan artı dördüncü dakikasında* yeniden ve daima güneş gibi doğacaktık.

UZATMALAR: 90+4

“Çocukluk aşkımsın, sen ilk göz ağrımsın! Kimseyi kimseyi sevmedim senin gibi! Sevdanın uğruna terk ettim her şeyi. Hayatın anlamı Galatasaray!” Merdan Efe dudaklarını karnımın üzerine bastırmasının ardından doğruldu. “Aslan parçam benim.”

Gökdeniz isyan edercesine konuştu. “Aslanım, emin ol doğduğu gibi Galatasaray marşı söyleyecek yeğenim. Yalvarırım yeter artık.”

Merdan Efe'nin sevgi dolu bakışları sertleşirken dik dik Gökdeniz'e baktı. “Sana ne lan? Sana ne güzel kardeşim? Sana ne ulan, Hamsi?”

“İçimiz dışımız marş oldu, Efe Merdan,” diyerek elinde kahve bardağıyla içeri giren Sevcan'a döndü bakışlarımız. “Doğuma da daha çok var. Sence bize yazık değil mi?”

Bakışlarım kahve bardağını tutan elindeki yüzüğe kaydı. O yüzük artık sol elindeydi. Sevcan İncihan bir süre önce Kaya olmuştu.

“Gidin o zaman evimizden,” diyerek homurdandı Merdan Efe. “Eşim hamile benim. Bizi stres altına sokmaktan vazgeçin.”

Sırtımı göğsüne yaslamamı sağladıktan sonra elini karnımın üzerine koyarak yavaşça okşamaya başladı. Hamile olduğumu öğrendiğimiz günden beri alışkanlık olmuştu ikimizde de. Her gün sırtımı göğsüne yaslayarak ya da başını bacaklarımın üzerine koyarak karnımı seviyor, konuşuyor ve öpüyordu.

Karnımdaki elinin üzerine elimi yaslayarak huzurla gülümsedim. Alımlarımızın birbirine değmesiyle eline sıkıca tutundum. Galatasaray'ın şampiyonluğunu ilan ettiği gün hamile olduğumu öğrenmiştik. O günün üzerinden aylar geçmişti. Hâlâ ara sıra inanmadığım oluyordu. Aynı durum Merdan Efe'de de geçerliydi. Normal zamanda bile üzerime titreyen sevgili eşim hamile olduğumu öğrendikten sonra mümkünmüş gibi daha fazla üzerime titremeye başlamıştı.

Baba Merdan Efe.

Asla şikâyetçi değildim. Bir bebeğimiz olacağı haberini aldığımızdan beri öyle mutlu olmuştu ki o mutluluğunu gördükçe gözlerimin dolmasına

engel olamıyordum. Çevremizdeki herkes öyle sevinmişti ki ne kadar güzel bir aile kurduğumuzu bir kez daha anlamıştım.

Gökdeniz'in sıkıntılı bir nefes bıraktığını duyduğumda bakışlarımı artık iyice belirgin olan karnımdan çektim. "Ya sen strese gersen ne olacak kardeşim? Sen misin hamile?"

"Eşim hamile," dedi Merdan Efe tane tane. "Ben, baba oluyorum. İkimiz de hamile sayılırız, ne var?"

Medih'in, "Kardeşim sen zaten âşık olduktan sonra bir garipleşmişsin ama baba olacağını duyduktan sonra daha da kötüleştirmeye başladı bu durum. Delirme oğlum! Delirme!" diye söylenmesiyle kahlkaha attım. "Allah başta İzgi'ye sonra bize sabır versin. Bu son birkaç ay İzgi'ye mi zor geçecek bize mi orasını Allah bilir."

"Kocamın üzerine çok gidiyorsunuz," diye konuştuğumda Merdan Efe'nin üzerime dönen bakışlarındaki parlamayı gördüm. Asla değişmemesi... "O stres altına girerse ben de girerim, ona göre."

Merdan Efe gururla gülümserken dudaklarını saçlarımin üzerine bastırdı. "İşte benim karım!"

"İzgi kuşum, Efe Merdan'ın bebişleri için aldığı ilk hediyeyle bile normal karşılamışken her konuşmada kocasını savunmasına şaşırılmamalıydı zaten. Ben o konudan sonra boş verdim her şeyi."

Bu konu hakkında gülündüğünde morali bozulduğu için altdudağımı dişlerimin arasına alarak gülmemeye çalıştım. Ali Sami Yen'de hamilelik haberini aldığımız gece hem bu haberi hem de şampiyonluğu kutlamamızın ardından ilk işimiz GSStore'a giderek forma almak olmuştu.

Ama hayır... bu Merdan Efe'nin ilk hediyesi değildi.

Bu, bizim bebeğimiz için ilk aldığımız eşyamızdı. O gecenin ertesi günü Merdan Efe birkaç saatliğine evden ayrılmıştı. Eve geldiğindeyse elinde bir hediye kutusu vardı. Bebeğimiz için aldığı ilk hediye.

Hediye kutusunun içinden Fatih Terim figürü çıkmasını bile bekliyordum ama bir bebek kulaklığının çıkmasını beklemiyordum. Evet, sevgili kocamın bebeğimize ilk hediyesi; stadyumdaki gürültünün onu etkilemesi için çocuğumuza takacak olduğumuz bebek kulaklığıydı.

"En büyük ihtiyaçlardan birisi," dedi Merdan Efe rahat bir tavırla. "Gittim çoluğu çocuğu olan futbolcuların hepsiyle konuştum, en kalitelisini aldım çocuğuma. Temel ihtiyaçlarından birisi hazır... Siz hâlâ geçin dalganızı. İzgi'm gayet memnun... değil mi güzelim?"

Başımı salladım. "Kesinlikle. Hamile olduğumu öğrendiğim ilk an bu eşyayı almamız gerektiğini düşündüm hayatım."

Başımı hafifçe döndürerek hemen yakınımdaki yüzüne bakmaya başladığımda göz kırparak yanağımı sıktı. “Akşam karamelli dondurma alacağım sana.” Gözlerim sevinçle parladı. Aylardır değişmeyen hatta gittikçe artan şey ise benim karamel aşkım olmuştu. Sürekli ama sürekli karamelli dondurma çekiyordu canım ve buna kış vakti bile engel olamıyordum. “Çok yemek yok ama... Havalar soğuk.” Başımı sallayarak yanağını öptüm.

“Sen kafayı yemişsin, Merdan,” dedi Ebrar. “Çocuğu doğar doğmaz stadyuma mı götüreceksin?”

Merdan Efe bendeki bakışlarını Ebrar’a döndürerek gözlerini usulca kapatıp açtı. “Evet. Sorun nedir? Çocuğumu elbette doğar doğmaz evimize götüreceğim.”

Dünyaya Merdan Efe’nin canından bir Galatasaraylı Yüceer geliyordu. Peki, dünya buna hazır mıydı? Hiç sanmıyordum.

“Her gün Galatasaray marşları dinliyoruz, Ebrar. Sürekli olarak Galatasaray’ın şampiyonluk kutlamalarını izliyoruz, kadro tekrarı yapıyoruz. Her gece yatmadan Galatasaray-Juventus maçındaki Sneijder’in golünü izliyoruz mesela. Çocuğumuz büyünce Sneijder olacak.”

Ebrar sessiz kaldı ancak Merdan Efe’ye *umutsuz vakasın* bakışları atmaya devam ediyordu.

“Olur belki İzgi’im, nereden biliyoruz?” diye sordu Merdan Efe onun bakışlarını hiç umursamadan. “Bakarsın oğlumuz büyüdüğünde çok yetenekli bir futbolcu olur.”

Oğlumuz...

Merdan Efe’yle bir oğlumuz olacaktı.

Aslan Ege Yüceer.

Cinsiyetini yeni öğrenmiştik ancak ben ilk andan beri hissediyordum bir oğlumuz olacağını. Elbette cinsiyeti ikimiz için de önemli değildi ancak nedendir bilemiyordum, ilk andan beri erkek olacağını hissediyordum. Oğlumuzun ismine ise cinsiyetini öğrendikten sonra karar vermiştik. Aslan’ı Merdan Efe, Ege’yi ise ben istemiştik. Merdan Efe’nin ismine de uyumlu olması kalbimi pır pır ettiriyordu.

Midemdeki mavi kelebekler ise hâlâ kanat çırpmaya devam ediyorlardı.

“Olabilir tabii ki,” dedim heyecanla. “Büyüyünce ne isterse arkasında olacağız. İster futbolcu ister başka bir şey.”

Karnımın üzerini okşadı bir kez daha. “Aslan oğlum benim.”

“Aslanımın aslanı oluyor,” dedi Gökdeniz bilerek titrettiği sesiyle. “Yani artık aslanımı aldatacağım çünkü minik aslanım da olacak. Ben galiba ağlayacağım hanımlar beyler, bana müsaade.”

Onlara ilk söylediğimiz zaman aklıma gelince sırtımaya başladım. Şampiyonluk gecesi ve sonrası bizim için gerçekten hareketli geçmişti. Ama en aklımda kalanı gece sonunda Merdan Efe'yle baş başa kaldığımız o andı.

"Sana da gerçek değilmiş gibi geliyor mu?" diye fısıldadığımda saçlarımı okşamaya devam ediyordum. Bir süre cevabını beklesem de sesini duymadım. Saçlarındaki elimi yanağına indirerek, yüzünü yüzüme doğru çevirdiğimde gördüğüm manzara kalp atışlarımı hızlandırdı.

Merdan Efe'nin gözleri kıpkırmızı olmuş, birkaç gözyaşı fırt ederek yanaklarından süzülüyordu.

Ağlıyordu.

Bir bebeğimiz olacağı için ağlıyordu.

"İzgi," dedi titreyen sesiyle ama devamını getirmedi. Yanaklarına yasladığım ellerimle gözyaşlarını silerken ondan sildiklerimin yanaklarından döktüğünü, dudaklarının gözyaşlarına değmesiyle fark ettim. Doğrulduğu gibi gözyaşlarımı öperken beni kollarının arasına çekerek sımsıkı sarıldı.

"Seninle tanışana kadar bir gün bu ânı yaşayacağımı hiç düşünmemişim." diye fısıldadı gözyaşlarımı silmeye devam ederken. Alnını saçlarımdan üzerine yasladı.

"Yaşayacağımı fark ettiğim an ise bana böyle büyük duygular hissettireceğini tahmin etmemiştim. Hayatıma girdiğin andan beri bana tarifsiz imkansız duygular hissettiriyorsun ve ben sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum." Dudaklarımı böyle bir şeye gerek olmadığını söylemek için aralamıştım ki işaret parmağını dudaklarıma yaslayarak engel oldu. "Seviyorum ama," dedi gözyaşı yanağından yanağıma düşerek benimkilere karışırken. "Çok seviyorum. İzgi. Ve söz veriyorum, onun da sığınacağı en güvenli limanı olmak için çalışacağım."

Dudaklarım iki yana kıvrılırken başımı geriye çekerek kızarmış gözlerine baktım. "Bundan şüphem yok. Sen benim sığınacağım en güvenli limanımsın. Çocuğumuzun da hem limanı hem de kahramanı olacaksın. Bunu tahmin etmiyorum, biliyorum."

Alnını alnıma yavaşça vurdu. "En güzel anne sen olacaksın."

Gözyaşlarını silmemle bir kez daha karnıma sarıldı. İşaret parmağıyla birkaç kez karnıma dokunduğunda sesini duydum. "Sana iyi bir baba olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," diyerek konuşmaya başlamasıyla gözyaşlarım çoğaldı. "Kusursuz bir anneye sahipsin. Benim hakkımda da aynıını düşünmen için uğraşacağım. Anımıza hoş geldin, bebeğim. Annen ve baban seni her koşulda koruyup kollayacak. Söz veriyorum. Bu annen babanın sana ilk sözü."

*Huzurla gözlerimi kapatırken sımsıkı tutundum bedenine.
Bir kadının güvenli limanı, kahramanı ve özgürce gökyüzünde kanat çırpacağı adam, Merdan Efe Yüceer.
Minnettardım.*

“Daldın.” İrkilerek sesin geldiği yöne döndüm. “Bir sorun mu var güzelim?”

“Hayır,” dedim tebessüm ederek. “Şampiyonluk gecesini düşünüyordum.”

Yanağımdan makas alarak kocaman gülümsedi. “Oğlumuz seni hem dalgın hem de duygusal biri yaptı. Balık sevmeyen ve karamel âşığı birine döndürdüğünü de es geçmeyeyim de kızmasın.” Sözleriyle avucunu karnıma yasladı ve oğlumuzdan bir tekme yedi. “Tekmelere bak be! Kimin oğlu işte... Tam futbolcu tekmesi, aslanım benim.”

Merdan Efe haklıydı. Artık balığın ismini duymak bile midemi bulandırdıyordu. Değil canımın çekmesi göremeye tahammülüm yoktu.

Babasının sesini duymasıyla Aslan Ege bir kez daha tekme atarken her zaman olduğu gibi Sevcan ve Gökdeniz de ayakucuma gelerek ellerini karnıma yasladılar. Ancak bekledikleri tepki gelmemişti. Çünkü Merdan Efe elini çekmişti ve konuşmuyordu. Oğlumuzun ise tepkileri onun dokunuşlarına ve sesineydi.

“Aslanım, rica etsem konuşur musun?” diyerek kibarca konuştu Gökdeniz. Merdan Efe sırtımaya başlayıp inatla konuşmayınca kaşlarını çatı. “Lan aslanım! Bir kere konuş bir şey deneyeceğim. Bak konuşmazsan Aslan’ım Ege’ye doğduğu andan itibaren Trabzonspor marşı dinletirim. Bak yaparım.”

“Dua et küfür etmiyorum,” dedi Merdan Efe. “Sıkıysa dene dediğin şeyleri kardeşim.”

Karnımda hissedilen tekmeyle Sevcan çığlık atarken Gökdeniz istediğini almış bir edayla aslanına göz kırptı. “Eyvallah, kardeşim benim.”

“Üçkâğıtçı,” diye homurdandı Merdan Efe.

“İzgi kuşum,” dedi Sevcan. “Bu bebiş ya farklı takım tutmak isterse?”

Salonda büyük bir sessizlik oluştu.

“Sevcan,” dedim tedirginlikle. “Neler diyorsun balım? Mümkün mü sence?”

Omuz silkti. “Ne bileyim ya? Bu Gökdeniz bebişin etrafındayken her şey mümkünmüş gibi geliyor. Ya aklına girerse? Efe Merdan... Çok dikkatli ol eniştem. Düşmanlar çok.”

Gökdeniz dehşet içinde Sevcan'ın elini karnımın üzerinden itirdi. "Sen neden şimdi üzerime oynuyorsun hanımefendi? Sence ben aslanım tarafından öldürülmek isteyecek kadar delirdim mi? Seni kınıyorum."

"İnan bu sefer aslanın sana kıyamaz bile diyemiyorum, Gökdeniz," dedi Deren. "Bu konuda öyle bir kıyar ki ben bile emin oldum."

Gökdeniz de elini karnımın üzerinden çektiğinde ikisi tekrardan eski yerlerine çektiler. "Genelde bana kimse kıyamaz zaten, Deren. Sen de iyi bilirsin bunu."

Deren'in kaşları havalanırken onu baştan aşağı süzdü. "Çok da emin olma, Gökdeniz."

Gökdeniz aniden bize dönerken işaretparmağıyla Deren'i gösterdi. "Naz yapıyor ya..."

Evet, bu ikilinin ilişkileri tahminimden çok daha iyi ilerliyordu. Aynı Gökdeniz'in hastalığının iyiye ilerlemesi gibiydi. Deren'in bu süreçte hep yanında olmasının da etkili olduğunu düşünüyordum.

Gökdeniz'in kalbinin asıl şifası aslında yanında olan o kadındı.

Sabi televizyondan *Aşkın Olayım* şarkısını açtığında Merdan Efe yerinde doğruldu. Bu şarkının sözlerini seviyordum. Bana Merdan Efe'yi hatırlatıyordu.

Şarkıyı mırıldanmaya başladım. "Söylenmedi hiç, sana layık düşler benden önce."

"Tutsak yüreğim," diyerek şarkıyı devam ettirdi Merdan Efe. "Biliyorsun sen de ince ince."

"Yangın yeri hep. Buralar sayende! Yok şikâyet..."

Merdan Efe, "Gel bir sarayım, aşkın olayım," kısmını söylediğinde gülümseyerek ona baktım ki ellerini kaldırarak kulaklarının arkasına doğru yasladı. "İcaarrrdiii!"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken gülmeye başlamasıyla omzuna vurdum. "Pes artık." Onun bu haline dayanamadan ben de gülmeye başladığımda keyifli bir halde yanağımdan makas alarak ıslık öttürmeye başladı.

Mauro Icardi kocama *Aşkın Olayım* söylediği için yargılanmalıydı diye düşünüyordum.

"Pabucun dama atılıyor," diyen Gökdeniz'le gülerimi devirdim. Bir cevap vermedim çünkü Merdan Efe'den kafasına yastık yiyerek cevabını almış oldu.

"Nasıl yani? Ciddi misin?"

Dolu tribünlerden kulağıma dolan taraftar sesleri yüzünden hafif bağırarak konuşmak zorunda kalmıştım. “Bayağı bayağı UltrAslan tribününde izlemeyeceğiz maçı, öyle mi?”

“Öyle,” dedi Merdan Efe. Locaya giriş yaptığımızdan beri şaşkınlığım sürüyordu. “Sen bebeğimizi taşıyorsun ve artık daha hassassın bebeğim. UltrAslan tribününe bir süreliğine ara veriyoruz. Burada rahatça oturarak izle maçımızı. Ayakta çok kalmak yok.”

“Vay be,” dedim muzipçe. “Nerede o baştaki Merdan Efe, nerede şimdiki Merdan Efe? Abisiyle dalga geçen adama bakın. Çocuğu için Galatasaray maçını UltrAslan tribününde izlemekten vazgeçti.”

“Hem karım hem çocuğum için,” diyerek düzeltti beni. İçim sıcacık olurken yan yana oturmamızla beni kolları arasına çekti. “Üşümüyorsun değil mi?”

“Isıtıcılar açık hayatım.”

Avucunu karnımın üzerine götürdü. “Oğlum, bak evimizdeyiz.” Gülererek başımı iki yana salladım. “Sesleri duyuyor musun babacığım? Nasıl söylüyorlar marşlarımızı? Dünyanın en güzel şarkısı...”

“Dünyanın en güzel şarkısı hani benim sesimdi?” diyerek yalandan kaşlarımı çattım. Sözlerimle birlikte yüzü ciddi anlamda değişirken hafifçe boğazını temizledi.

“Yani şimdi şöyle, İzgi’ m...”

“Nasıl hayatım?”

Ne diyeceğini bilemez halde alnını kaşırken gülmeye başladım. O an şaka yaptığımın farkına varırken gözlerini kısmış, ellerini yanaklarıma koyarak hafifçe bastırmıştı. Dudaklarımla öne doğru büzülmesiyle dudaklarını saniyelik bir anda dudaklarıma bastırıp geri çekildi. “Kocanla dalga geçmekten vazgeçmeyeceksin değil mi?”

Altdudağımla dişlerimin arasına alarak başımı iki yana salladım. “Vazgeçmeyeceğim,” dedim. “Hatta bana yardımcı olsun diye yanıma bir oyuncu transferi daha yapıyorum. Dört ay sonra gelecek inşallah.”

Kocaman gülümseyip gözlerinin kısılmasını sağladı. “Sana ayrı, oyuncu transferine ayrı yaşarım.”

“Yaa,” dedim avucumu yanağına yaslarırken. “Ama şimdi oğlumuzun canı tatlı çekti. Bir çikolataya hayır da demeyiz.”

“Size yaşarım dememle canın çikolata mı çekti, İzgi?”

Omuz silktim. “Konudan bağımsız diyeyim o zaman.”

Güldü. “De bakalım o zaman.”

Merdan Efe çikolata almak için yanımdan ayrılırken iki elimi de karnımın üzerinde birleştirerek bakışlarımı stadyumun içerisinde gezdirmeye başladım. Galatasaray birkaç haftadır liderliği elden bırakmadığı için

tarafarlar yine stadyumu doldurmuştu. Tek boş bir yer bile yoktu. Daha maç başlamadığı halde içeride yüksek bir gürültü hâkimdi.

“Aslan Ege,” diyerek işaretparmağımla karnıma dokundum birkaç kere. Seslenişime tekmesiyle karşılık vermesi gülümsememe sebep oldu.

“Daha şimdiden orada fanatik olduğunu hissediyorum nedense. Baban ve benim dışımda duyduğunda tekme attığın tek ses Galatasaray marşı. Tam bir babacı olacaksın değil mi? Gerçi sen de haklısın. Hayran olunmayacak bir baba değil ki.”

“Belki Trabzonspor’lu olmak isteyecek ne biliyorsun, İzgiciğim?” Gökdeniz’in diğer tarafa oturmasıyla kaşlarımı çattım. Galatasaray-Trabzonspor derbisindeydik ve Gökdeniz de bizimle birlikte stadyuma gelmişti. “Böyle takım dayatmanız hiç etik değil!”

“Sakın aslanının yanında böyle konuşma.”

Dudaklarına fermuar çekti. “Asla.”

Merdan Efe tekrar yanımıza döndüğünde elindeki birkaç çikolatayı kucağıma bırakarak dik dik Trabzonspor formasıyla yanımızda oturan arkadaşımıza baktı. “Aslanım beni oldukça özlemiş.”

Çikolatamın paketini açıp yemeye başladım. Bir süre sonra İstiklâl Marşı’mızı da okumamızla futbolcular sahadaki yerlerini almışlardı. Hake-min düdüğü çalıp başlatmasıyla bir yanımda Merdan Efe, diğer yanımda Gökdeniz oturdukları yerden heyecanla öne doğru atılarak sahaya dikkat kesildiler.

Merdan Efe’nin, “Hiç şansınız yok,” demesiyle bir şey oldu. “Ne oluyor lan?”

Galatasaraylı futbolcunun kendi kalesine yakın bir anda yaptığı hatayla Trabzonsporlu futbolcu topu kaptı, takım arkadaşına pası verdi ve arkadaşası da topu kaleye göndererek golünü attı. Henüz on ikinci saniyede Trabzonspor’un golle buluşmasıyla Gökdeniz ayağa kalktı. “Gol ulan,” dedi sessizce. Bakışlarımı tedirginlikle eşime çevirdiğimde şok içinde sahaya bakmaya devam ettiğini gördüm. “Trabzonspor bitti demeden bitmez! Galibiyet serinizi sonlandırmaya geldik, aslanım.”

Elimi Merdan Efe’nin elinin üzerine koyarak parmaklarımızı birbirine geçirdim. Hâlâ sessizliğini koruyordu. “Gökdeniz sus,” dedim dişlerimin arasından. “Buradan acile gitmek istemiyorum.”

“Konuşsun konuşsun,” dedi Merdan Efe ilk kez konuşurken. “Maç sonunda da ben konuşacağım.” Takımına güvenir bir halde maçı izlemeye geri döndü.

“Ali Sami Yen’de fırtına estiriyoruz, fırtına!”

Gökdeniz Atıcı eve gittiğimizde gerçekten hamsi tavaya dönmek ister gibi laflar ediyordu.

Trabzonsporlu futbolcuların sevinçlerinin ardından maç devam ederken stadyum daha da coşmuştu. Merdan Efe yanımızda aynı zamanda ekrandan gösterilen maçtan hatayı tekrar seyretti, yine bir şey söylemeden sahaya bakmaya geri döndü. Gökdeniz, dalga geçmelerine ve takımını övmelerine devam ederken Galatasaray on sekizinci dakikaya doğru atağa çıkmıştı.

Icardi ayağındaki topu kaleye yakın duran Mertens'e yolladı. Mertens ise şık bir hareketle topu kaleyle buluşturdu. Stadyumda *gol* sesi yankılanırken Merdan Efe de ayağa kalkarak bir adım öne attı. "Gol be!"

"Galatasaray'ımızın ilk golü. On numaralı formasıyla! Dries?"

Merdan Efe kollarını havaya kaldırarak bağırdı. "Mertens!"

"Ula bari ilk yarı önde bitirseydik," diye homurdanan Gökdeniz'le gülümseyen gözlerimi ondan çektim. "On yedi dakika sürdü yalnızca."

"O kadar dalga geçersen böyle olur."

"On ikinci saniyede gol attık. Nasıl geçmeyeyim dalga? Hele ki aslanımla? Beni boğ daha iyi."

"N'oldu lan?" diyerek tekrardan yanıma oturdu. "Hamsi ağa mi takildu?"

Gökdeniz gözlerini devirerek kollarını önünde bağladı. "Susma hakkımı kullanıyorum."

Merdan Efe az önceki haline nazaran bu sefer keyifle gülerken elini karnıma yaslayarak dudaklarını yaklaştırdı. "Çok şık bir gol değil miydi babacığım?" Kulağını karnıma doğru çevirdi. "Evet, diyor. Hatta amcası için de şöyle ekliyor: Canı hamsi tava istiyormuş."

"İzgi, kocanı dava etmek istiyorum. Bana yardımcı olur musun?"

"Olurum." Merdan Efe duraksarken yanağından makas aldım ve ona hitaben konuştum. "Davayı kaybetmesi için..."

"Deren'i arıyorum. Derhal buraya gelsin."

Deren, benden daha fazla futbol bilgisine sahipti ve bir Fenerbahçeli olarak gerçekten Trabzonspor'dan hiç hoşlanmıyordu. Gökdeniz'le aralarında sık sık bunun tartışması dönse de bir şekilde tatlıya bağlayabiliyorlardı. Gökdeniz'e değer veriyor olsa da herhangi bir Trabzonspor maçına gideceğini düşünmüyordum. Zaten bu gece Galatasaray'ı desteklediğini bir Gökdeniz'in alnına yazmadığı kalmıştı ancak Gökdeniz anlamıyordu.

Maçın ilk yarısı berabere bitmişti. Merdan Efe'yle tanıştığımızdan beri Galatasaray-Trabzonspor derbileri hep berabere bitiyordu. Bir keresinde henüz sevgili bile olmadığımız dönemde hasta oldukları için derbiyi evden izlemek zorunda kalmışlardı ve ben o zaman anlamıştım. Ne kadar fanatik olurlarsa olsunlar tuttıkları takım asla aralarındaki dostluğa zarar veremiyordu. Aslan ve Hamsi'si ayrılmaz bir bütünlerdi.

İkinci yarının başlamasıyla iki yanımdaki erkekler bu sefer ayağa kalkarak maçı izlemeye başlamışlardı. Ben ise Merdan Efe'nin aldığı çikolataları yemekle meşguldüm. "Sarı kart falan değildi yalnız," dedi Gökdeniz.

"Git futbol öğren öyle gel yanıma. Bal gibi sarı kartı. Ben olsam kırmızı kart verirdim, dua et buna."

Güldüm. "Merdan Efe sen olsan Galatasaray forması giymeyen herkese kırmızı yapıştırırdın zaten bunu biliyoruz."

"Objektif biri olmak benim suçum değil."

"Objektif kelimesi bir insan olsaydı sen olurdu aslanım."

"Geliyor!" diye bağırdı aniden Merdan Efe. Elim karnımın üzerine giderken merakla ayağa kalkarak yanlarına yaklaştım. "Penaltı!"

"Hadi oradan! Ben buradan düşsem daha çok penaltı olur. Penaltı falan değil."

Merdan Efe ona bir cevap vermezken gözler hakemdeydi. Bir süre kullaklığını dinlemesinin ardından VAR'a gitmesiyle heyecanlı bekleyişimiz devam etti. Sahaya geri dönüp eliyle dikdörtgen işareti yapmış ve kaleyi göstermişti. "Penaltıyı verdi," dedim engin bilgilerimle. Artık bu kadarını bilmeseydim soyadımdan utanacaktım. "Geçmiş olsun, Gökdeniz."

"Gökdeniz'in suratı kızardı," diyerek takıldı ona Merdan Efe. "Üzülme be oğlum. Bak sana canlı canlı dünya yıldızı penaltı vuruşu izlettiriyoruz işte. Değerini bil bak. Herkese nasip olmaz."

"Maç sonucundan değil de bu adamın laflarından atacağım kendimi Karadeniz'imın soğuk sularına. Trabzon'un girişine *Merdan Efe Yüceer olanlar giremez* yazdıracağım."

"Dedi, bensiz nefes alamayan Hamsi."

Mauro Icardi'nin penaltı vuruşunu vurmak için yerine geçmesiyle sustuk. Hepimiz pür dikkat vuruş için beklerken geriye doğru adımladı. Hakemin düdüğü çalmasının ardından hızla topa koşup kaleye sertçe vurduğunda top ağlarla buluştu. "Gool!" Ellerimi yukarı kaldırmamla Merdan Efe'nin beni sarması bir olurken ayaklarımın yerden kesilmesini sağladı ve bizi etrafımızda döndürdü. "I-CAR-DI!"

Aşkın Olayım şarkısı stadyumda çalınmaya başladığında, "Yangın yeri hep buralar sayende," sesleri yükseldi Nef Stadyumu'nda. "Yok şikâyet. Gel bir sarayım!" Merdan Efe kollarını havaya kaldırarak tüm Galatasaray taraftarıyla bağırdı. "Aşkın olayım!"

"Bir Galatasaraylı futbolcuya bağıra bağıra *Aşkın Olayım* söylediğine inanamıyorum," dedim huysuzca. "Burada karın var, karın! Şu stadyuma bak. Elli bin kişi bir adama şarkı söylüyor. İnanamıyorum."

"Yavrurum sen ayrısın," diyerek beni kolları arasına çekti. "Ben sana başka şeyler söylerim, güzel eşim."

Gökdeniz'in kendini yere bıraktığını gördüm. "Trabzonspor'unun gol yemesinin acısını üzerimde taşıyıyormuşum gibi bir de yanımda aşk yaşıyor. Ey Tanrım dayanabilir miyim buna ben?"

"Gökdeniz, kalk bir gören olacak," dedim ayağımla onu dürterken. "Bak maç daha bitmedi."

"Biraz anlatsana kardeşim," dedi Merdan Efe keyifle. "Nasıl bir duygu?" Gökdeniz anlamadı. "Ne nasıl bir duygu?"

"Dünya yıldızının penaltısını canlı izleme şansını bulmak? Hem de takımına karşı... Şanslı herif seni. Anlat herkes bilsin Hamsim."

Gökdeniz yardım istemesine bana baktığında Merdan Efe'nin kolunu cimcikledim. "Yeter, uğraşma çocukla. Zaten üzgün."

Elbette işe yaramadı. Maç boyunca uğraşmaya devam etmişti Merdan Efe. Maçın geri kalanında pozisyonlar olsa da maç sonucu 2-1 şeklinde bitmiş ve Galatasaray bu maçı da galibiyetle sonlandırmıştı. Artık Merdan Efe uğraşmalarına bir son vererek Gökdeniz'e sıkıca sarılmıştı.

Gökdeniz de ona karşılık vermiş ve maç sonu kutlamasına dayanamayacağını söyleyerek yanımdan ayrılmıştı. Galatasaray taraftarının tezahüratlarıyla takım her tribünü dolaşırken Merdan Efe arkama geçerek bana sarılmış, çenesini saçlarımin üzerine yaslayarak karnımı okşuyordu.

"Birkaç ay sonra buraya oğlumuz kollarımin arasındayken geleceğiz," dediğini duydum. "Onunla birlikte marşlar söyleyeceğiz, beraber sevineceğiz ve beraber üzüleceğiz. Tam burada seni ve onu ne kadar sevdiğimi söyleyeceğim." Başımı sola doğru çevirerek göğsüne yasladım. "Ve evet, Galatasaray'ı sevdiğim gibi çok olduğunu eklemekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim."

Karnımin üzerinde ellerim, benim ellerimin üzerindeyse Merdan Efe'nin elleri varken oğlumuz bizi duyduğunu belli edercesine hareket etti. "Ben tek aşkı Galatasaray, tek yuvası Ali Sami Yen olan bir adamdım, İzgi. Sonra sen geldin. Öyle bir geldin ki ben bir daha kendime geledim."

"Sen bana en başından beri kendinden çok inanmasaydın belki şimdi bu halde olmazdık. Bir gece ansızın bulduk birbirimizi ve ben, bana açtığın gökyüzünde özgürce kanat çırpmayı seviyorum." Düşündüğü şeyi anlayarak konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Hayır Merdan Efe kükreminyorum, kanat çırpıyorum."

"Kuş değil kelebek olarak yalnız..." Dudaklarını saçlarımin üzerine bastırdı. "Aslanın eşi de aslandır. Şimdi sen söyle bakalım. Beni bu hallere sokman hiç etik mi?"

Kıkırdadım. "Gayet de etik!"

“Aslan Ege’nin ilk kelimesi etik olmaz, değil mi?” diye sordu yalandan bir korkuyla. “Bak ben Gala demesine de razıyım biliyorsun. Gala da olmazsa Cimbom desin. Ultraslan da olur...”

Aşk kavramını hayatımdan çıkarmış, birini kendine özel kılıp yuvası yapmaktan oldukça uzak bir kadinken şimdi sevdiğim adamın kolları arasındayken yuvamda olduğumu hissediyordum. Biz çok güzeldik. Farkında olmasak da gözlerimizin ilk buluştuğu andan itibaren öyleydik ve şimdi aramıza katılacak olan oğlumuzla o güzellik katlanarak artacaktı.

Gözlerinin gözlerime ilk andan itibaren tutsak olduğu gibi hayatlarımızın sonuna dek kalplerimiz de öyle kalacaktı.

Merdan Efe Yüceer

Aslan Ege Yüceer.

Oğlum.

Sapsarı saçları, bir bakışıyla bizi bambaşka duygulara sokan ela gözleriyle, yüzünün en çok da annesine benzemesiyle kalbimi daha da artıran oğlum...

Bundan seneler önceki Merdan Efe’ye bakıyorum. Evlilik konusu açıldığında ortamdaki uzaklaşan, bir gün çocuğu olmasına dair hayal kurmayan, düşüncesi bile imkânsız gelen bir adamdı.

Bir de İzgi’den beri olan Merdan Efe’ye bakıyorum. *Bir kadın gelir, değiştirir seni* diyordu bir şarkı sözünde. Bana öyle olmuştu. Şikâyetçi değildim. Şikâyetçi olamayacağım kadar güzel bir hayata, beyaz gülün asıl kendisi olduğunu düşündüğüm kadınla başlamıştım.

O hayat öyle bir hal almıştı ki iki kişi başladığımız bu yolculuğa beş kişi devam ediyorduk.

Sarı saçlarının üzerini öptüğüm oğlum başını geriye atarak bana baktığında, “Babam,” diyerek bir kez de alnını öptüm. “Aslan’ım benim.”

Boştaki elimle kumandayı alarak Galatasaray marşlarından *Çocukluk Aşkımın* marşını açıp sesi yükselttiğimde kucığımda oturan kızım Ezgi daha ilk andan itibaren kollarını havaya kaldırdı. “Cimbom,” dedi büyük bir coşkuyla. Gururla marşa verdiği tepkileri seyretmeye başladım. Neticede benim çocuklarımdı, değil mi?

“Harbiden çocukluk aşkınız...” Ezgi kucığımdan inerken televizyona doğru alkışlayarak ilerledi. Marşın sesini biraz daha açtığımda daha da heyecanlandı. “Bir de annen tribünde sana kulaklık takmayı düşünüyordu. Şu hallere bak. Sen zaten UltrAslan’a katılmak için doğmuşsun kızım.”

“Yalnız o kulaklığı sen almıştın, hatırlatırım Merdan Efe. Hatta oğlumuz için de bu konuşmanın aynısı yapmıştık. Suçu bana atmayı ne zaman bırakacaksın acaba?”

Yıllar geçse bile hâlâ kalbimi son sürat atıran kadının sesiyle dudaklarımı birbirine basturdum. Kucağında Mercan’la içeri girdiğinde, “Yakalandık,” dedim.

“Anne!” Aslan Ege yanımda otururken bir anda yere zıplayarak annesine doğru koşmaya başladı. Artık İzgikolik olan tek erkek ben değildim. Oğlum olduğu için bunu kabullenebilmişim.

İzgi’m Mercan’ı kucağından indirdiğinde Mercan elindeki tarakla hemen önümde durdu. “Babam.” Her *babam* dediklerinde içimin nasıl gittiğini anlatmam mümkün değildi. Önce kızımı kucağıma arkası dönük şekilde oturttum, hemen ardından elinden tarağı alarak yeni yıkadığı saçlarını taramaya başladım.

Annesi de yanımıza otururken oğlumuzu kucağıma alarak yanaklarını sulu sulu öptü. “Annem benim. Oh! Mis gibi kokuyor, mis!”

Şu manzara için feda edemeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Marşı kapatıp maçı izleyeceğimiz kanalı açtığımda düdükle birlikte maç başladı. Herkes pürdikkat televizyon ekranına bakarken bir yandan maçı takip ediyor bir yandan da kızımın saçlarını tarıyordum.

“Baban yine evimizi stadyuma mı çevirdi anneciğim? Sen çok mu seviyorsun bu marşları?” Aslan Ege annesinin söyledikleriyle gülmeye başladı. Ezgi televizyonda olan bakışlarını annesine çevirerek kocaman gülümsedi. “Ölürüm gülüşüne.”

“Baba,” diyerek meraklı gözleriyle soru sormayı bekleyen oğluma baktım. “Ne zaman maça gideceğiz?”

“Biraz daha zamanı var oğlum. Biliyorsun, bu maçtan sonra milli takım arasındayız. Futbolcularımız şimdi ülkemiz için oynayacaklar.”

Milli aralarının her gününde *ne zaman Galatasaray maçına gideceğiz* diye soruyordu. Hiç yorulmadan. Kime çekmişti hiçbir fikrim yoktu.

“O zaman neden bu maça gitmedik baba?” derken omuzları düştü.

“Anneciğim, kardeşin hasta ya,” diyerek kucağımda usulca saçlarını taramamı bitirmemi bekleyen Mercan’ı işaret etti. Ezgi ve Mercan... Aslan Ege’imizden üç sene sonra yine hiç beklemediğimiz anda dünyamıza dahil olan ikizlerimiz. “O yüzden gidemedik.”

Aslan’ım, “Doğru,” diyerek annesinin kucağından Mercan’a uzandı ve yanağını öptü. “Ama kardeşim iyi, değil mi anne?”

“İyi anneciğim,” diyerek oğlumuzun sarı saçlarının üzerini öptü İzgi’m.

Tarağı canını yakmamaya büyük özen göstererek kızımın saçlarının arasından geçirmeye devam ettim. Mis kokusu burnuma dolarken ensesini

öptüm. Bu hareketimle sesli bir kahkaha dudaklarından dökülürken başını ensesine doğru yatırdı.

Kalbimin dört odasında her birinin kahkaha sesleri saklıydı.

Kısa ve kahverengi saçları annesine benziyordu. Ezgi'nin saçları Mercan'a göre bir tık daha koyu olsa da yine de benzerlikleri fazla olduğundan bir başkasının ayırt edemeyeceği türdendi. Aslan Ege'nin üzerindeki Galatasaray formasının aynısı ikizlerimizin üzerinde de vardı.

Yüceer ailesi, maç için hazırды.

Saçlarını taramam için tekrardan önüne dönmüştü ki, "Babam," diyerek omzunun üzerinden bana baktı Mercan. İşaretparmağıyla maçın açık olduğu televizyonu işaret etti. Küçük parmağını ısırılmamak için direndim. "Bak."

"Bakayım," diyerek gösterdiği yere baktığımda kaşlarım çatıldı. Ekran-da yeni -genç ve yakışıklı-transferimiz duruyordu. "Bakmayayım bence kızım." İzgi'nin sesli gülüşünü duymamla biraz daha somurttum. "Ne alaka onu gösteriyor kızımız bana, İzgi? Ne alaka yani? Hayret bir şey."

"Senin şu an kızımız bir futbolcuyu işaret ediyor diye mutluluktan havalara uçman gerekmiyor muydu hayatım?"

Öyle mi olması gerekiyordu? Güzel gülüşü bile somurtan yüzümü düzeltmezken tek omzumu kaldırıp indirdim. "Gerekmiyor," derken sesim homurtu olarak çıktı. "Benim kızlarım beni ve abisini işaret etsinler sadece. Ne gerek var bunlara? Güzel kızlarım benim."

Son cümlele televizyonun önünde durup maç izleyen Ezgi de bakışlarını bana çevirdi. Küçük avucunu dudaklarının yaslayıp avuç içine öpücük kondurdu, ardından elini bana gösterdi.

Mercan ve Ezgi.

İsimleri, babasının ve annesinin isimlerinden esinlenen kızlarım.

Ben, Merdan Efe Yüceer.

Bir zamanlar tek sevdası Galatasaray olan, herkes tarafından Galatasaray'la bilinen bir adamdım. Bir gece ettiğim kavgayla karşıma çıkan, hayatıma beyaz güller açtıran kadınla tüm hayatım değişti. Bir Galatasaray maçının *doksan artı dördüncü* dakikasında hem o kadını kazandım hem de ondan olan üç parçamı.

Bir Galatasaray maçı uzatmalarında değişen hayatımla birlikte bir şeyden çok emindim. İzgi hayatımda olduğu müddetçe hep aynı şey olacaktı.

Her Doksan Artı Dört'te yeniden ve daima...

SON

